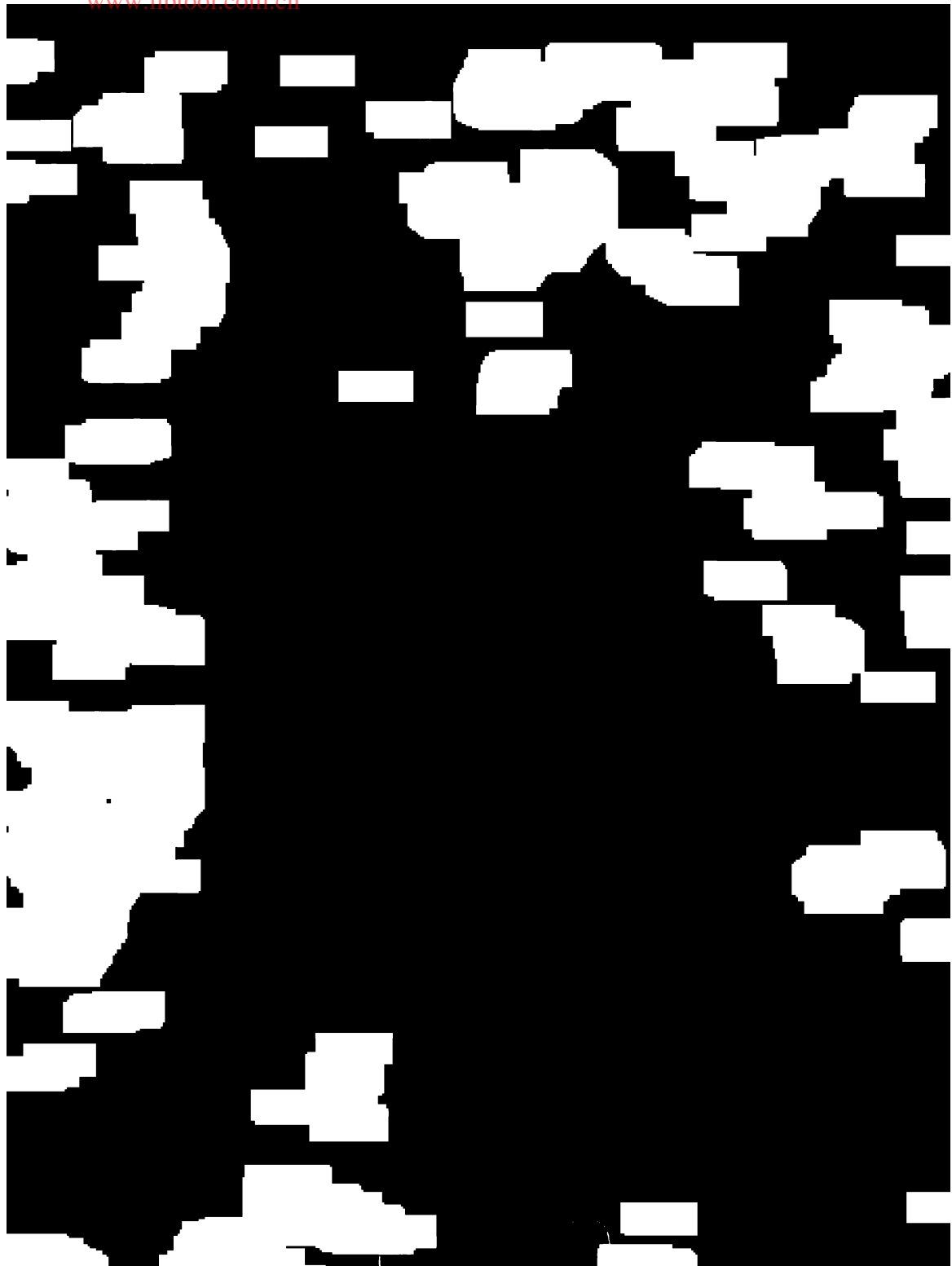
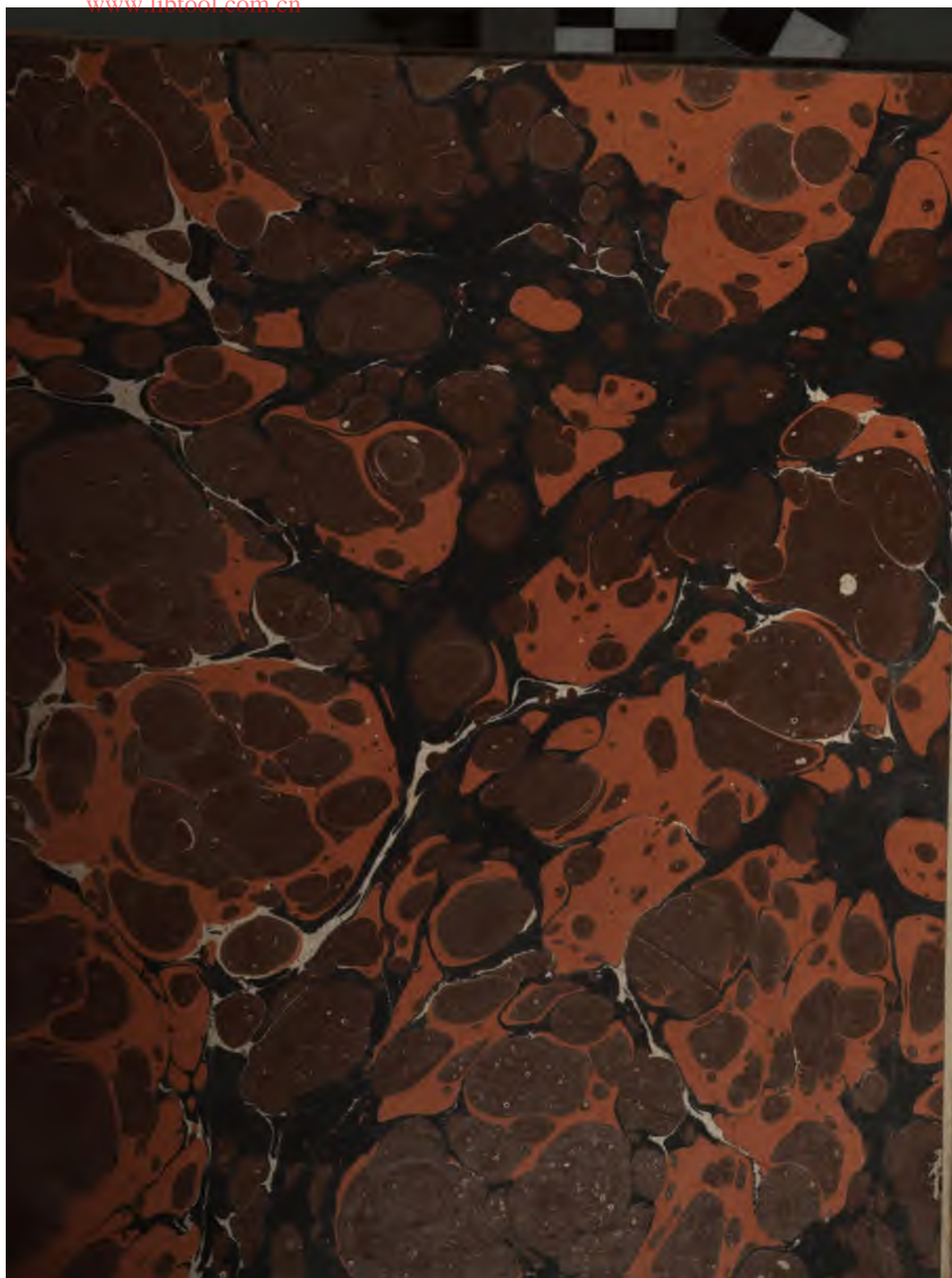
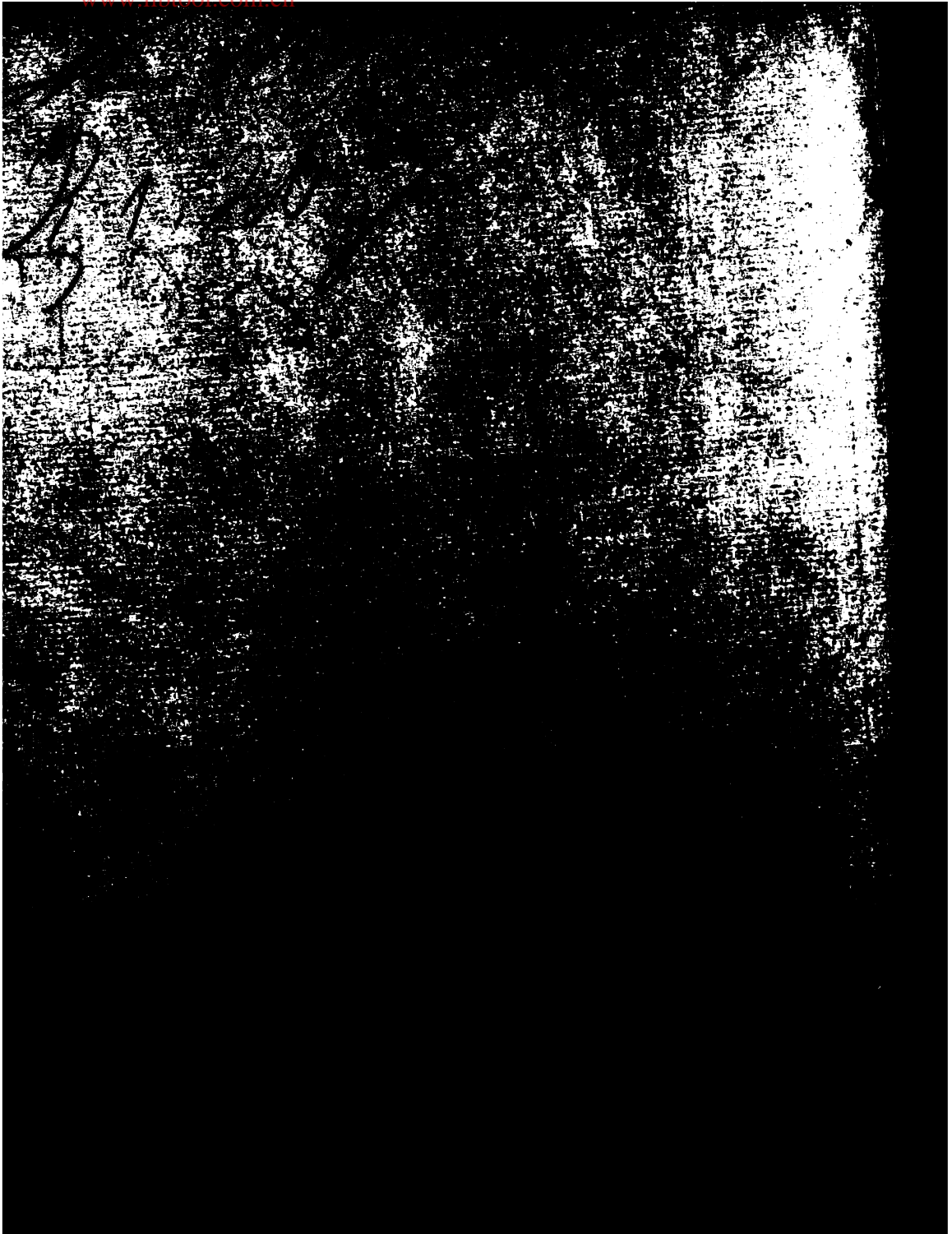

www.libtool.com.cn

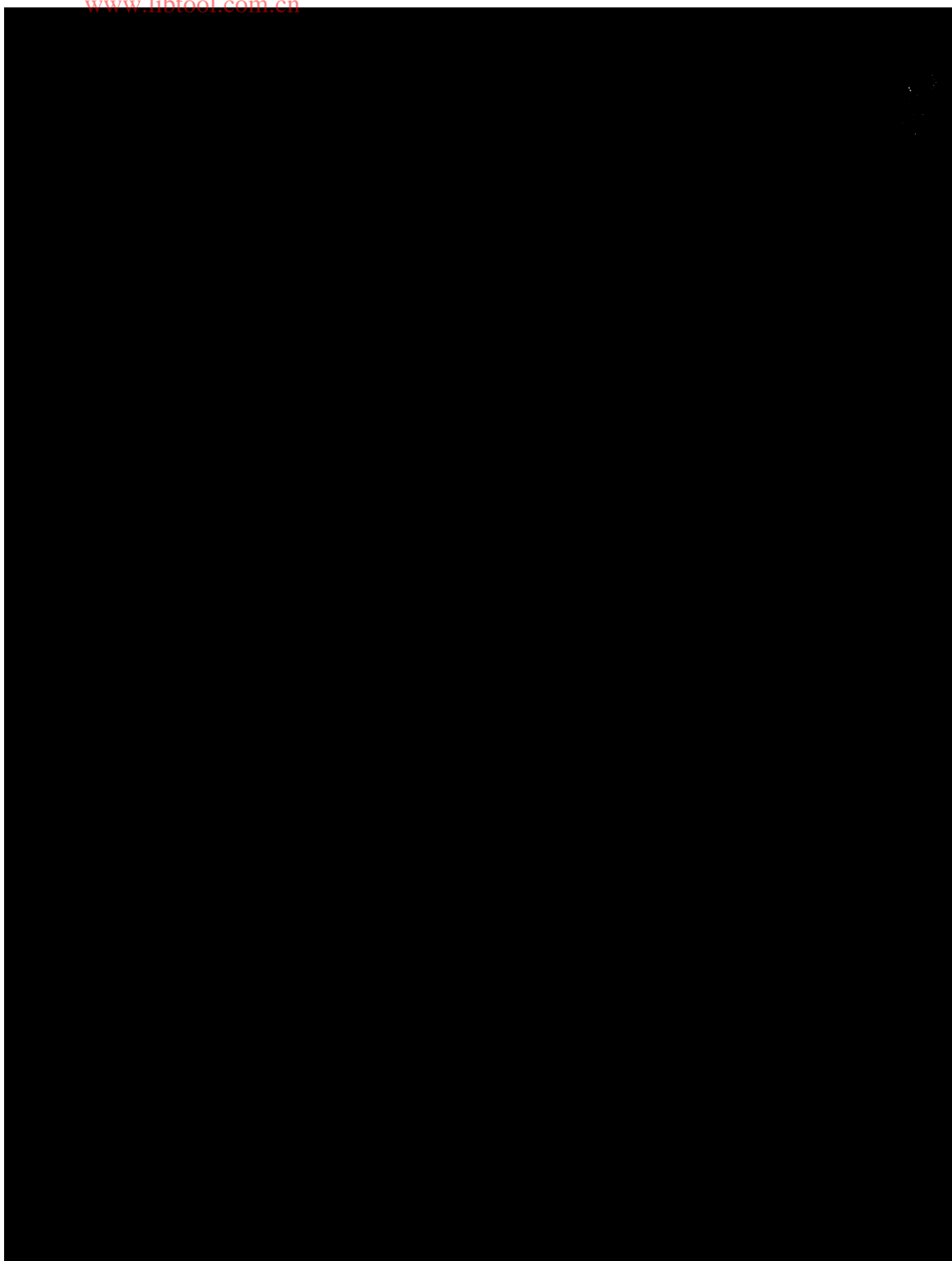

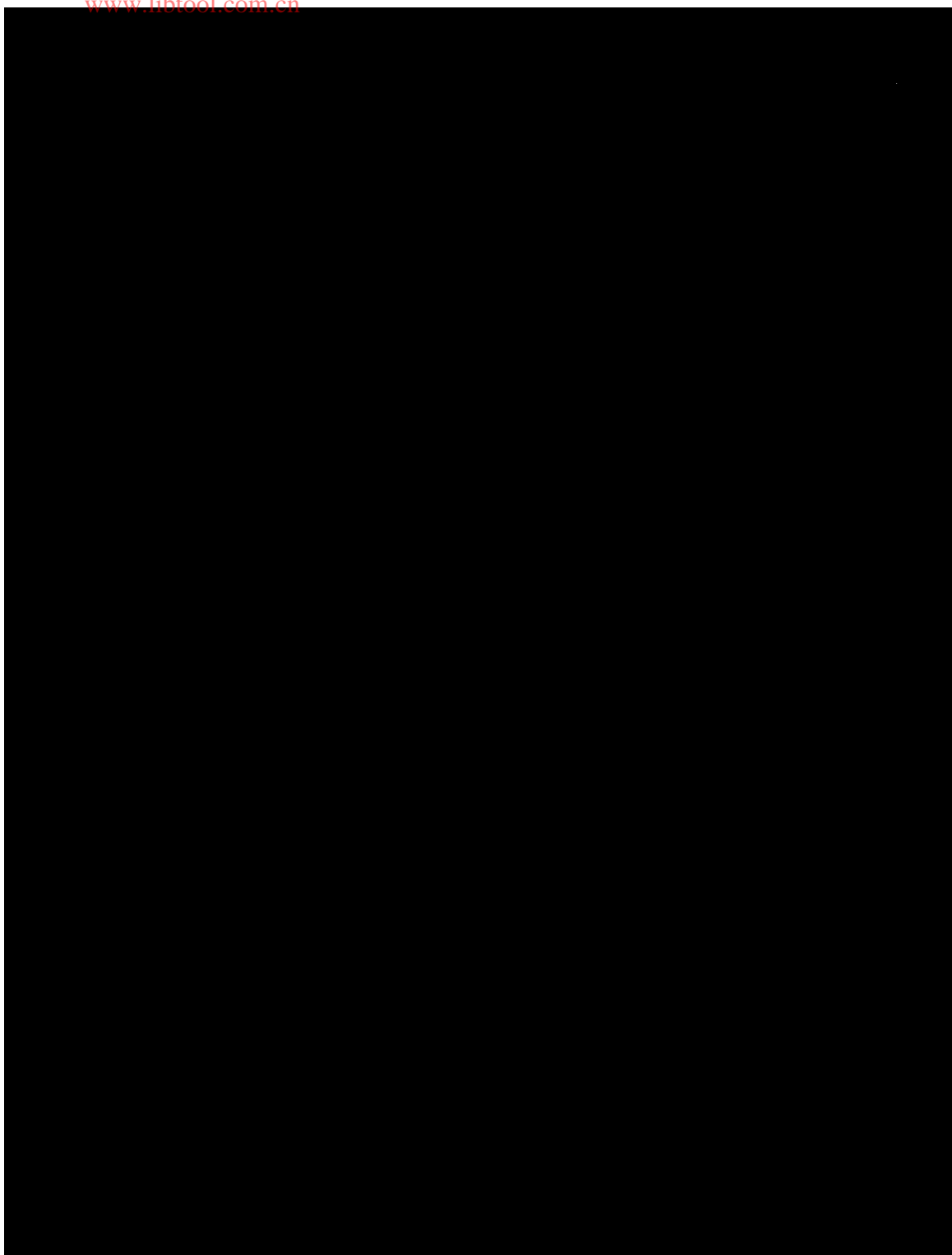

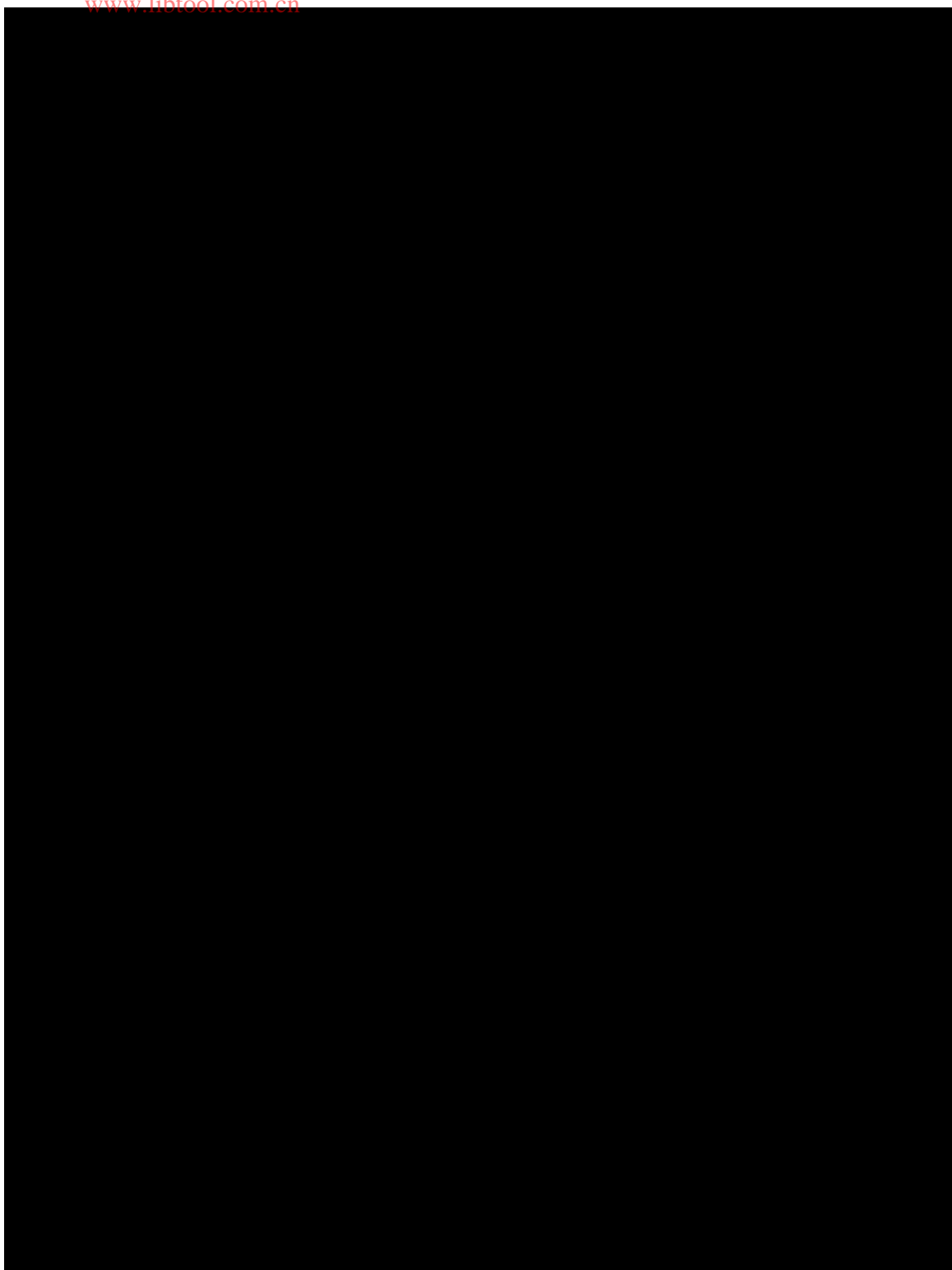

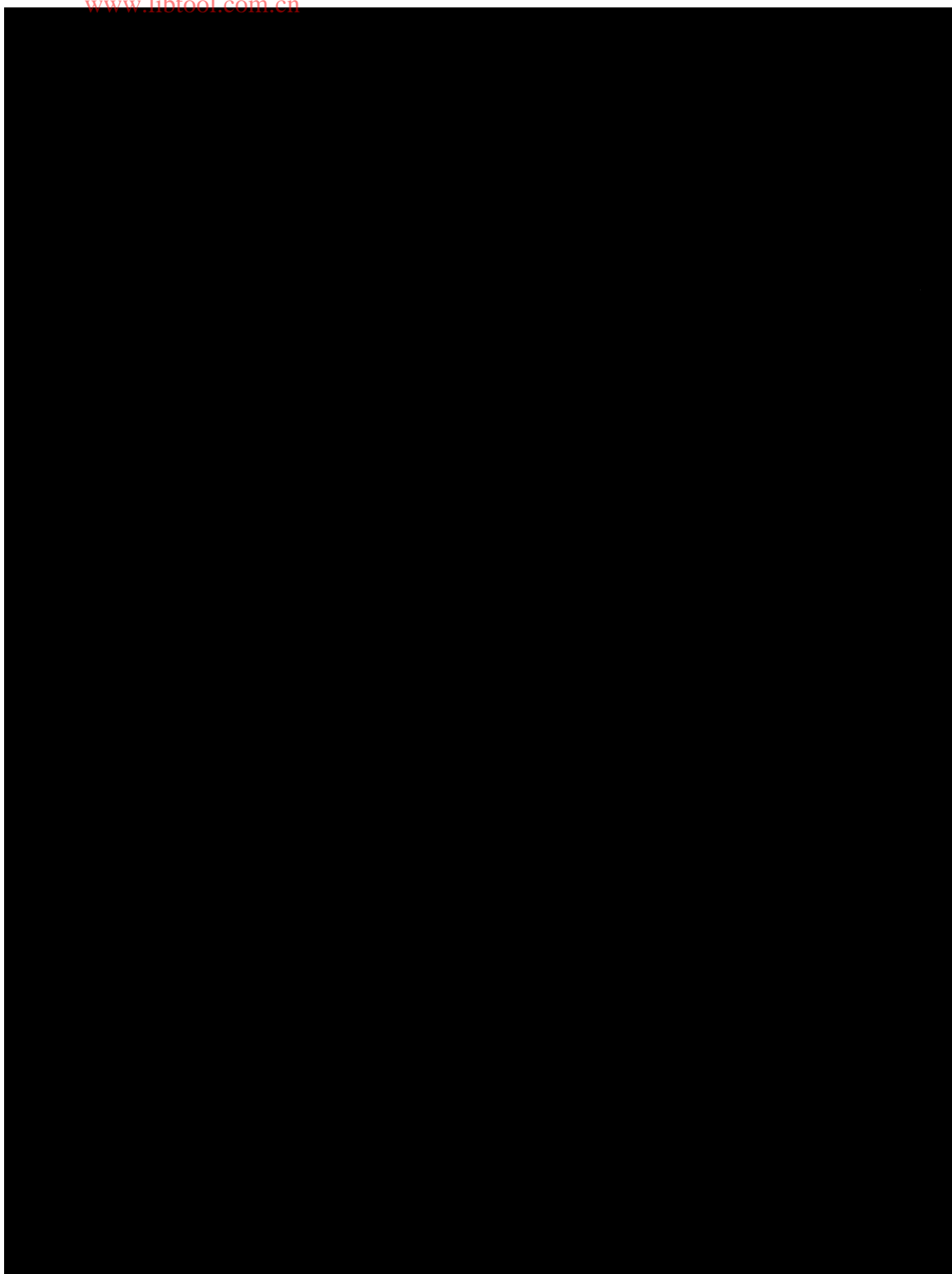

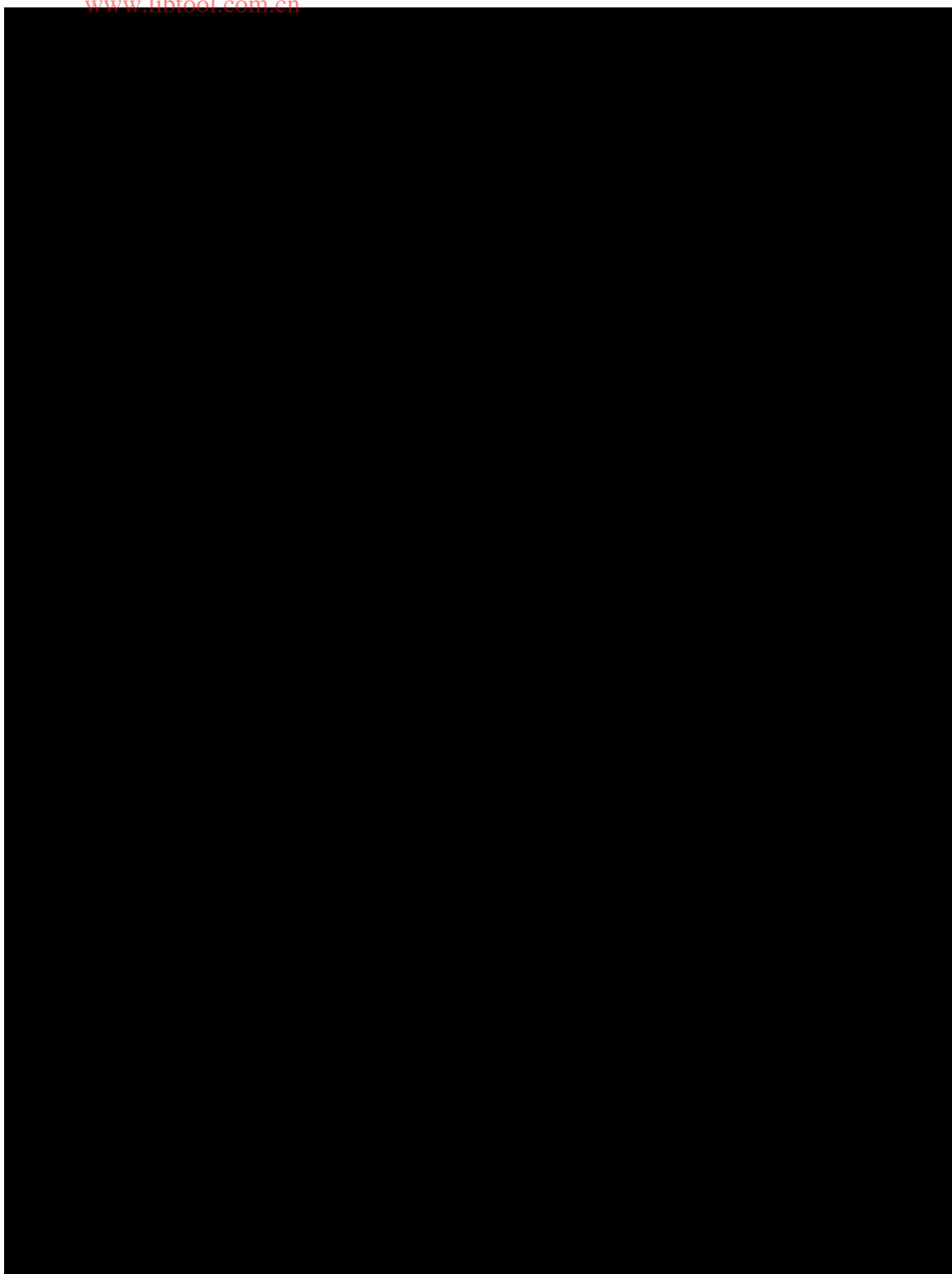

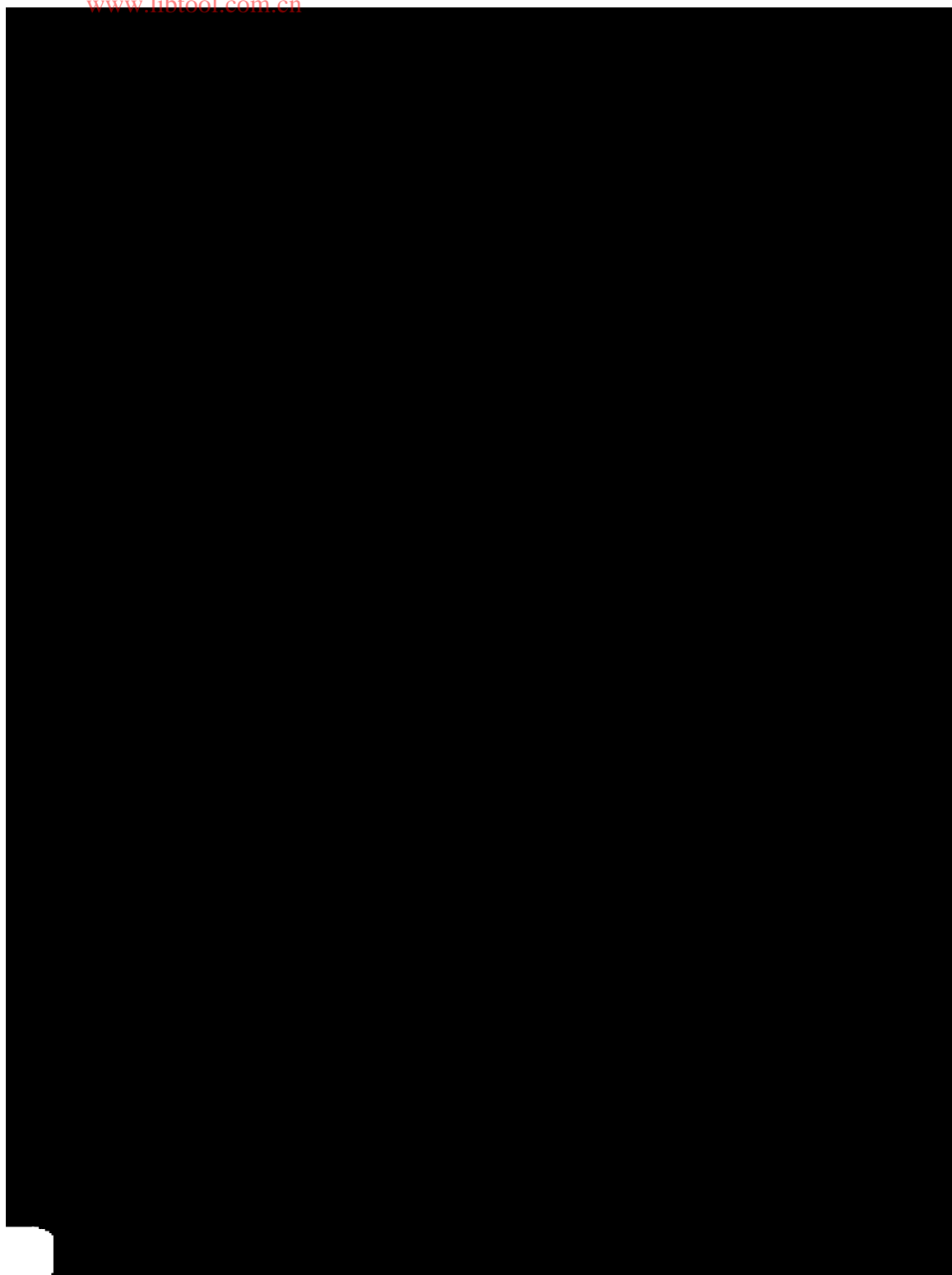

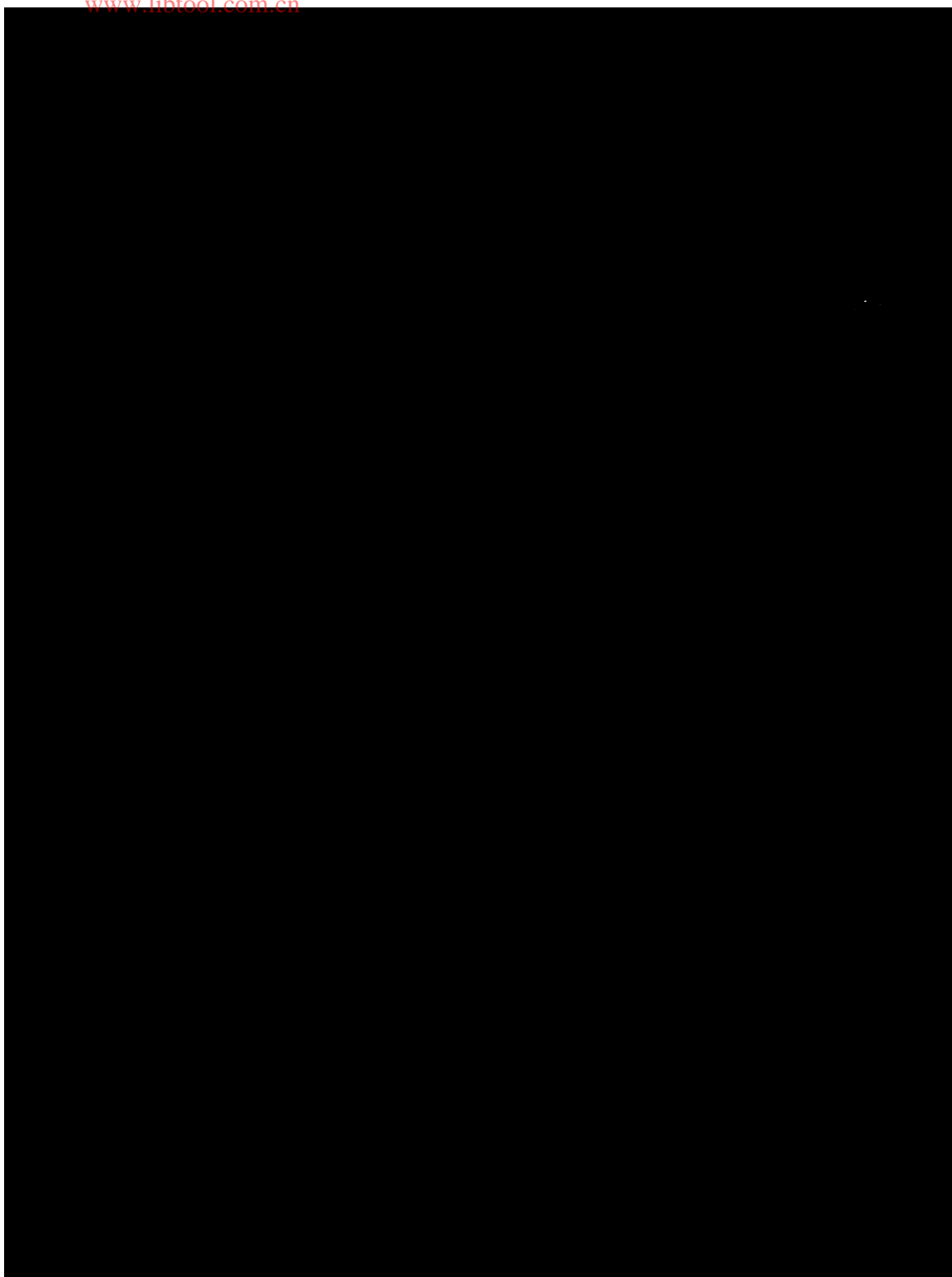

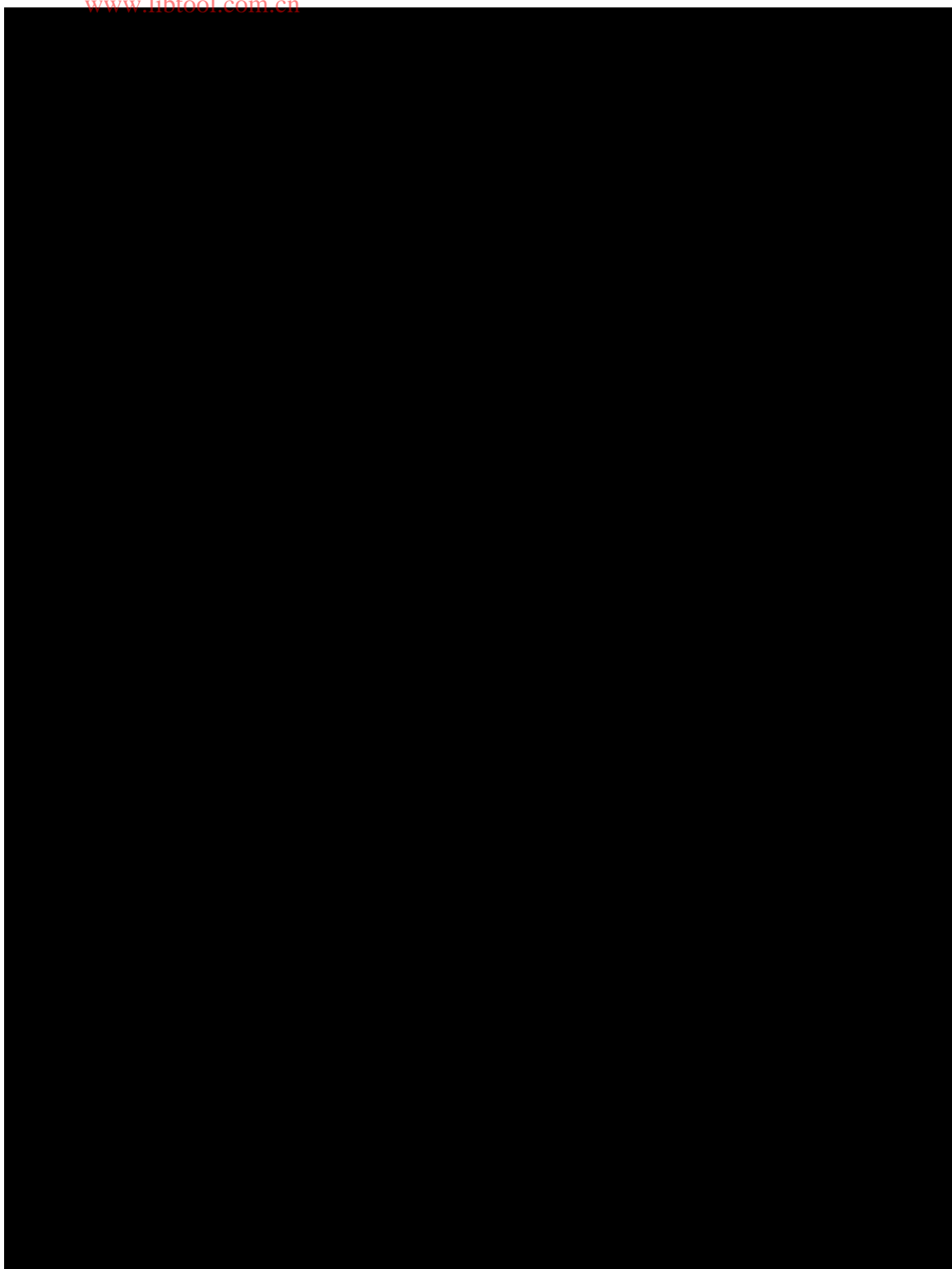

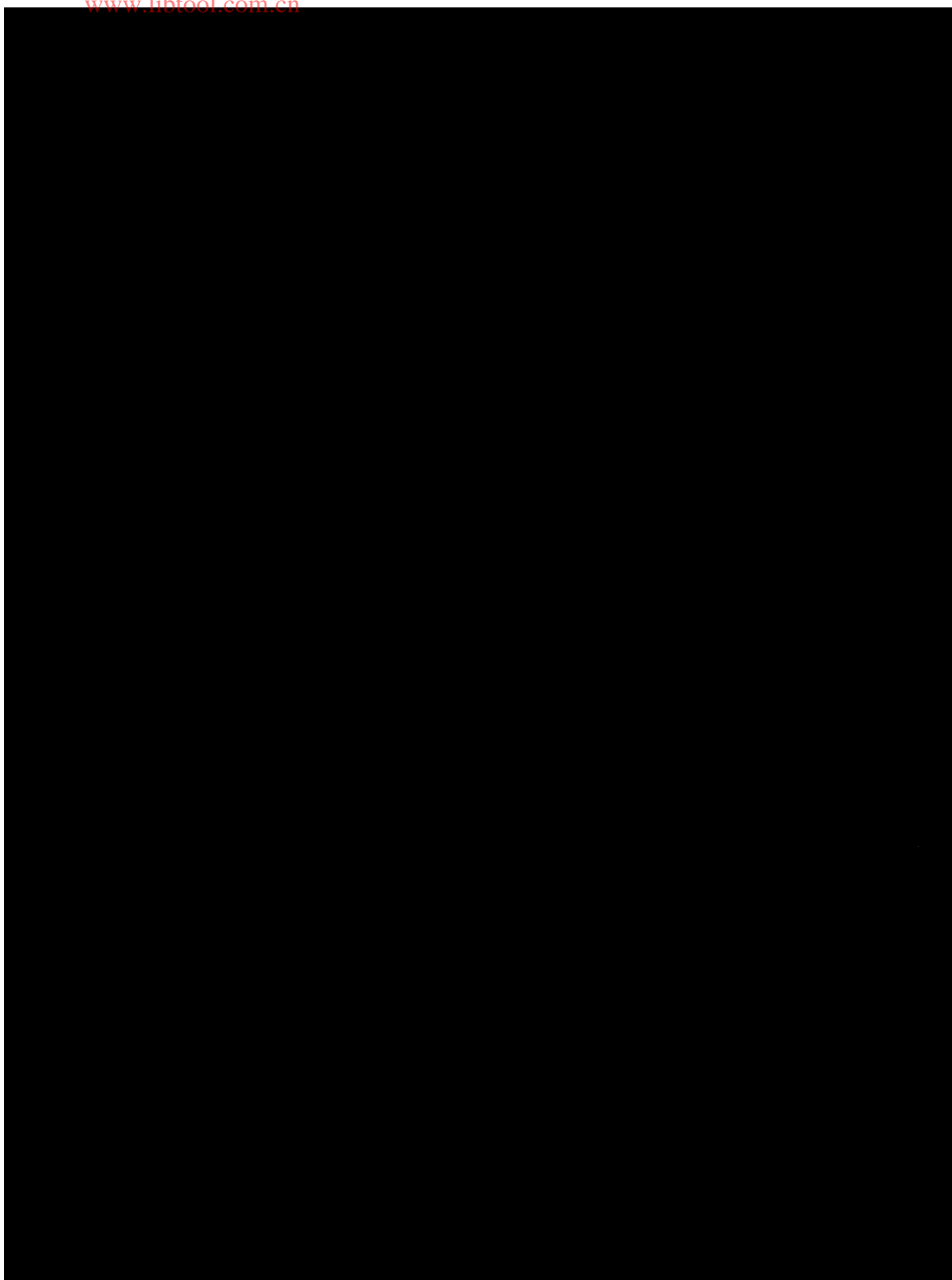

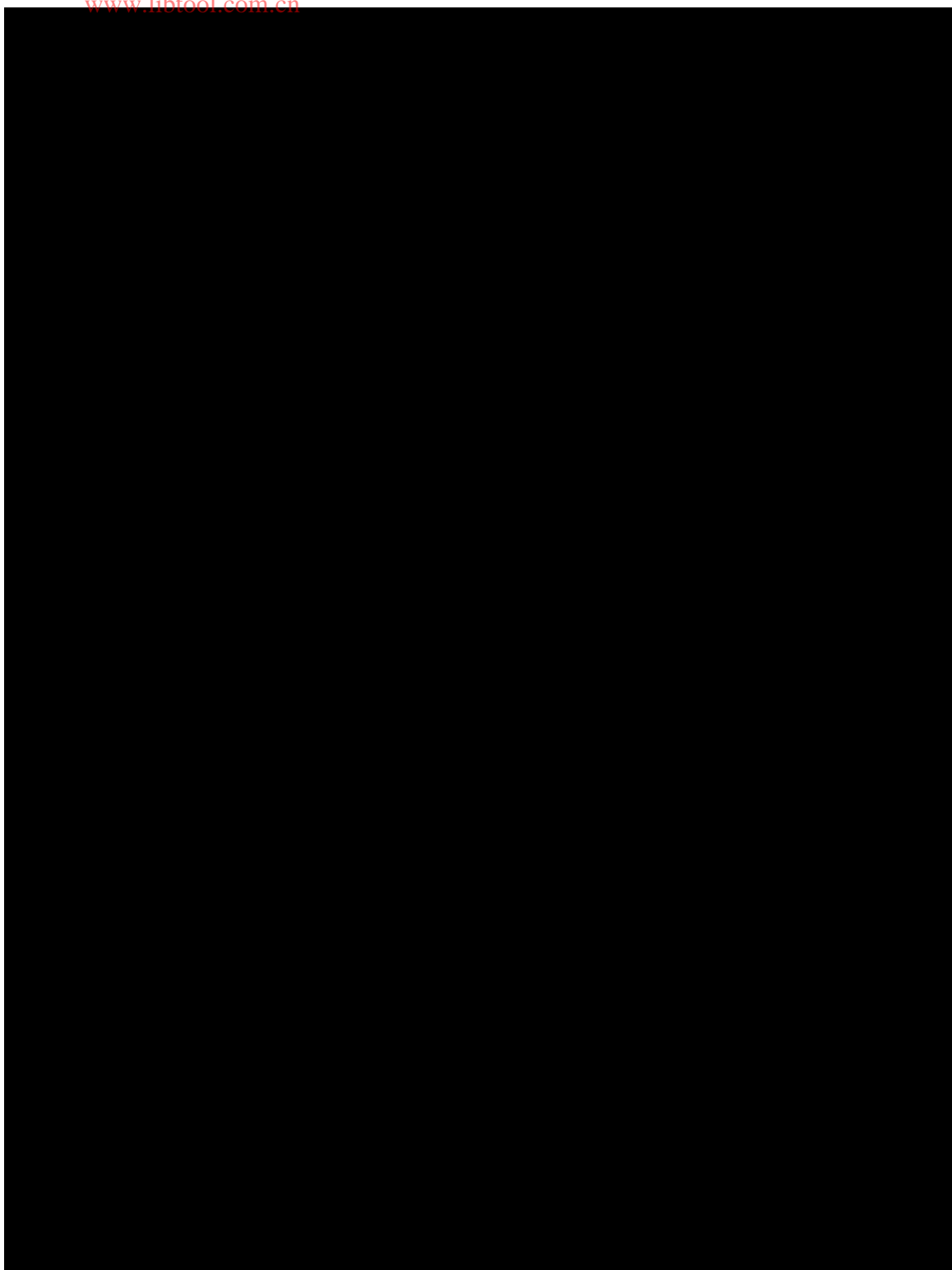

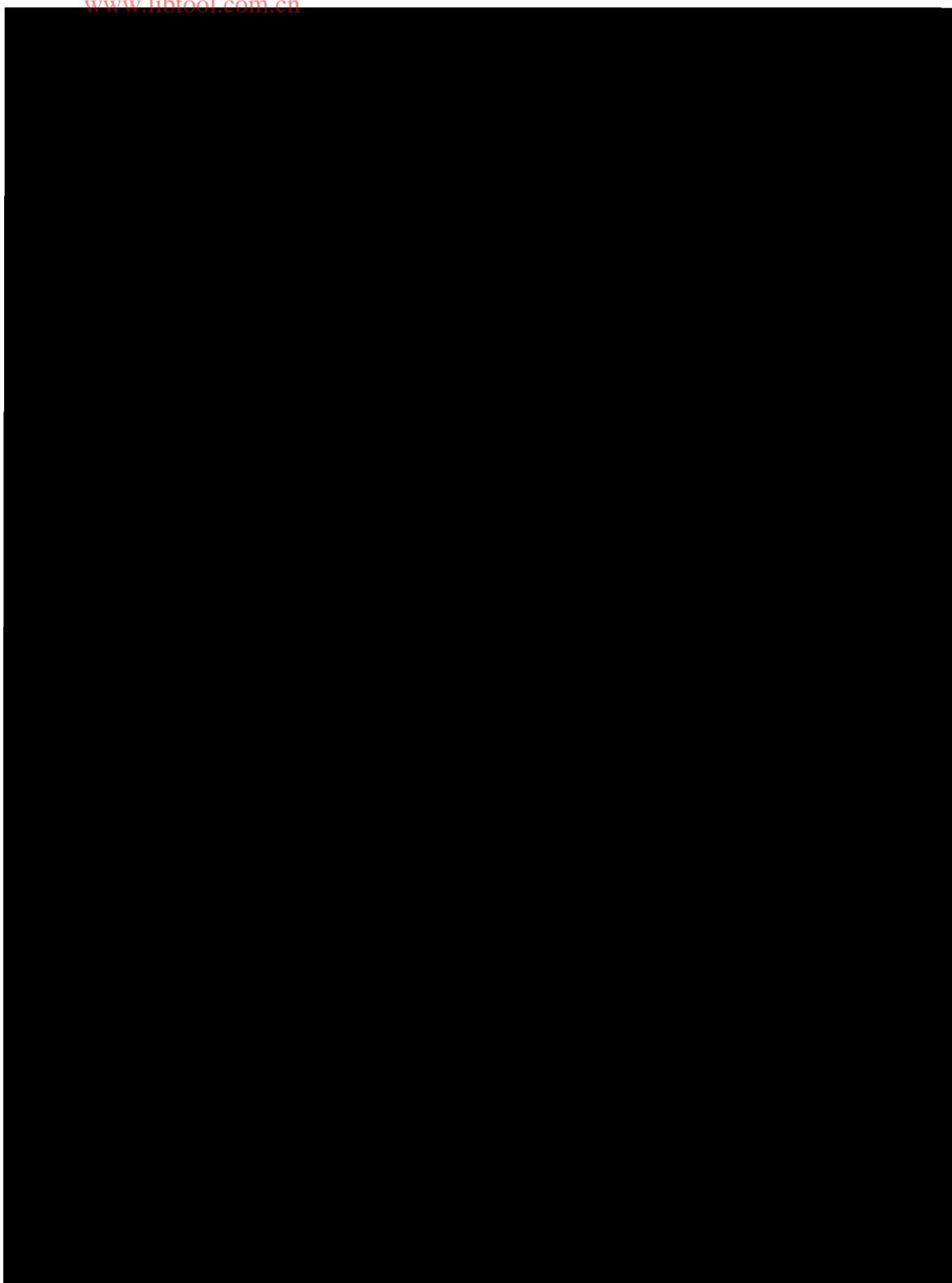

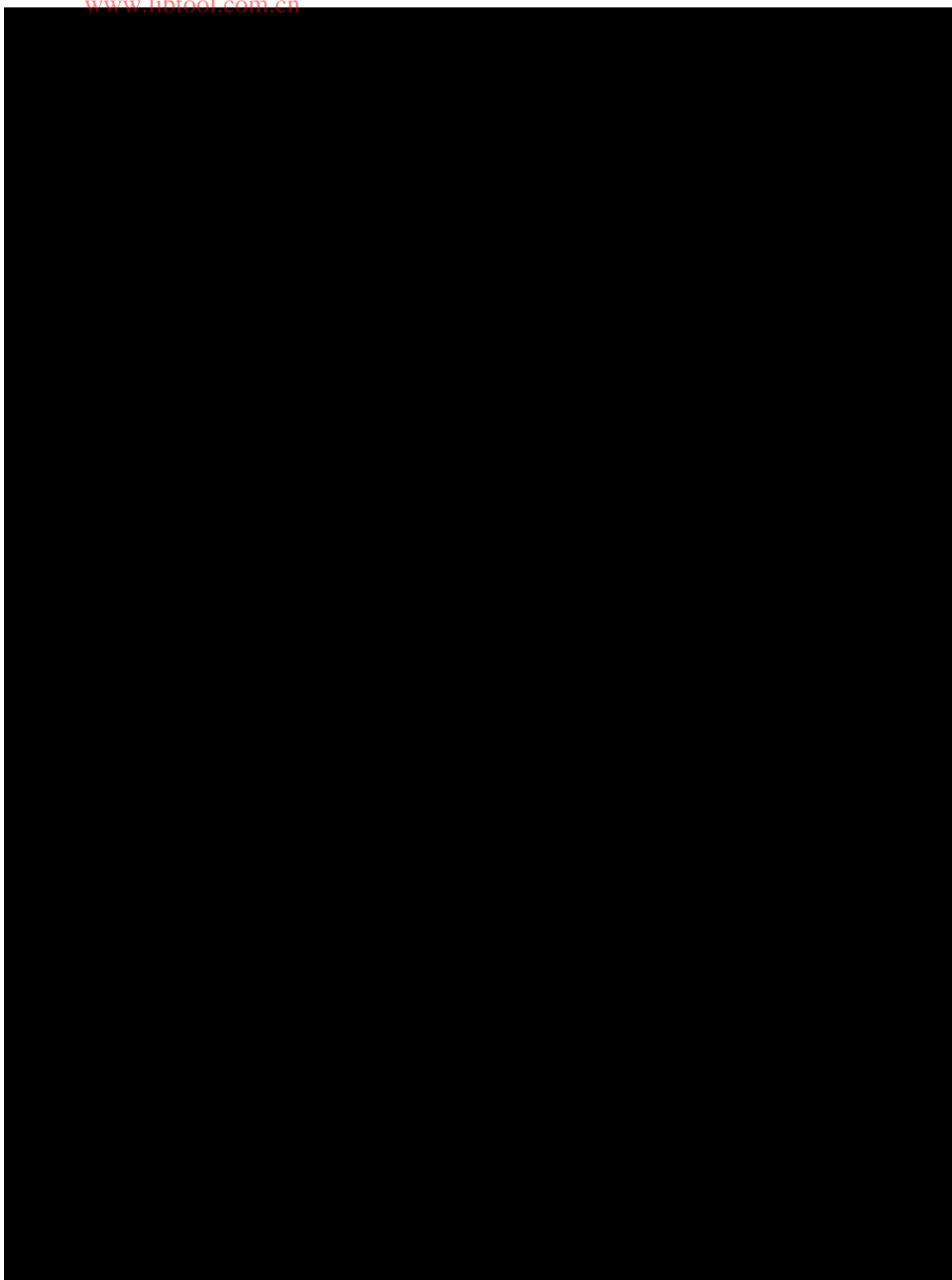

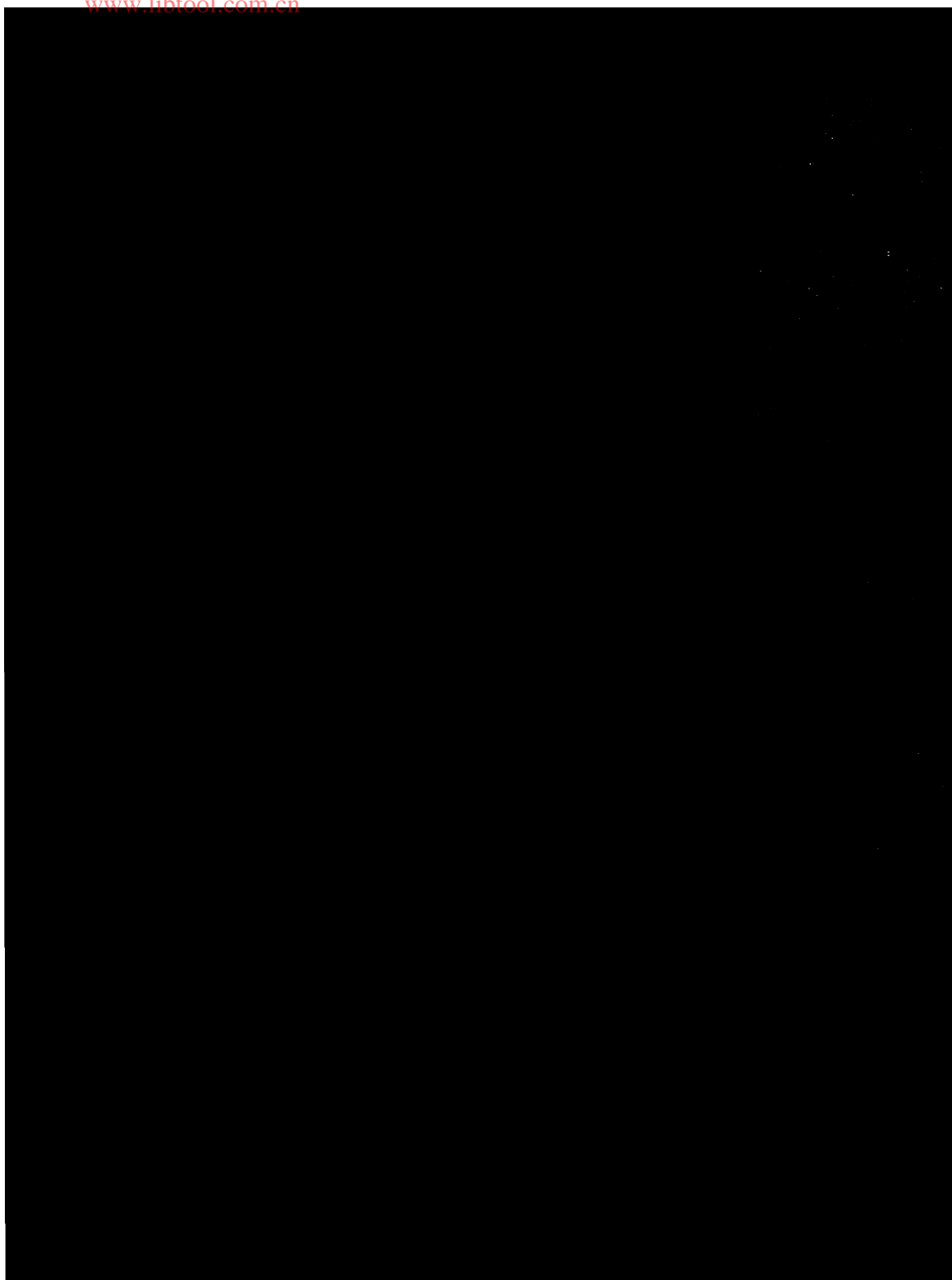

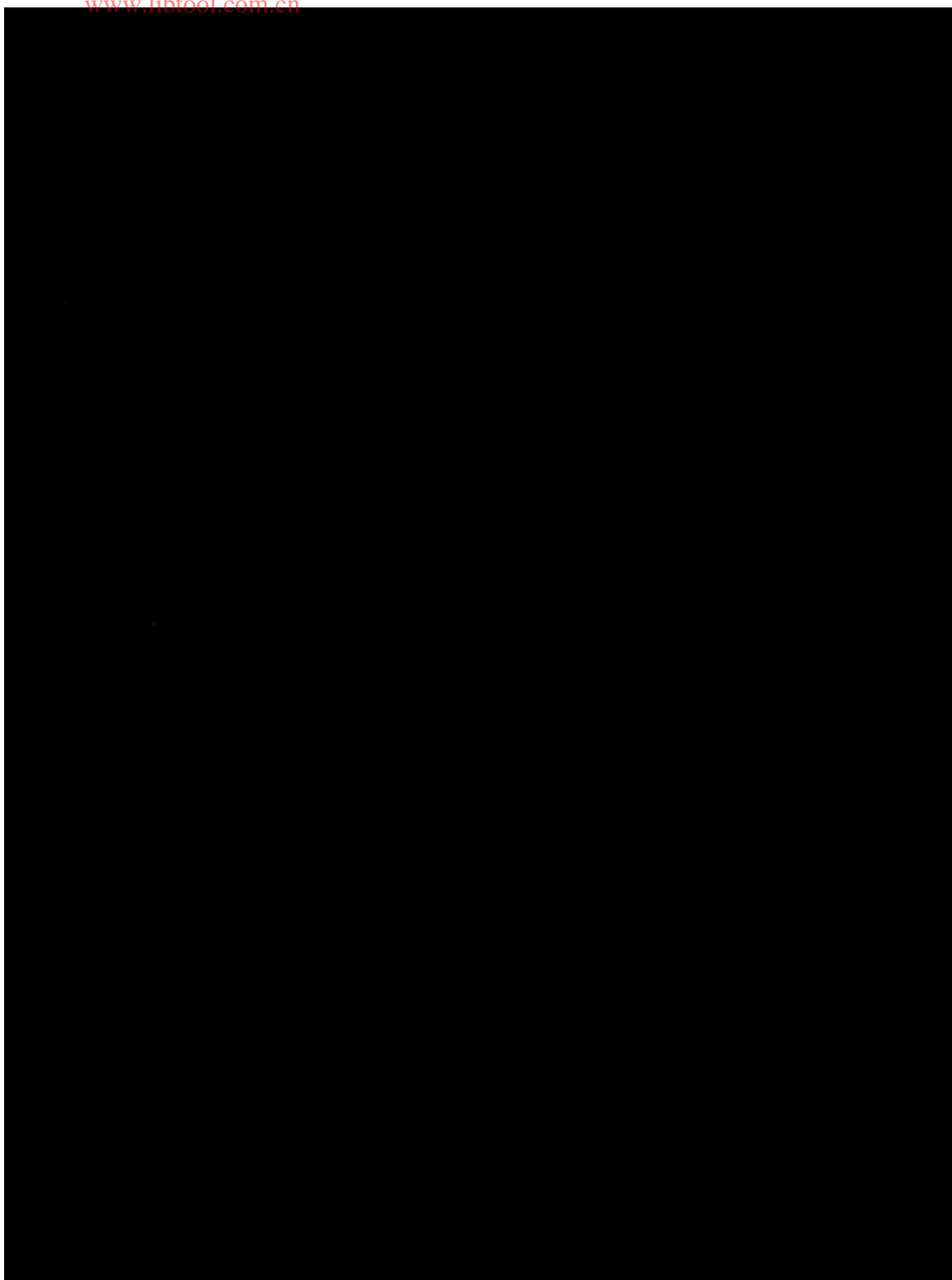

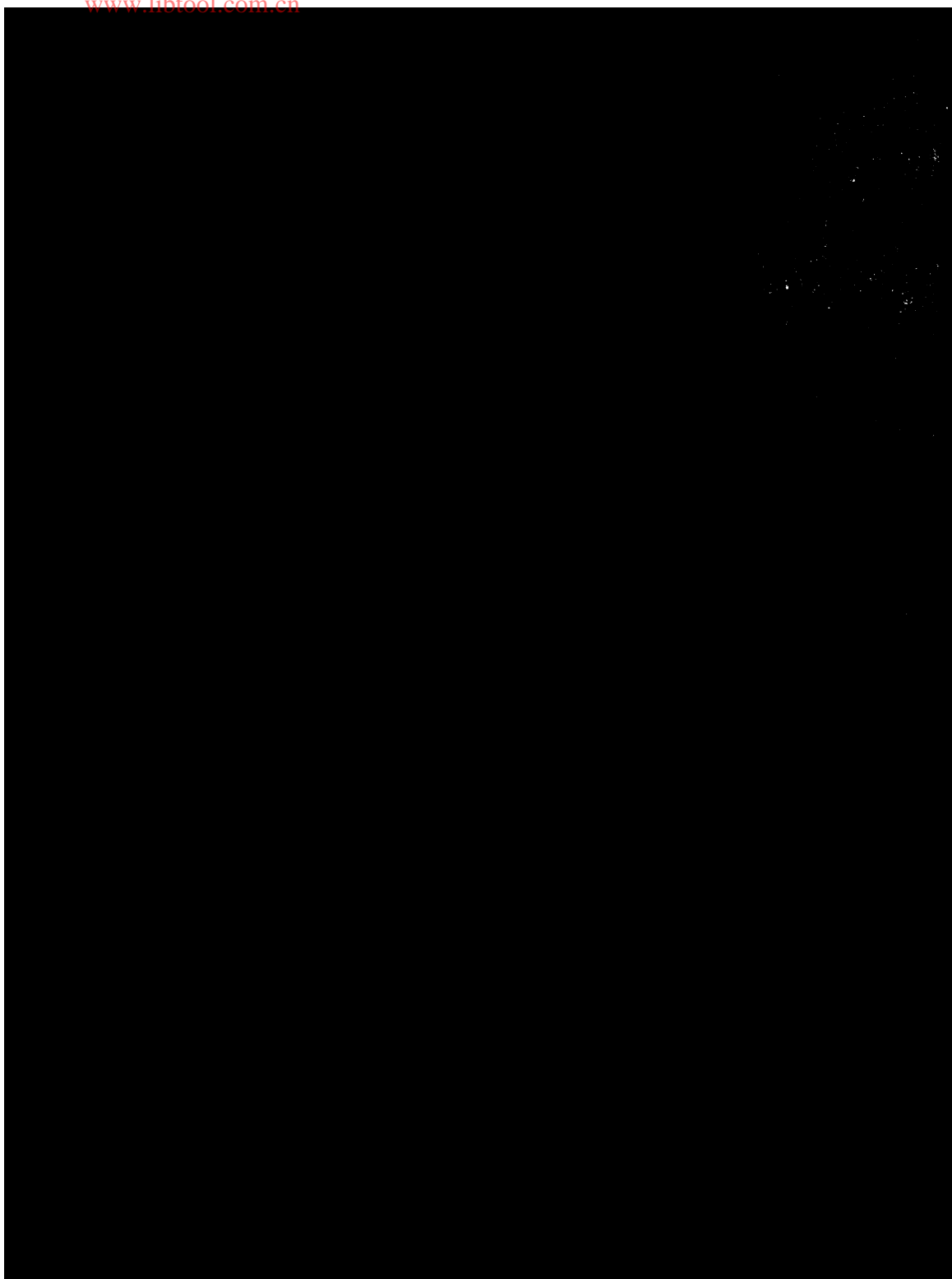

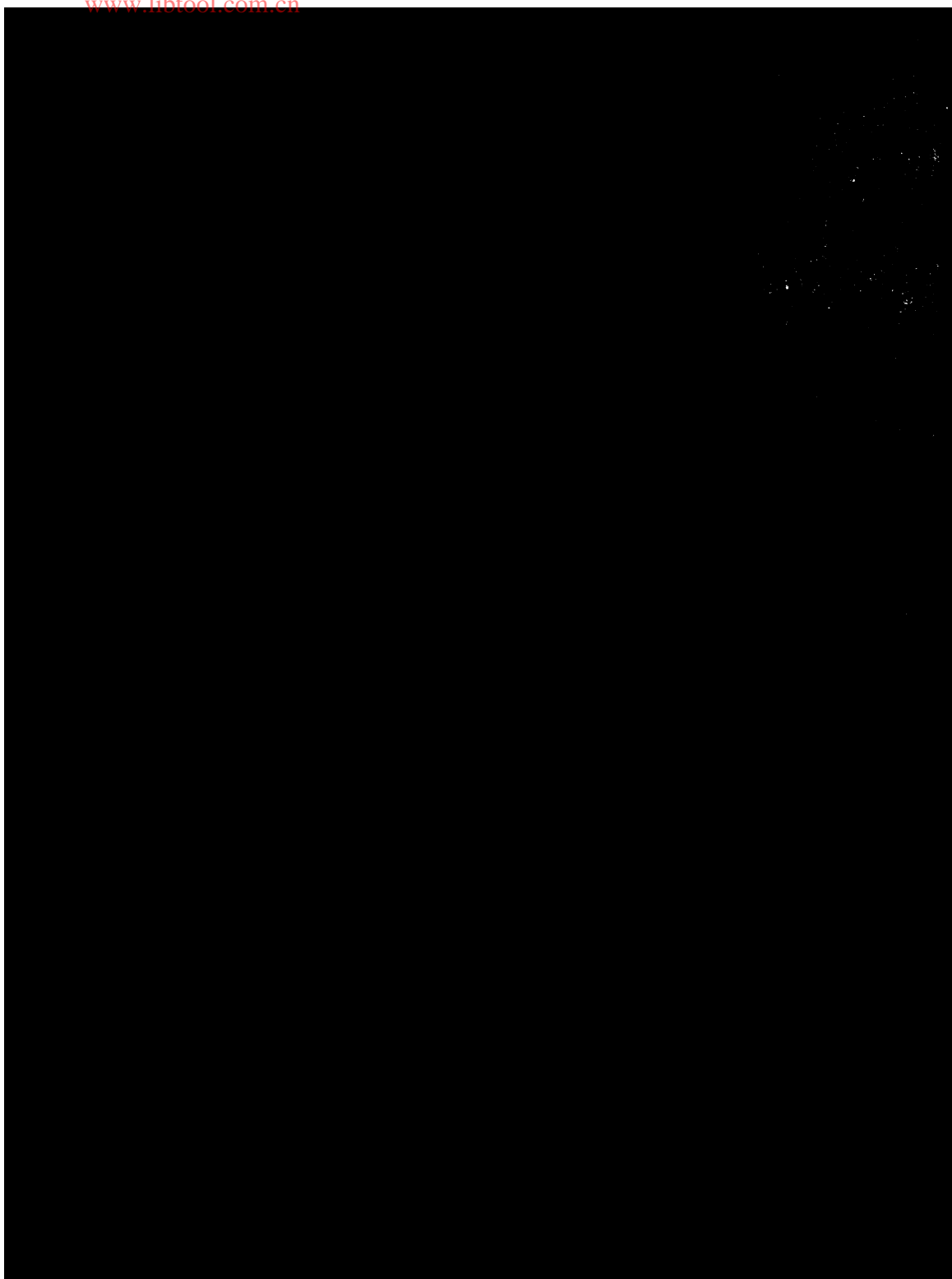

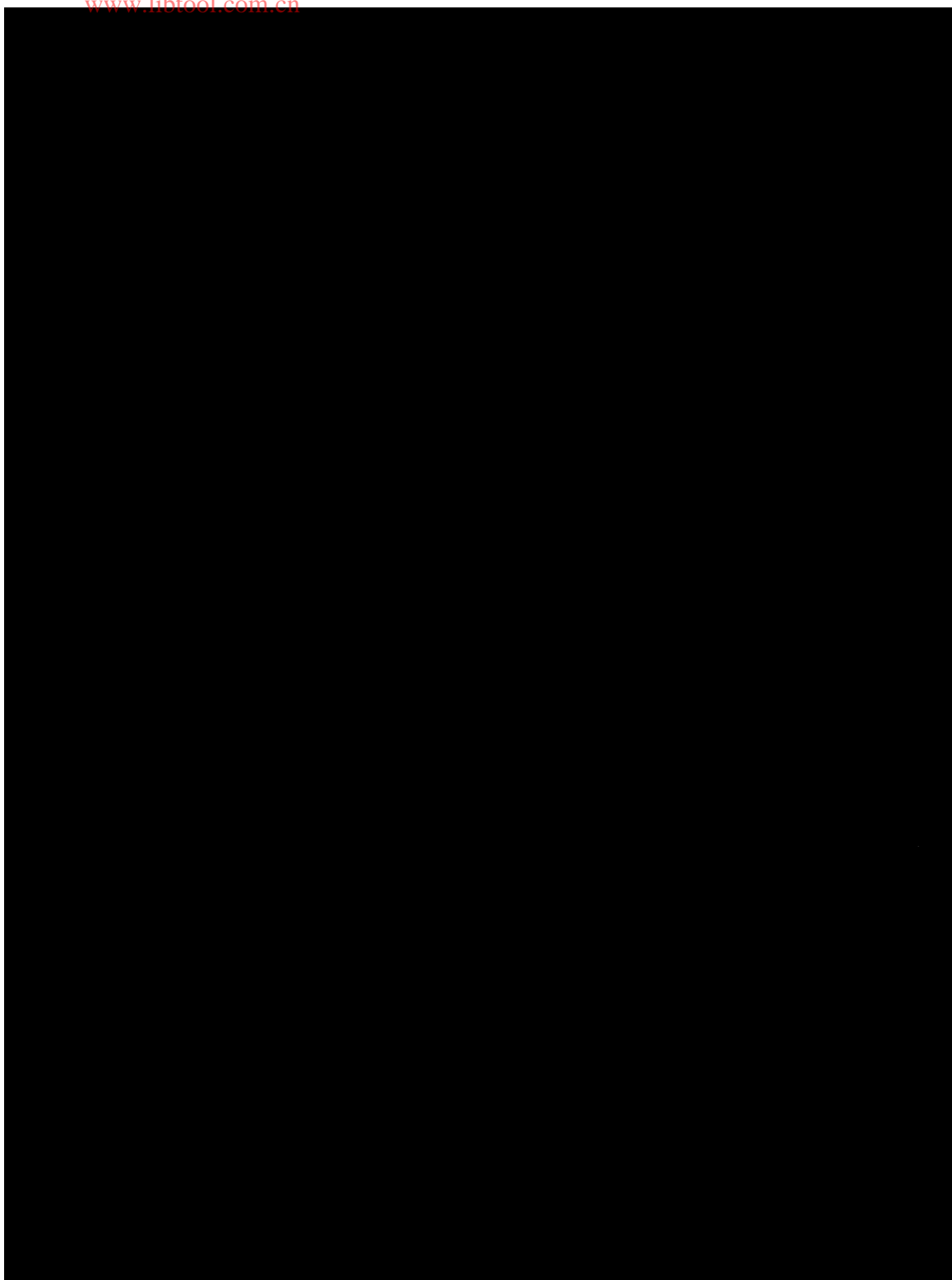

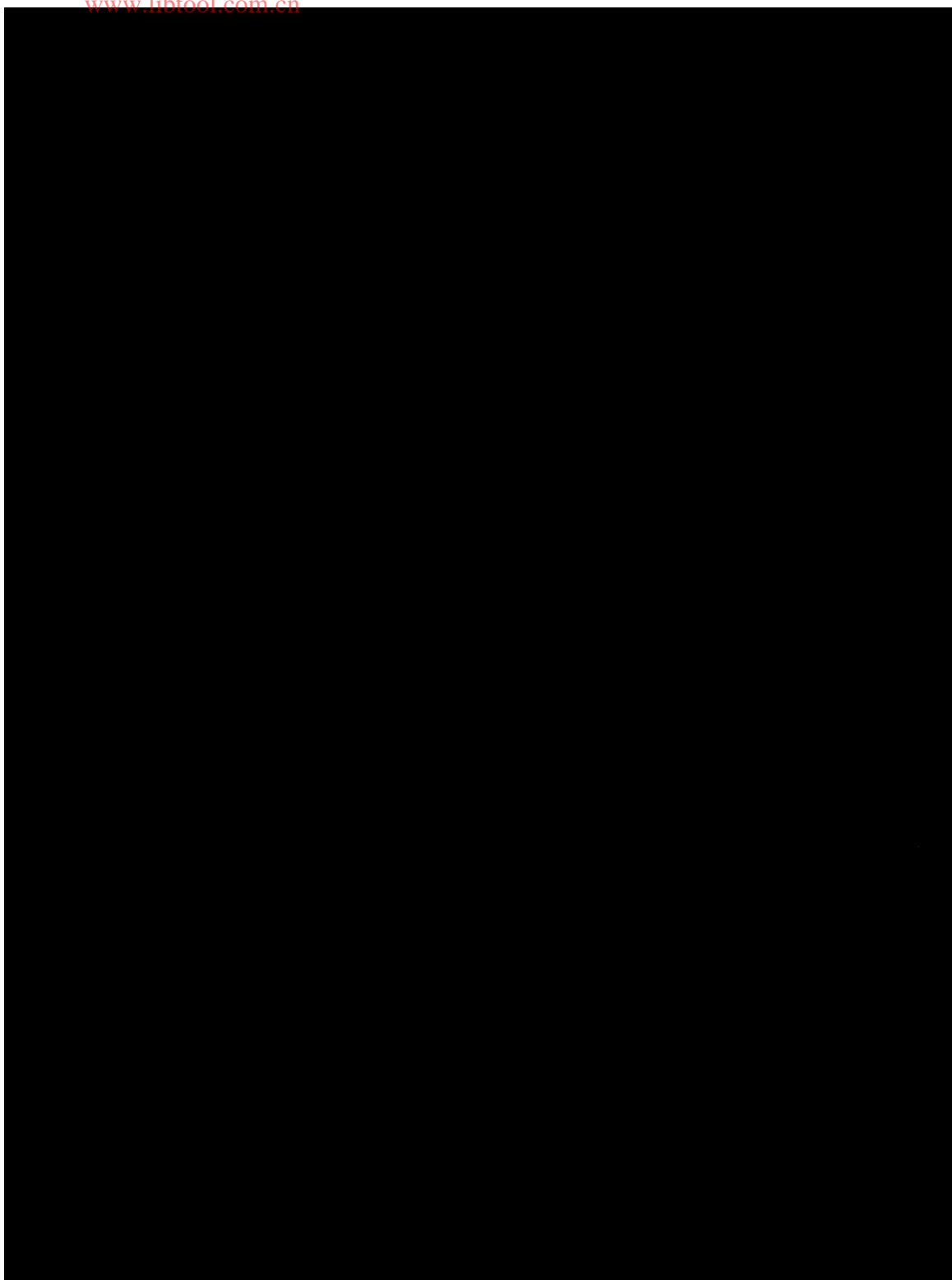

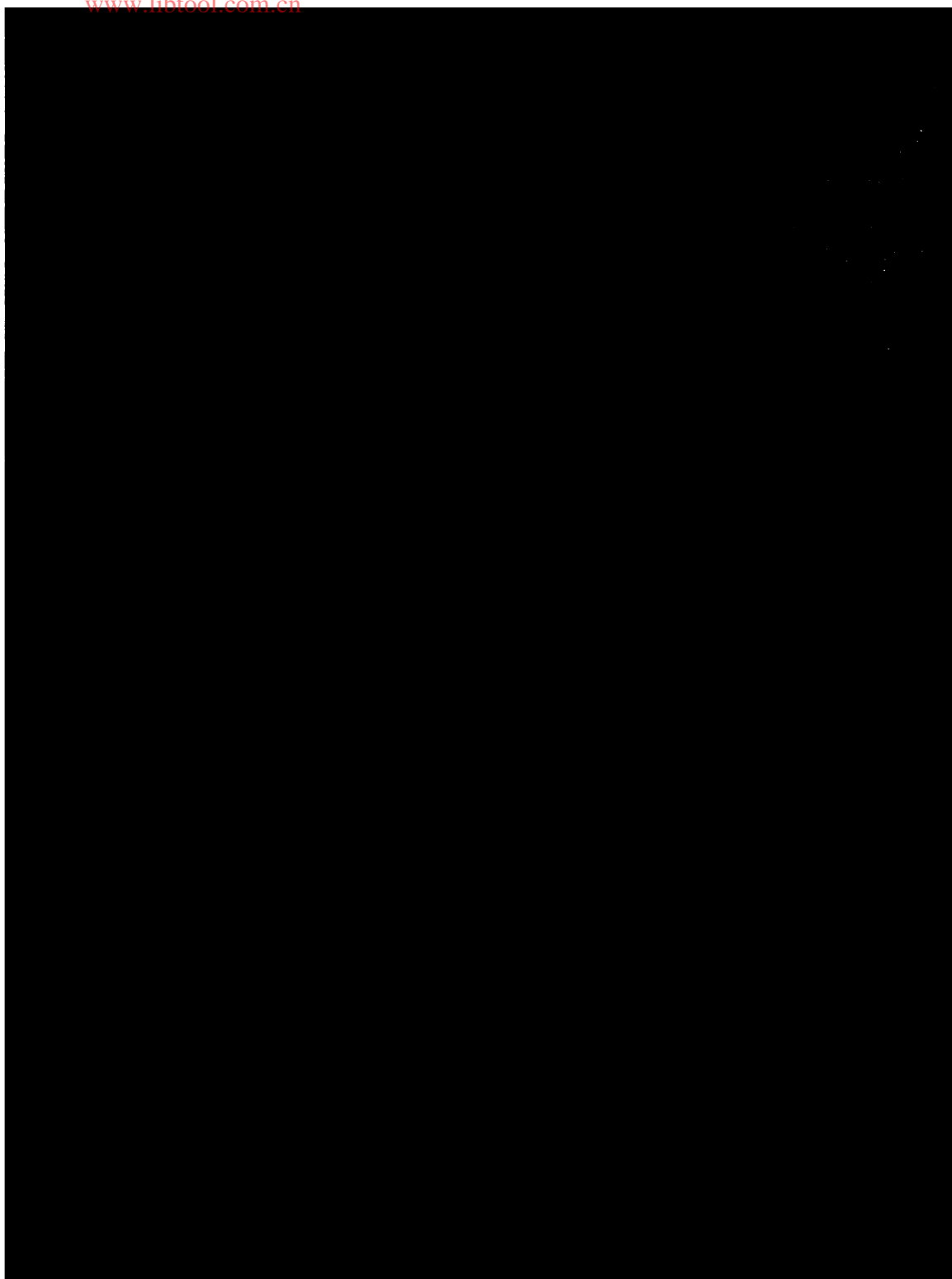

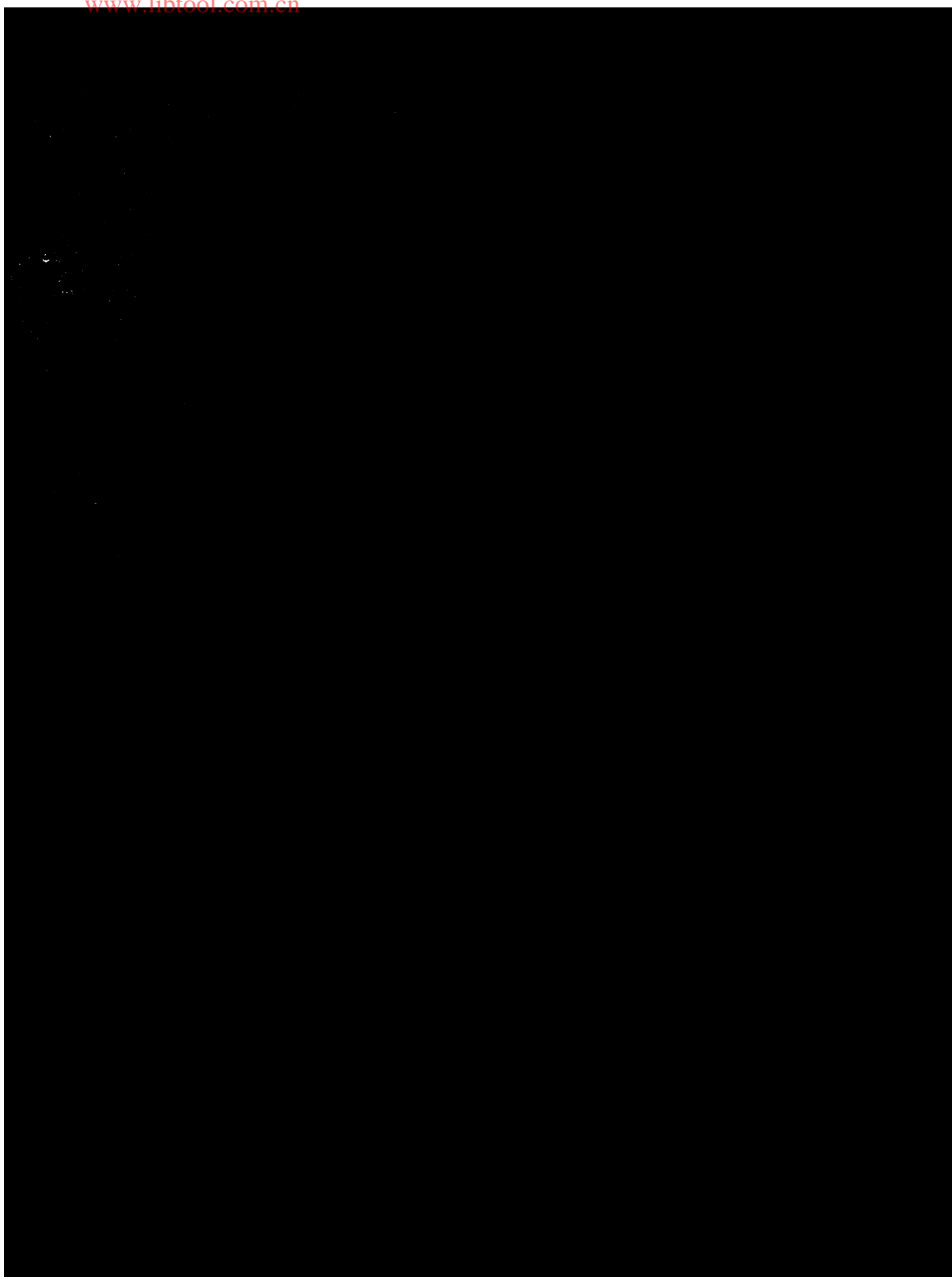

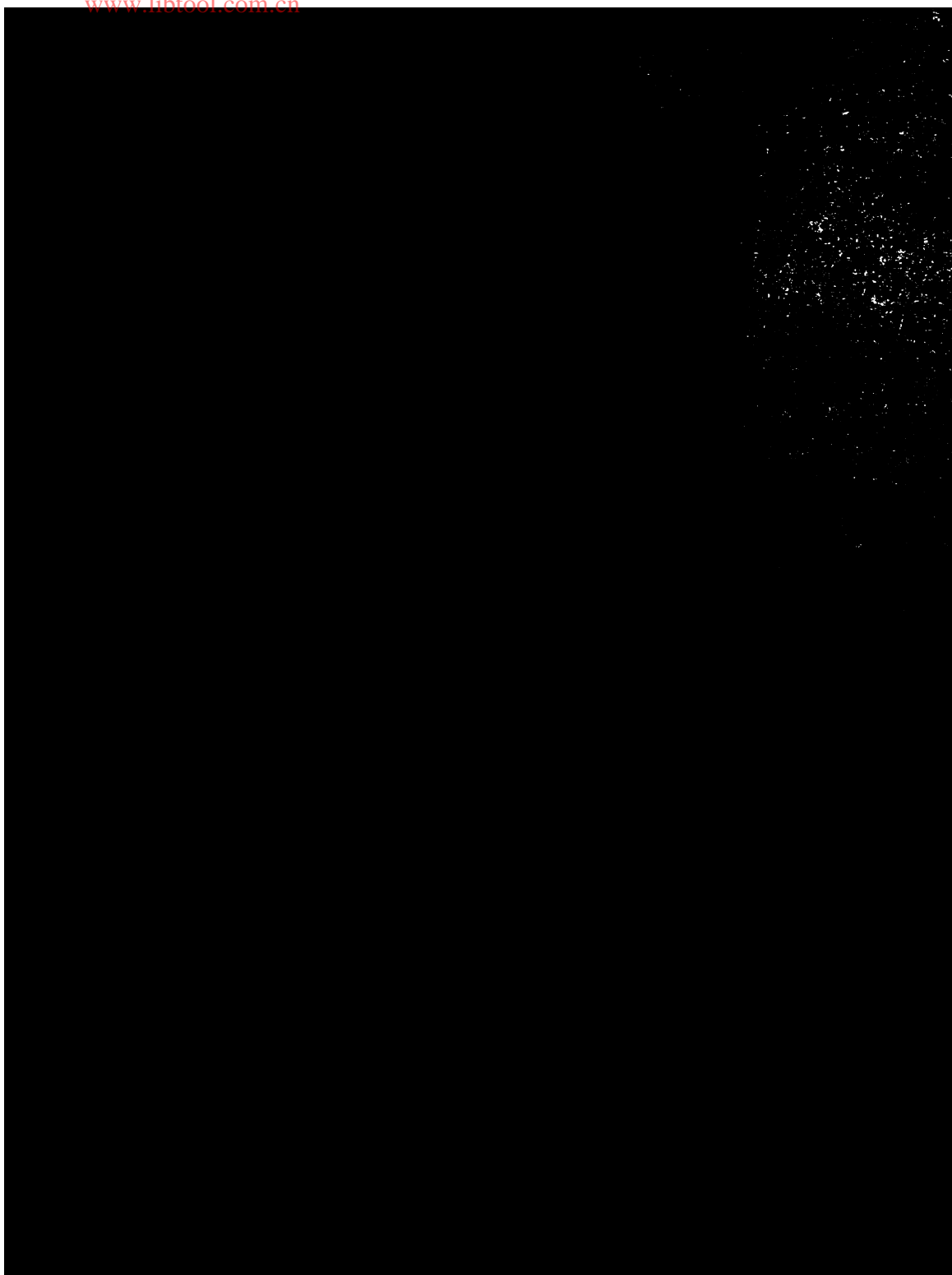

der efter var rimelig nok at tage imod to, og var dette Gaut-
 ternes Raade, at vælge Konge paa (73). Dette tildrog sig i
 det 5 Sæculo, da Hrolf Krake regierede i Dannemark. Udi
 Vest-Gautland regierede Kong Gaur to Aldere for Hrolf Krake;
 folgeligen først i det 5 Sæculo; bemældte Land beskrives at have
 ligget often for Riolen, (heraf kan sees at denne Historie er fre-
 det i Norge) imellem Norge og Sverrige, og skilt fra Upland
 ved Gaur-Etven (74), (hvorefter det Norske Upland maae for-
 staaes). Hos Saxo forekommer paa mange Stæder i de ældre
 og hedenske Tider, Gothi, Gotthi og Gothia, som hørende til
 det Land vi nu kalde Sverrige (75), men dog havende sine egne
 Konger, hvoraf han nævner Gekiblande, Carl, som han kun
 kalder præfektum Gothiæ, Ungvinus, og en unævnt, som skal
 have levet, da Snio regierede over Dannemark. Snorro (76)
 taler om Vester-Gautland, som ei staaende under Sverrige, da
 han regierede i Sverrige, hvilket falder i Midten af det 4 Sæ-
 culo, om en Algaur, Konge i Gautland, uden Tvil i Vester,
 da Anund var Konge i Sverrige i Midten af det 6 Sæculo, og
 om Hogni, Konge i Øster-Gautland, da Ingiald Anunds
 søn regierede i Sverrige; og da Snorro haver taget alt dette af
 gamle Dødt Hiodulfur, som levede i det 9 Sæculo, hans
 Ord kan sige enhver heraf, at det er af megen Troværdighed,
 som han fortæller om disse gamle Tider. Sturlaugs Saga (77)
 taler om to Dødt, Konge i Gautland, og Horken Viking

E 3

Sons

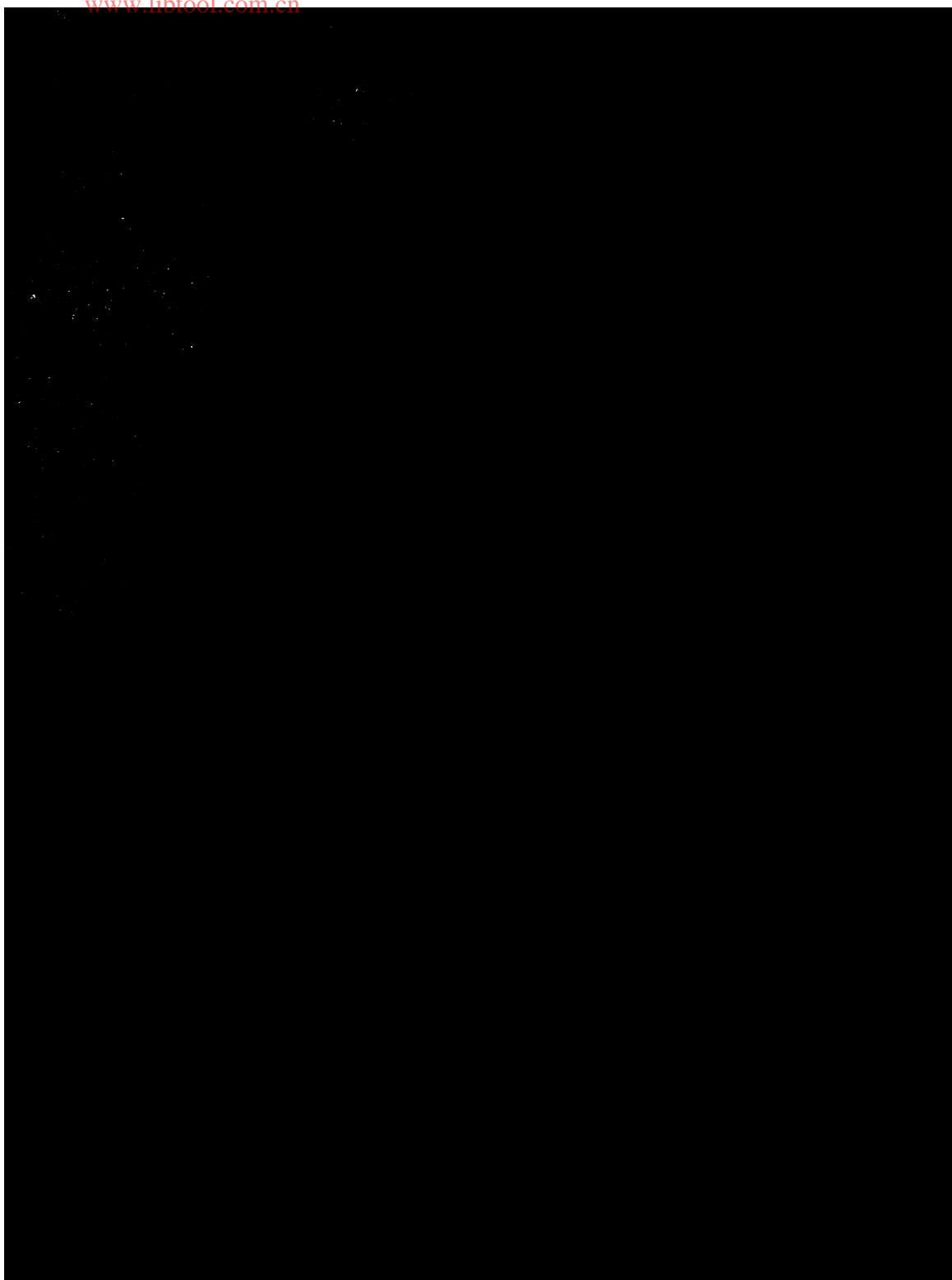
(73) Hrolf Krakes S. p. 66.

(74) Gotfrici S. p. 16. 54. 66.

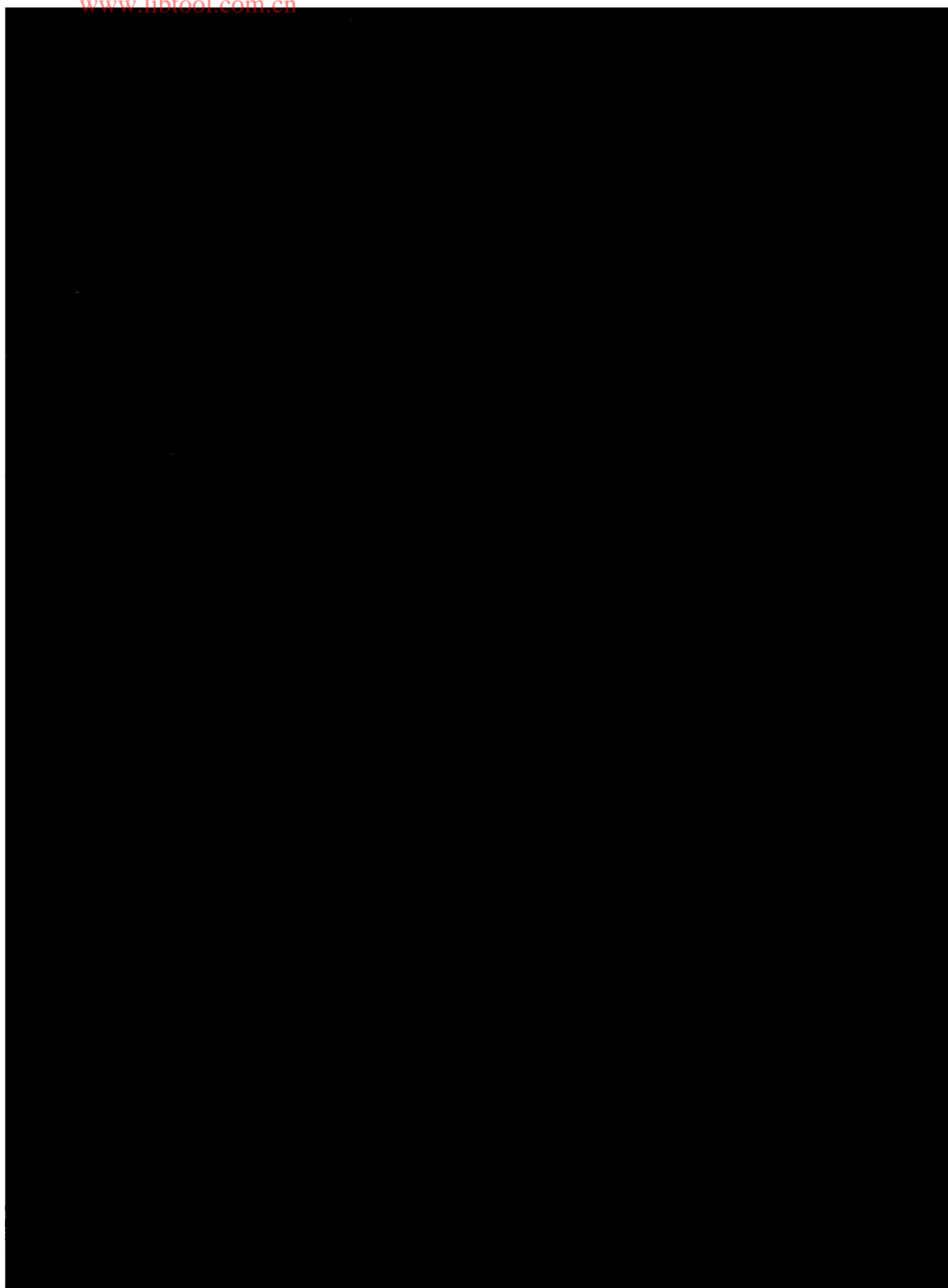
(75) P. 6. 7. 8. 33. 36. 37. 90. 120. 123. 124. 157.

(76) H. K. t. 1. p. 31. 44. 49. 51.

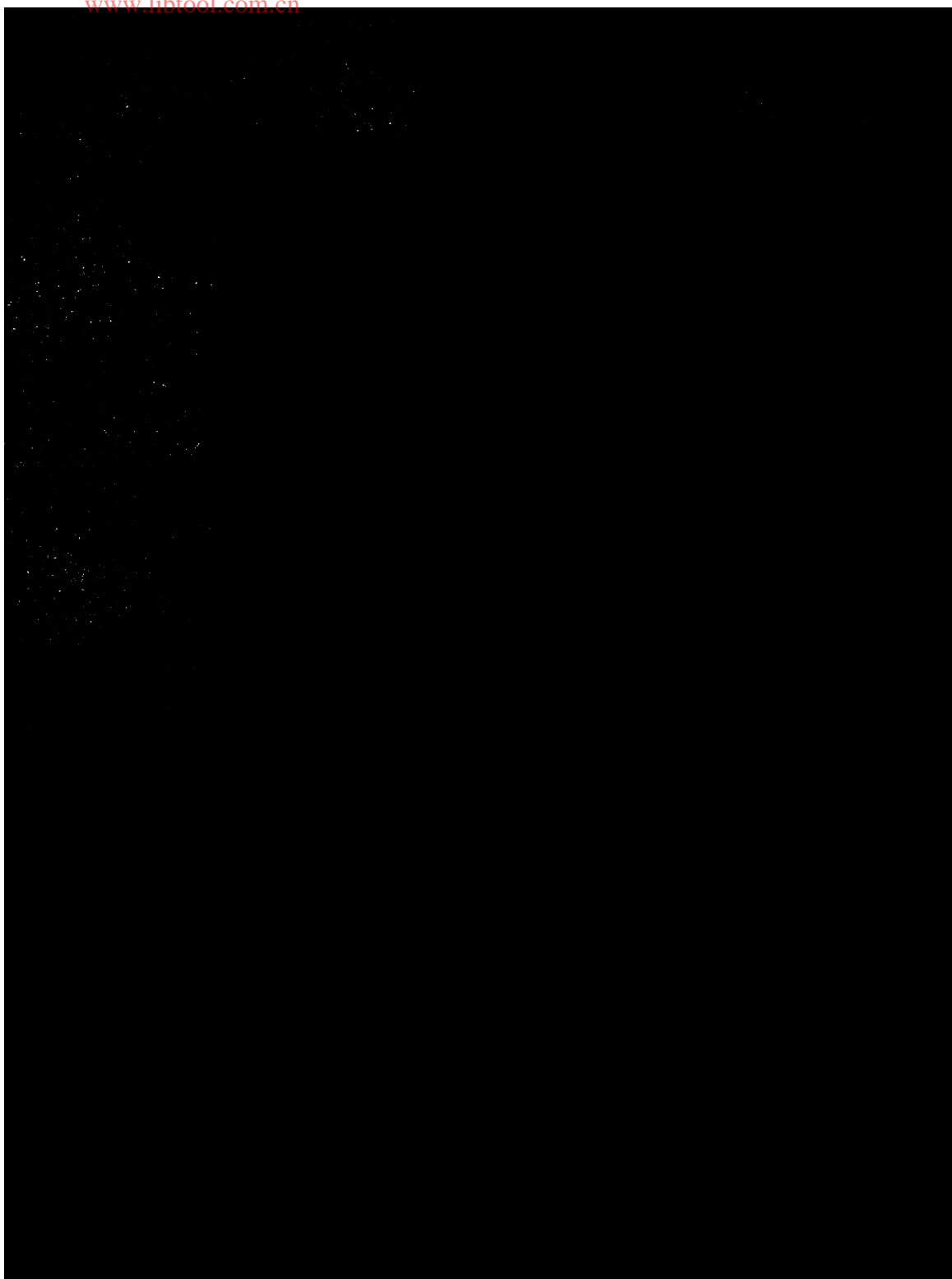
(77) F. 64.

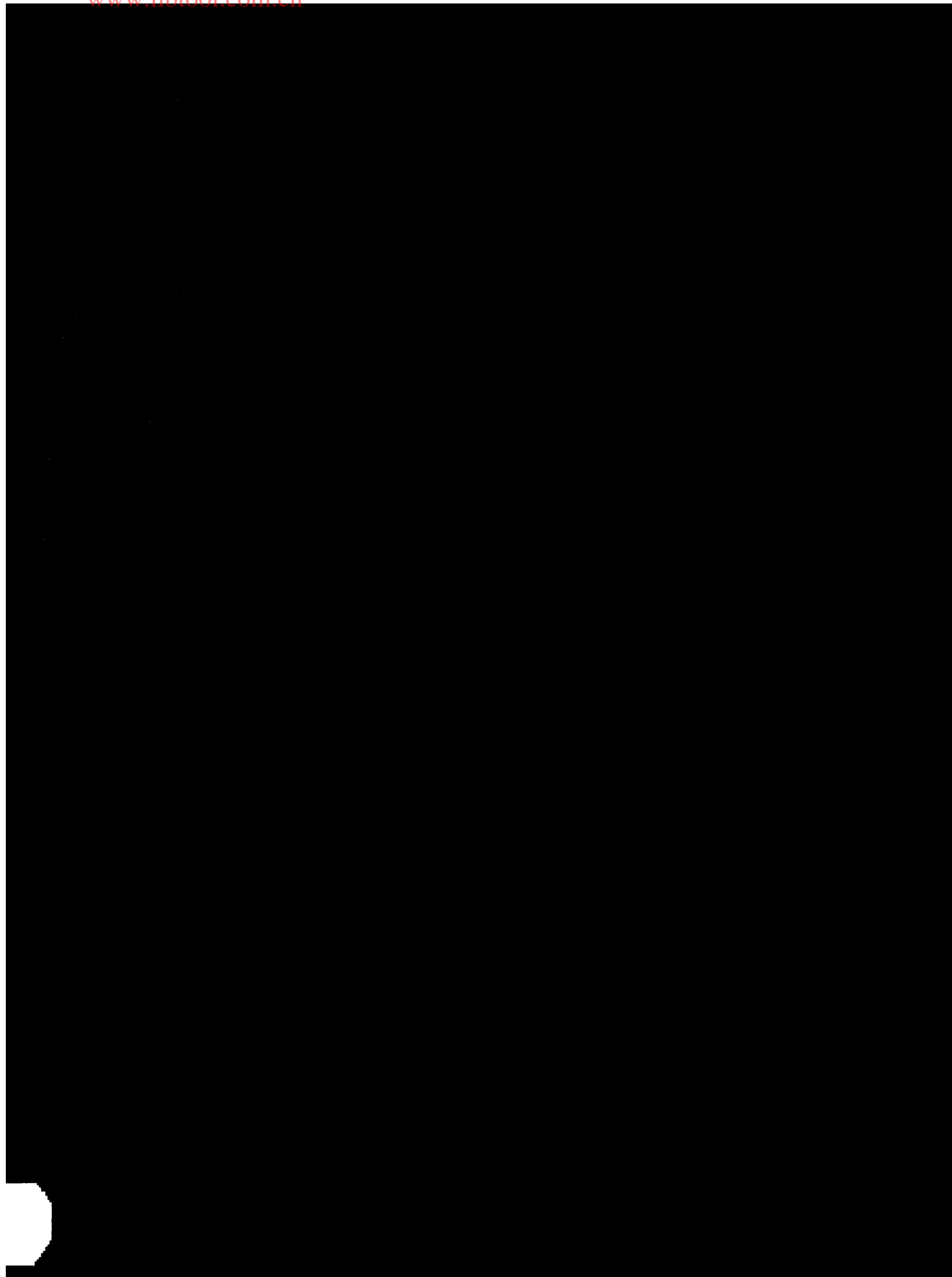

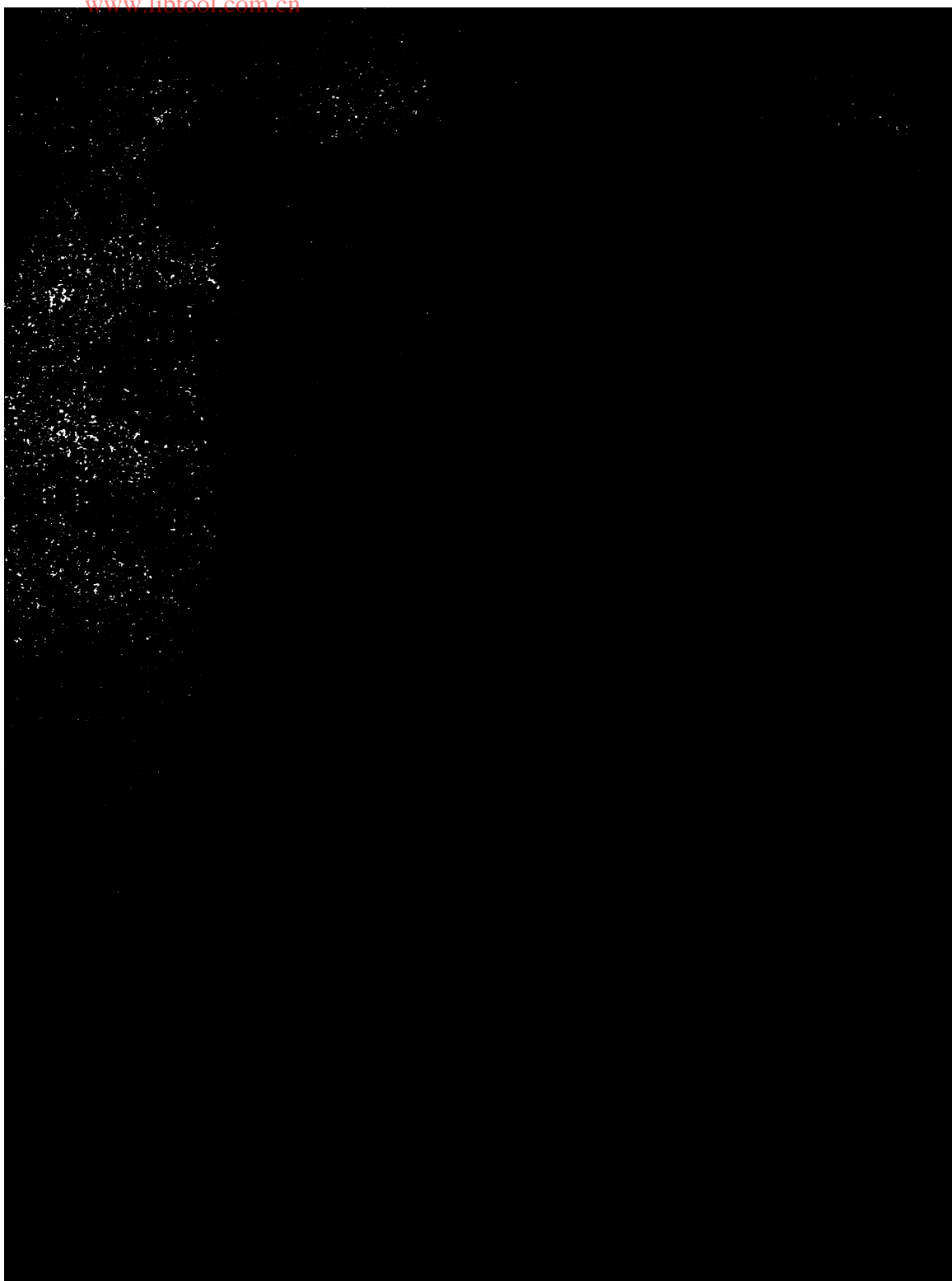

min; og mange gamle længe tilforn (95), af hvilke dog Procopius (96) siger paa et Sted, at nogle tillegge dem og Geterens Navn, da han ellers selv giver dem et andet i gamle Dage, menende, at de tilforn kaldtes Sarmater og Melanchlaner. Mange Gamle (97) have og gjort dem til Scyther, og ere derudi bleve efterfulgte af mange nyere Lærde (98). Endeel blande dem, ligesom Jornandes, og sammen med Massageter (99). Andre (100) derimod have billigen gjort Forstkaal imellem Geter og Gother. En fører dem rigtig nok fra Japheth, men tager derudi mærkeligen fejl, at Gapt hos Jornandes, og Japheth Kulde have været een Person (1); men naar en anden (2) vil henføre dem fra Cithim, Javans Søn, saa farer han saa meget mere vild, som han selv, retteligen nok, tilstaaer, at Macedonier og Italiener have stammet fra Cithim. En anden (3) fører dem tilligemed de Svenske fra de Tydske, hvorudi han for saa-

D 3

vidt

(95) Procopius C. B. t. 2. p. 45. Augustinus d. civ. Dei l. 20. c. 10. Hieronymus trad. Hebr. in Genesin. Spartianus p. 419. Philostorgius p. 10.

(96) C. B. t. 1. p. 345. B. Vand. l. 1. c. 2.

(97) Philostorgius p. 10. Capitolinus p. 675. 697. Zofimus l. 1. p. 38. Zonaras C. B. t. 10. part. 1. p. 471. Pollio p. 710.

(98) Hadorph hos Hallman om Brødrene Phafe p. 81. J. F. Gronovius in var. Geographicis p. 3. 7. Salmastus d. ling. Hell. p. 368. Pantori O. Goth. l. 1. p. 79. Becani Or. p. 724.

(99) Augustinus d. civ. Dei l. 20. c. 10. Bizari H. Pers. l. 1. p. 13.

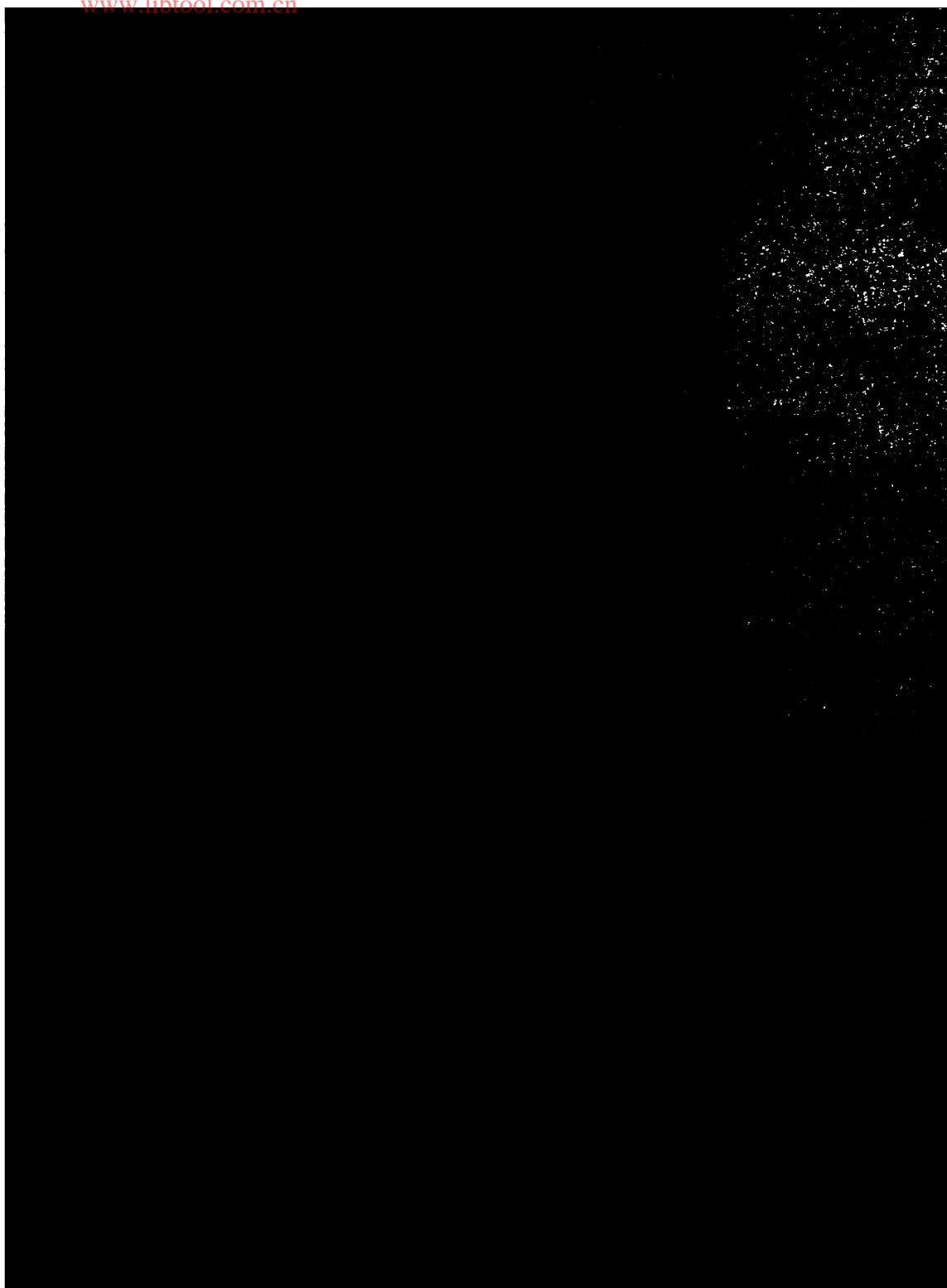
(100) Stiernhöök jus Sveonum p. 4 og 5. Pontanus Chorogr. p. 67. etc. Claveri Germ. l. 3. c. 34. p. 129. Schurzfleisch op hist. p. 1089. Bunaus teutsche Hist. t. 1. p. 38.

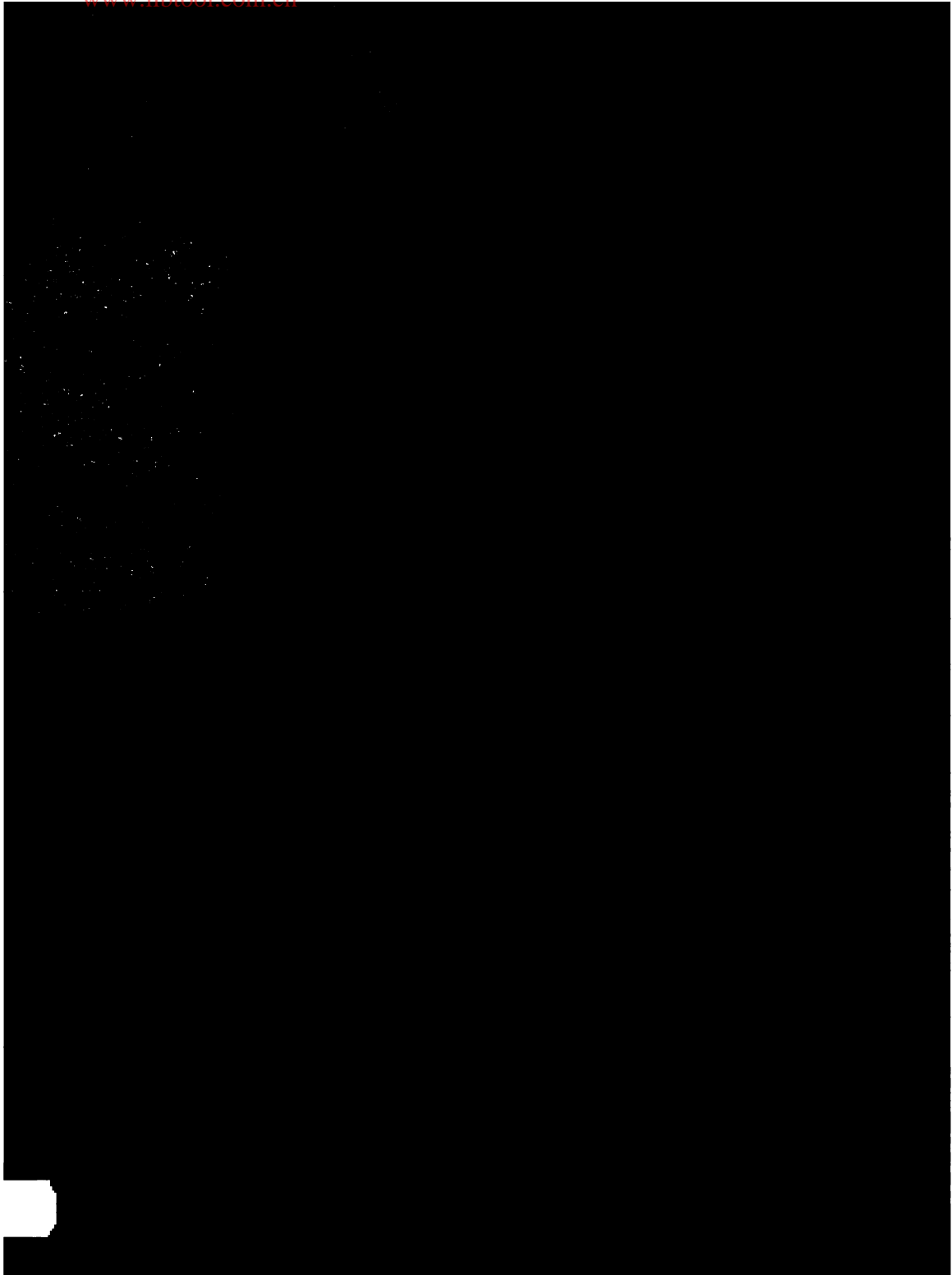
(1) Frapcks X. und N. Med. l. 1. p. 13.

(2) Pasingkilds bibliske Schicksel Register p. 17.

(3) Diana Petri hos Hallman om Brødrene Phafe p. 81.

høint, Seren y gogledh (16), hvortil ei vel kan være nogen anden Årsag; end denne, at Wallerne viste at der boede Gotther i Norden. Nogle lade Tingen staae gandske i Tvil, baade Gothernes Herkomst, saa og hvor de have først boet (17). Prætorius (18) anvender al Flid paa, at vise, at de Gotther, som kaldtes Gode det Rømerste Herredomme, have alene i Forstningen boet i Preussen, og ere andre, end de der boede i Scandinavien. Cluverius (19) viser uovervindelig, at de Gotther, som angrebe Rømerne, ere de samme som boede i Preussen, og kaldtes Guter, Gothones, og Gythones, men derudi feyler han, naar han nægter, at der ere ingen komne til dem fra Norden af deres Landsmænd, og mener at saa gamle Skribenter, som Ablavius og Dexippus, hvilken levede i det tredie Seculo, og paa hvilke Jernmands heraaber sig, have tilligemed Jernmand selv taget Anledning, at fore Gotterne fra Norden af Guterne, som virkelig boede der; da det dog er klart, at de ei havde Kiendt til dette Land, og mindre til saa mange andre smaae Folk paa Scandinavien, dersom de ikke havde faaet det at vide igiennem Gothernes; disse igier vare virkelig gangne ud derfra. Nogle (20) hævde, for saavidt rigtigheden nok, naar Tiden iagttages, naar den sorte See, og imellem de Floder Vornsthenes og Typhronen fare derimod meget vild, naar de efter den Poliske Historiker Matthæus a Michovia mene, at de ogsaa ere blevene kaldte Polucii, hvilket paa Russisk skal betyde Røvere, da Polucii ogsaa kaldtes ogsaa Uzi, og vare et Hunisk Folk.

Endelig Noel.

E

§. XIV.

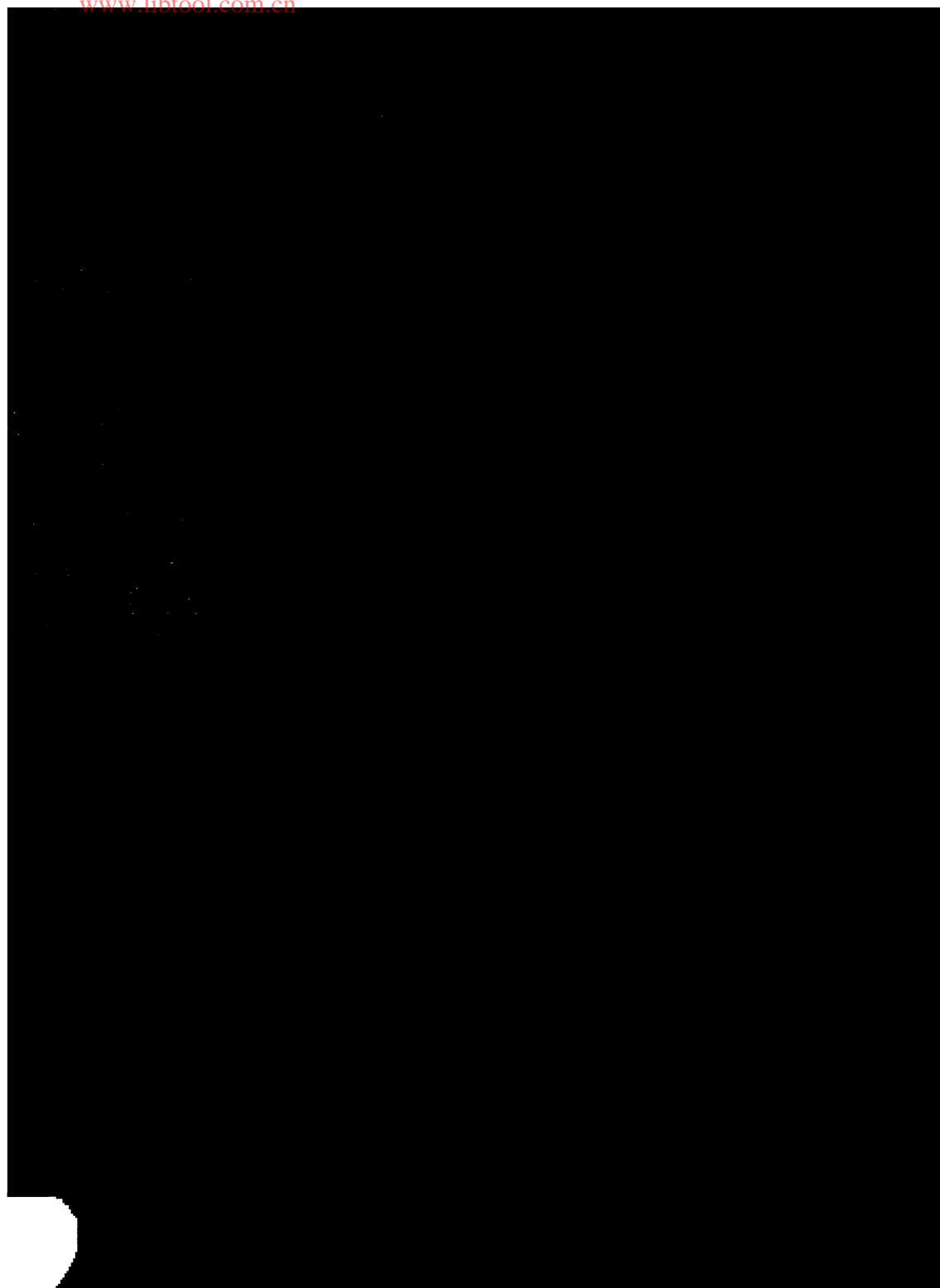
(16) Lhuyd's Archæol. p. 148.

(17) Mezeray H. de France avant Clovis p. 311.

(18) Orb. Goth. l. 1. p. 46. 49.

(19) Germ. ant. l. 3. p. 128 &c. 174.

(20) Ortelius Synon. p. 152. v. Gothi. Ferrarius Lexico v.

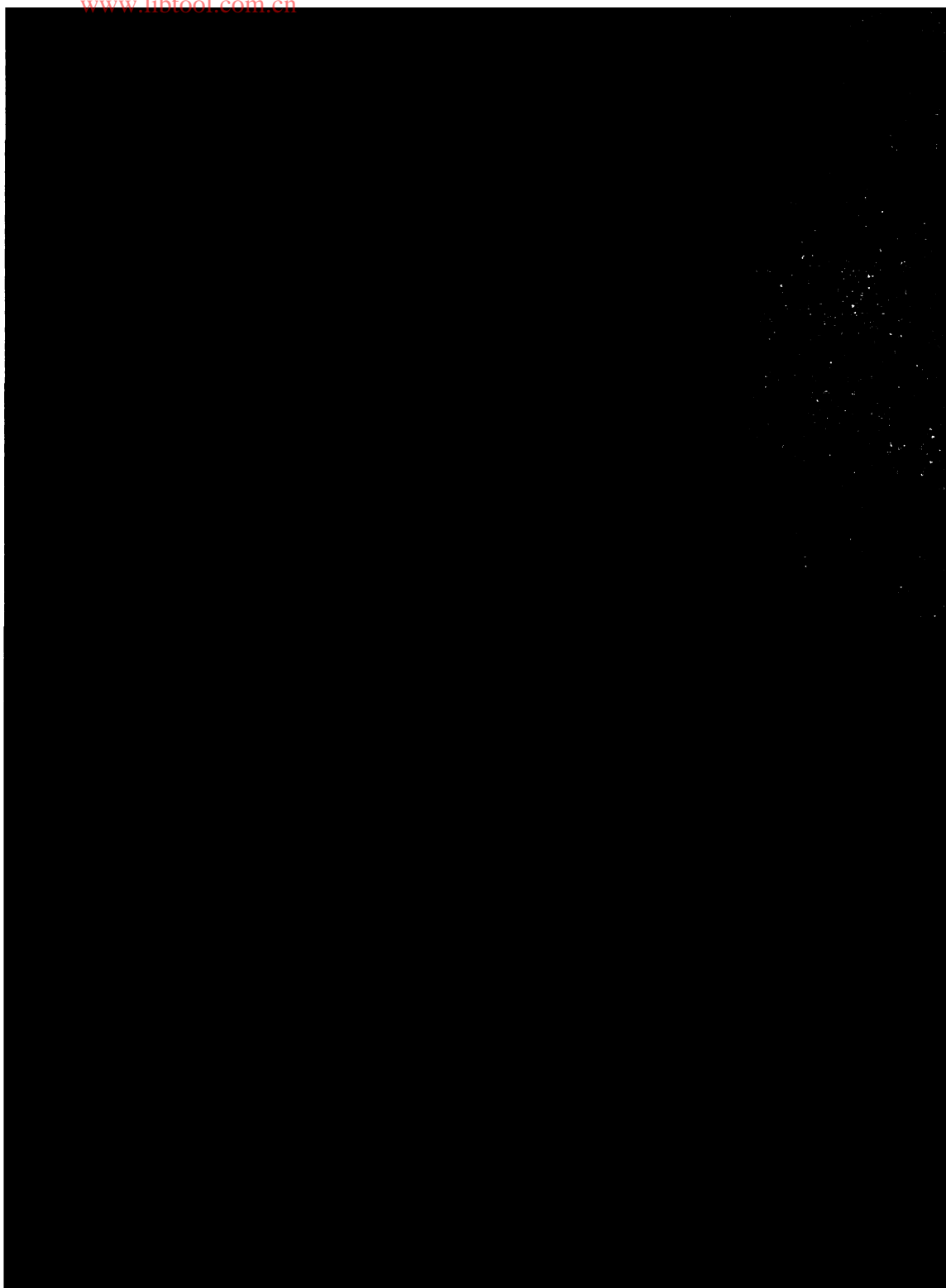

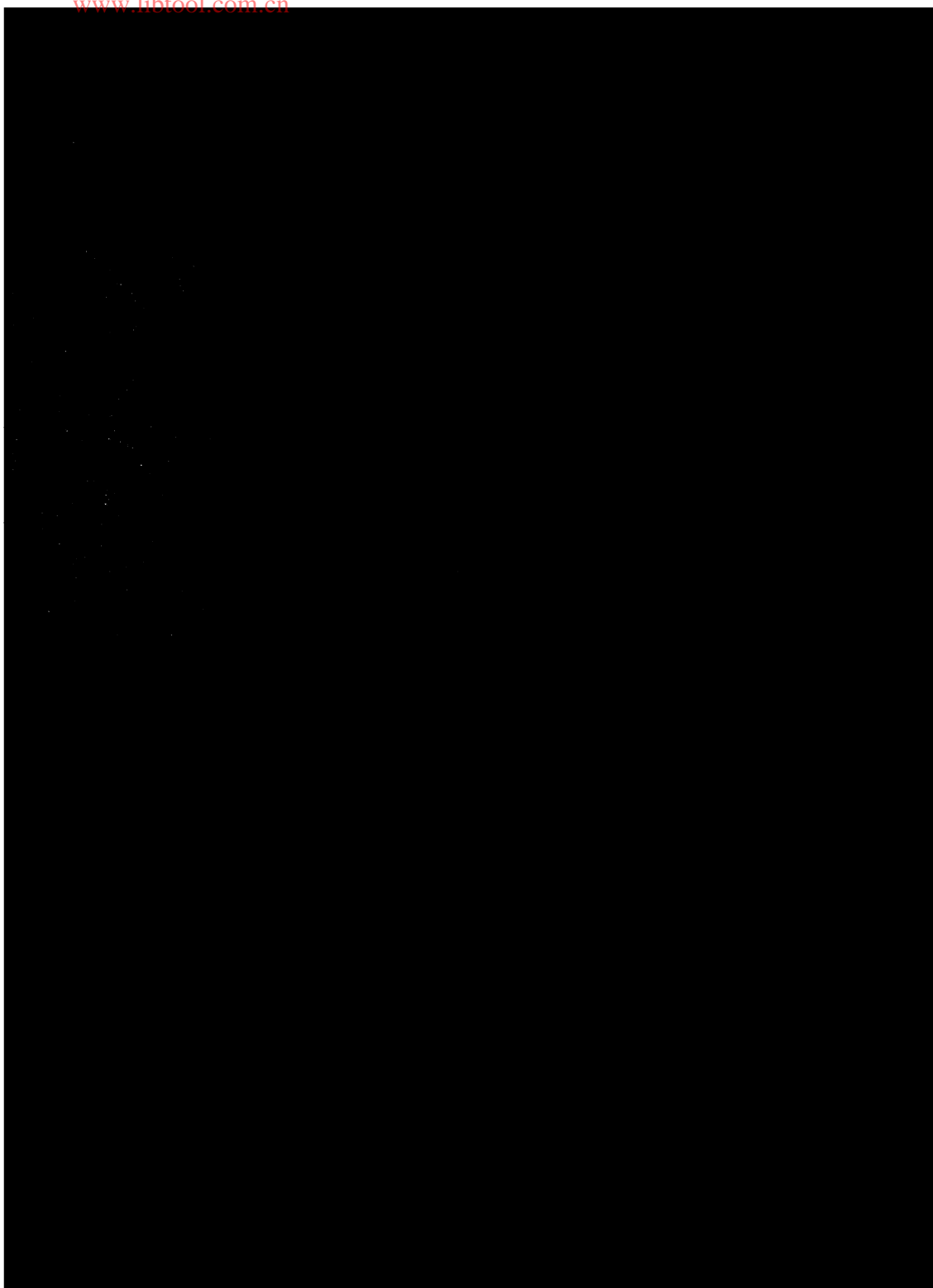
ogsaa Butones, hvorved de fleste Udleggere af Strabo, forstaae Gutones, da Butones ellers ikke forekomme hos nogen anden Stribent. Denne Retteelse bestrækkes og derved, at Tacitus (22) siger, at Carualda, en ung Person iblant Gothonerne, af adelig Herkomst, brød under Tiberii Regimente ind i Marcomanernes Land, da han tilforn havde maat blive flygtig for Marobodii Dørmagt, og nødde nu Maroboduum til at tage Flugten; thi herved gøres det troligt, at Gothones have staaet under Marobodius, og Gothones og Gutones vare eet Folk. Mærkeligt er det og, at Tacitus siger, at til de Barbarer, som havde fulgt Maroboduum og Carualdum, hvilke begge maatte flygte til Rømerne, bleve anviste Botiger mellem de Floder Marcus og Ensus, hvortil den ene flyder fra Siebenbürgen, igiennem et Stykke af Ungarn, og falder i Theysse, og kaldes endnu Marus; og da kan man saae paa de Tanker, at disse Gothe have sig selv foreenet sig med deres Landsmænd; men maaskee at ved den Flod forstaaes Morava i Mähren, og Wag i Dvre Urtalen, som Cellarius mener T. 1. P. 389; dog er Casi Bemærkning her paa veis. Plinius (23), som skrev Aar 77 efter Christi Fødsel, siger, at Vindili s: Vandali, vare et af de Germaniske Folk, og at Gutones vare endeel af dem; men jeg haver ingen Bæk kjendt, at denne Inddeeling er ei saa rigtig, og som snarere bør følge Tacitum, som haver kun tre Hoved-Dele, og efter den regne Bandaler og Gothe til Istævonerne. Plinius gjør Bandalerne til Hoved-Folket, har man et Grund at slutte, at de paa den Tid have været nægtigst i Mähren. Plinius anfører og en Flod Guttalus, hvilk-

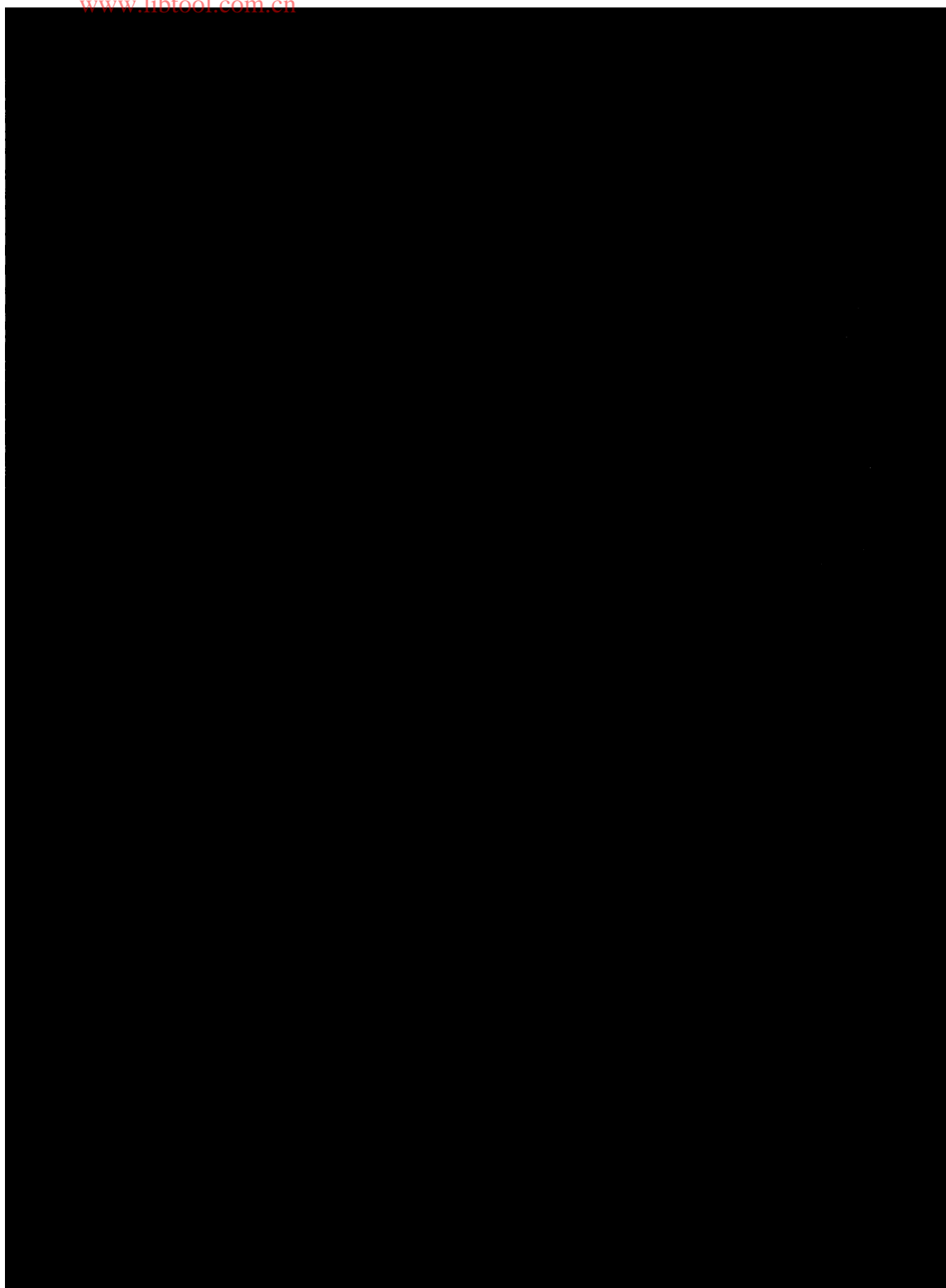
(22) Annal. l. 2. p. 253 — 255.

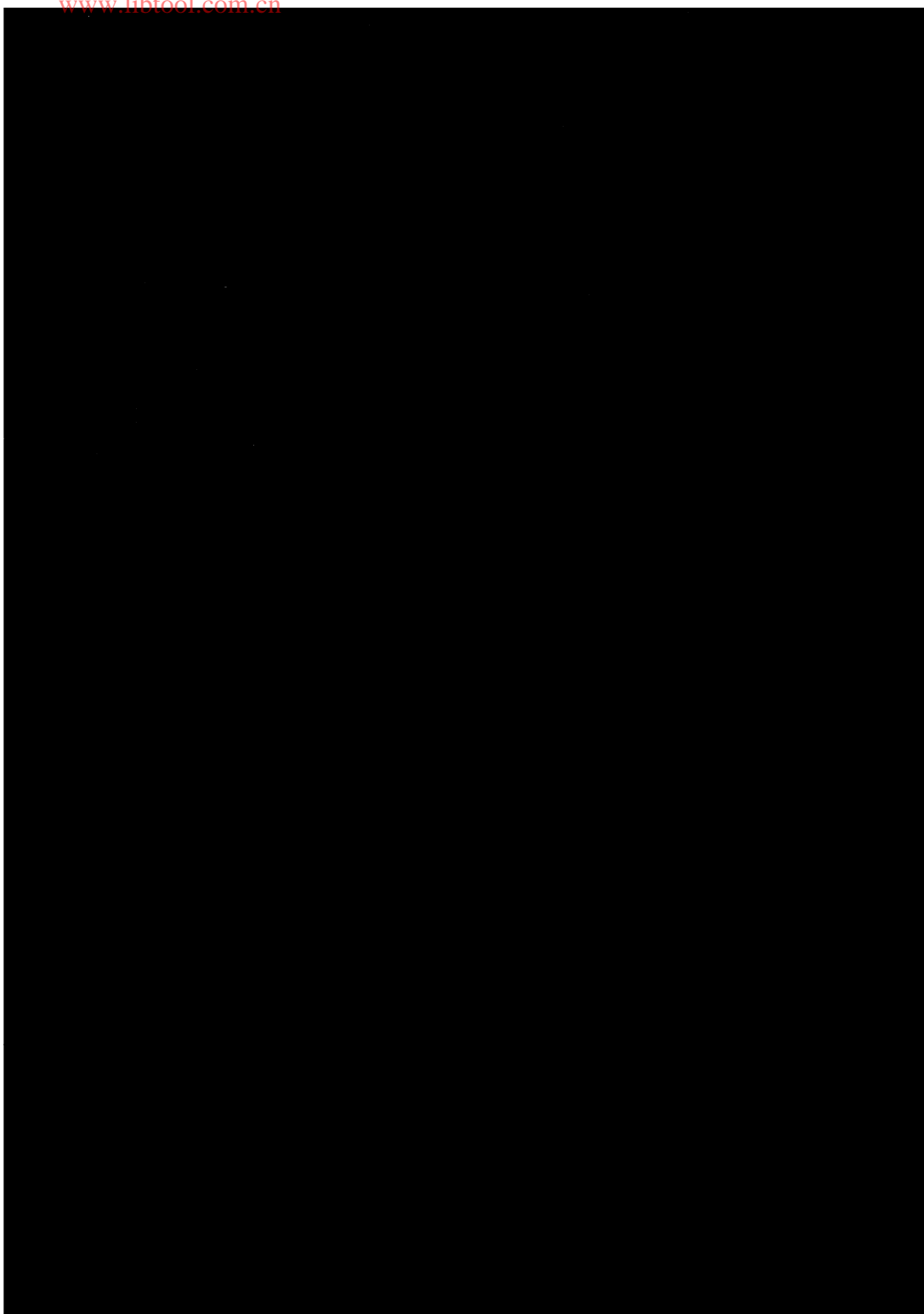
(23) Id. l. 4. 477 — 479. t. 5. l. 37. p. 370.

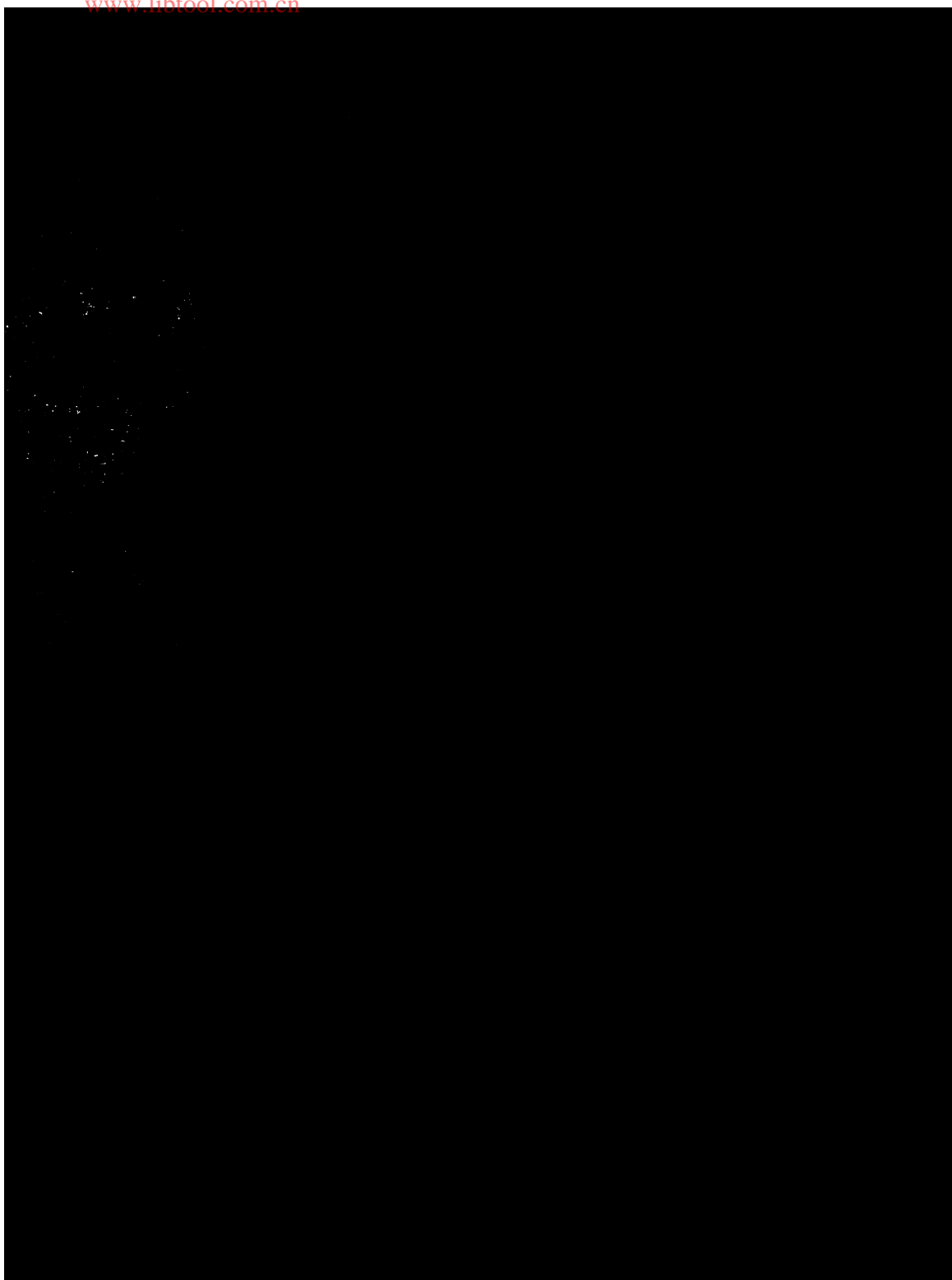

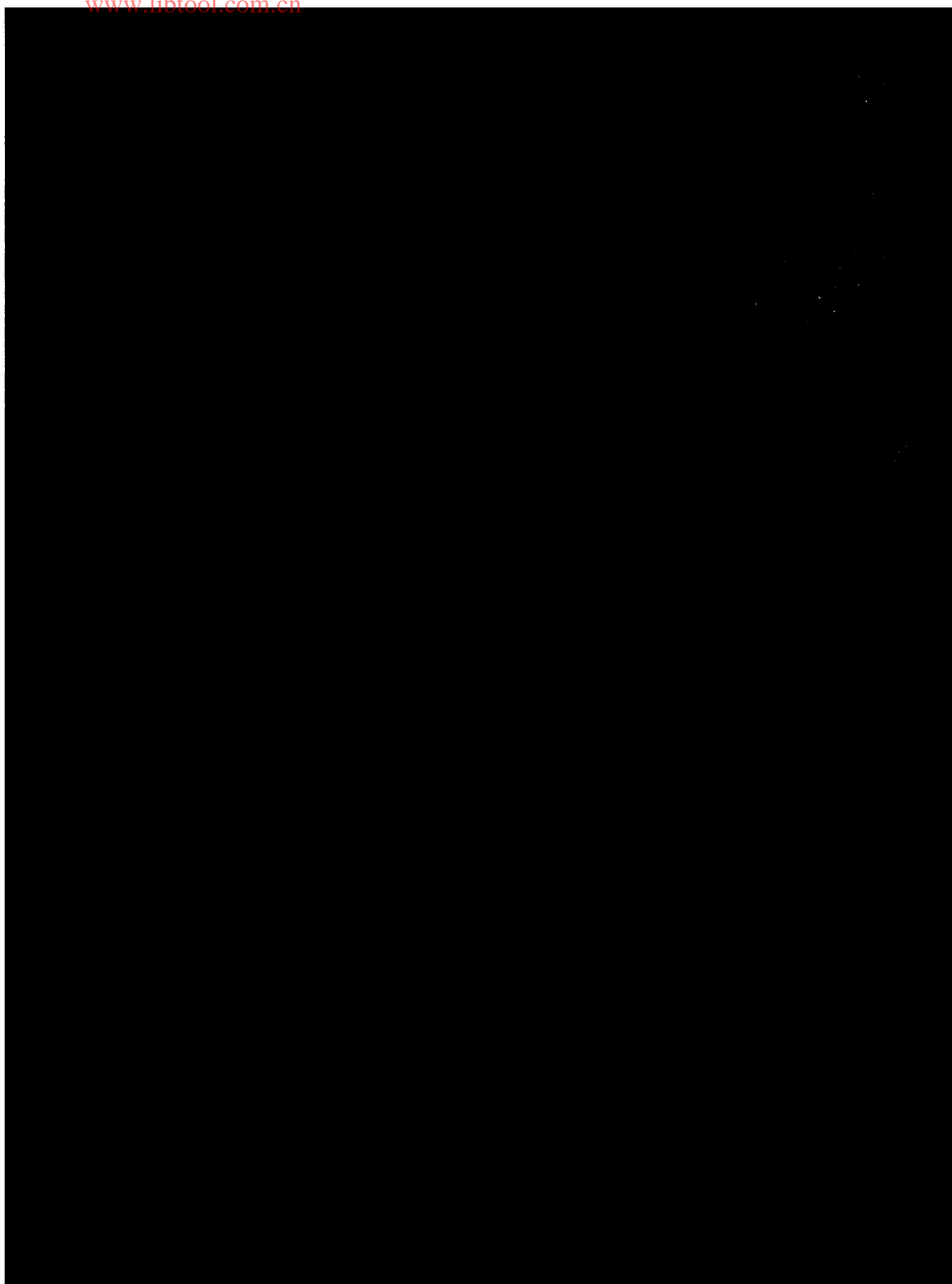

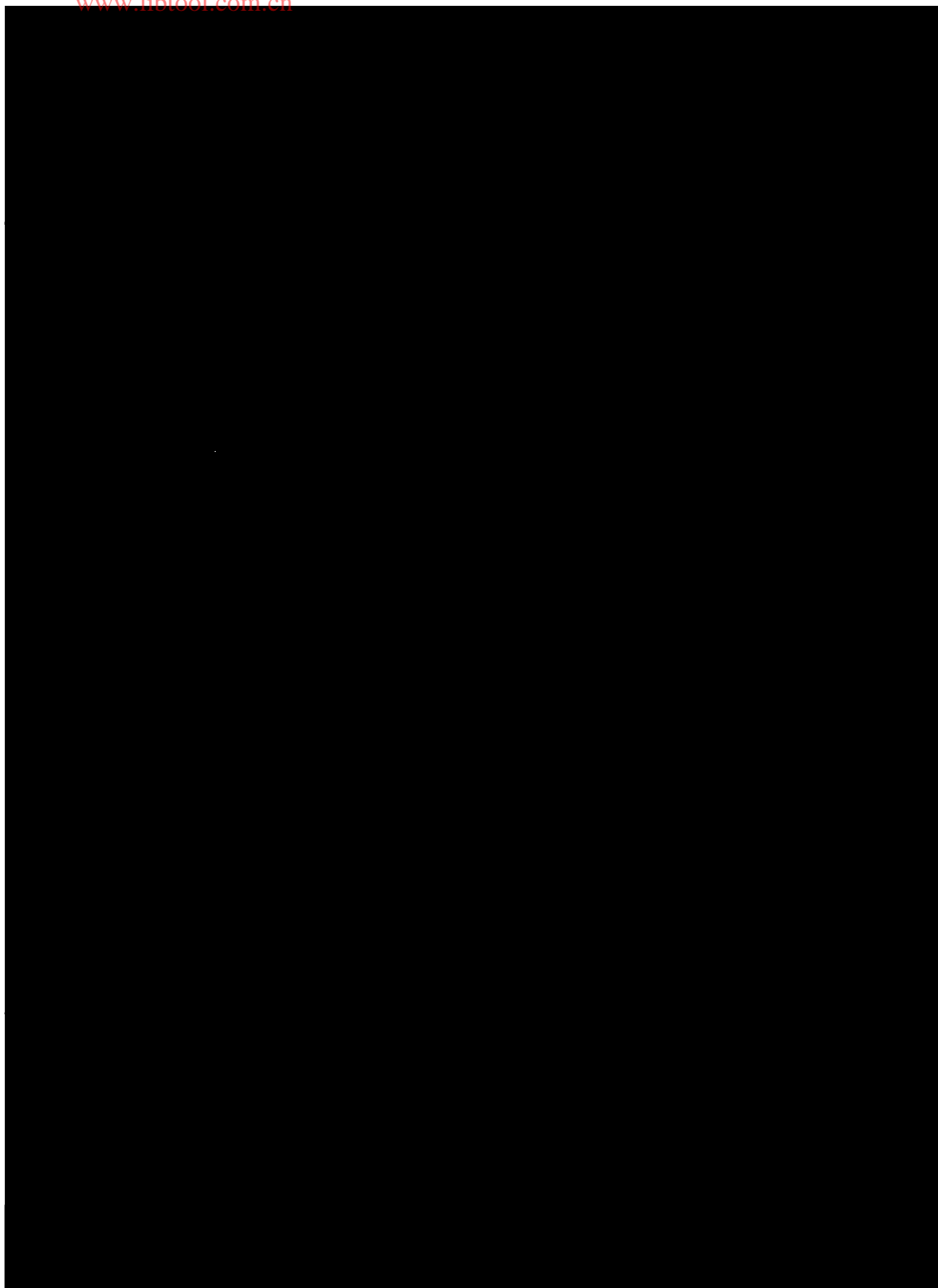

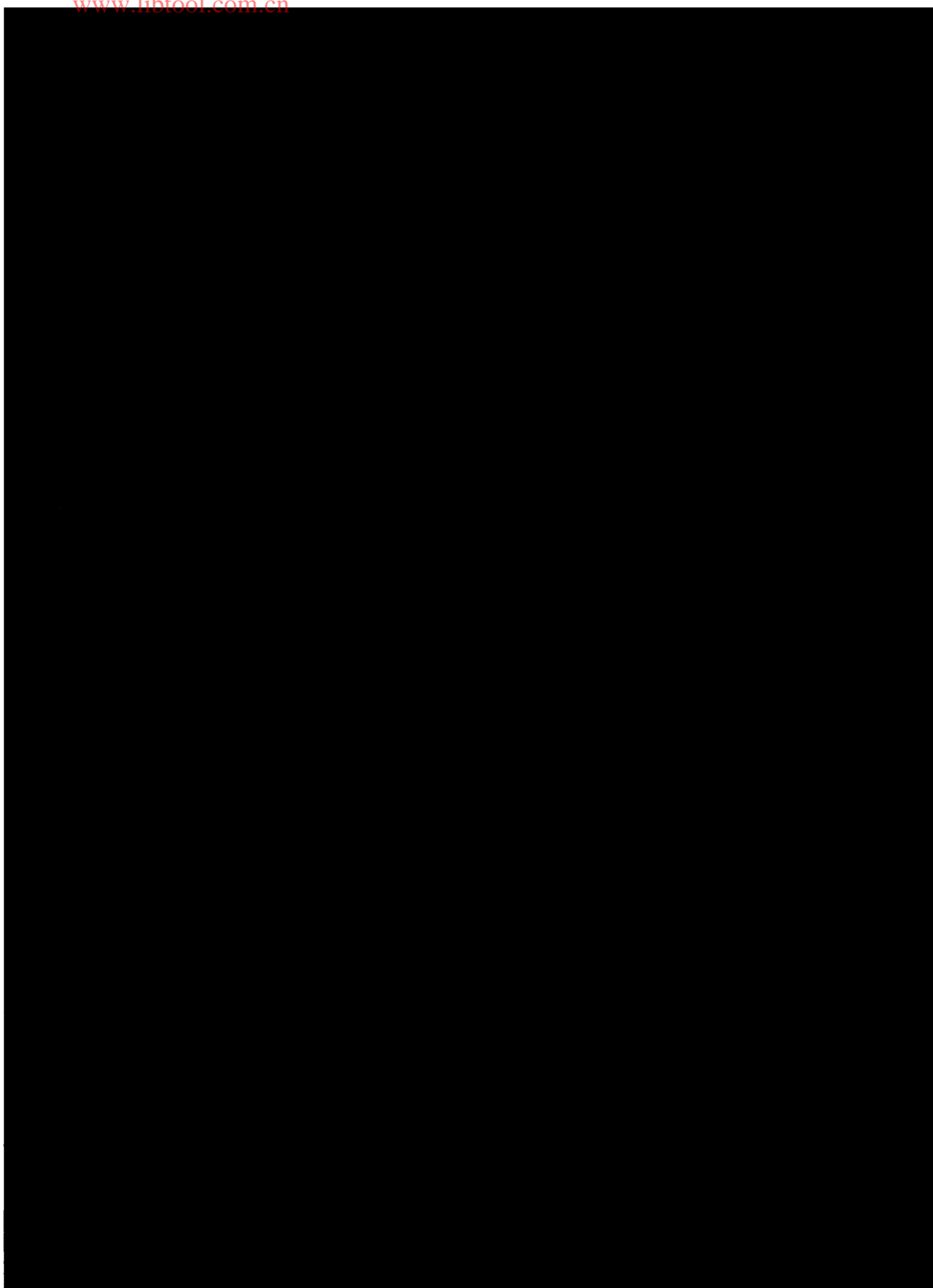

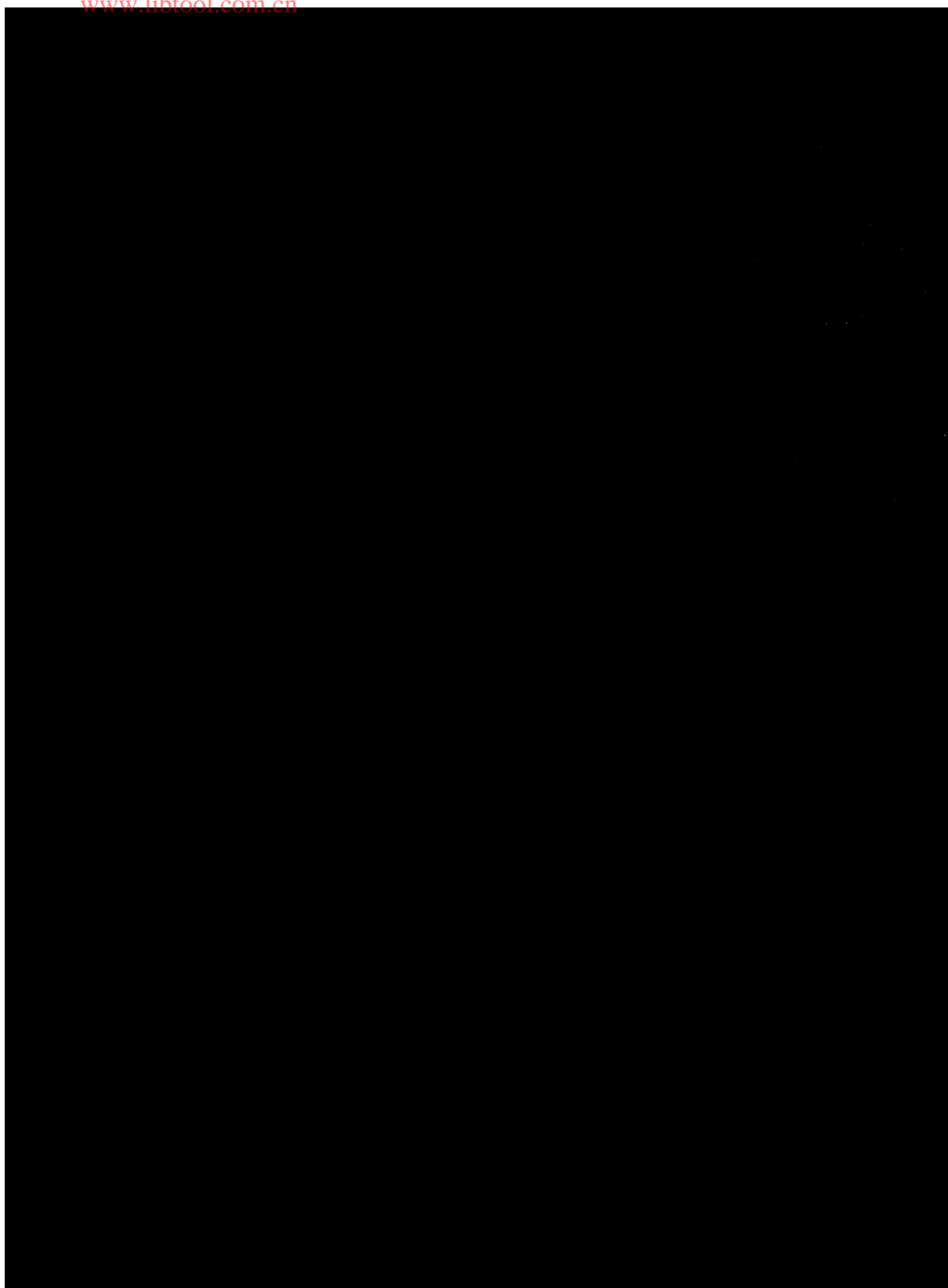

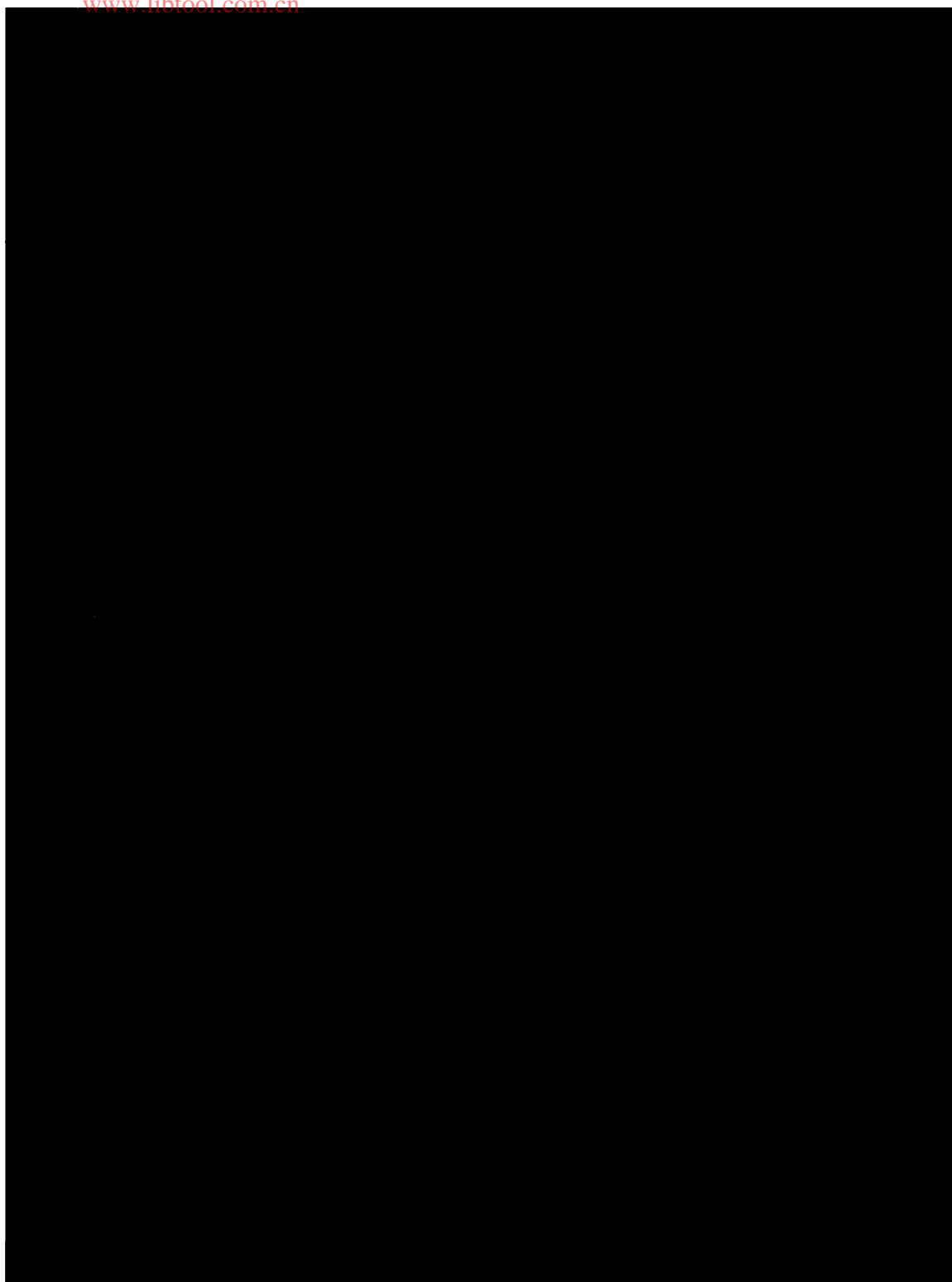

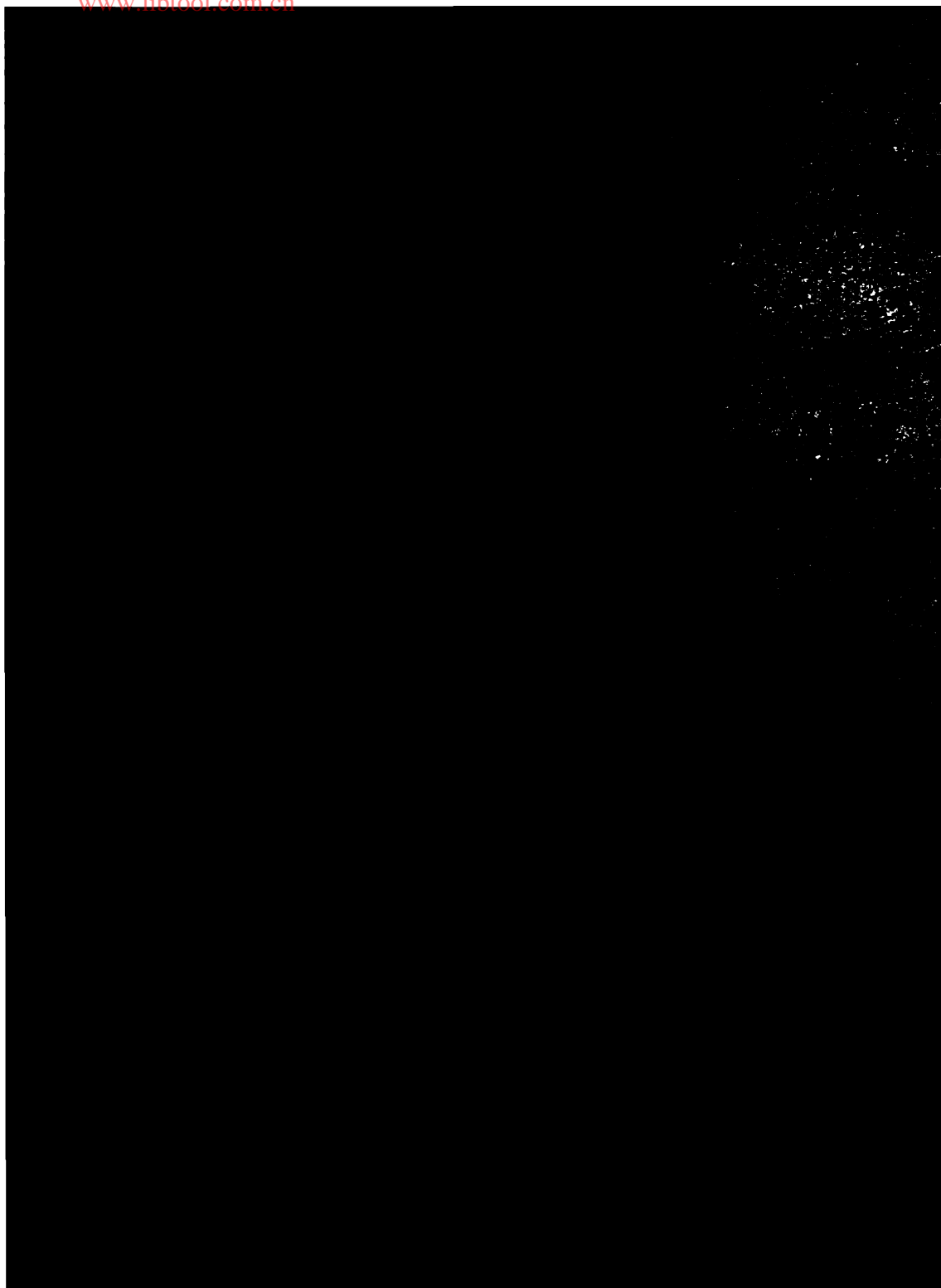

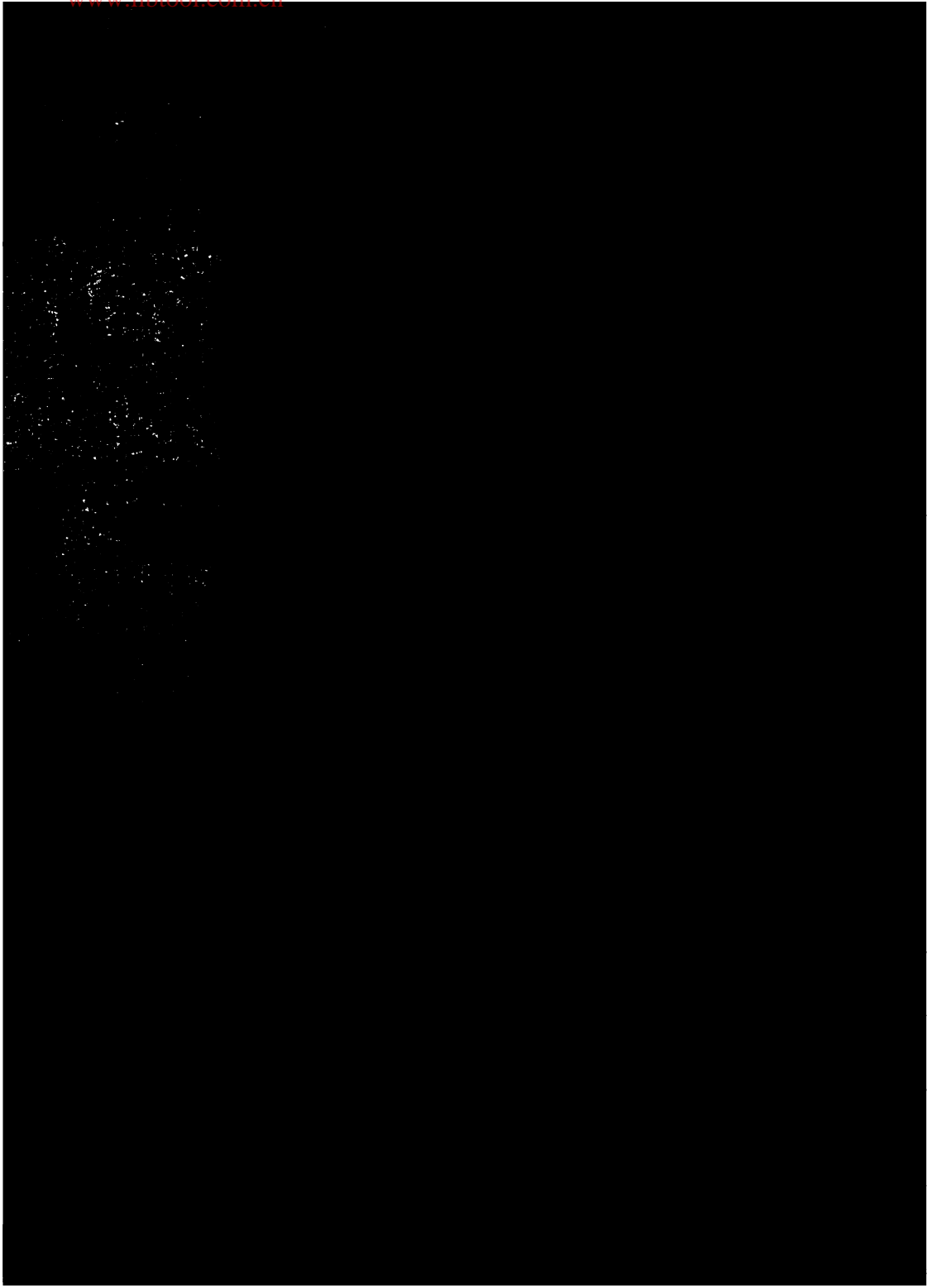

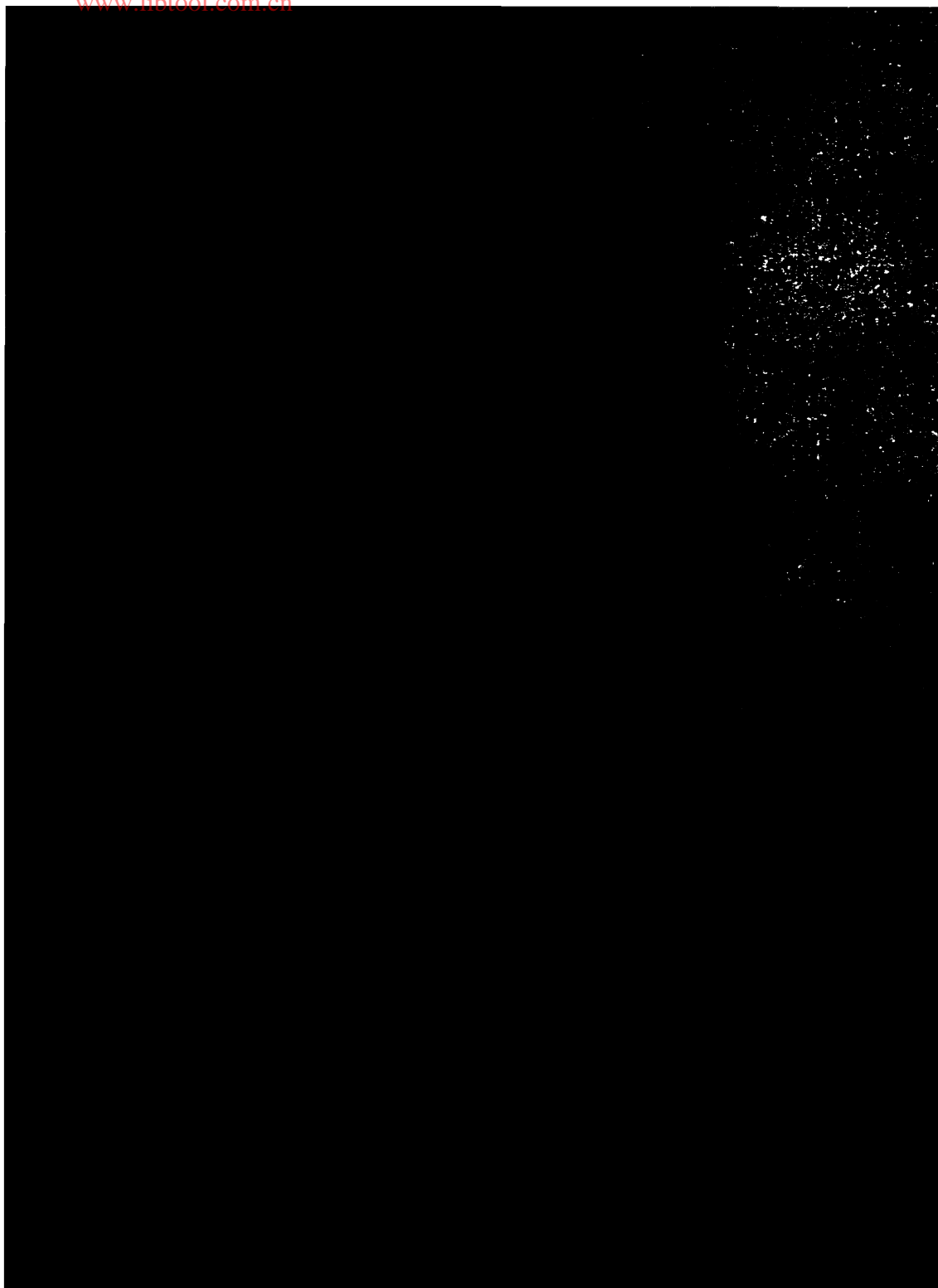

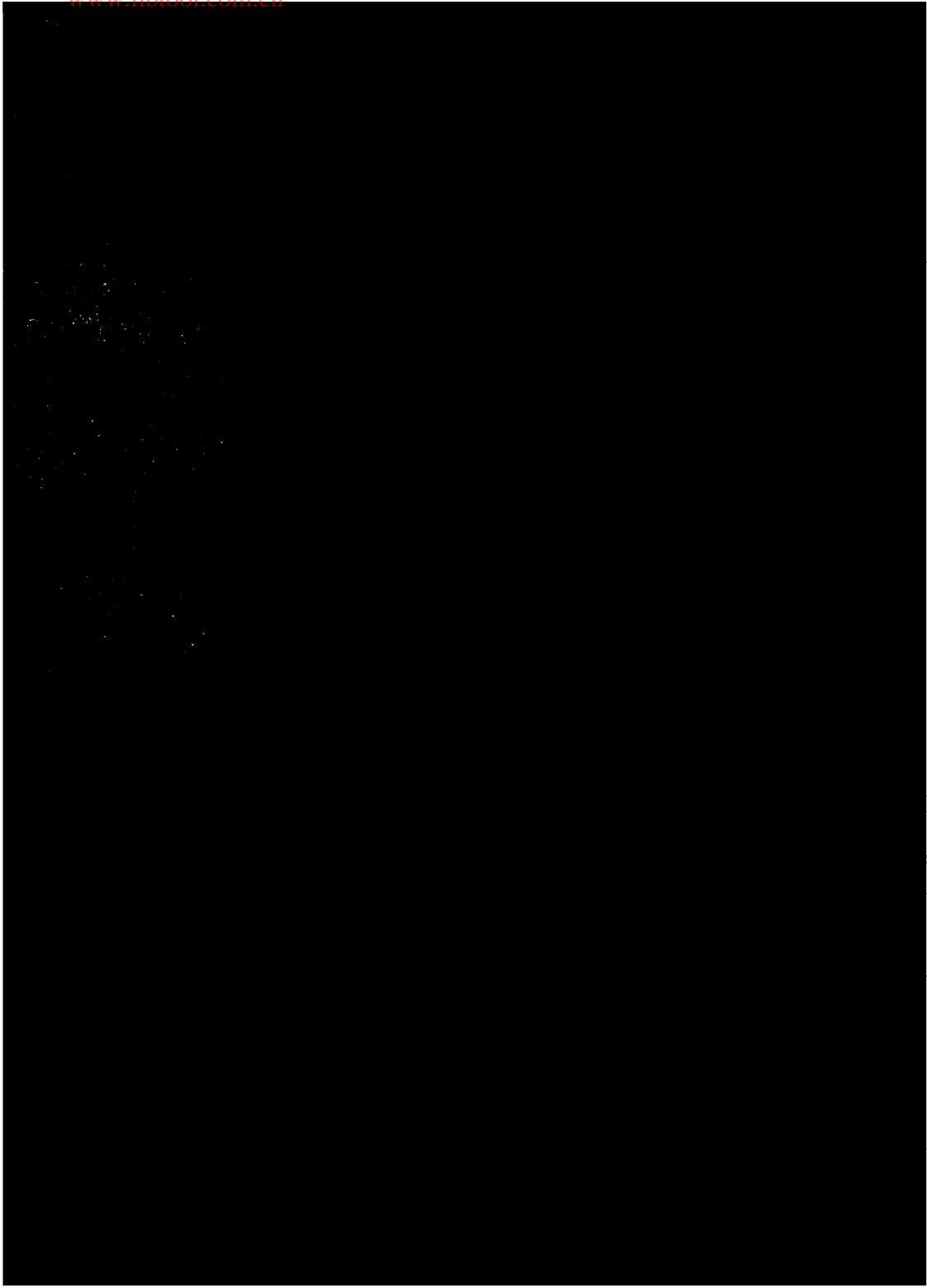

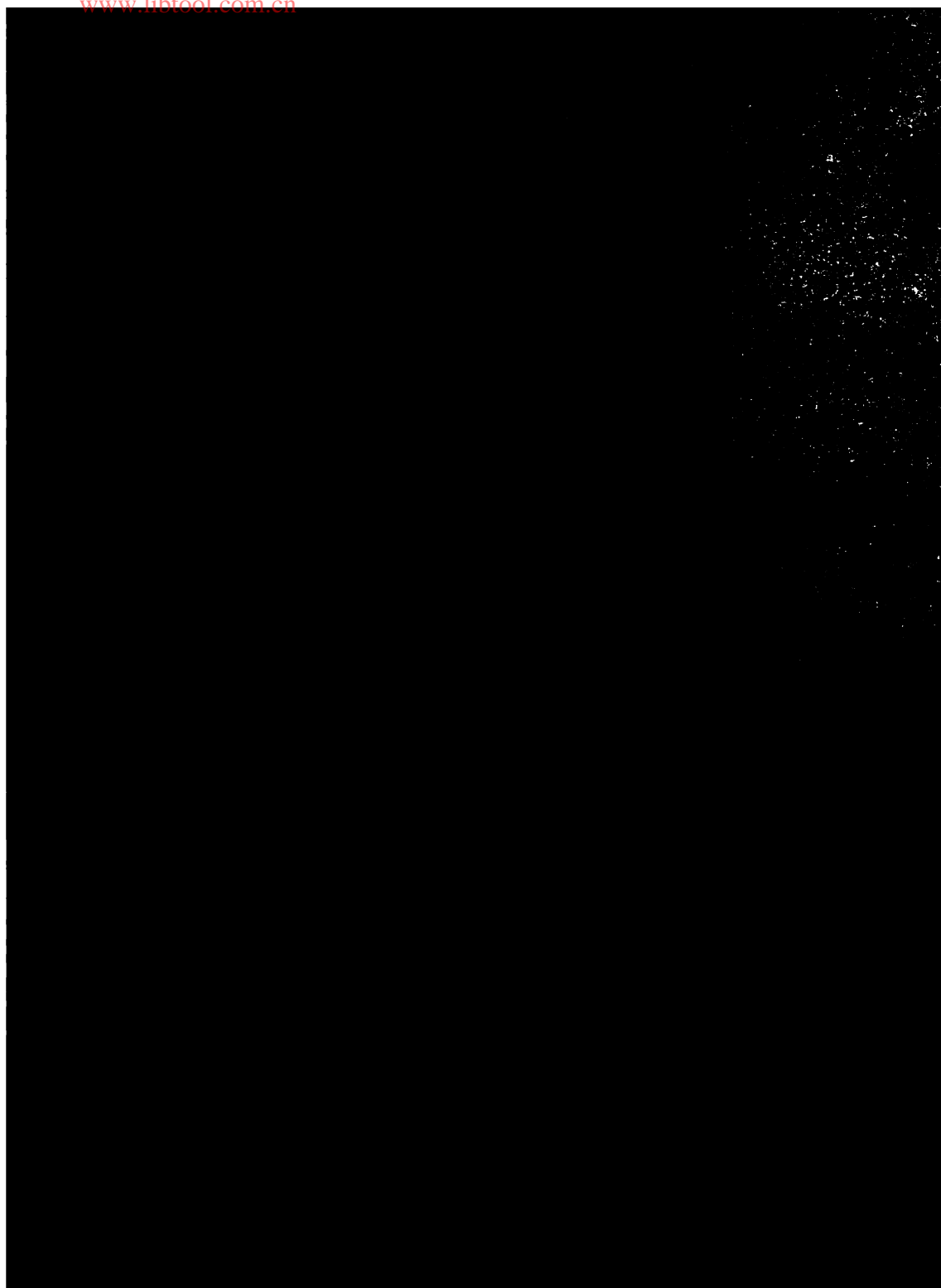

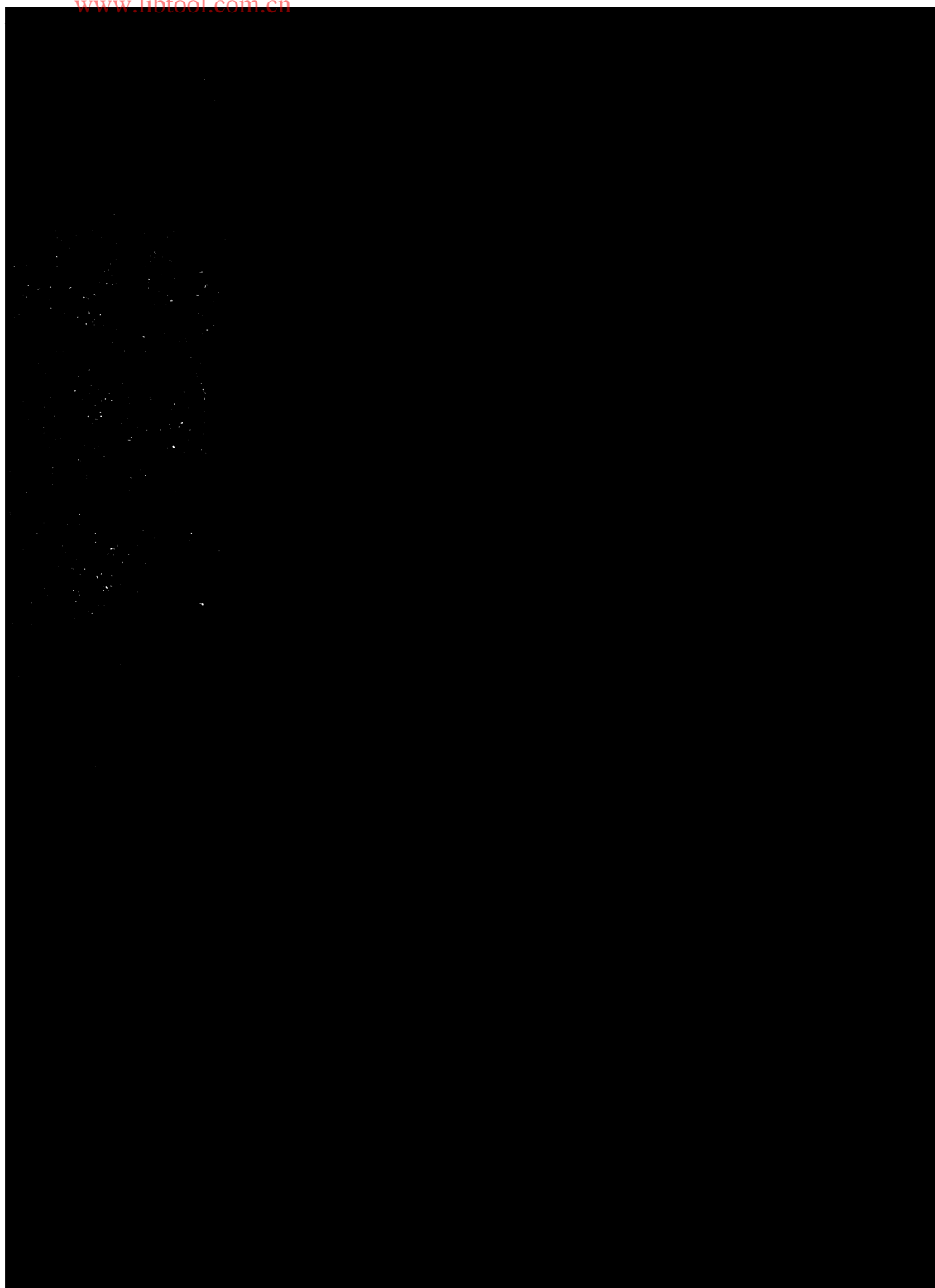

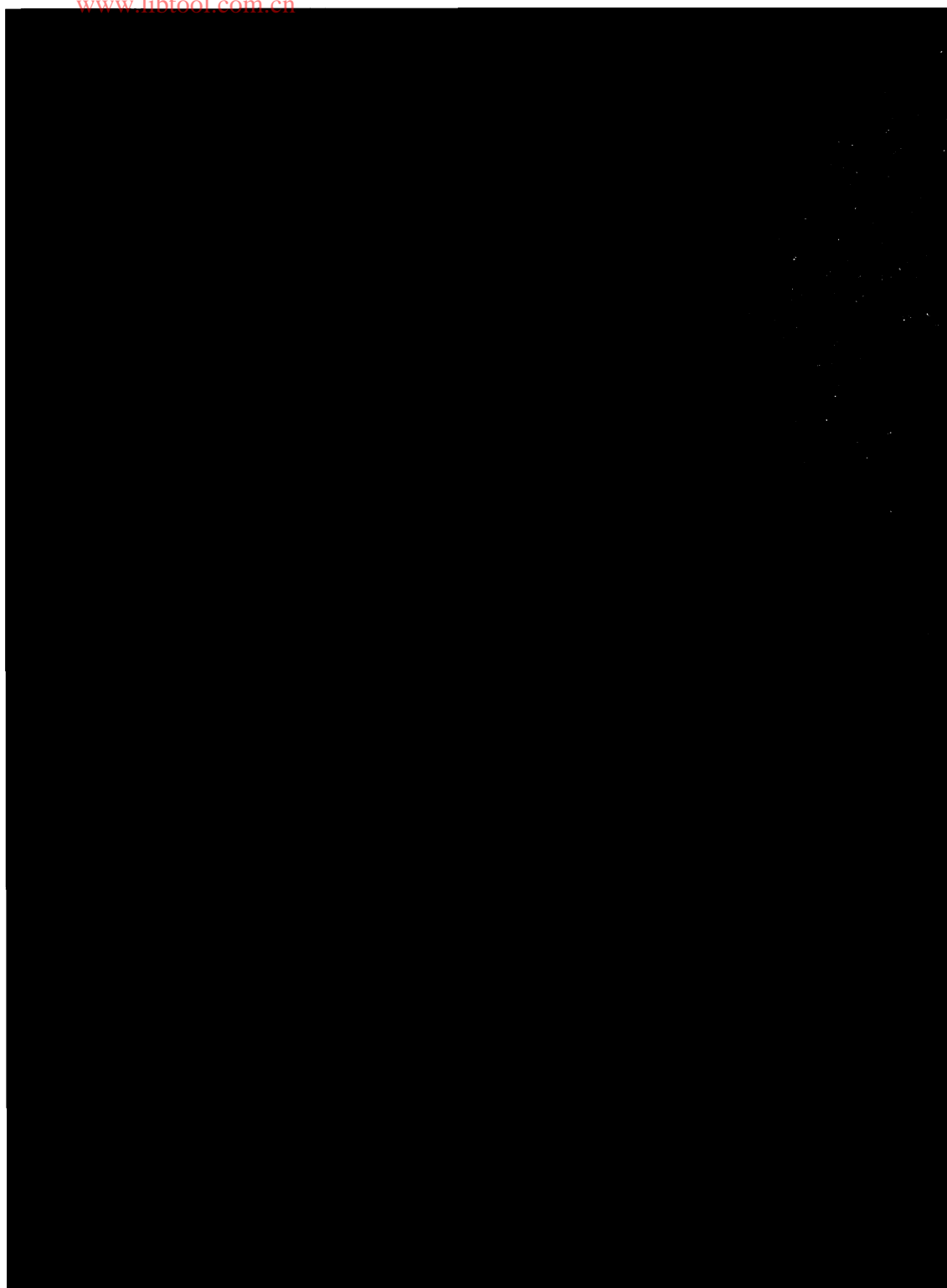

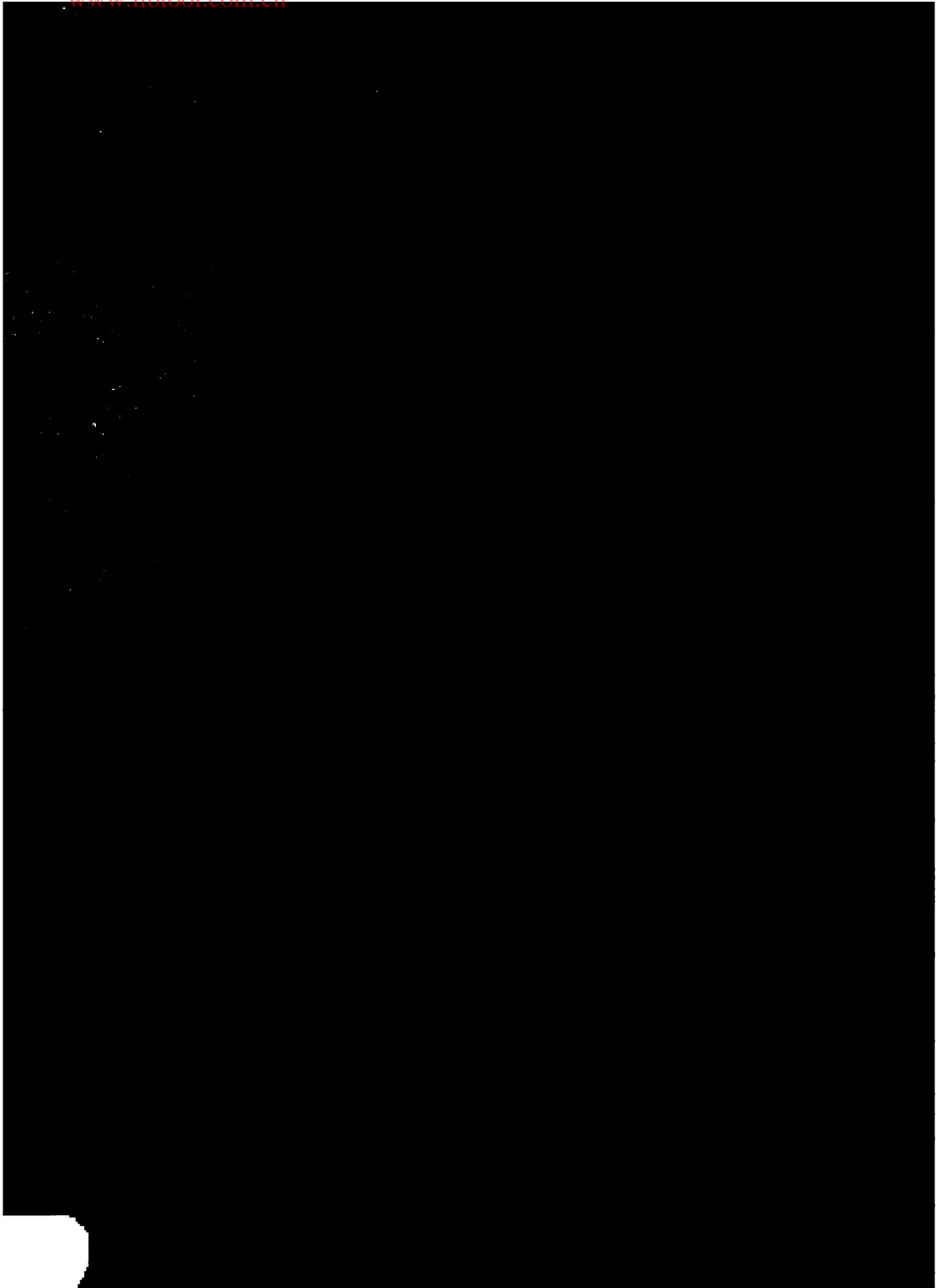

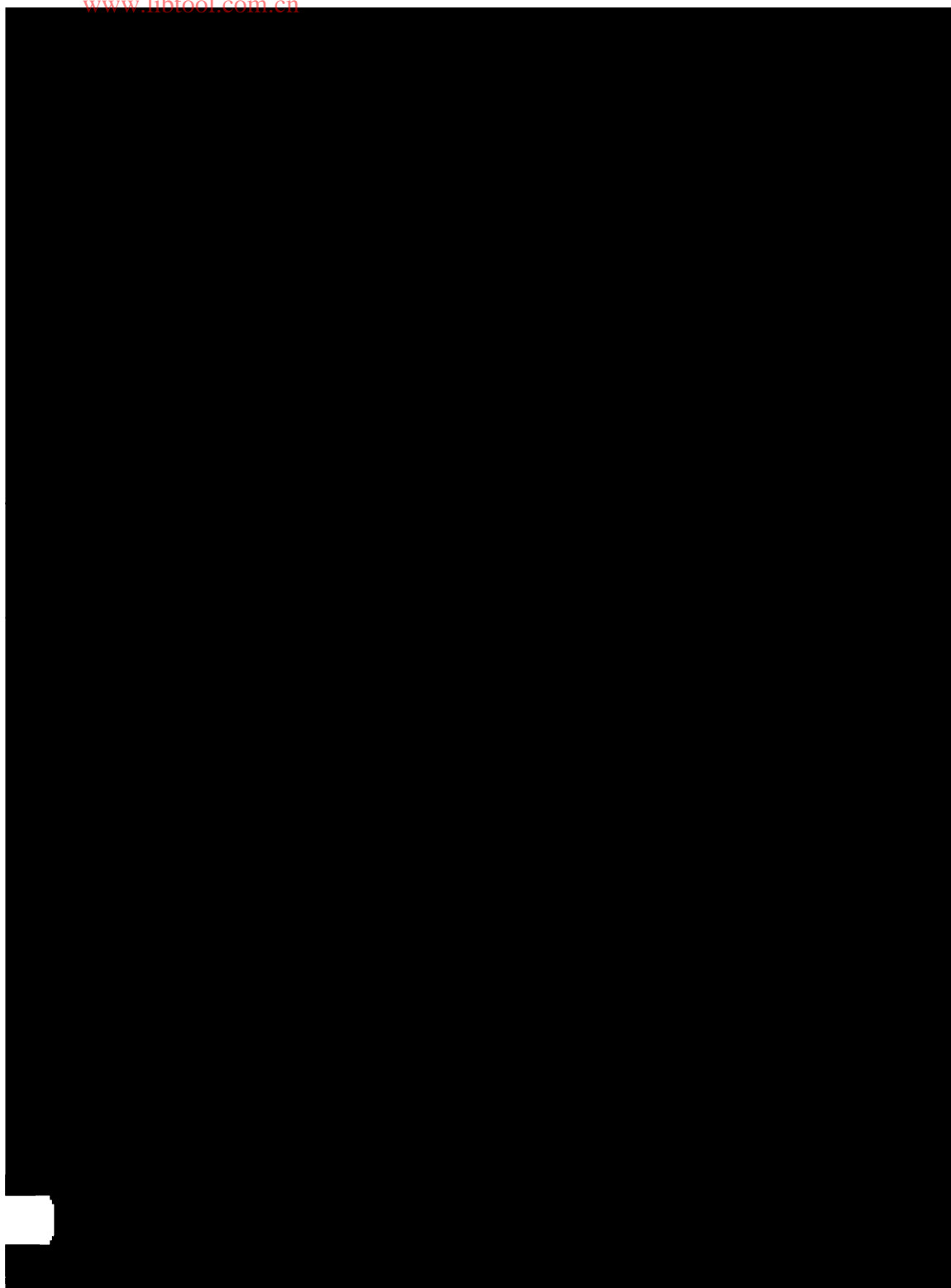

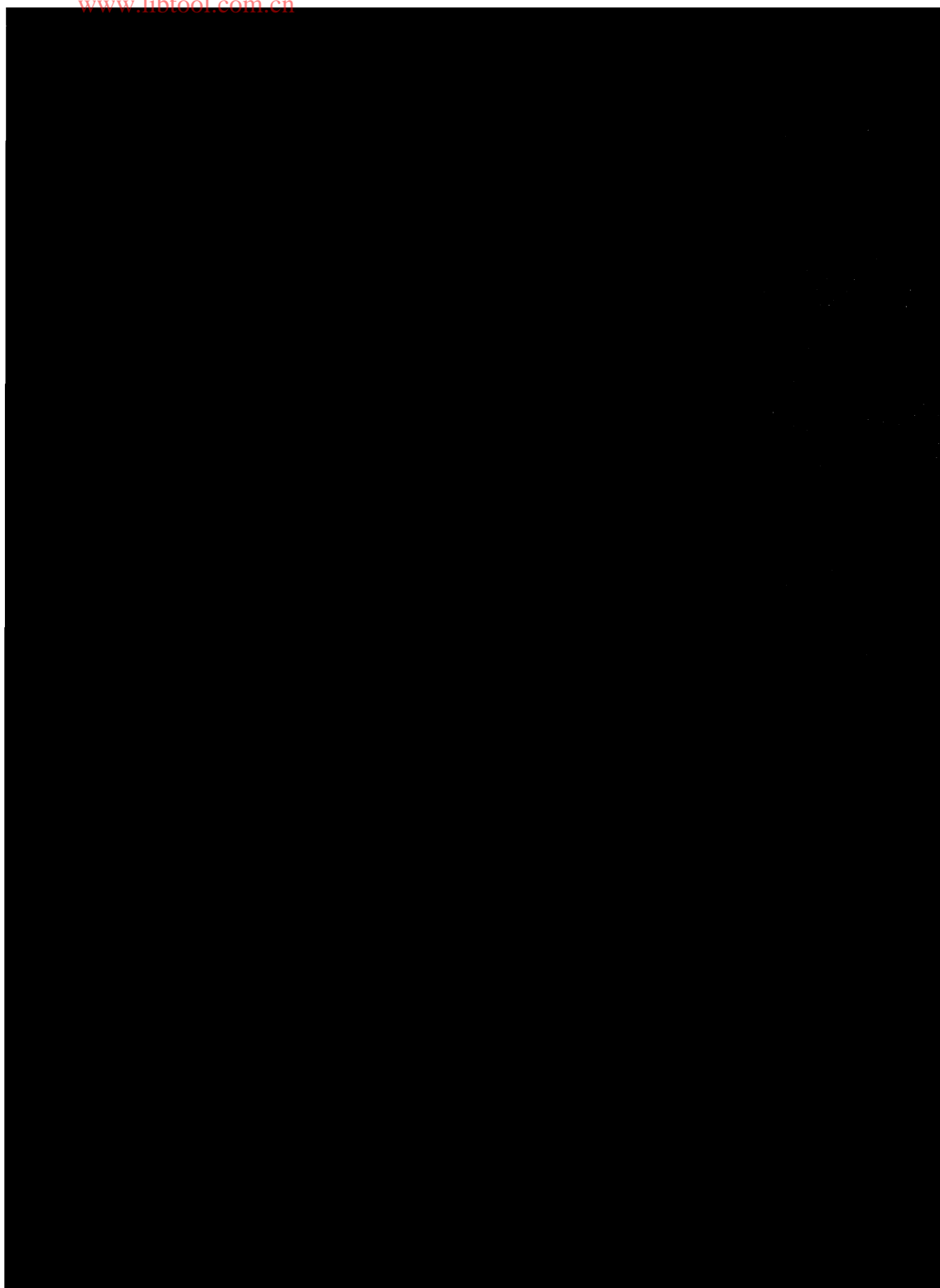

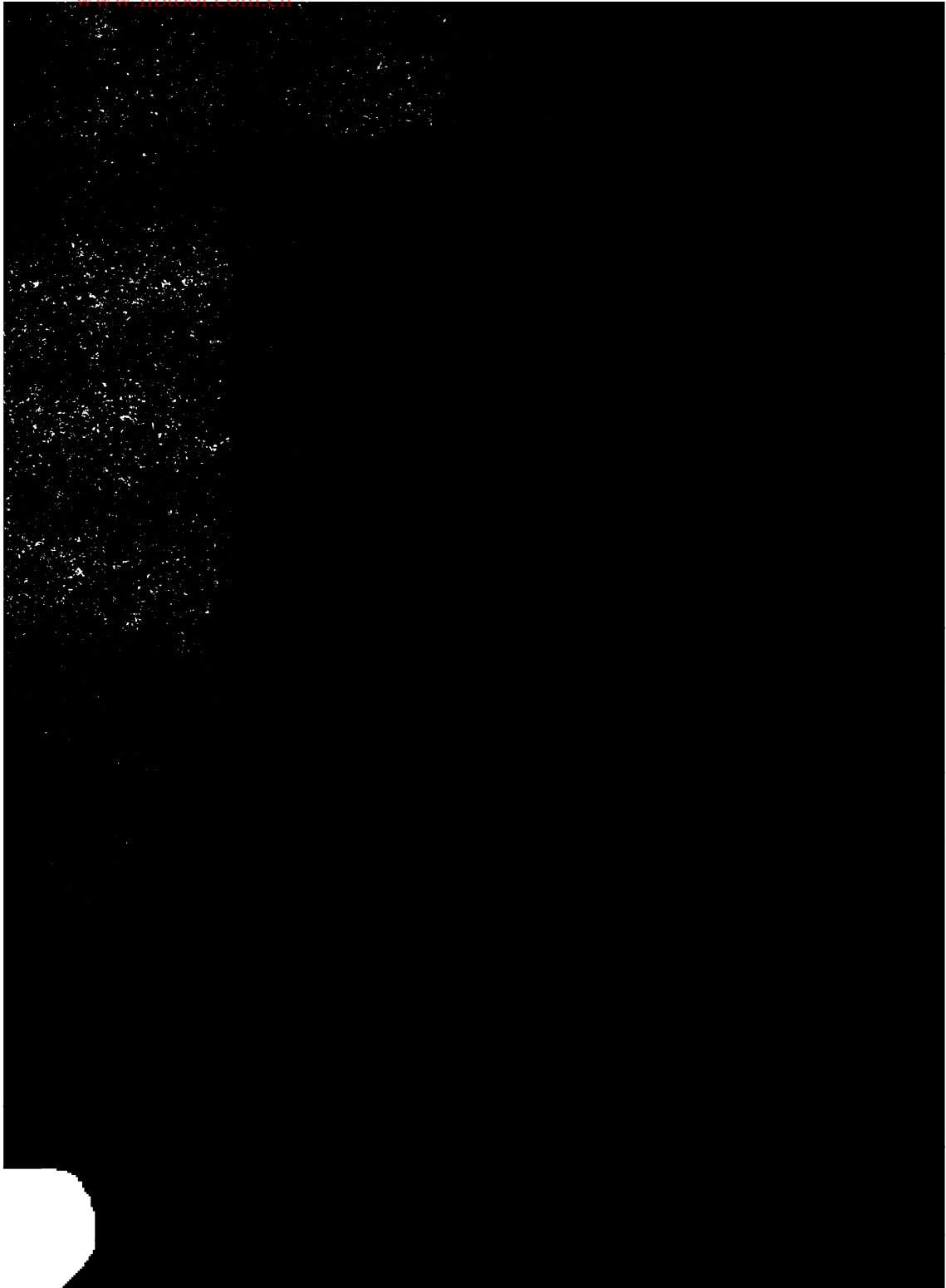

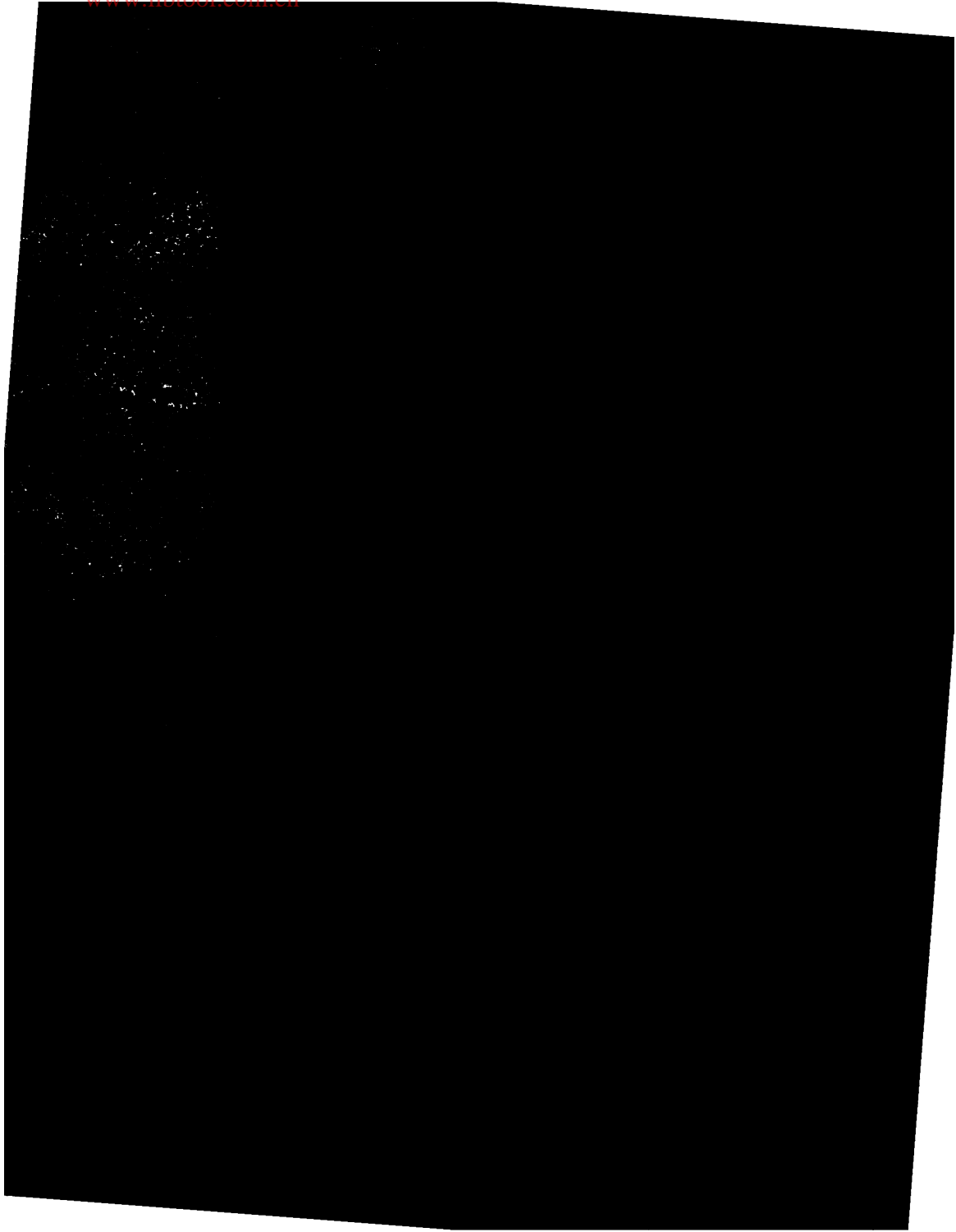

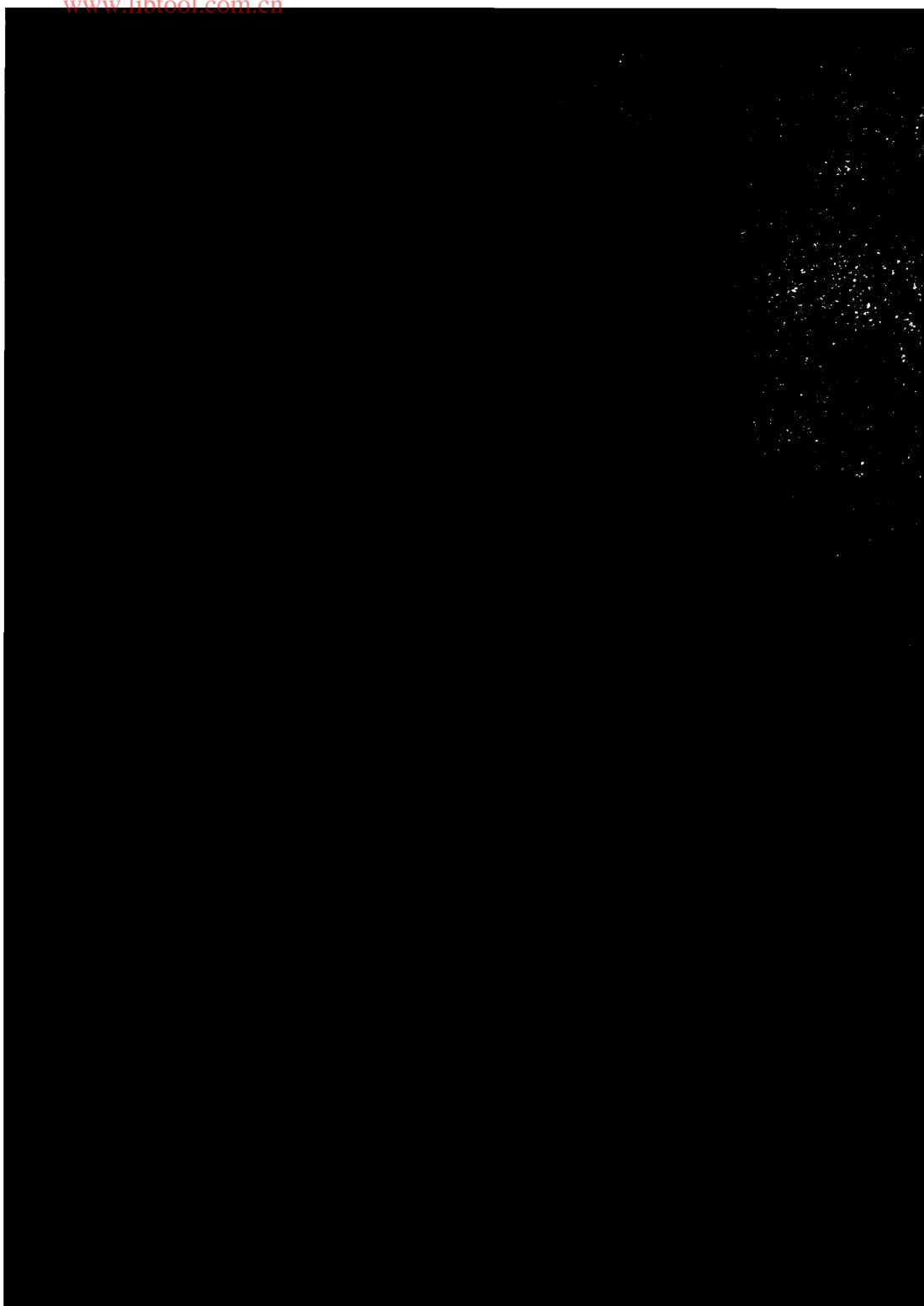

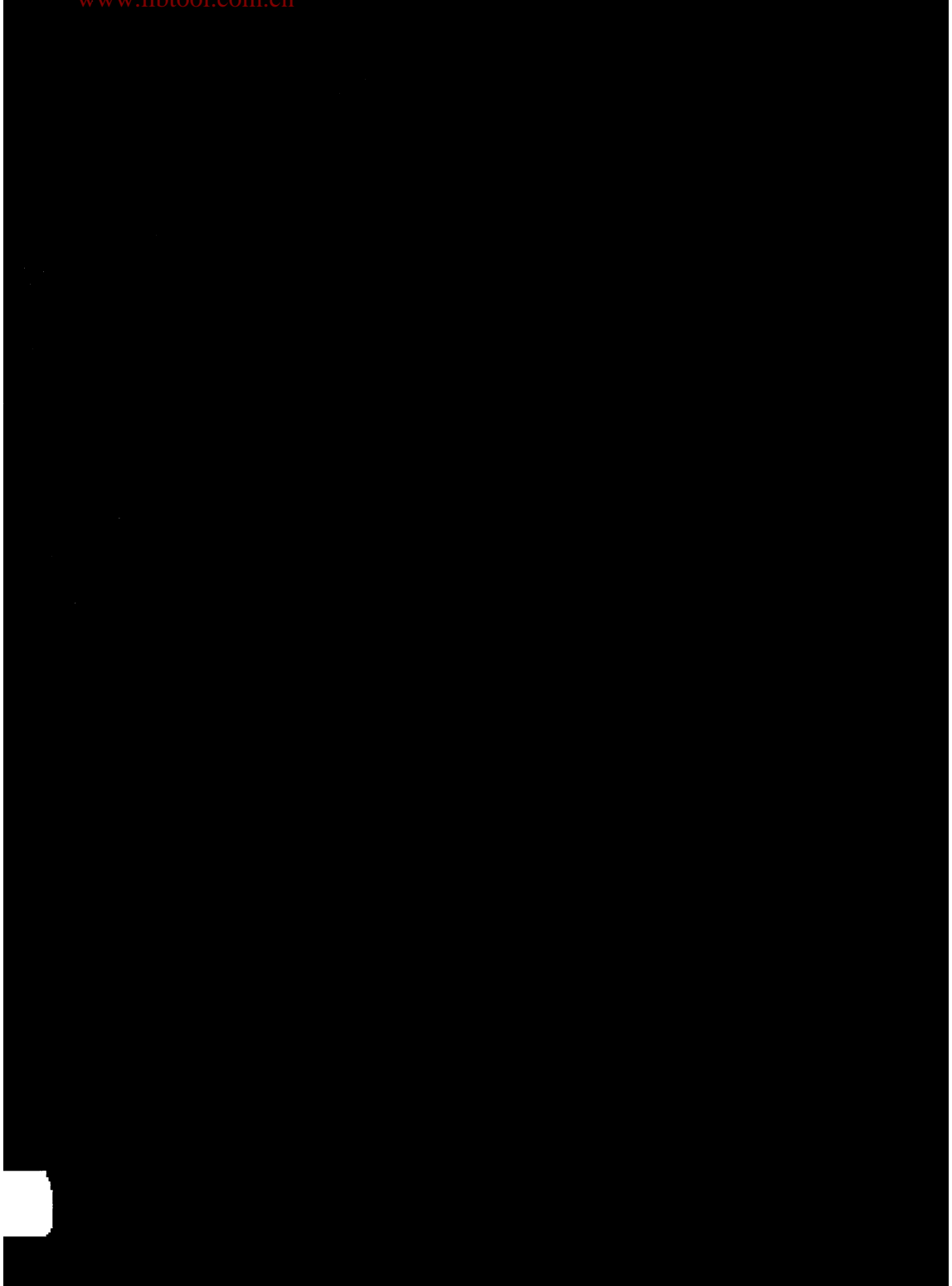

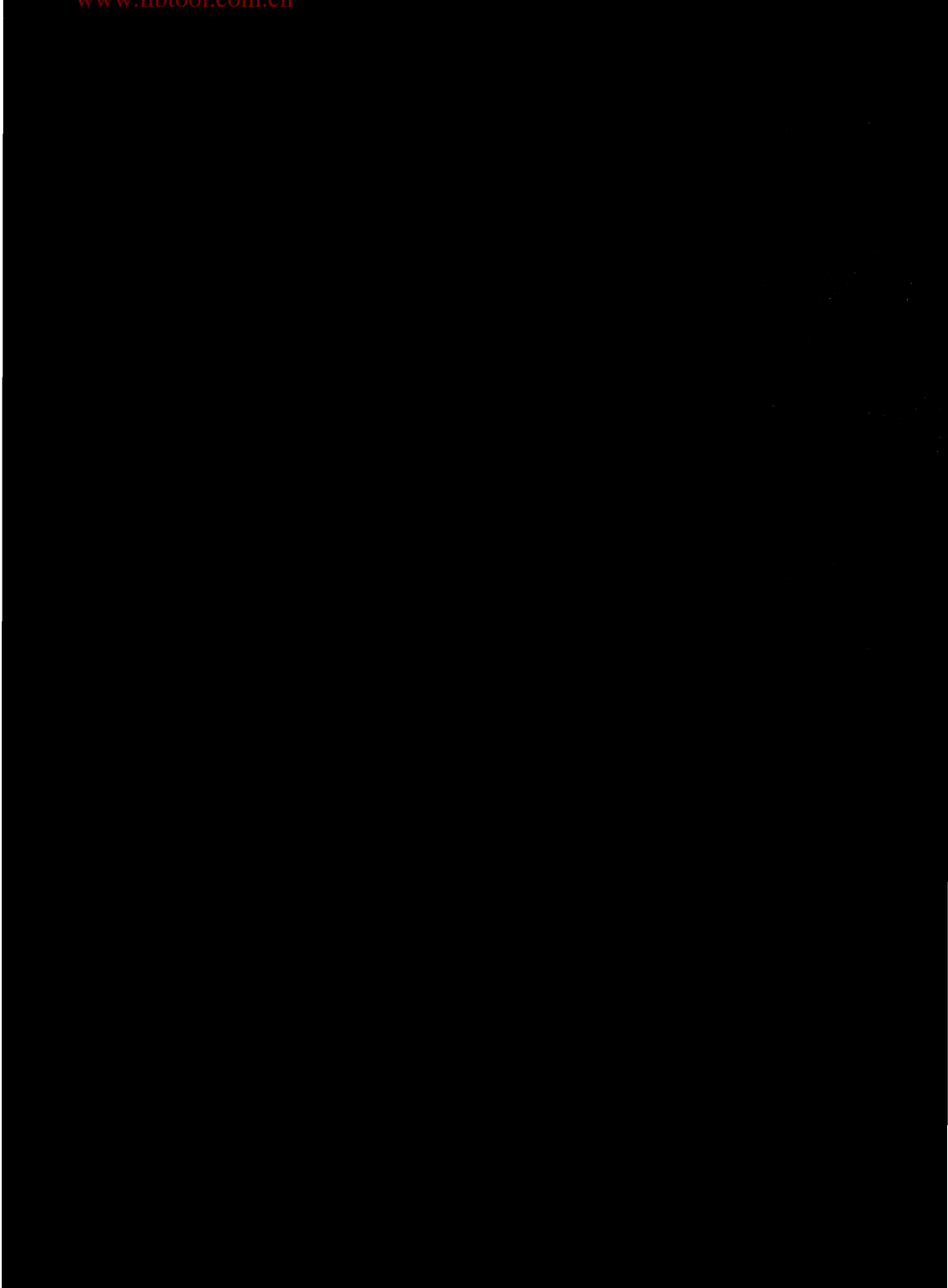

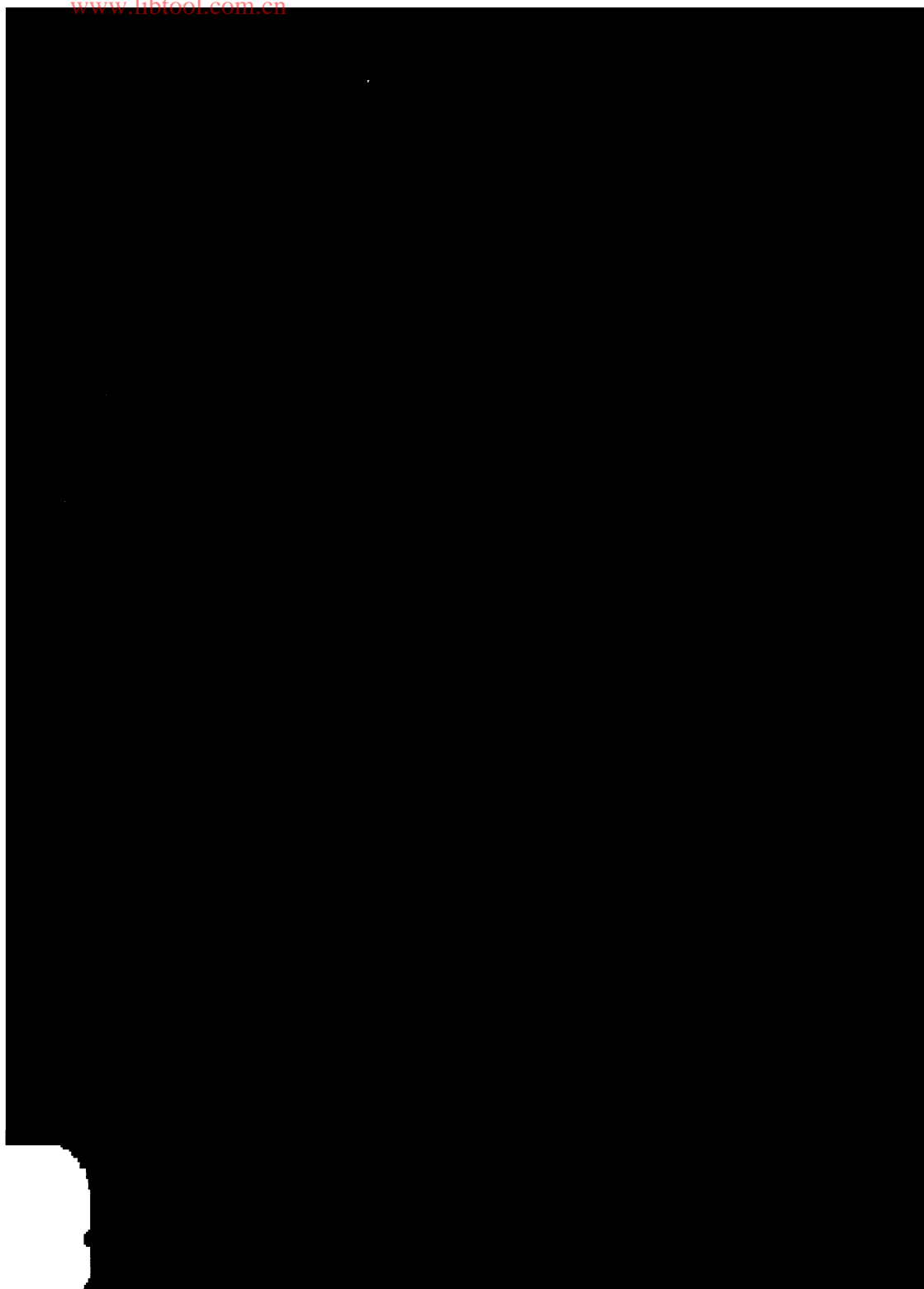

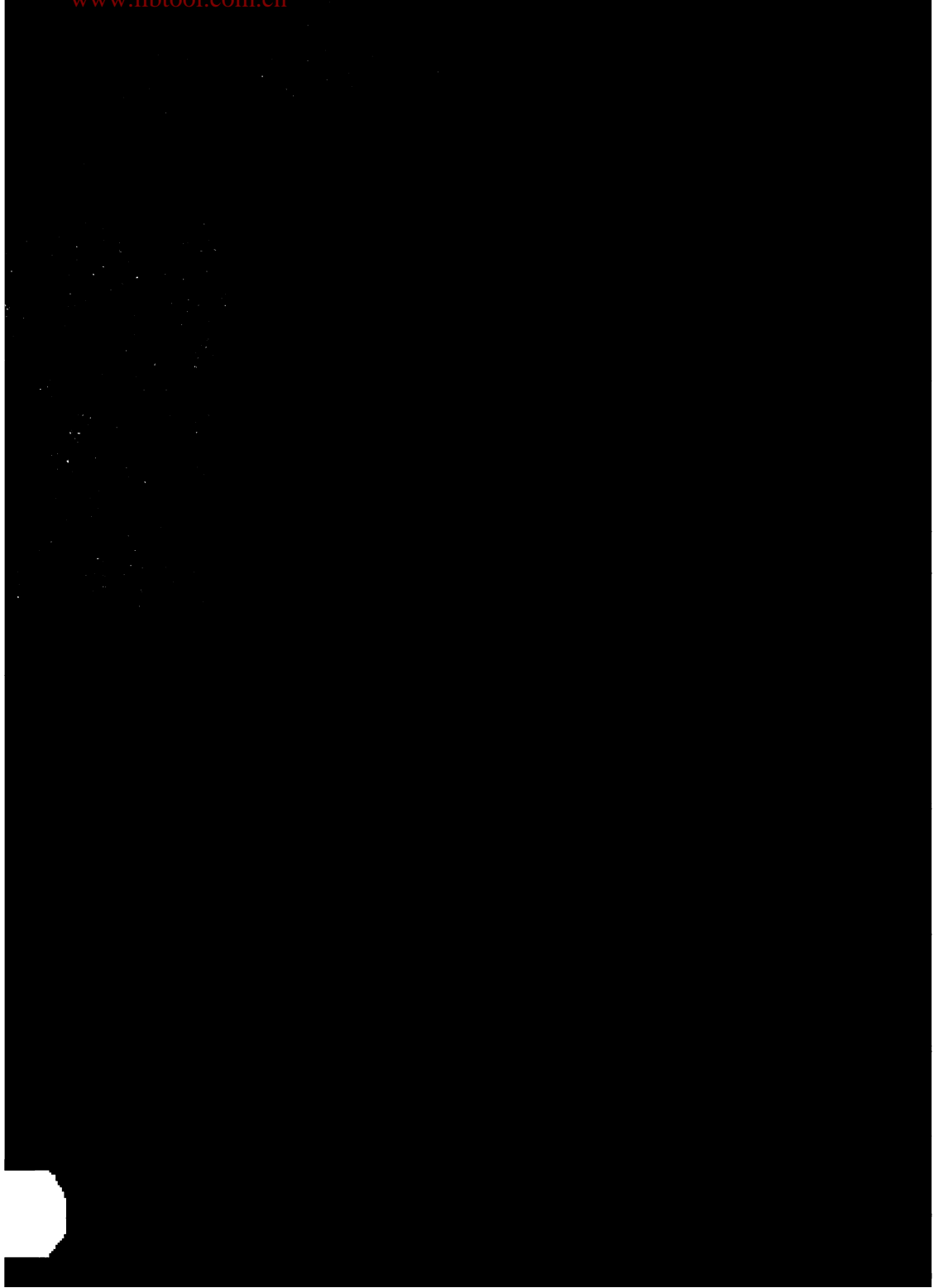

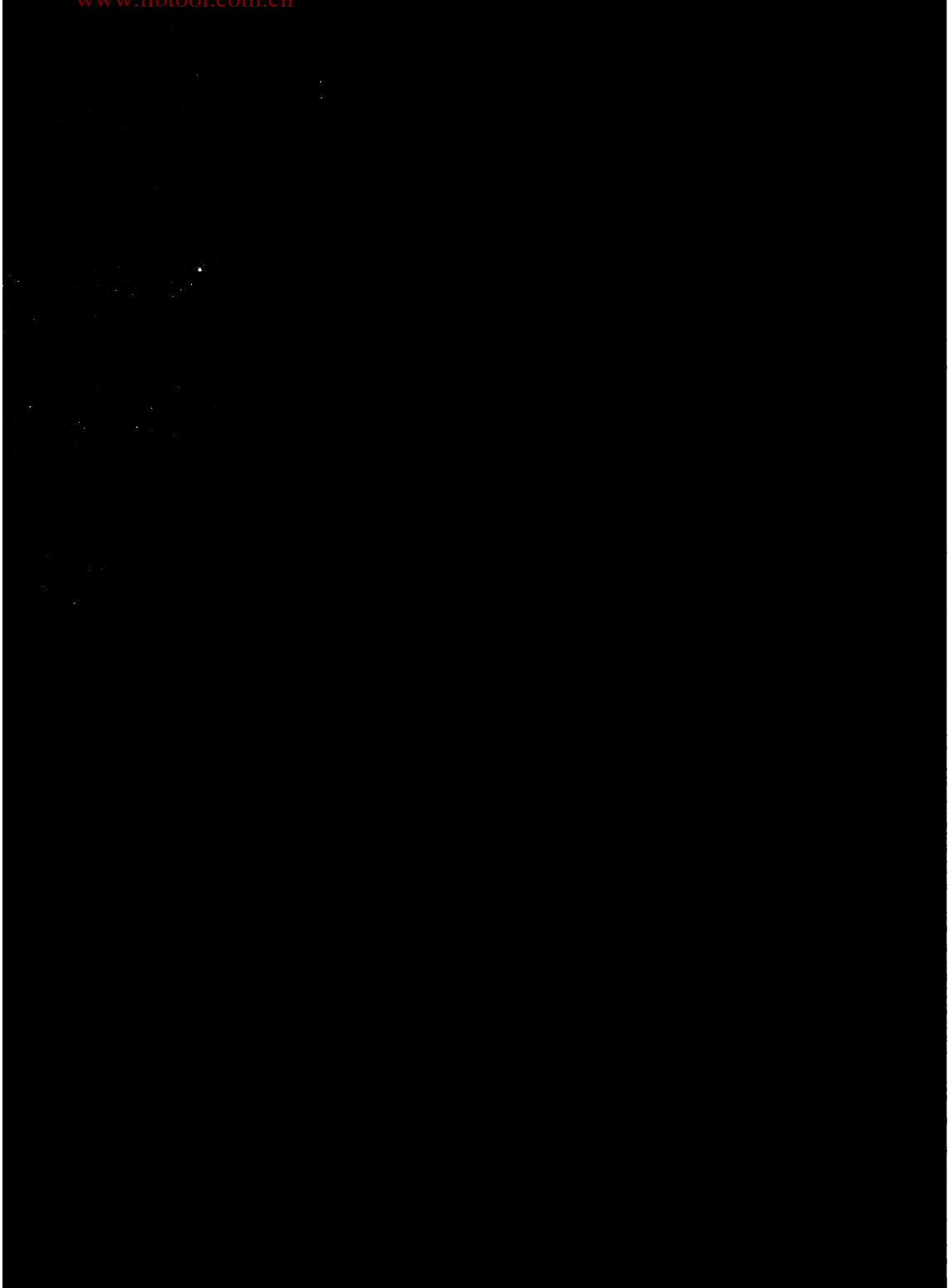

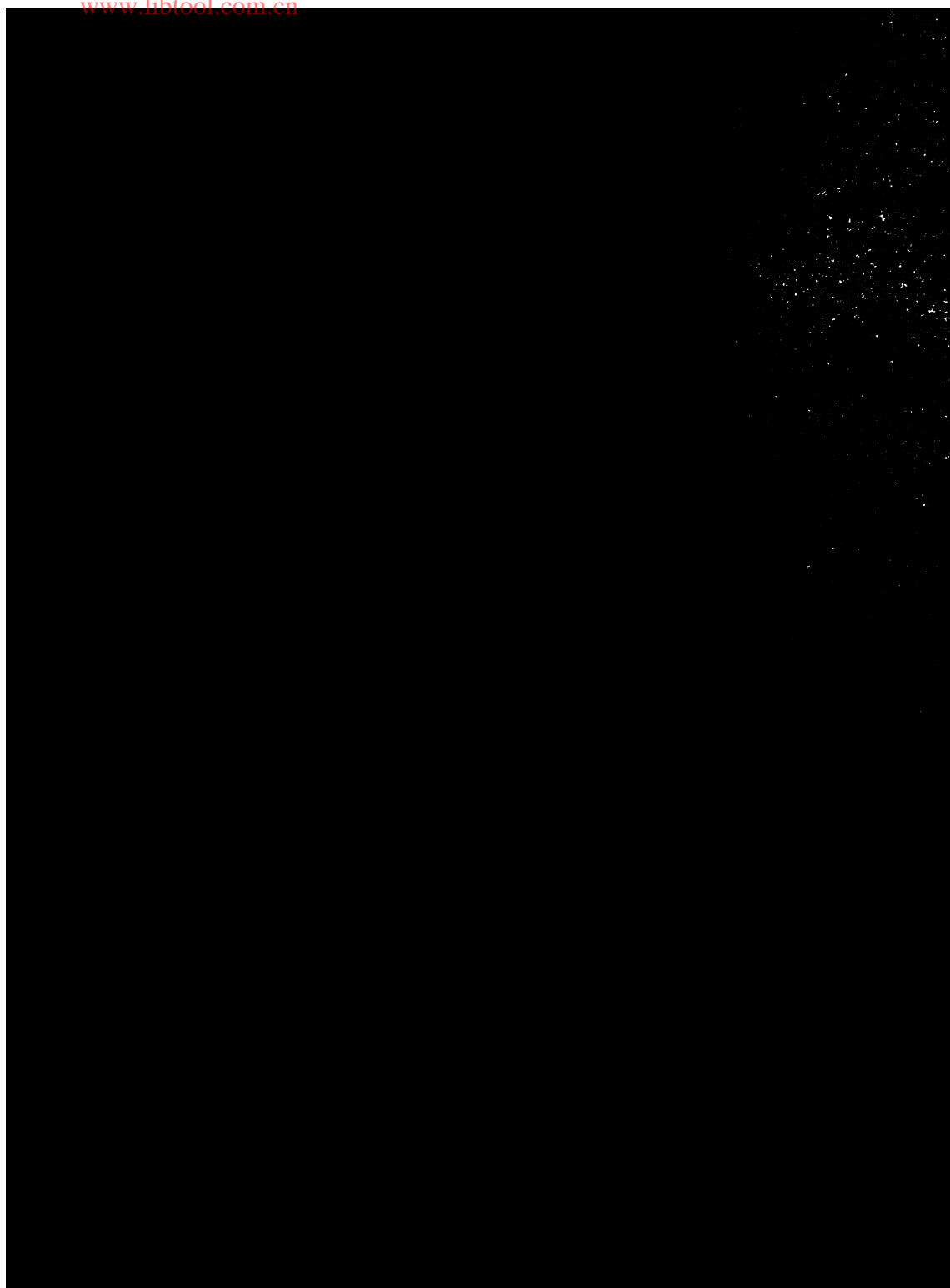

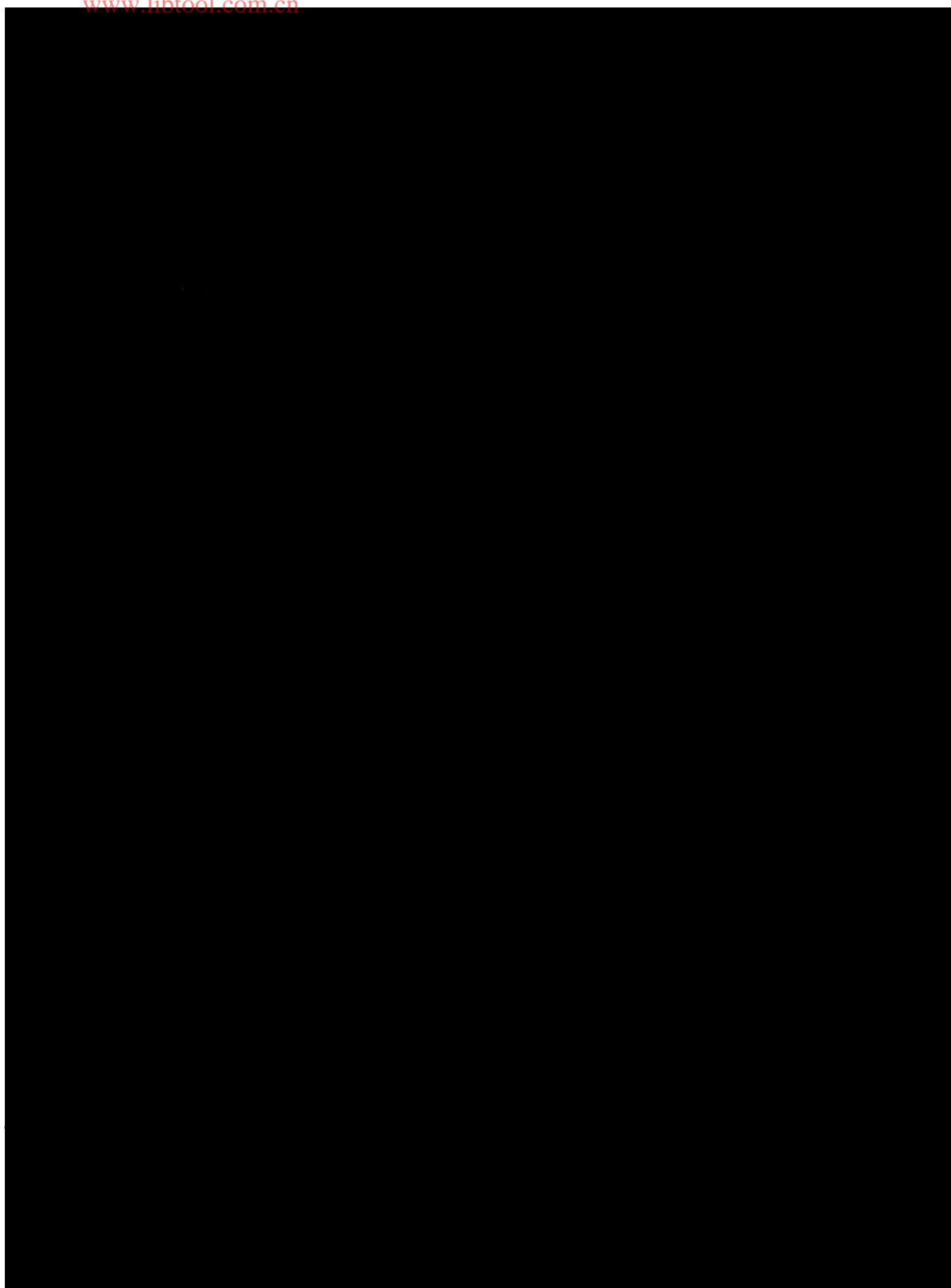

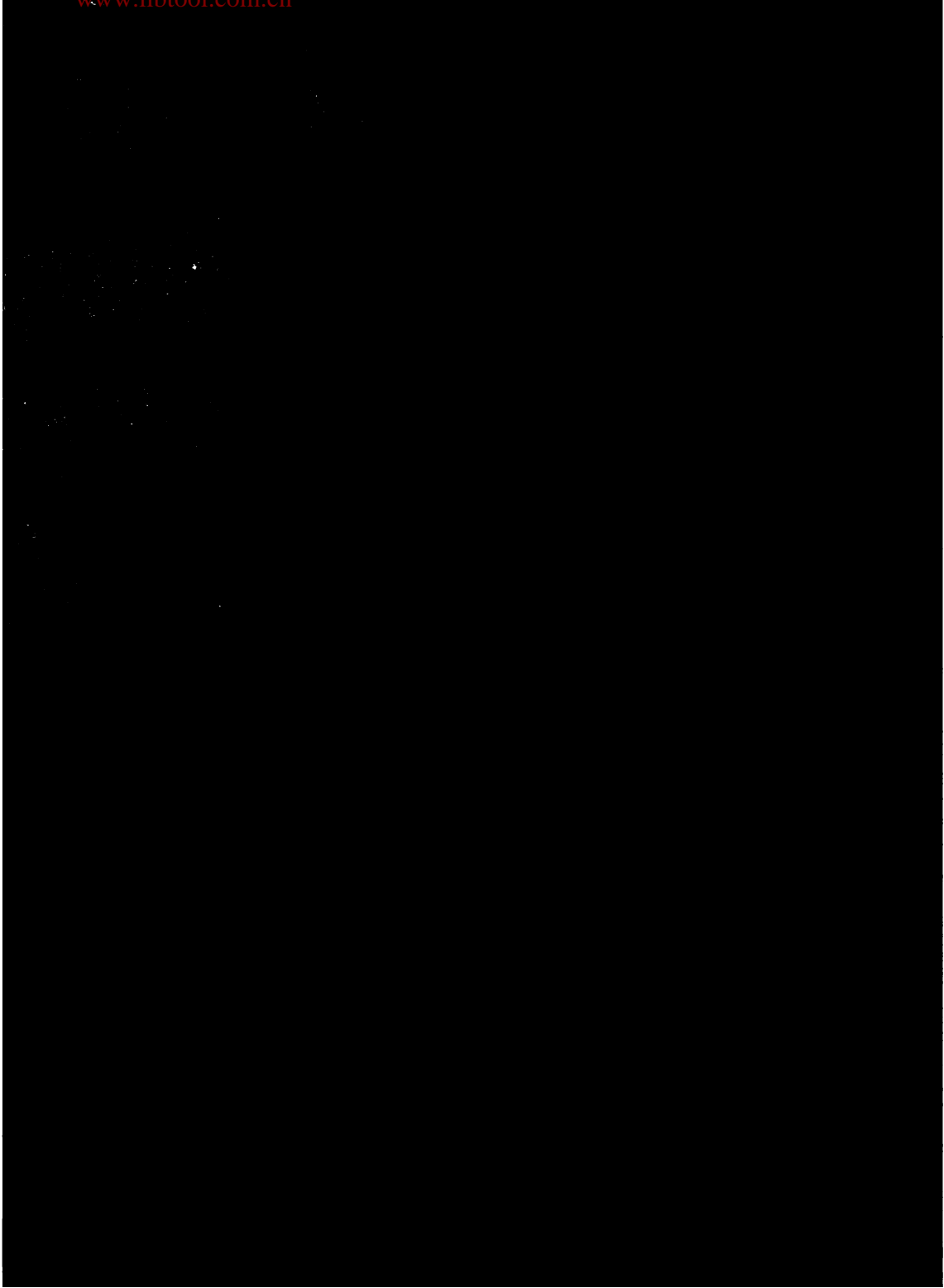

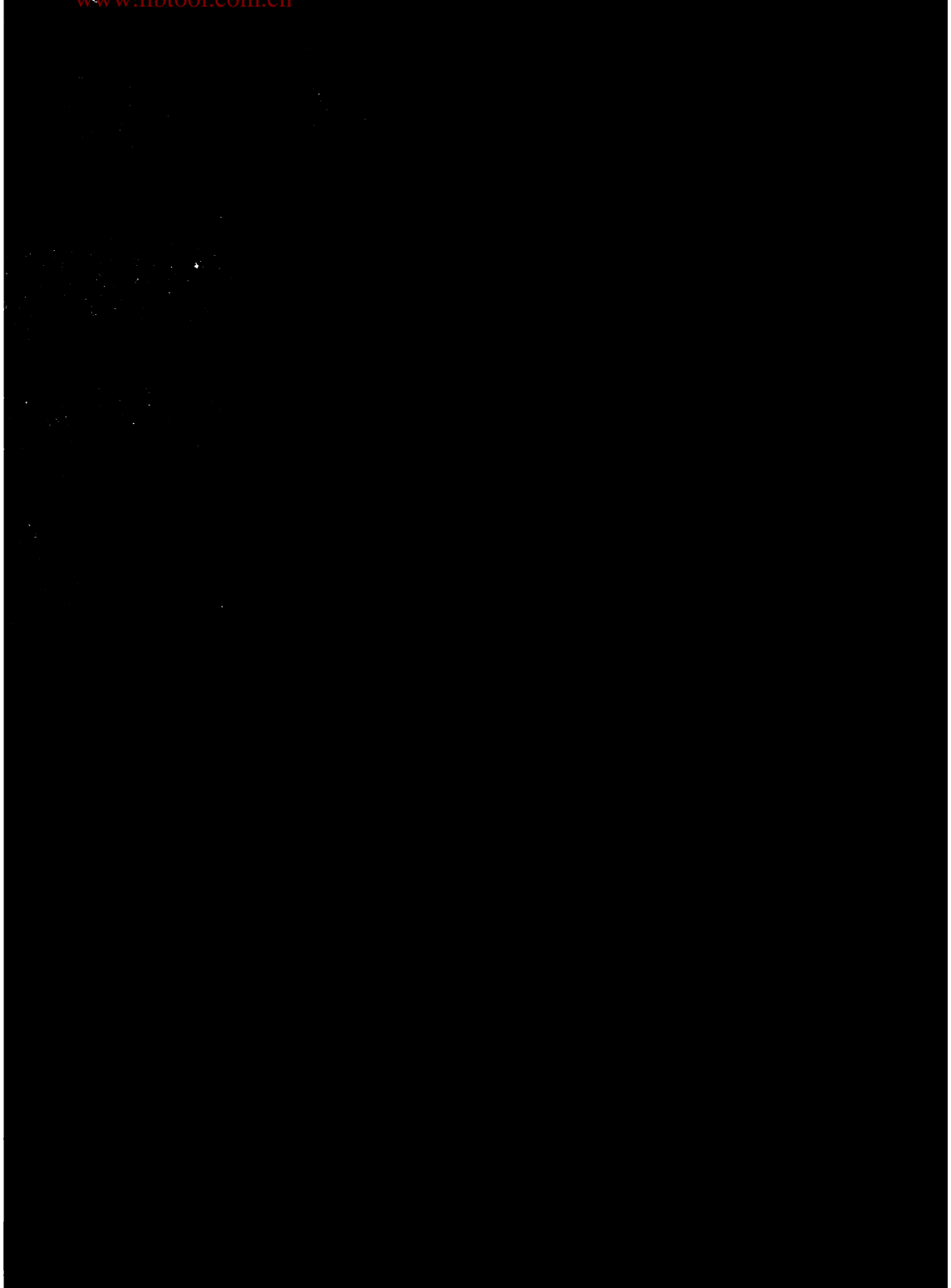
nær at vende tilbage. De landede ved Floden Phasis, og an-
 gik Diana's Tempel, men forgæves. Derpaa indtog de Ni-
 quatem, og efterdi Sommer-Beiret var got, og de havde mange
 Fanger, som forstode vel at rose, saa drog de til Trapezuntem,
 og indtog om Natten denne vigtige Bye, (hvortil de synes at
 have betient sig af store Stiger), hvis Soldater ei engang vare
 paa Muren, formedelst Drukenflab og Skidesløshed. Der
 slog de et utroligt Bytte og mange Fanger, fordi alle omkring
 ligede havde hid flygtet med deres Gods, som til et fast Sted.
 De ødelagde Templer, Bygninger, og alle Prædelsler, røvede
 den omlyggende Land, og vendte derpaa hjem igien. Da de an-
 gik den skændte Scyther saae den Rigdom, som de bragte med sig, saa
 lod de bygge Skibe ved Fanger og andet fattigt Folk, og drog
 ind i Mæcedon Landvejen, havende Pontum Eurinum paa venstre
 Side, forbi Isthum, Tomos, Anchialum, og ladende Floden
 i den lange Havbredde. Ei langt fra Byzantium bemestrede de
 den store Jufferbaade, og satte derpaa deres Godfolk, og Ribede over
 den store Bredde, hvor der vel saae mange flere Folk end de vare,
 og de fleste af dem havde adspredt sig, og over de andre kom
 den store Frygt ved deres Ankomst, at de strax toge Flugten,
 og Barbarerne indtog Chalcedon uden Modstand, og
 røvede mange Baaben og skiont Bytte. Fra den store og
 rige By Nicomedia flygtede og Indvaanerne, og endskiont
 de søgte sig saa meget som de kunde, saa var det Tilbagebli-
 vende saaledes, at Barbarerne forundrede sig derover,
 og søgte sig til taffe Chrylogonum, som havde givet dem An-
 sigelse. Nicæa, Cius, Apamea og Prusa havde sam-
 me Skæbne, men Floden Rhyndacus, som var trædet ud over
 den store Bredde, befriede Eyzicum derfra; derpaa satte de Jid paa
 K 2 Nicome-

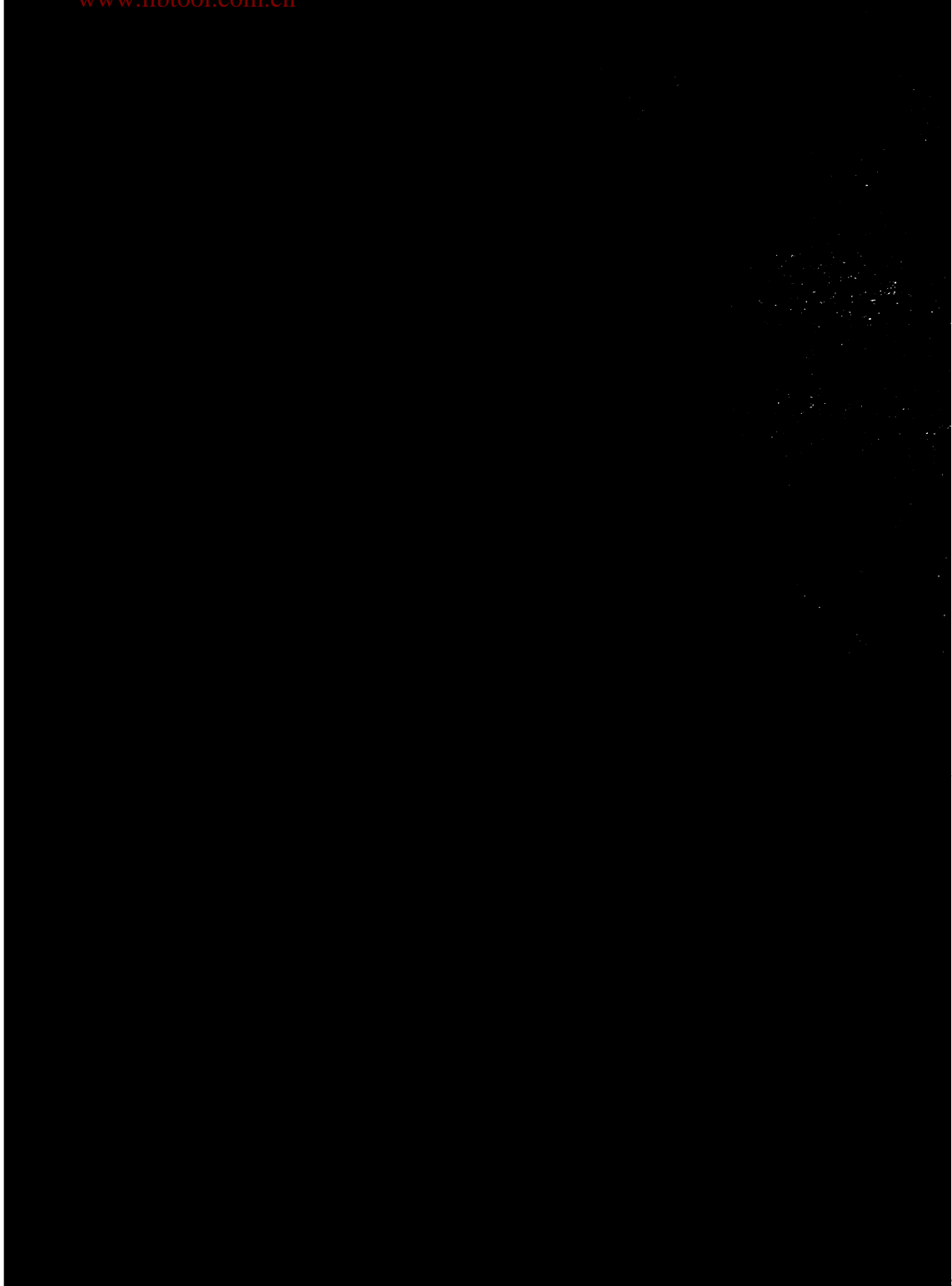

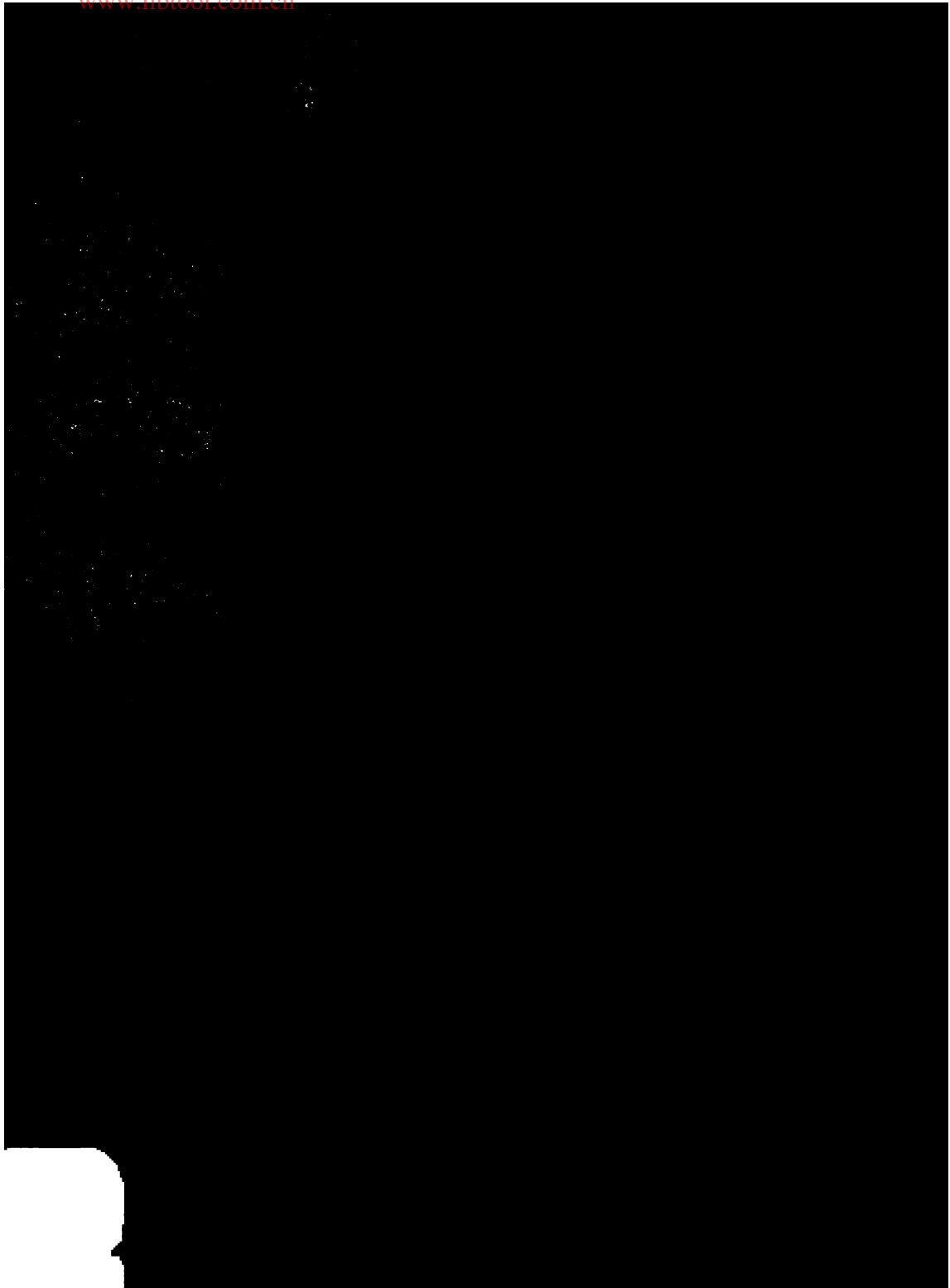

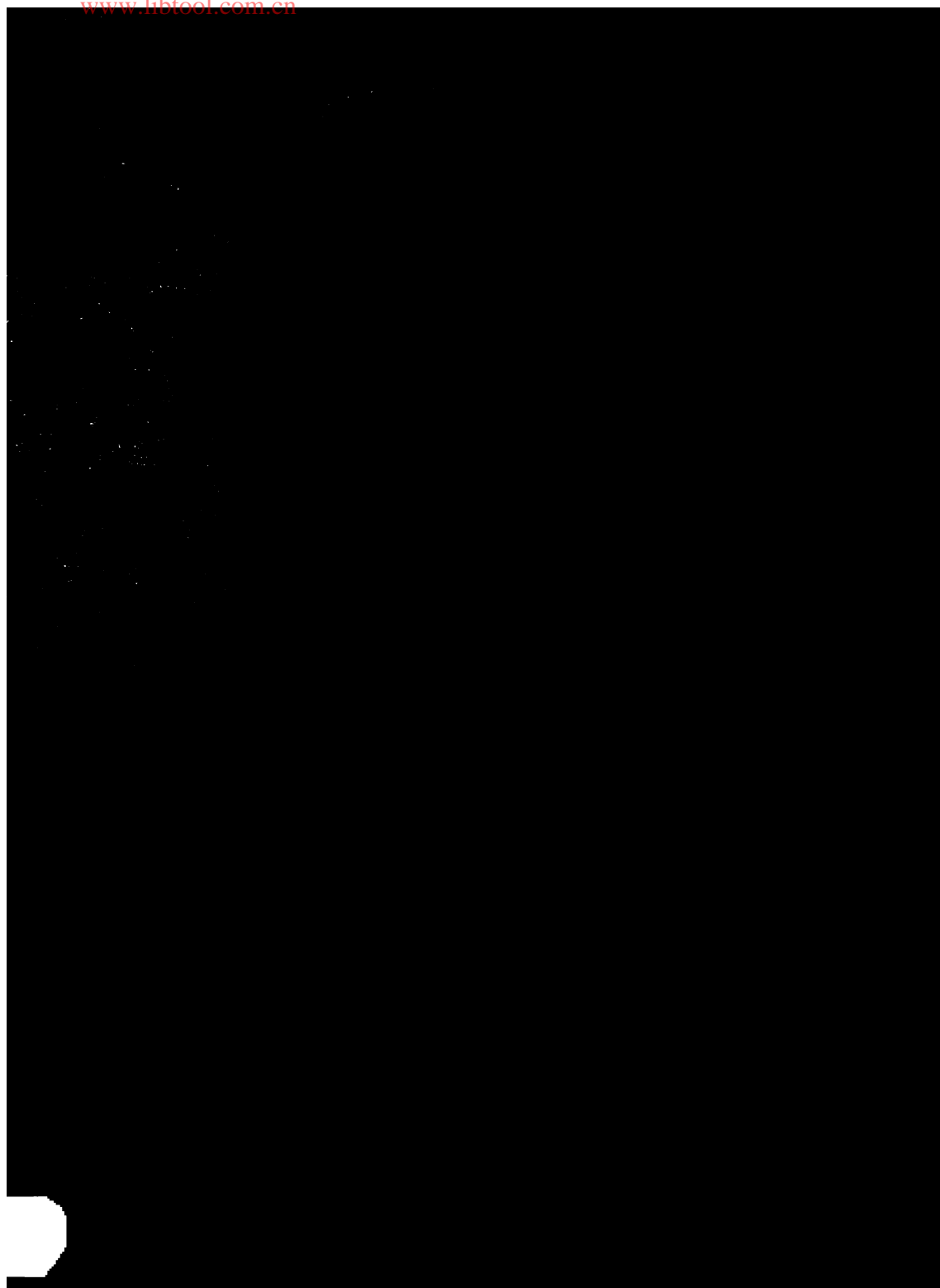

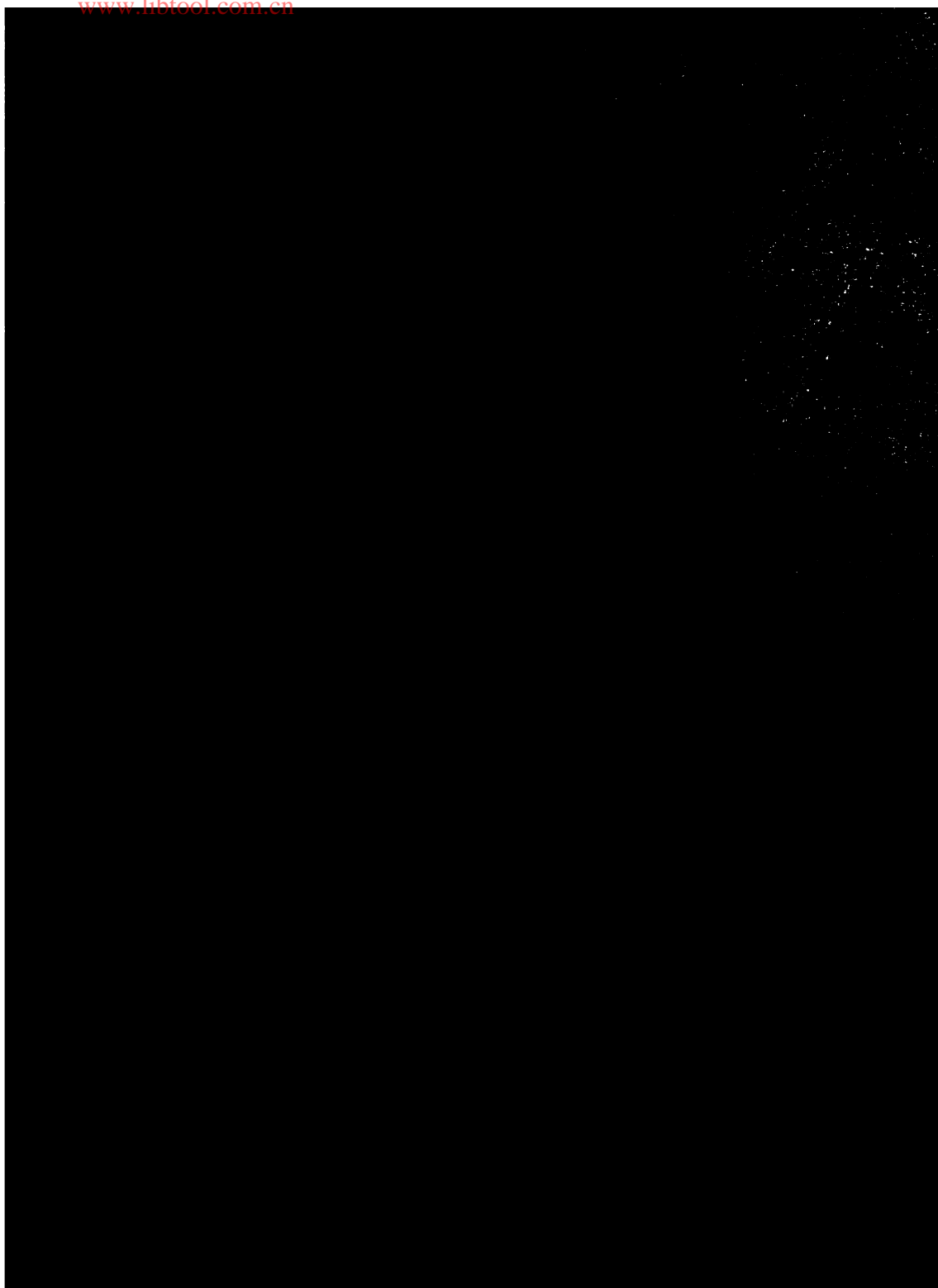

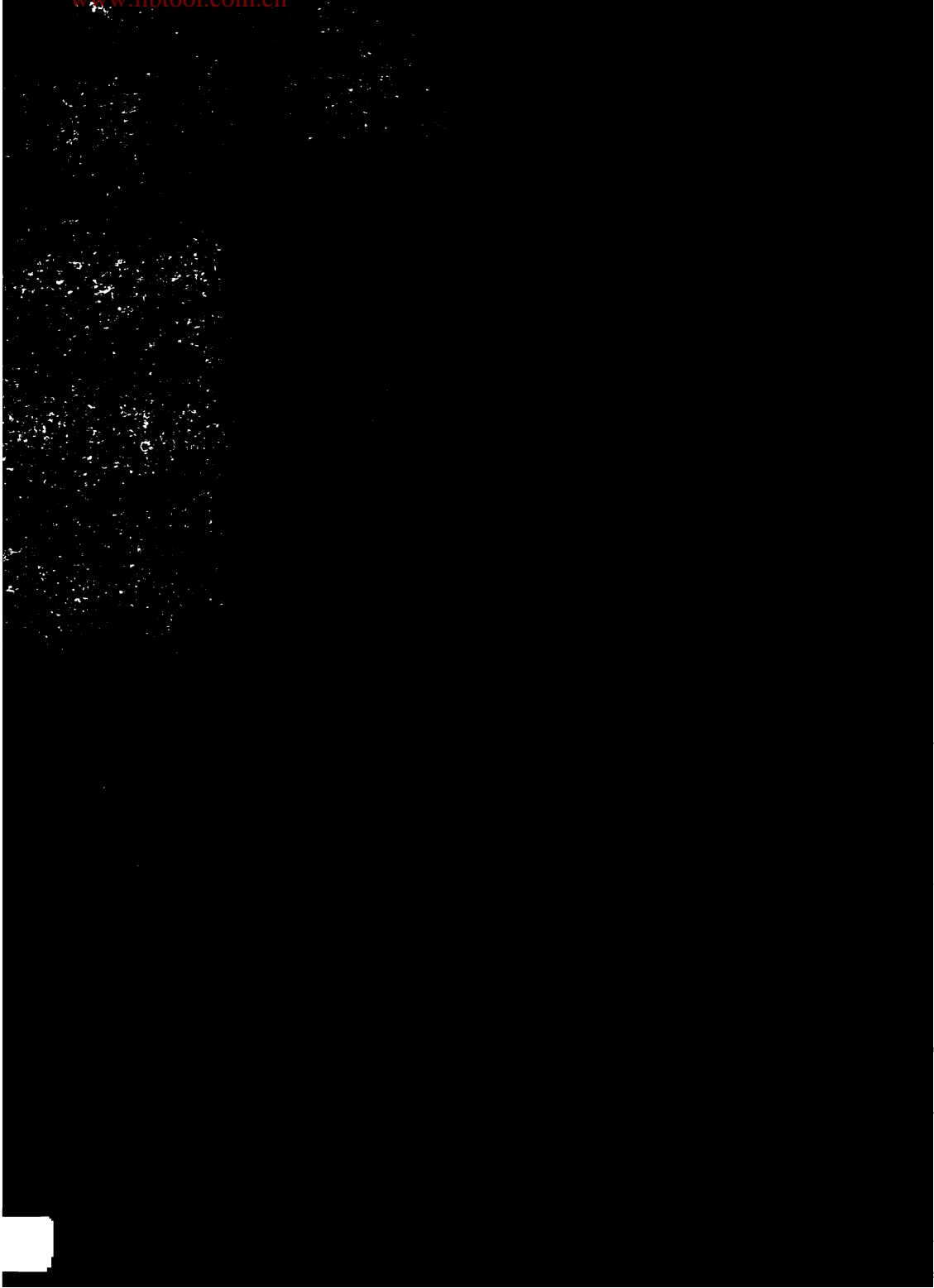

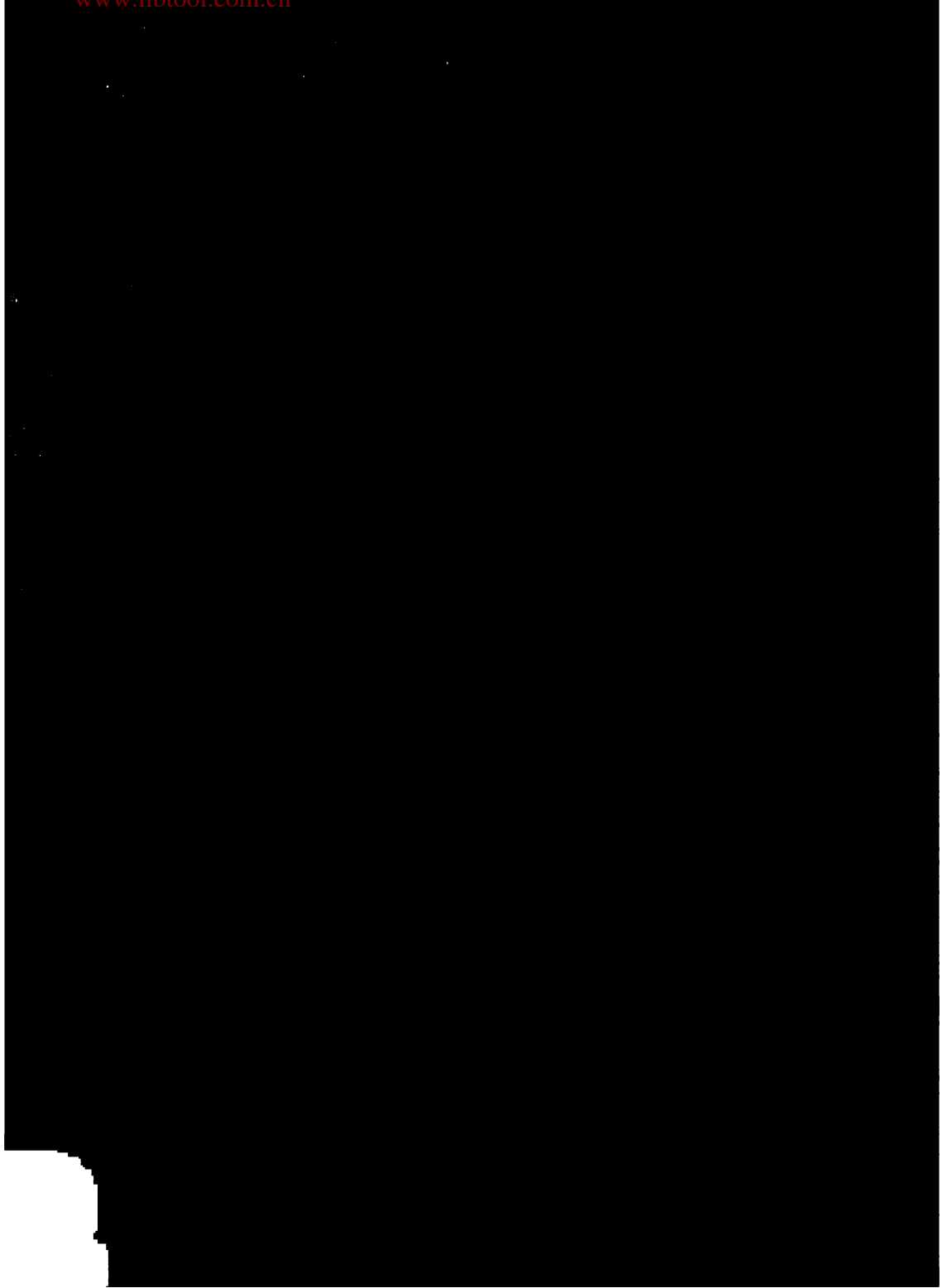

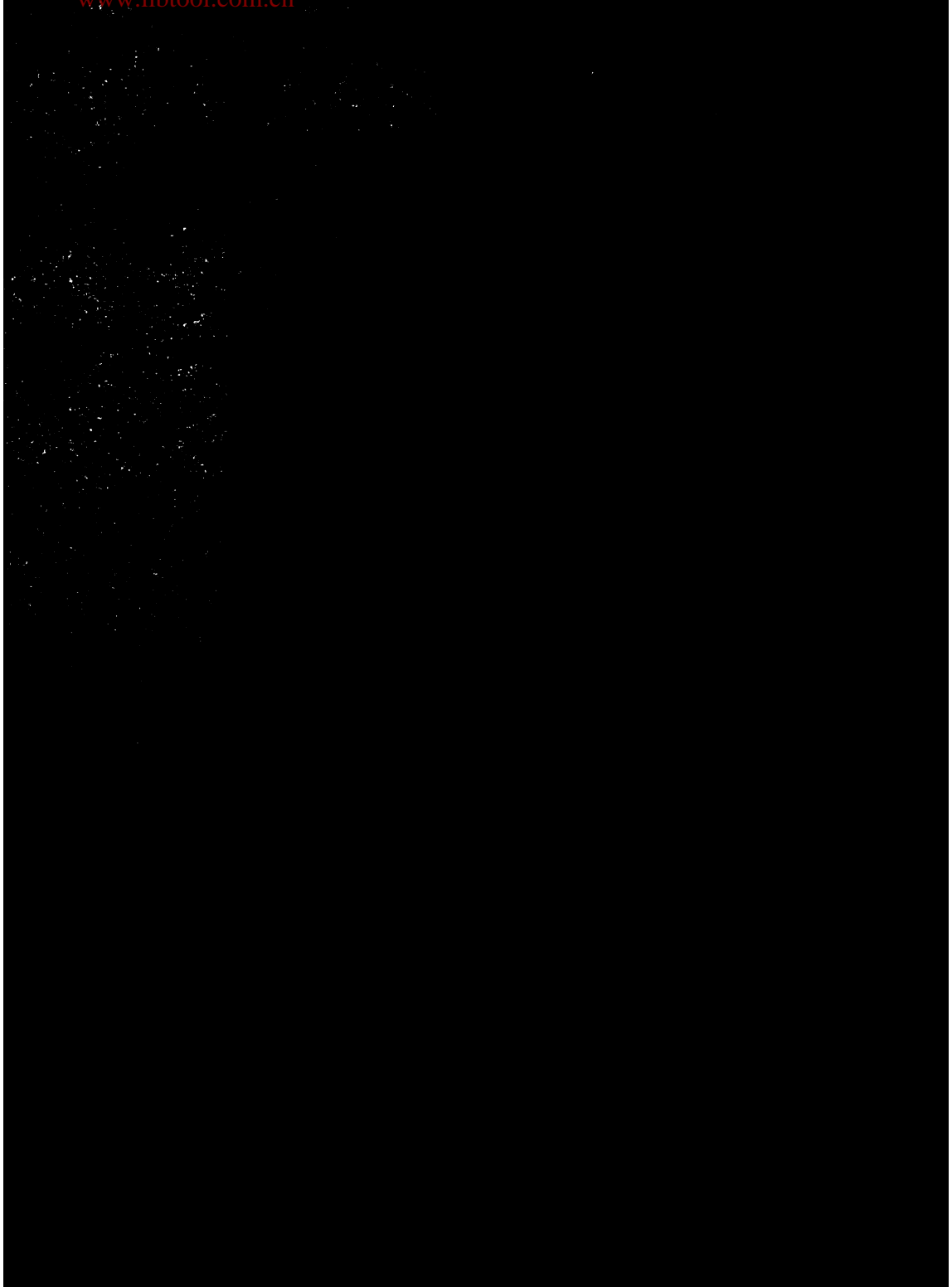

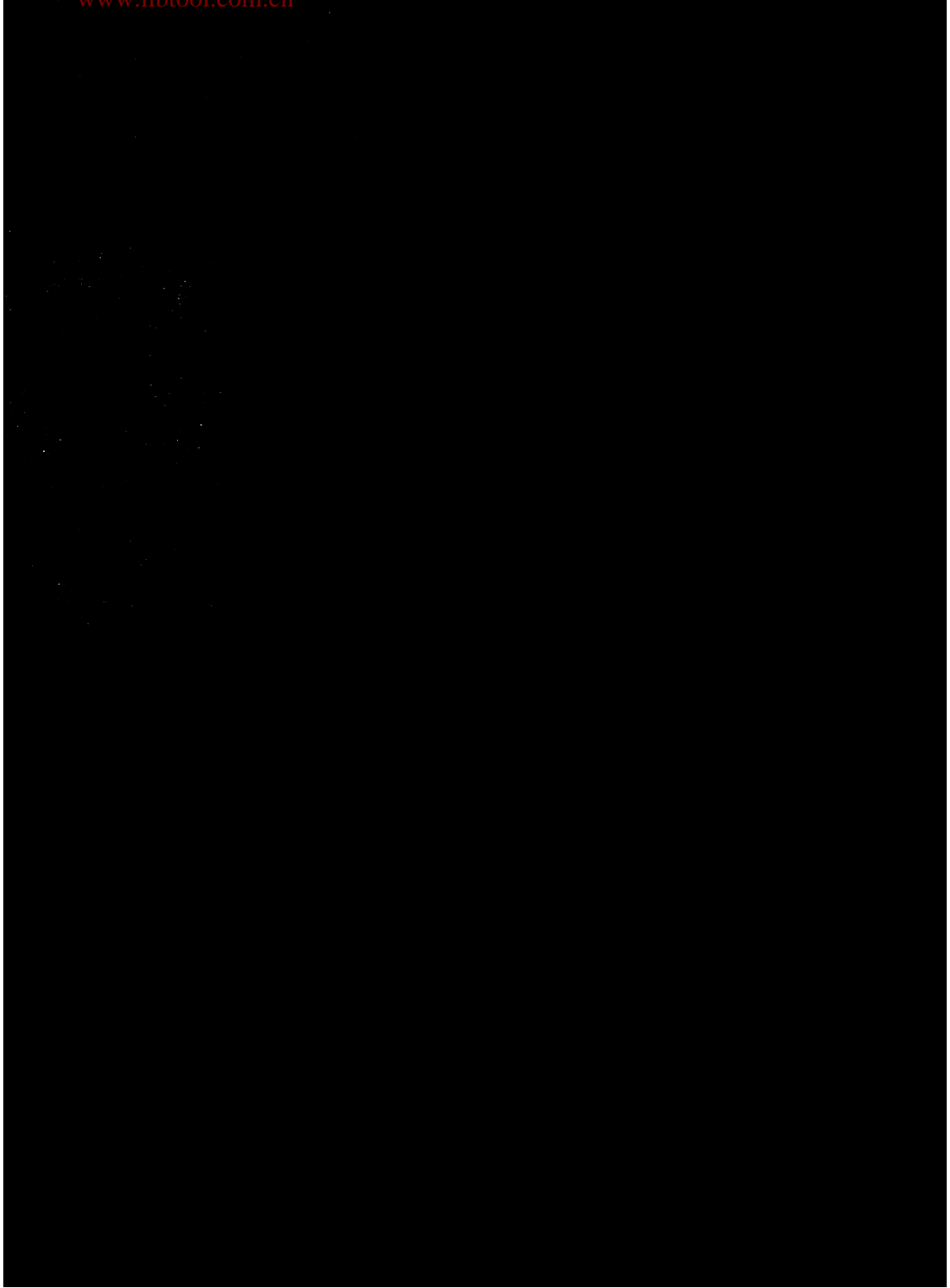

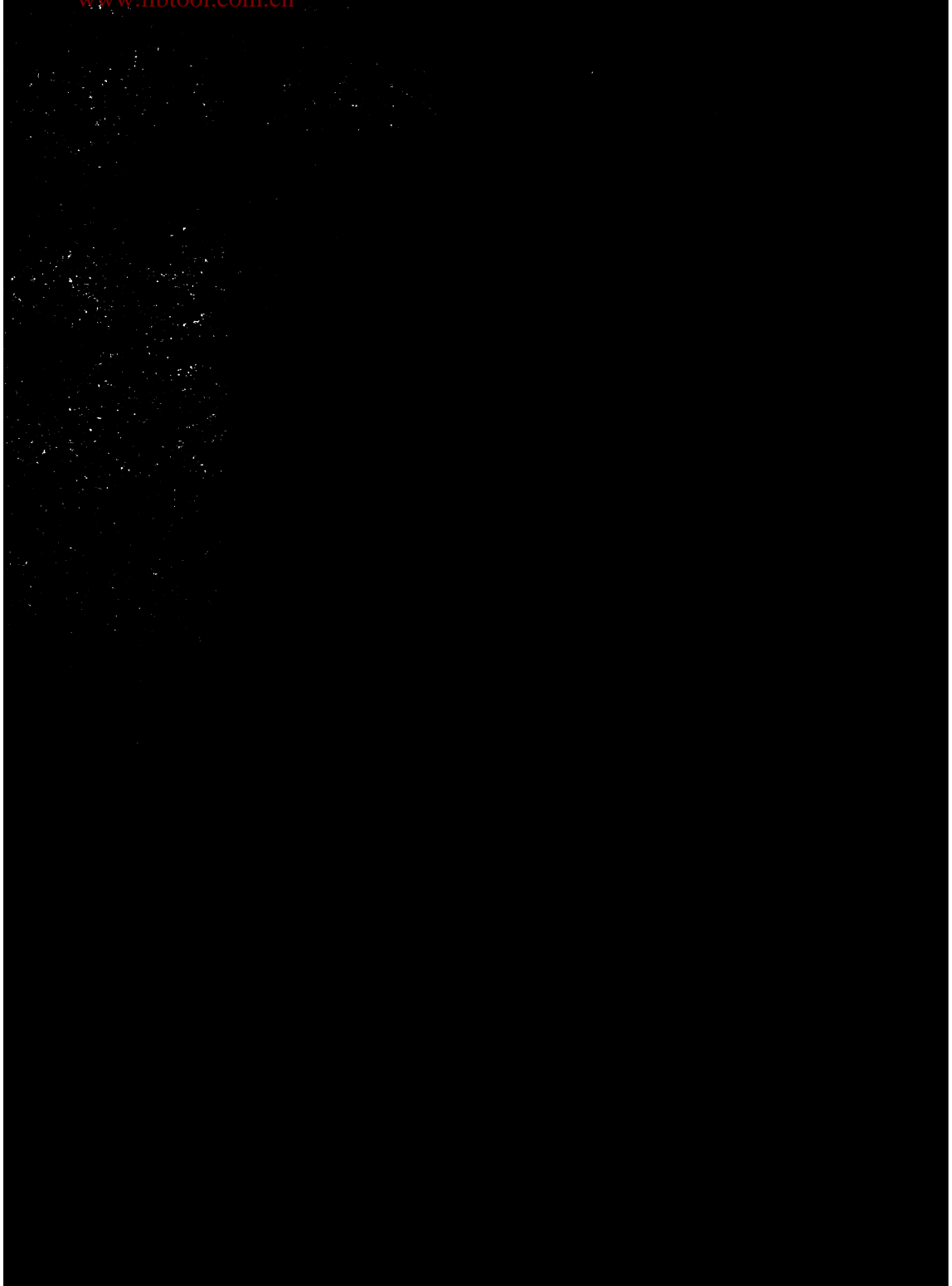

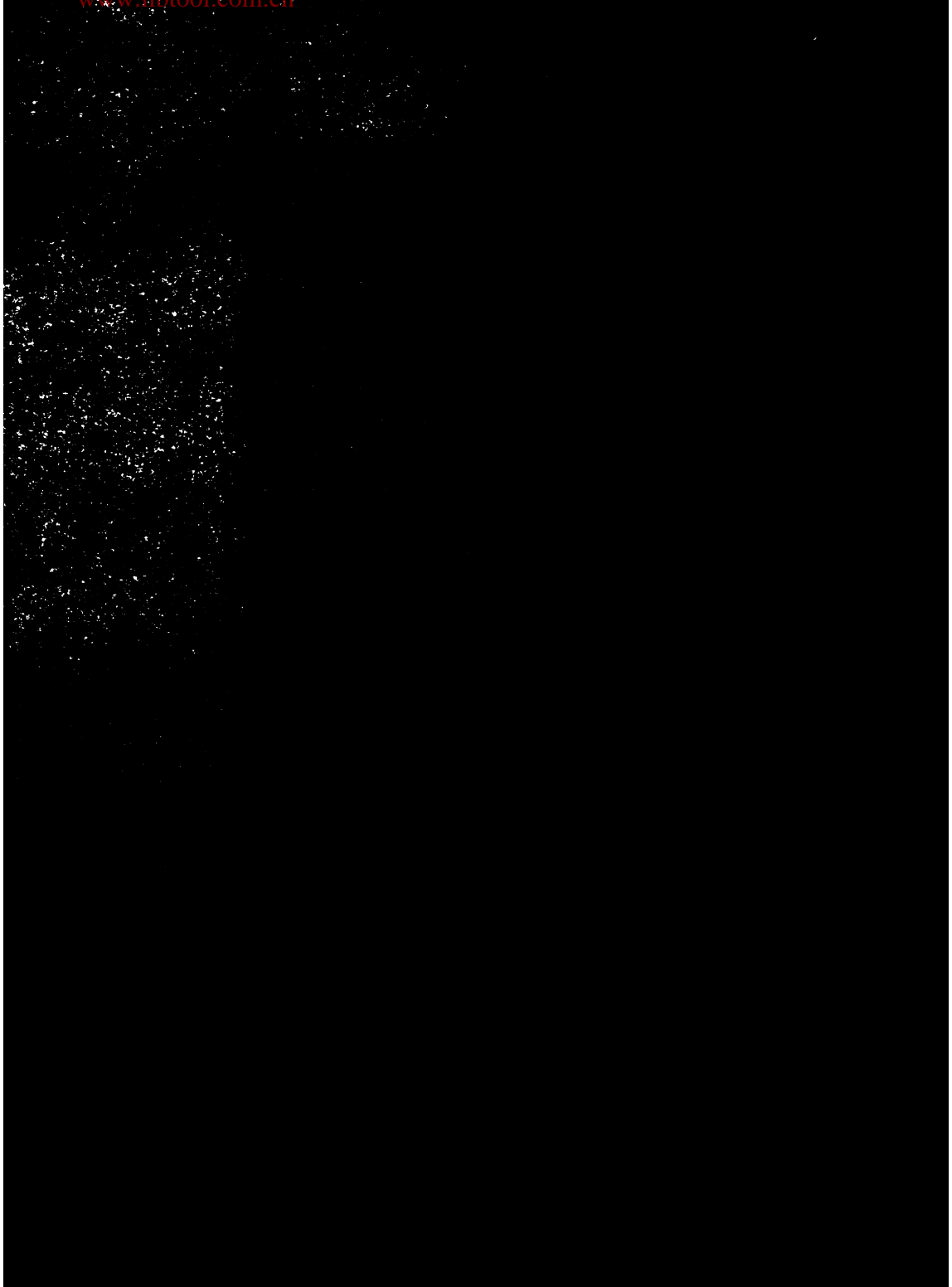

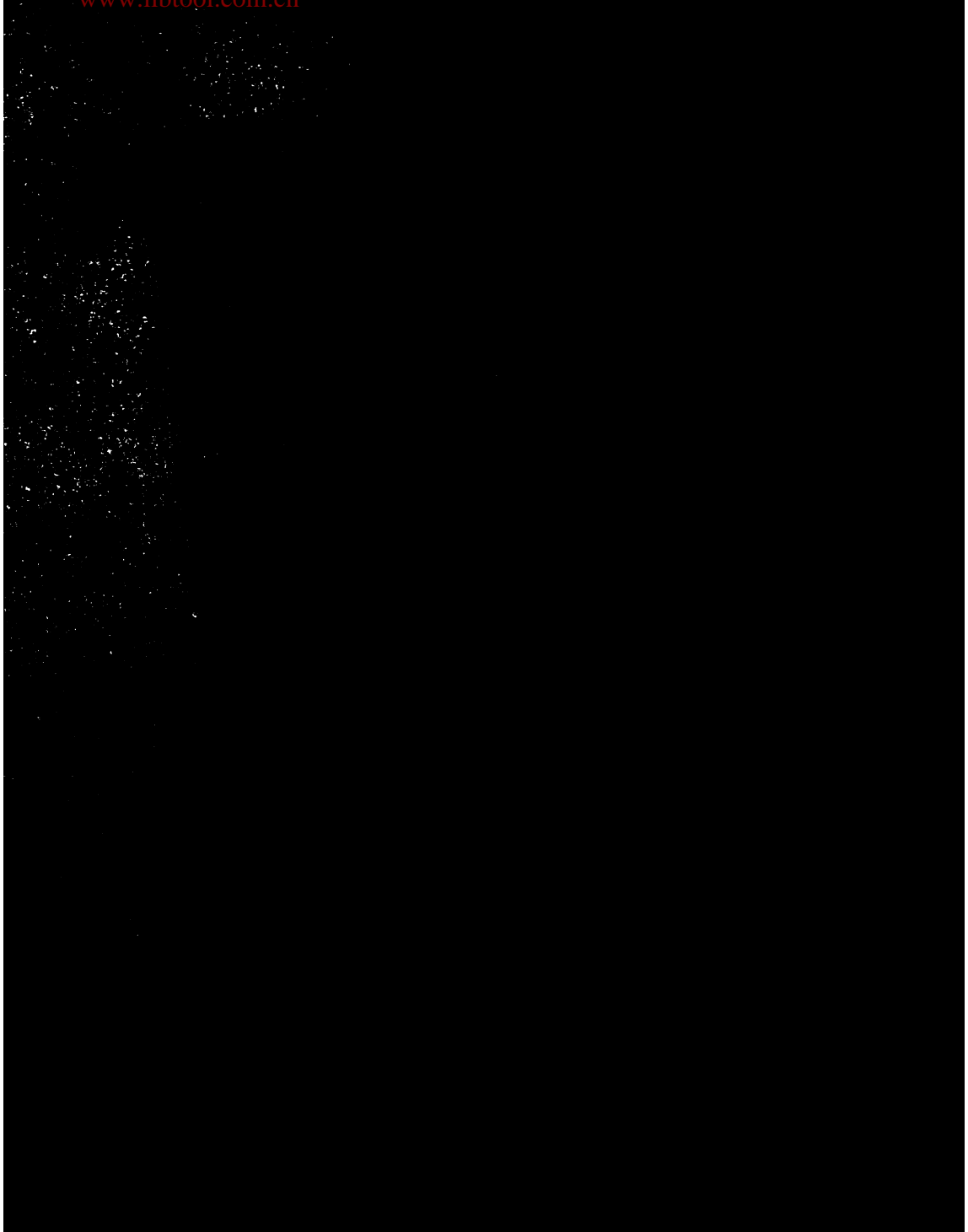

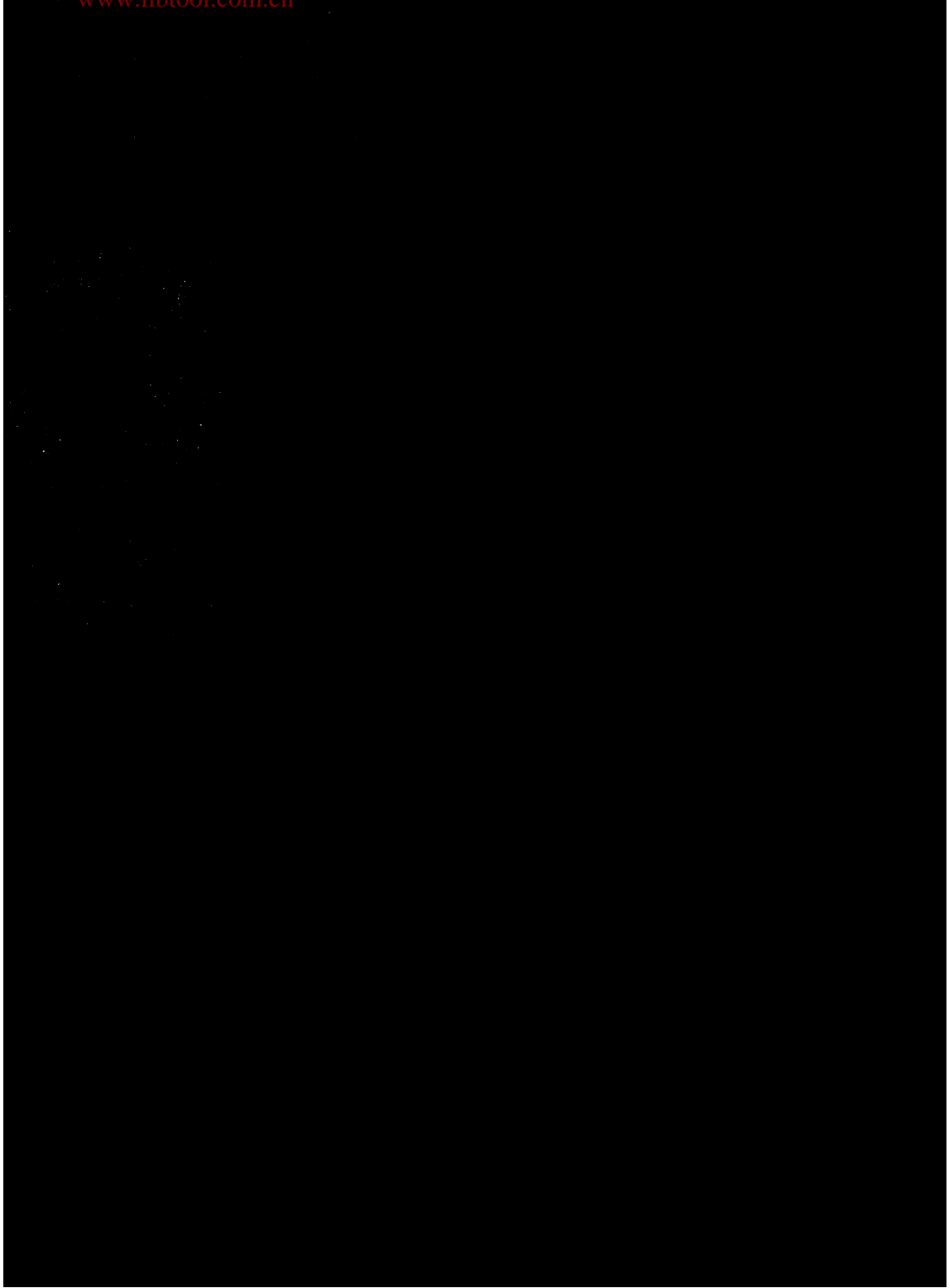

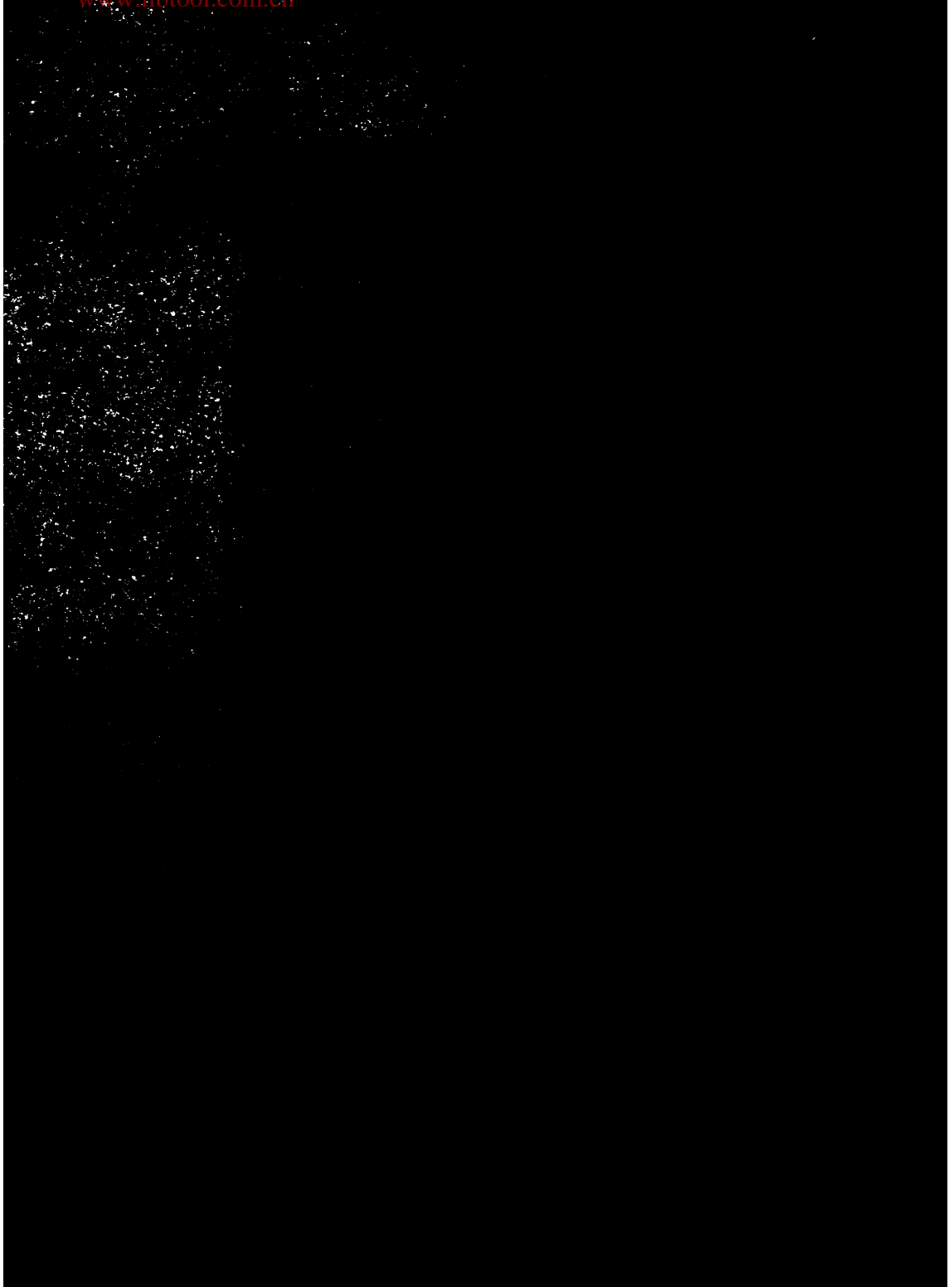

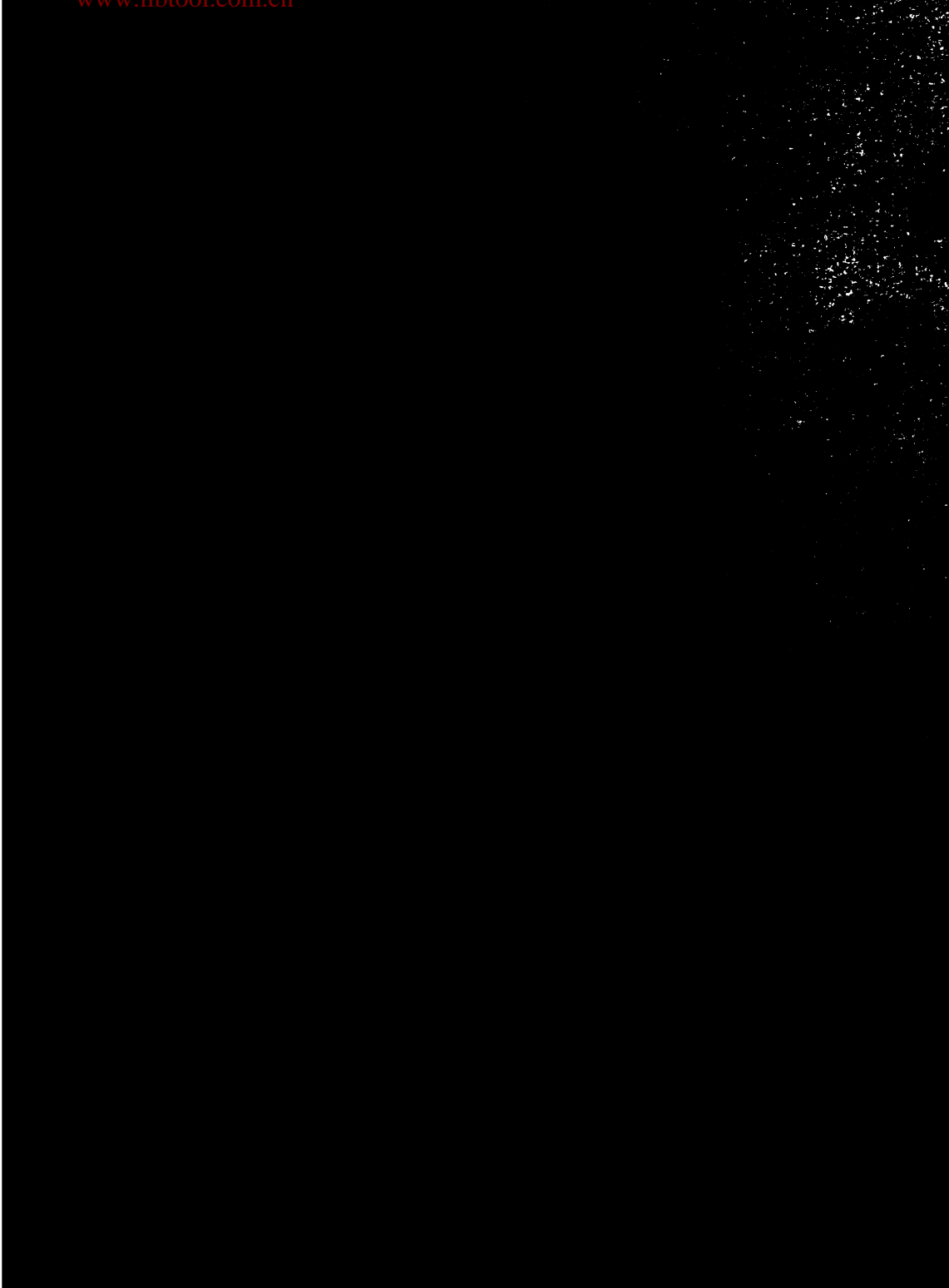

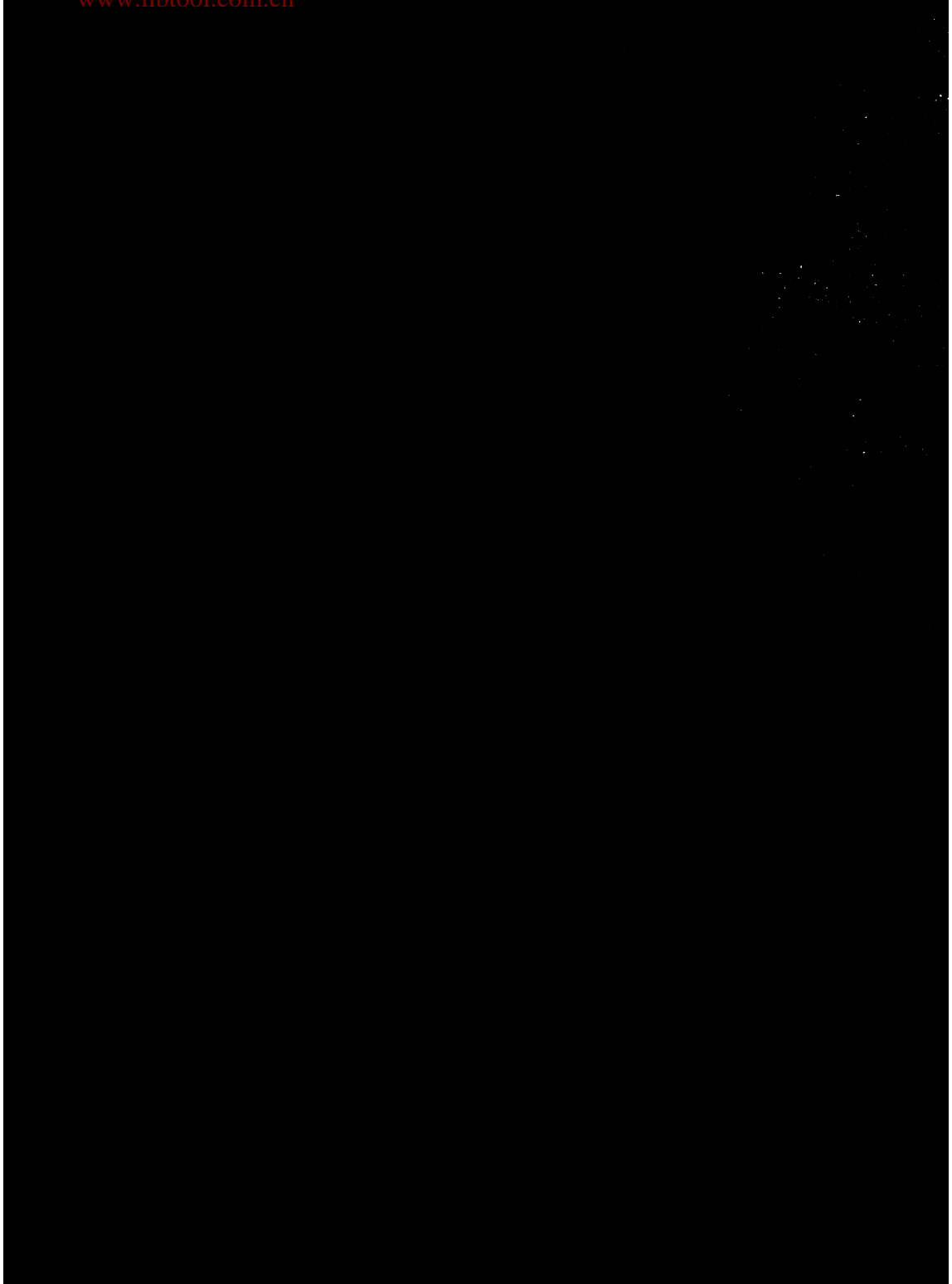

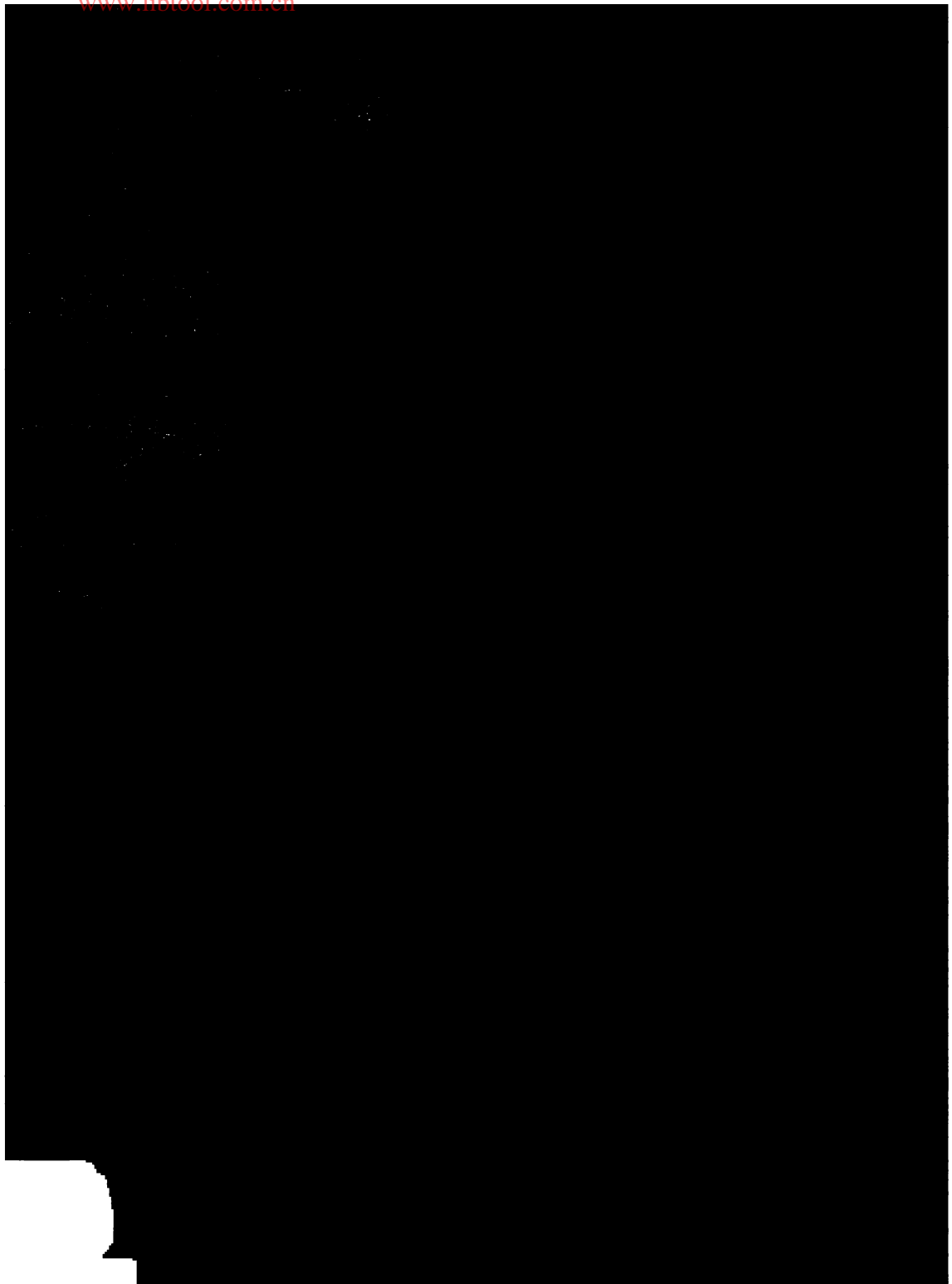

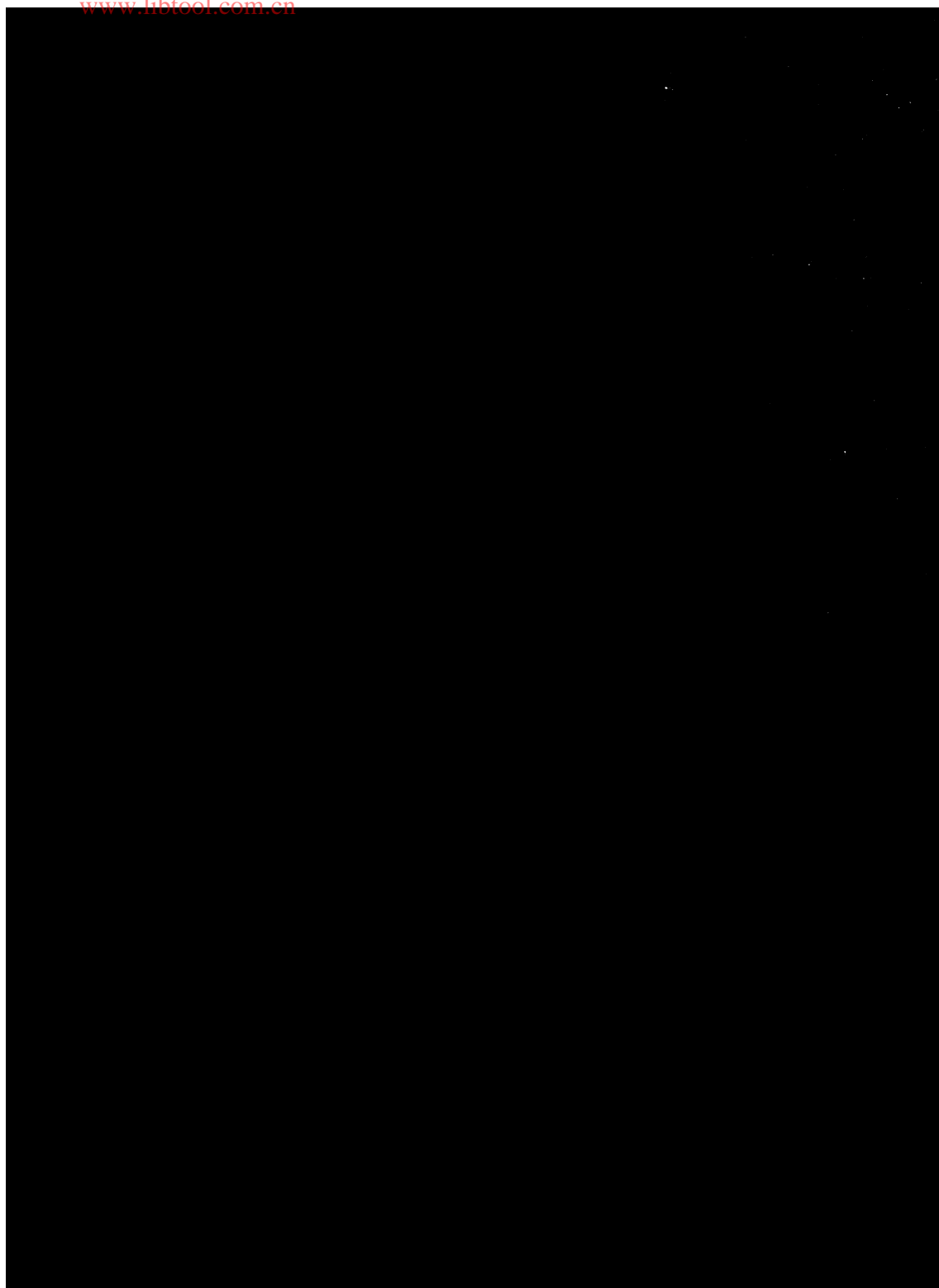

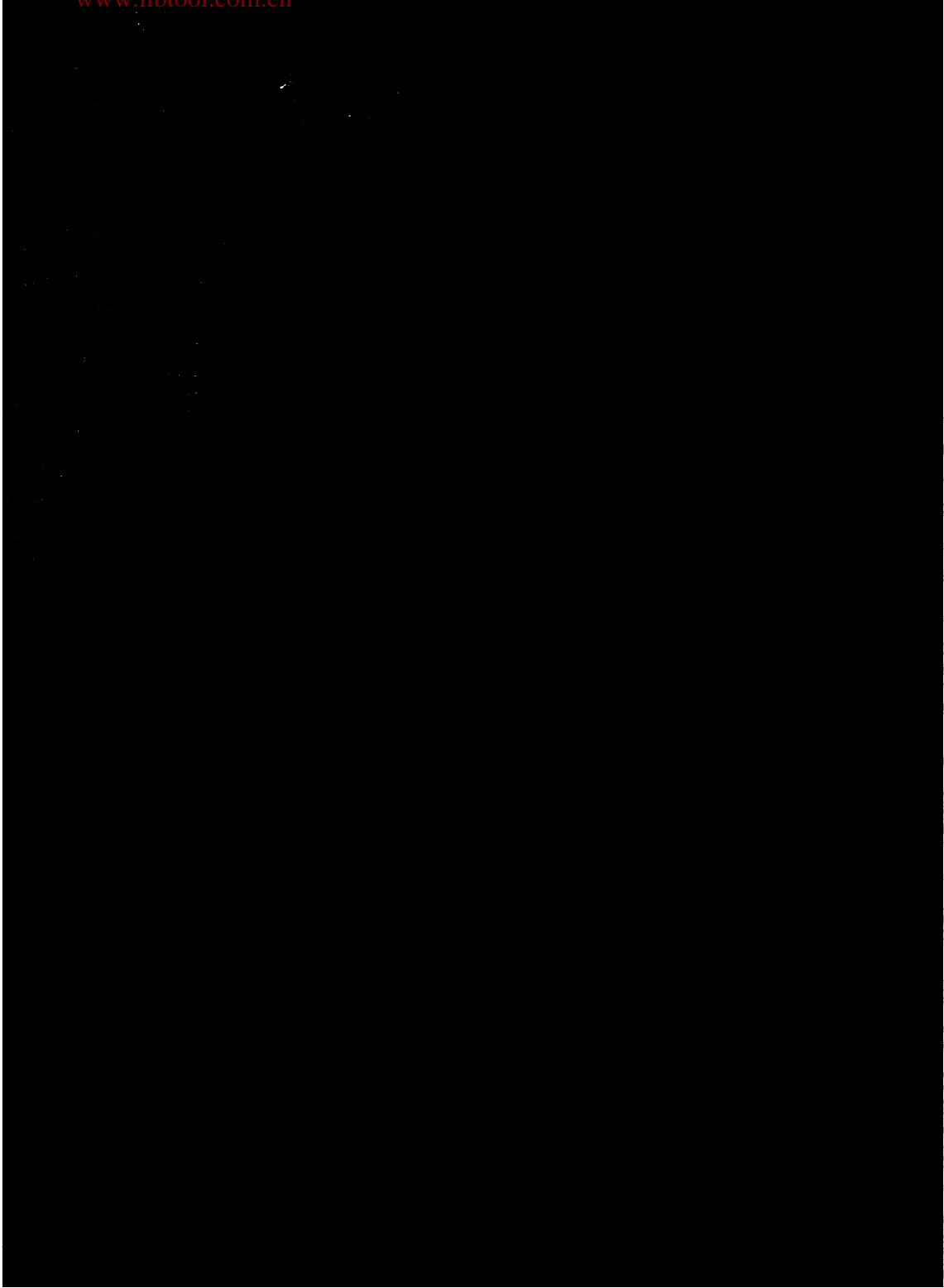

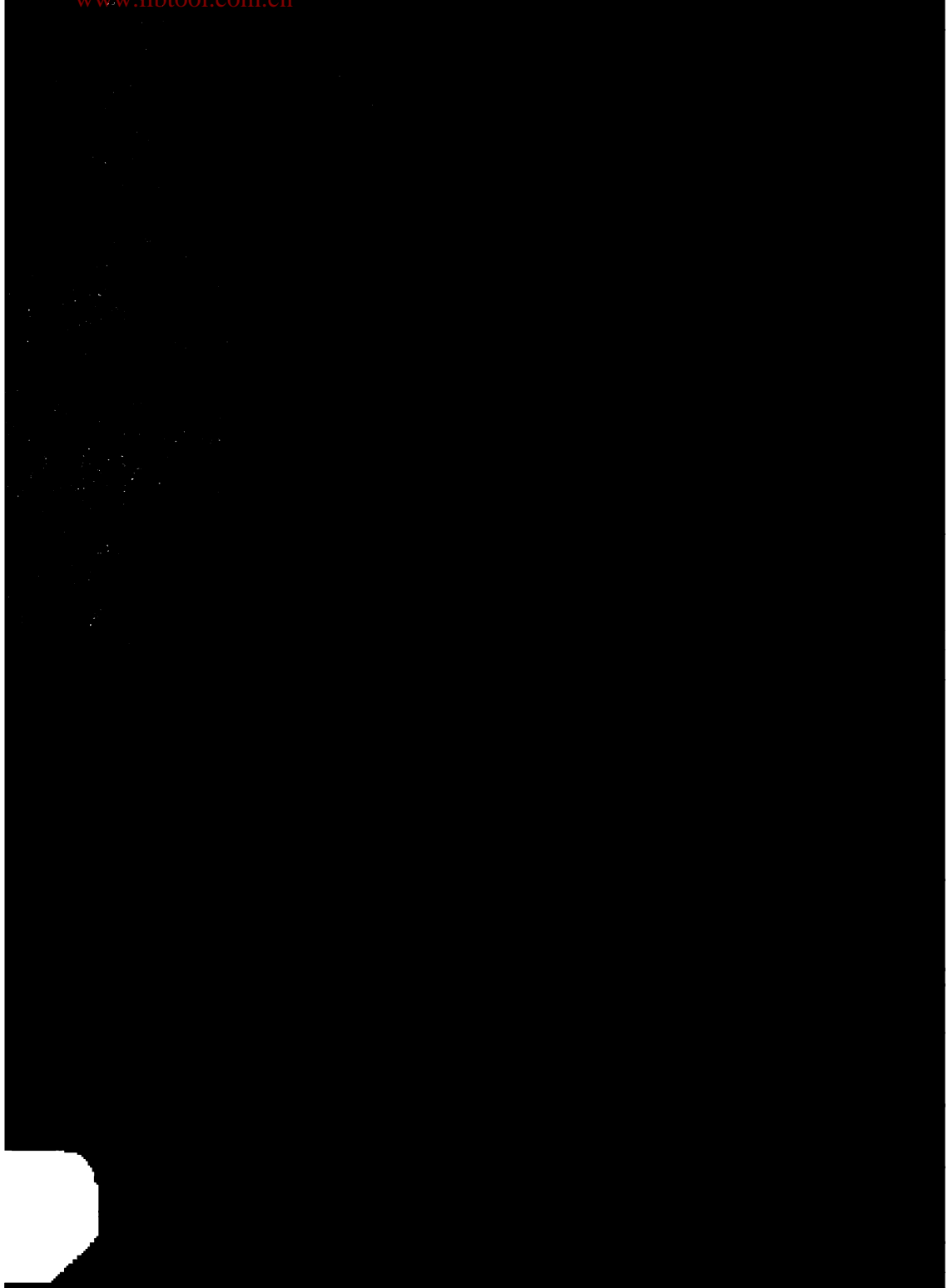

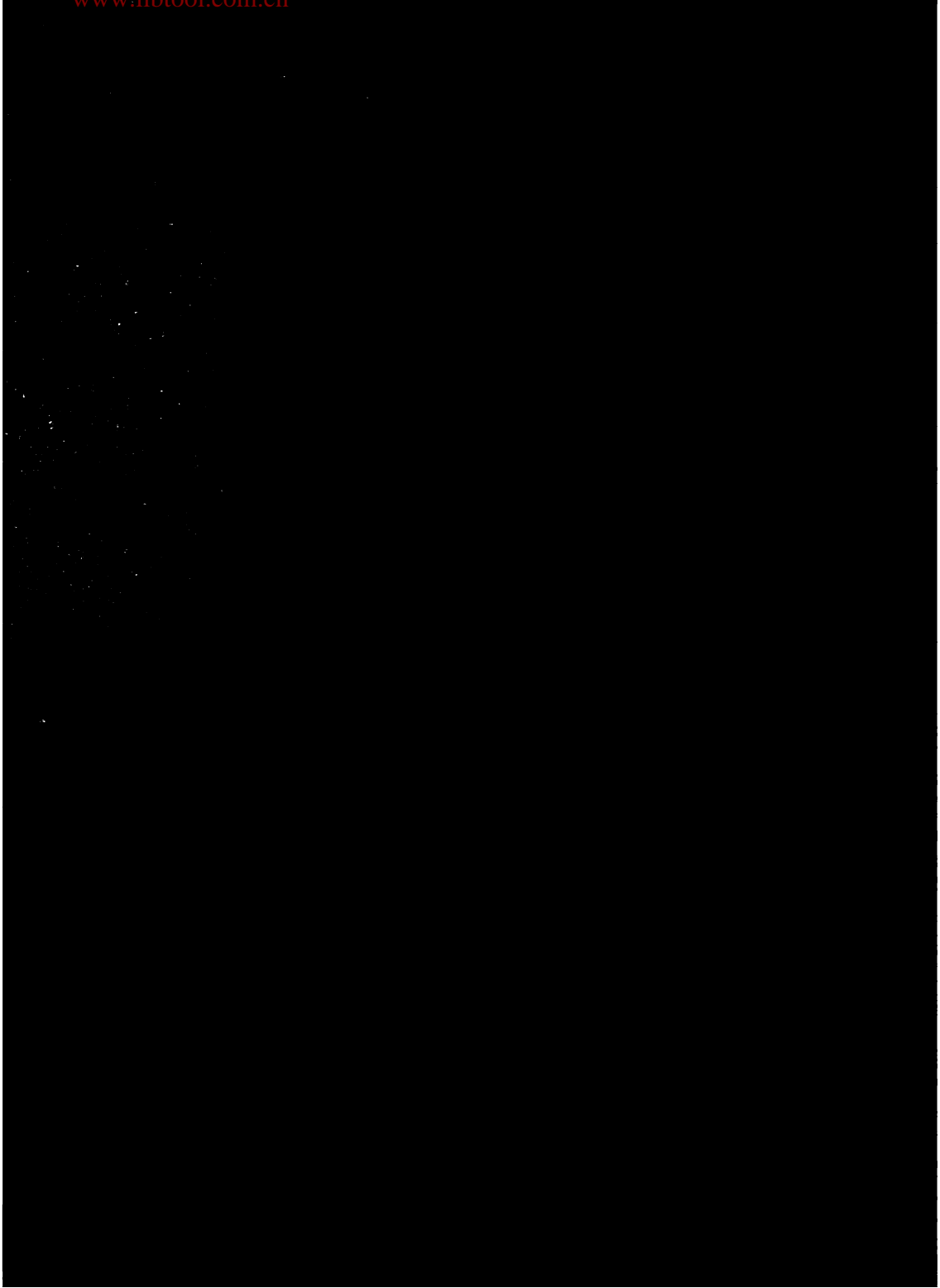

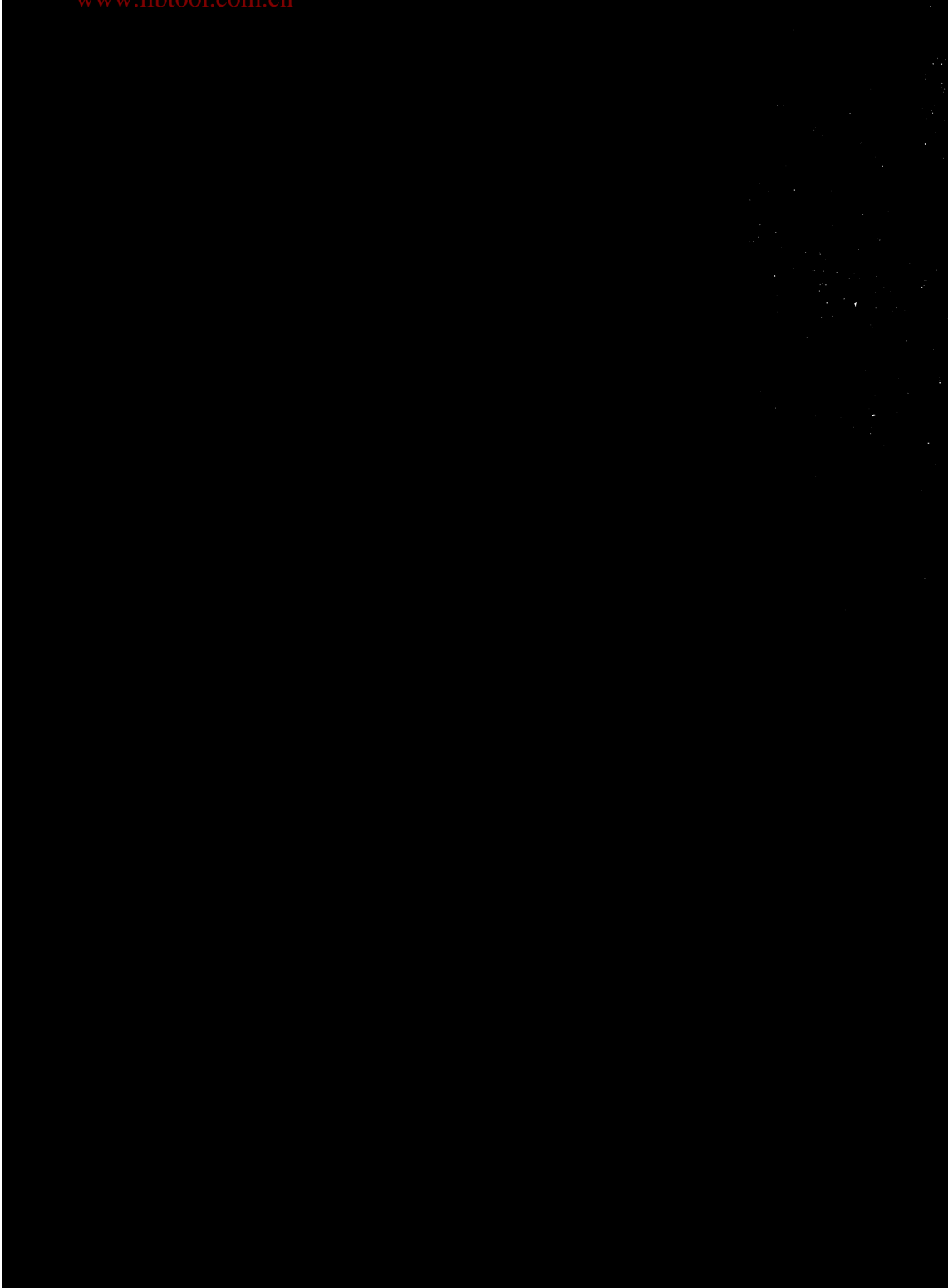

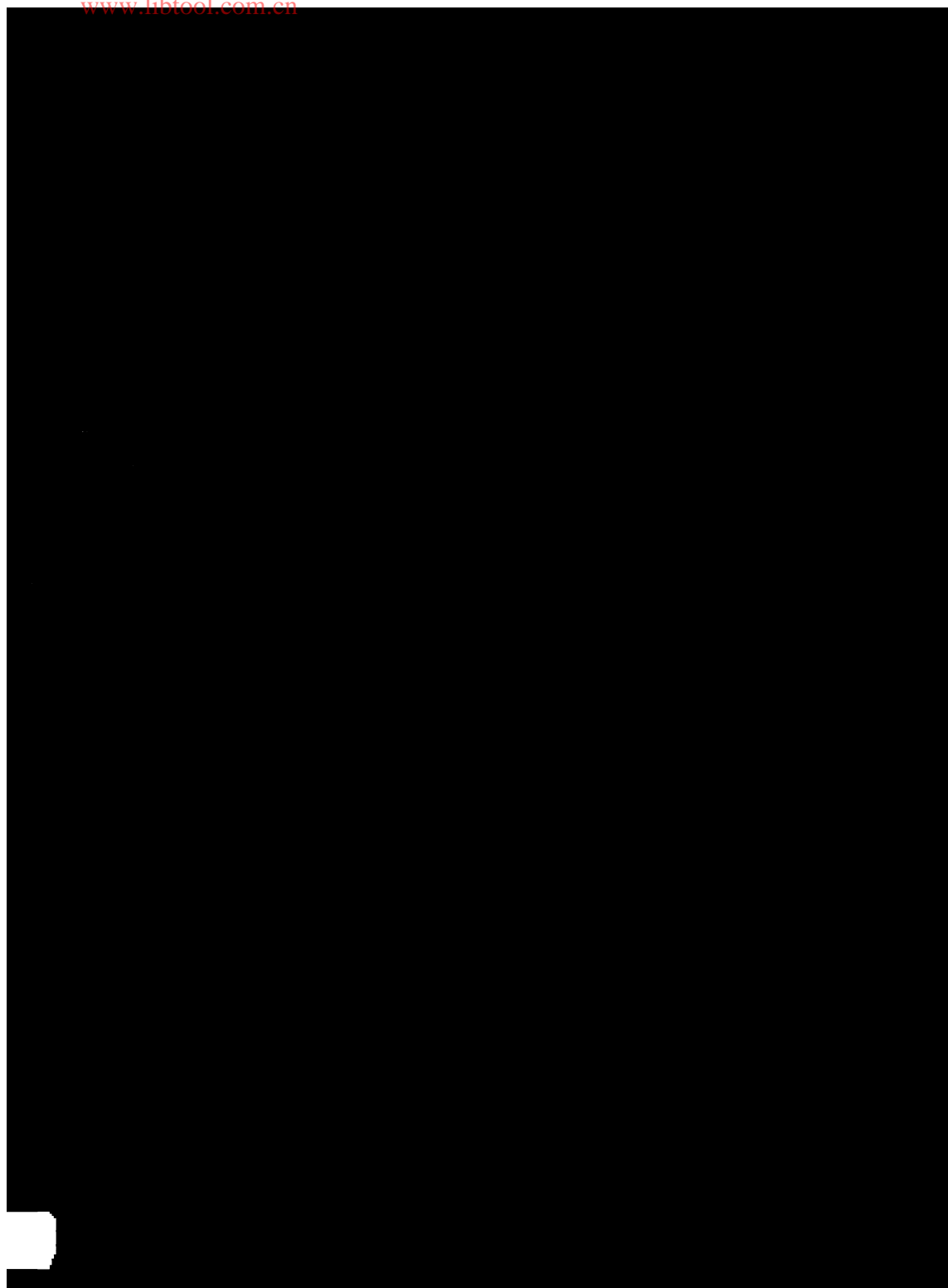

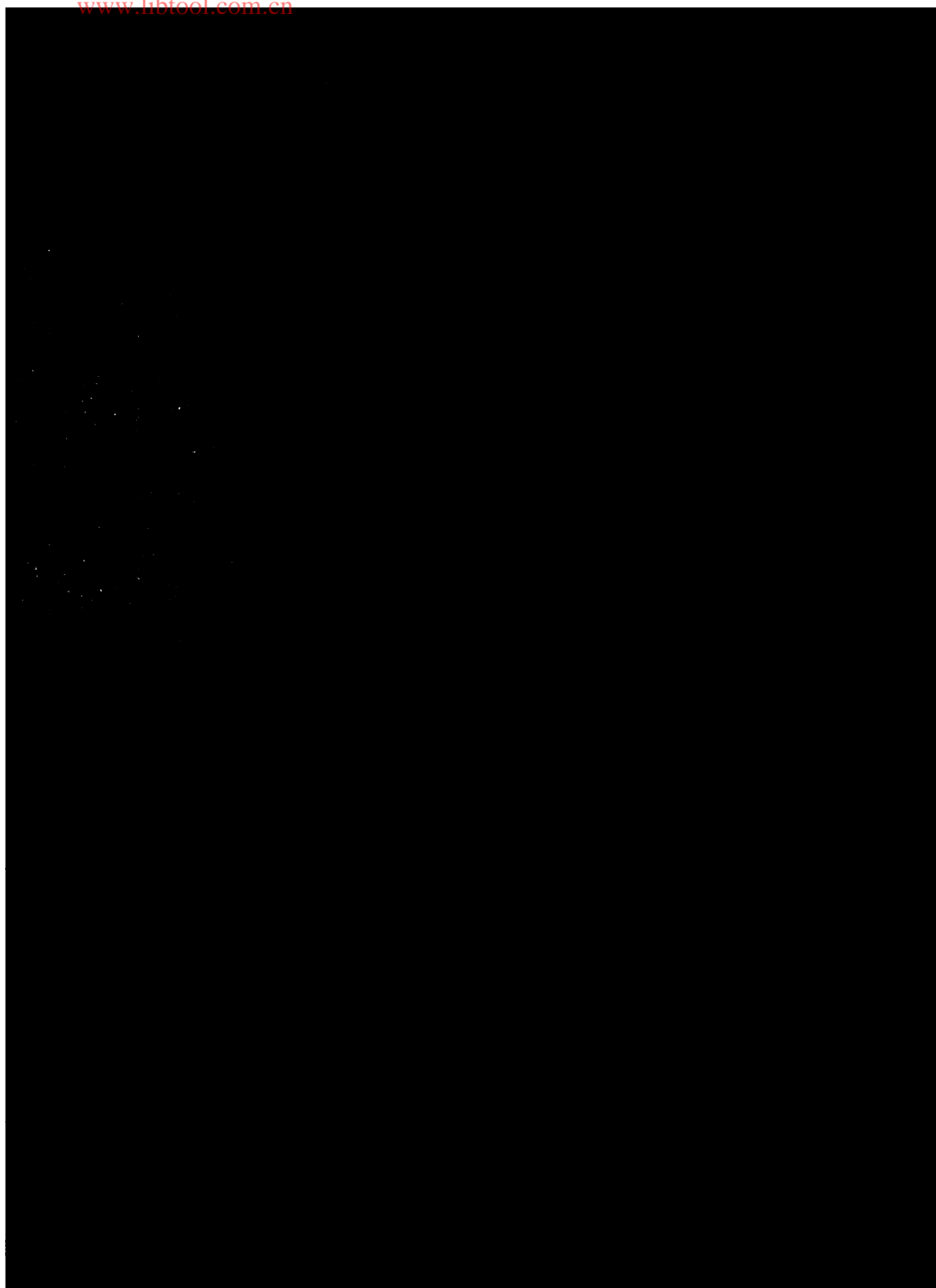

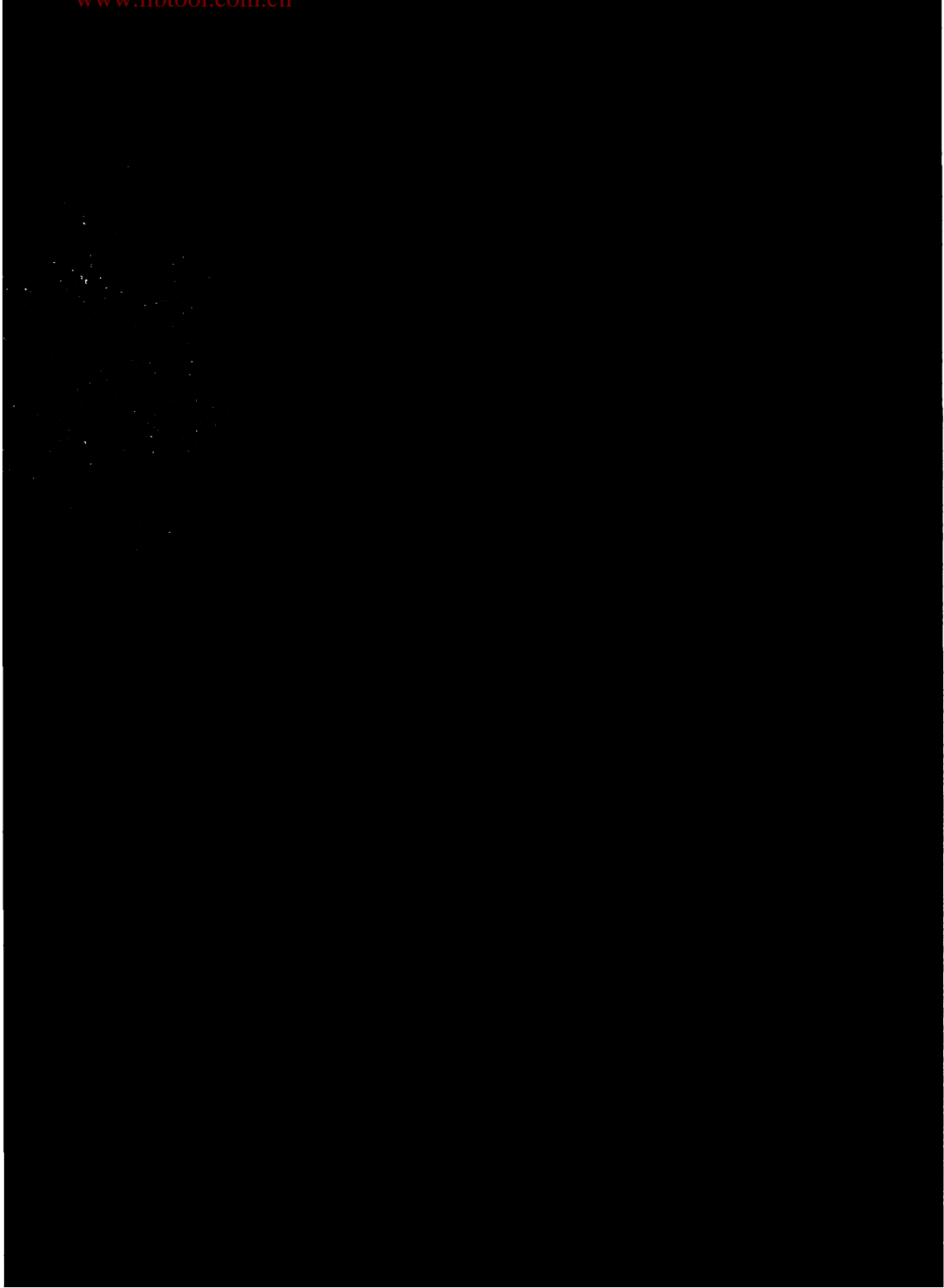

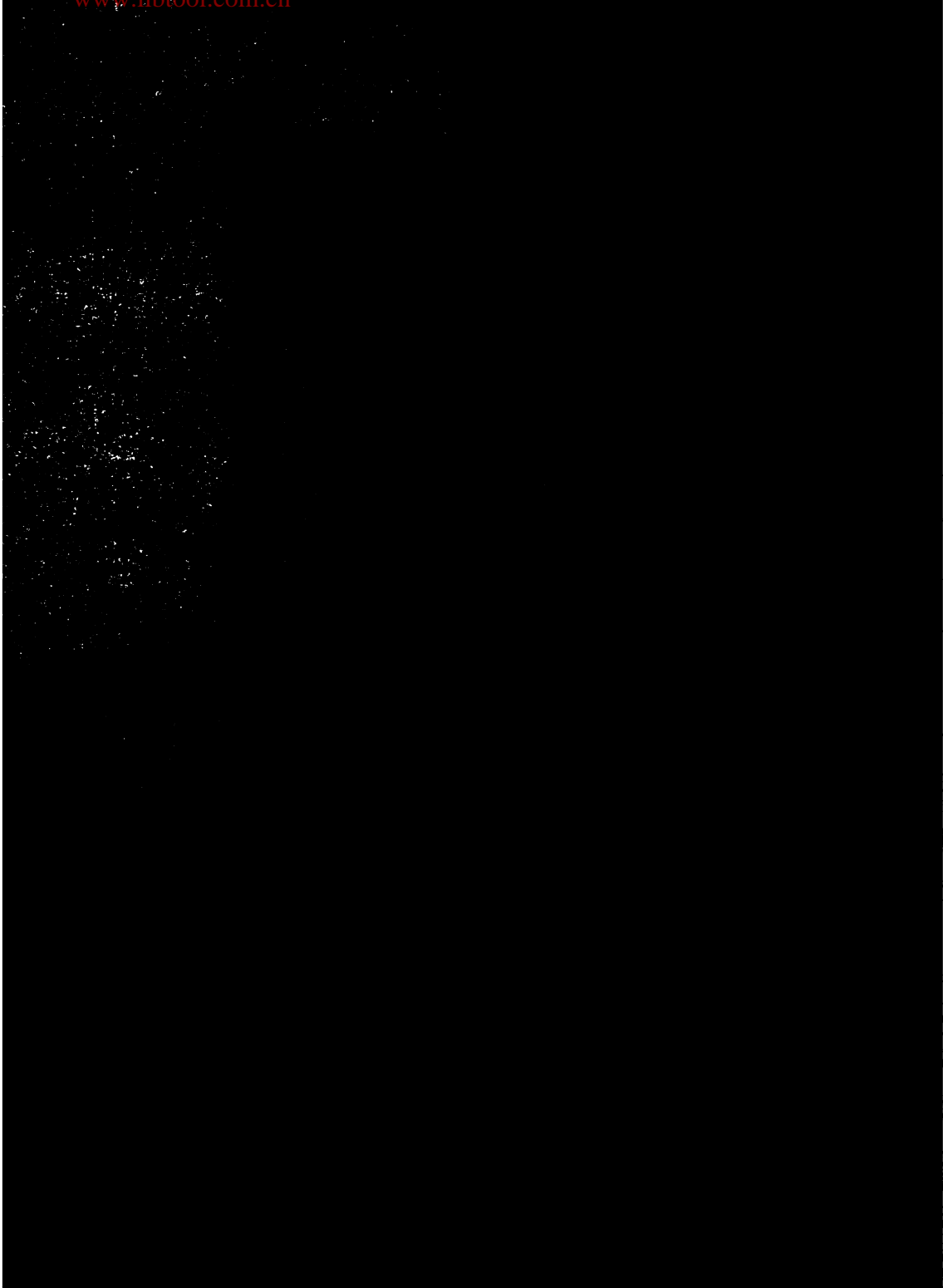

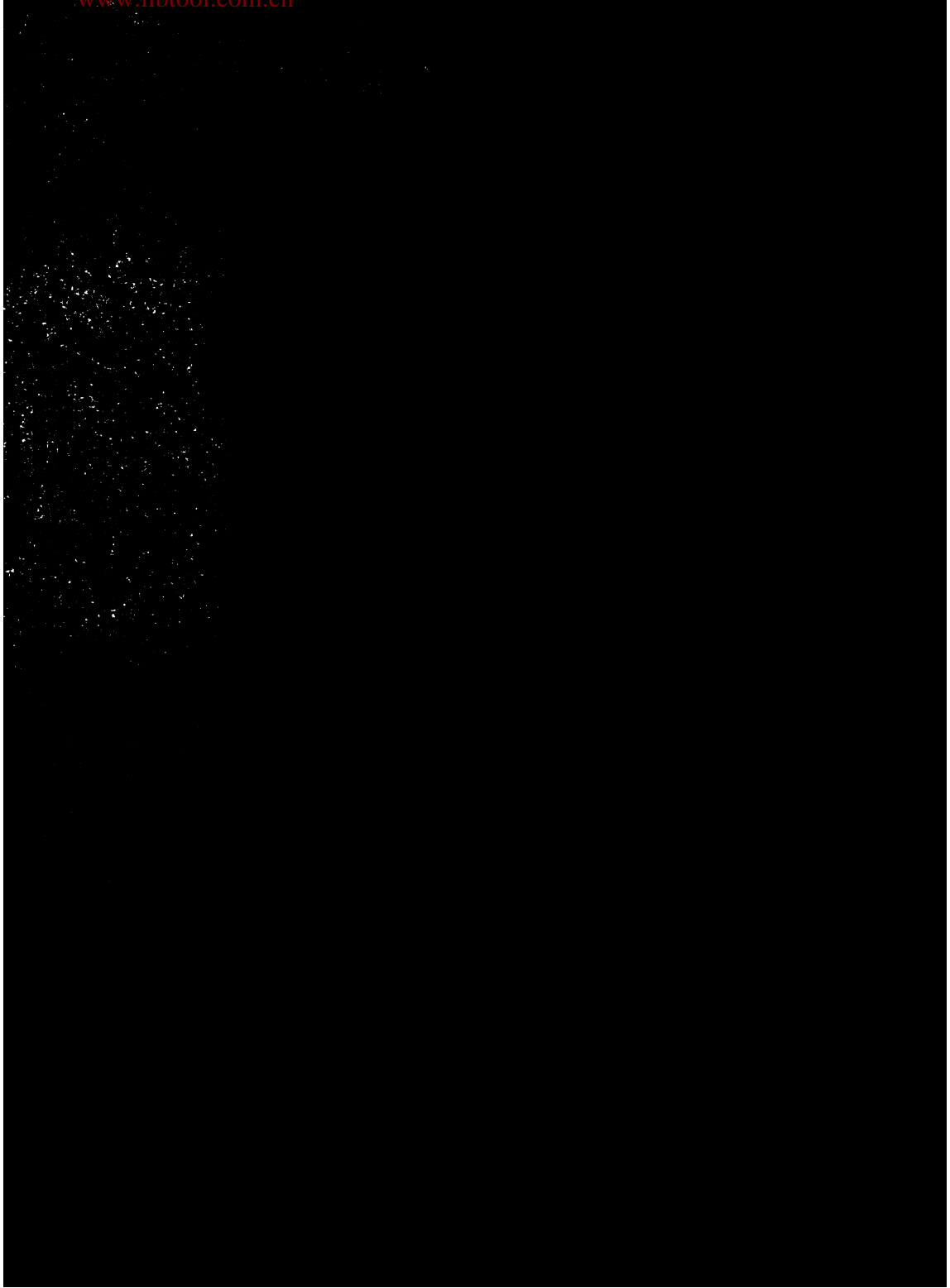

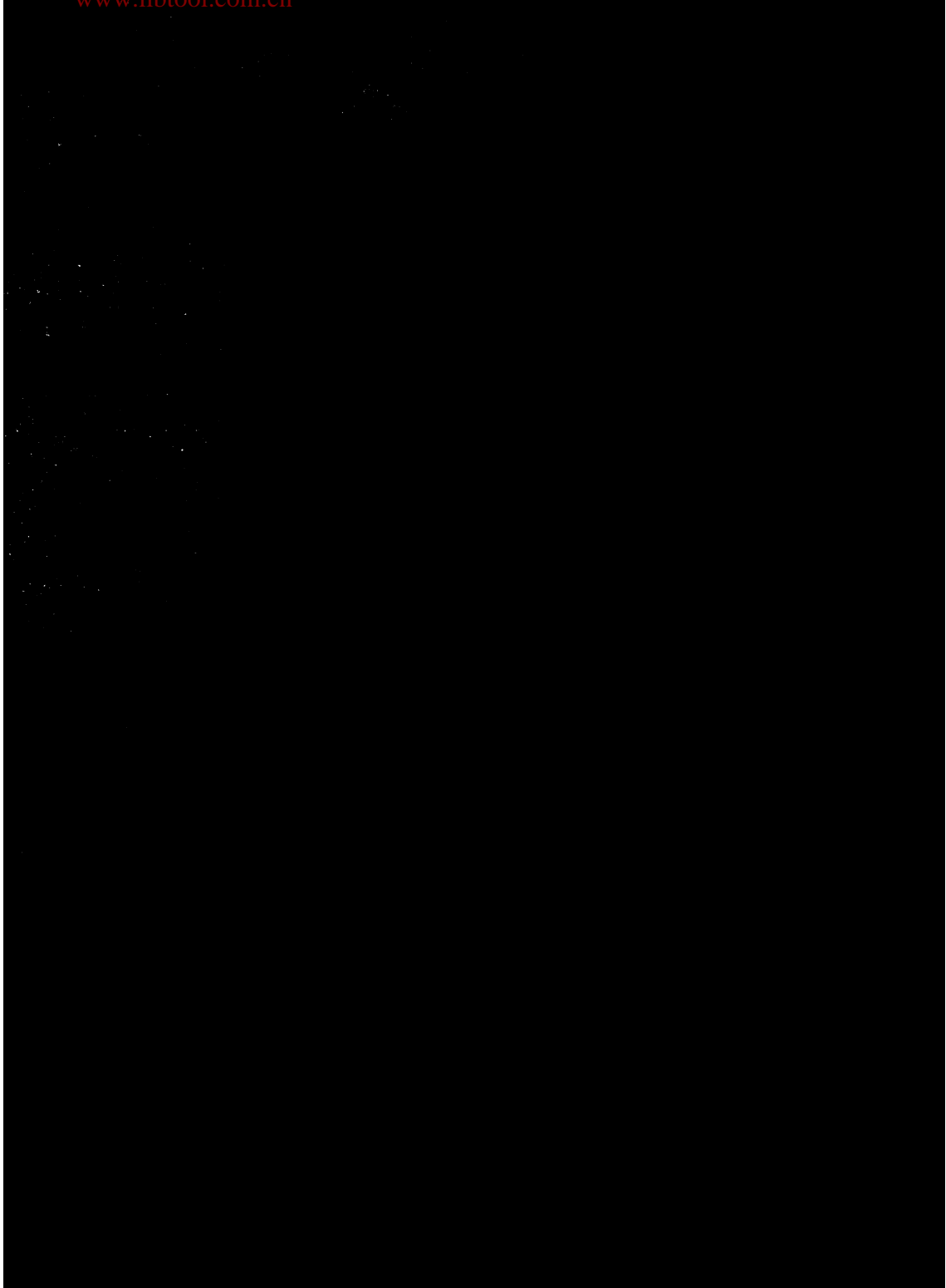

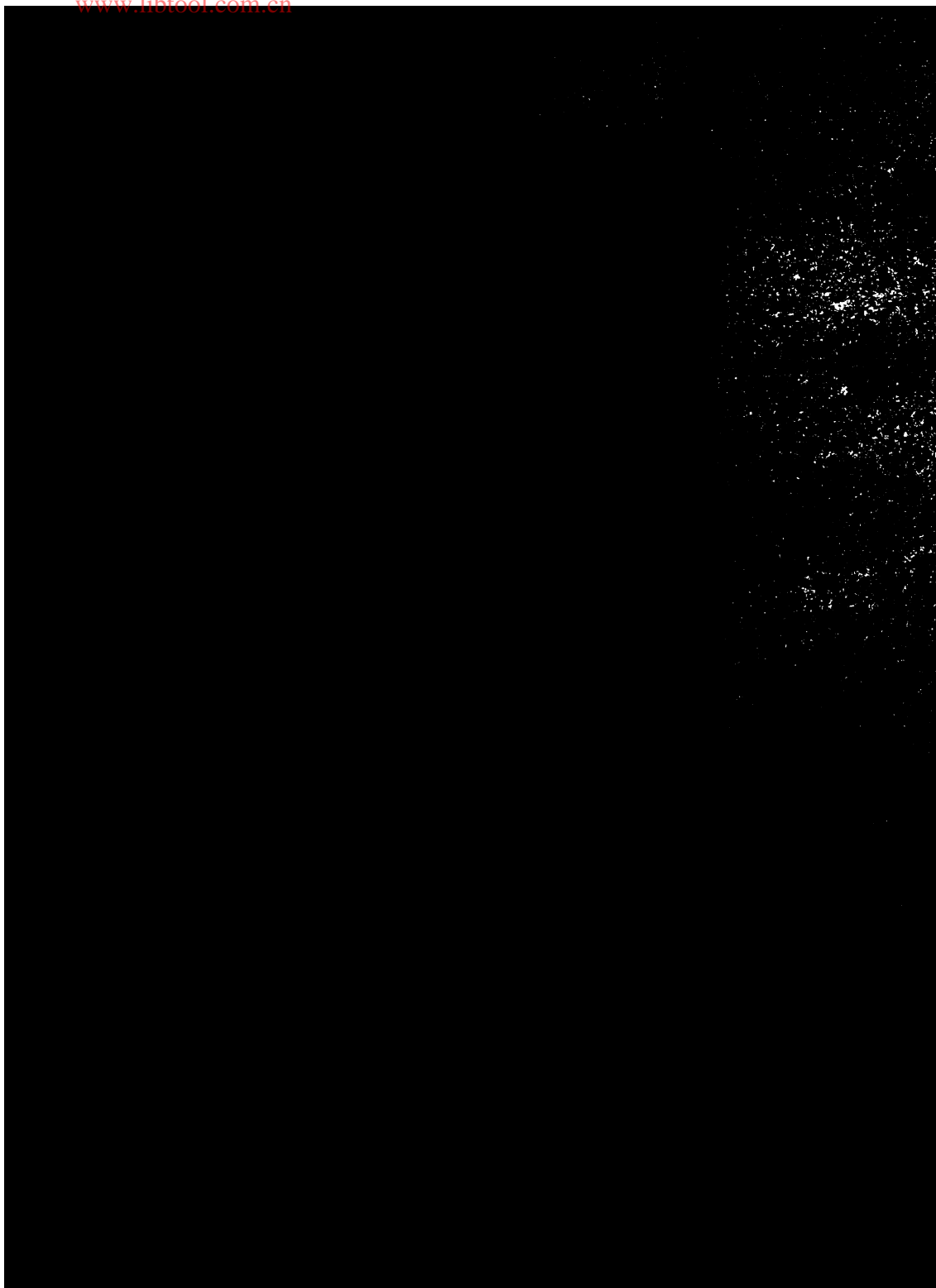

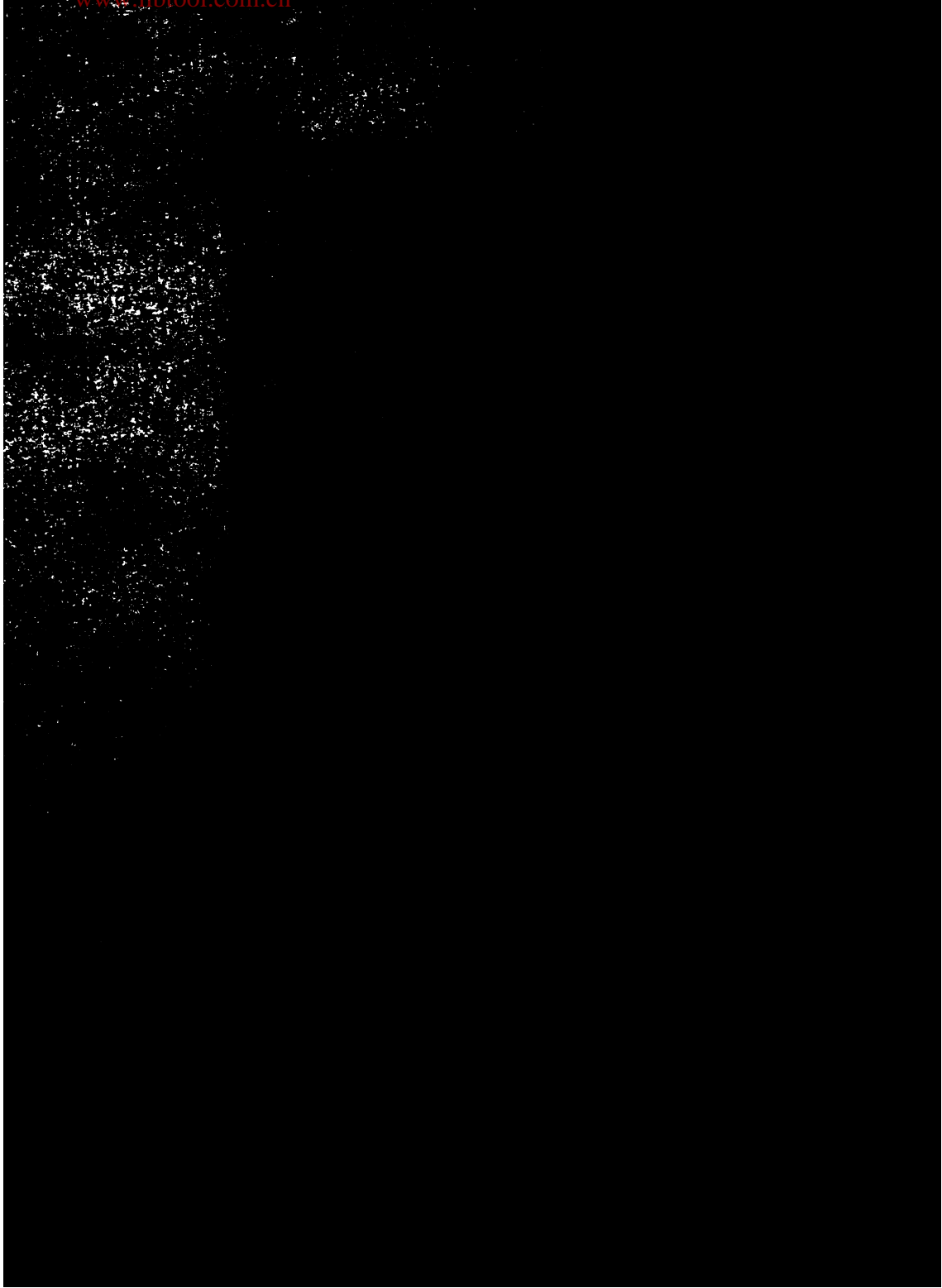

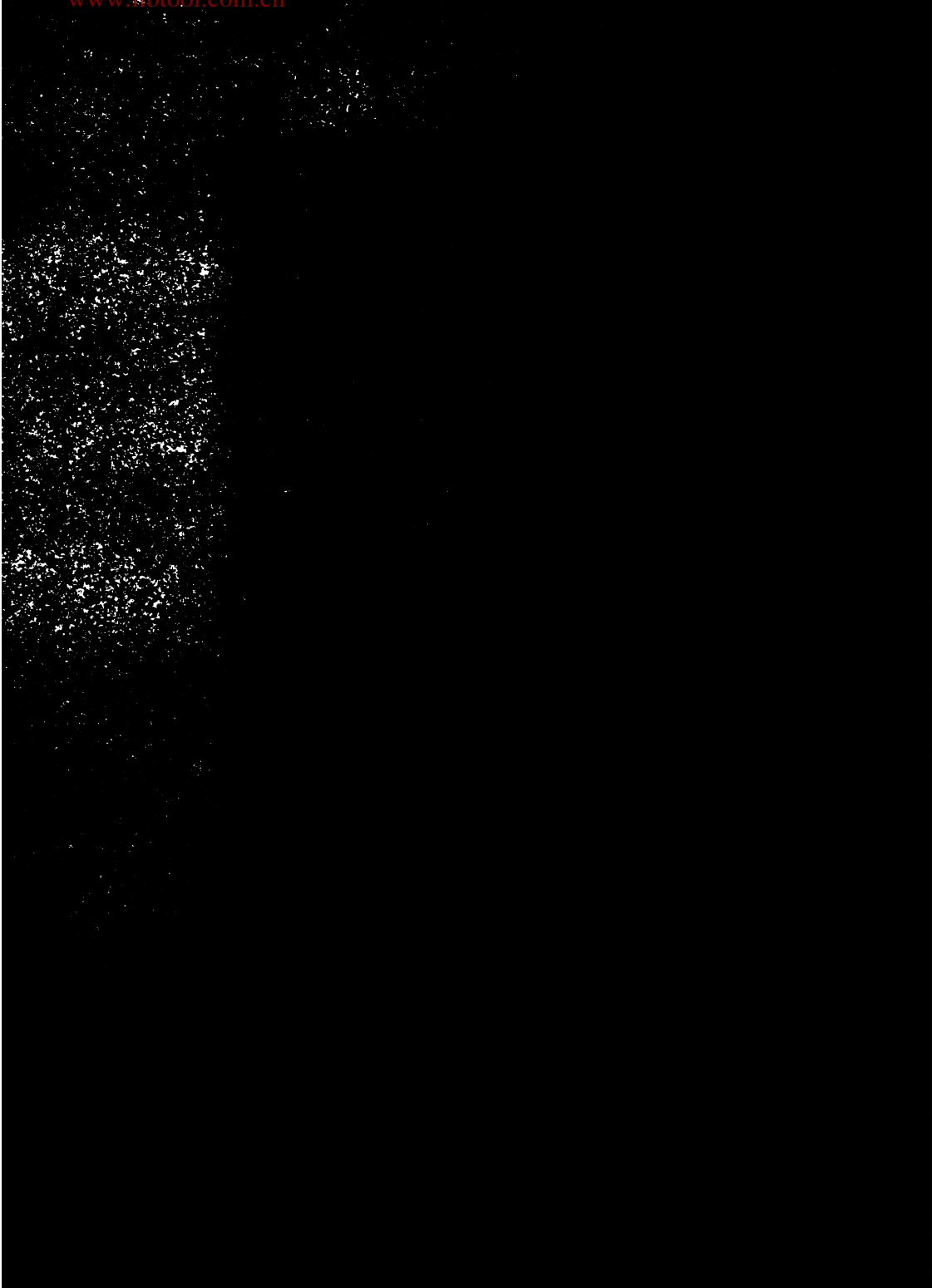

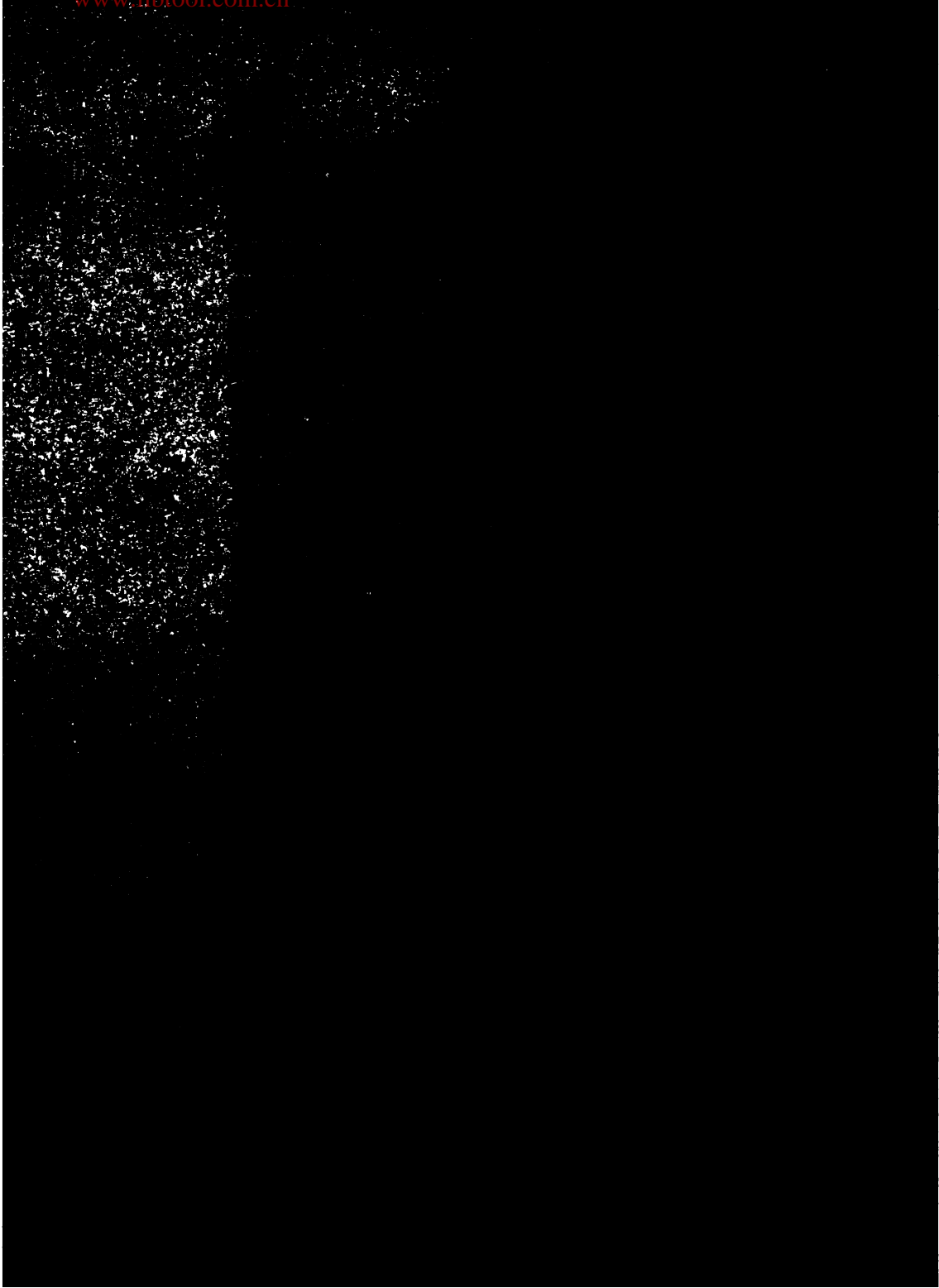

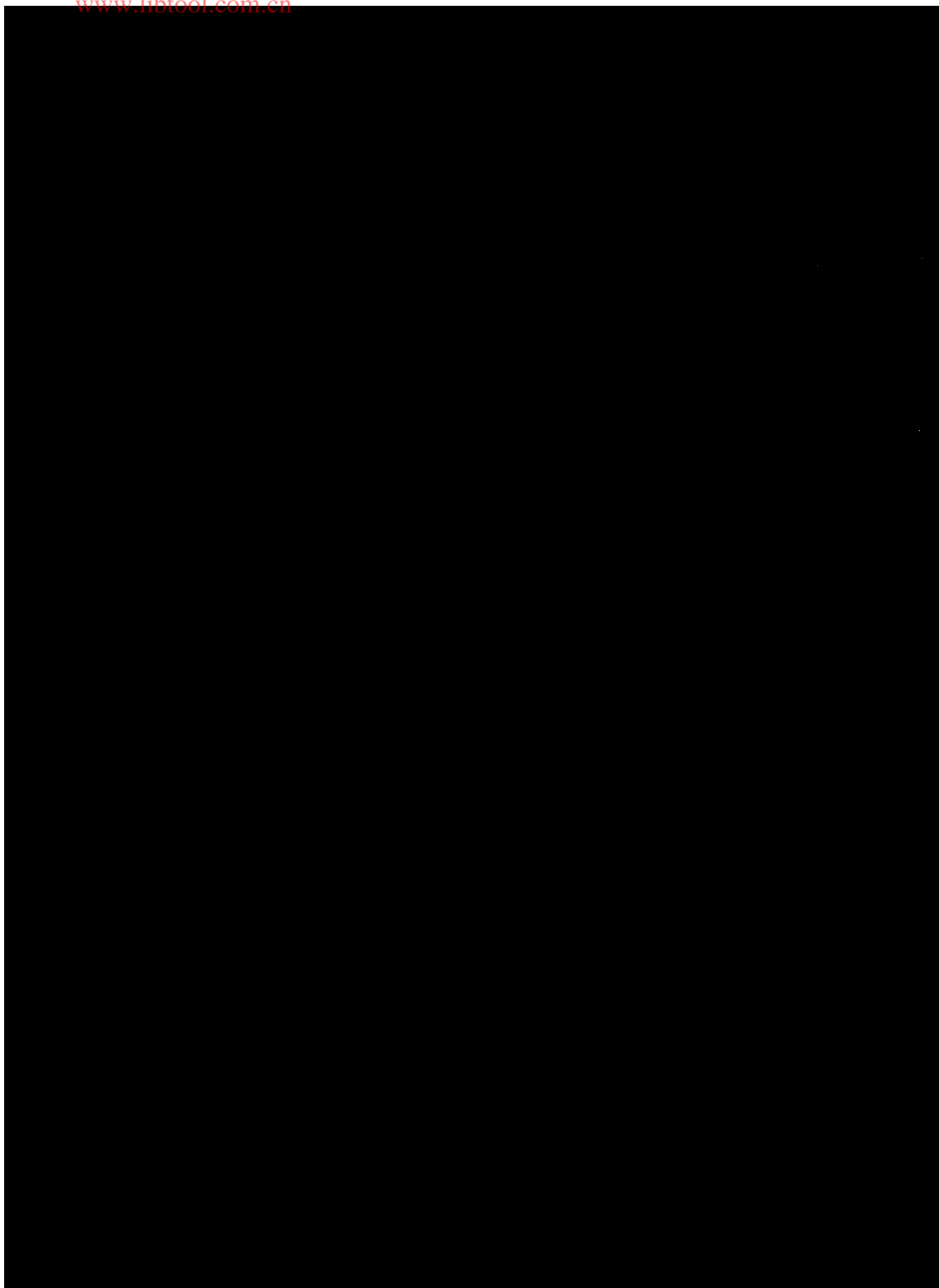

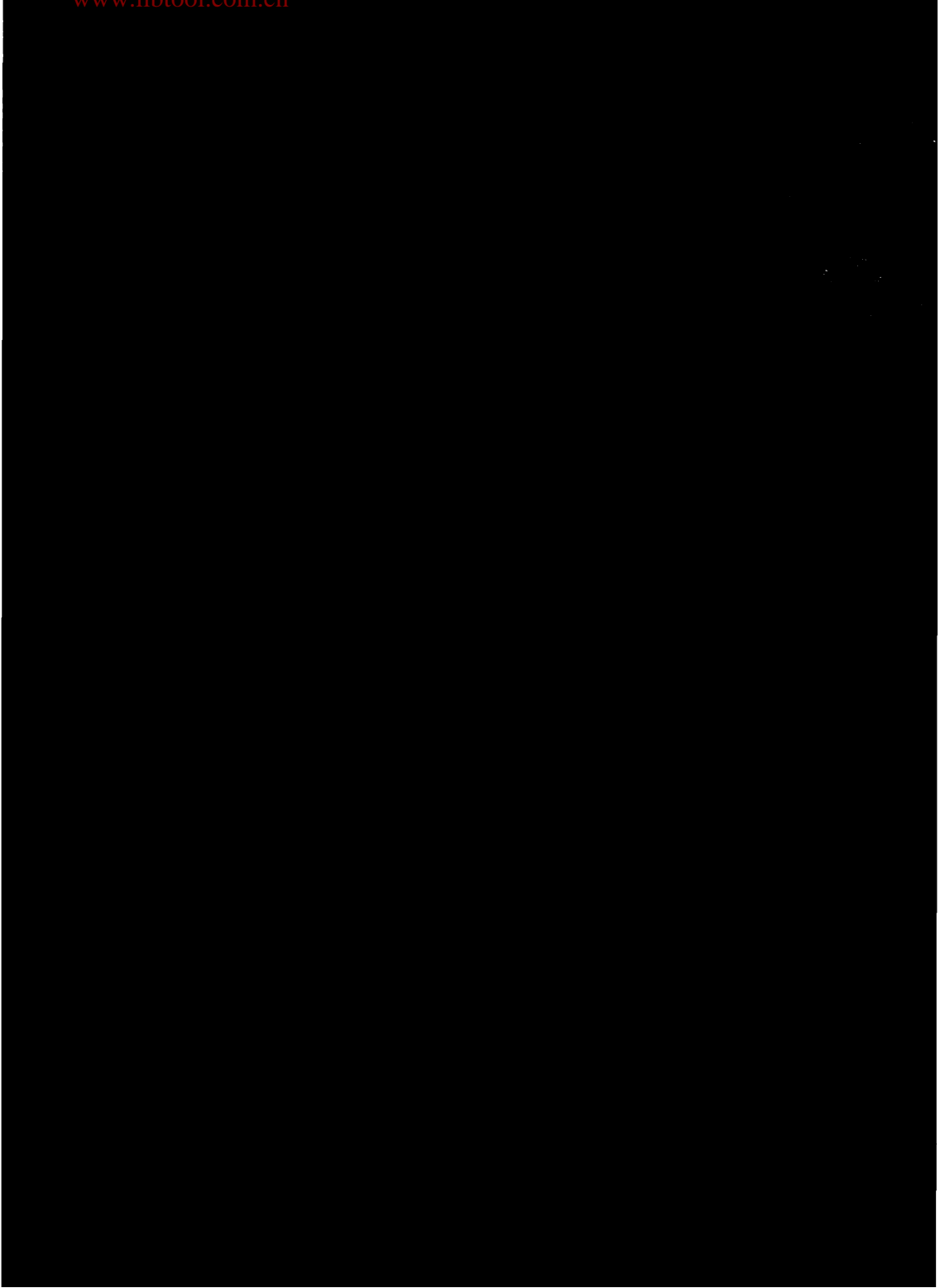

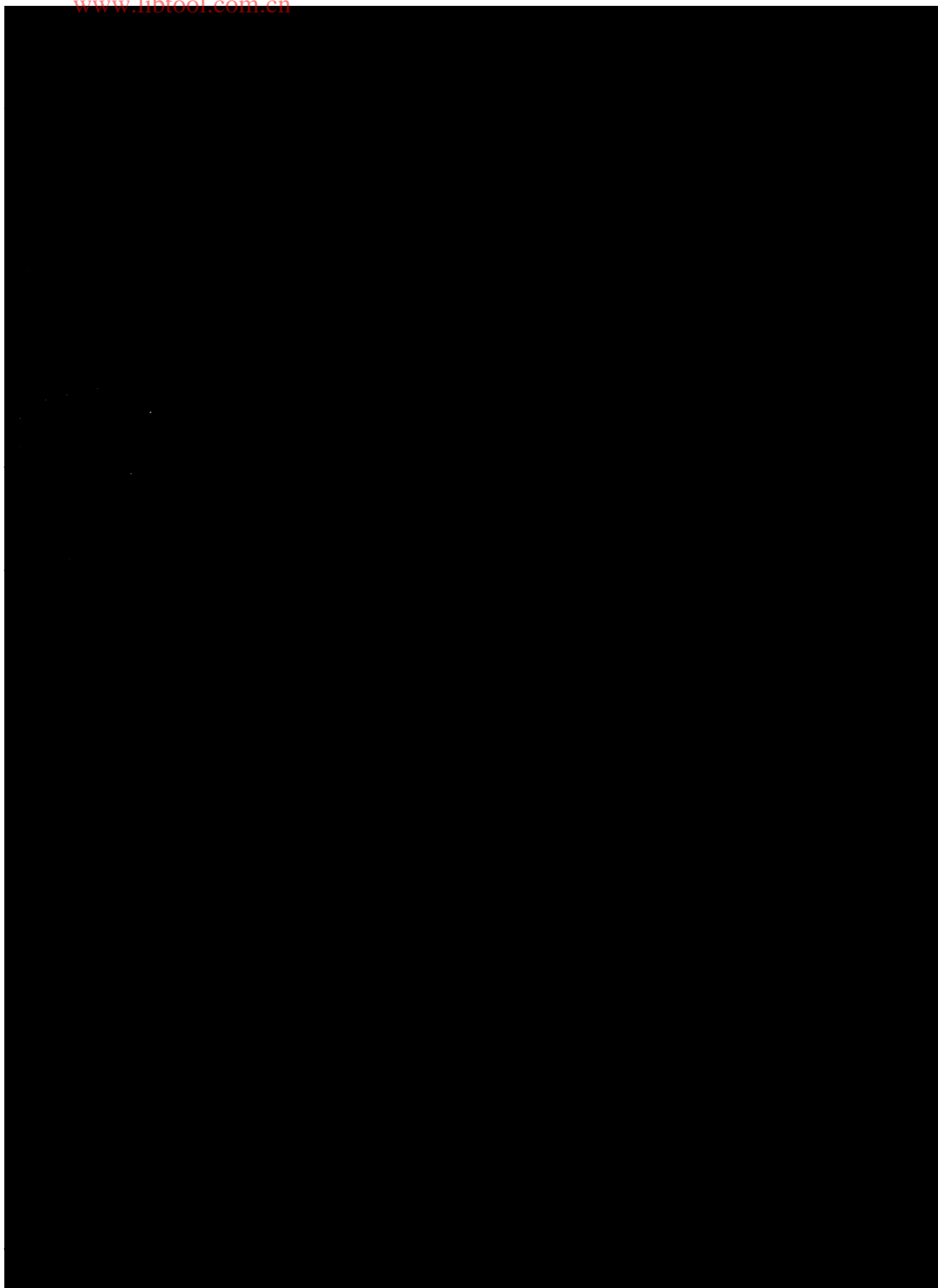

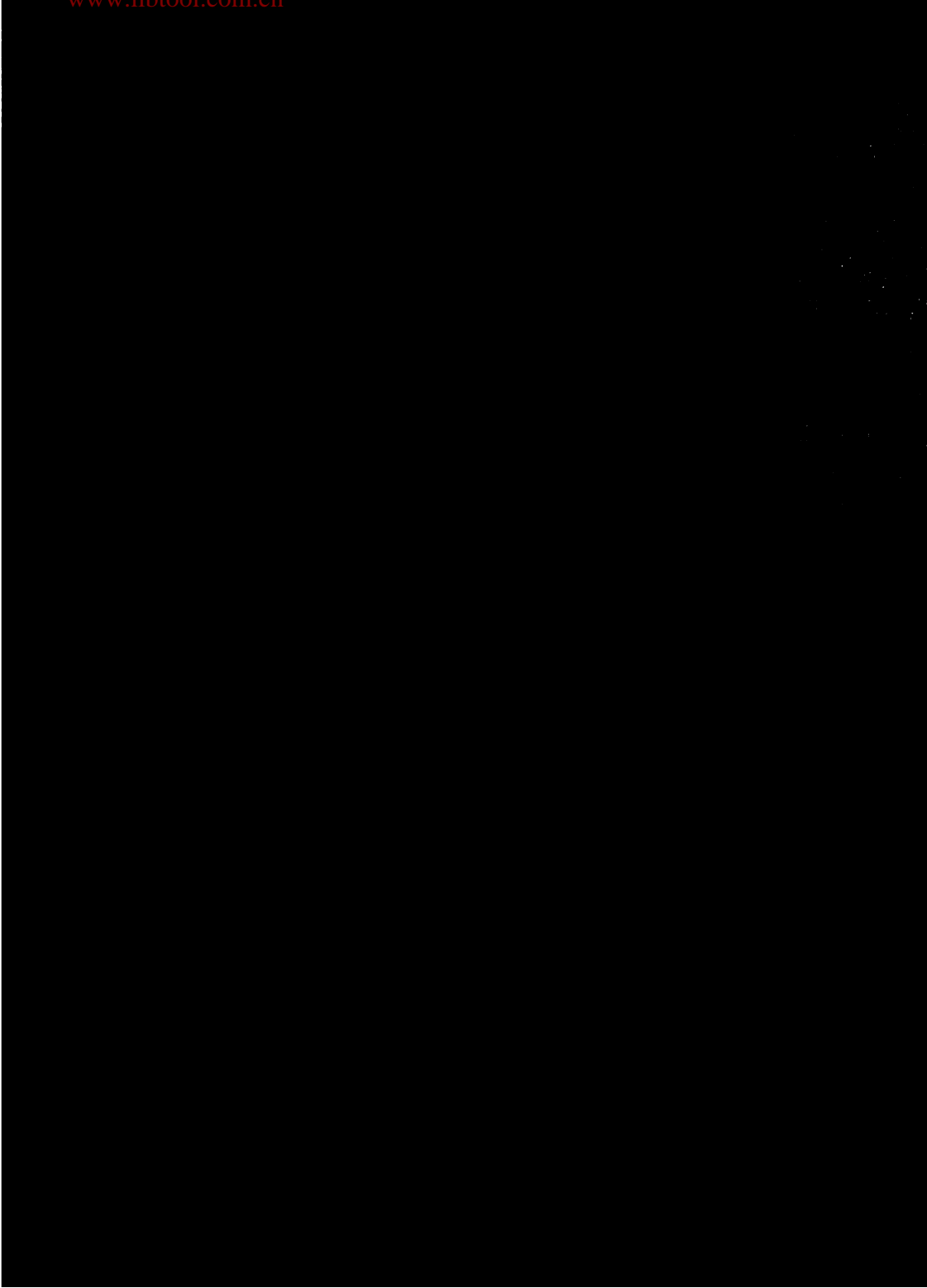

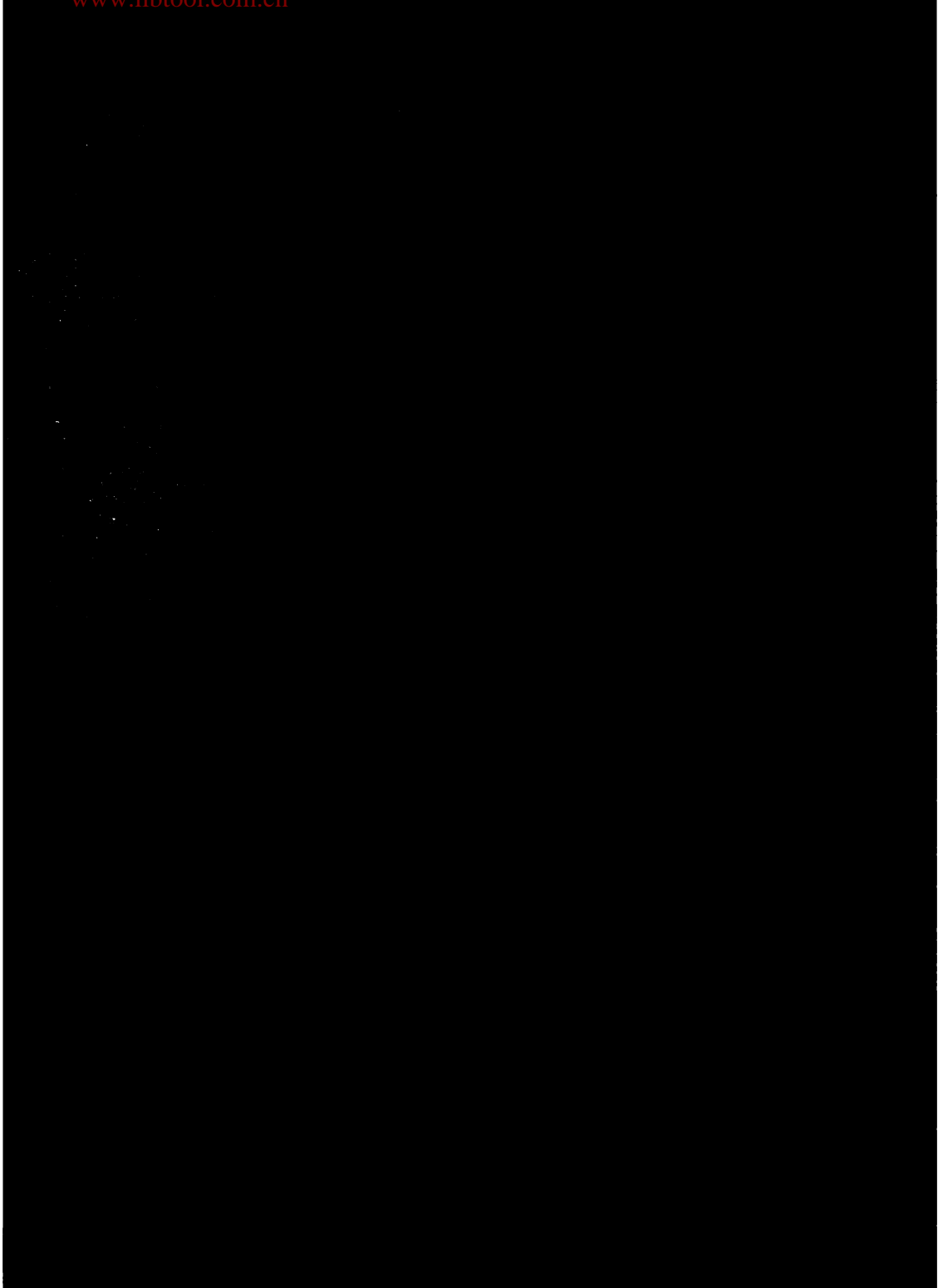

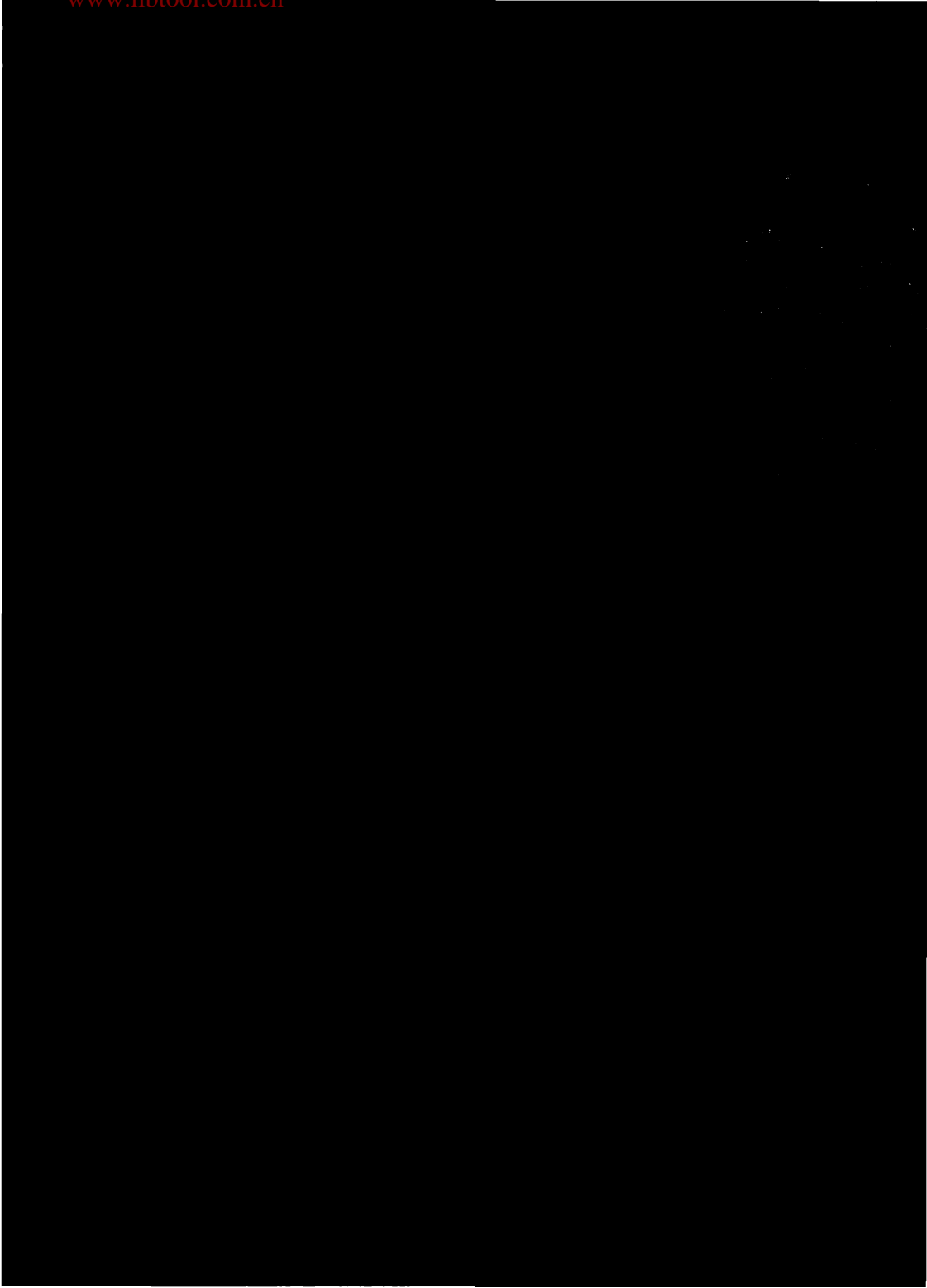

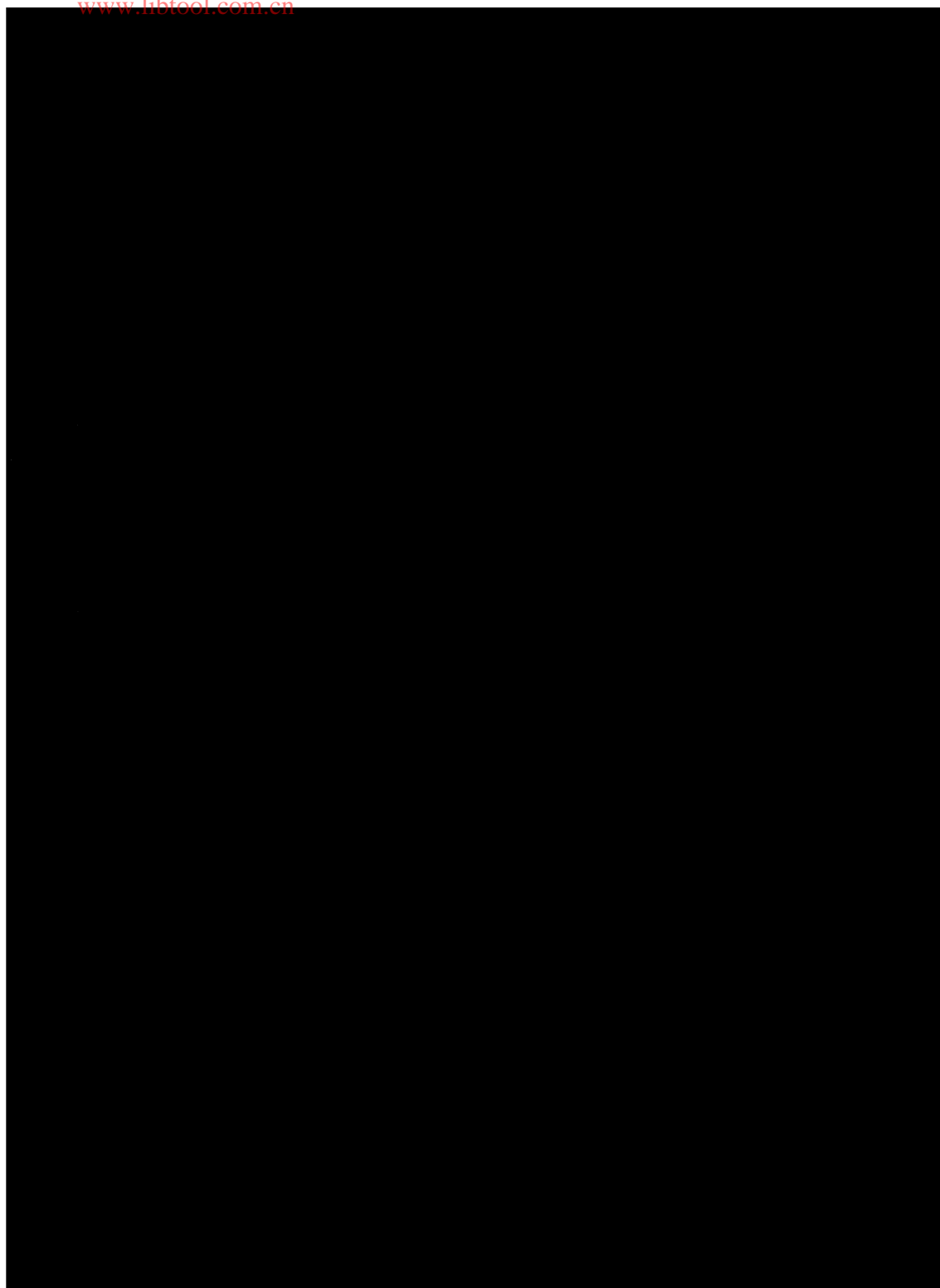

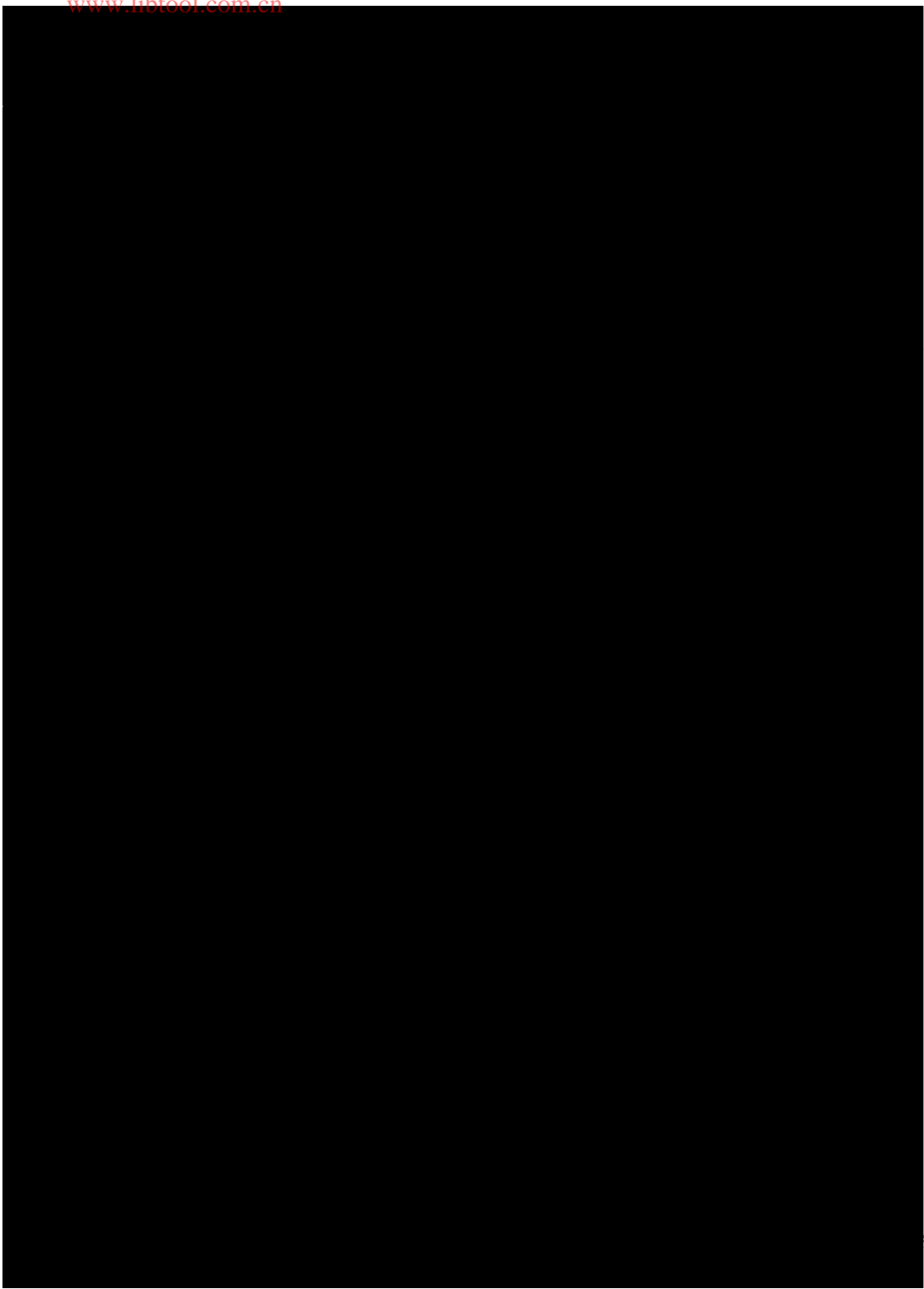

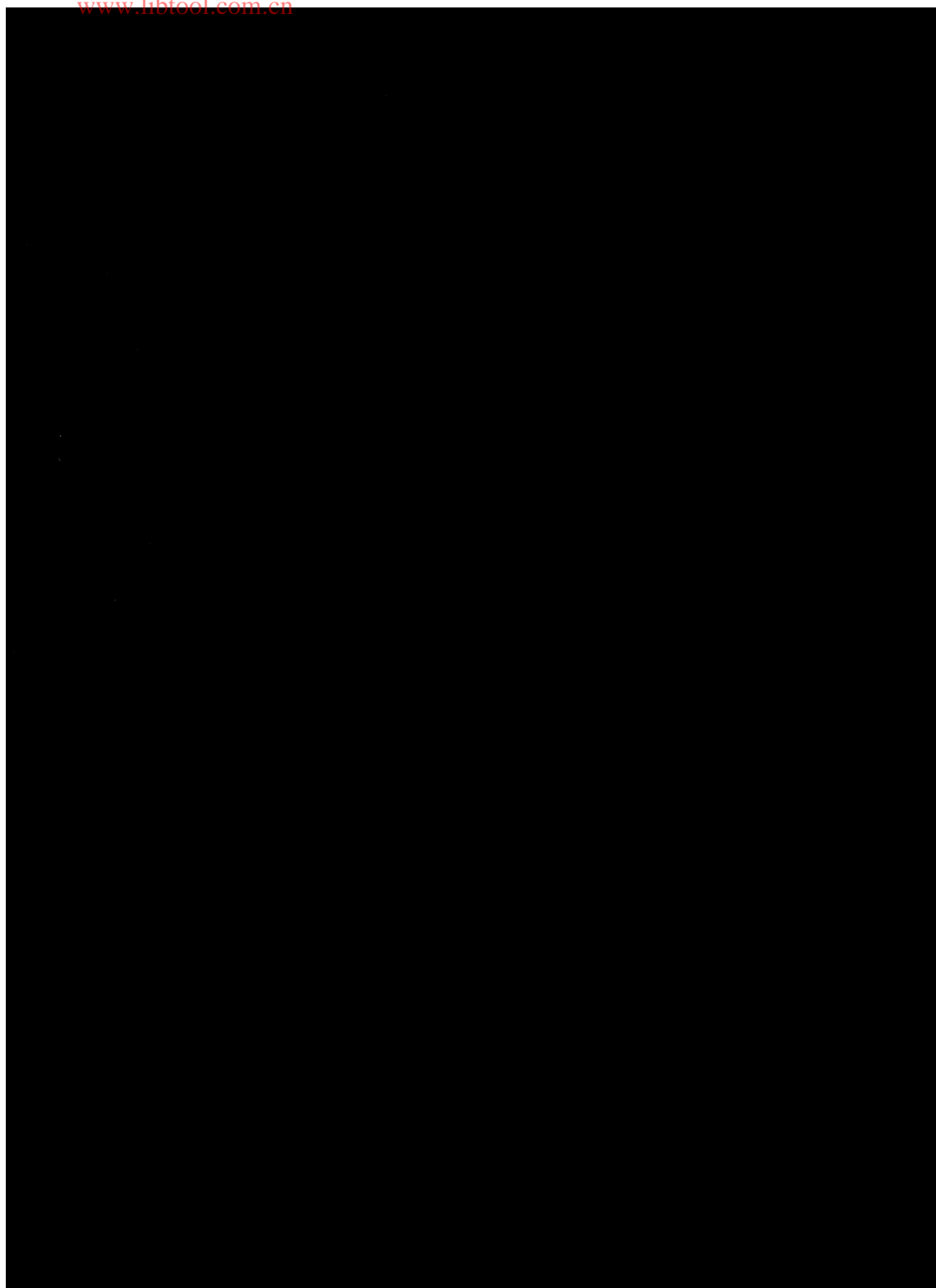

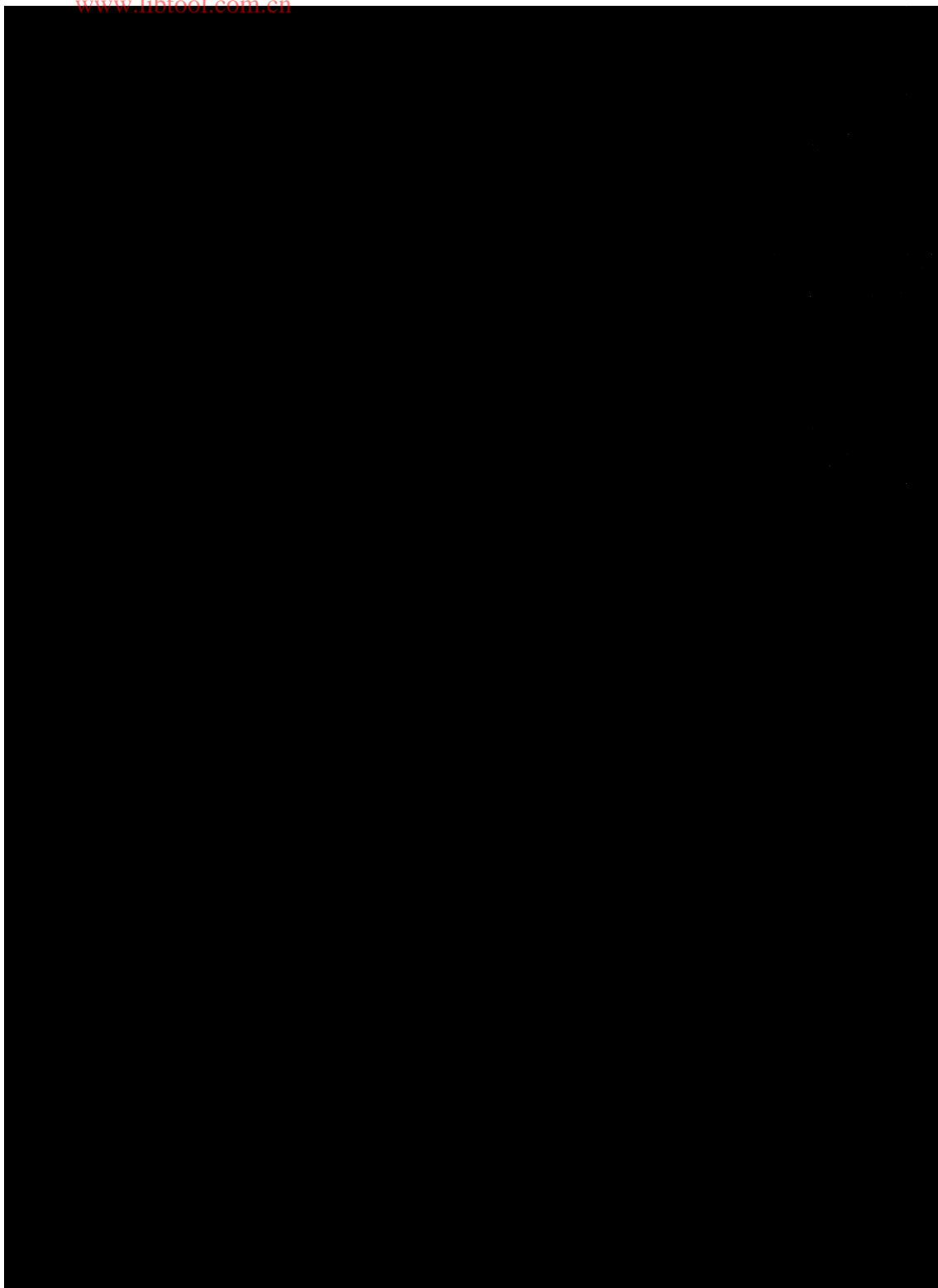

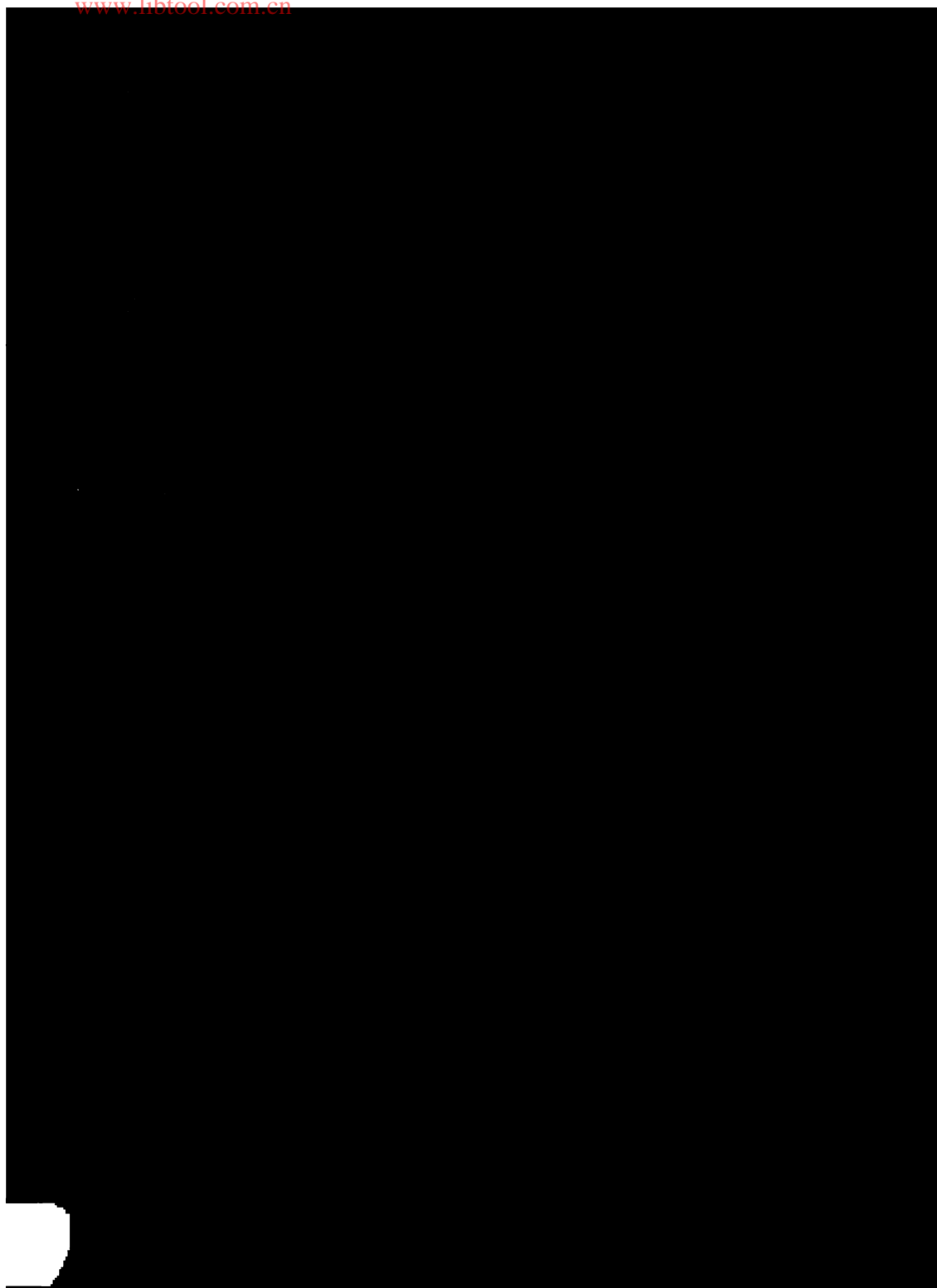

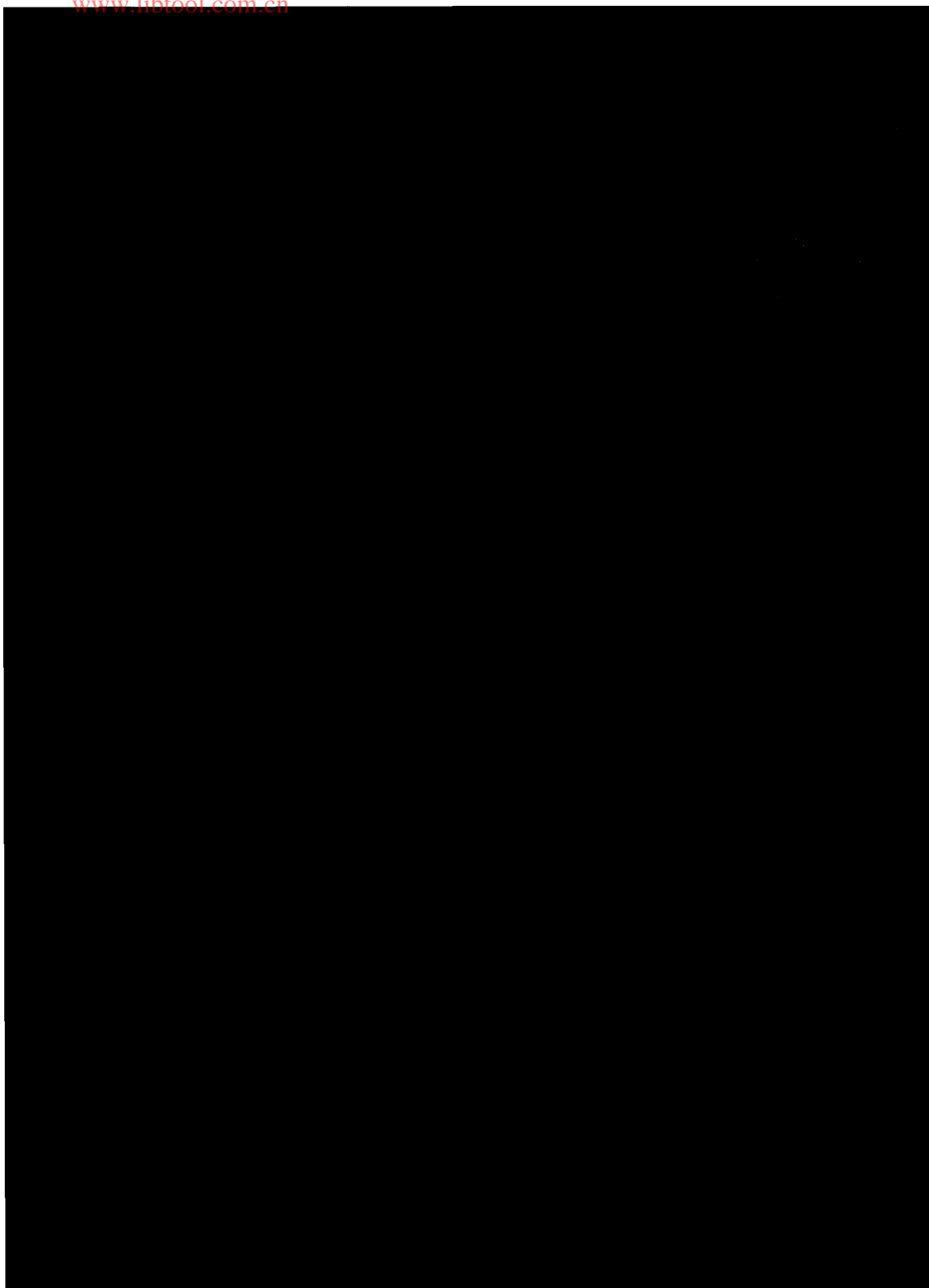

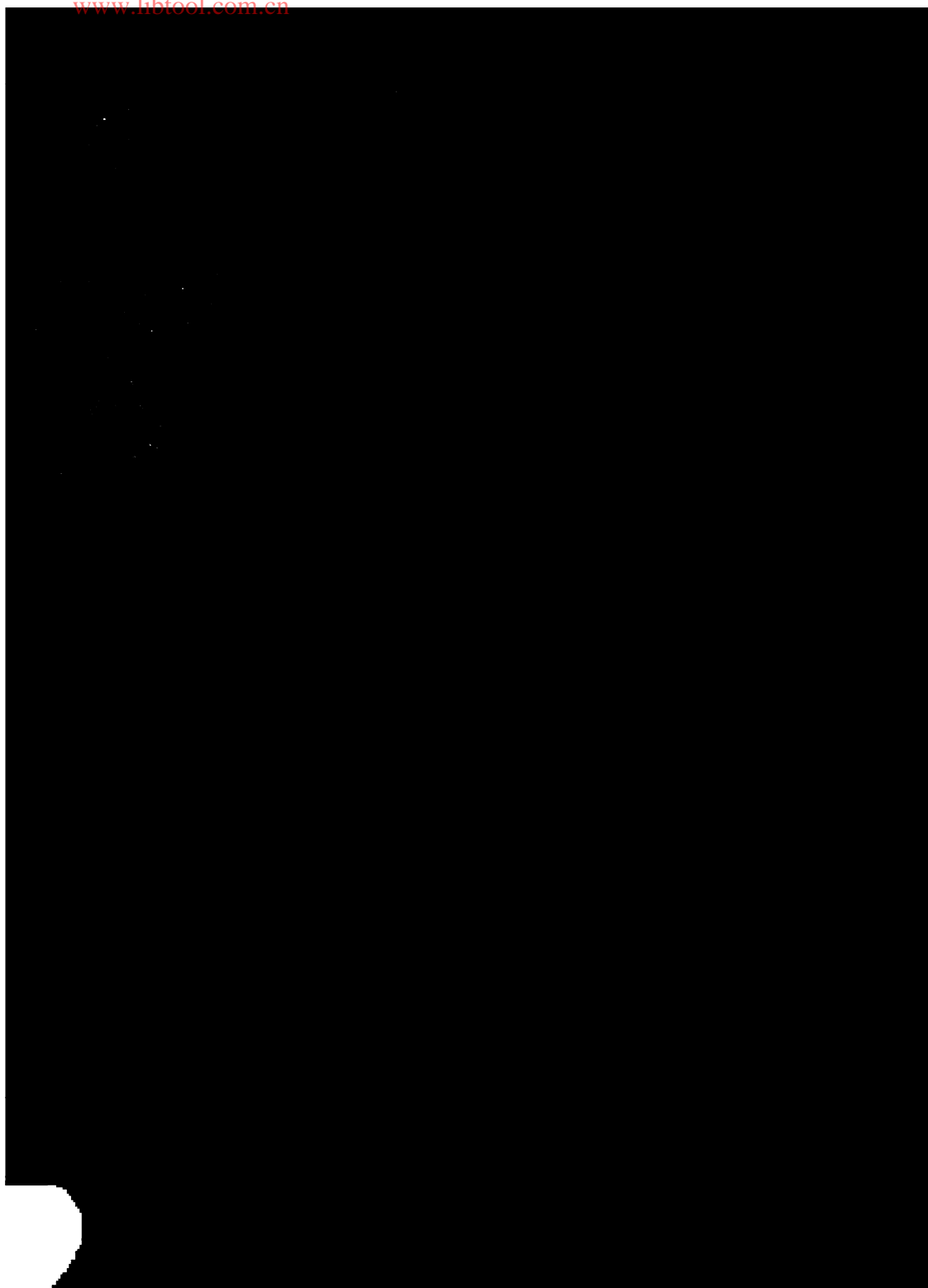

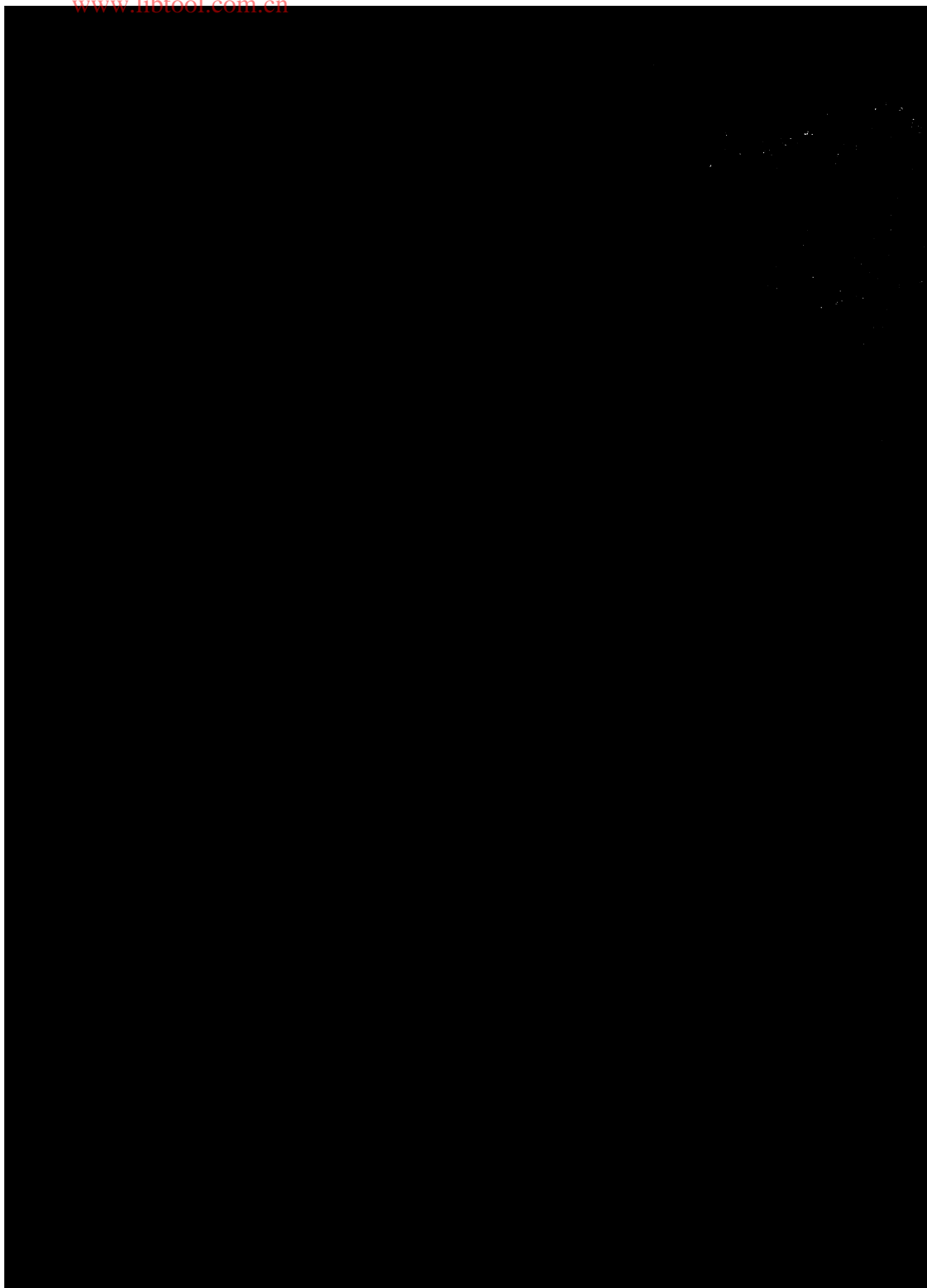

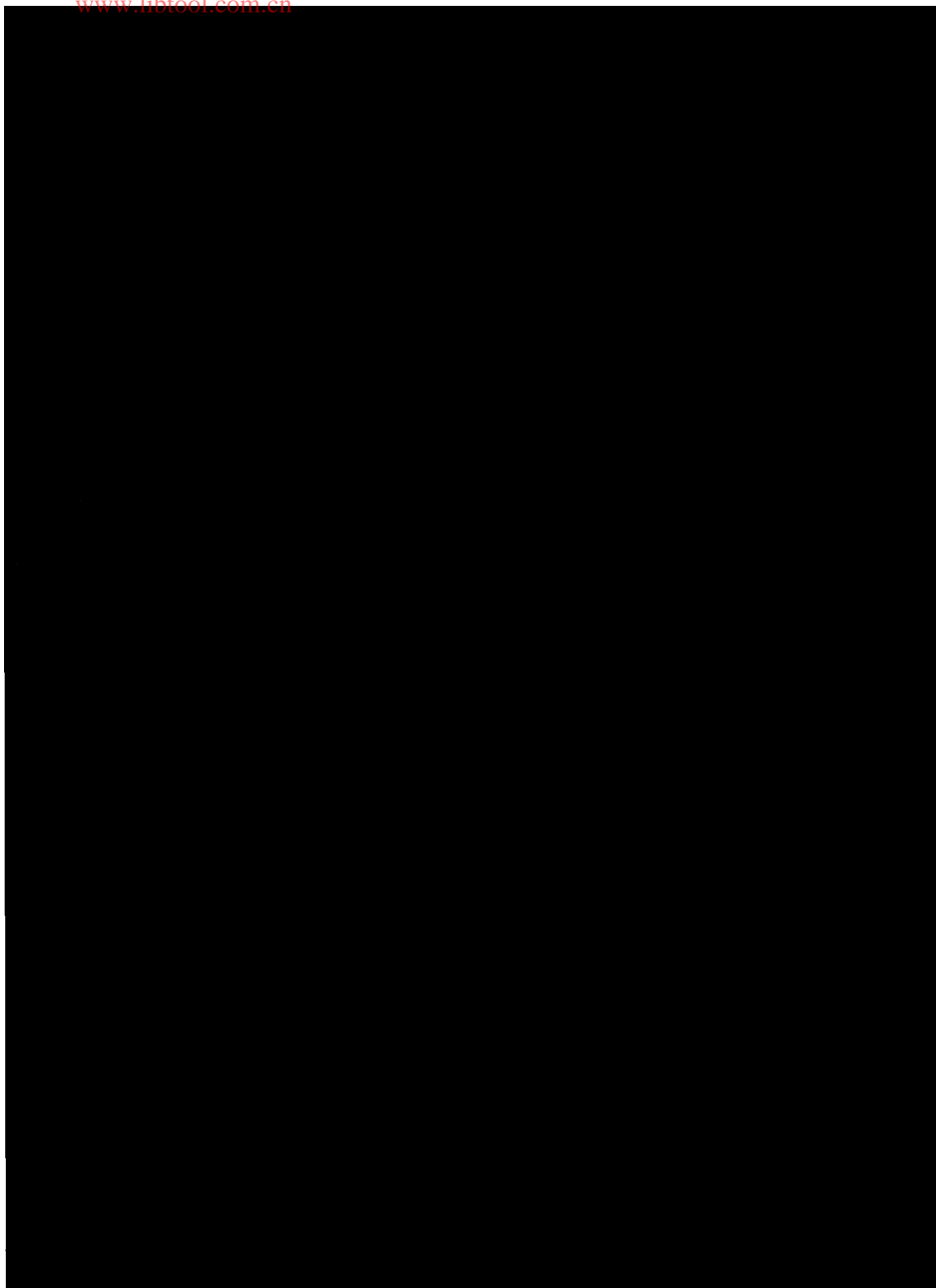

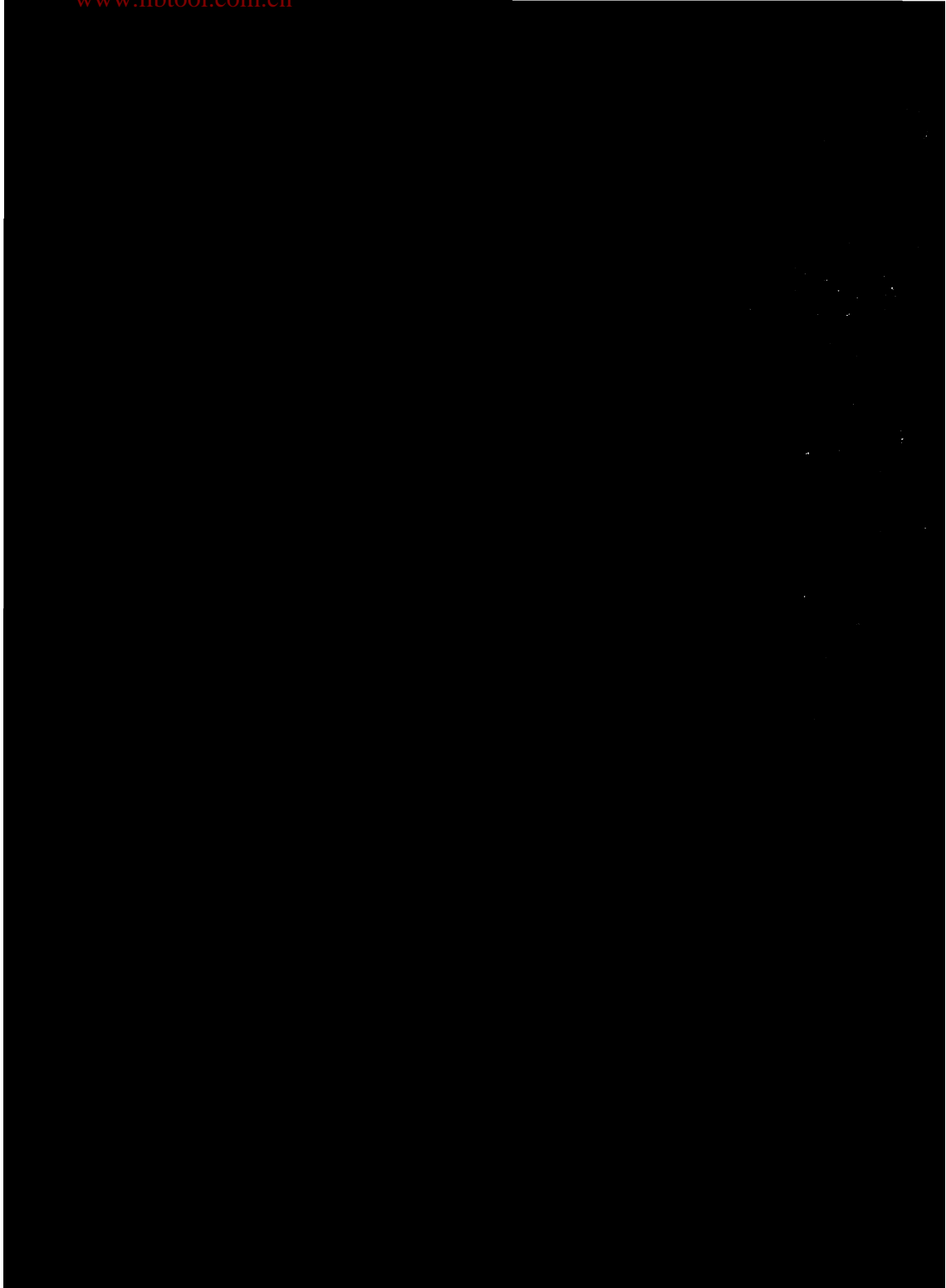

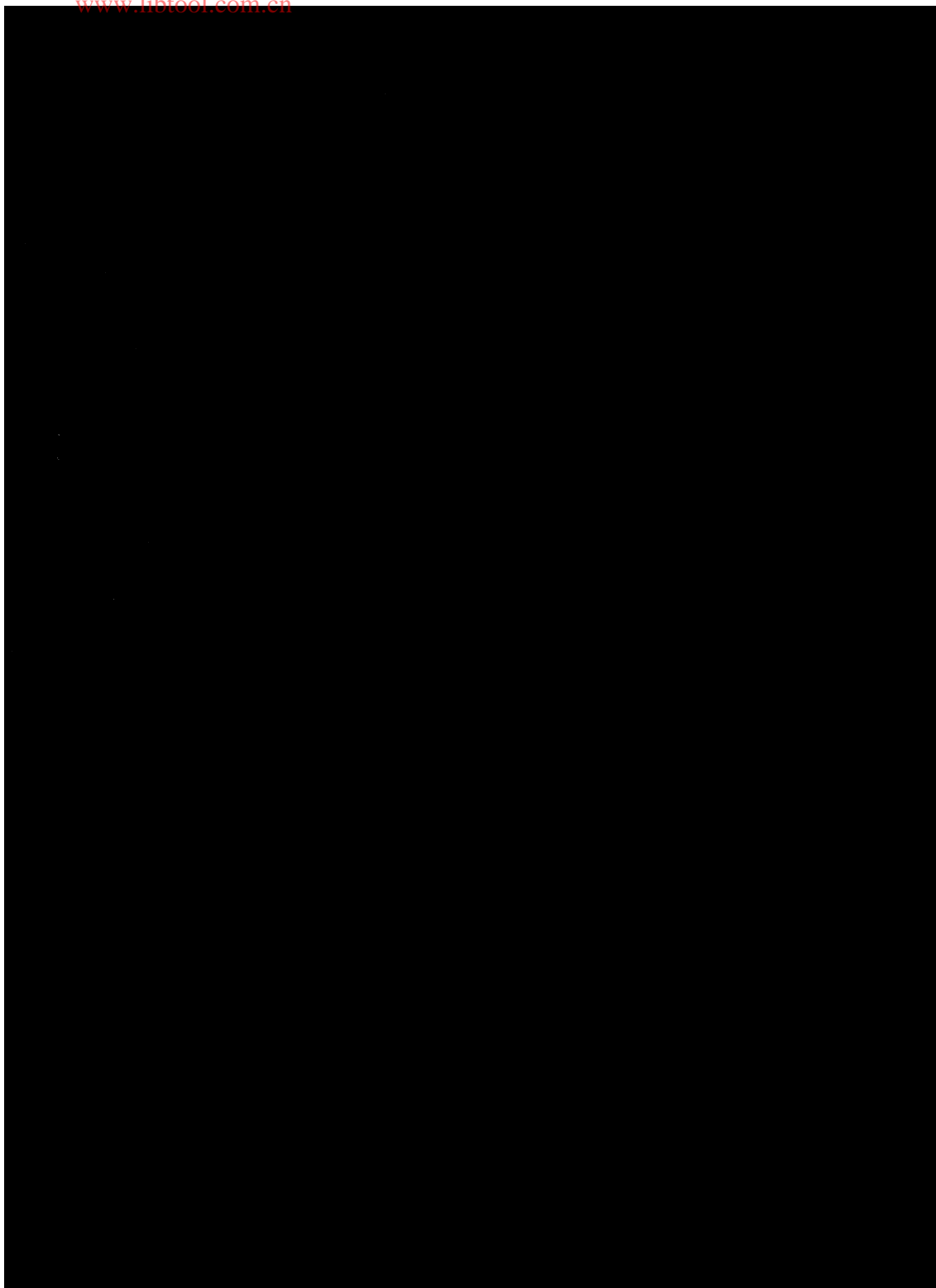

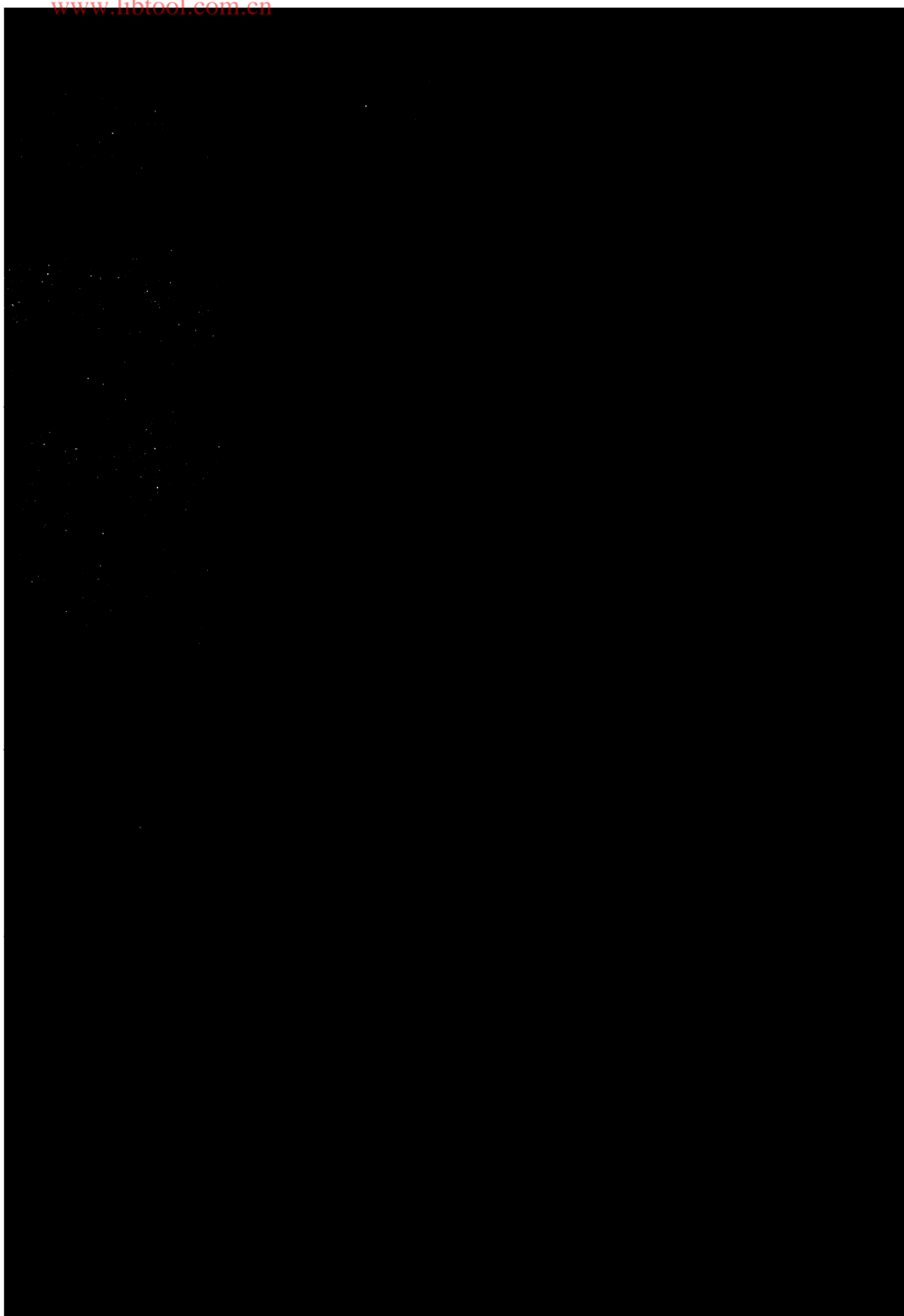

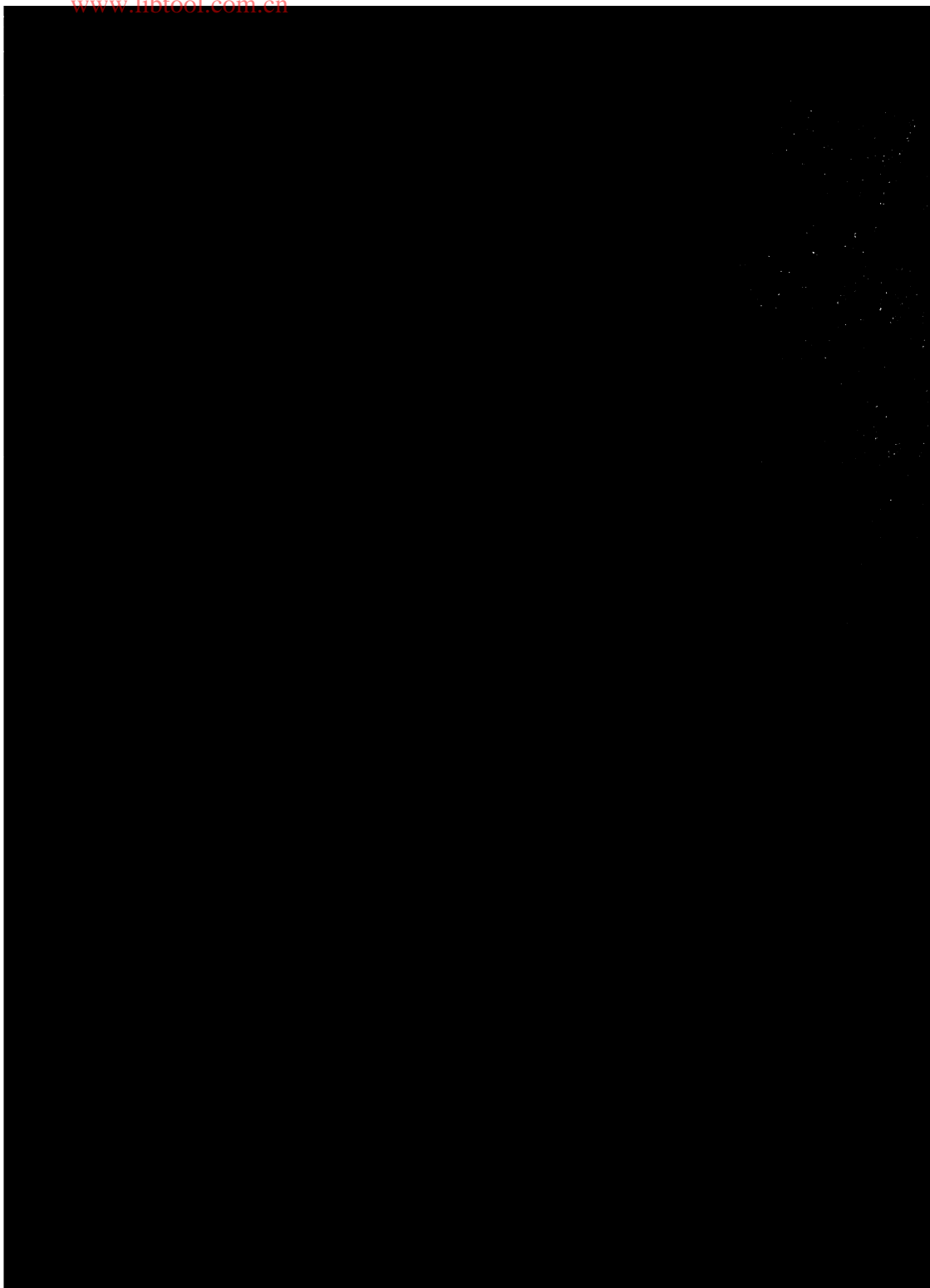

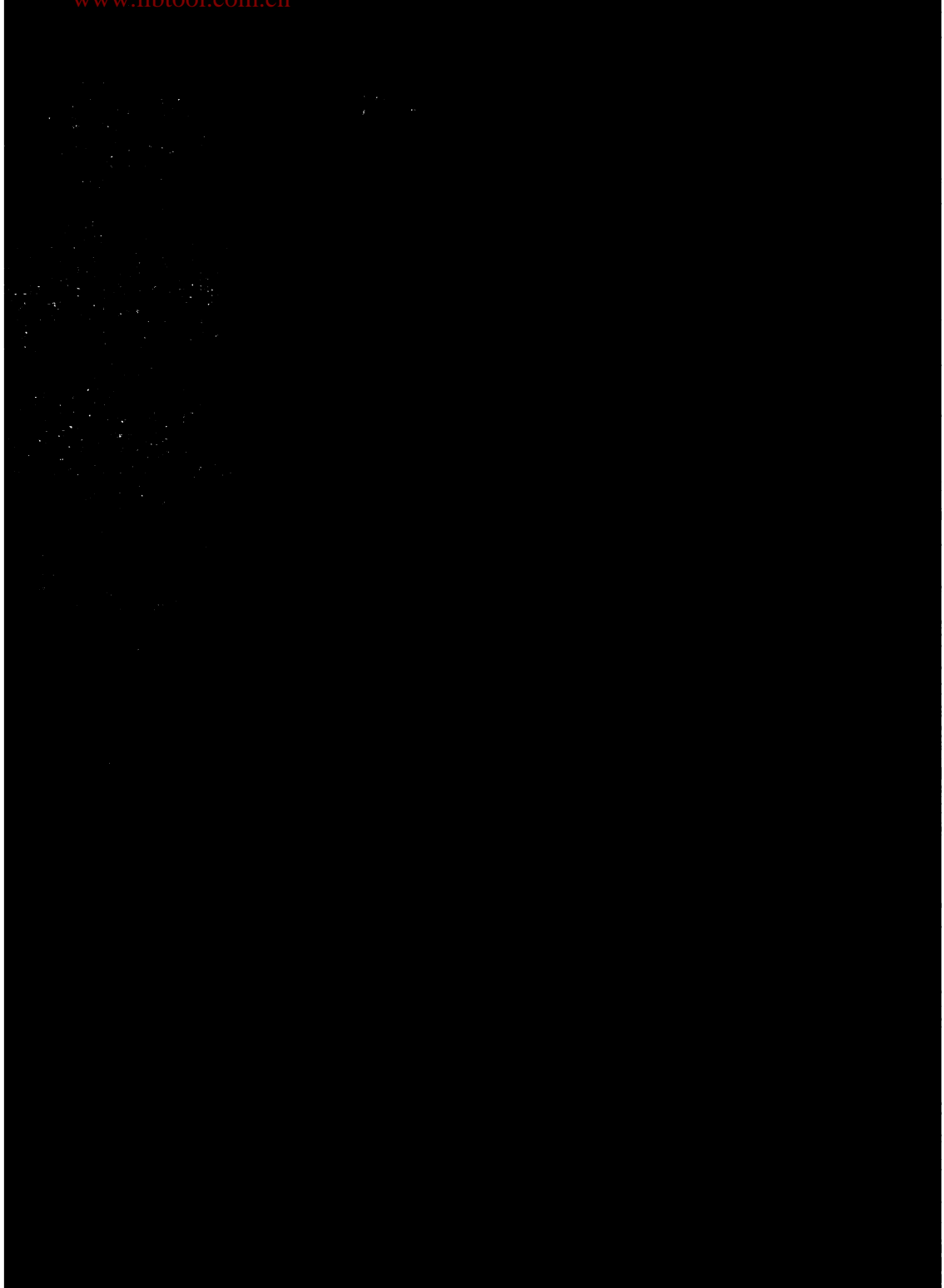

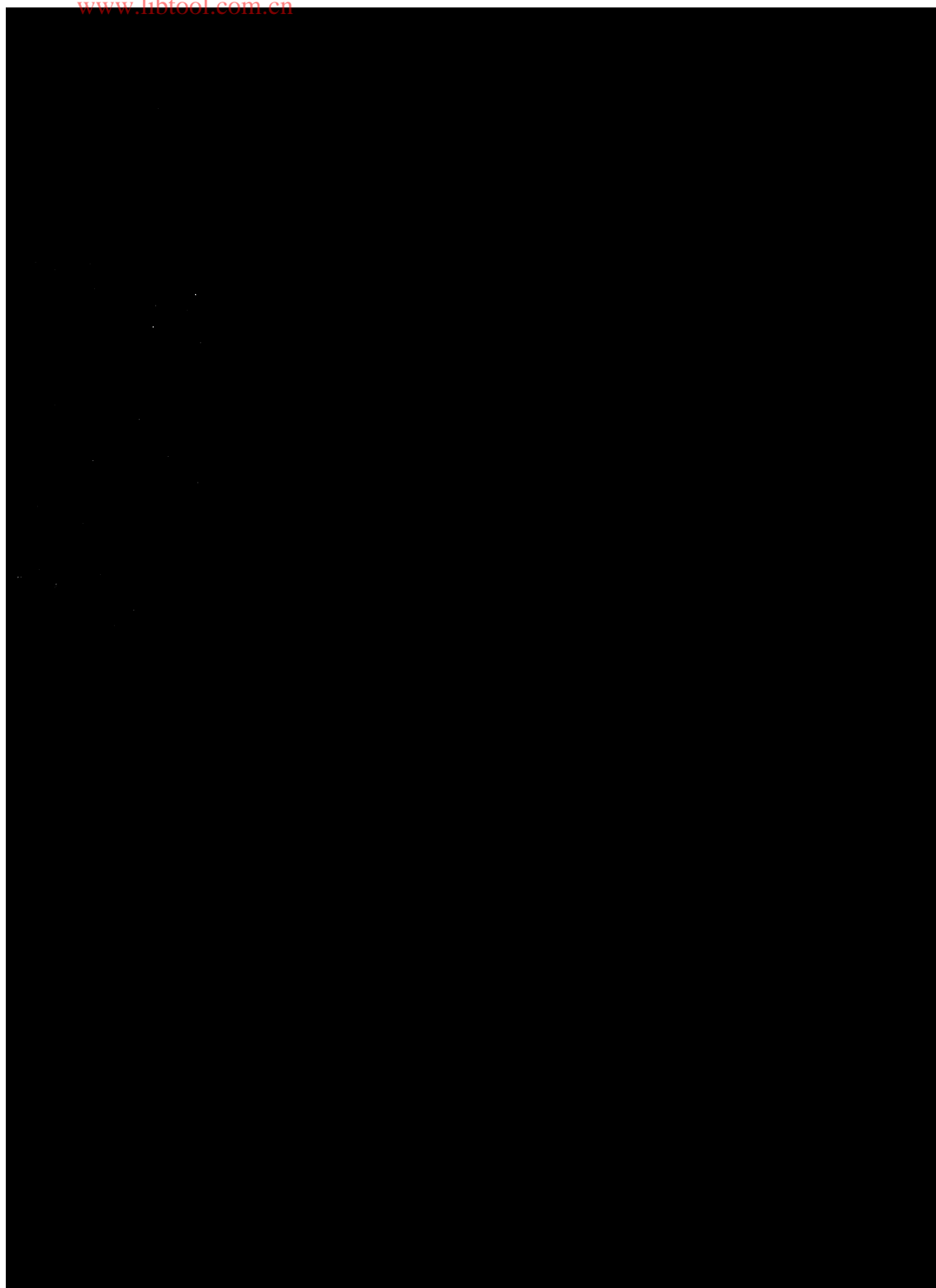

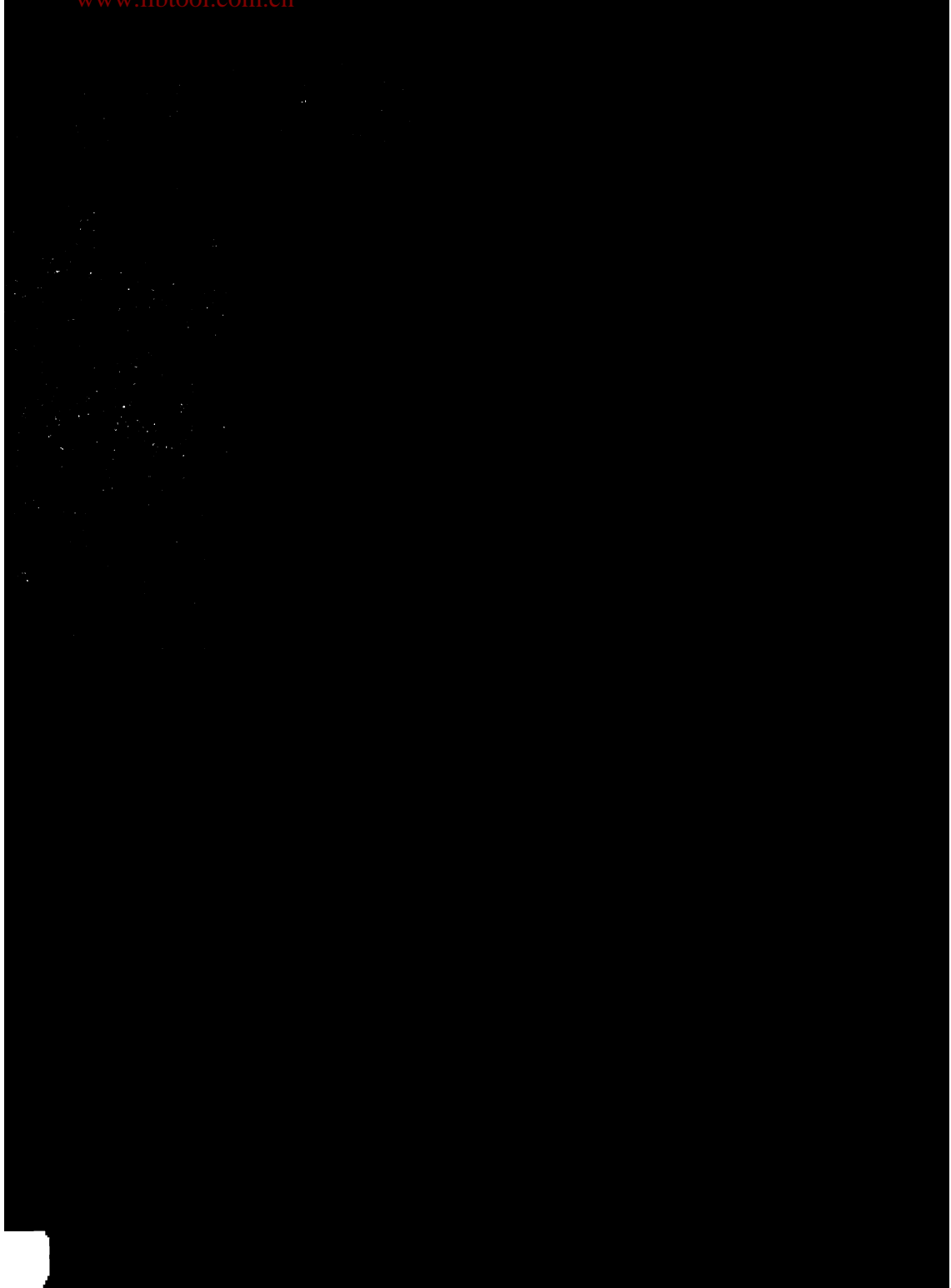

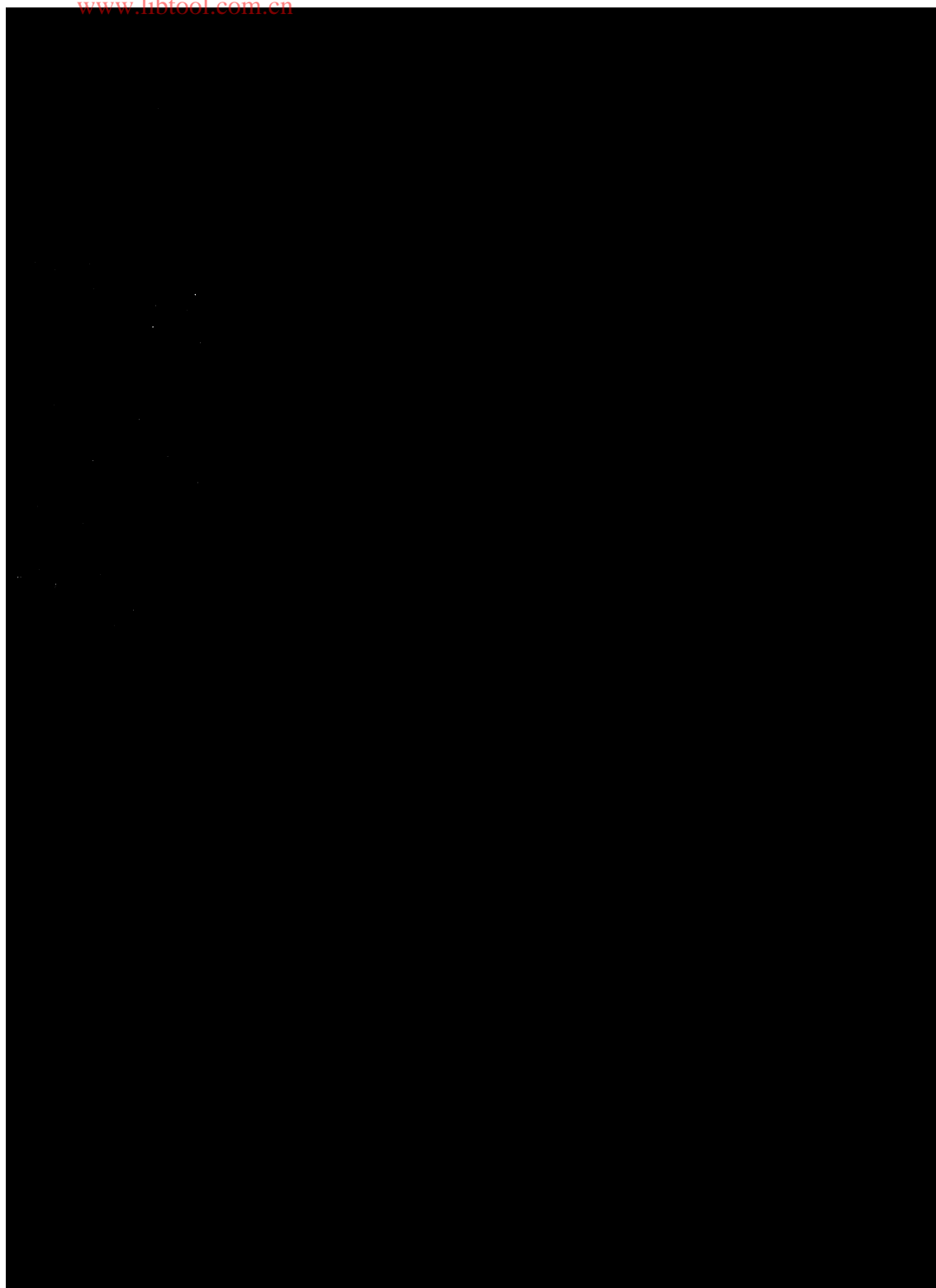

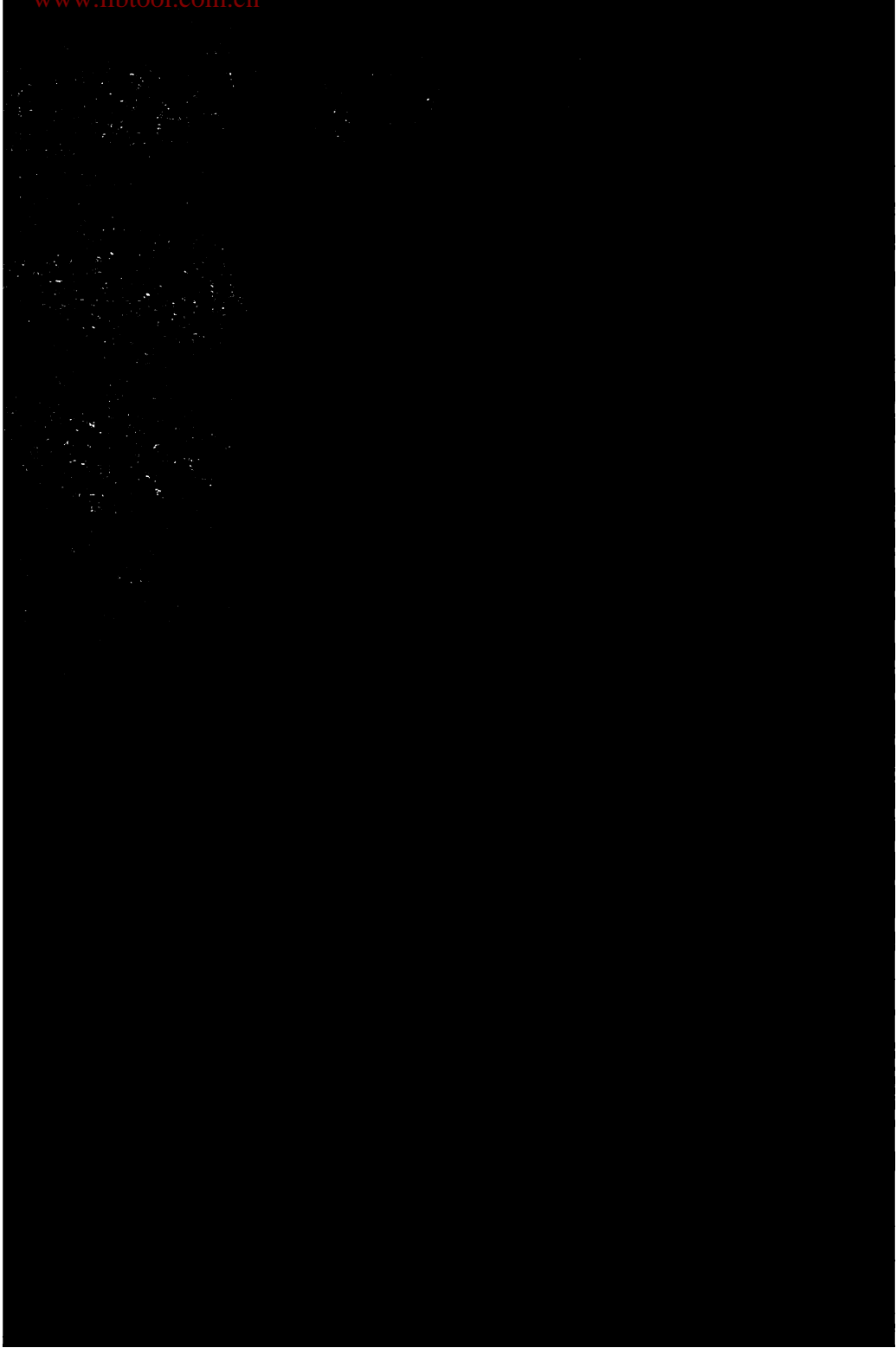

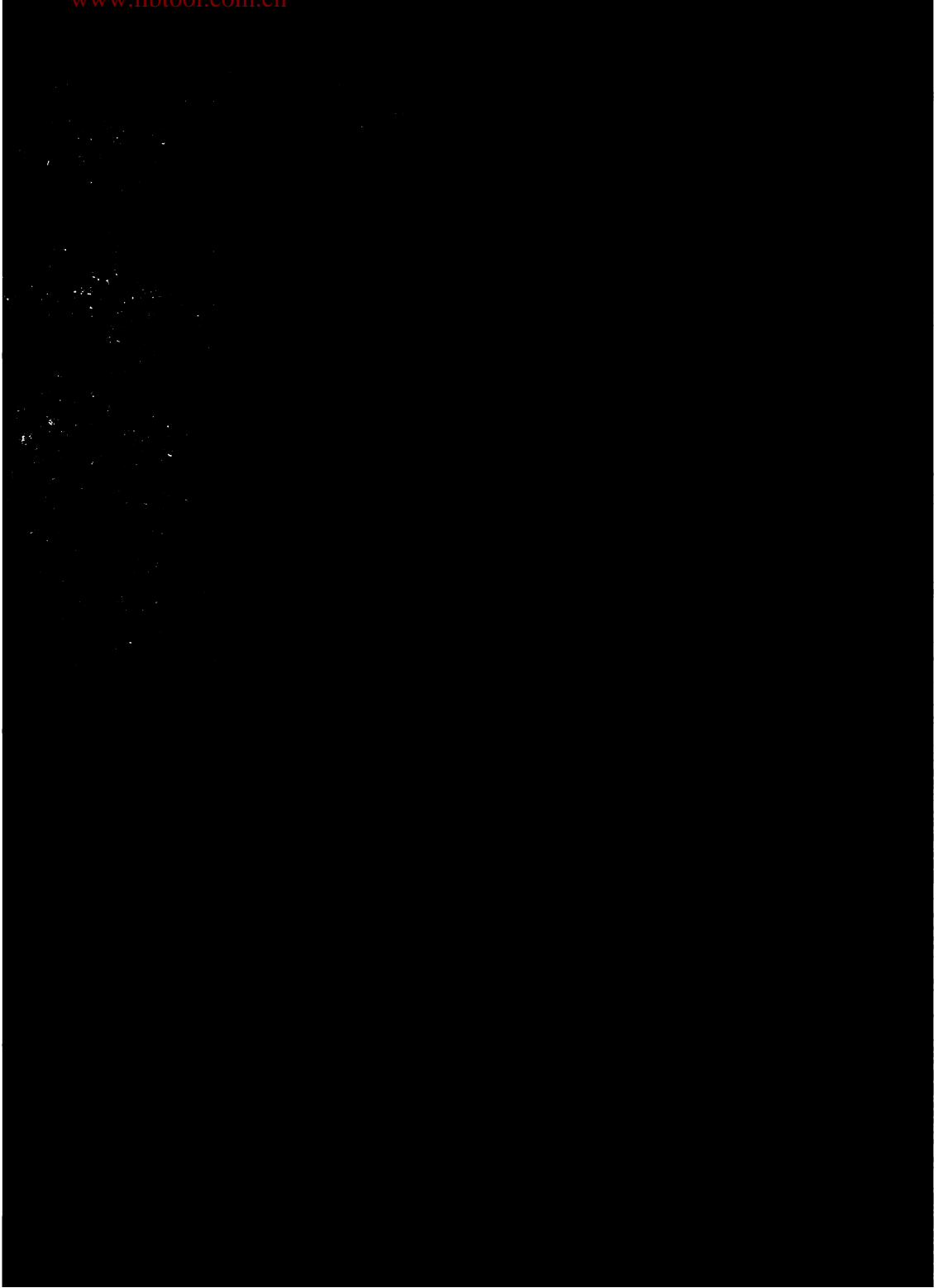

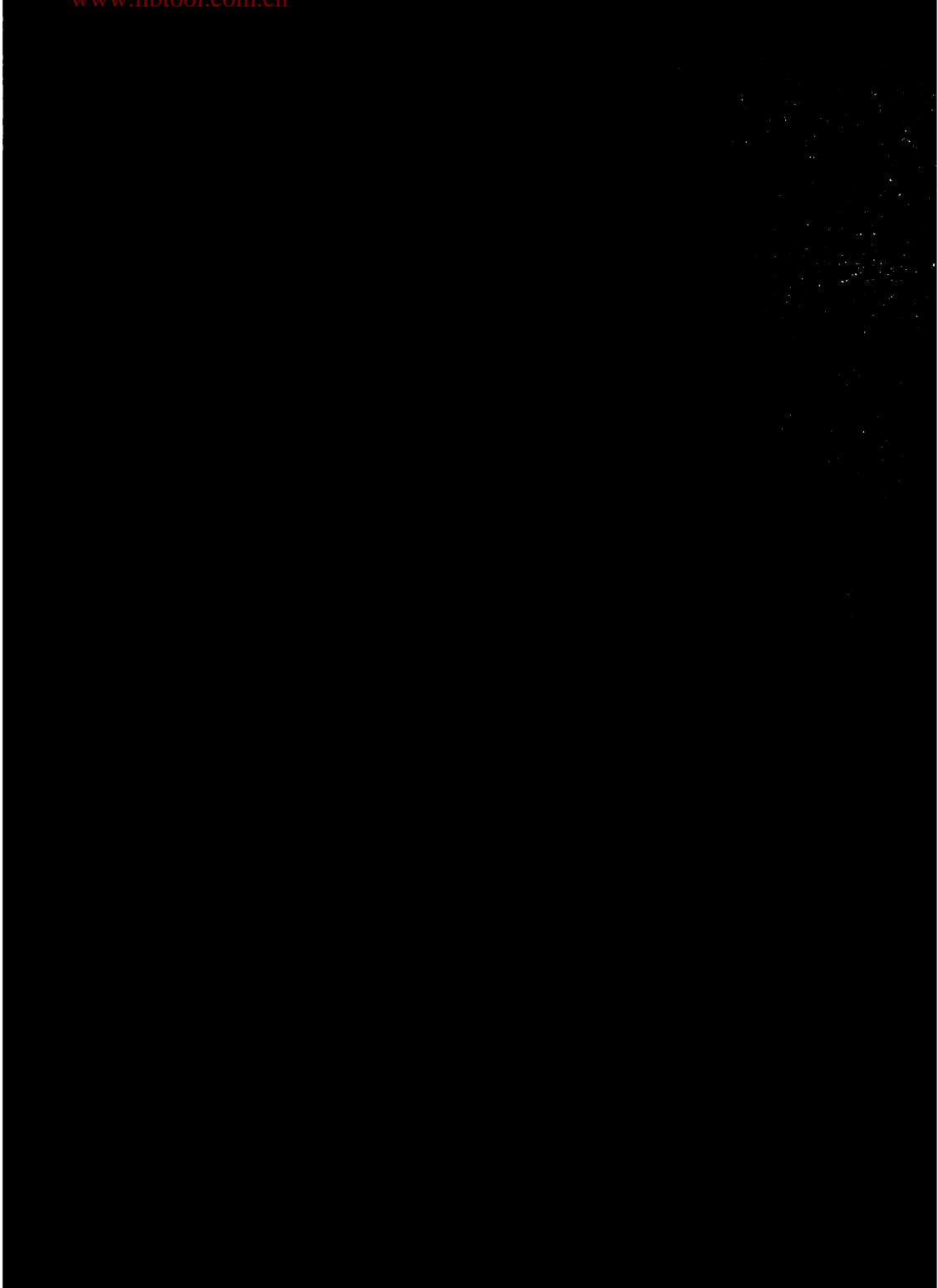

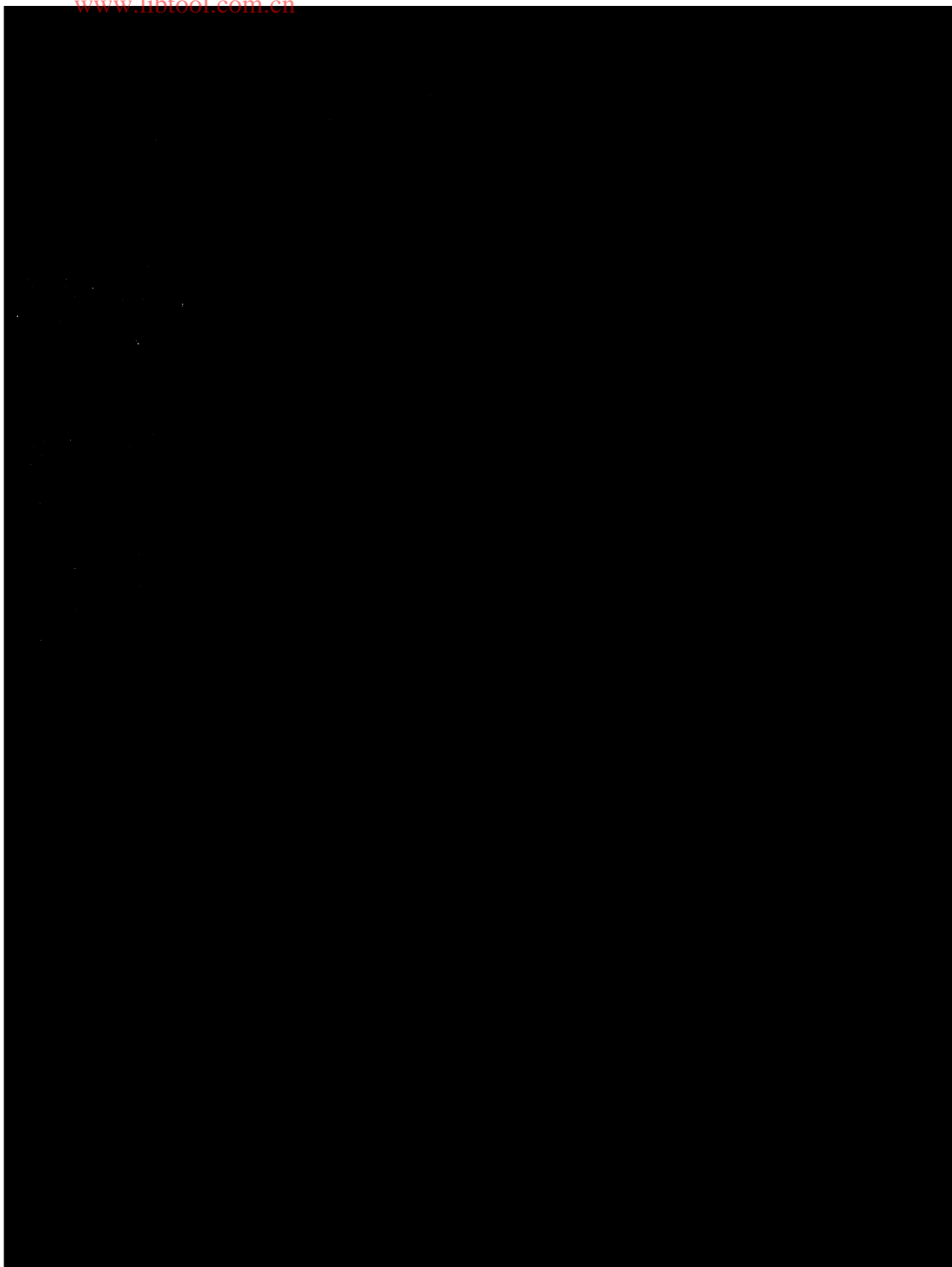

Hjelp af Valente ved deres Bisp Euphilam, som var en Tilhænger af Aari Lærdom, og havde under Constantio havt Omgang med de Arianer Eudoxio og Acacio; at Gotherne vare deelte i tvende Partier, anførte af Athanaricho og Fritigerne, som blev overvundet af den første, men ved Valentis Hielp igien overvandt ham, og at han derover, for at sætte sig fastere i Valentis Underskyld, bestyrkede sine Landsmænd endnu mere i den Arianske Lære. Valens (9) blander alting sammen, og vil, at det var Gotherne, som, følgende en Hind, ginge over Ræotis, og komme til Arien; vare deelte i tvende Parter, der bekrigede hinanden, hvoraf den ene lovede at blive Christen, saafremt Valens vilde hjælpe den, og derpaa, da den fik Hielp, lod sig døbe, og forsvare den Arianske Lære, som Kejseren selv fulgte. Ved at betragte og overveje alle disse stridige Vidnesbyrd, finder jeg det er rigtigt nok, at Athanaricus, som var en Hedning, som udmænt paa den Tid han førte Krig med Kejsers Valens, og som Krig varede fra 367 til 369, hæftigen forfulgt de Christne, saavel ret som vrang troende, hvorom jeg forhen haver sagt, og hvilket end meer bestyrkes ved følgende Vidnesbyrd Ambrosii (10): At Gotherne havde Christelige Martyrer, og endelig overvunde Rømerne, fordi de udøste deres Blod for Guds Stand Arianerne derimod angrebe, (hvilket Stød er til Gjemmed herligen at vise, at det var lange fra, at alle de vare Arianer); Augustini (11): At han selv haver hørt sine Brødre, at medens de vare unge Dreng, og nærvære i Gothia, forfulgte der en Gothisk Konge grummeligen de Christne, da det ei vare andre end Catholiker, og gjorde mange

Deel. A a af

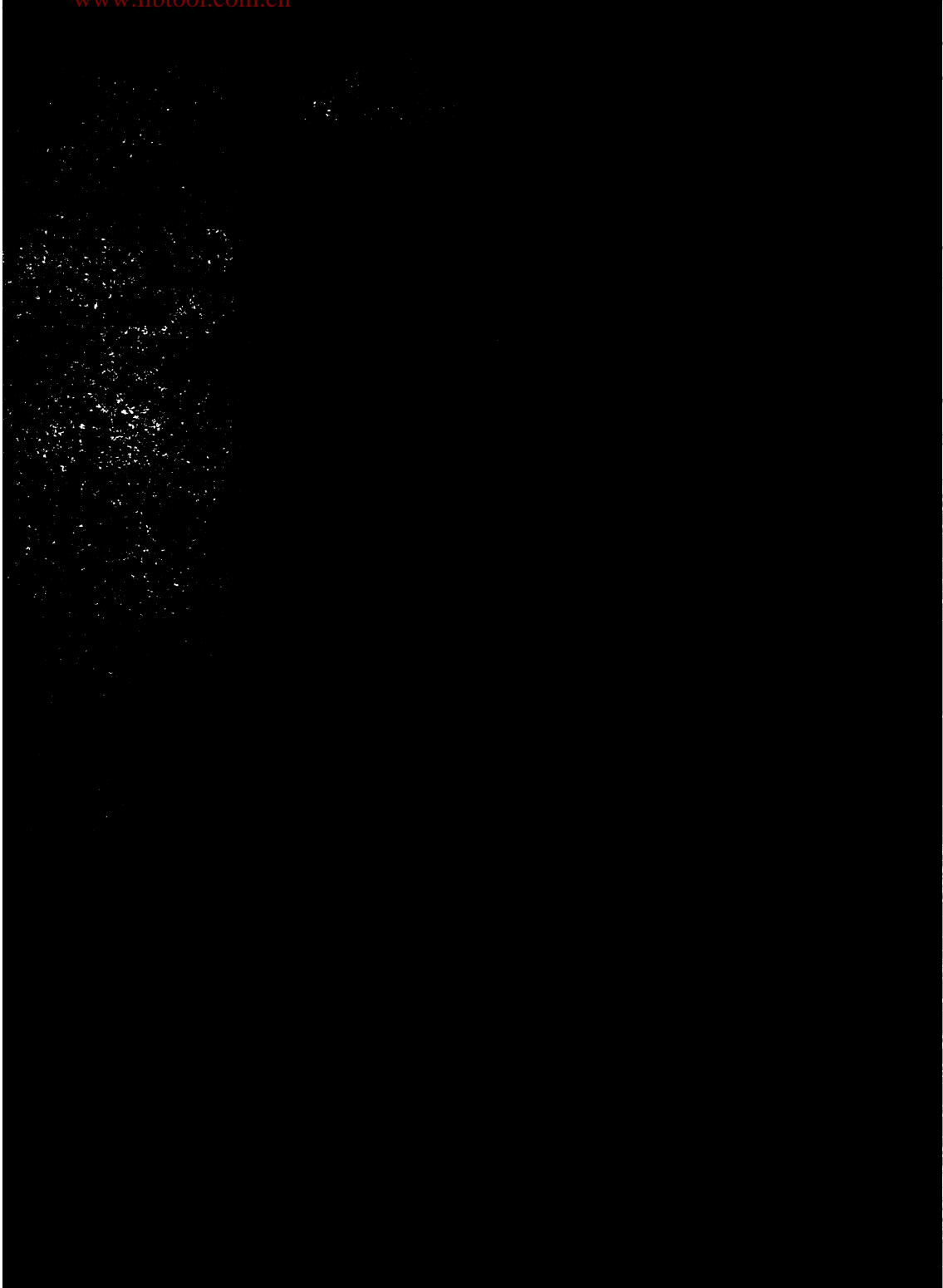
(9) Ib. t. 7. p. 247.

(10) Op. t. 5. l. 2. in Lucæ c. 2. p. 23.

(11) De civit. Dei l. 18. c. 52.

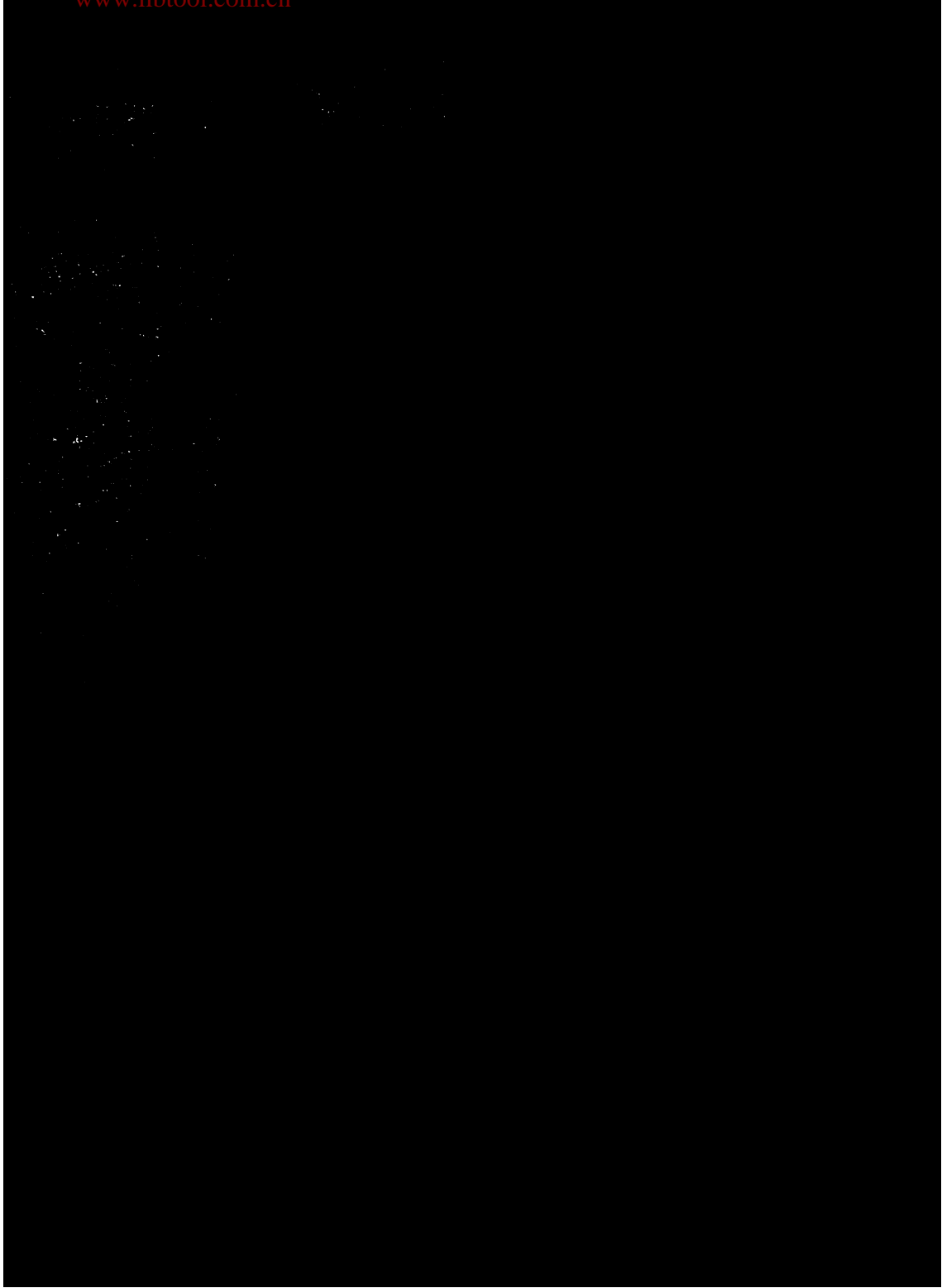

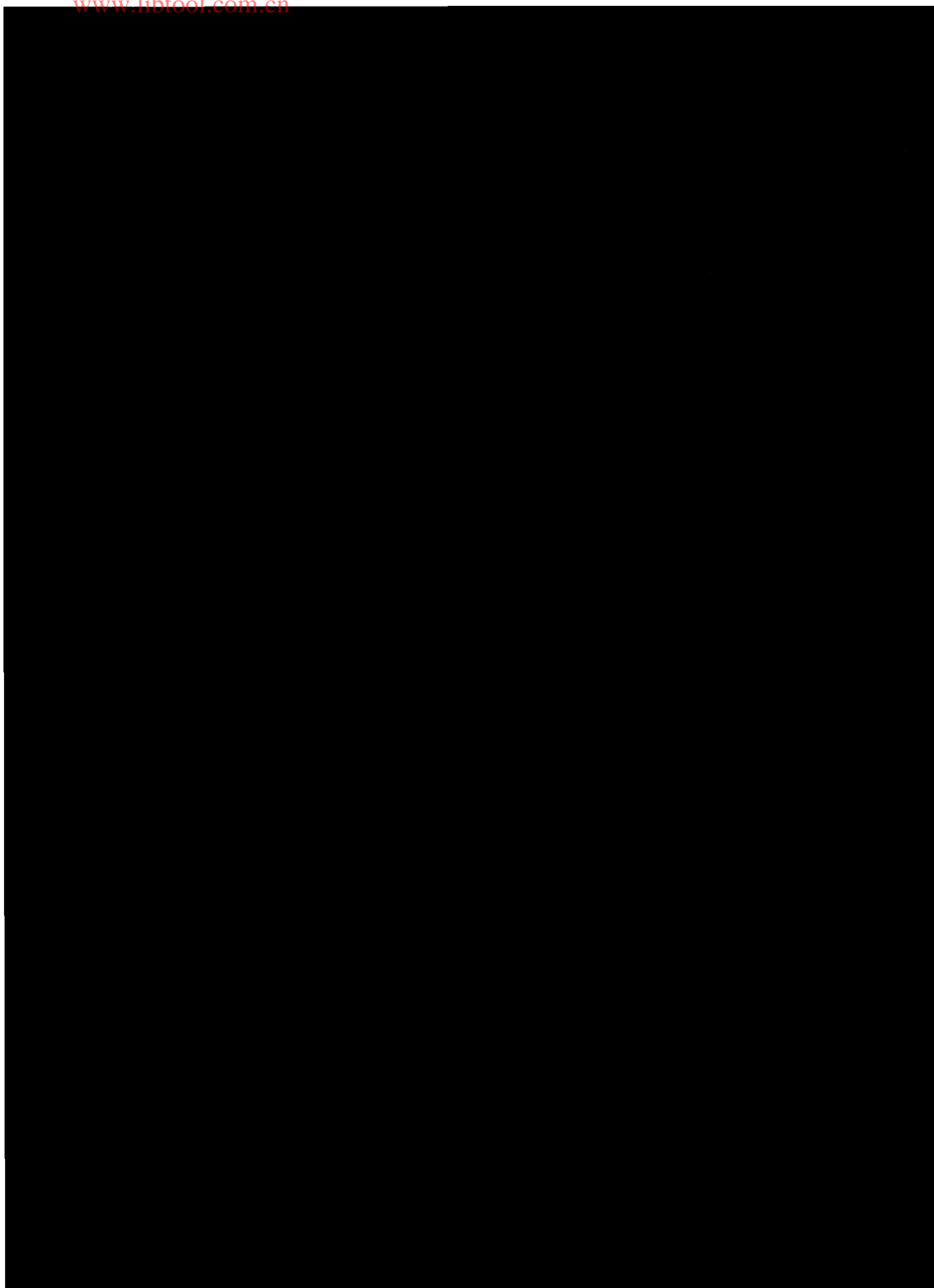

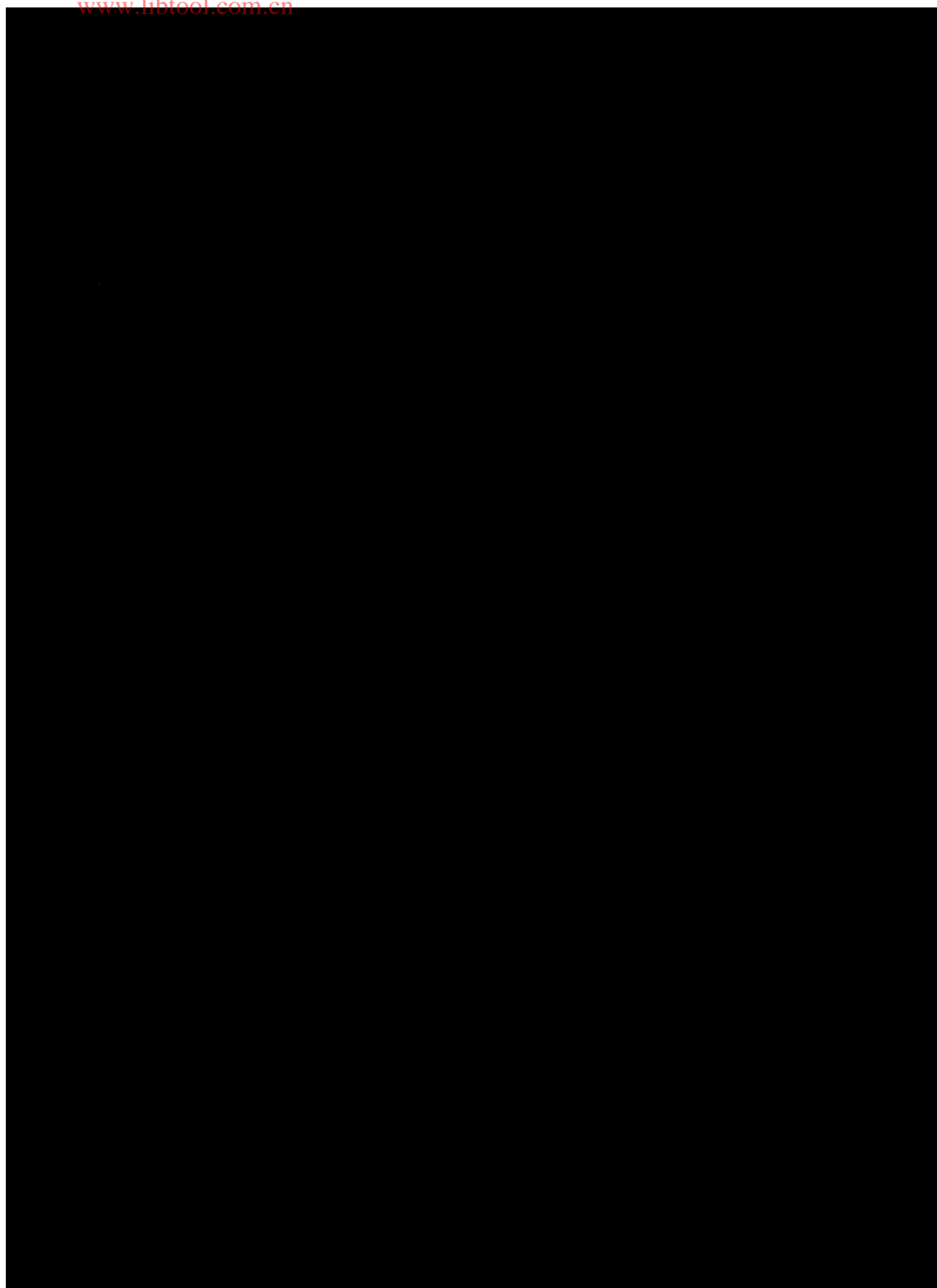

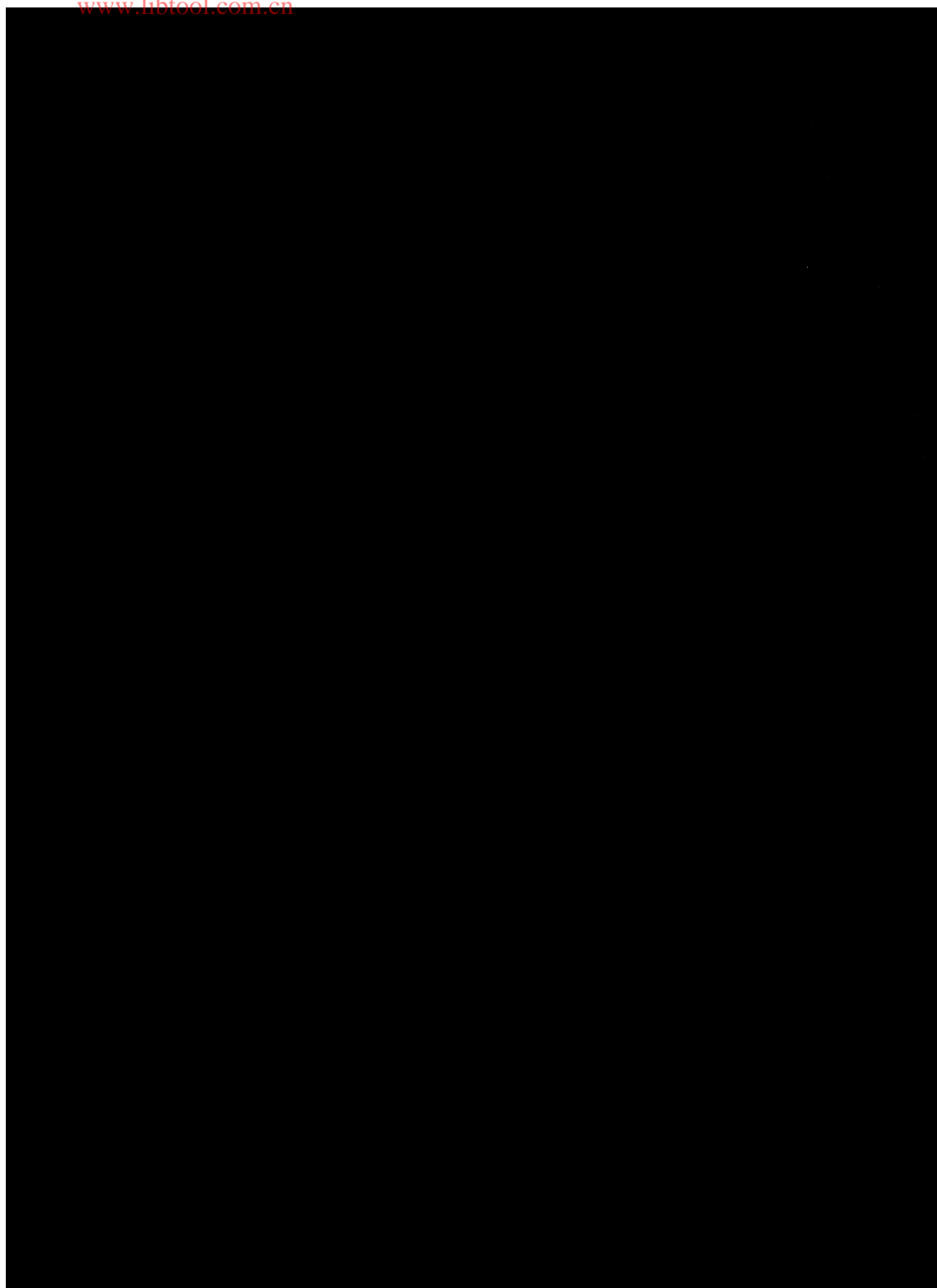

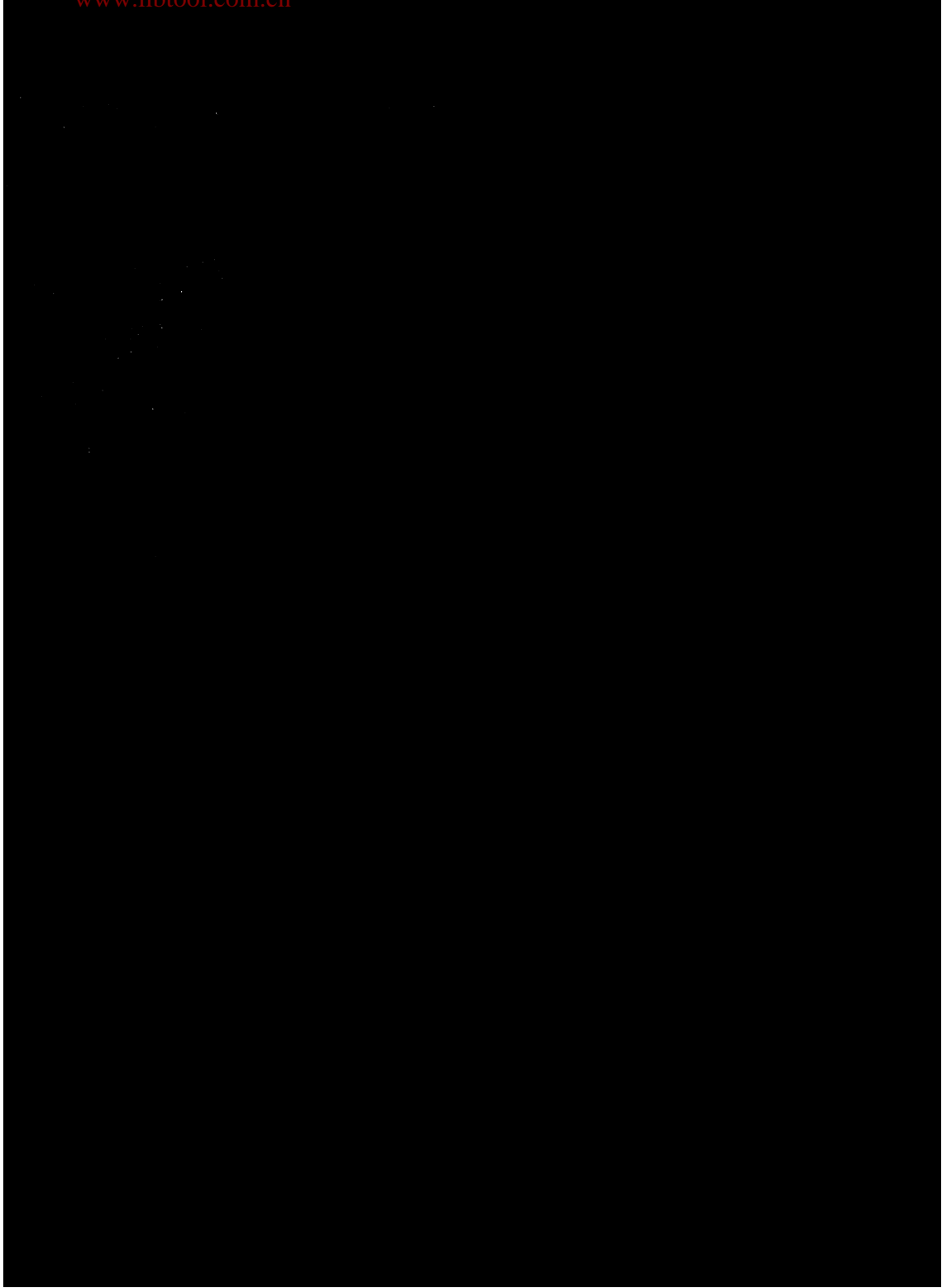

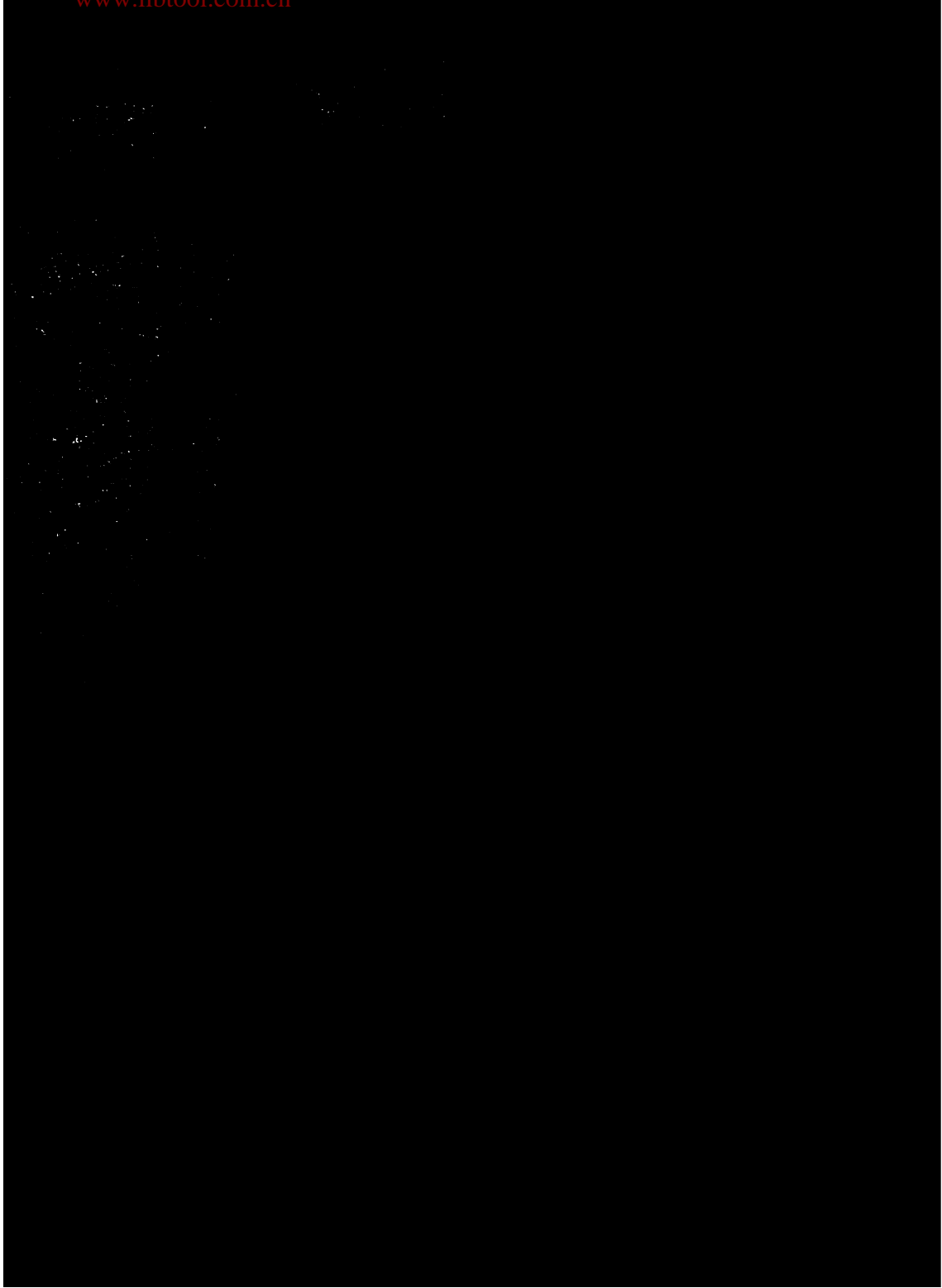

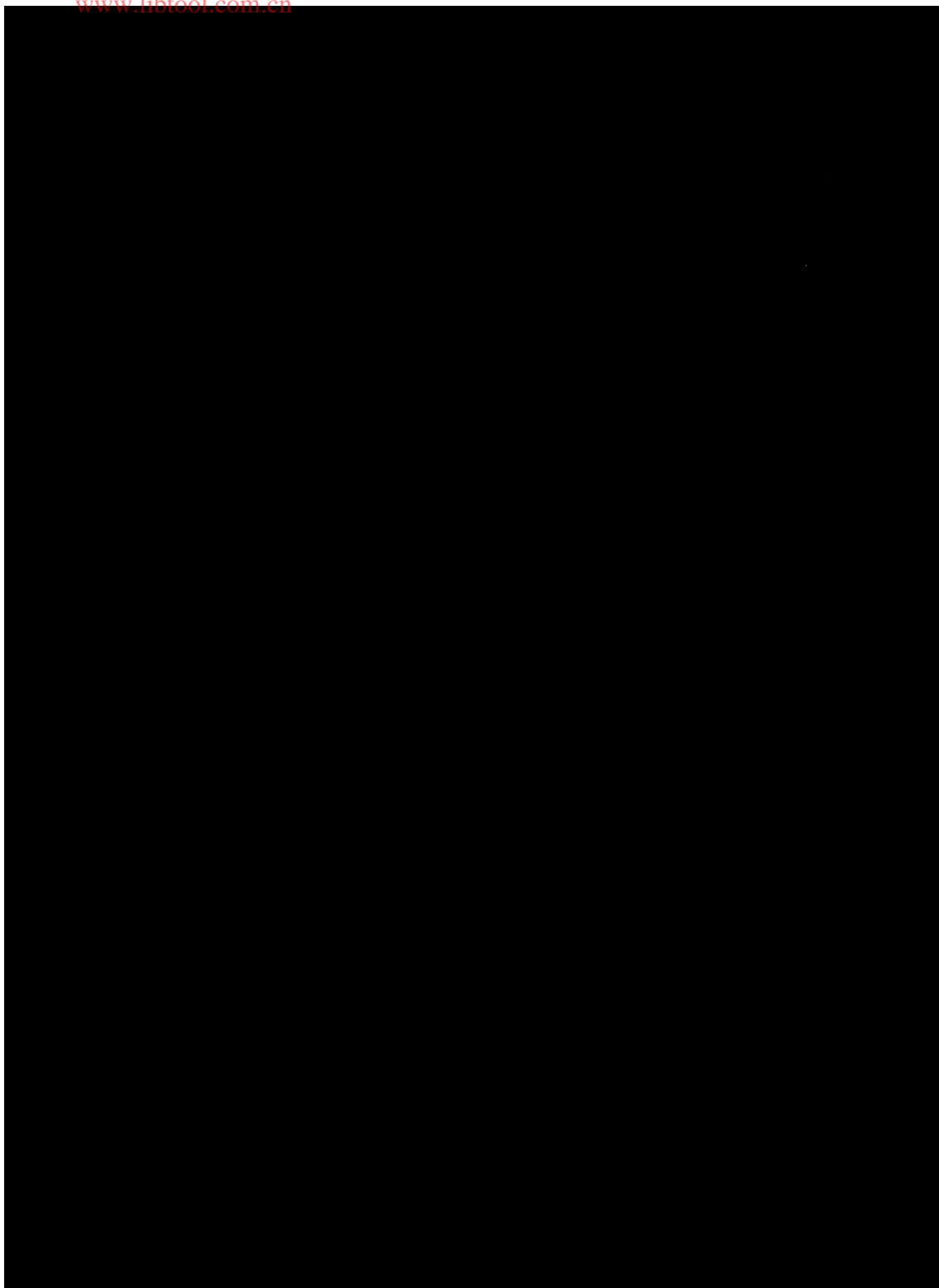

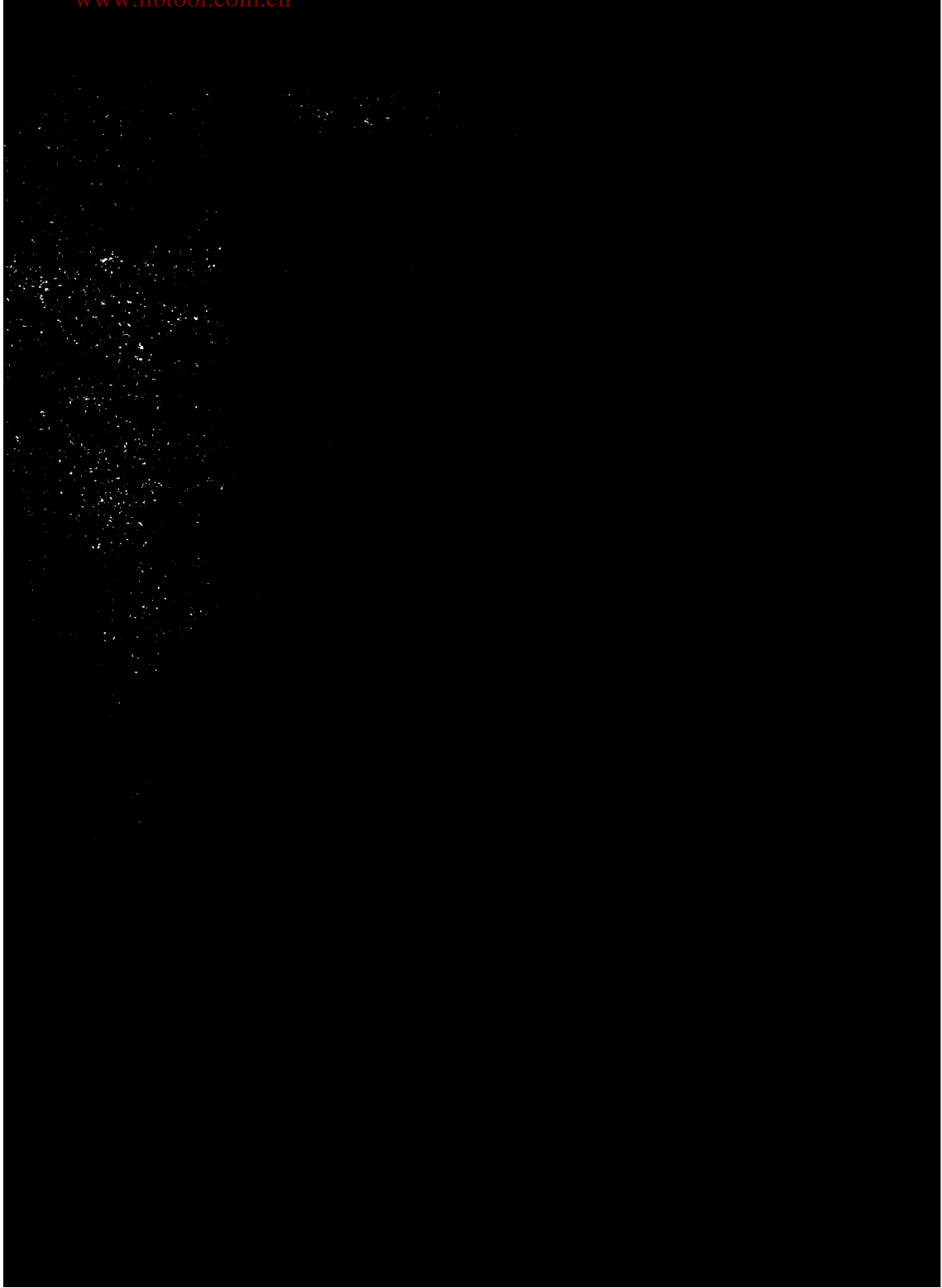

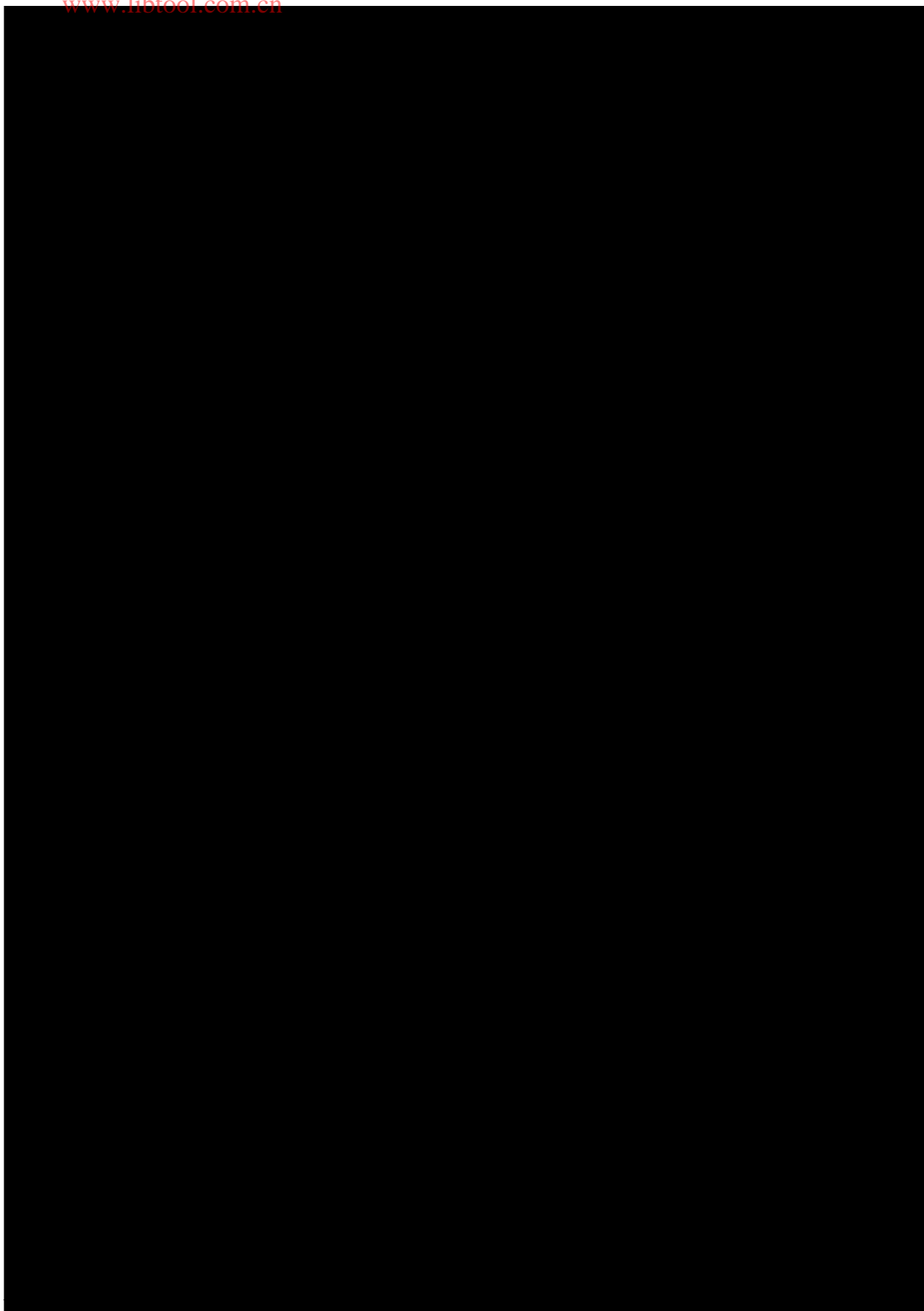

JK

𐌺𐌹𐌳𐌹𐌸𐌹

JK 𐌱𐌶𐌱𐌰 𐌺𐌴𐌹𐌸𐌹 𐌿𐌲𐌹𐌸𐌹 𐌿𐌸𐌹𐌸𐌹

Ik Papa ufmila handau meinai
Ego Papa subscribo manu mea

𐌿𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌲𐌹𐌸𐌹 𐌺𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹

and (rectius nemuni) nemum i Killiggane igi gah
in nomine ecclesie hujus et

𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹

thie thirh Kayte s gon (deest gah) mith
per et cum

𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹

kuna doa modaune aramma. h
cono et

𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹

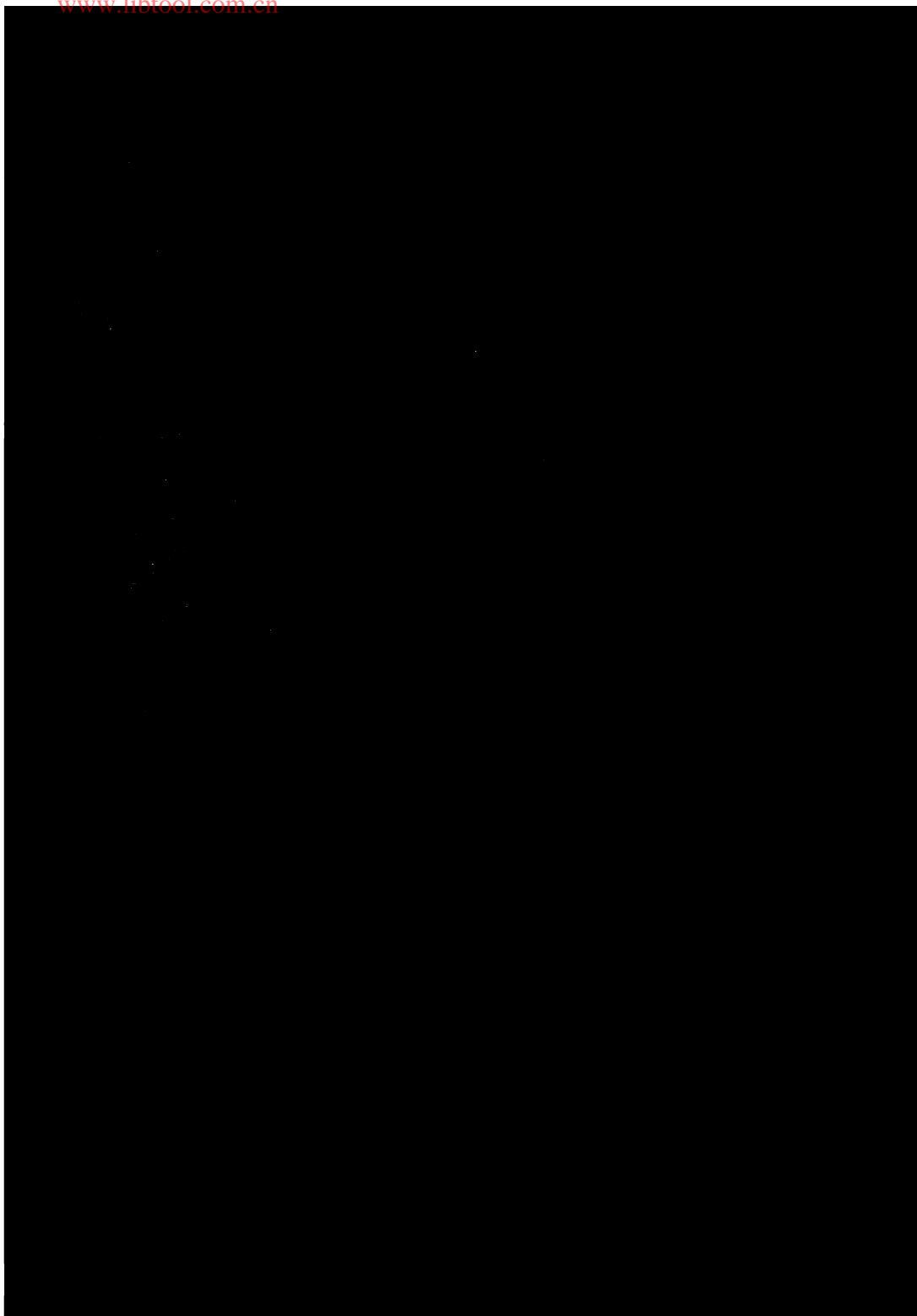
gahlaibim une araim and nemune
condiscipulis in nomine

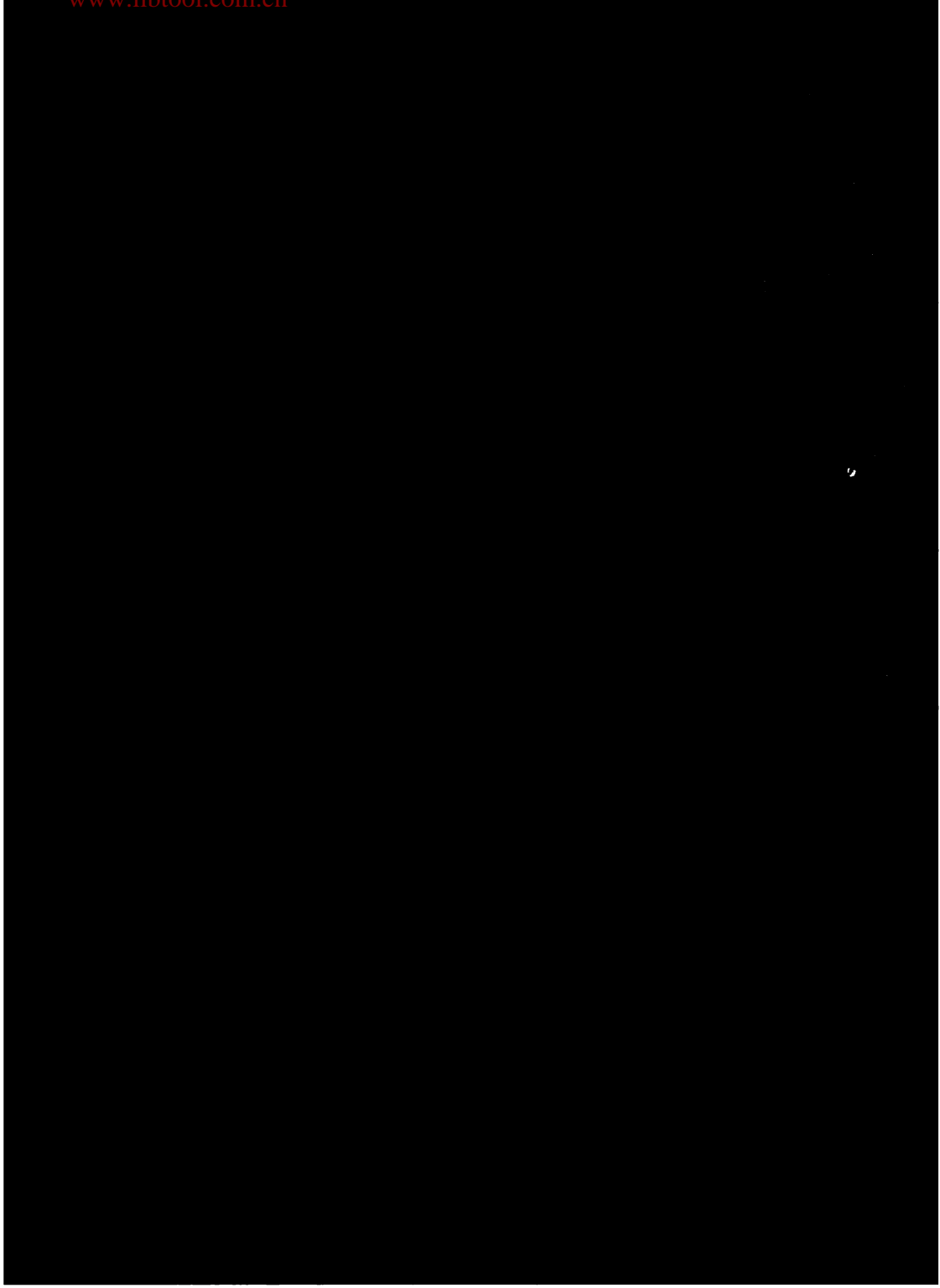
𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹 𐌸𐌹𐌸𐌹𐌸𐌹

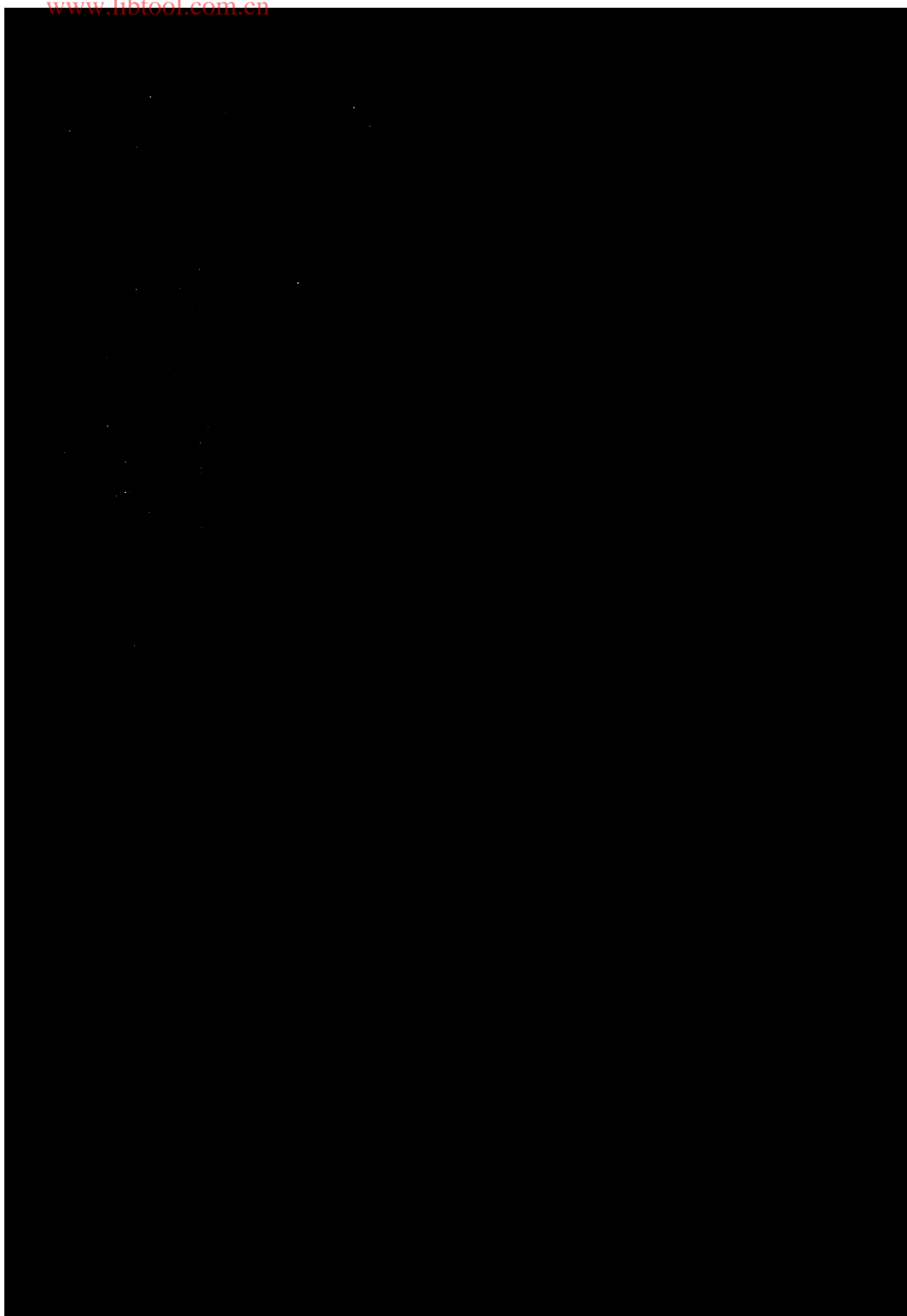
iggane R K yairh (deest saive) thize
leste

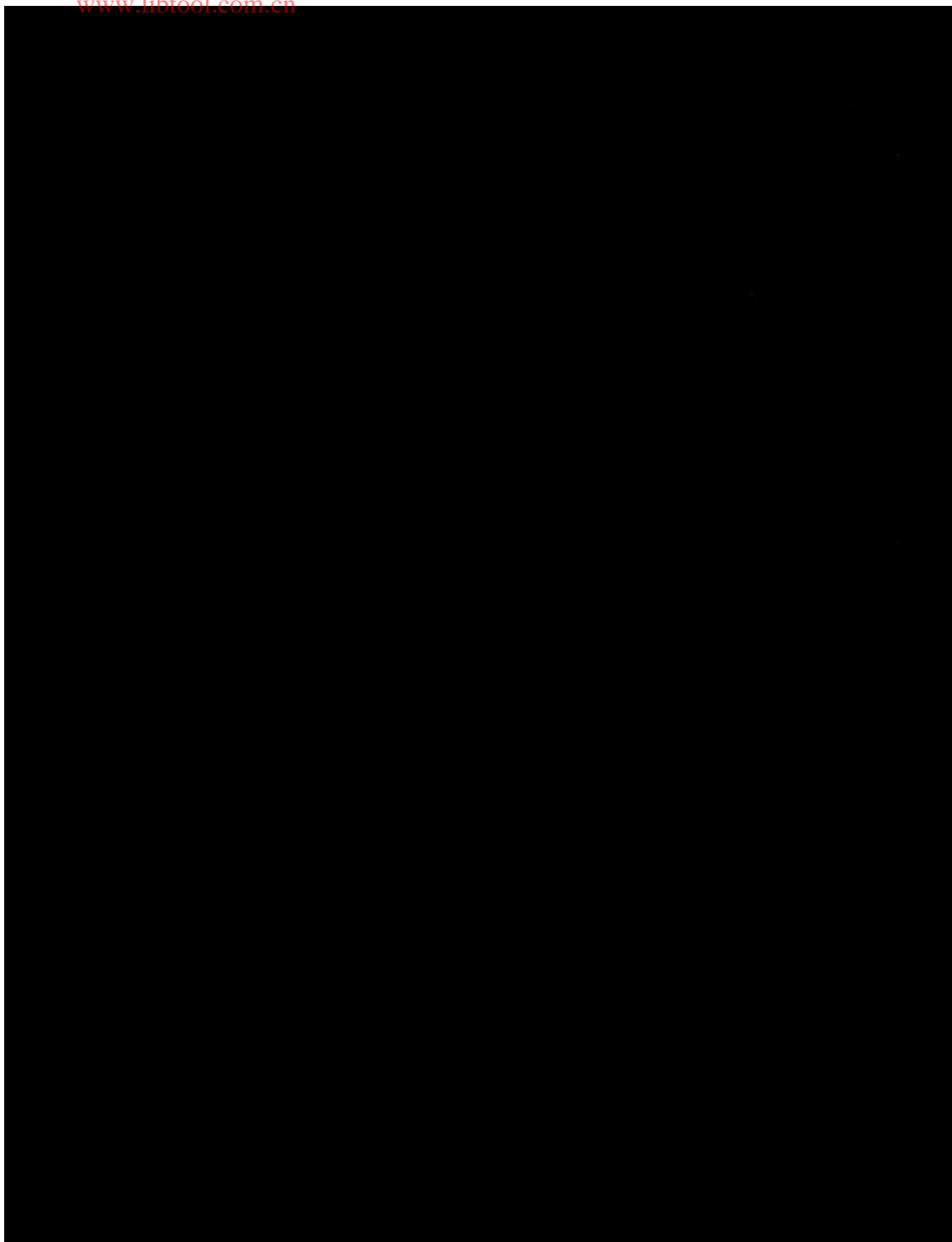
regnante Kristo

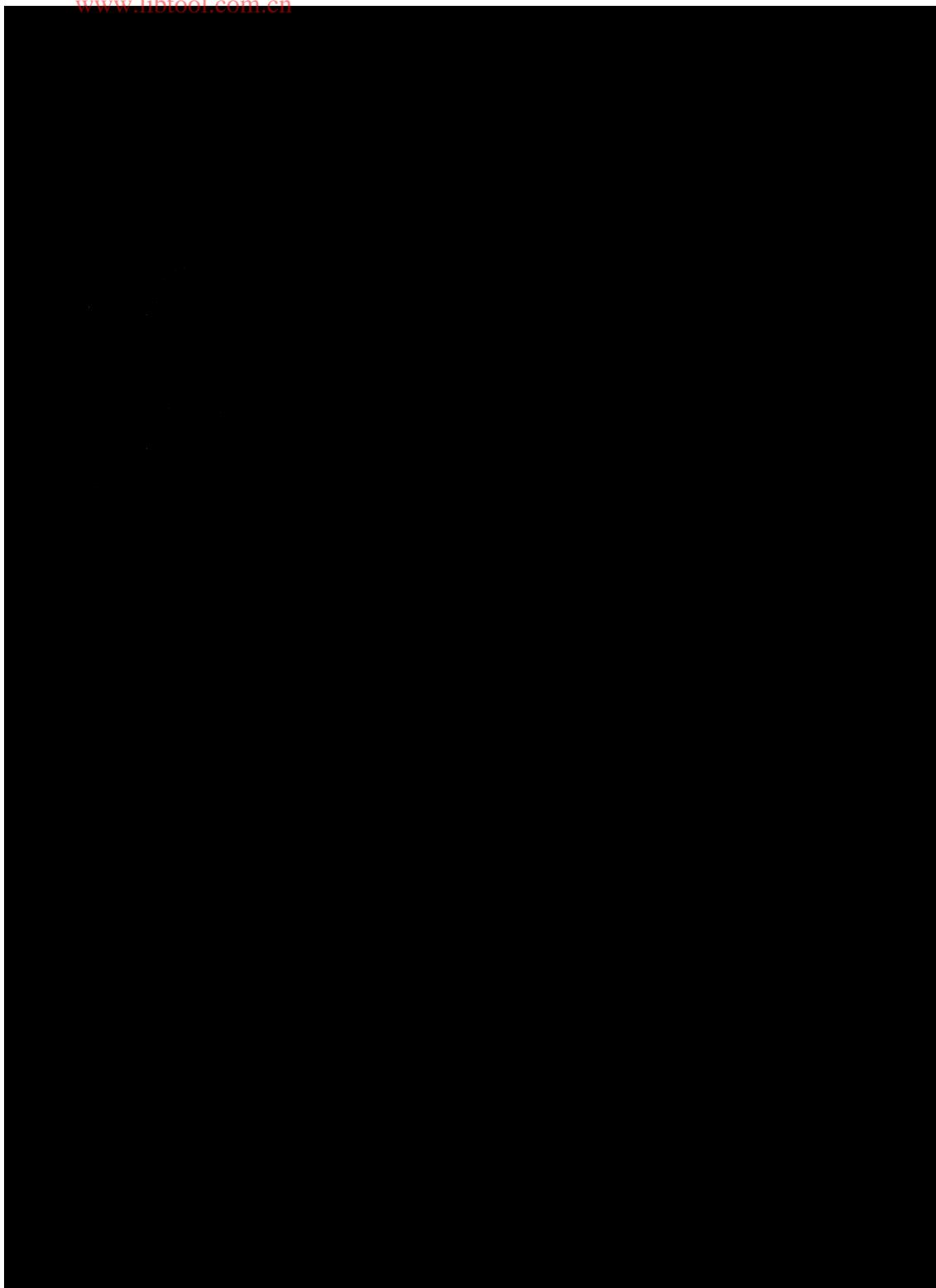
B. Kylegunda in lingua Finnica & Esthnica est pagus, incertum an Killig-
gama in Gothica est ecclesia.

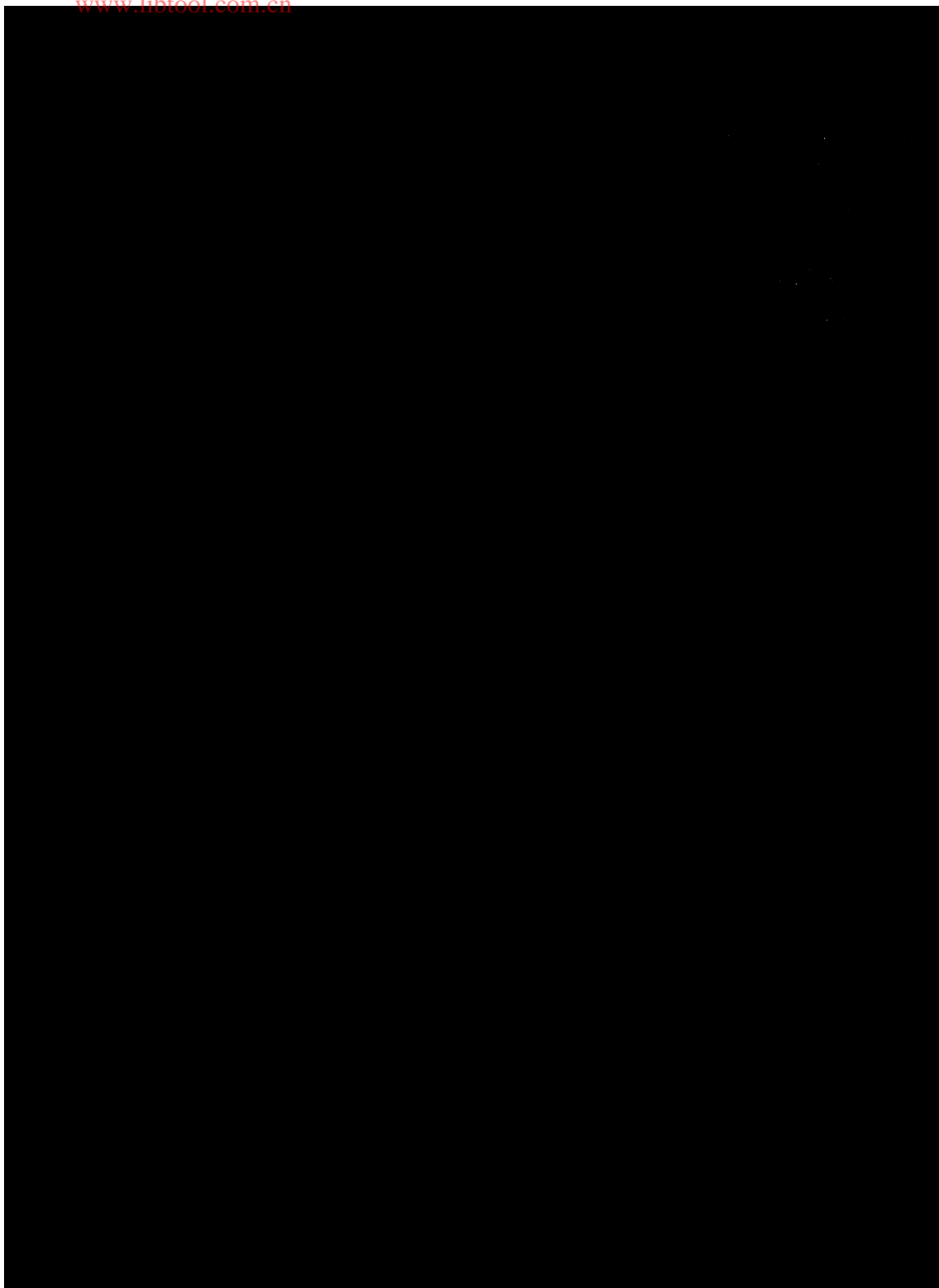

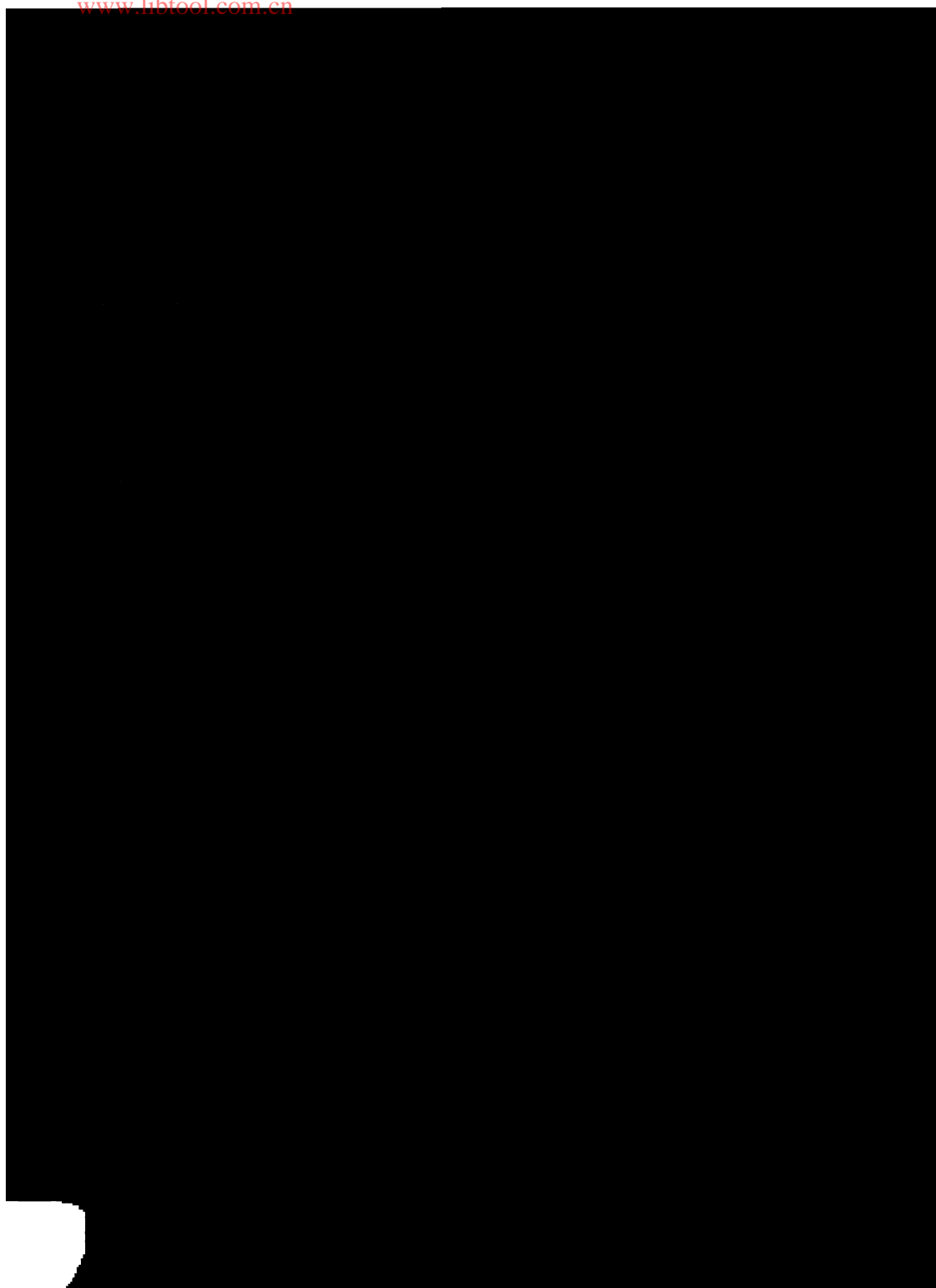

Stader, mange Gothiske Monumenter. Dette uftærlige Mo-
 nument forvares ellers nu omstunder i Neapolis i Archivet af
 Sicilien af Mariae Behudelse, (saaledes mener jeg at Ecclesia San-
 ctissimæ Annunciatae bør oversættes). Af disse Sabbatini Ord,
 som Asseman anfører: *Abbiam fatto incidere queste per curiosita
 di chi legge. Non facciamo su del medesimo alcuna osservazione,
 perchè pensiamo colle note darlo in luce a parte. Che'lpublico
 uso di questo documento vetusto non ancora stampato, tutta se-
 la gloria el dottissimo nostro amico D. Scipione di Cristo-
 fano il quale fra gli altri pregi, che lo adornano, essendo prati-
 cato de' caratteri antichi, lo ha di sua propria mano trascritto;
 che da molti è stata desiderata, ma per la difficoltà de' carat-
 tere non ancora eseguita: Et det klart, at denne lærde Mand has
 aftrykke det gandske Instrument med alle sine Underkrif-
 ter som jeg vilde have ønsket at Asseman og havde gjort.*
 Toletanus (57), som var Bisp i Toledo ved Aar 650,
 naar han taler om Bogstavets Opfindere, at Gulila
 opfundet de sidste, nemlig Geternes, hvilke vi see; af
 disse Ord jeg slutter, at Vest-Goetherne have endda udi
 brugt Uphilæ Bogstaver, hvoraf man kan giøre sig
 dog engang, at opdage udi Spanien Codices med Go-
 thiske Bogstaver.

§. XLII.

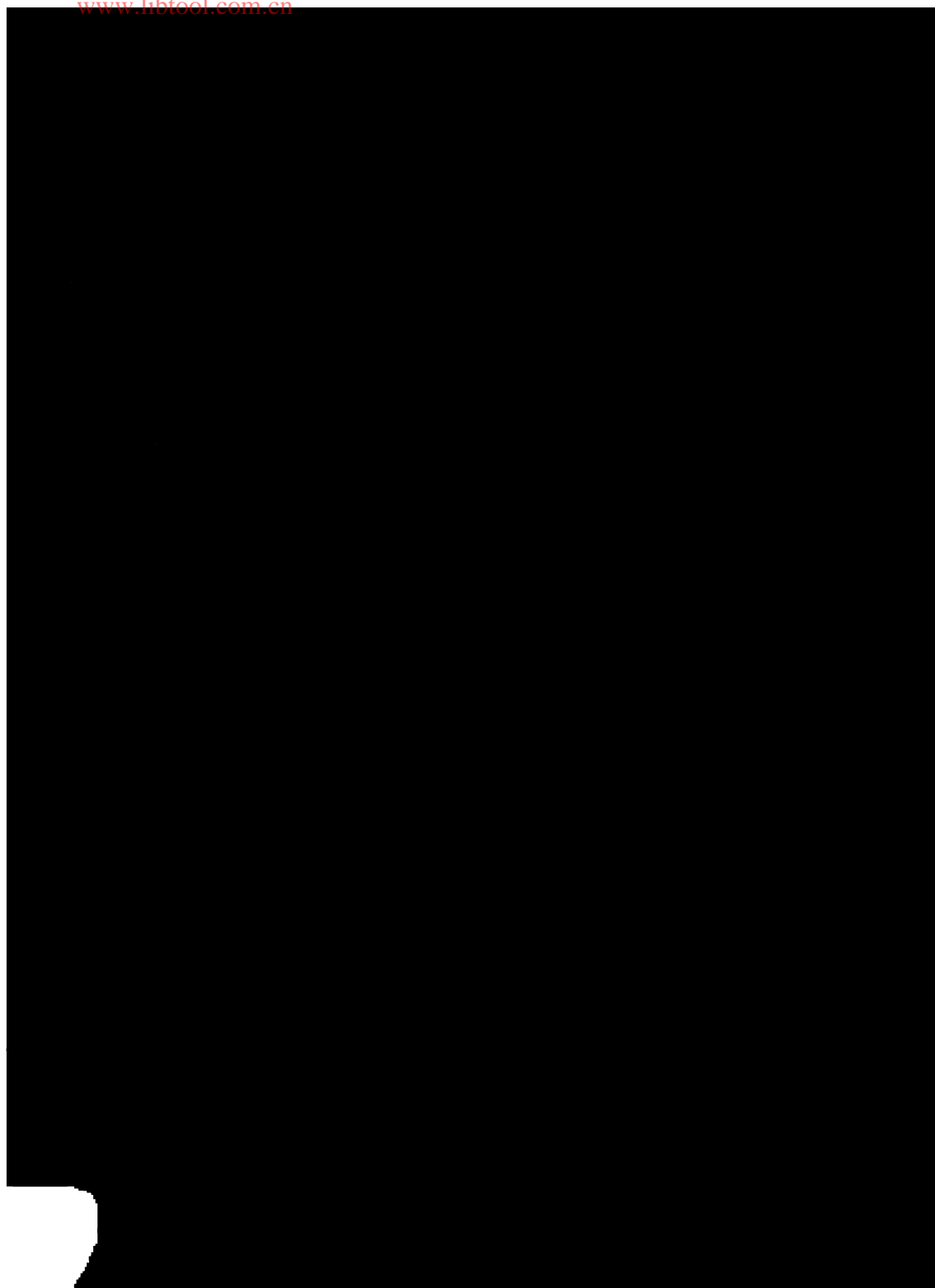
Men det er det Tid, at jeg vender tilbage igjen til Folgen af
 den gamle Gothers Bedrifter. Men som jeg nu allerede ha-
 ver ind i det Romerske Herredomme, og derved de største
 Hæder i deres Historie ere overvundne, hvortil kommer,
 at hoe iblant seene Folk, tabte jo længer jo mere Riem.

Et 3

Delega

(177) Ap. Siras. l. 2. p. 887. Carm. 21.

Gothers
 Bedrifter
 under
 Theodo-
 sio Magno.

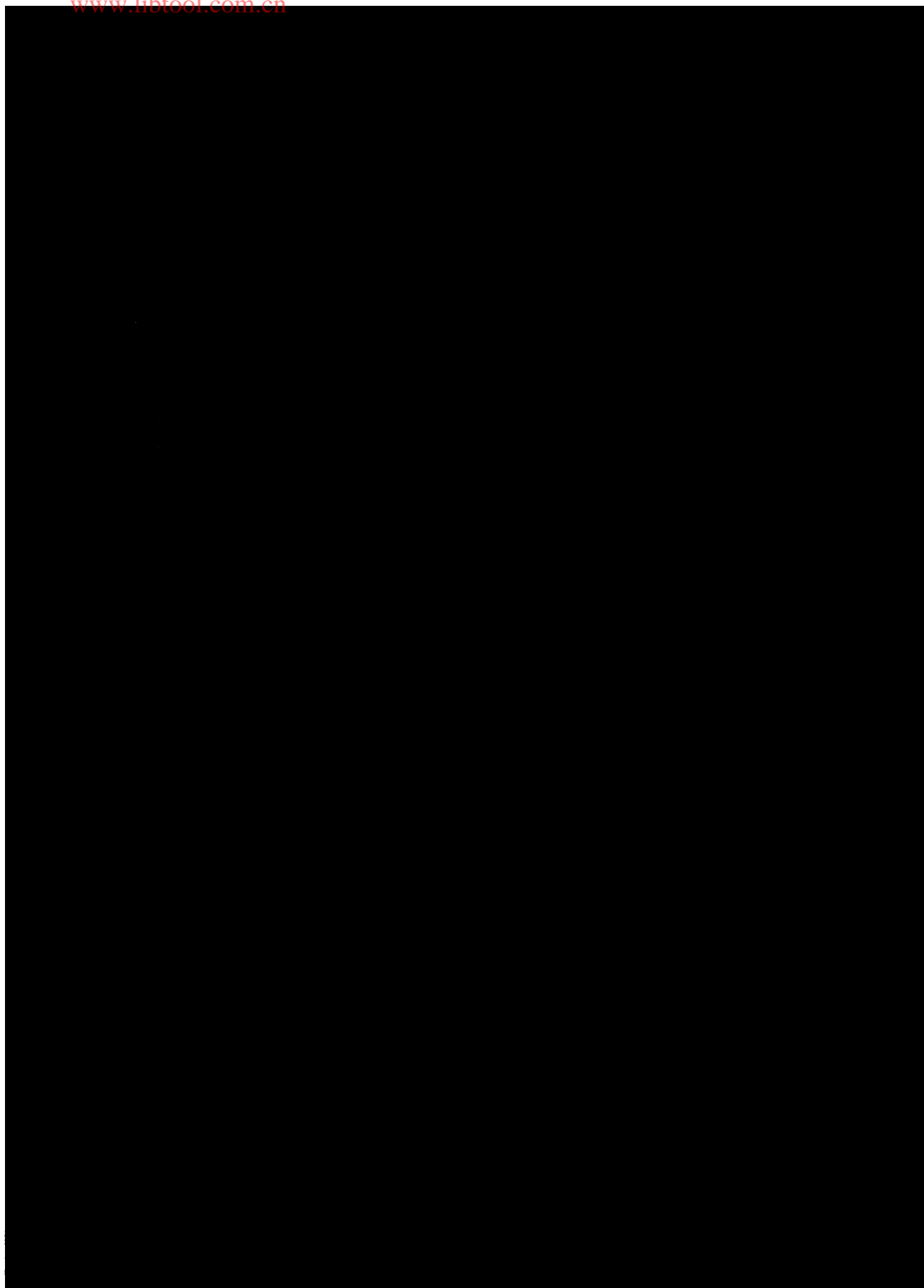

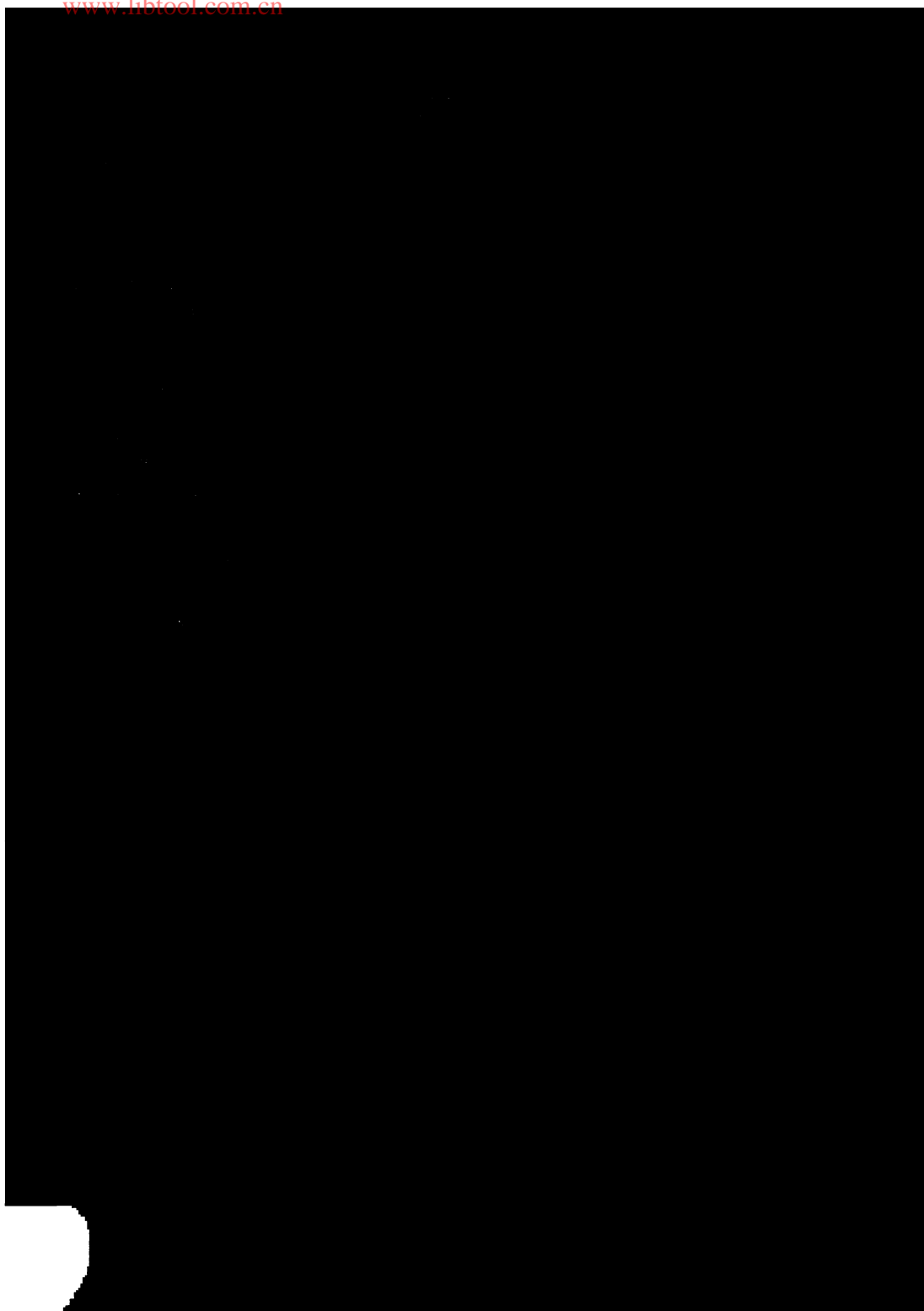
hage til deres Tætte, meget bedrøvede over, at de ei havde fulgt
 Keiserens Raad, nemlig ei at give sig af med Belejringer.
 Keiseren anvendte de paa at læge deres Saarede ved de hos dem
 brugelige Midler. Om Morgenen efter forlode de Adrianopol,
 og plyndrede alt det flatte Land omkring Perinthum, uden at
 tænke sig til at angribe den. De havde da med sig Hunner og
 Sarmater, som vare meget stridbare og stærke, og hærdede ved at
 gennemgaae vanskelige Ting. Derfra vendte de sig imod Con-
 stantinopel selv, dragende frem i en firkantet Stagtordning, af
 som de for Overfald. Det Saraceniske Rykterie faldt da ud af
 Constantinopel, og kærmyrkede med dem med lige Fordeel. En Sar-
 acener, som var nogen, foruden at han havde sin Skam be-
 trovning, og havde langt Haar, kastede sig da midt ind iblant Siens-
 kens Folk, stak en Gothe i Halsen, og suede Blodet.
 Dette opvakte saadan Skæk hos Gotherne, hvortil
 de Berragninger, som de gjorde over Byens Storhed
 og Hærs Rærværelse, at de forlode Constantino-
 pel og vendte sig imod de nordlige Provincier, og udbredede
 sig til de Juliske eller Venetianske Alper (der stille Italien
 Alpino). Paa den Tid var Julius General over Landene
 paa sin Side Bierget Taurus. Han, da han horte hvortledes
 de kom til Thracien, gav Befaling til de Romerske Officierer,
 at de skulde søge Gotherne, der laae hist og her adspredde i Landet,
 og som først vare modtagne, at myrde dem alle paa een Dag,
 og saaledes at give dem deres Befoldning, hvilket ogsaa blev
 gjort, og derved de østlige Lande befriede fra en stor Fare.
 Dette sidste fortæller Zosimus (60) saaledes: At de Go-
 ther,

(59) Amm. Marc. l. 31. p. 465 — 469.

(60) L. 4. c. 26. p. 404 — 408.

modte disse hverandre i Philadelphia, hvor det kom til Slagsmaal, efterdi en Egypter vilde tage en Borger i Forsvar, som den Marsag var bleven saaret af en Barbar, og de ovrigte Egypter formanede Barbarerne til at føre sig skikkeligen op, som de, der nu burde leve efter Romernes Love. Imedens dette sked, blev Kejseren udi Macedonien overrumplet af Barbarer, som vare gangne over Floden, ved det han holdt ingen Væden i sin Lejer, saa at de Barbarer, som riente ham, kunde gaa bort naar de vilde, sende andre i deres Sted, og komme tilbage. Efter denne Sejer faldt Macedonien og Thessalien i Kejsers Hænder, som lod Stæderne blive i den Stand de var i Haab at trække en god Skat af dem. Men endskiont det lodet saaledes af, og Kejseren maatte sende til Gratianus om Hjælp, saa holdt han dog et prægtigt Indtog i Constantinopel, ligesom en Triumph. Og herom er det vel Idatius fortæller, naar han ved Aar 380 siger, at begge Kejserne erobrede Sejervindinger, og at Theodosius gjorde sit Indtog i Constantinopel den 14 November. Marcellinus (74) siger og, at Theodosius overvandt 379 de Scythiske Folk, Alaner, Huns og Gother, og 380 at han triumpherte over de Scythiske Folk. Marcellinus (75) fortæller end videre, at Gratianus sendte Theodosio om Hjælp de tvende Felt-Herrer Baudonem og Arbogastem, som var franske af Fødsel, og ved hvis Ankomst Gotherne forlode Thessalien og Thessalien, og trukke sig til Thracien, hvorfra de overløbere lode Kejseren vide, at de vilde indgaae Forsending med ham, og gjøre alt hvad han forlængede, hvorved de

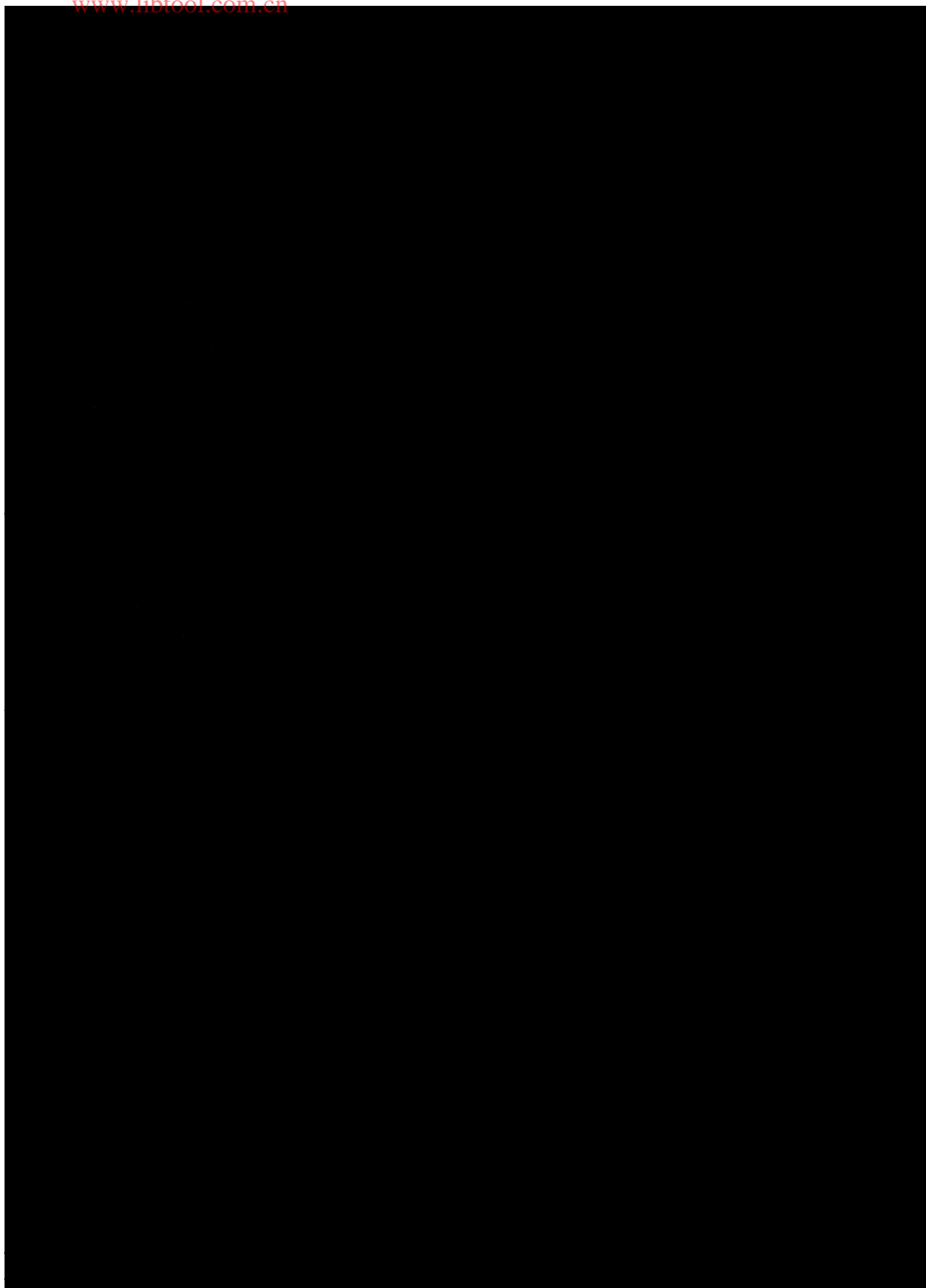
D D 2

og

(73) C. B. t. 4. p. 361.

(74) In Scal. Euf. p. 34.

(75) L. 4. c. 33. p. 422 & 423.

Gimente strax uden Ophold angrebet Scytherne, det er Alaner,
 Huner og Gothe, der havde forsynet sig med Rømerſke Vaaben
 og Heste efter deres store Seyer, at han haver udi mange og store
 Slag overvundet dem, og derpaa som Seyerherre drager ind i Con-
 ſtantinopel. Themistius (80) synes og at tale om nogen Fordeel
 af Scytherne, som han kalder dem; og vidner tilligemed, at
 de hundredede Dacien, Thracien, Illyrien, og at Kejseren væb-
 nede Bønder og Borgerfolk imod dem. Gregorius Nazianzenus
 (81) beretter, at hele Lande bleve ødelagde, utallige Menneſker
 dræbte, og at et Folk, som man ei forstod, streiffede igien-
 det gandske Land, som deres eger. Socrates (82) og Sozo-
 men (83) tale og om Theodosii Seyer over Barbarerne ved
 Rhoden, og den sidste siger derhos, at han gjorde Forbund
 med de fleste Barbarer efter deres Begjæring, og tog Gilder af
 dem. Ambrosius (84) vidner, at Gotheerne maatte forlade Ma-
 cedonia og Thessalonica formeddelt en Pest, som kom iblant dem,
 som han tilskriver Bispen i Thessalonica, Acholio, hans Bøn-
 ner, og at de siden bade om Fred, for at leve. Paa denne Tid
 og det tildrager sig, som Eunapius (85) skriver: At de
 fleste Scyther ginge med deres Partier over (Donau), og
 at Kejseren forfremmede til stor Ære, saa at alting beroede
 paa dem, hvilket gjorde dem stolte, og indbyrdes ueenige, saa
 at de vilde, at man skulde være fornøiede med det nærværen-
 des, og andre derimod vilde, at man skulde holde den Eed, som

D d 3

man

(80) Orat. 14. p. 181.

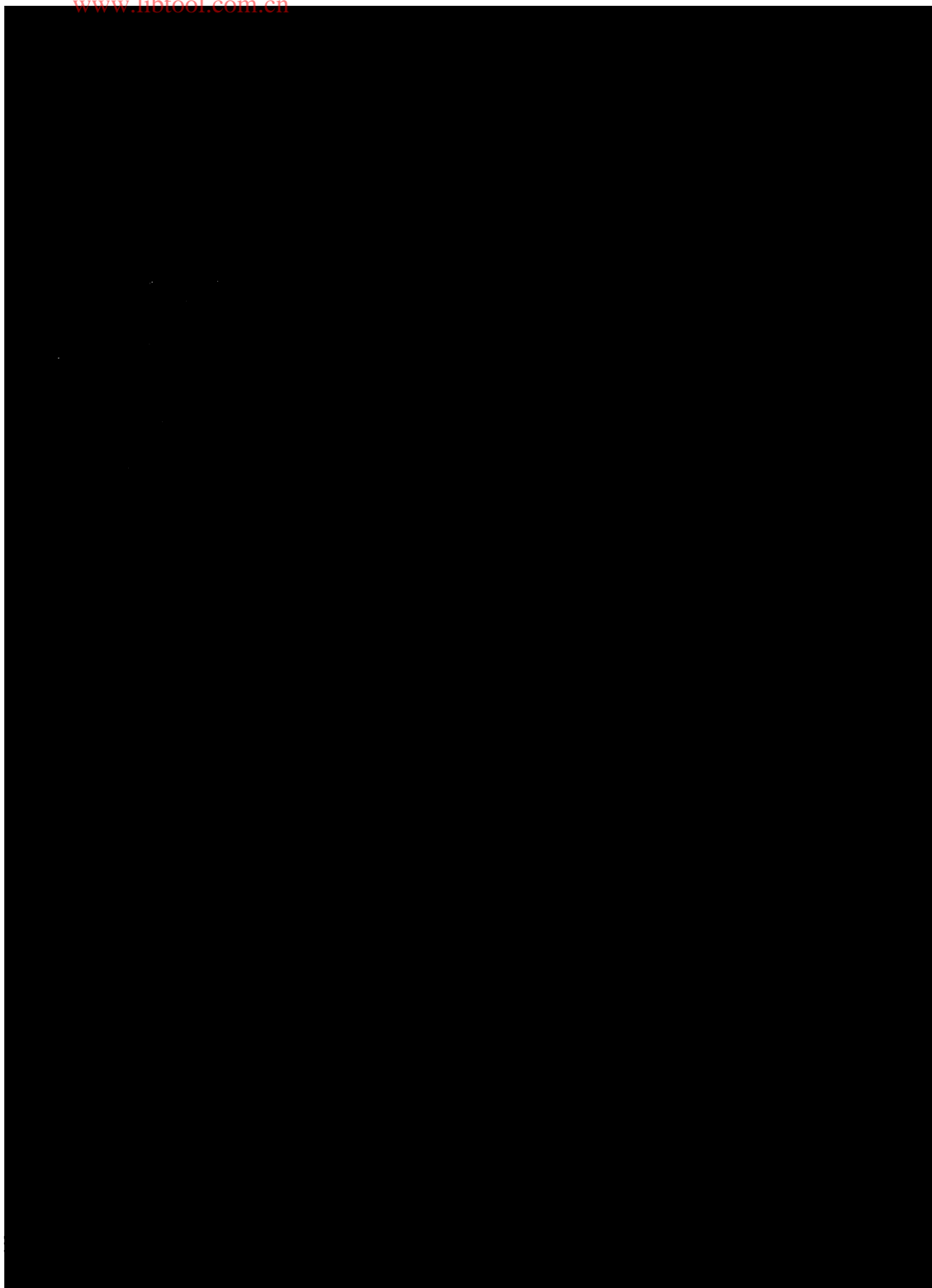
(81) Op. t. 1. orat. 14. p. 214.

(82) L. 5. c. 6. p. 262.

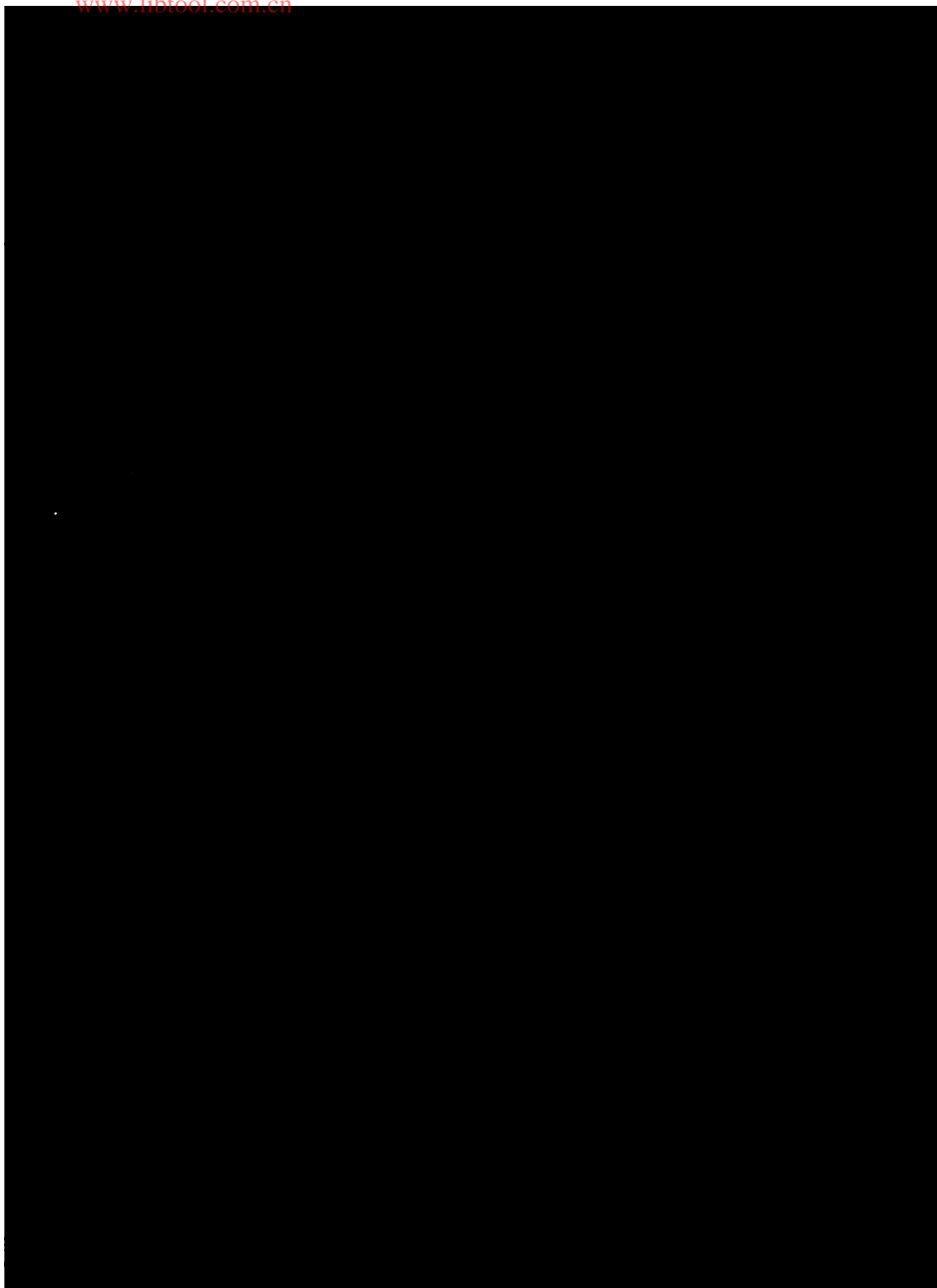
(83) L. 7. c. 4. p. 707.

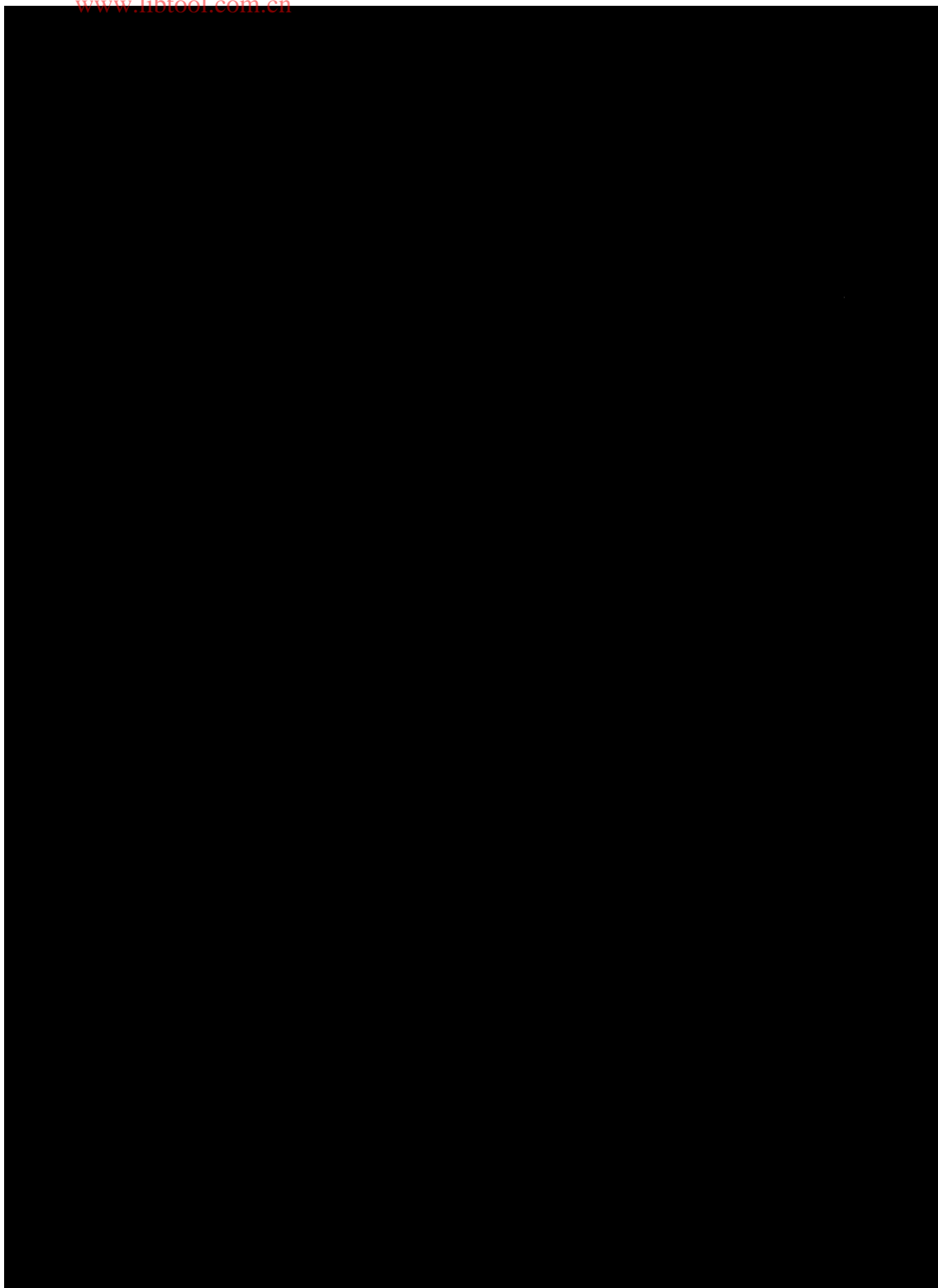
(84) Op. t. 3. ep. 39. p. 161.

(85) C. B. t. 1. p. 15.

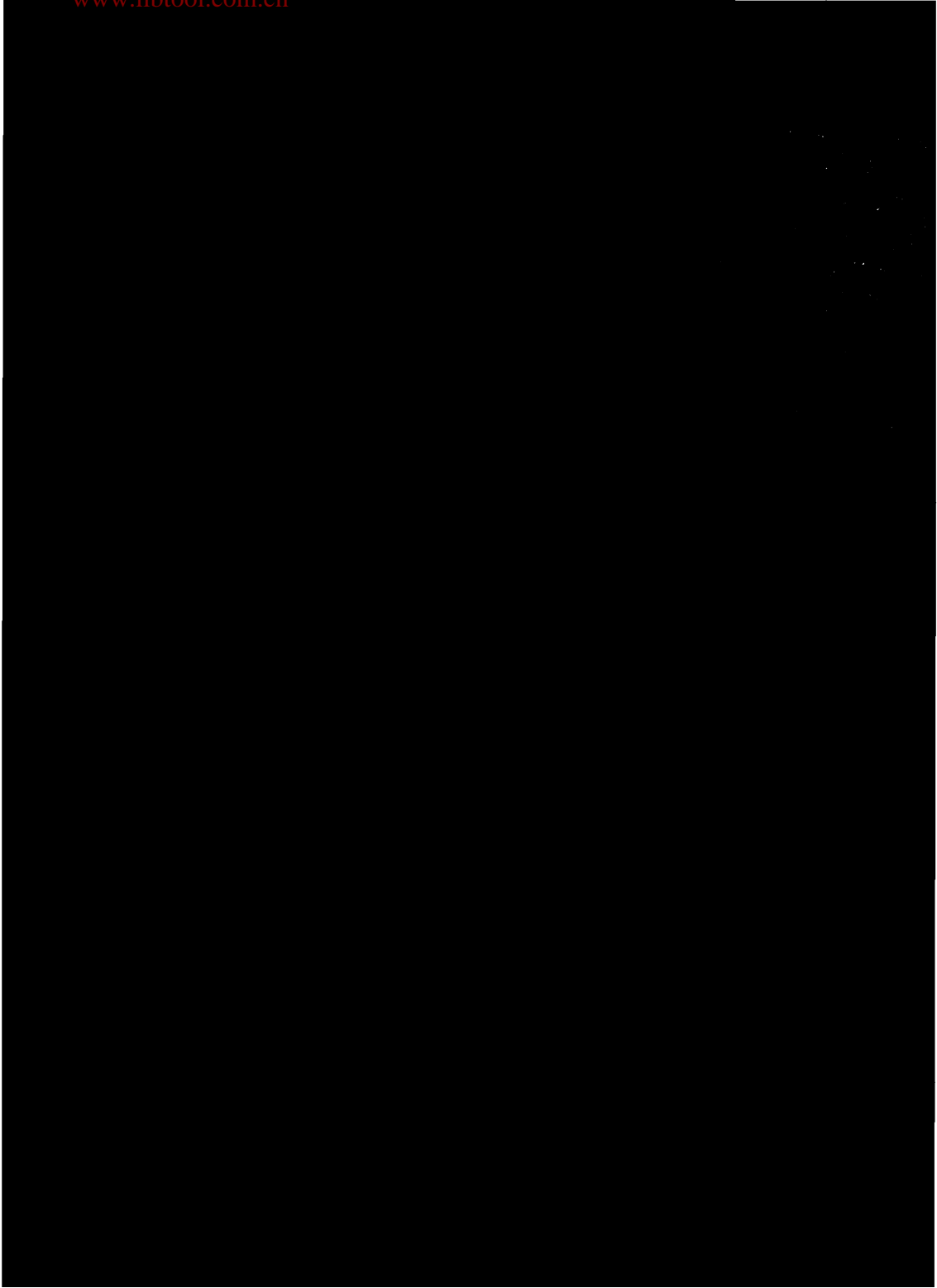

326

endog med dem Flød paa Alaniff (7). Omtrent paa denne Tid streiffede de Huner, kaldte Ephralitæ, i Mesopotamien, og i leyrede Edessa, men bleve tilbagedrevne af den Romerske Besætning, hvoriblant vare nogle Gothet (8). Aar 386 bleve Gothhyngerne overvundne af Keyserne Theodosio og Arcadio (hans Son, som han havde antaget til Med-Regent), og fangne hvorpaa Keyserne drog den 12 October i Triumph ind i Constantinopel. Dette Slag skeede i Thracien, hvor de havde brudt ind (9). Claudianus (10) kalder dette Folk Gruchung eller som det i nogle Codicibus nævnes Gothuni (hvoraf seer de kun have været tvende Navne paa eet Folk, nemlig de Gotherne; men om Navnene have virkelig været adskilte eller om Romerne have for en blødere Udtale Skjold sagt de Huner, det er vanskeligt at sige; dog troer jeg snarere at have ført begge Navne, fordi de grændsede op til Hunerne kunde derfor let blive blandede sammen), og siger at det Skove ned til Baader, gik i tre tusende saadanne af Elve over Donau, anført af Odothæo, men at deres Baade nedstunkne i Donaus fem Udlober, og de selv ihjelslagne ved Den Peuce, tilligemed deres Konge Odothæo; og henført dette til Honorii første Consulat, det er Aar 386. Zosimus (11) taler og om Oedotheo, og siger at han havde samlet en Krigshær, ei alene af Naboerne ved Ister, men endog af bortliggende og ubekjendte Folk, og at Promotus Theodosii

Gættæ

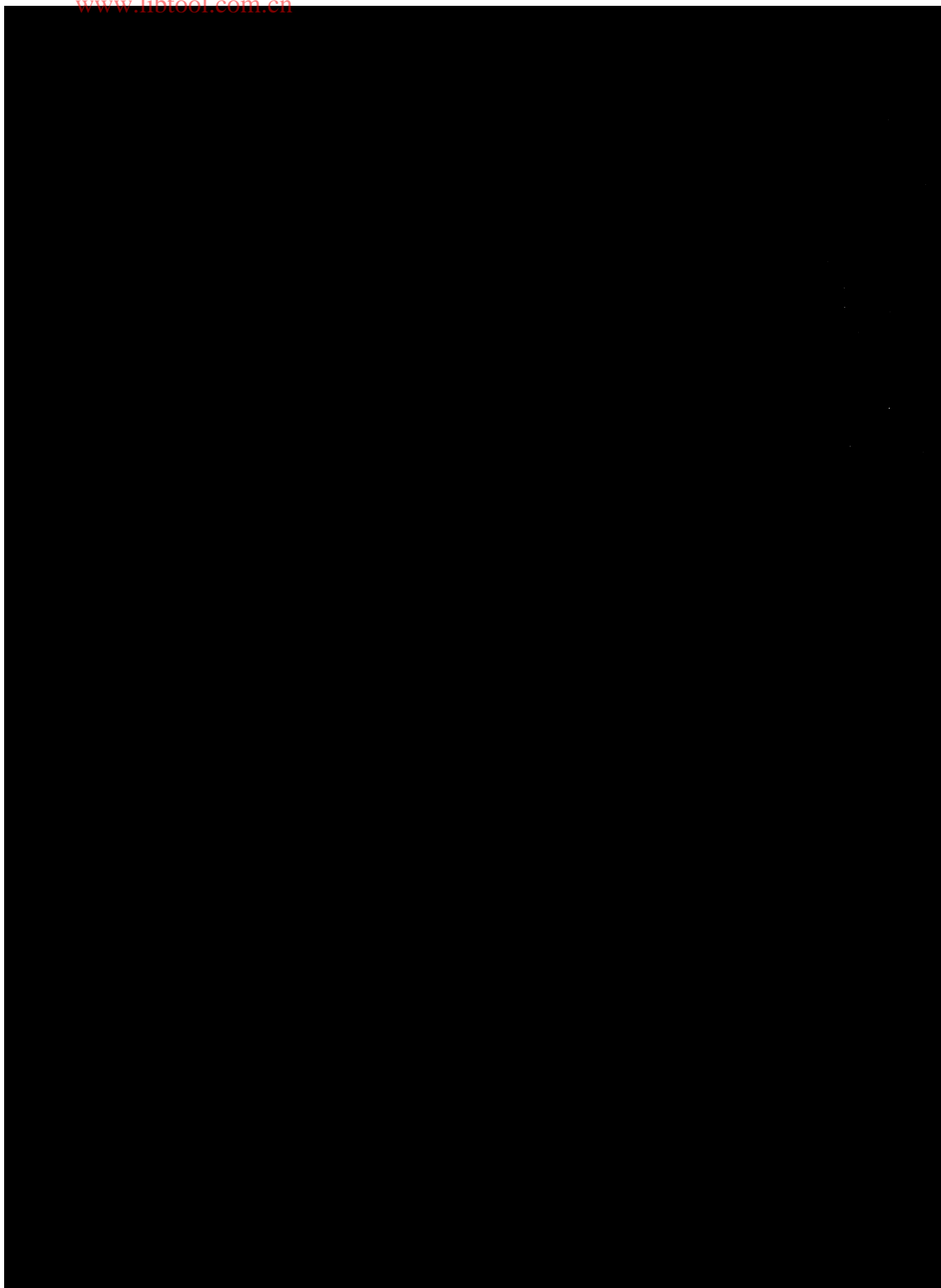
(7) Zosimus l. 4. c. 35. p. 429. Victor in Epit. p. 118.

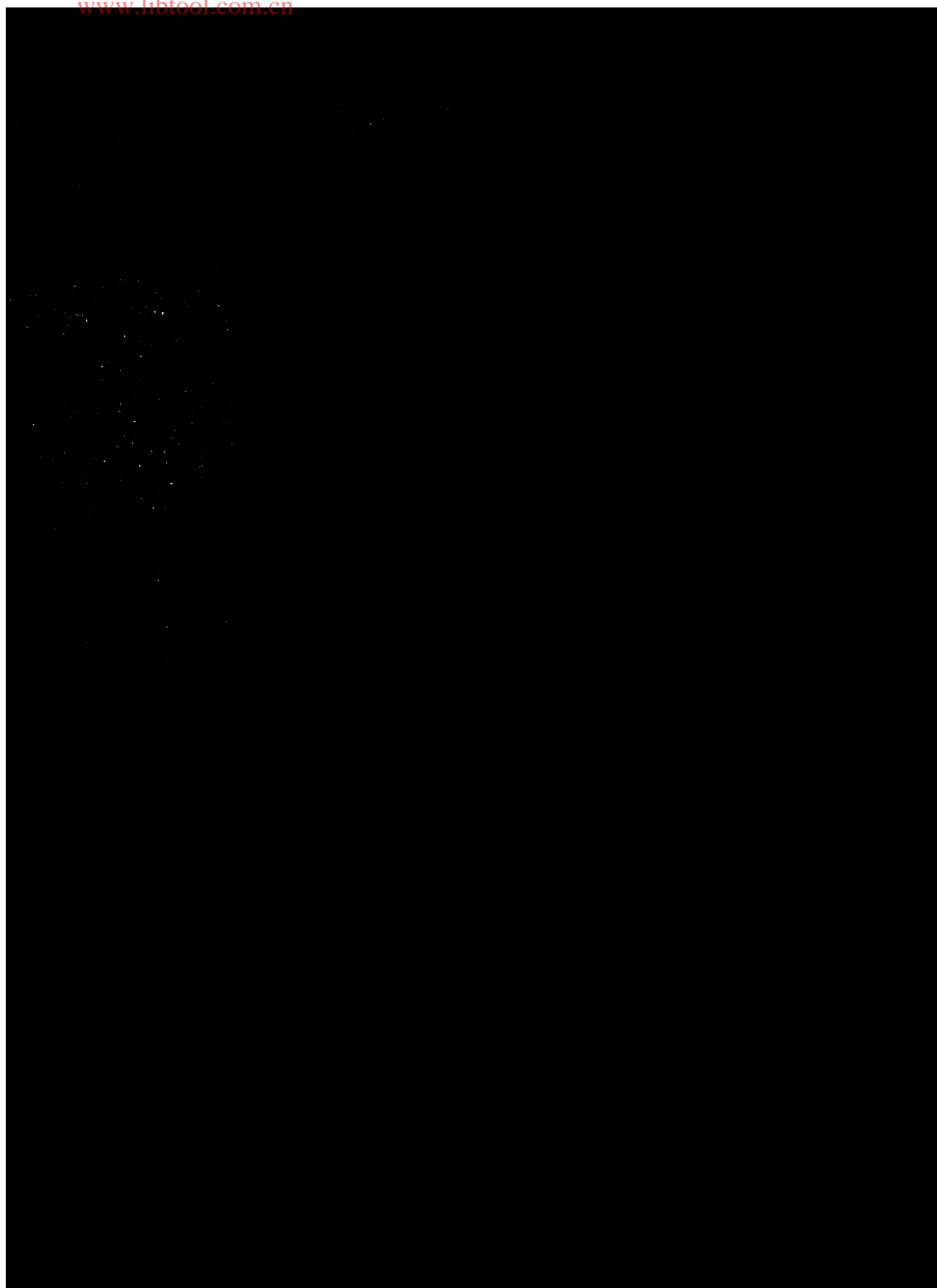
(8) Surius 15 Novemb. p. 342.

(9) Idacius in fast. C. B. t. 4. p. 361 in Chron. in Scyth. Inf. p. 20. Marcellinus Comes p. 35.

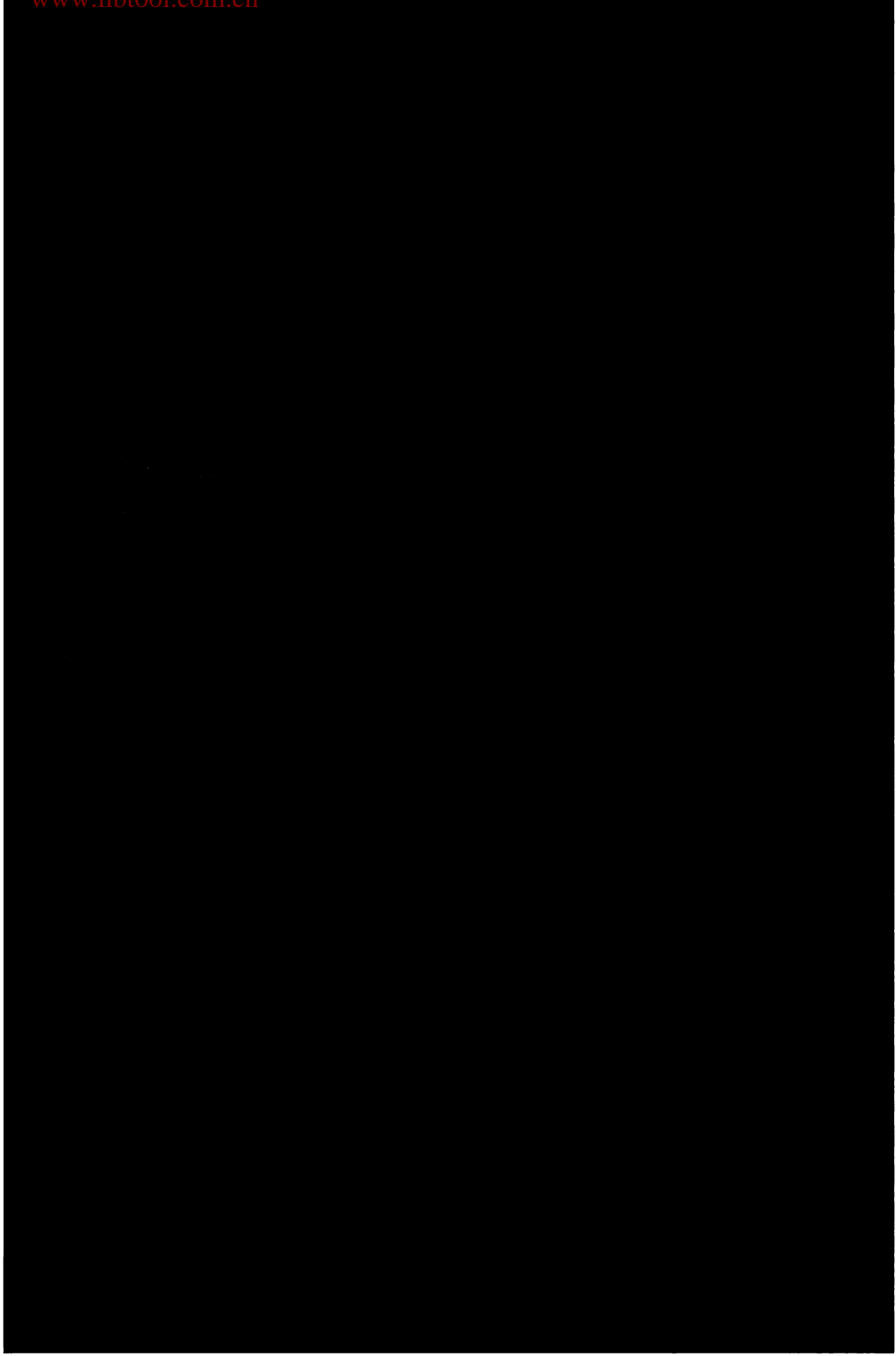
(10) De IV. Conf. Honorii v. 623 — 636.

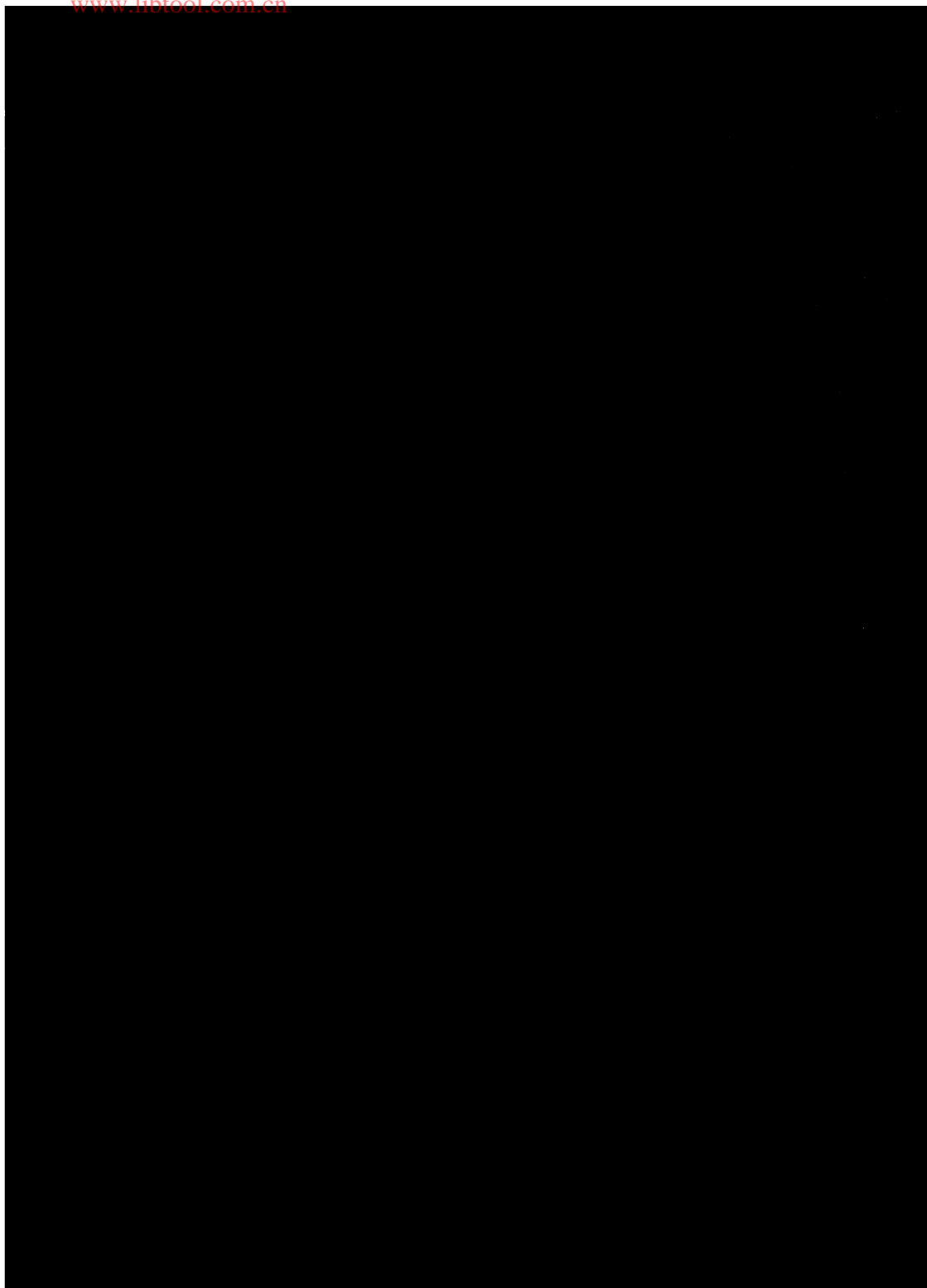
(11) L. 4. c. 35. p. 428. c. 38 & 39. p. 439 — 444.

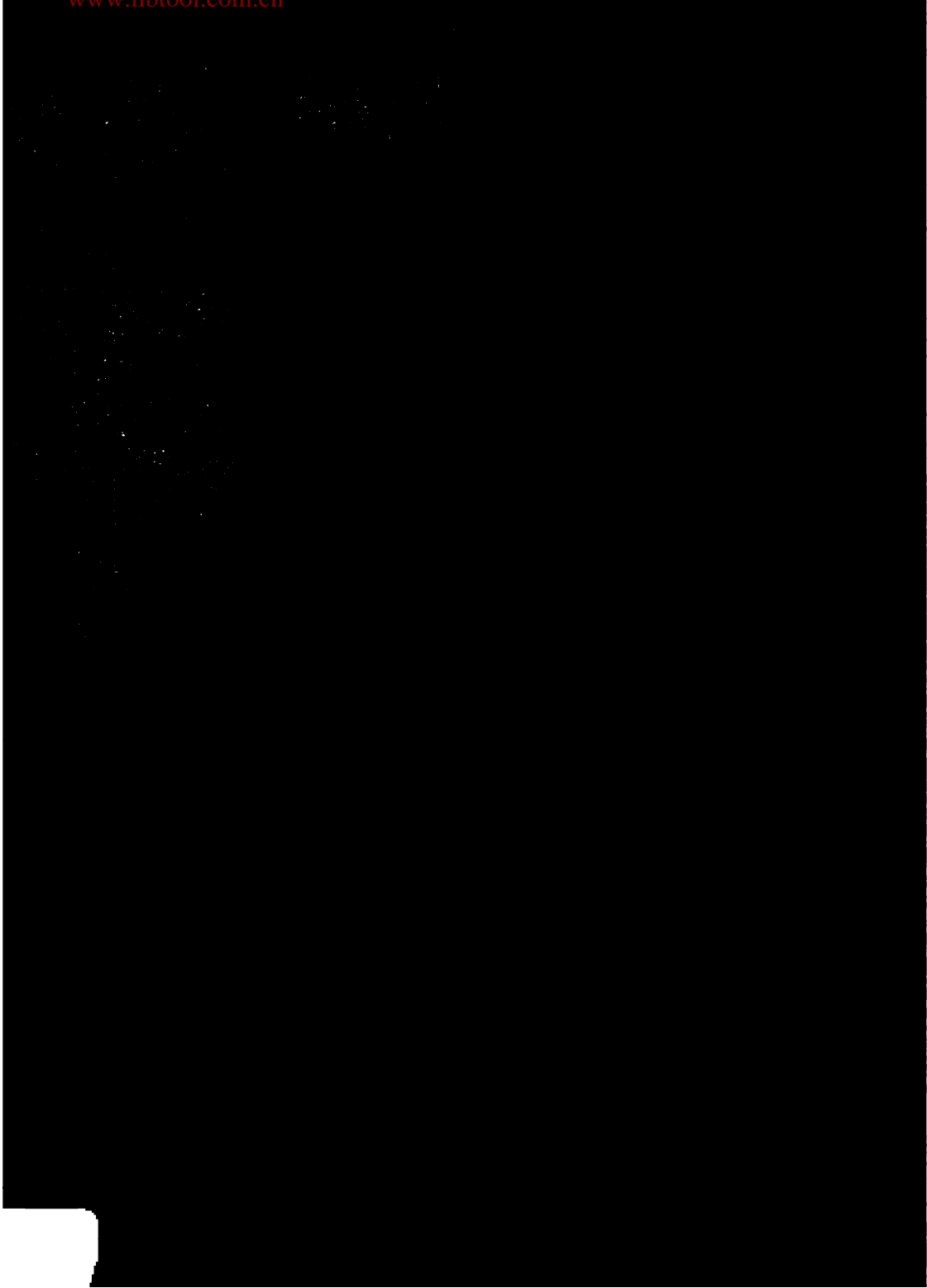

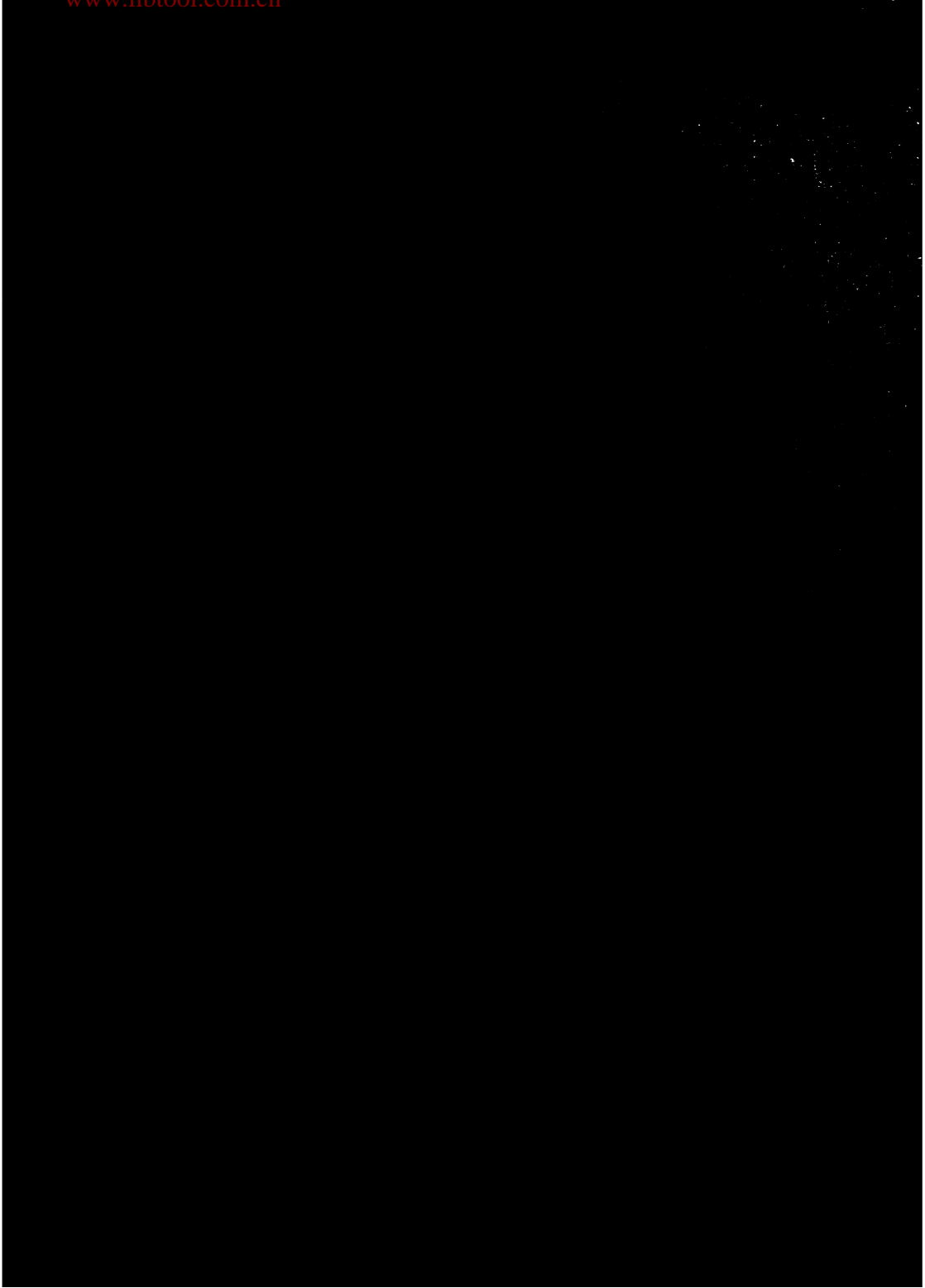

ning (31) være bleven oprettet af ham Aar 387. Den stude aftegnet hos Bandurium (32) efter nogle gamle Tegninger af de Venetianer Gentili Bellino, gjorde for 300 Aar siden, da Milomet II. var Tyrkisk Kæiser. Men man er uvis paa om hi forestilles de Billeder, som fandtes paa Arcadii eller paa Theodosii Viller, da de begge vare udhugne. Saa meget er vi at nu omstunder staaer kun Arcadii Viller, hvilken dog Tyrken ei tillade nogen at betragte saa noye, som behøvedes; men saavidt man kan dømme efter den Tegning man haver af den, sammenlignet med Bellini, saa er paa den sidste Tegninger Theodosii Viller, som nu omstunder er ei meere til, bleven forestillet. Man finder der afbildet en Præstinde, som fører en Hjortefangen Tyrste med sin Gemahlinde og en anden Person paa Bogn kiort af tvende Oxer, Heste og Oxer, der som oftes føres i Optoget, Afguders Billeder paa Cameler. Klædningerne komme tildeels overeens med dem, der findes paa Arcadii Viller i Rom; og kunde de tiene til at vise, hvilke Dragt Gøtherne paa de Tider brugte, dersom man kun ellers var paa, at her alene forestiltes Theodosii Triumph over Gøtherne, hvorpaa man dog kan tvile, siden her findes Cameler og en Elephant. Men at noget deraf forestiller Gøtherne er høyst tvivlsomt. Afguds-Billederne kan heller ingen Tvil opvække, thi haver forhen viist at Athanaricus og mange, om ei de fleste, hans Undersaatter vare endda Hedninger udi Theodosii Tid.

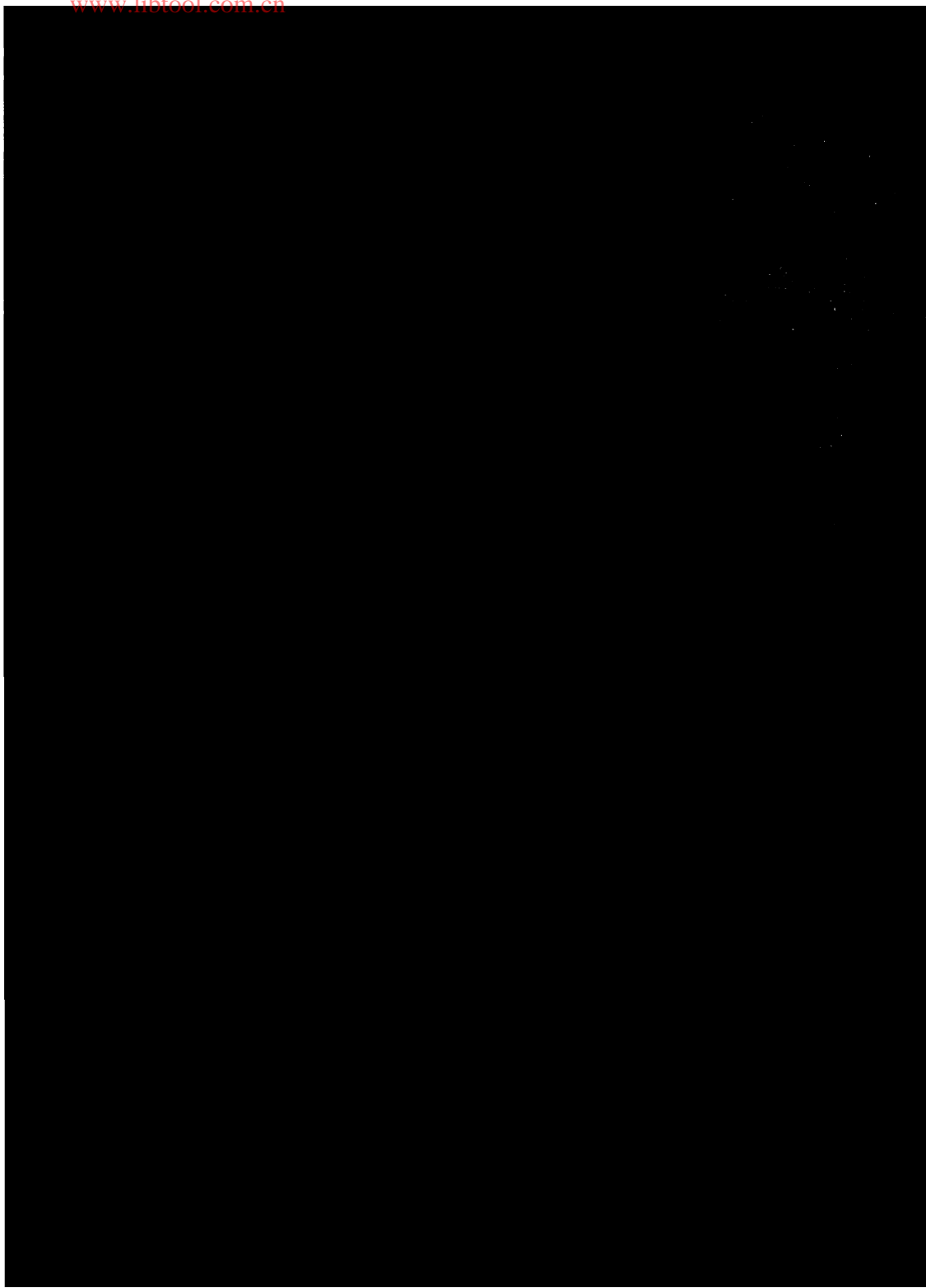
§. XLIV.

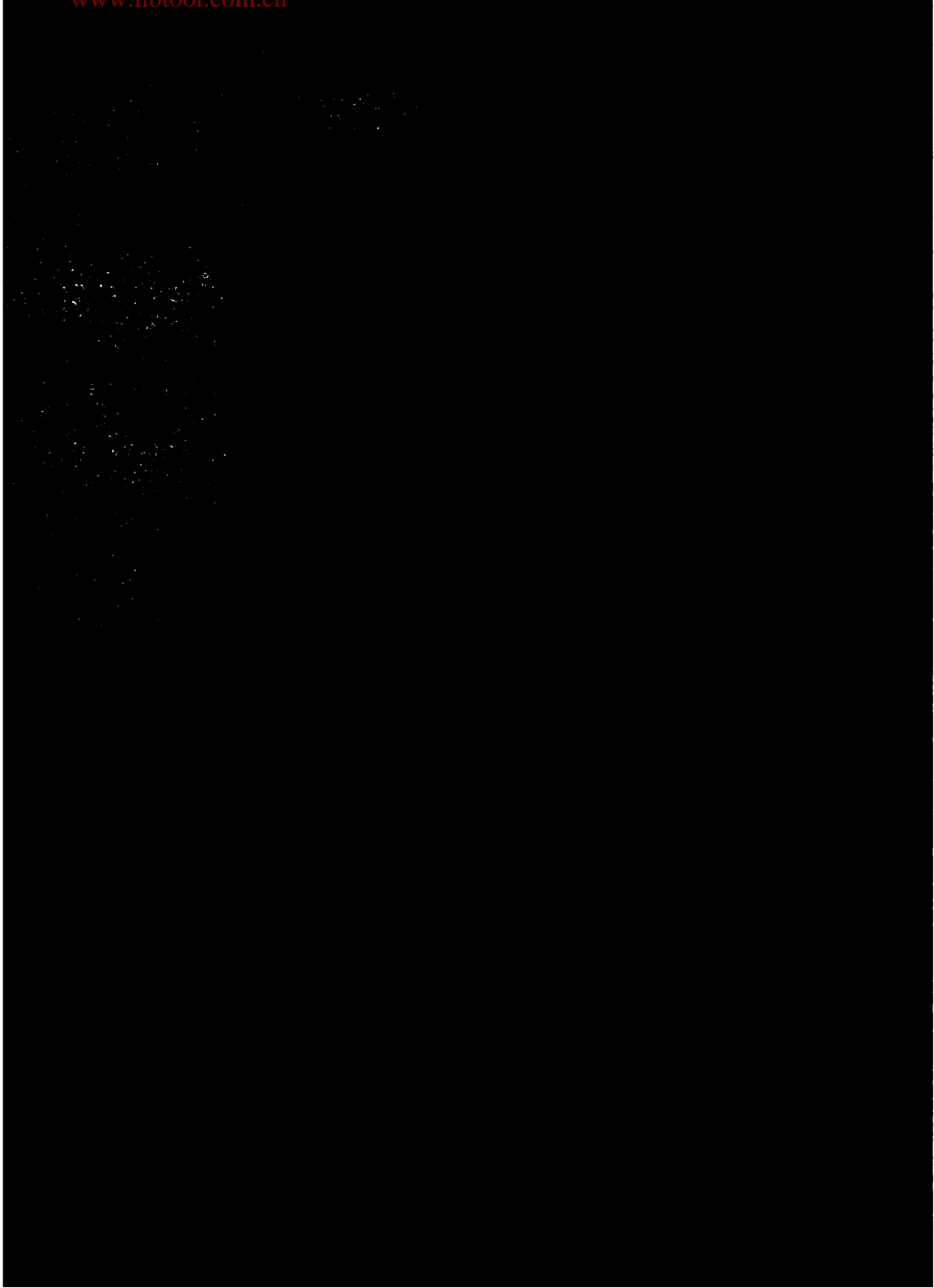
Gøthernes
Vedrister under
Arcadio
og Honorio.

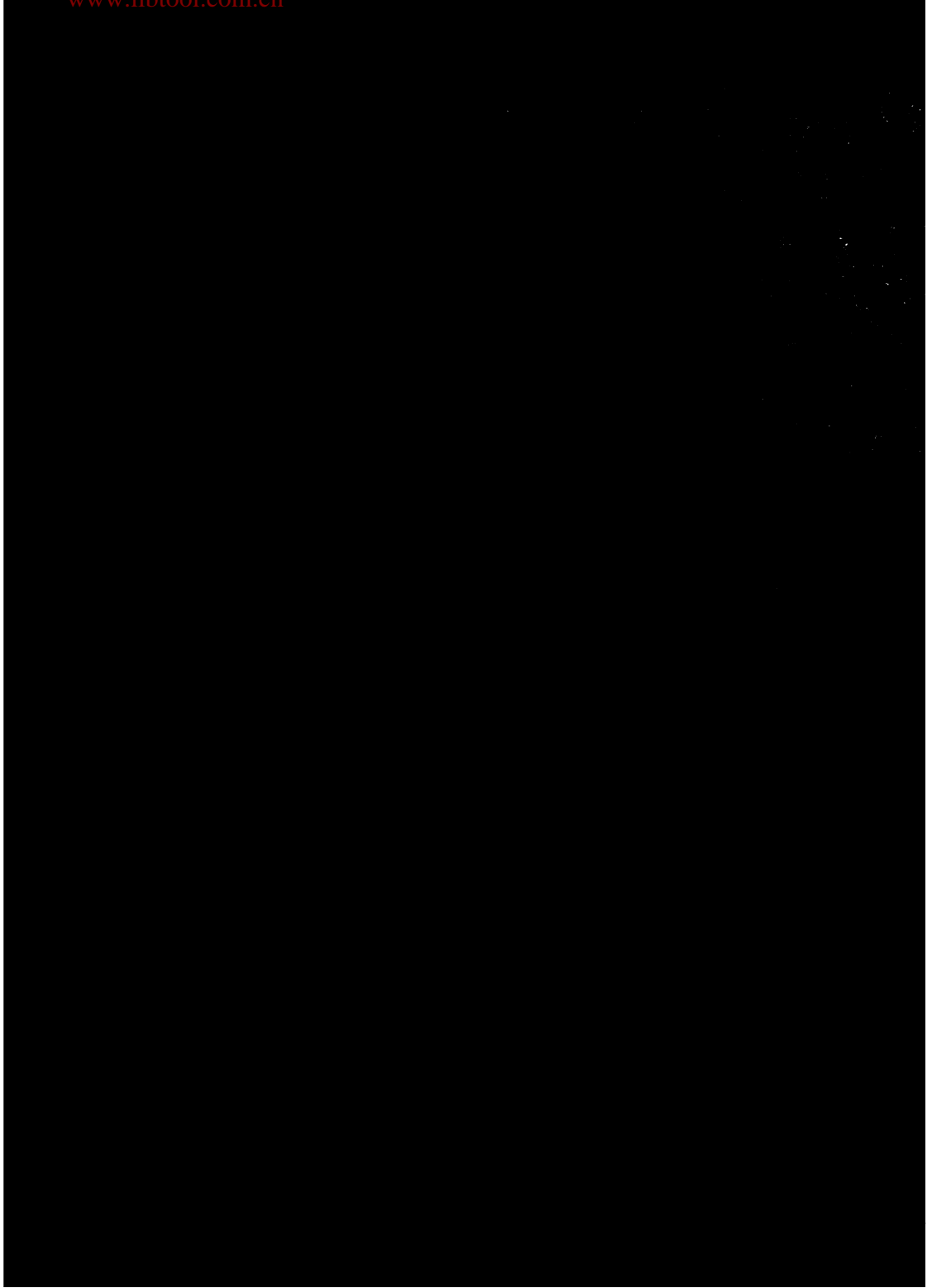
Efter Theodosii Mægni Død Aar 395 blev det Romerske Rige delat imellem hans tvende Søner, og siden aldrig mere

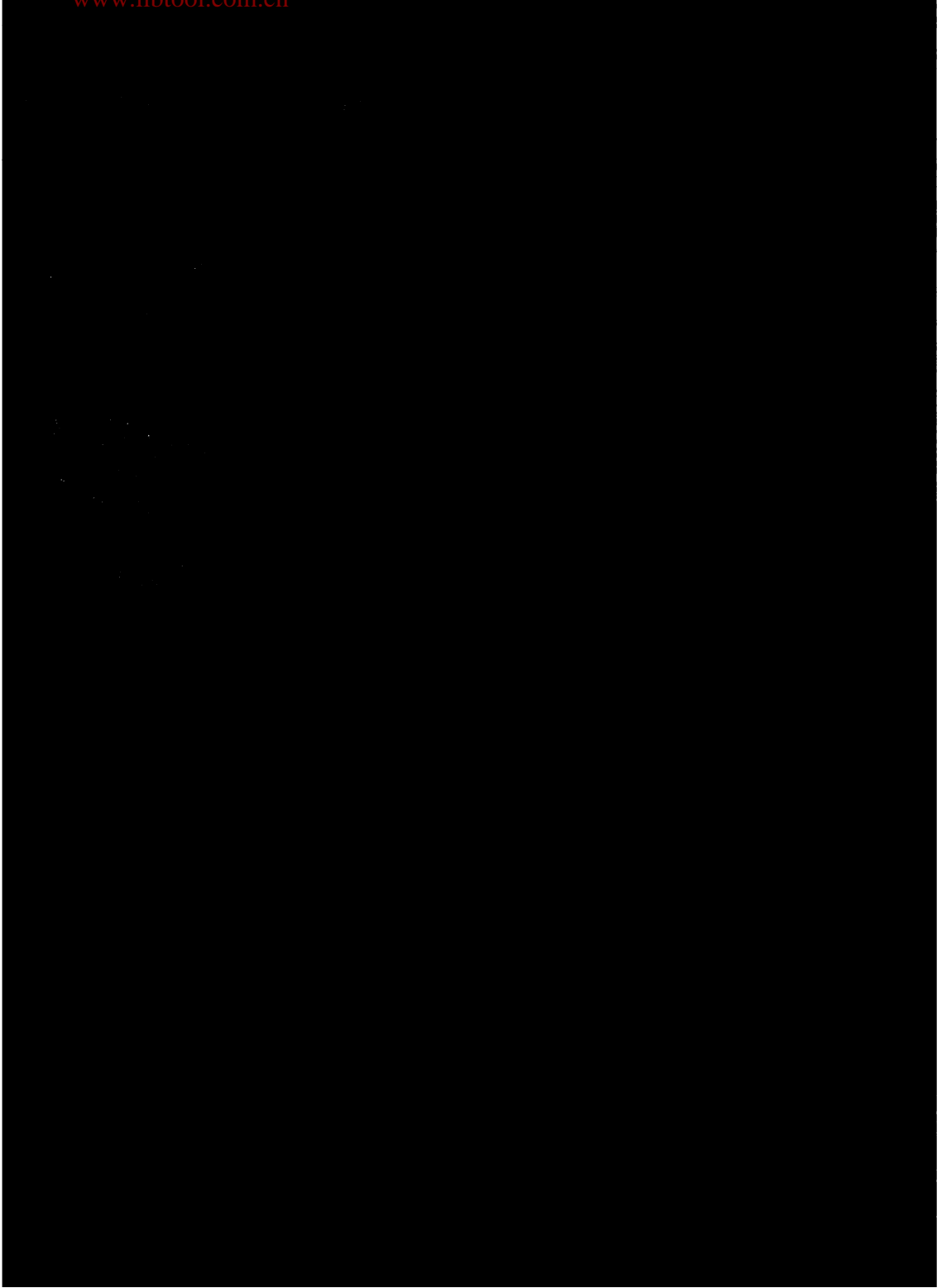
(31) Ib. t. 6. p. 48.

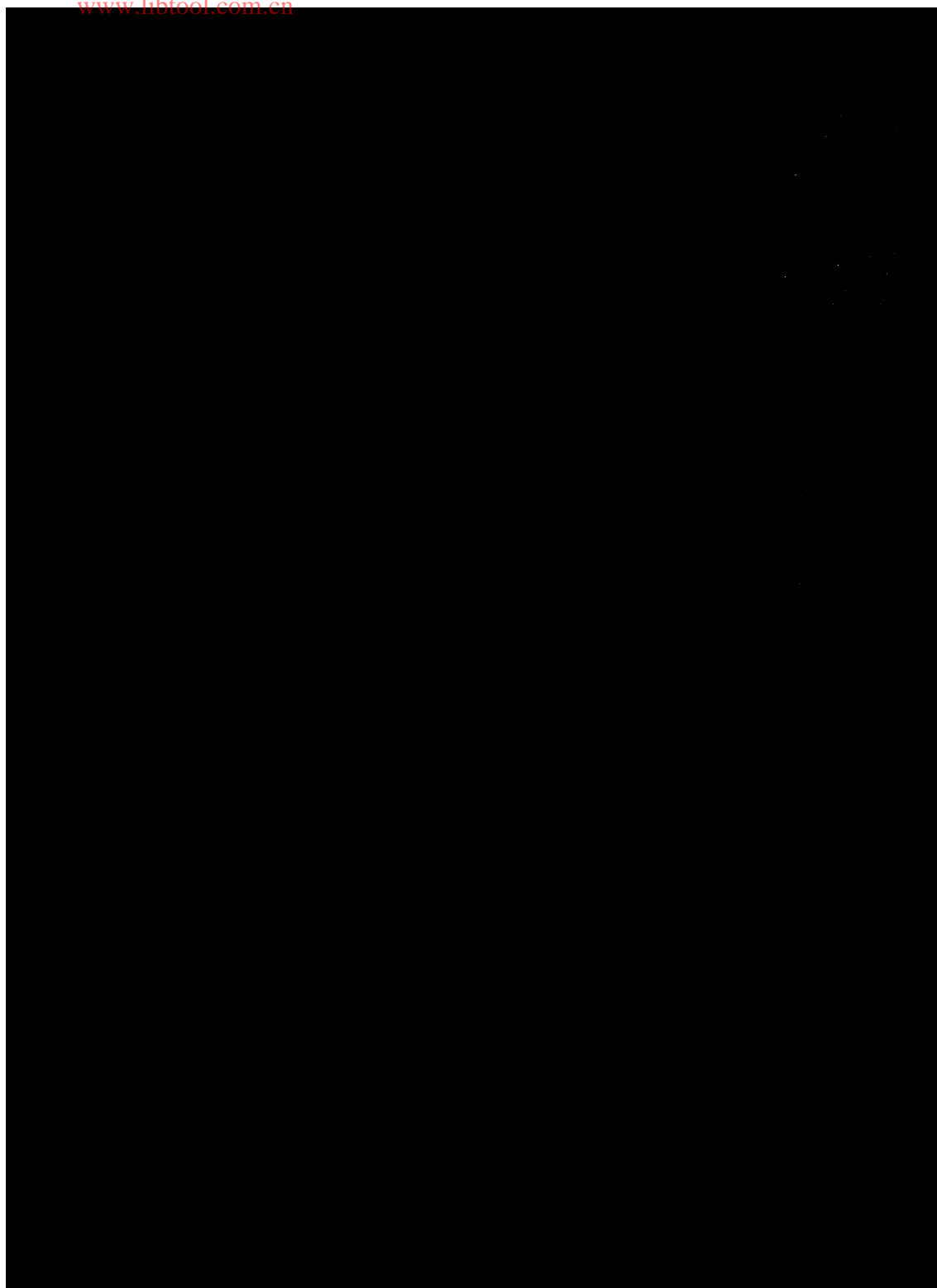
(32) Imp. Orient. t. 2. p. 381 &c. C. B. t. 23.

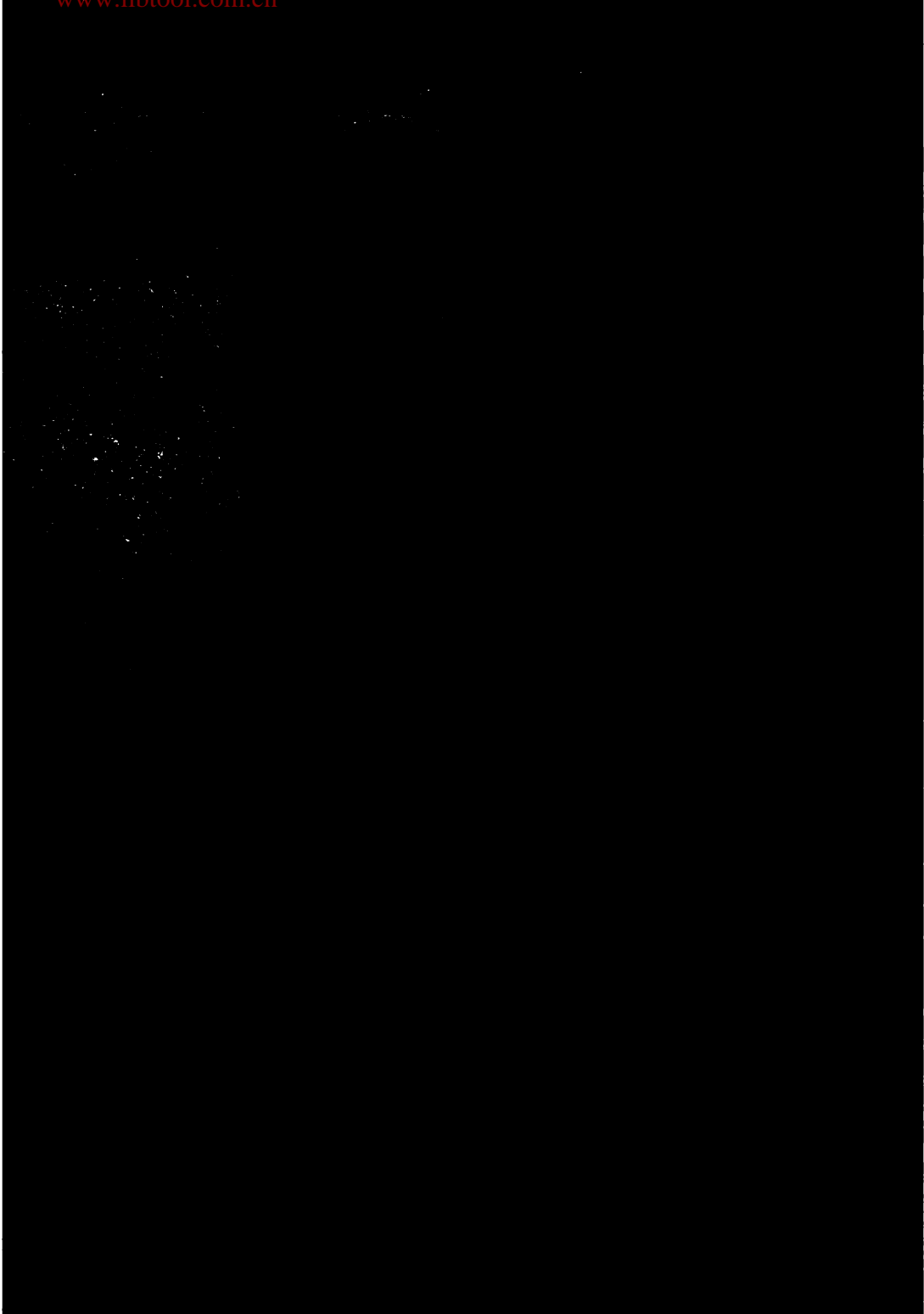

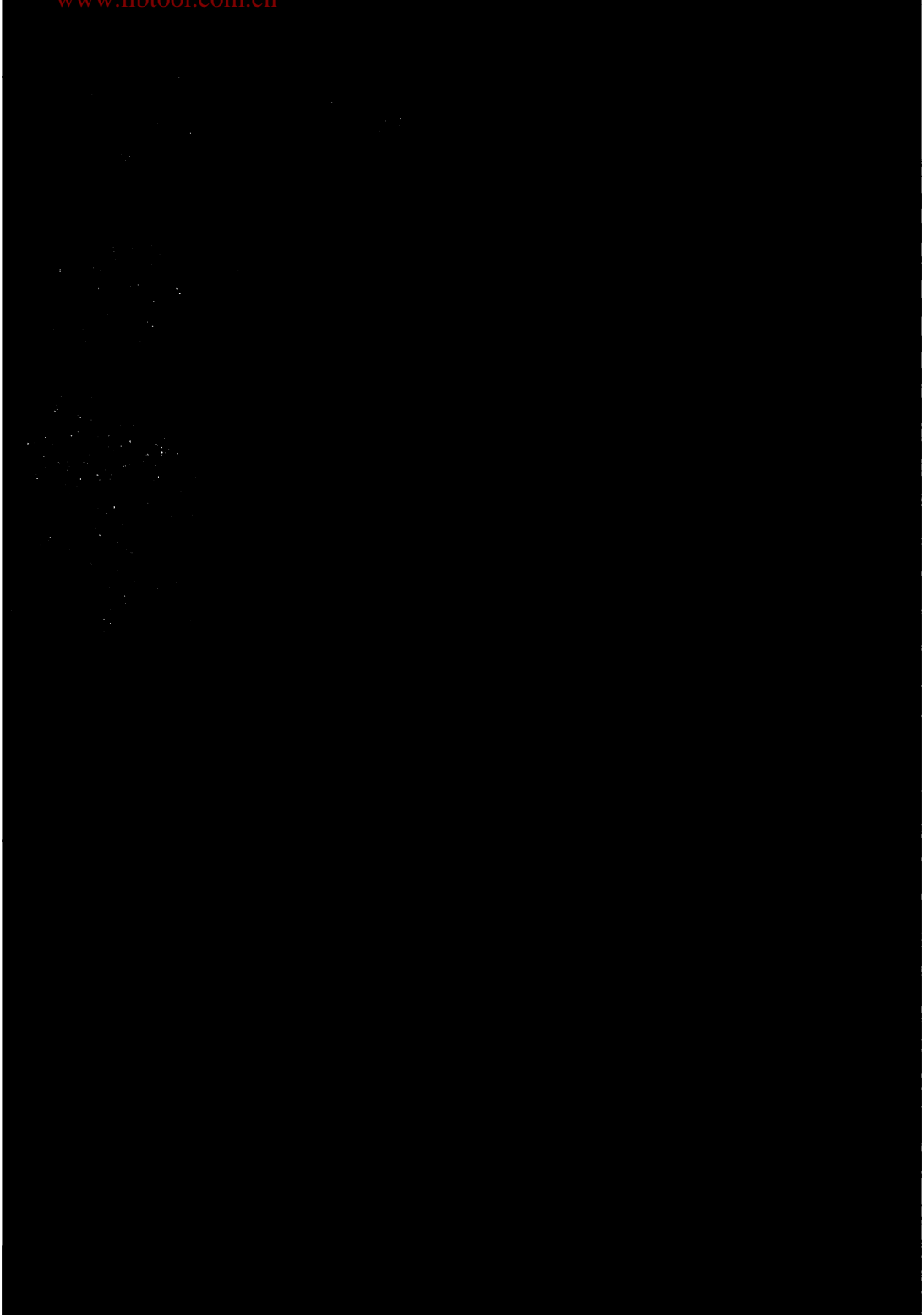

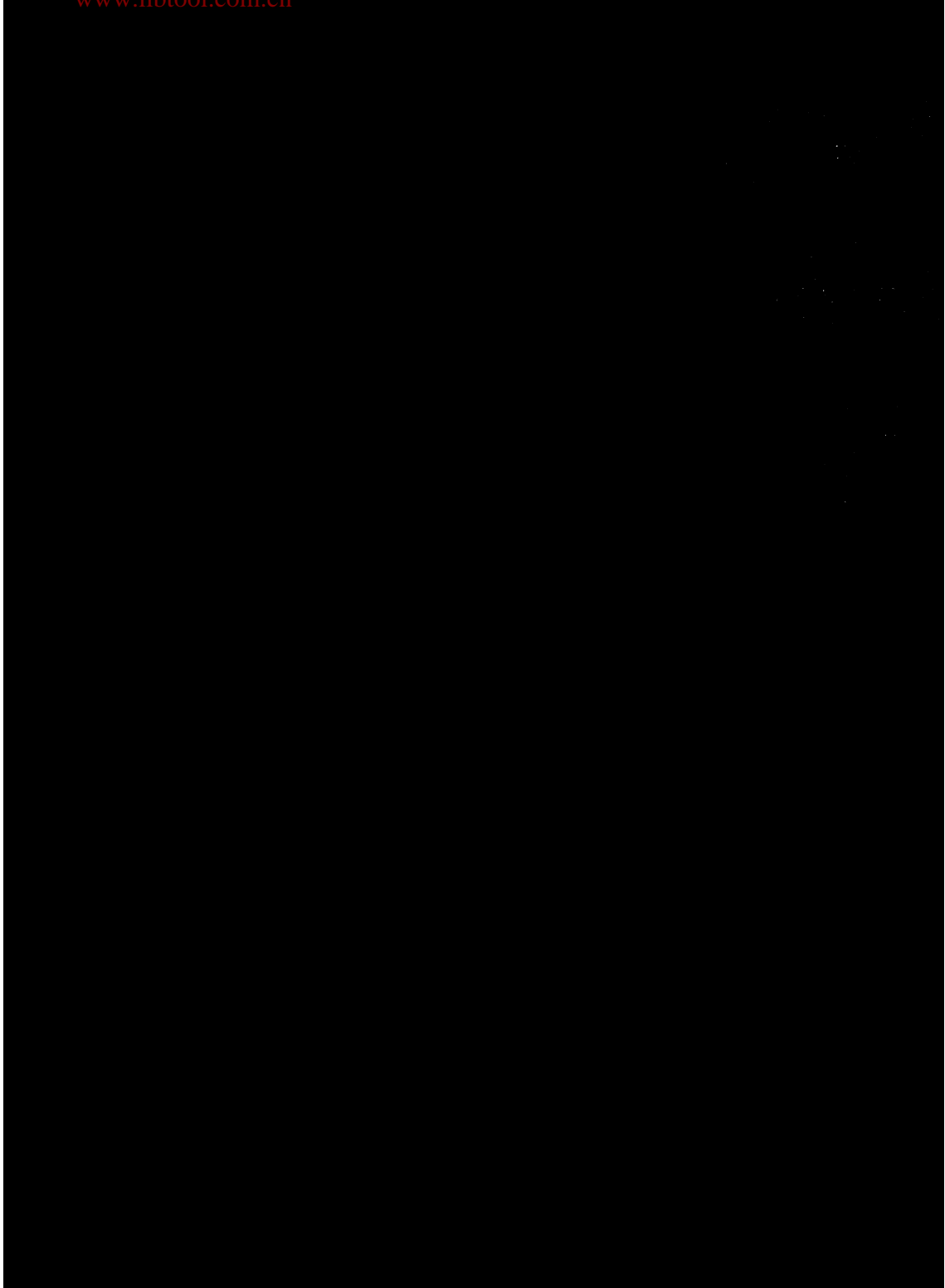

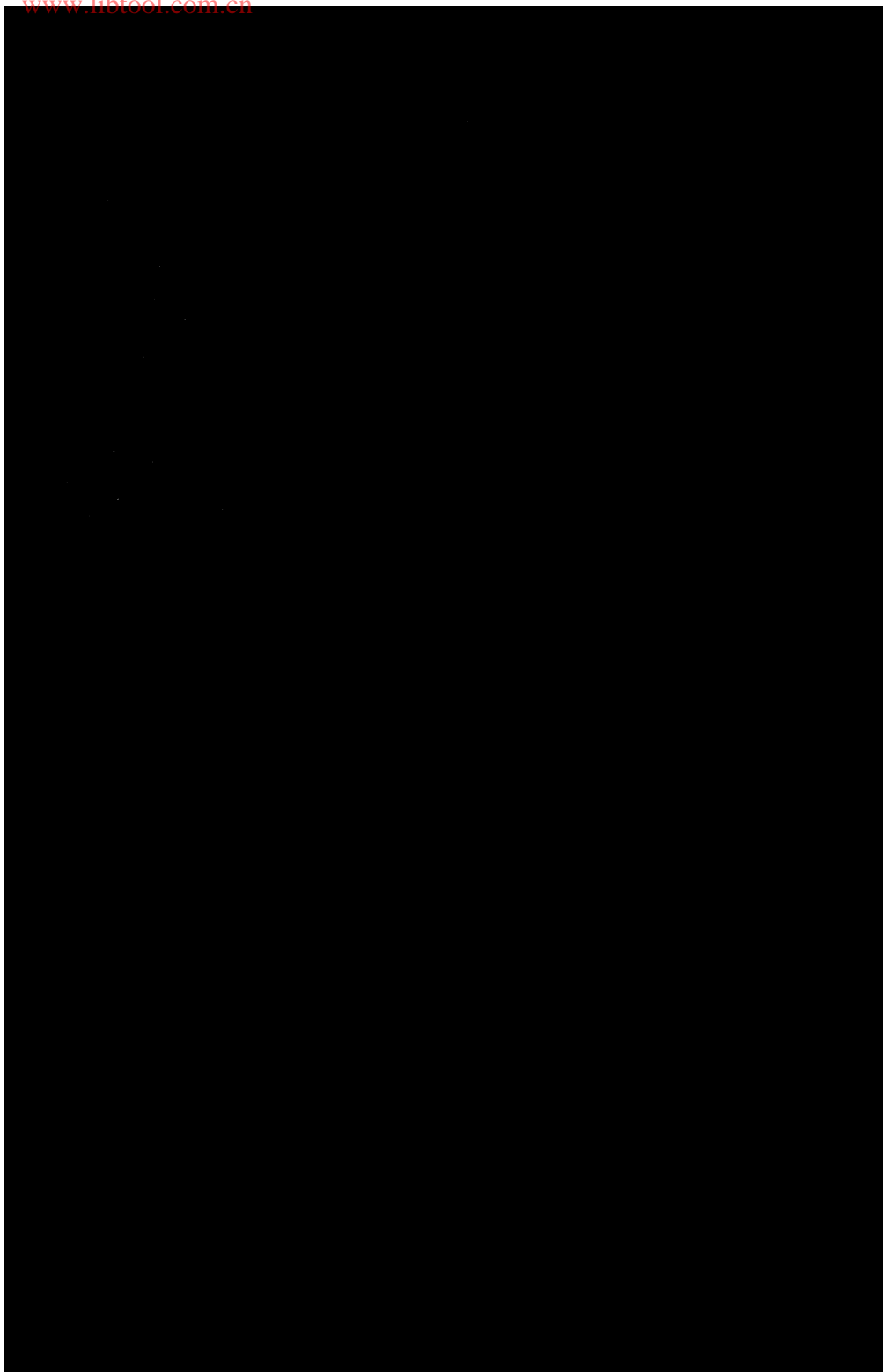

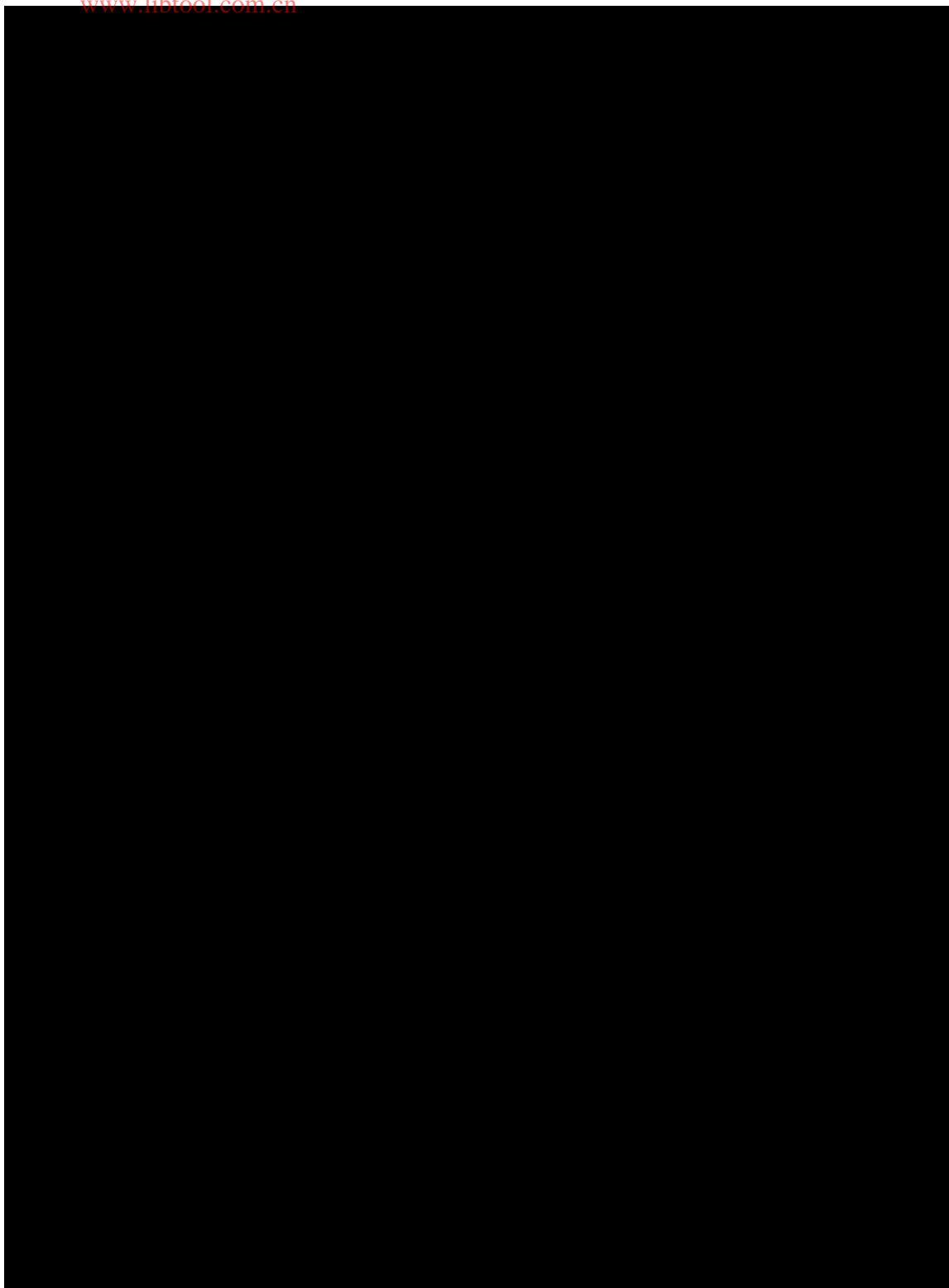

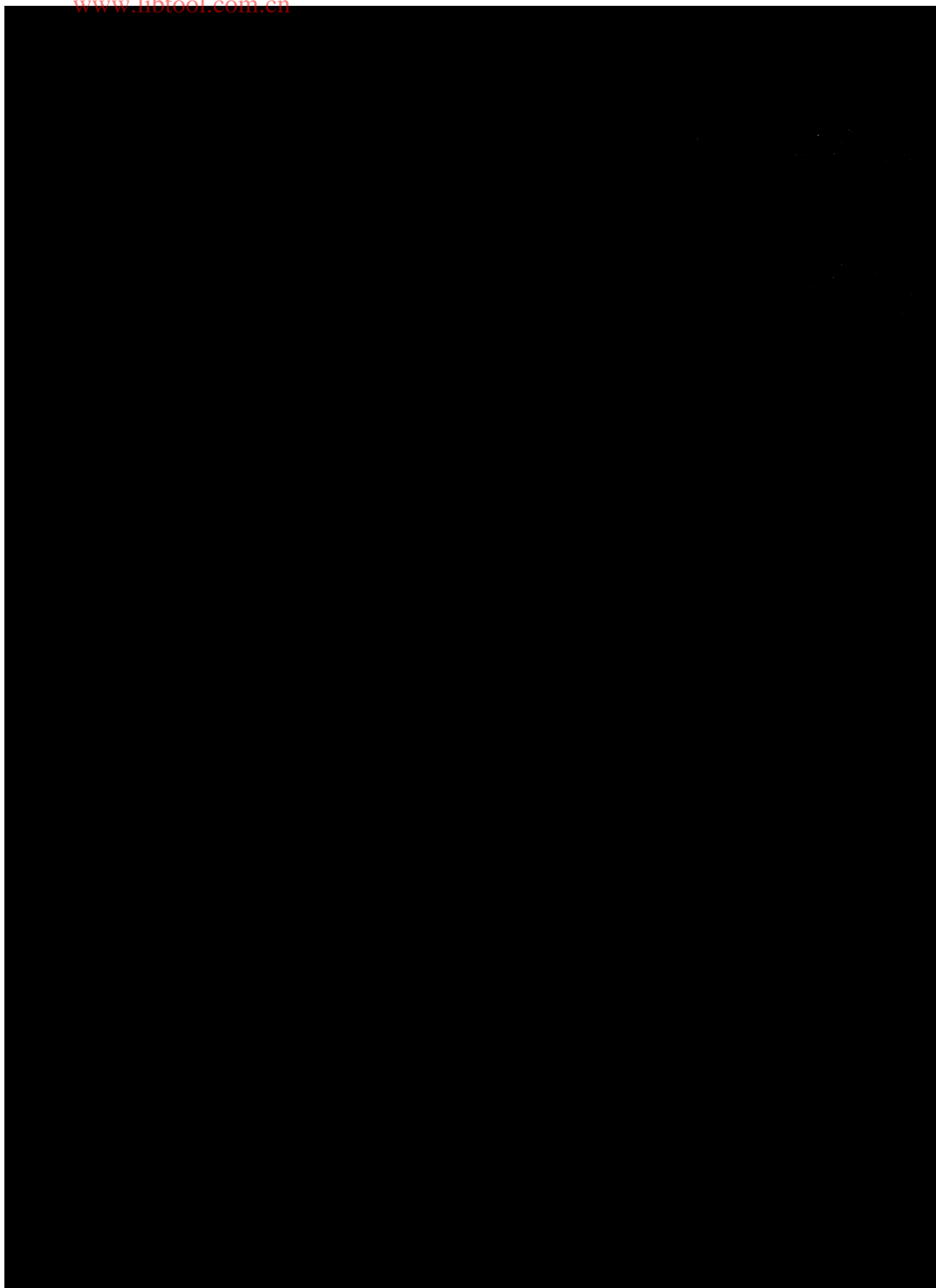

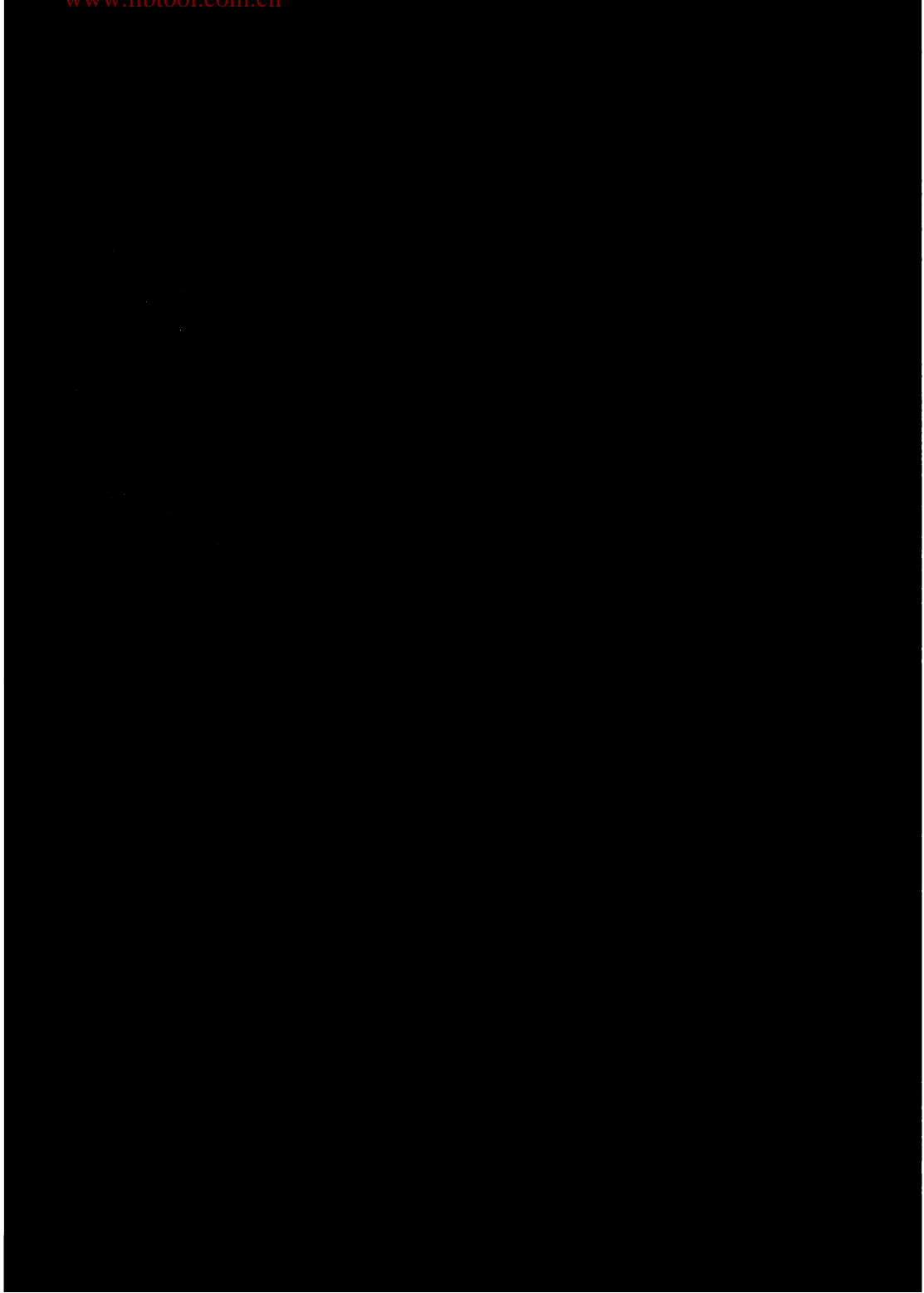

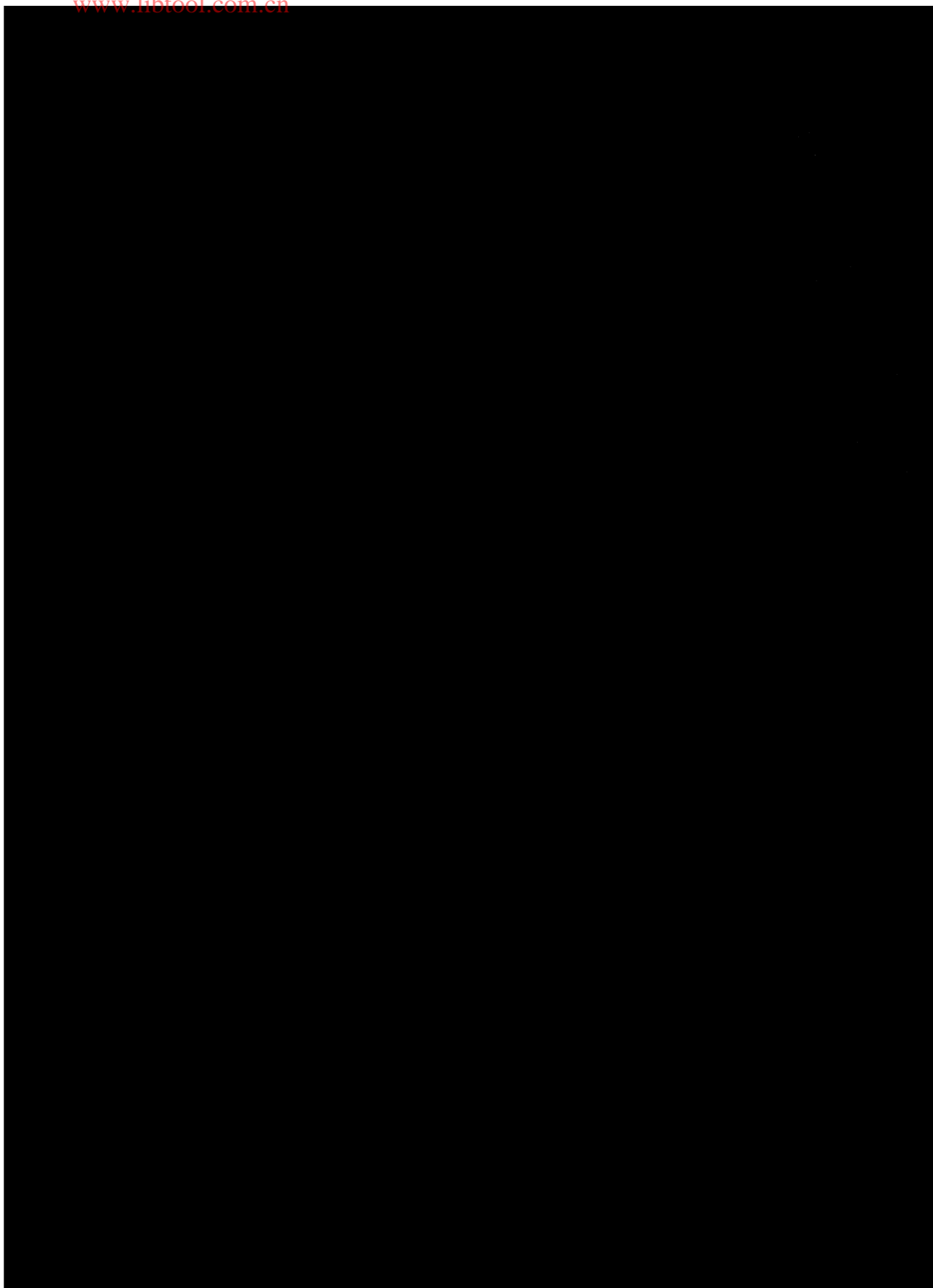

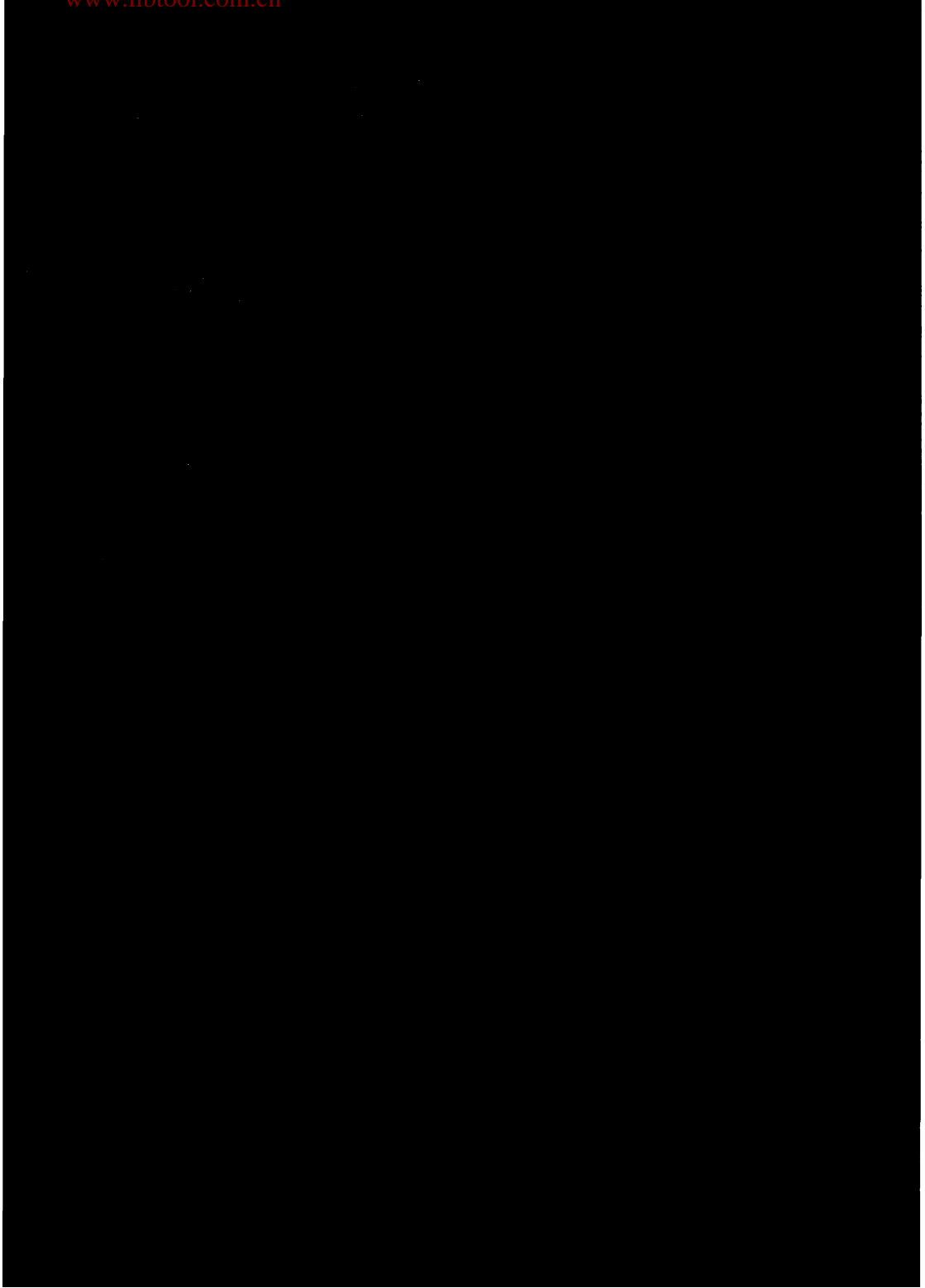
403.

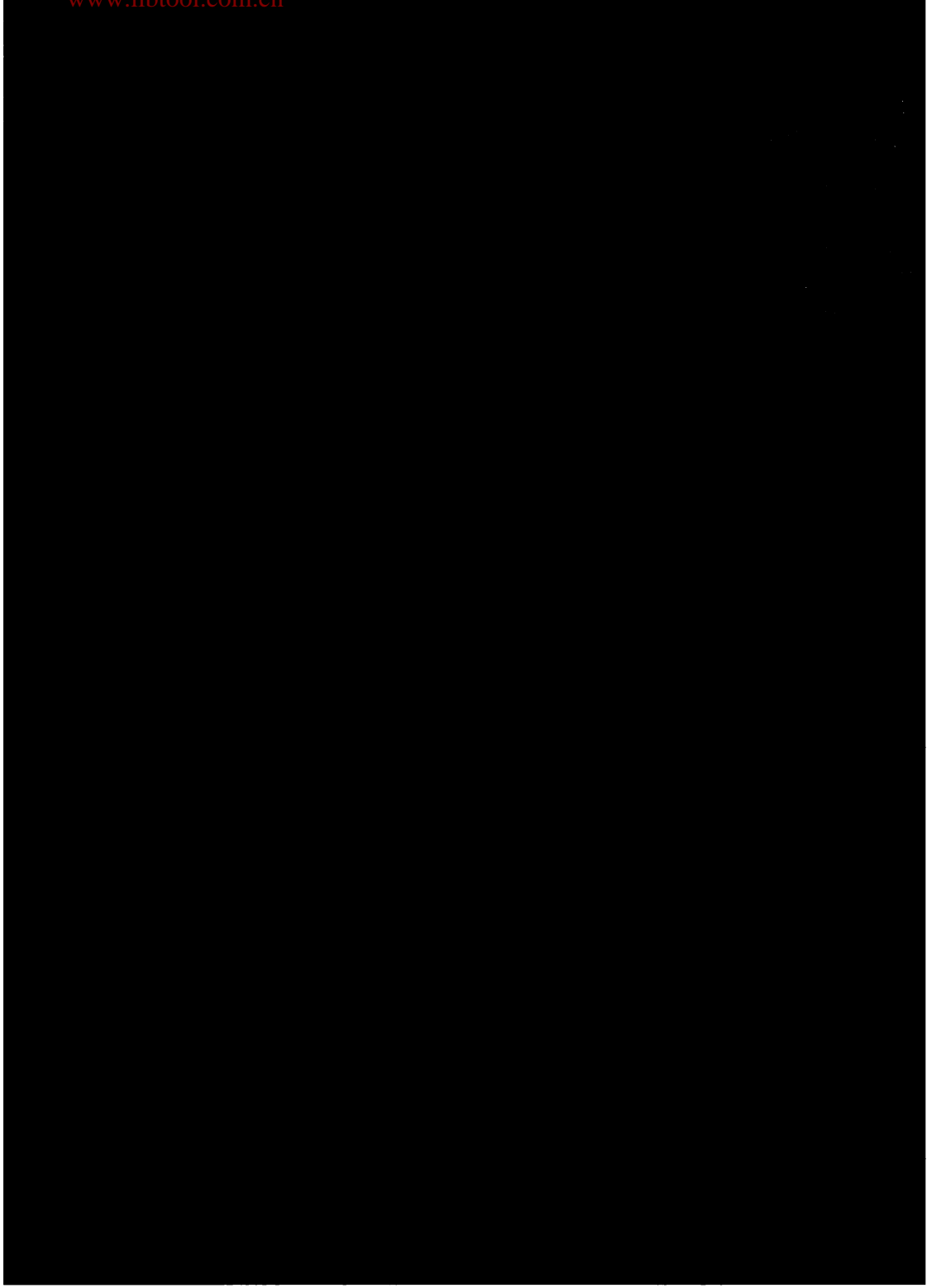
Rhætien, Britannien og Linierne ved Rhinen. Han sømmed med sin Krigshær over Adde-Floden, thi Gotherne havde bef Broen, brød midt igiennem Sienden, og kom lyffeligen i Reyseren. Ved Pollentia, en liden Flekke i Piemont ved Floden Tanaro, og i Nærheden af Chierasco, to Mile fra Alba, Montferrat, kom det til en blodig Trefning, hvorudi skeede stort Nederlag paa begge Sider. Der siges, at Alarie var Bøyn til Gallien, for at tage visse Egne der i Besiddelse, som Honorius havde lovet ham, og at Stilicho oversaltd ham der paa en forræderisk Maade. Stædet hvor Slaget skeede spnes og bekræfte dette, thi det ligger paa Bøyn til Gallien og til Rom. Dette skeede en Vaaske Dag, den 29 Martii, vilde Gotherne af Verbødighed for denne hellige Dag længe sigte, men søgte at undgaae Trefning ved at trække sig tilbage. Paa Romernes Side gjorde en Trop Alanske Ryttere Anfald, men deres Anfører blev slaget, og kom Ryttieriet derved i Uord. indtil Stilicho understyrkede det ved Fod-Folket. Den Guds og Hedning Saul har og været en af de Romerske Generaler. Romerne tilskreve sig Seperen, fordi de borttog Siendens Broge, befriede en Deel Fanger, igientog en Deel af Romerske ja fangede Alarics Dronning, Børn og Sonne-Koner. Slaget trak Alarie sig tilbage til de Apenniniske Bierge, blev da sluttet et Forklig paa den Maade, at Alarie skulde have gaaet ind i Italien. Han blev bragt dertil af Begjærighed, for at faae sin fangne Familie tilbage, og Stilicho af Frygt for at de ham til Forvitelse. Alarie gif derpaa rolig tilbage over Pyrenæen men da skal han have høvt i Sinde at aabne sig en Bøyn til Rhætien eller Gallien, og villet bemestre sig Verona, som han skal være bleven slaget, og nær selv fanger, dersom si

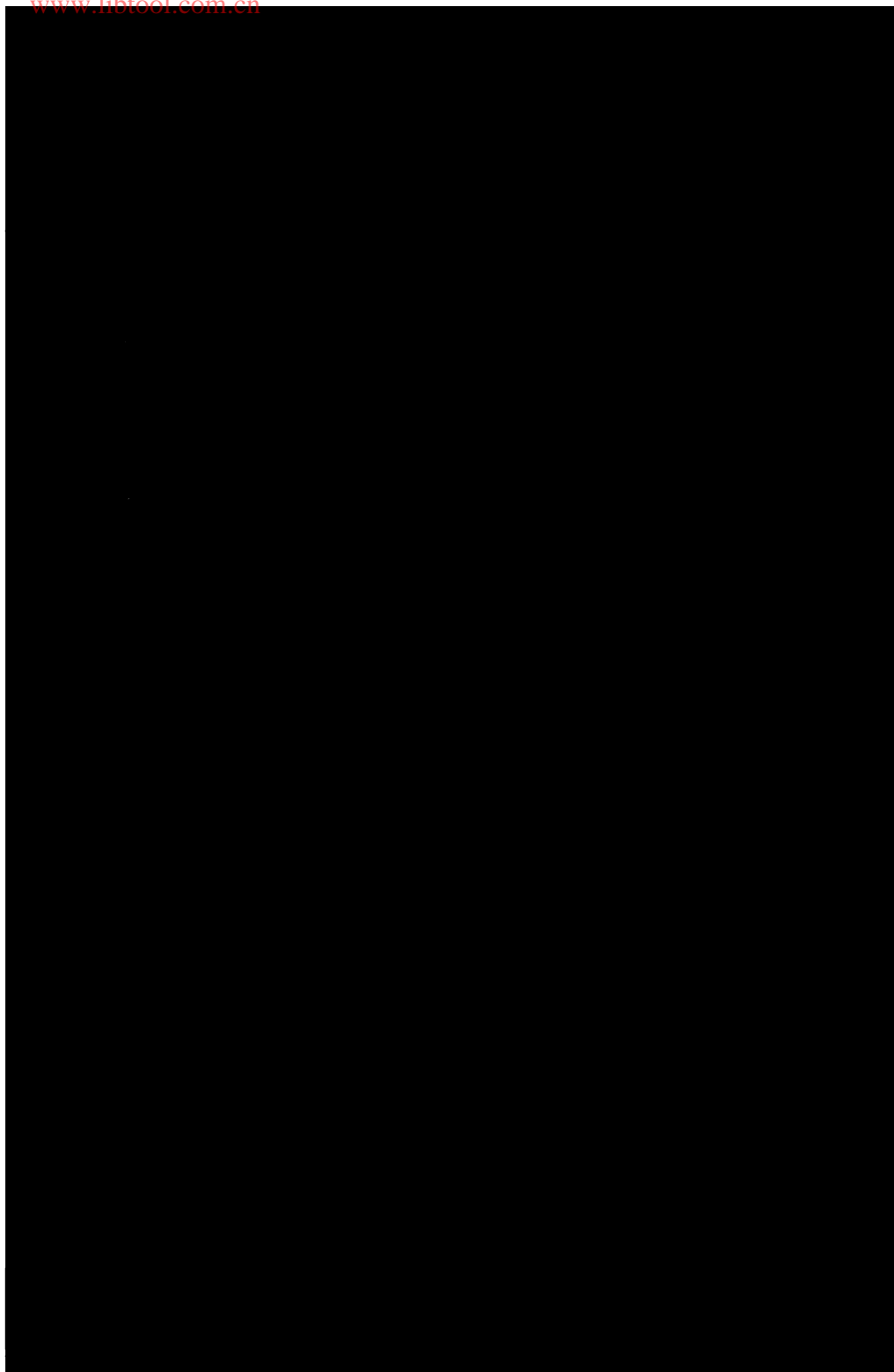

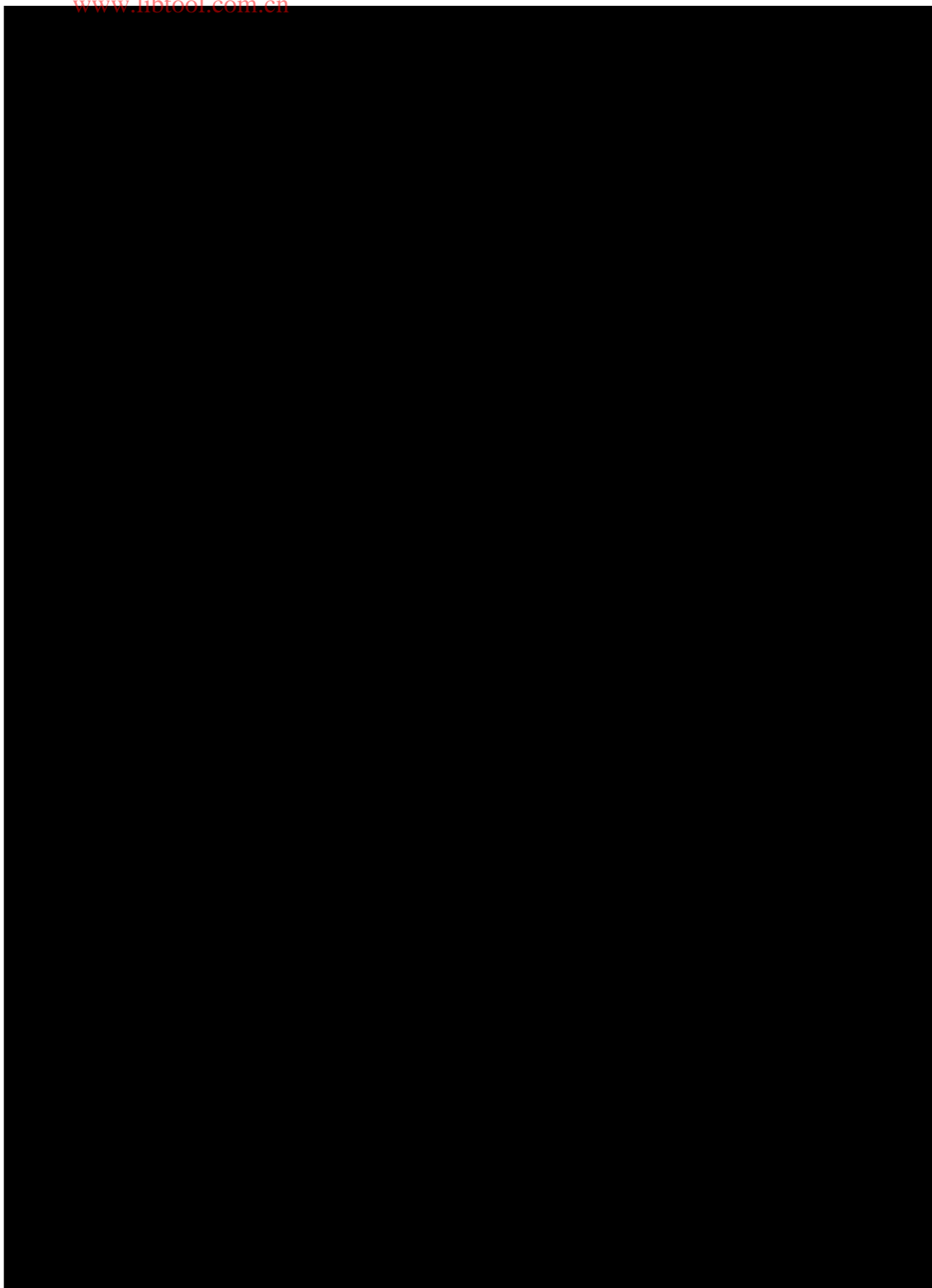

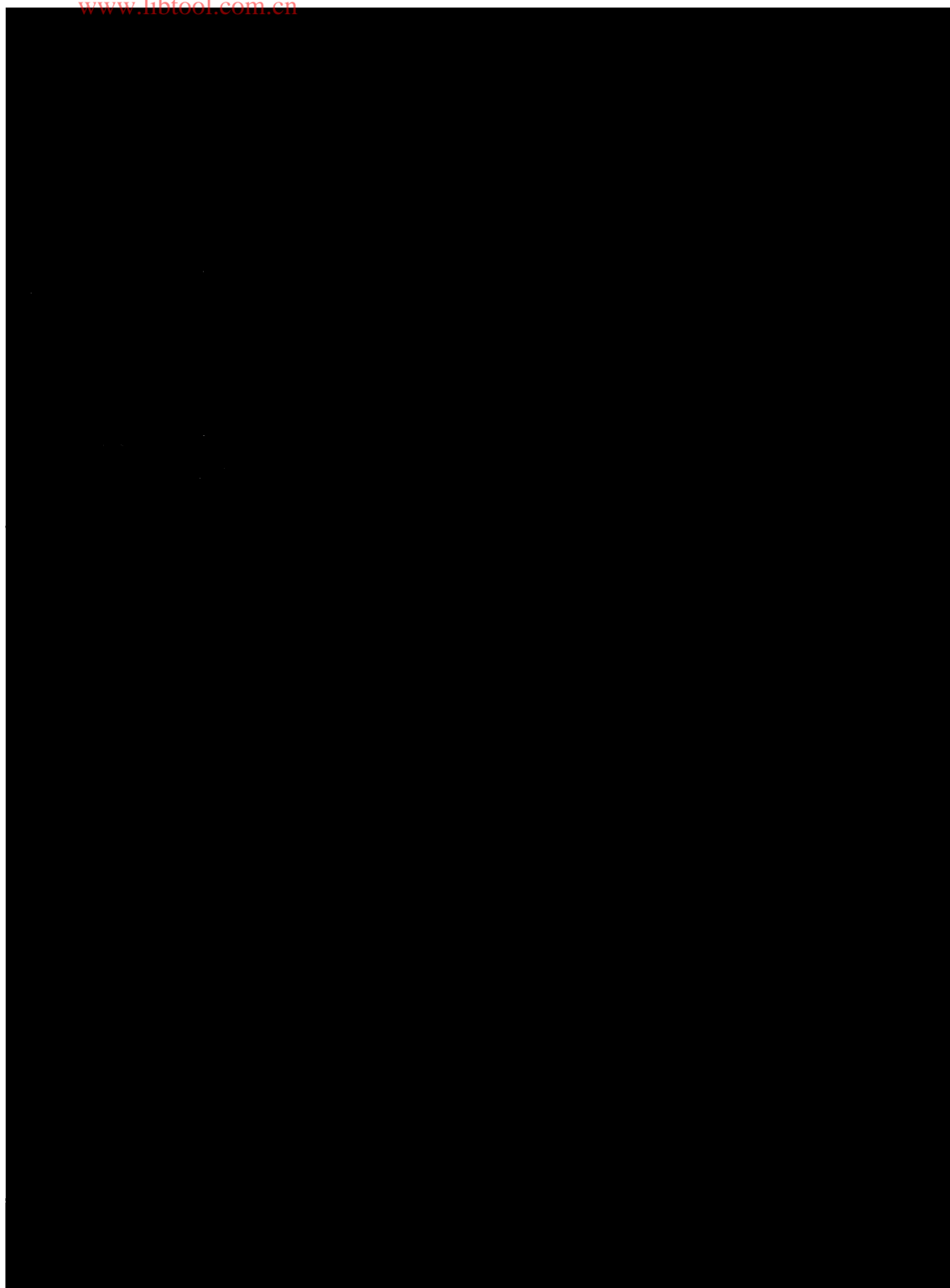

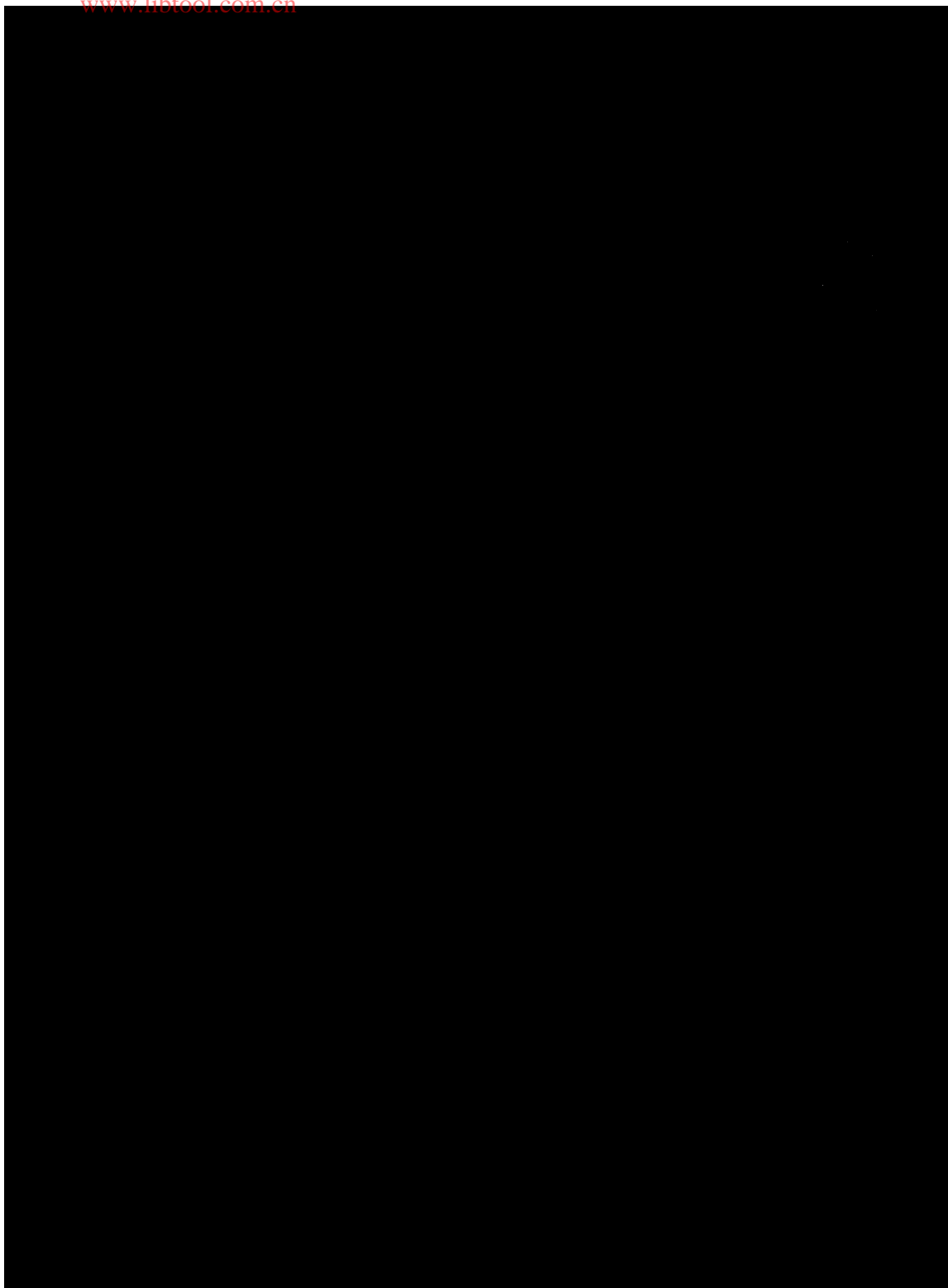

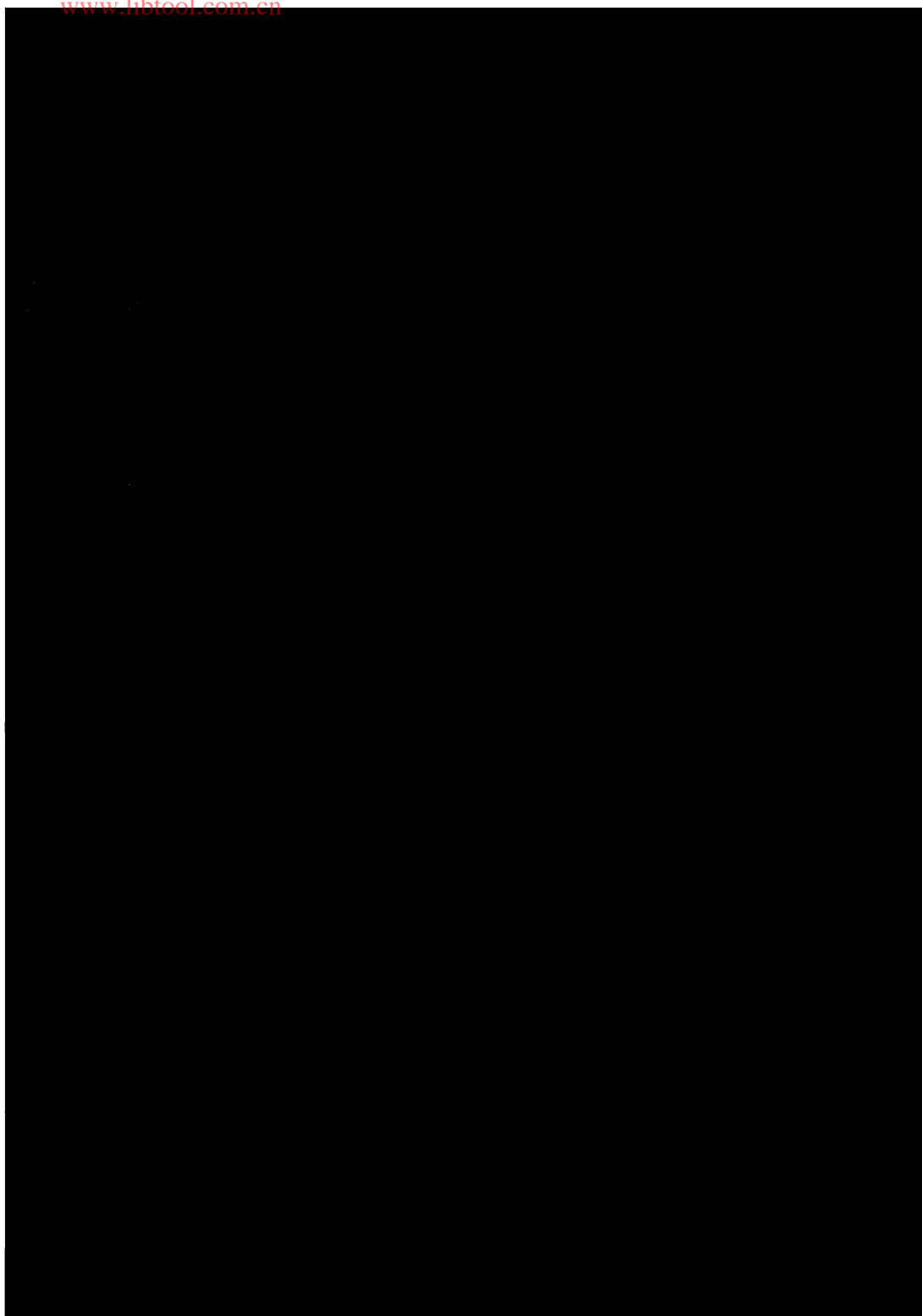

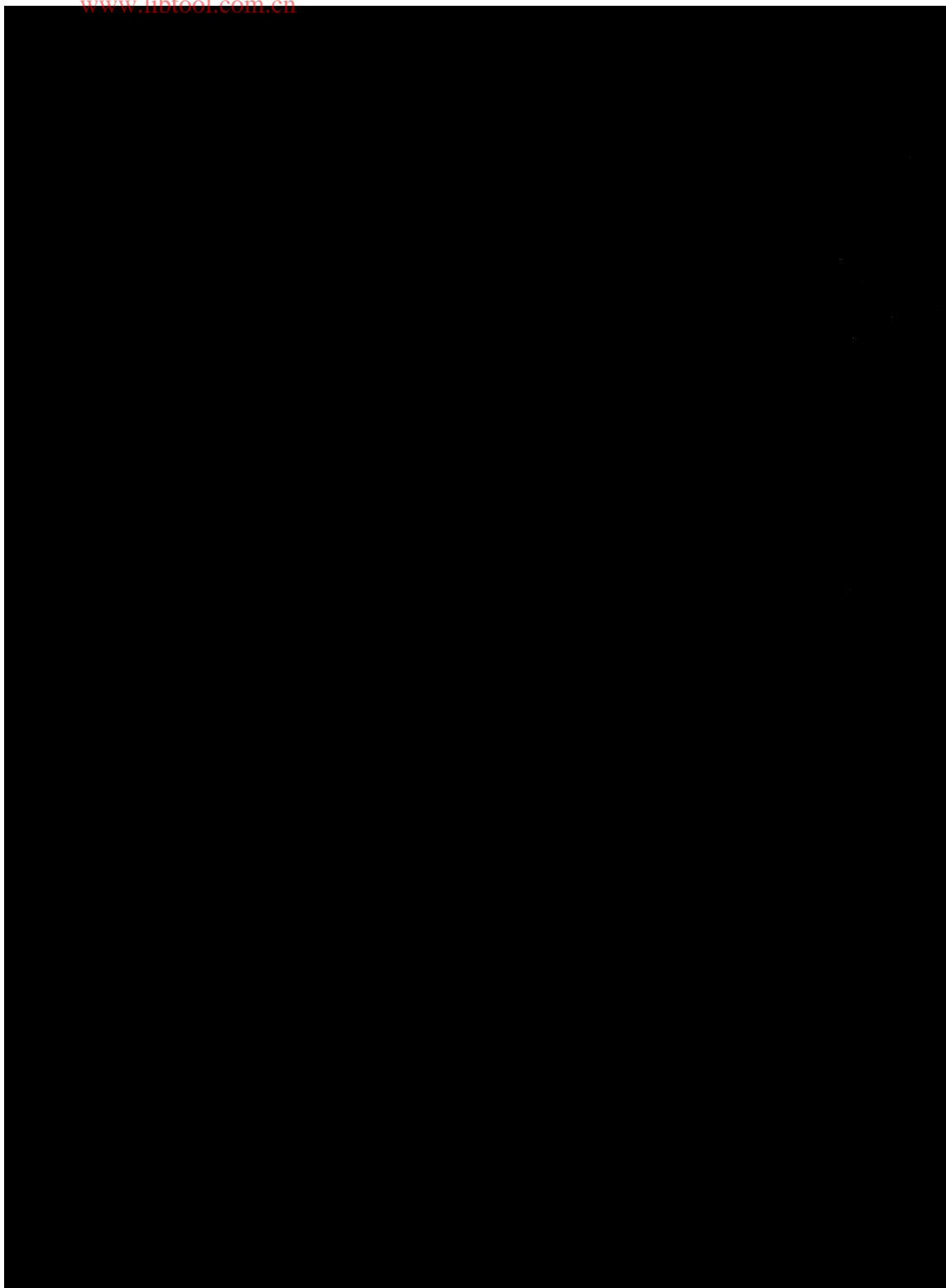

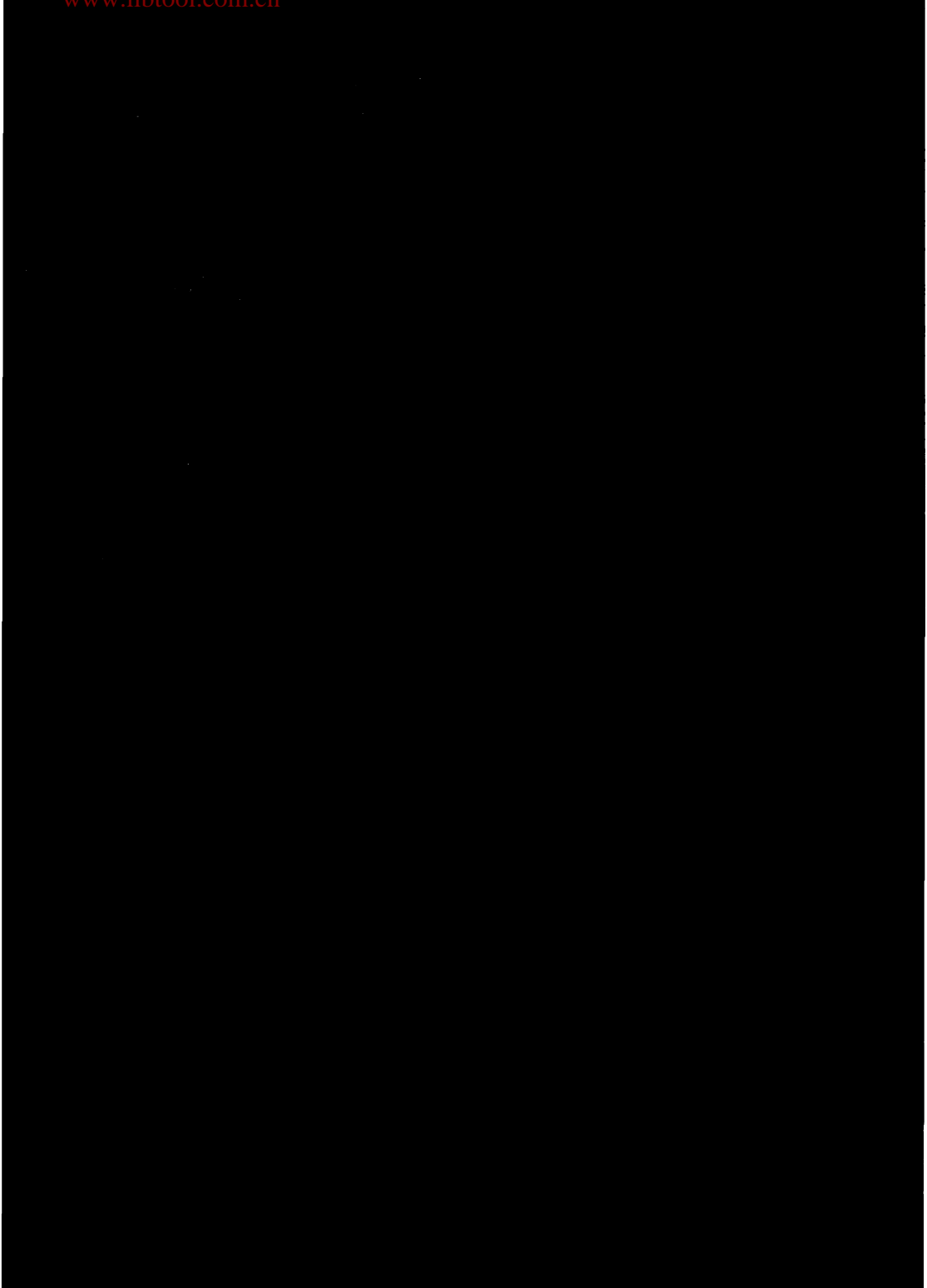

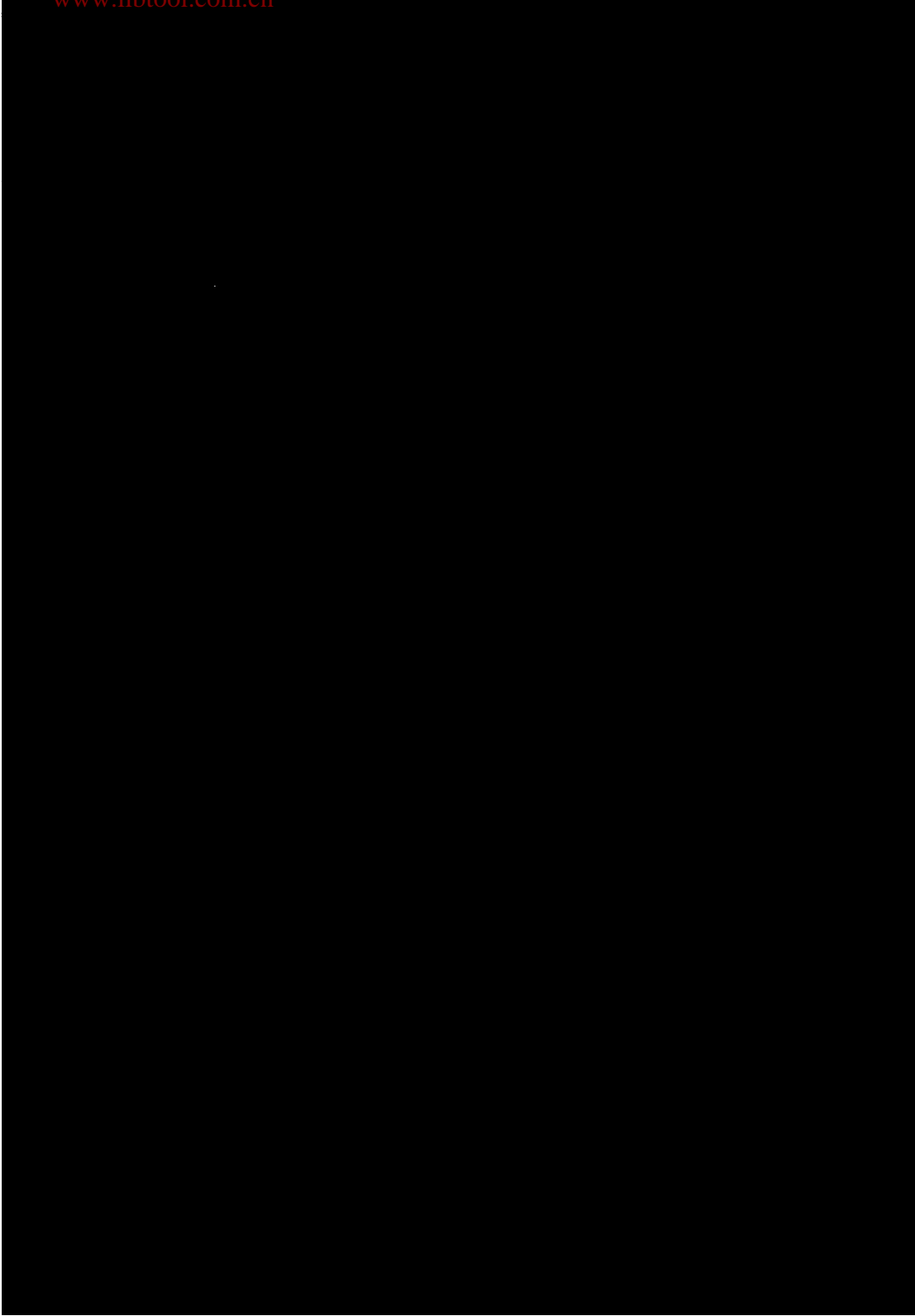

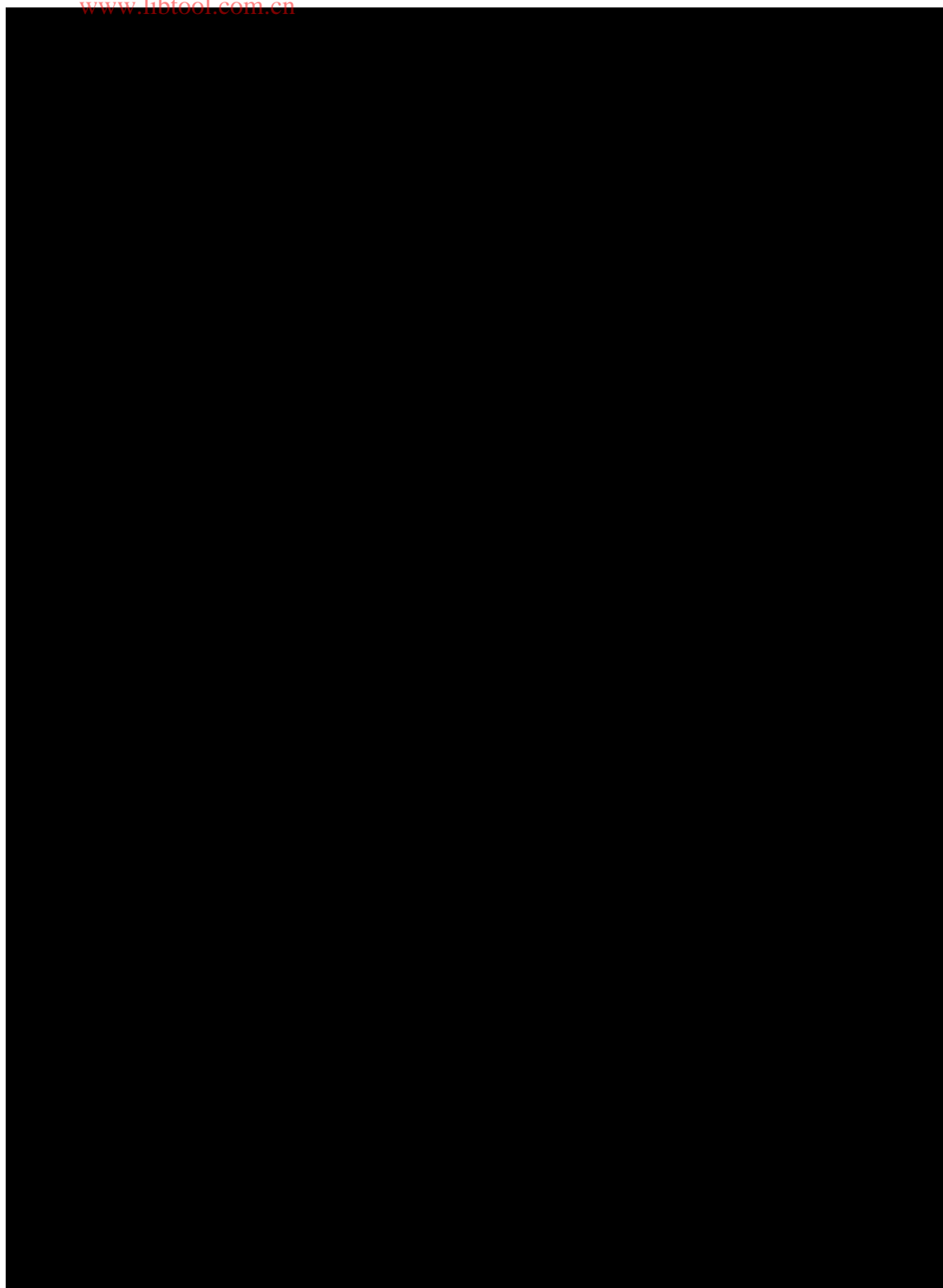

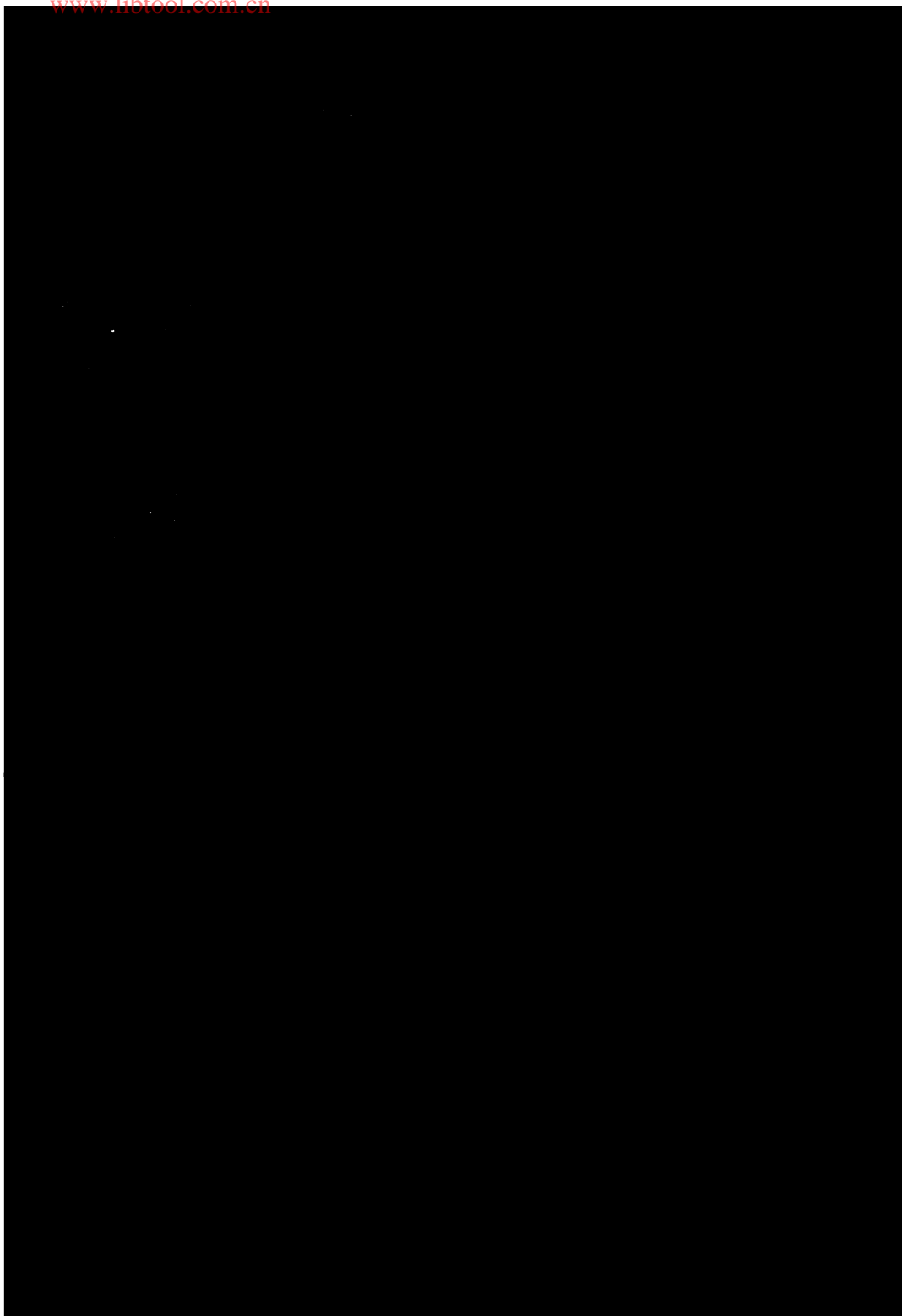

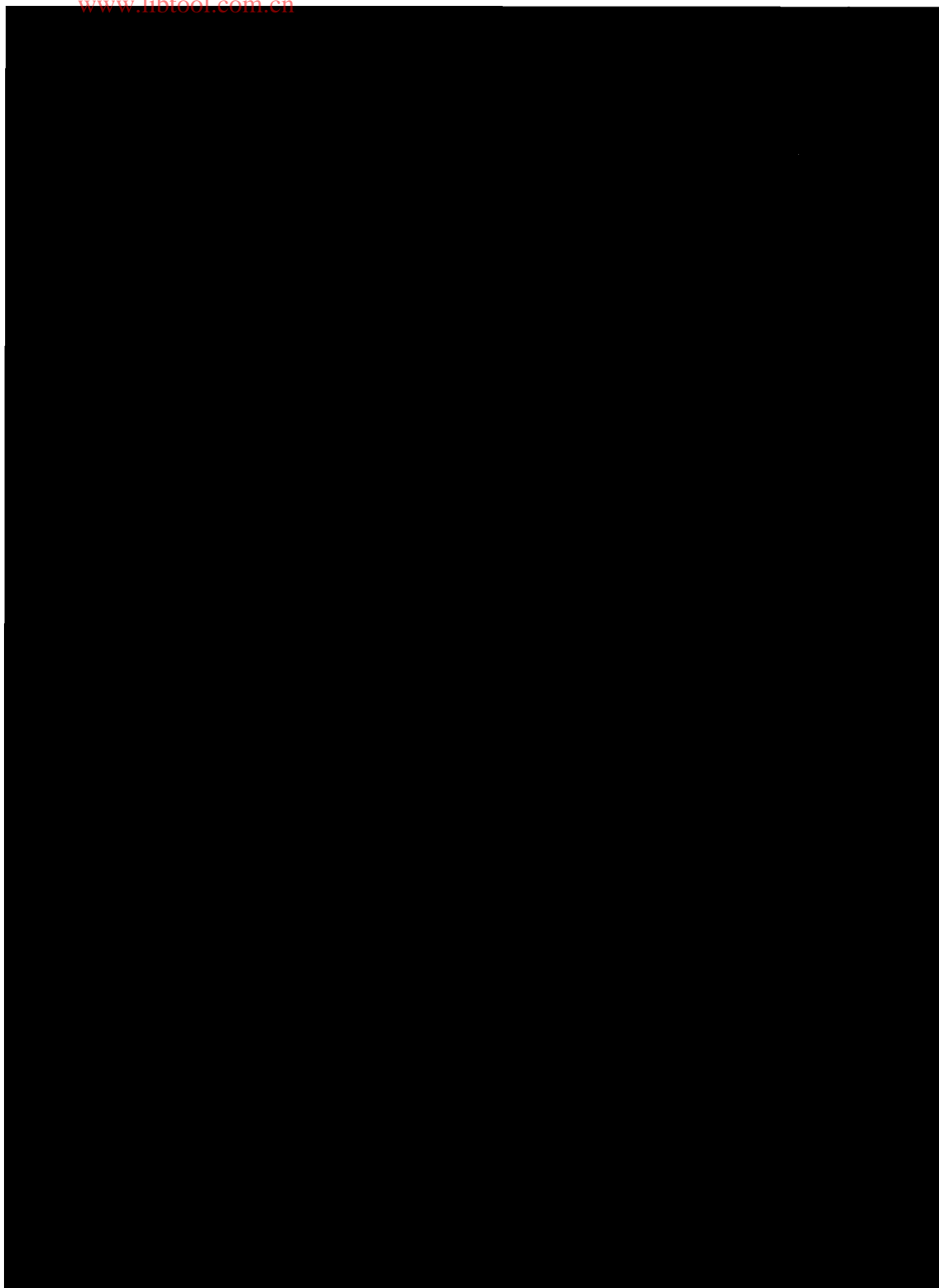

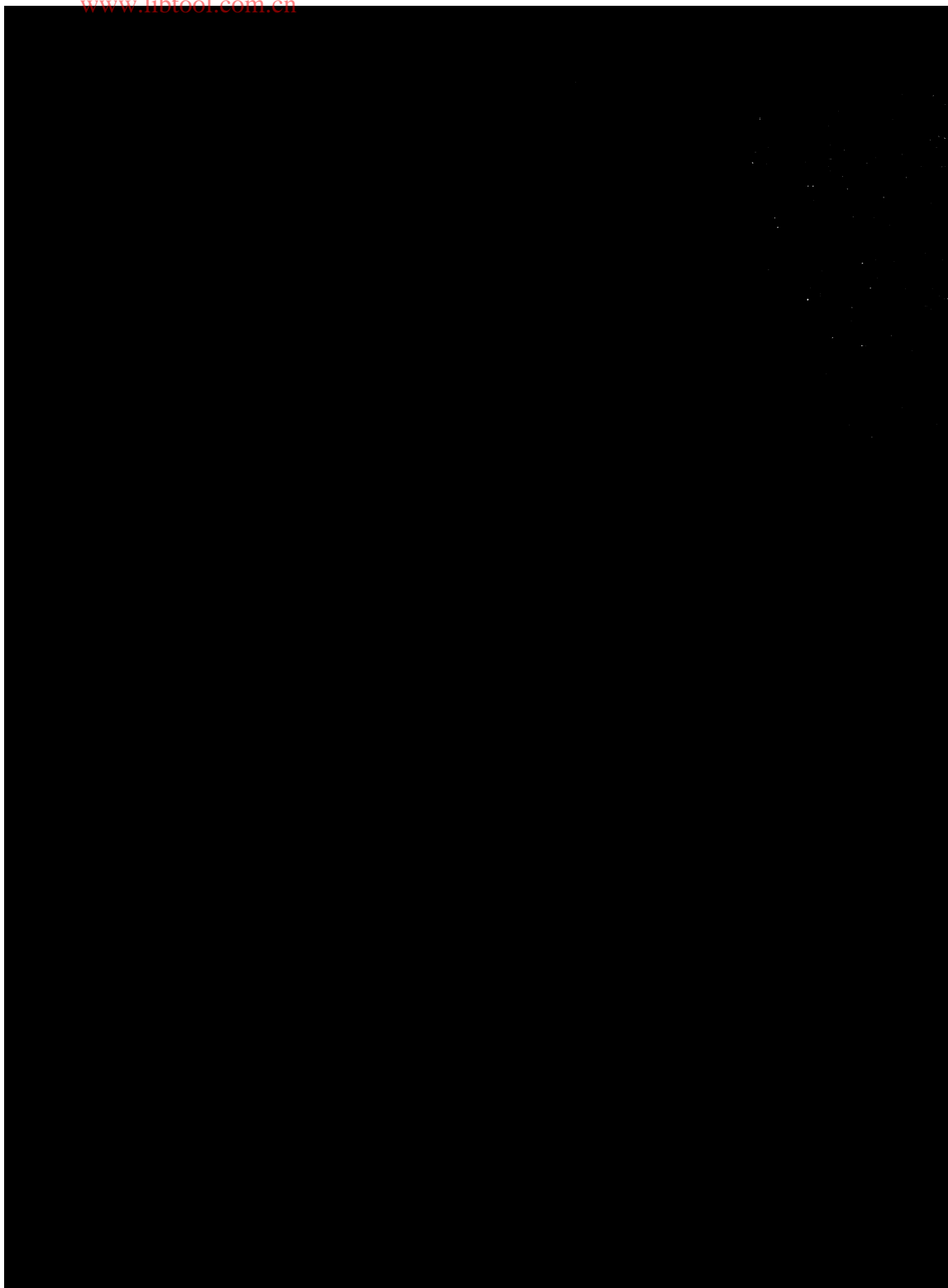
Ord maae man vel stille imellem hoed, som han haver vist af egen Erfaring, og som hen horer til hans egen Tid; og hoed han taler om hen horende til gamle Tider, og derfor haver taget af andre. Til det forste hen horer, hoed han siger om Gothe, Vandaler oc., at have været saa aldetes eet Folk, at Dabene alene have vært Skidsmisse imellem dem, og herudi fortienet han den største Troværdighed, men naar han gjør dem til Samaritaner, Melanchlaner, Geter oc., da er det en ganske anden Sag, og bør han herudi ei troes, med mindre alle andre Omstændigheder være ham med, og nu ere de ham imod. Ved de sidste Gothe, som han omtaler, og siger først at have boet i Dannortien, forstaaer han Ost-Gothe. Om Alarie haver indtaget Rom paa en af de Maader, han fortæller er meget urigtig; dog kan det at en hemmelig Forstaaelse haver hjulpet ham hertil. Hieronymus (94) vidner, at mange vilde tillegne Gothe, som der hos Ezechiel spaaes om Gog og Magog, men han siger, at alle Lærde for hans Tid have mere kaldet dem Gethim, Gethim og Magog, og synes altsaa ei at fæste nogen stor Troe her. Hos Spon (95) forekommer følgende mærkværdige Inscriptio

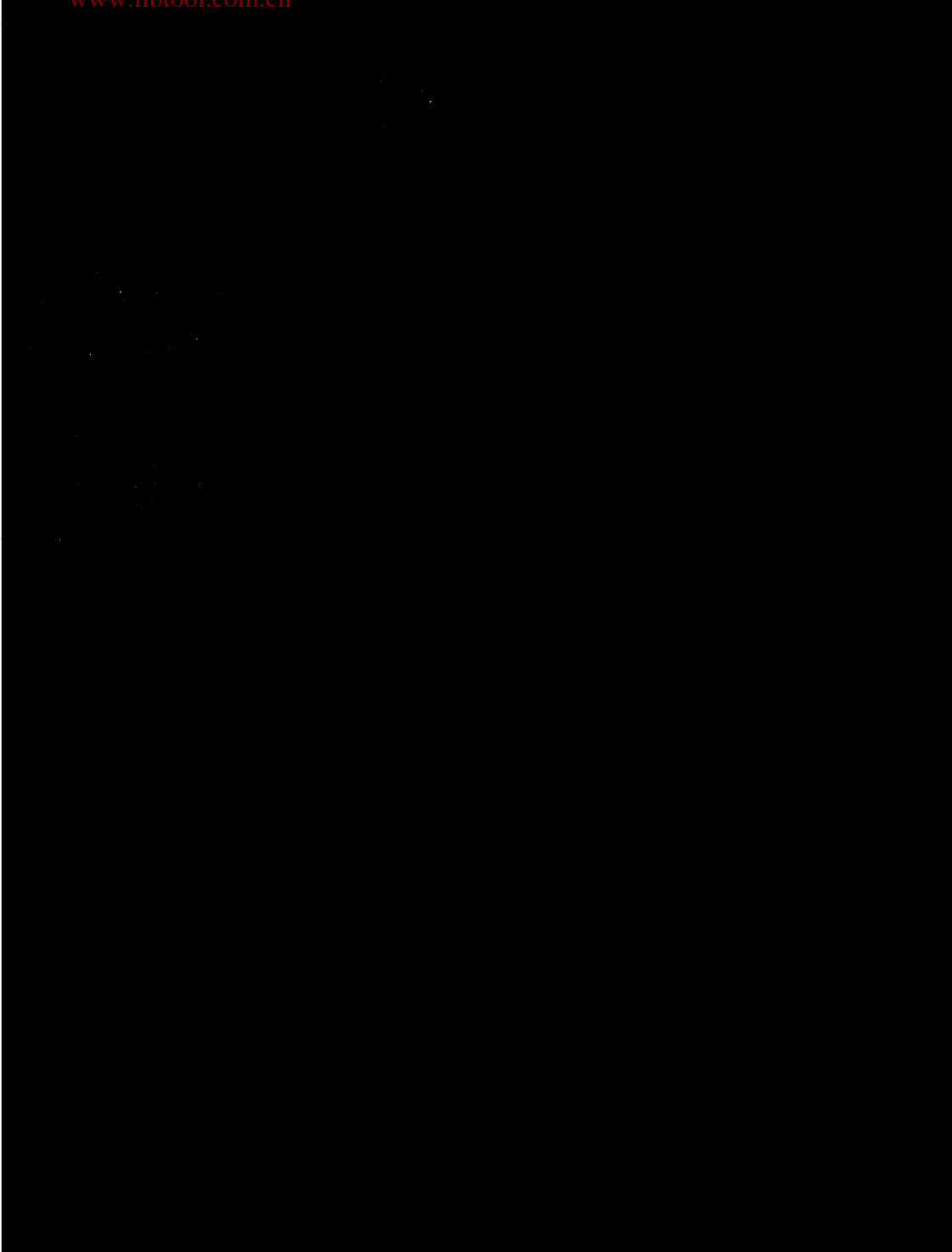
Ataulpho Flavio

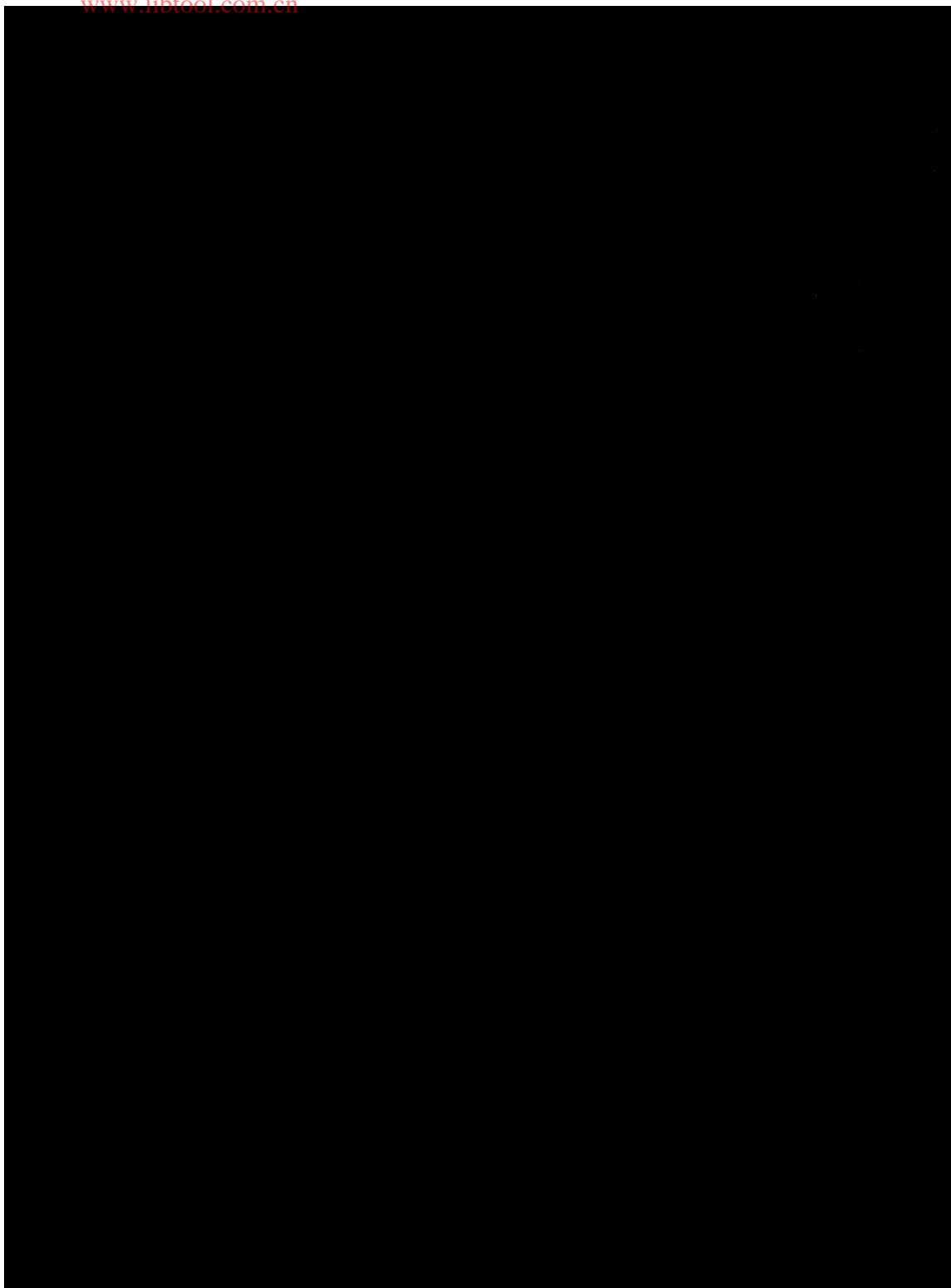
Potentissimo Regi Regum Rectissimo
 Victori Victorum Invictissimo Vandalica
 Barbariei Depulsori Et Cæsareæ Placidia
 Animæ Sux Dominis Suis Clementissimis
 Anailii Narbonenses Arecomici
 Optimis Principibus In Palatio Posuerunt
 Ob Electam A Se Heracleam In Regia
 Maiestatis Sedem.

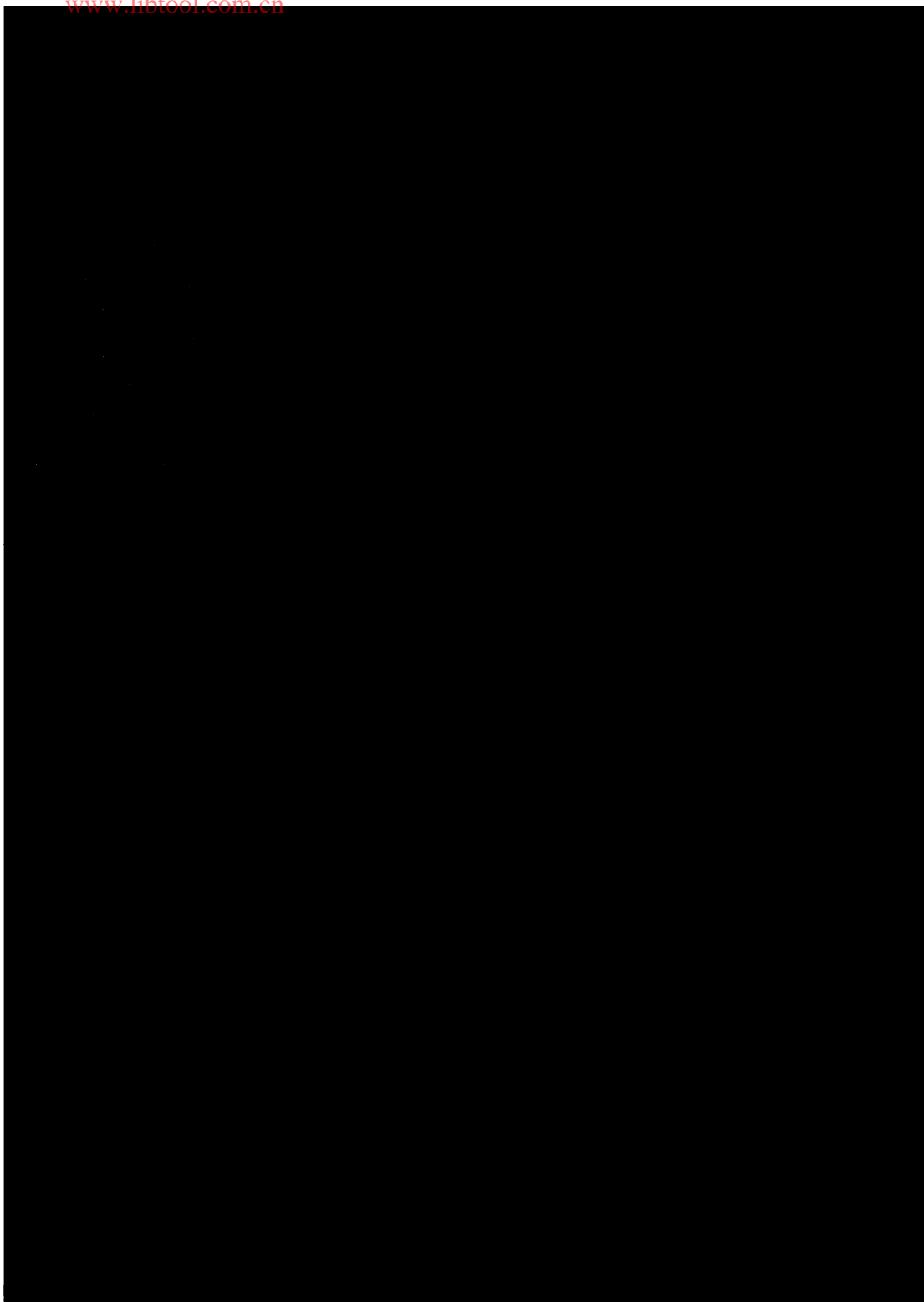
(94) Op. t. 1. p. 205 & 206. Quæst. in Genesim.

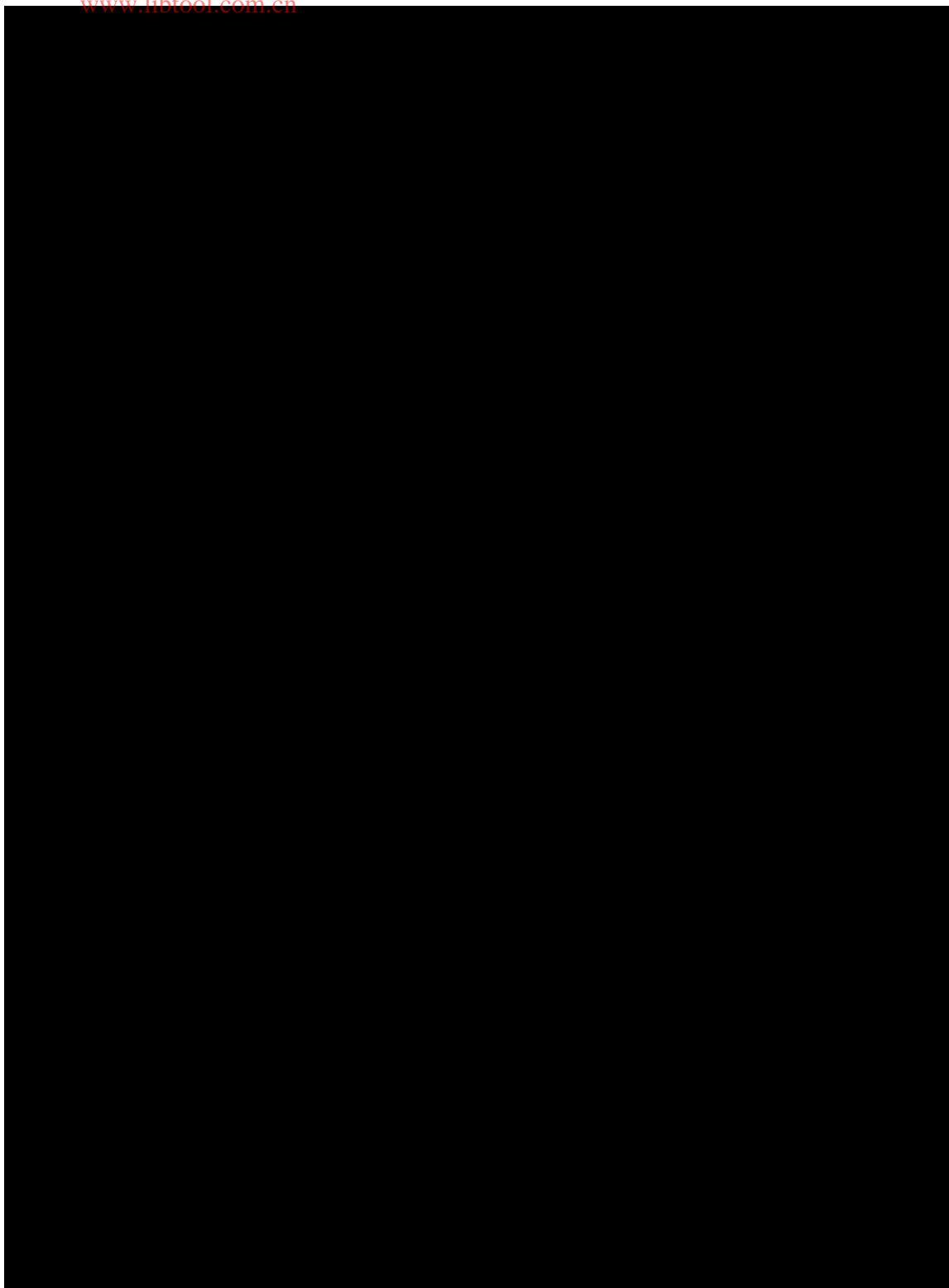
(95) Misc. erud. ant. p. 177.

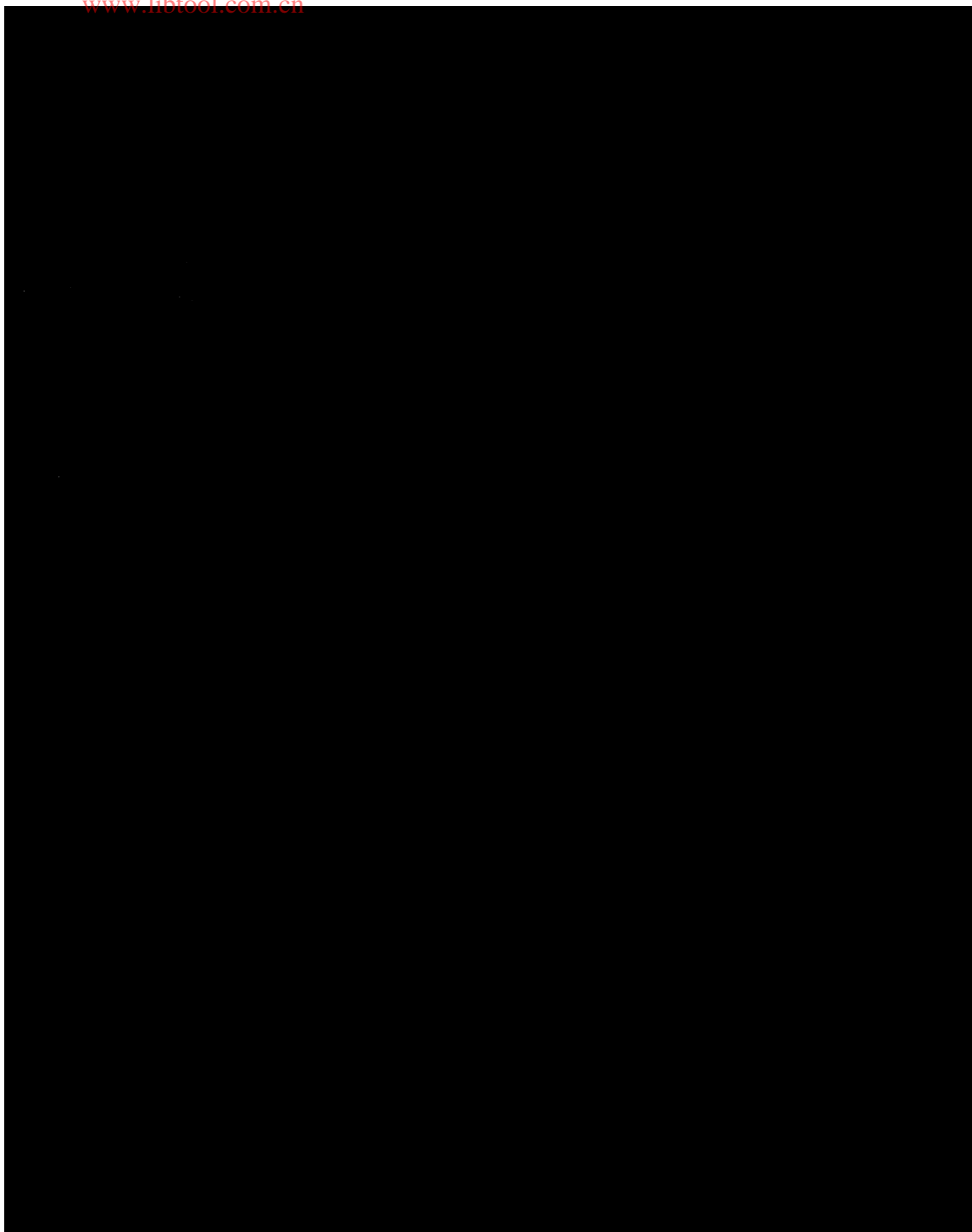

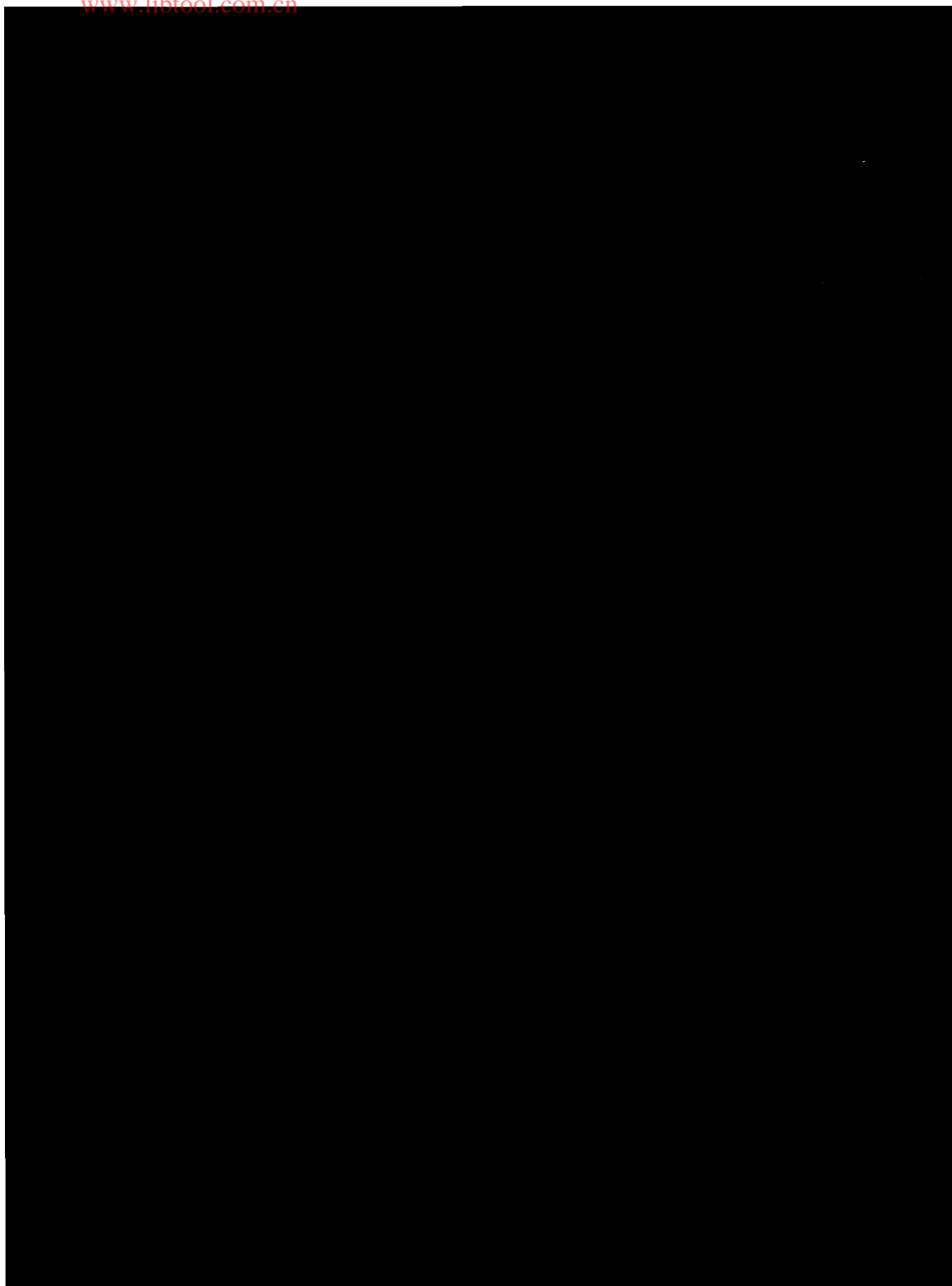

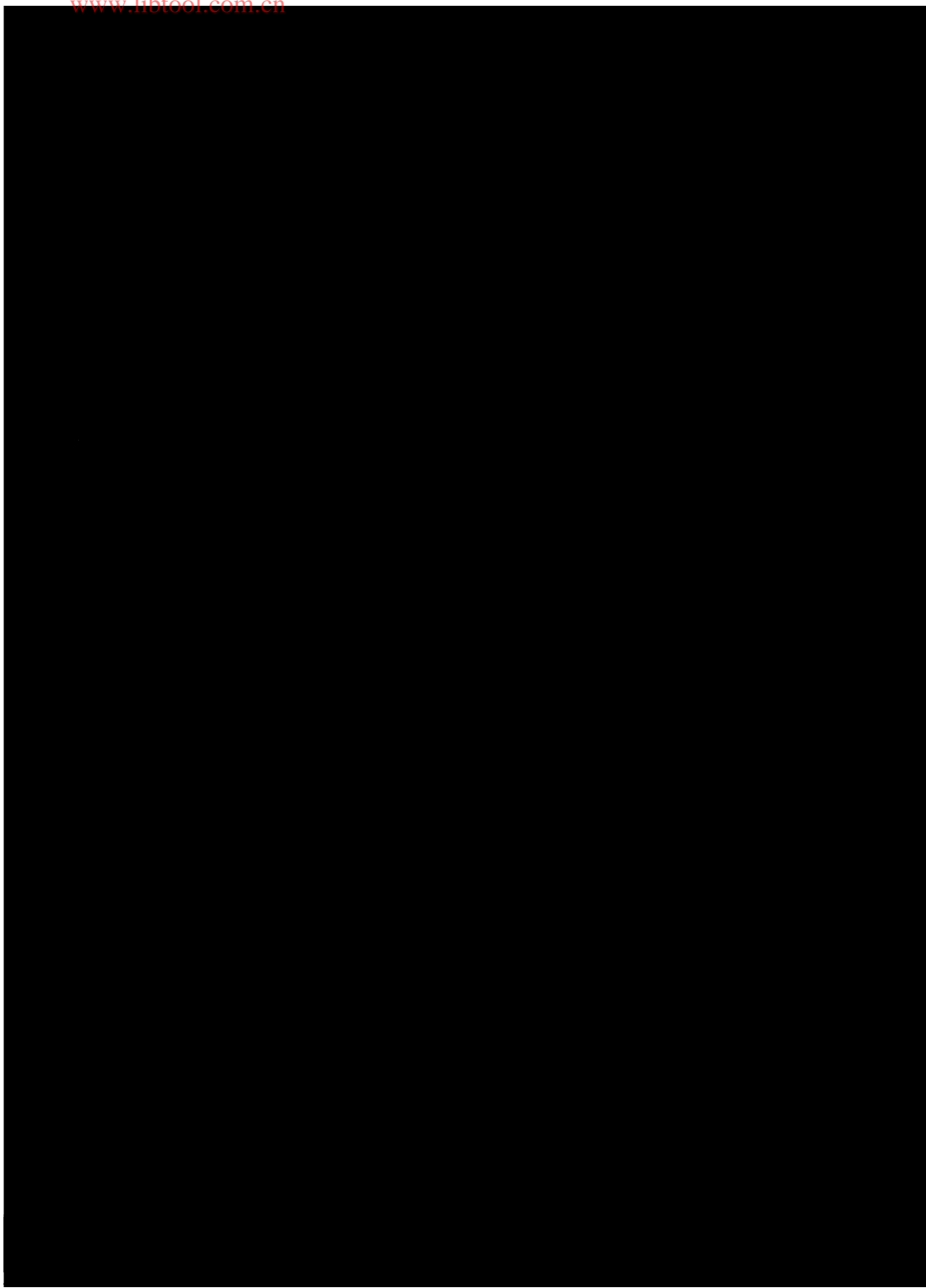

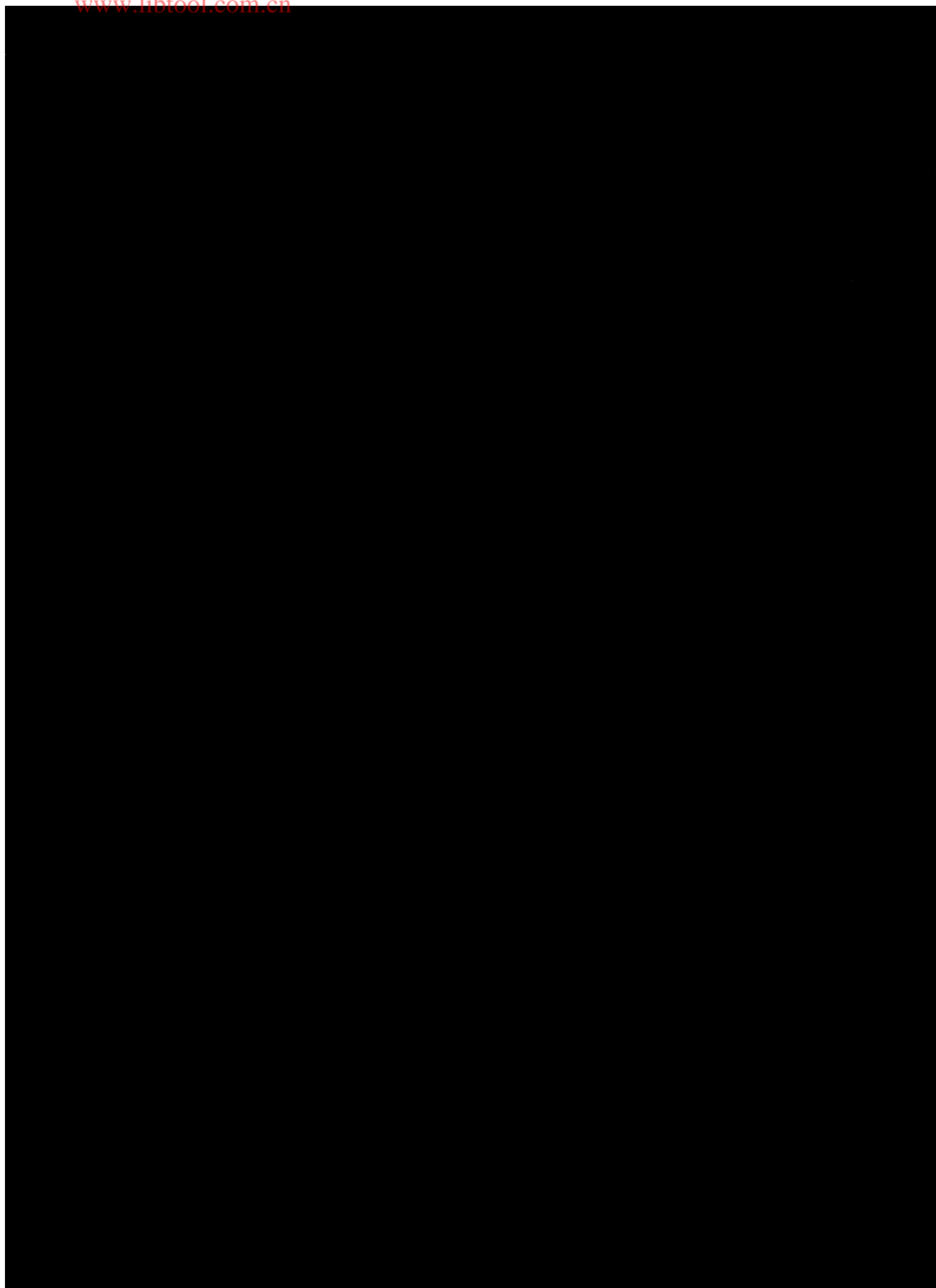

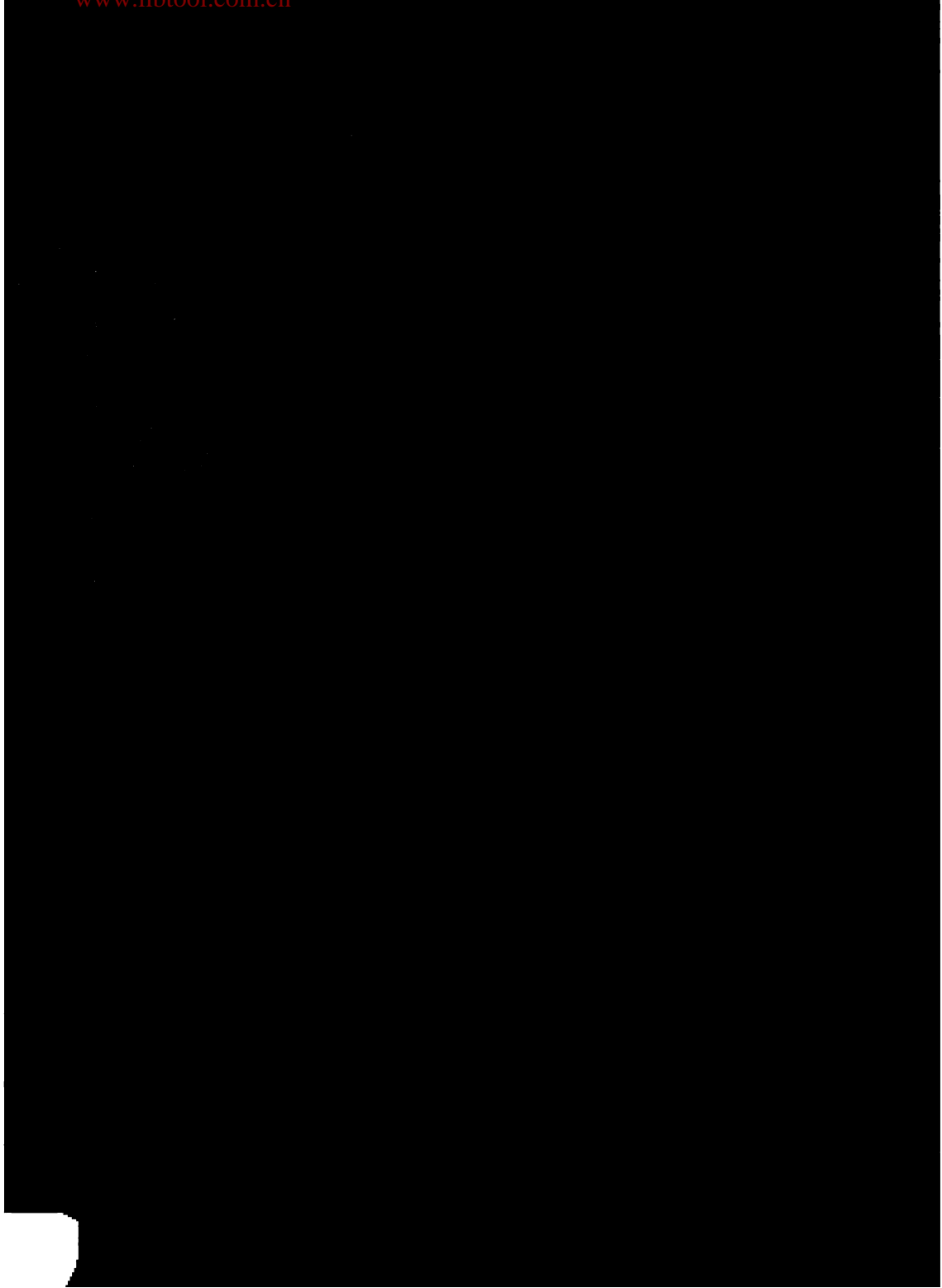

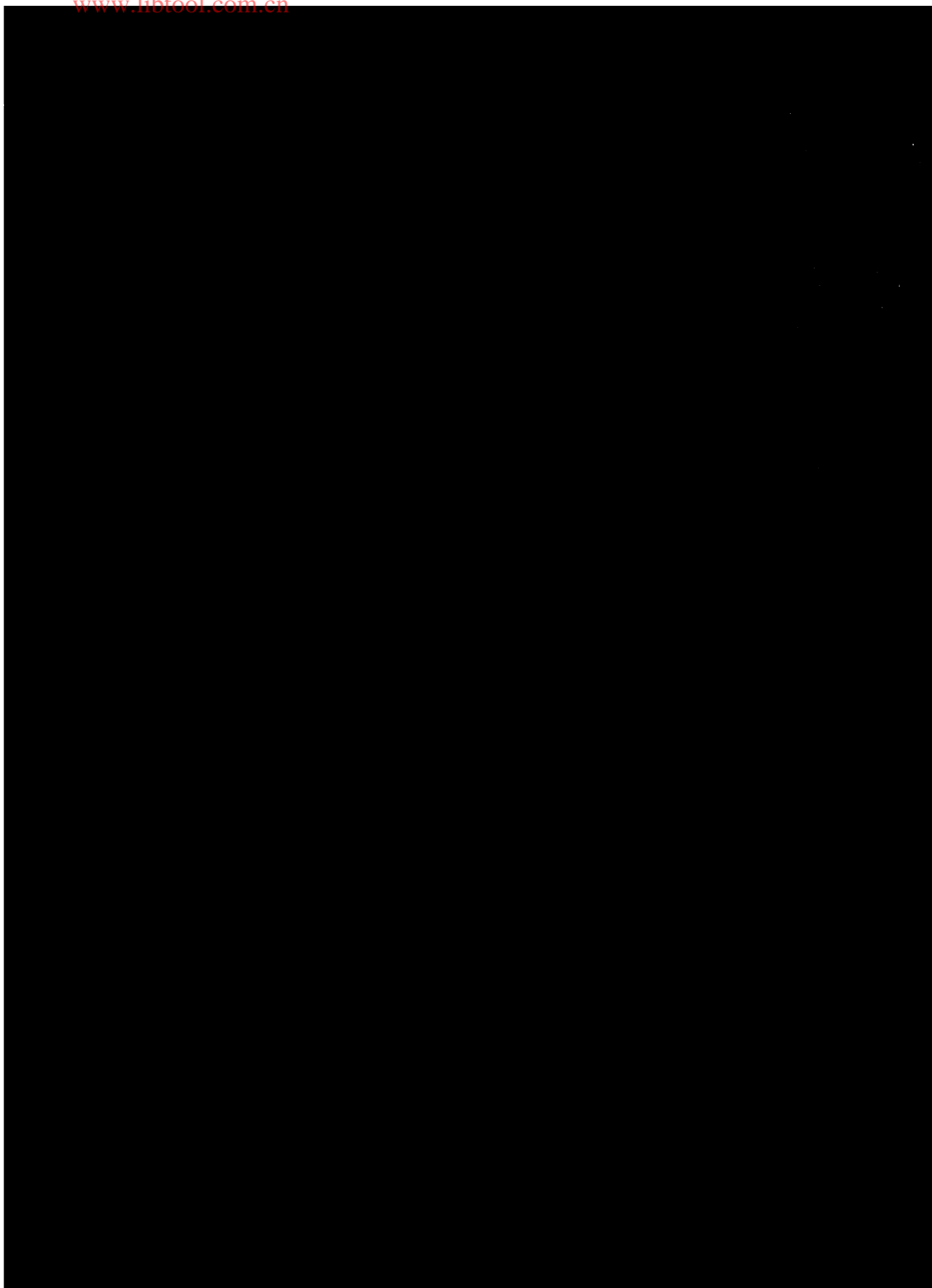

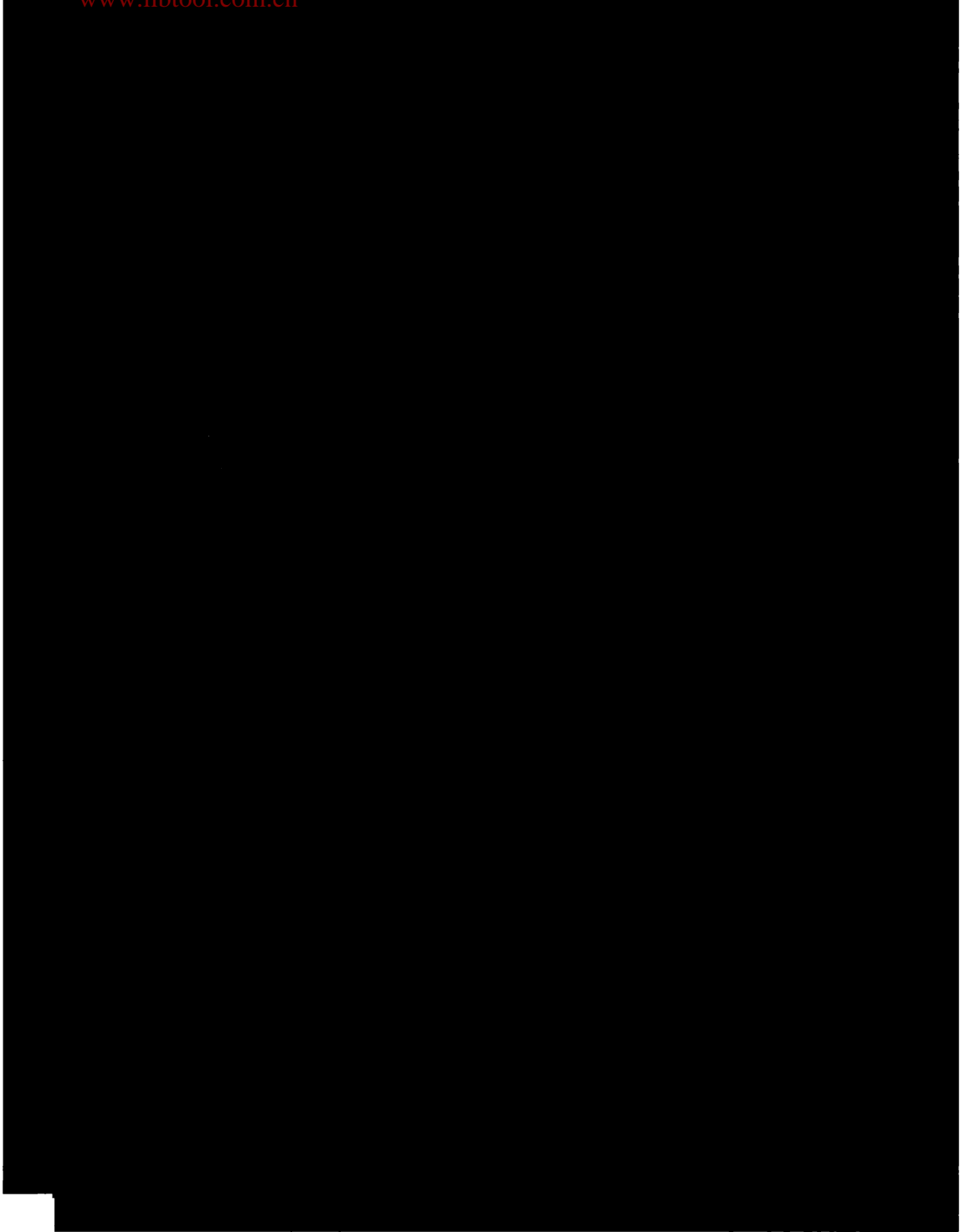

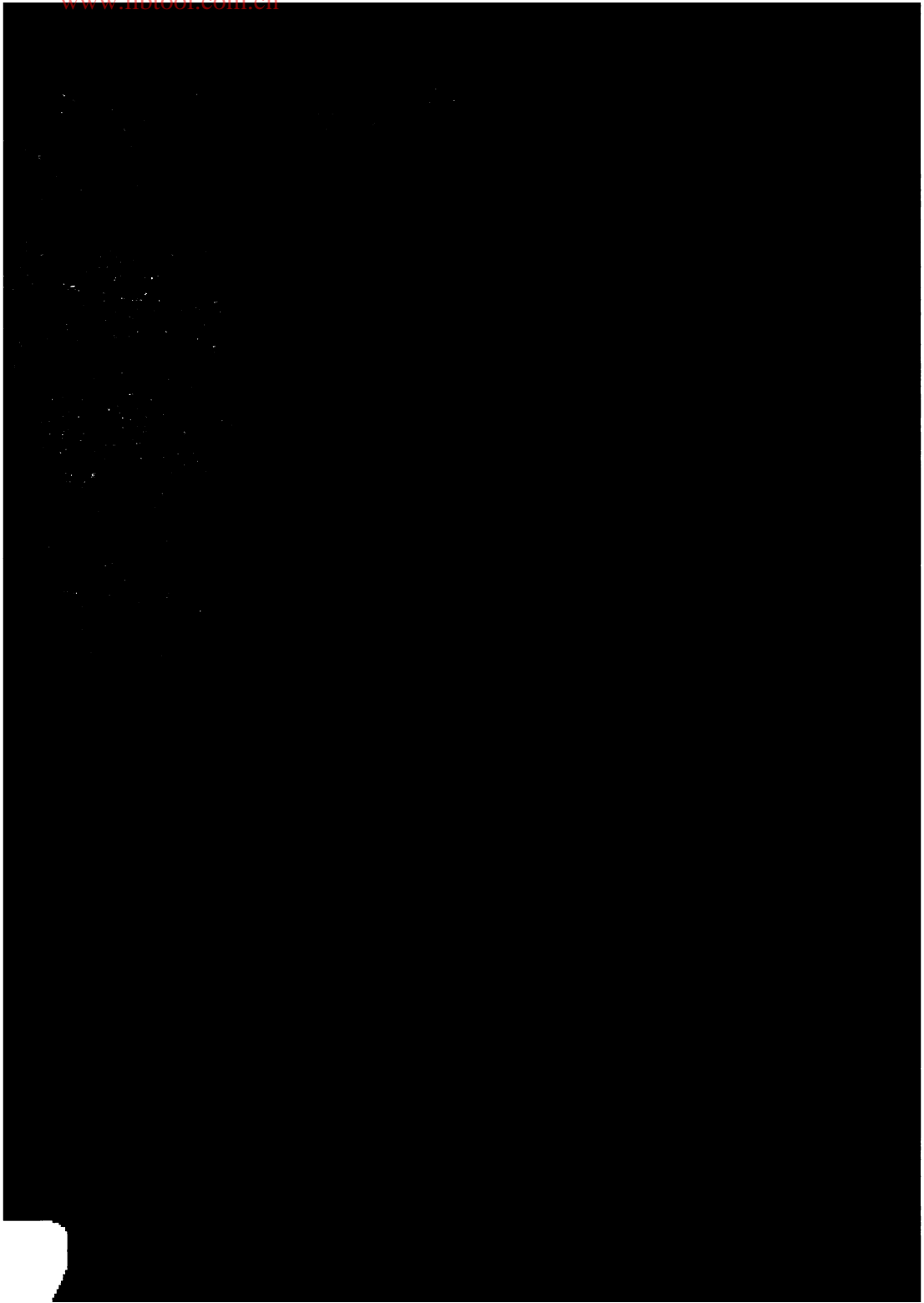

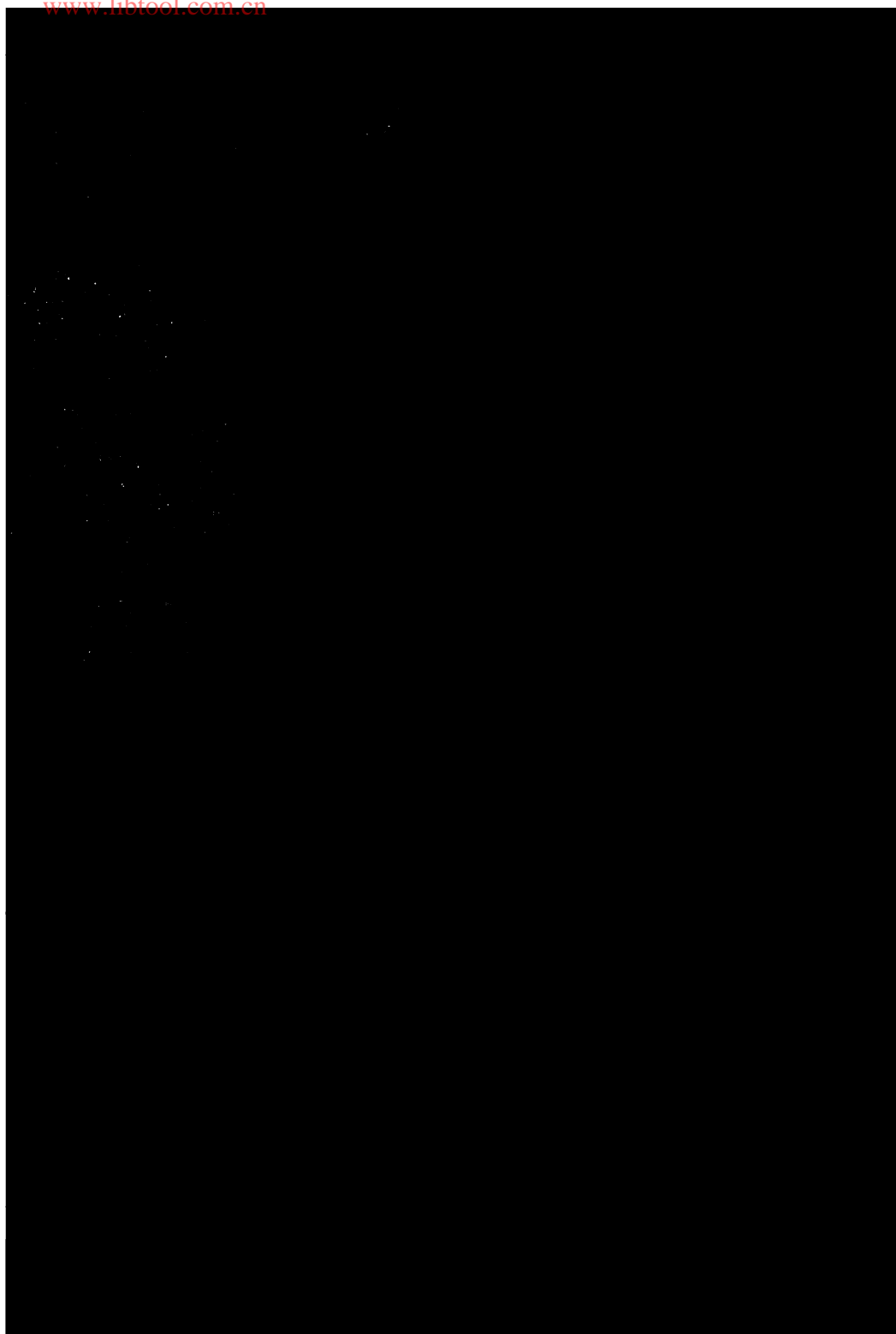

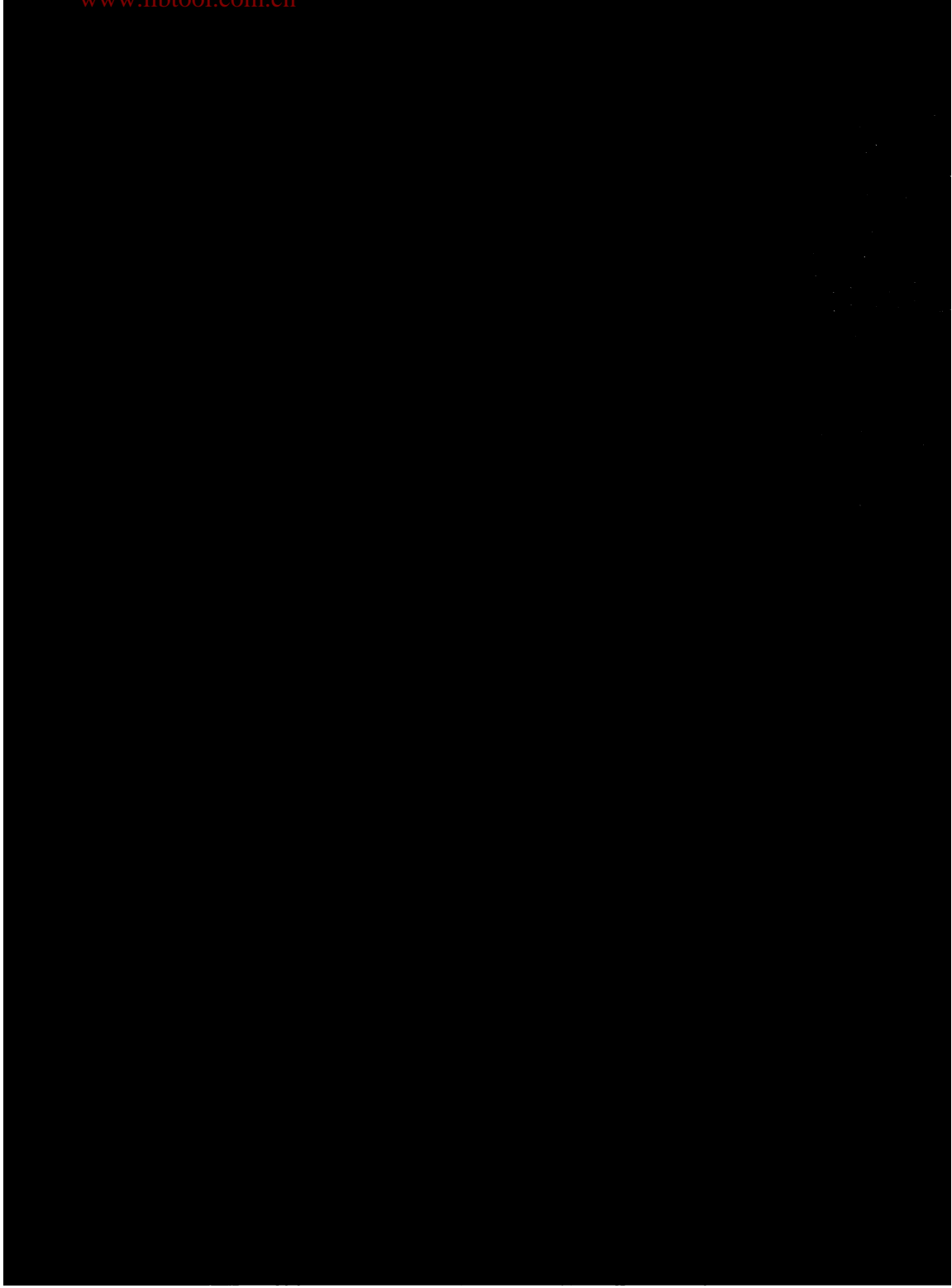

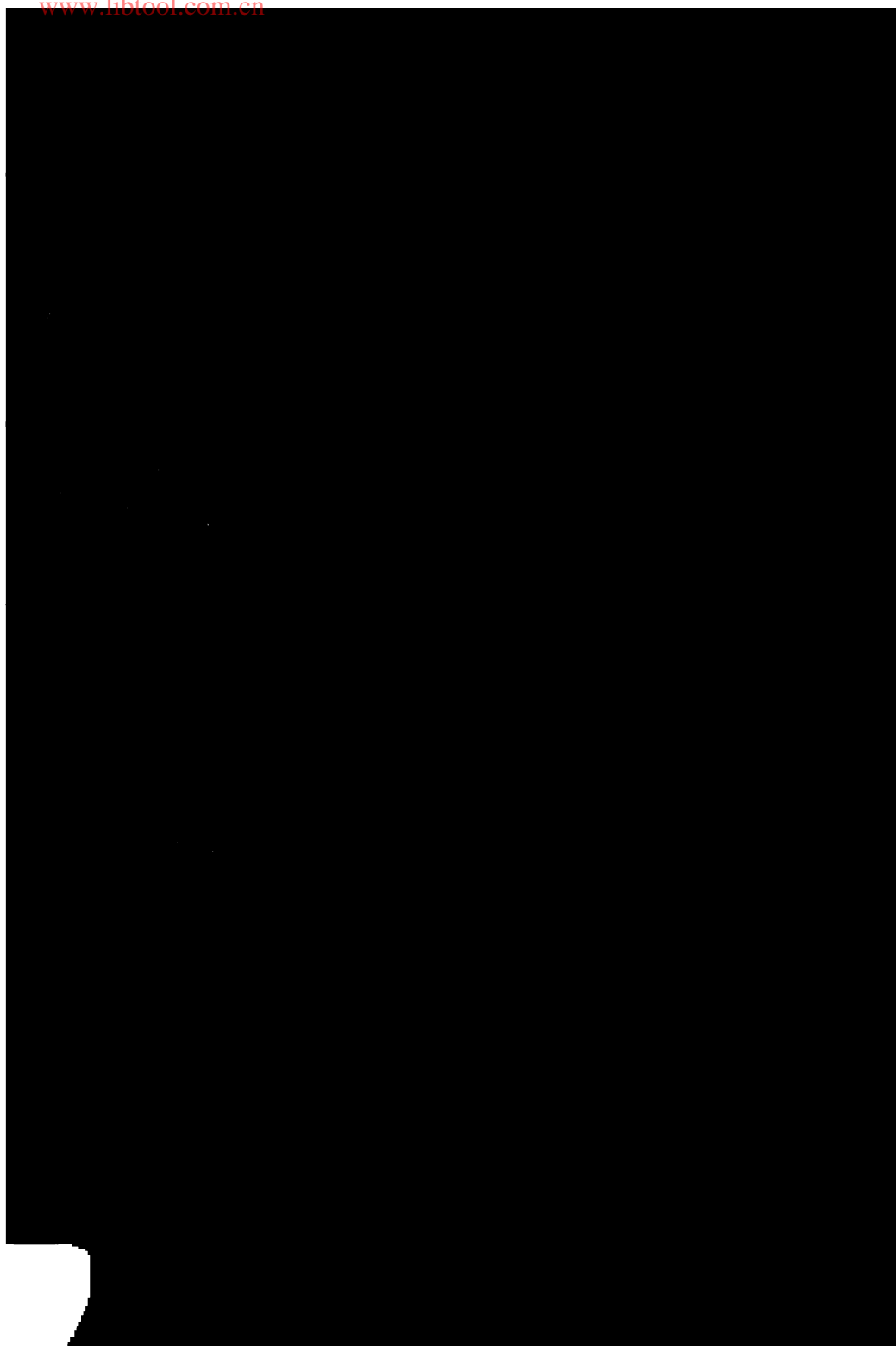

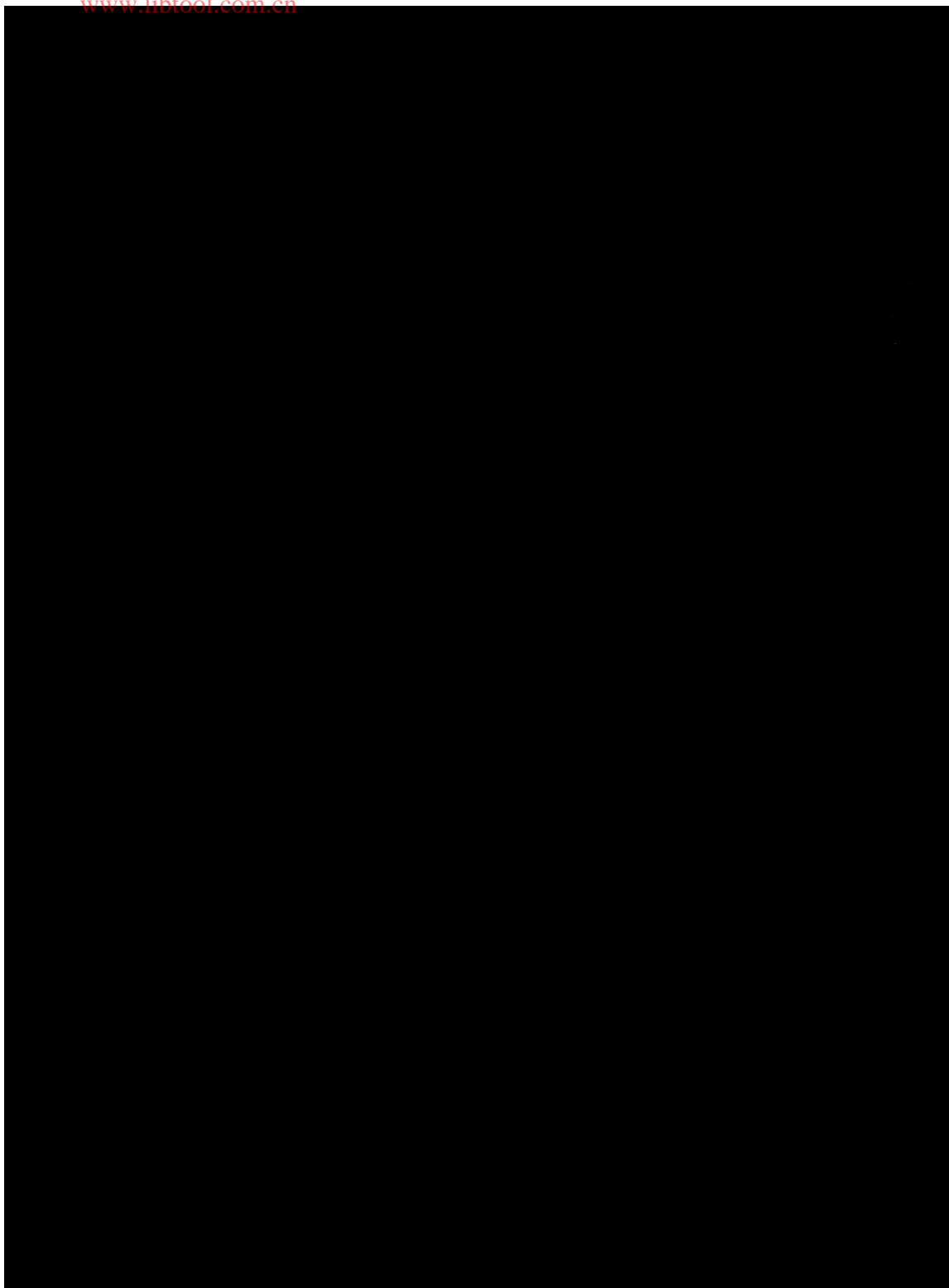

der, at da den Scyther Balamer brød Freden, plyndrede Ro-
 mernes Land, og ødelagde mange Stæder, sendte Romerne Ge-
 sandtere til ham for at klage herover, og besluttede herefter aar-
 lig at give ham 19 Pund Guld, paa det han skulde holde
 Fred, thi han sagde at Nød bragte hans mangfoldige Under-
 købt hertil. Efter at denne Fred var sluttet imellem Romer-
 ne og Goetherne, og de sidste fornemte, at det de finge af Key-
 serne strakte ei til, og derhos havde Lust at vise deres Tapperhed,
 begyndte de at plyndre de omkring liggende Folk, og angreb
 Satagas eller Sadares (maaskee Satarchæ, som i ældre
 Tid beboede den Tauriske Chersonesum, og Satagarit, hvilke
 nu siges at giøre til et Slags Alaner, og sætter paa
 Nærhed i Nedre-Moesien; vel sandt at han derimod anviser
 sig til et Stæde i det inderste Pannonien, men inferior
 det her være bleven forandret til interior, hvorimod jeg til-
 lader det er meget dristigt at forandre Pannonien til Moesien
 (se af Manuscripter), som besadde det inderste Panno-
 nien. Saastart Dinzio, Dinelzie, eller Dintzie (hvilket sidste
 sig meest det rigtige Navn Dengezie) Arrilæ Son fik
 sig herom, samlede han sammen de faae Folk som endnu
 var hans Herkskab, Utzingurer, Angiscirer, Bittugorer
 og Bittugorer (hvilke i et andet Manuscript kaldes Uzingurer,
 Buntugurer og Bardarer, hvoraf det første synes
 at være samme, som ofte forekommer under det Navn Uth-
 ingurer, og det tredie Agathie (26)
 og rykte dermed frem til Bassiana i Pannonien,
 og begyndte at plyndre Egnen deromkring.
 Goetherne deres Tog imod Satagas, og vendte sig
 imod

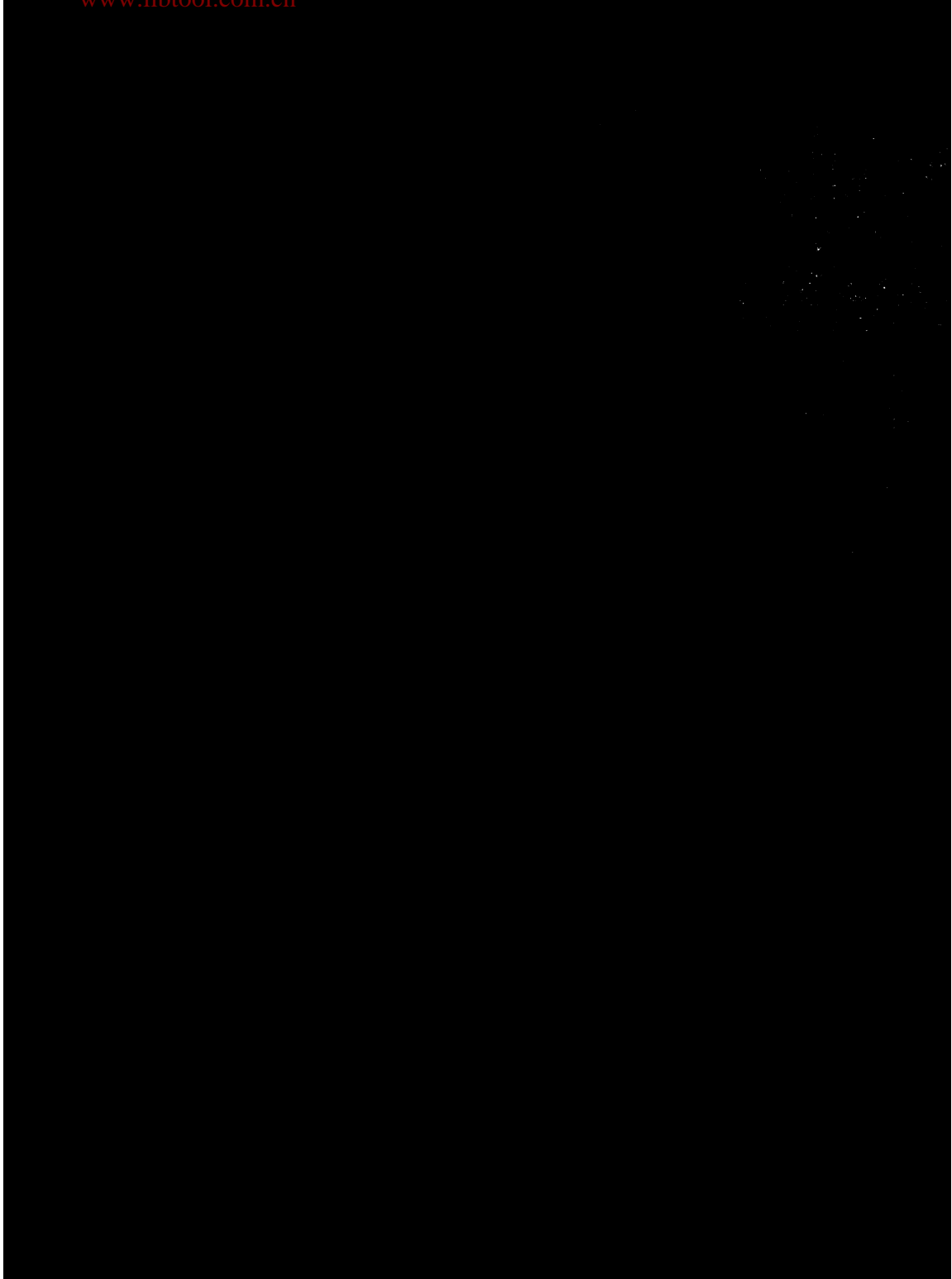

Folk (27). Om denne Krig taler ogsaa Priscus (28) saaledes om Scyther (hvorefter han her forstaaer Scirer) og Goether som Krig sammen, og sendte begge Gesandtere om Hielp til Romer Leo. Aspar (som da var den mægtigste Mand i Osten næst Keiseren) holdt for, at man burde ingen hielp af dem, men Keiseren besluttede at hielp Scirerne, og skrev derfor til Stadtholderen i Illyrien, at han skulde sende Scirerne imod Goetherne sa mange Hielpetropper som behøvedes. Dog skal jeg ikke sige om det er i Urettedning heraf, som jeg dog troer, eller om det er hændt uden Tvivl med de andre saa kaldte mindre Goether, at de Keiserlige Feldtherrer Anagastus, Basiliscus, Ostrovius og flere indelukte, som Priscus ogsaa fortæller, Goetherne paa et stritt og trangt Sted, hvor disse Scyther bleve formedelst Mangelen paa Proviant nødde til at sende Bud til Romerne om at ville overgive sig, naar dem ikkun blev givet Land at beboe. Romerne svarede at de vilde forespørge sig herom hos Keiseren. De Scytherne gave tilkiende at de ei formaede længre at udholde Hungeren. De Romerske Officierer lode dem da vide, at for det første vilde meddeele dem Proviant, indtil Keiseren kunde videre forordne angaaende dem, naar de kun vilde søge sig til dem, lade sig inndele i ligesaa mange Hobe som Romerne, og være nøiede med at komme til den Romerske Hob, som Lodsaalingen anviste dem, saasom Officiererne vare bedre i Stand at beskytte dem end Feldtherrerne, der havde saa meget at overveje. Scytherne opfyldte denne Begjæring, og deelte sig i ligesaa mange Hobe som Romerne. Caleal, af Fødsel en Hunner og som anførte den Deel han havde at befale over næst Aspar

(27) Jornandes de reb. Get. c. 52 — 55.

(28) C. B. t. I. p. 30 & 31.

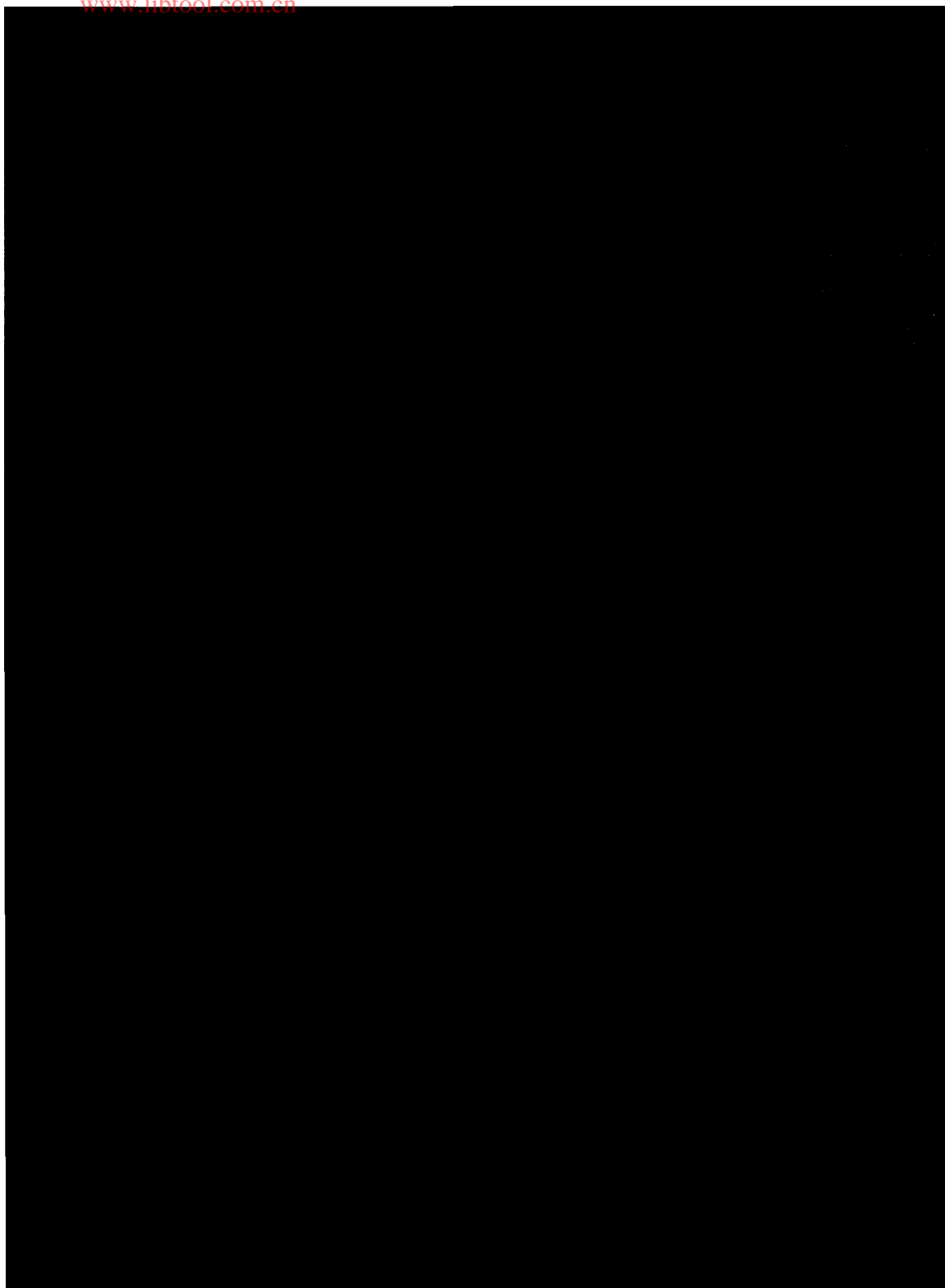

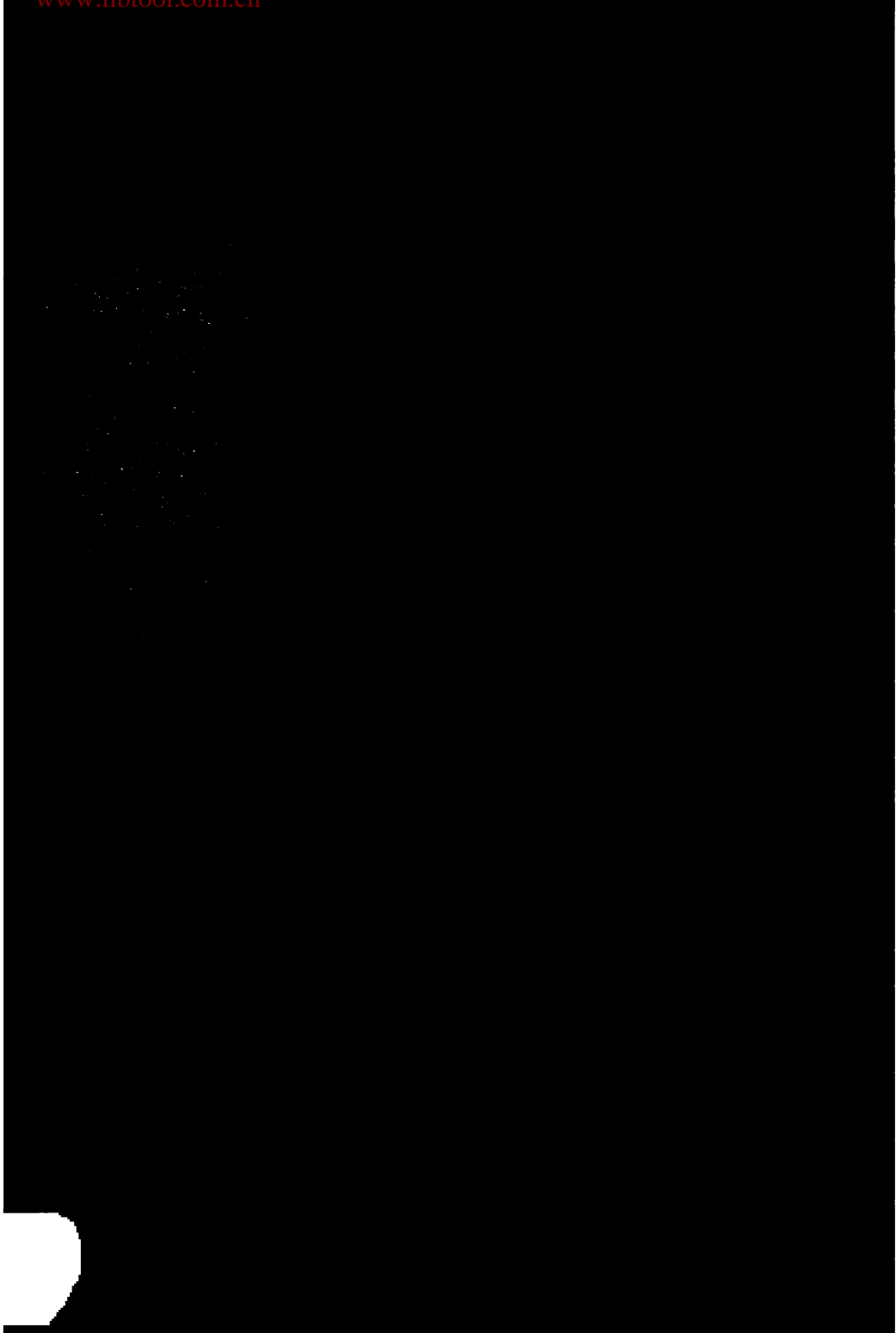
var fornøjet, naar den han spille med, tabte, og blev vred, saasom han deraf sluttede, at han havde gjort sig Flid for at vinde. Ved saadan Leilighed var han meget fornøjet, og kunde man da lettest erholde af ham, hvad man begjærede. Sidonius selv be-
 tiente sig adskillige gange heraf. Klokkeren ni sad han atter og pleyede Ketten, og horte sine Undersaatters Klagemaal, indtil Aftens Maaltid, hvor han undertiden, dog sjælden, lod nogle Mimi agere for sig, hvorvel uden at fornærme nogen af de til-
 stædeværende. Der blev vel og spillet og sunget, men ikke uden det som var anstændigt. Om Natten maatte Drabanterne holde Vagt ved Slottets Indganger. Isidorus, Gothisk Erkebiskop i Sevilla, som døde 636, skriver (32): Nonnullæ etiam gentes non solum in vestibus, sed & in corpore aliqua sibi propria, quæ insignia vindicant, ut videmus cirros Germanorum, granos & cinnabar Gothorum, stigmata Britonum. Sirmondus (33) mener at Grani ere de samme som ovenanførte Sidonii Flagella crinita eller Haar-Nidske, og har derudi uden Tvivl ret; men naar du Cange (34) vil, at Cinnabar skal betyde røde Klæder, saa tror jeg han formodentligen feil, thi Isidorus tæler aabenbare paa det Stæd ei om Klæder. Du Cange siger selv, at Cinnabar var et Slags rød Farve, som blev lavet af et Træes Saft. Derfor er det rimeligt, at Gotherne, som havde gule Haar, og betynte sig deraf, have brugt dette Cinnabar, som et Slags Pudde til deres Haar; thi jeg tør ei falde paa at tænke, at Gotherne har skaaret sig, og lagt denne røde Farve i Saaret. Paa samme Tid forestod Ricimer, som var en Dotter-Søn af den Best. G.

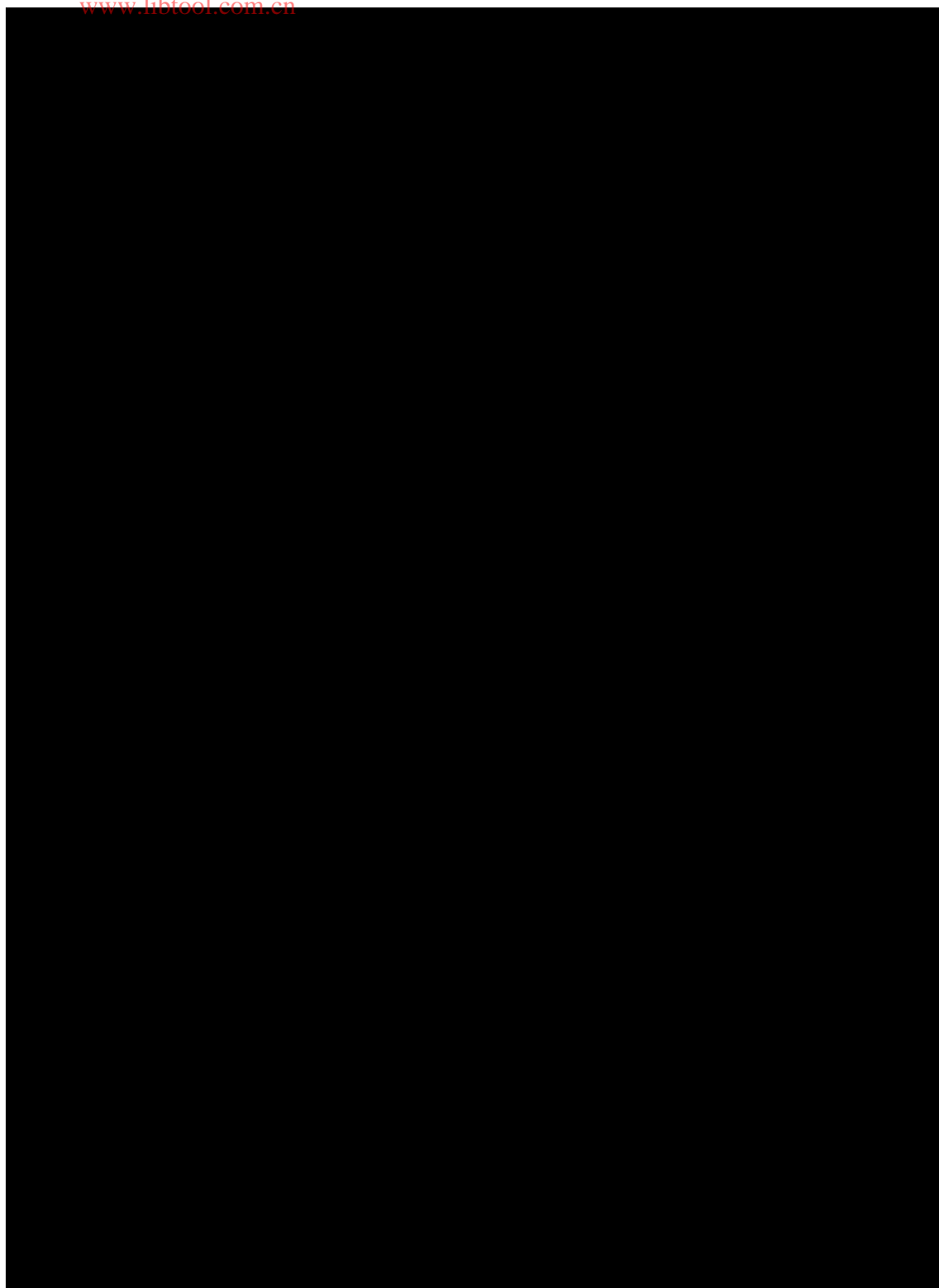
(32) Op. p. 264. Orig. l. 19. c. 23.

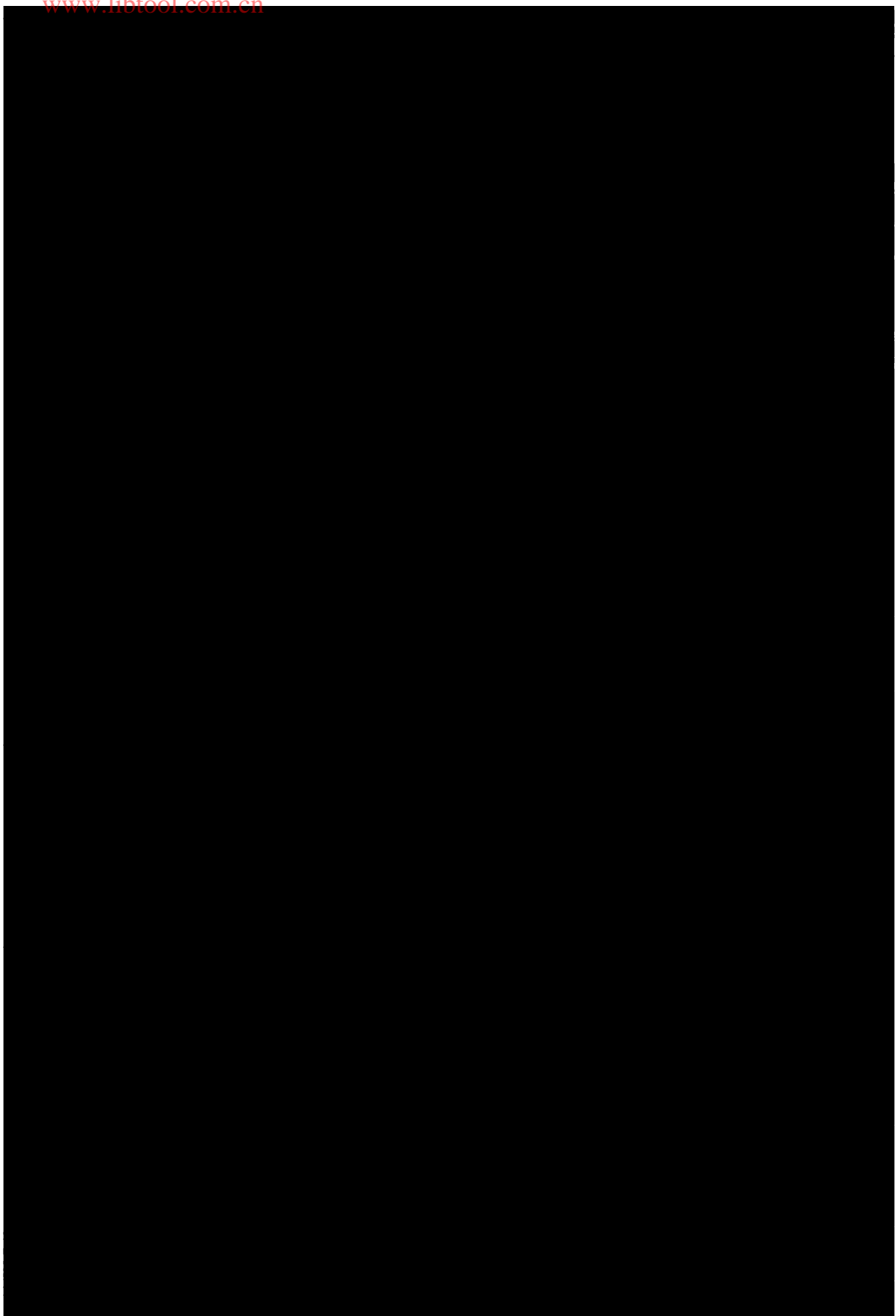
(33) Op. t. I. c. 840. not. g.

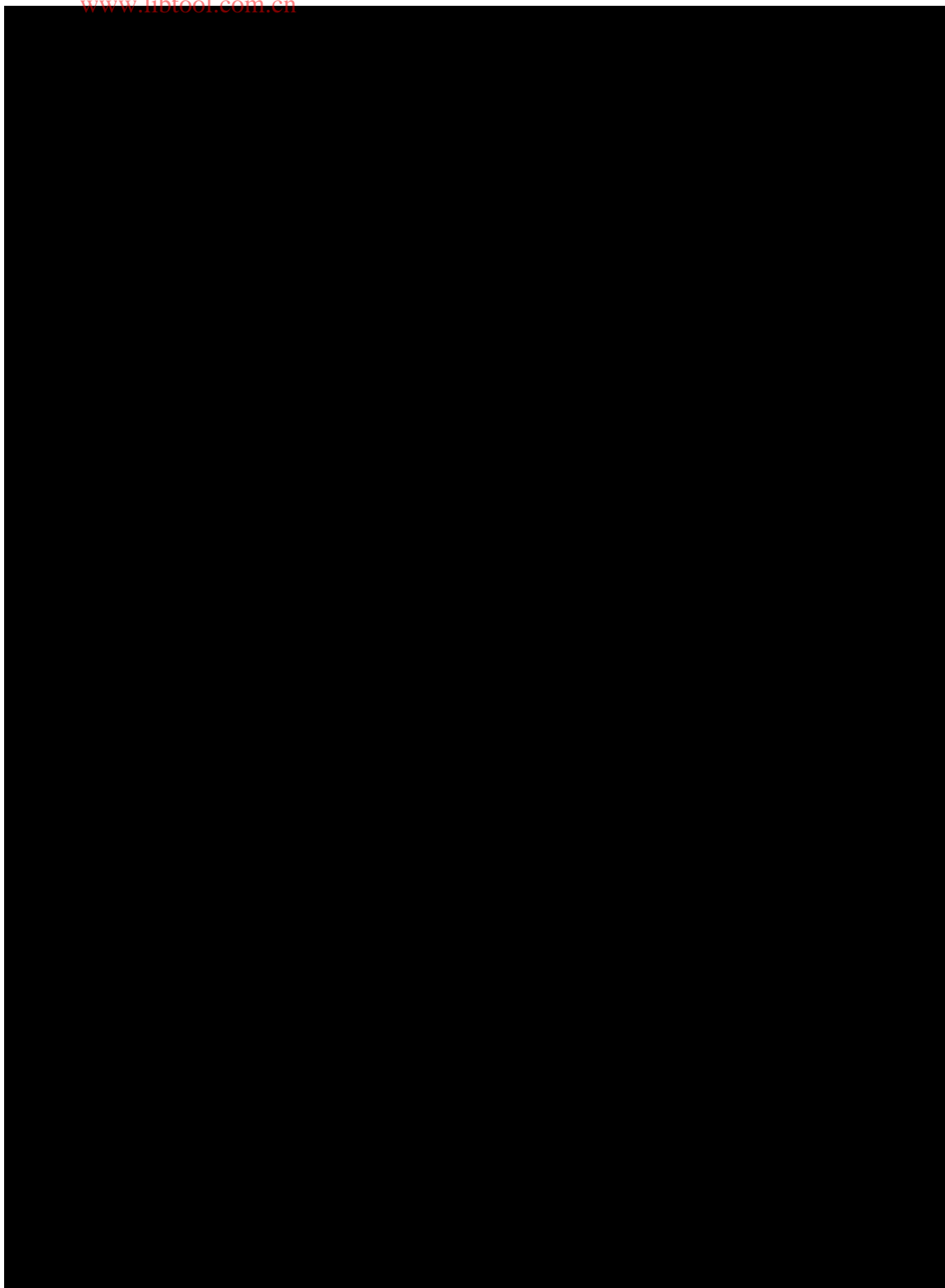
(34) Gloss. med. lat. t. I. col. 989. v. Cinnabar.

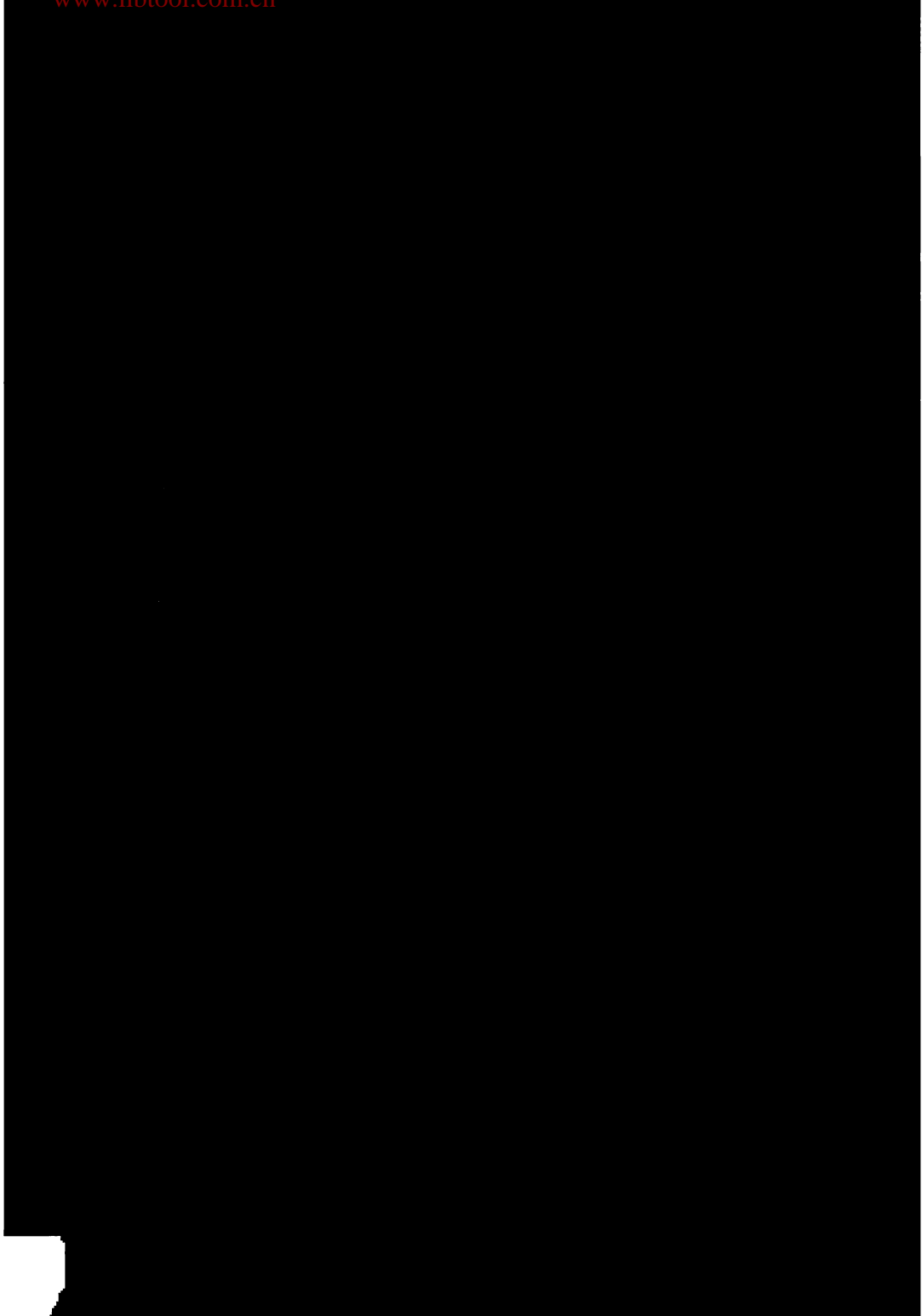

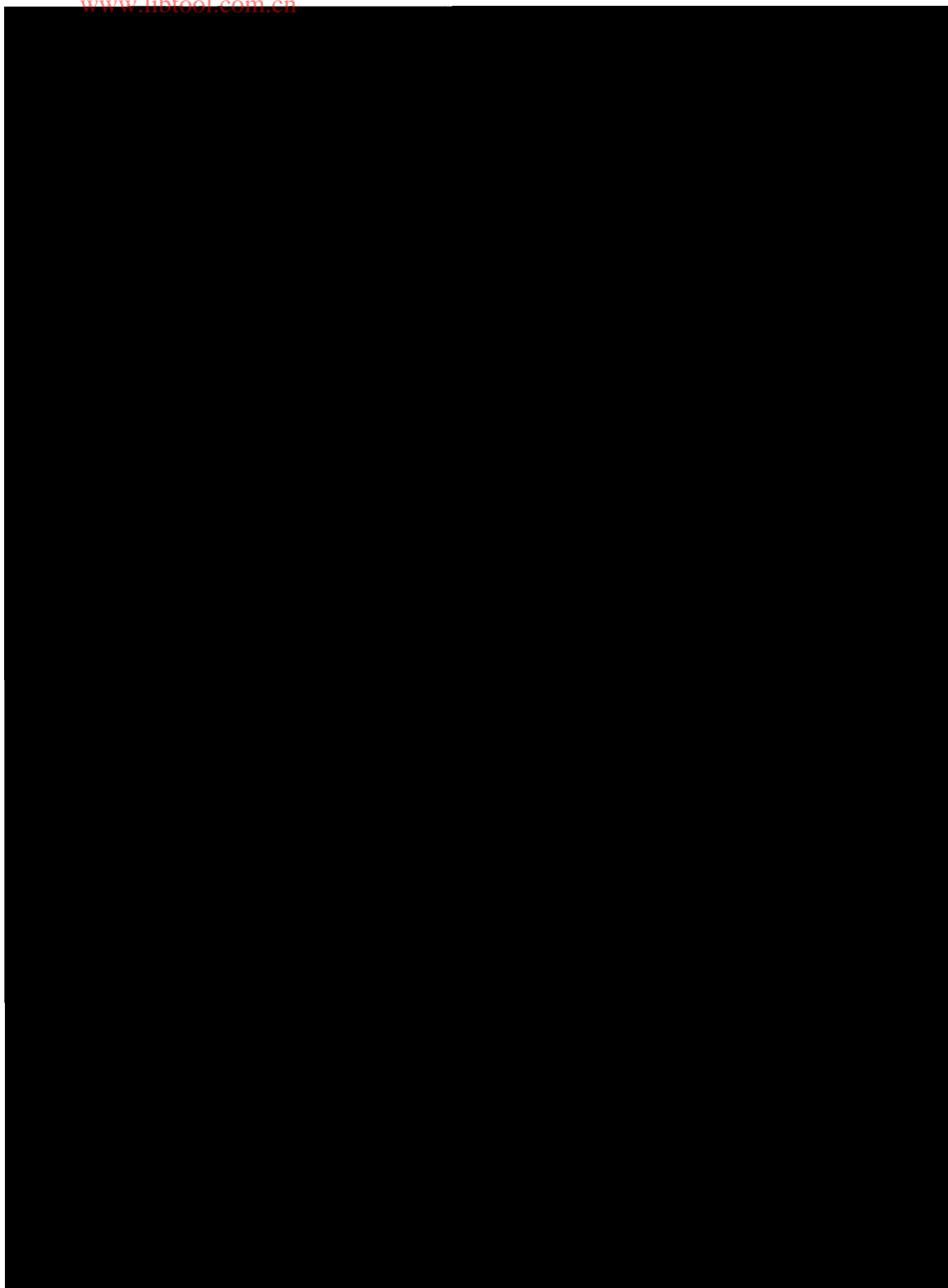

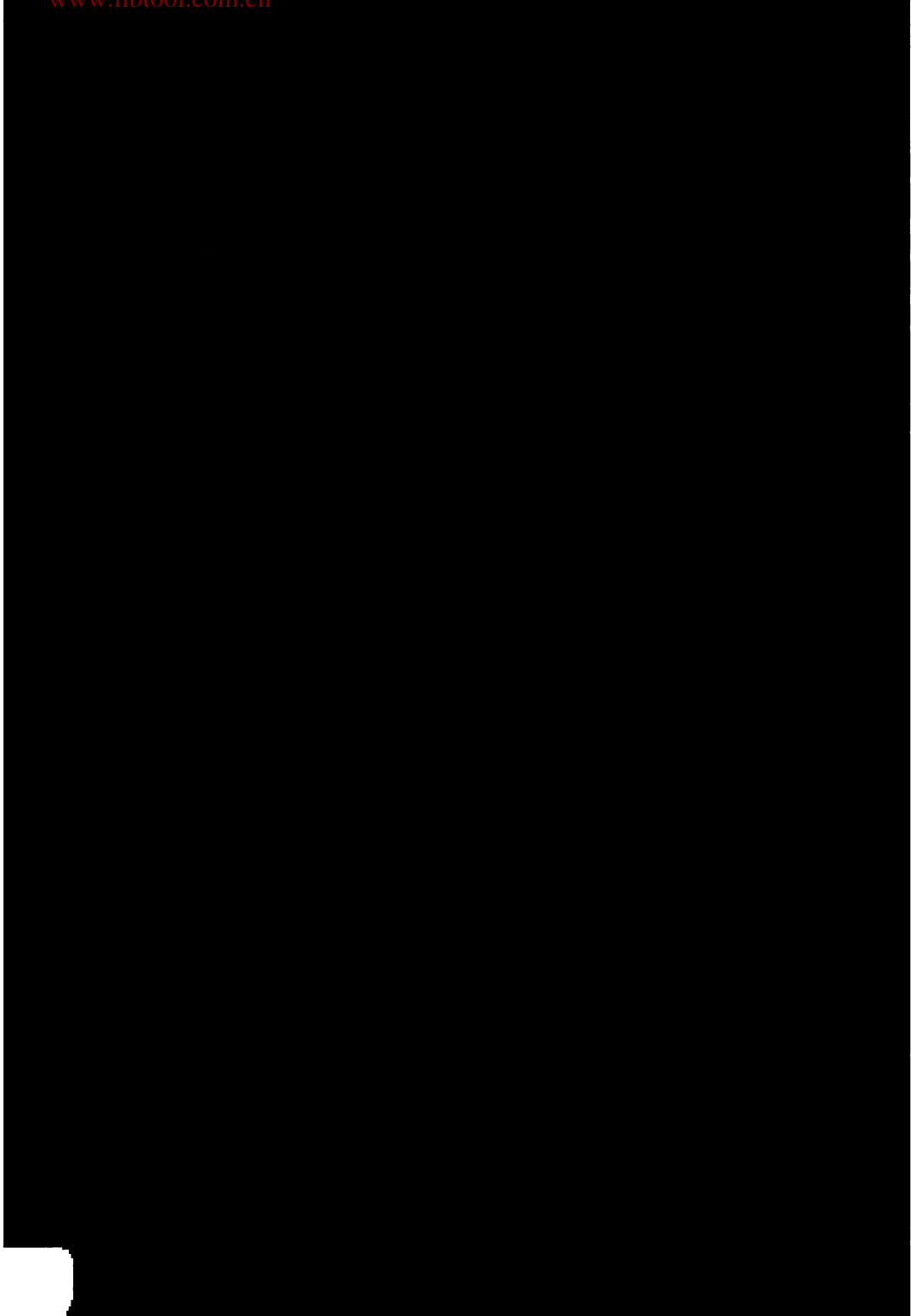

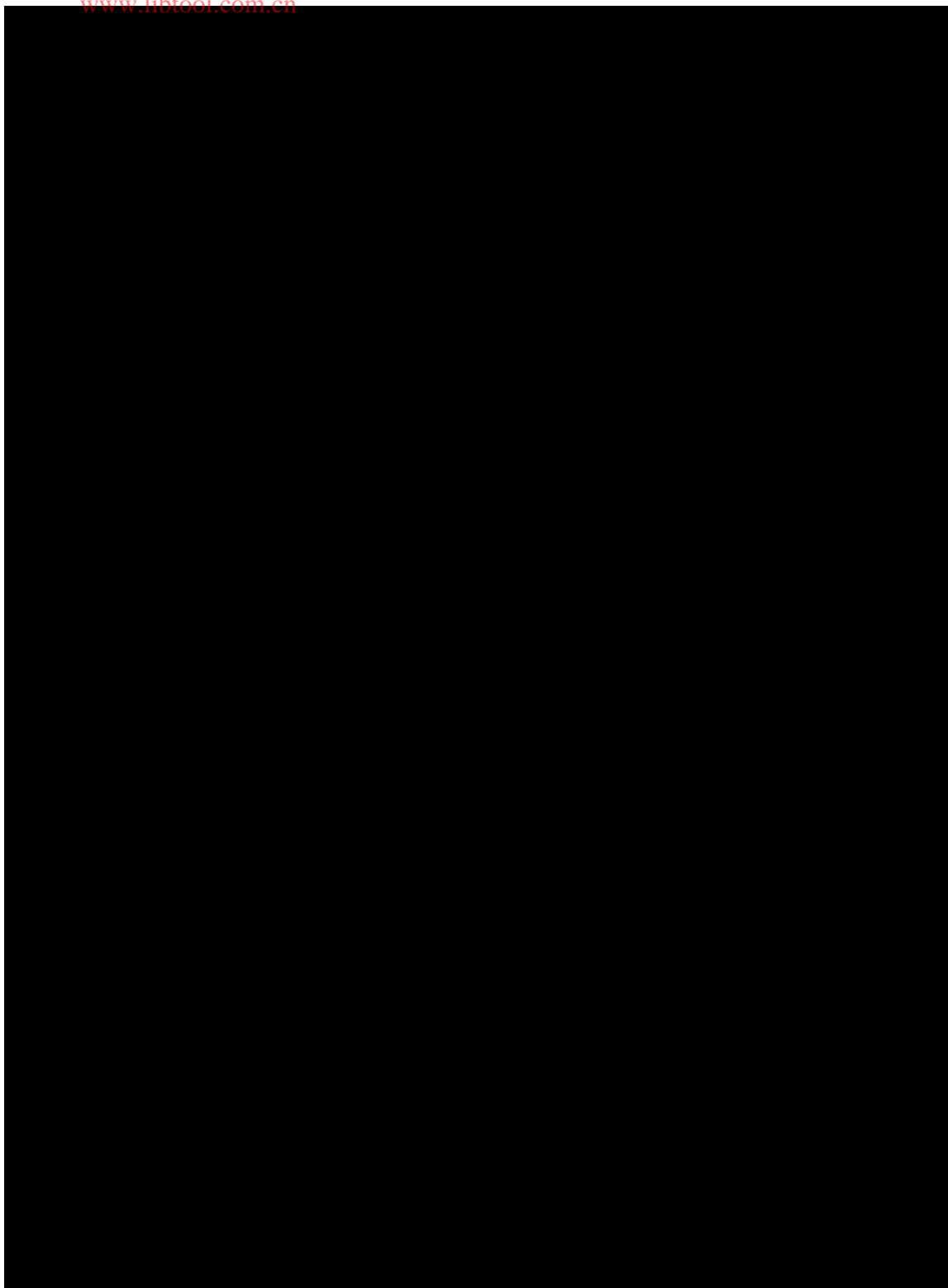

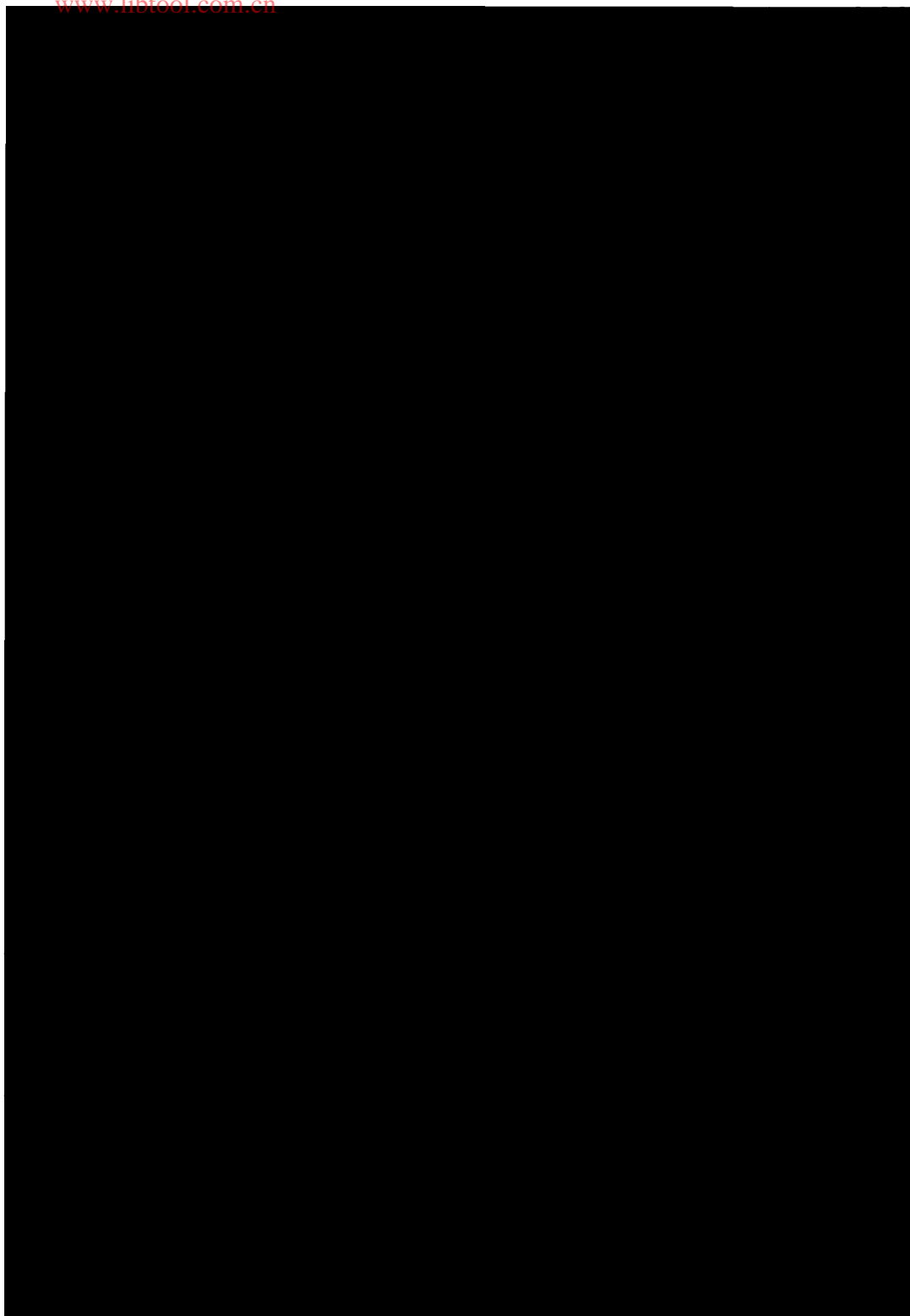

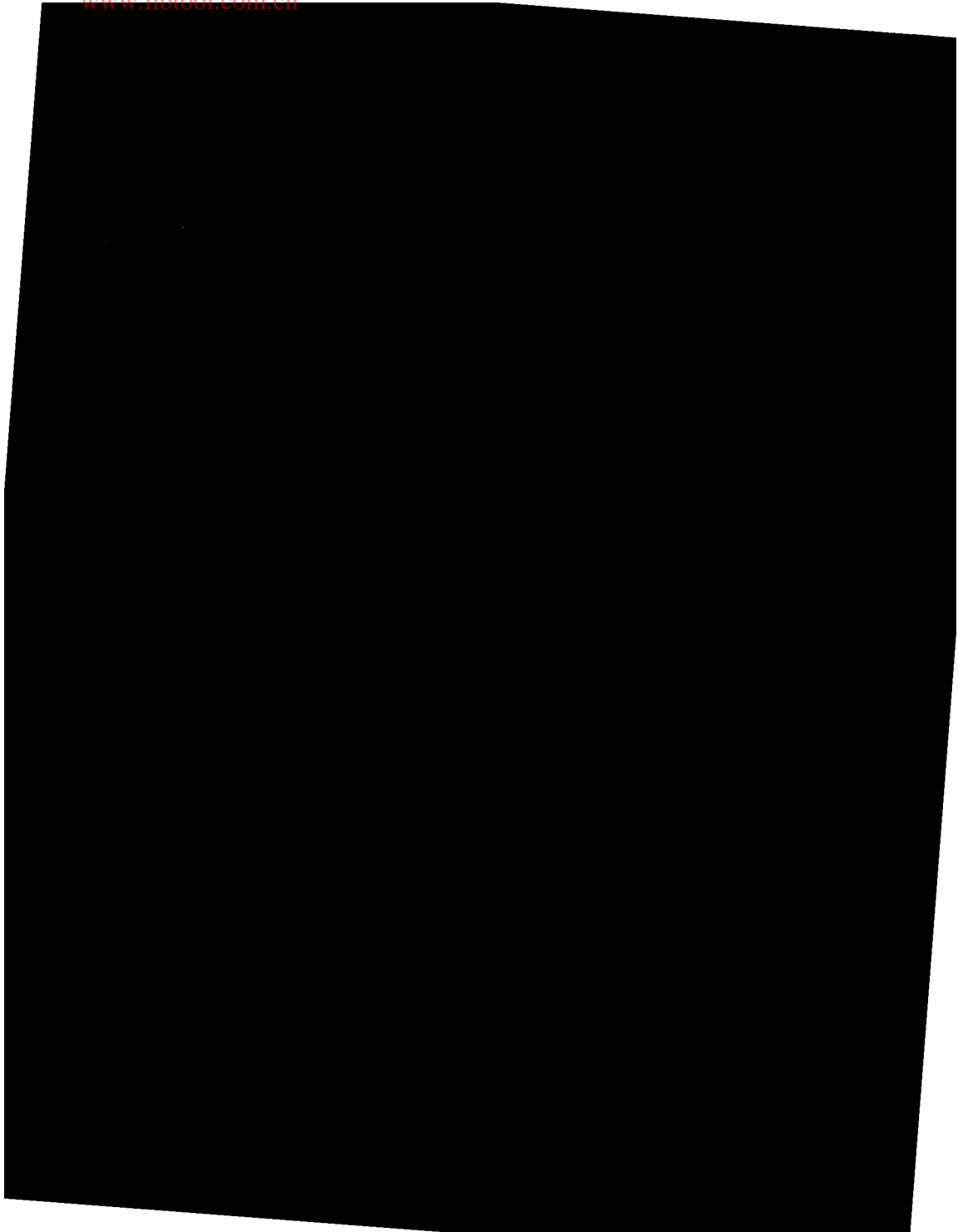

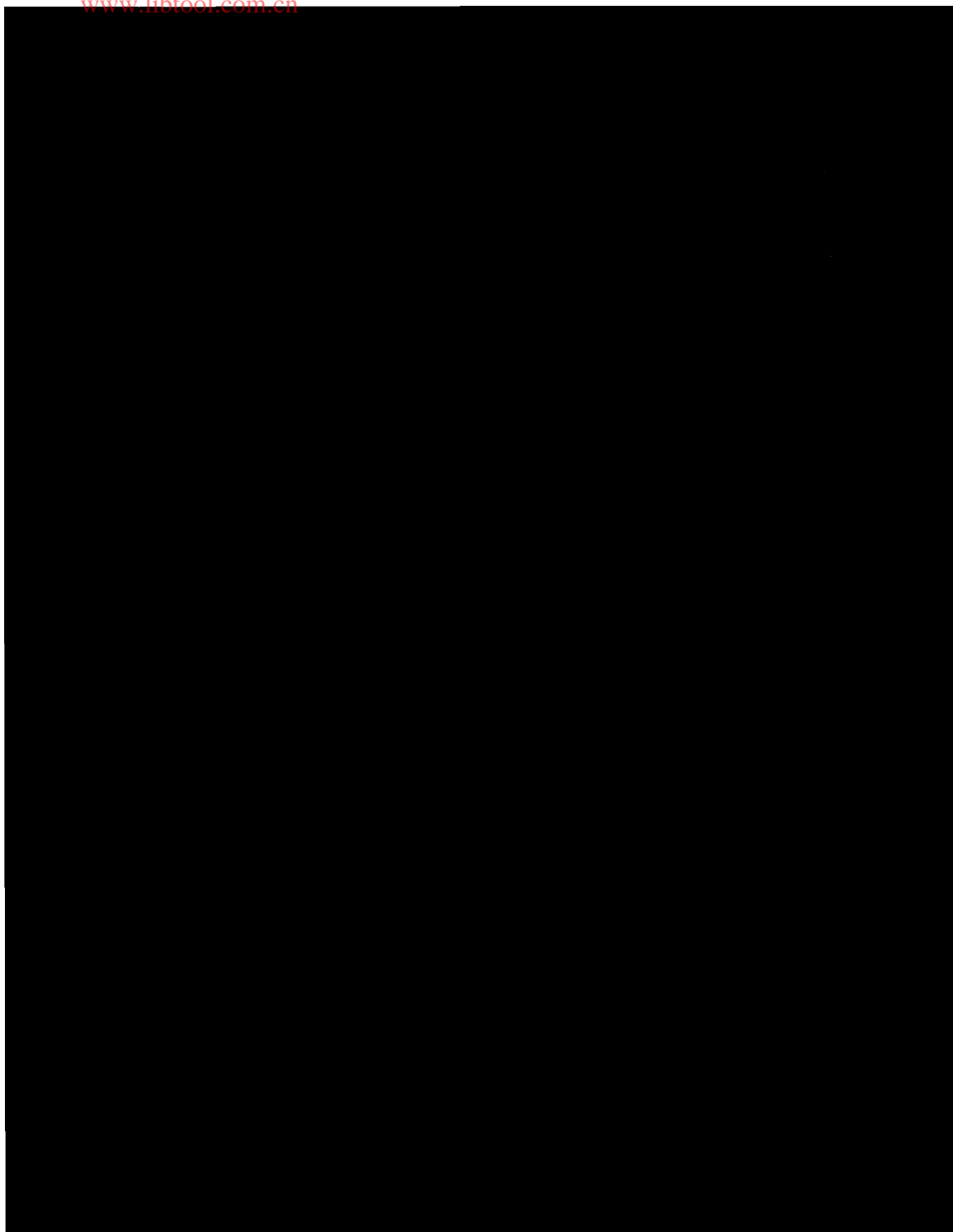

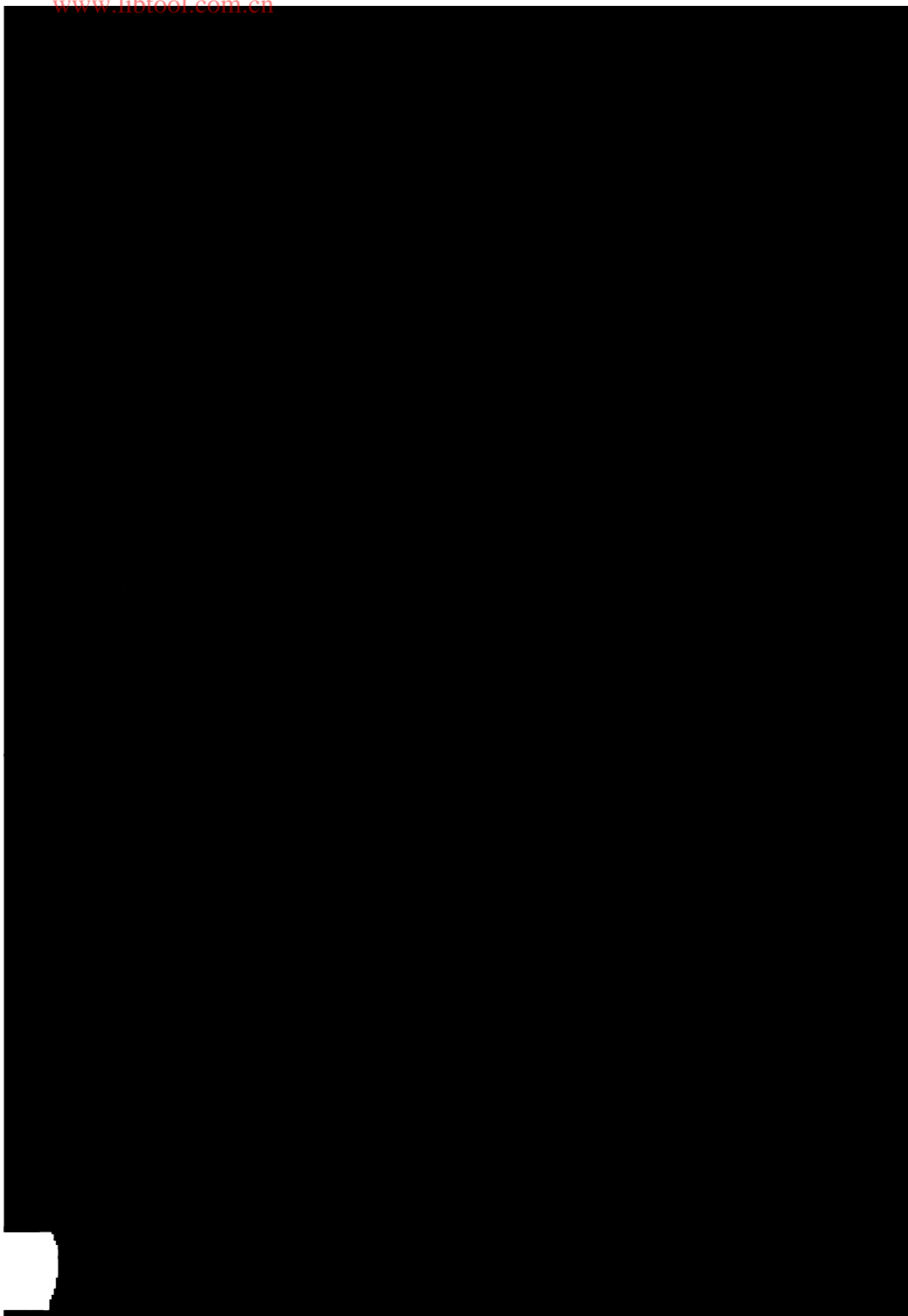

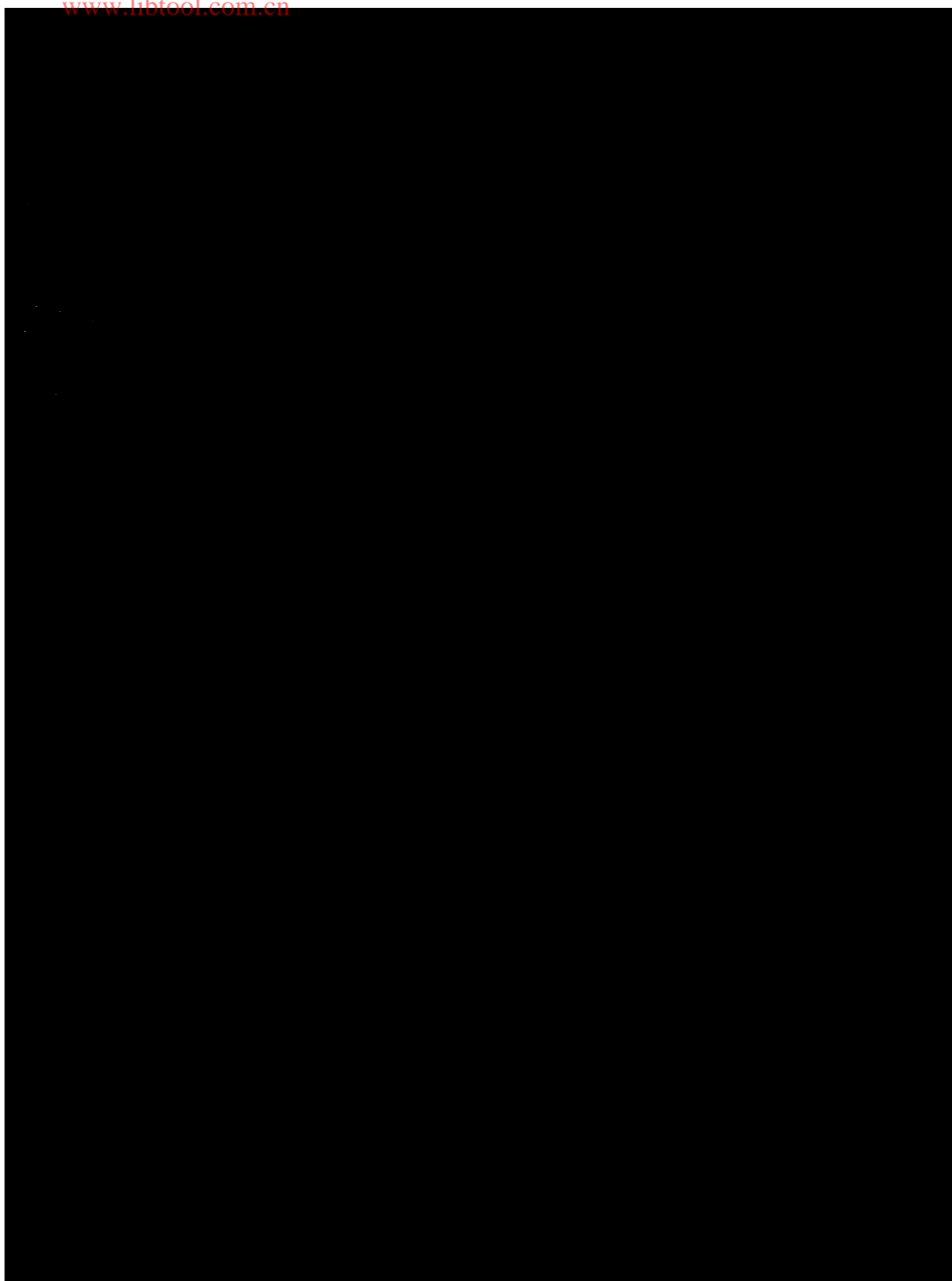

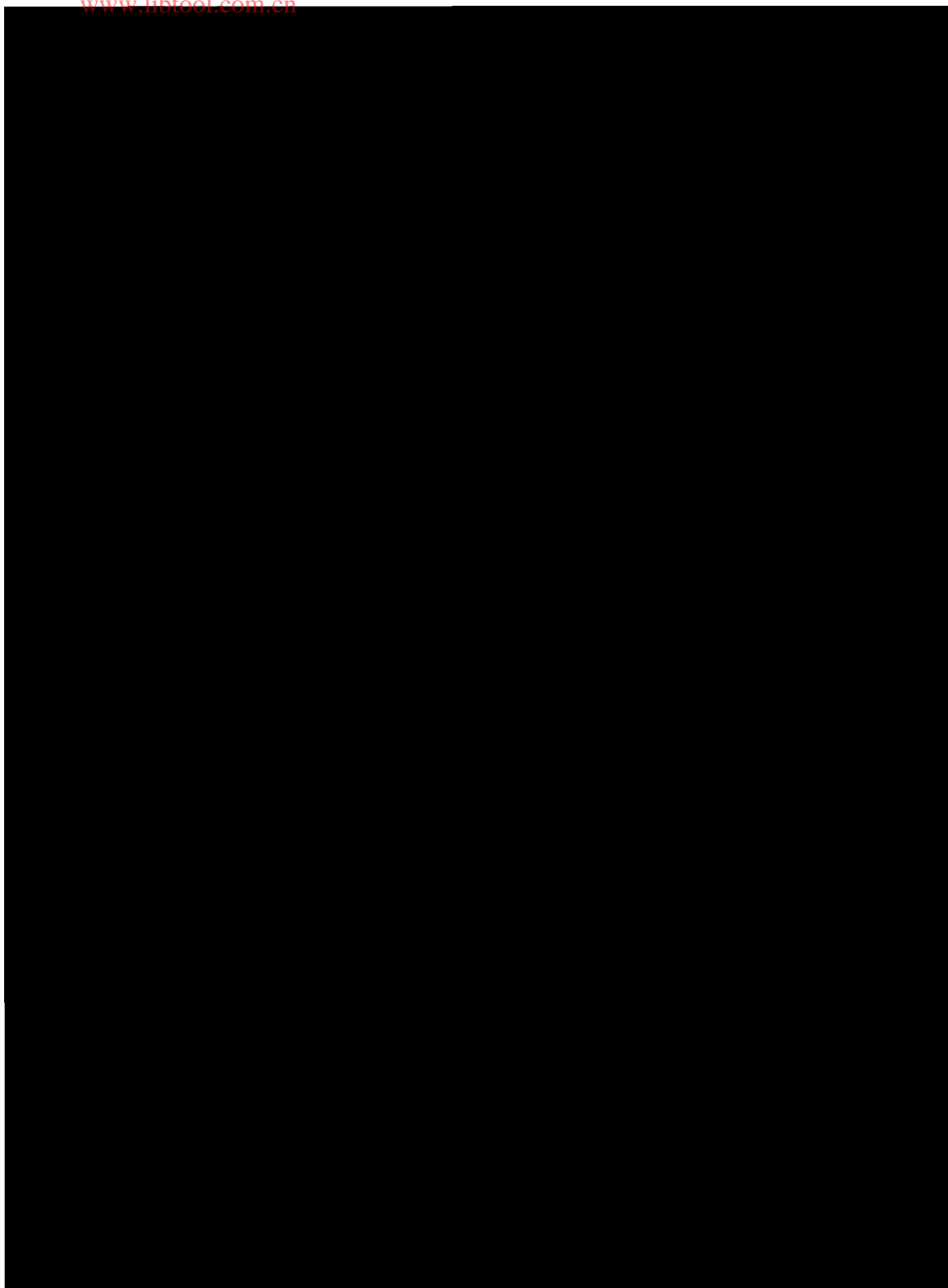

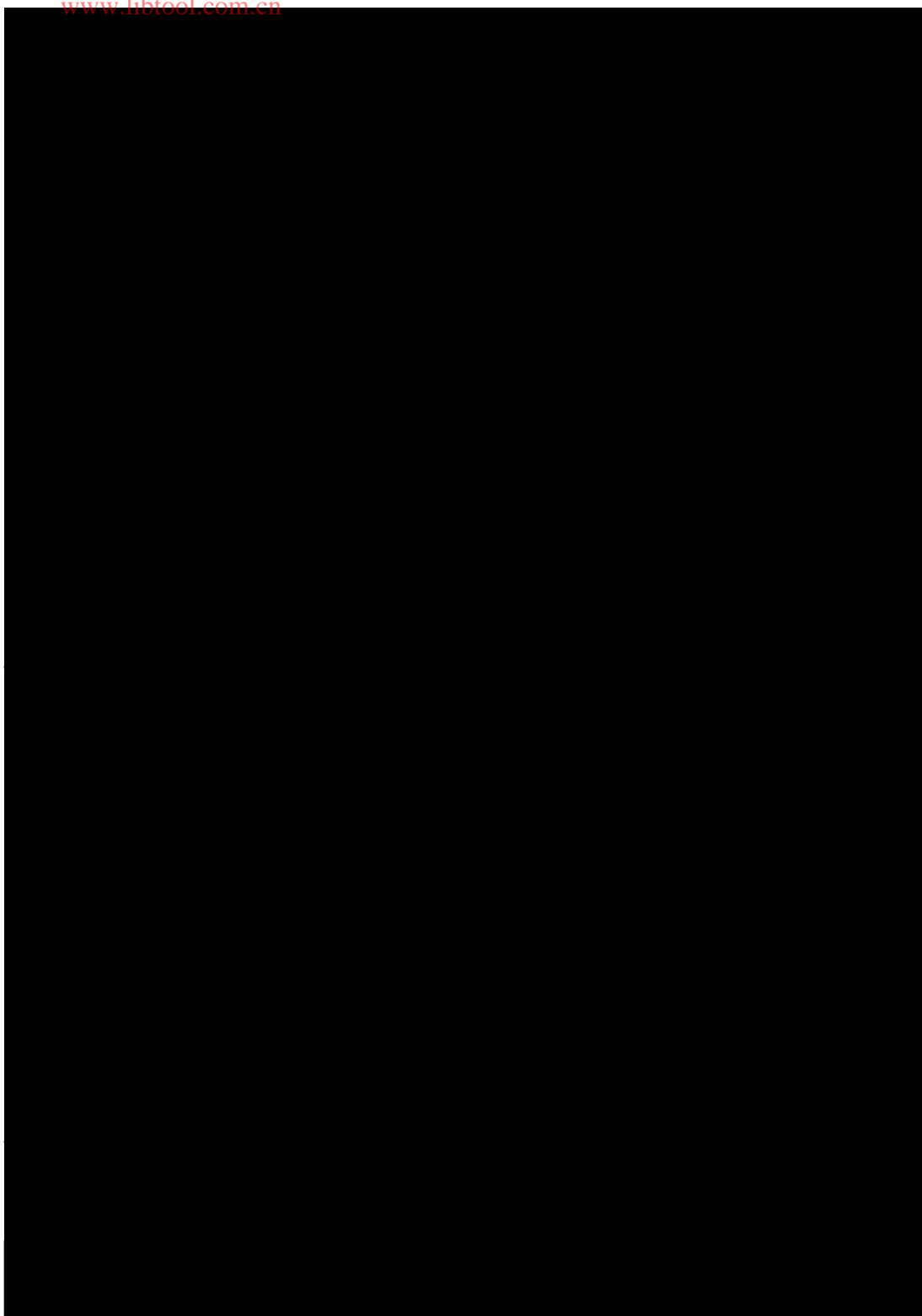

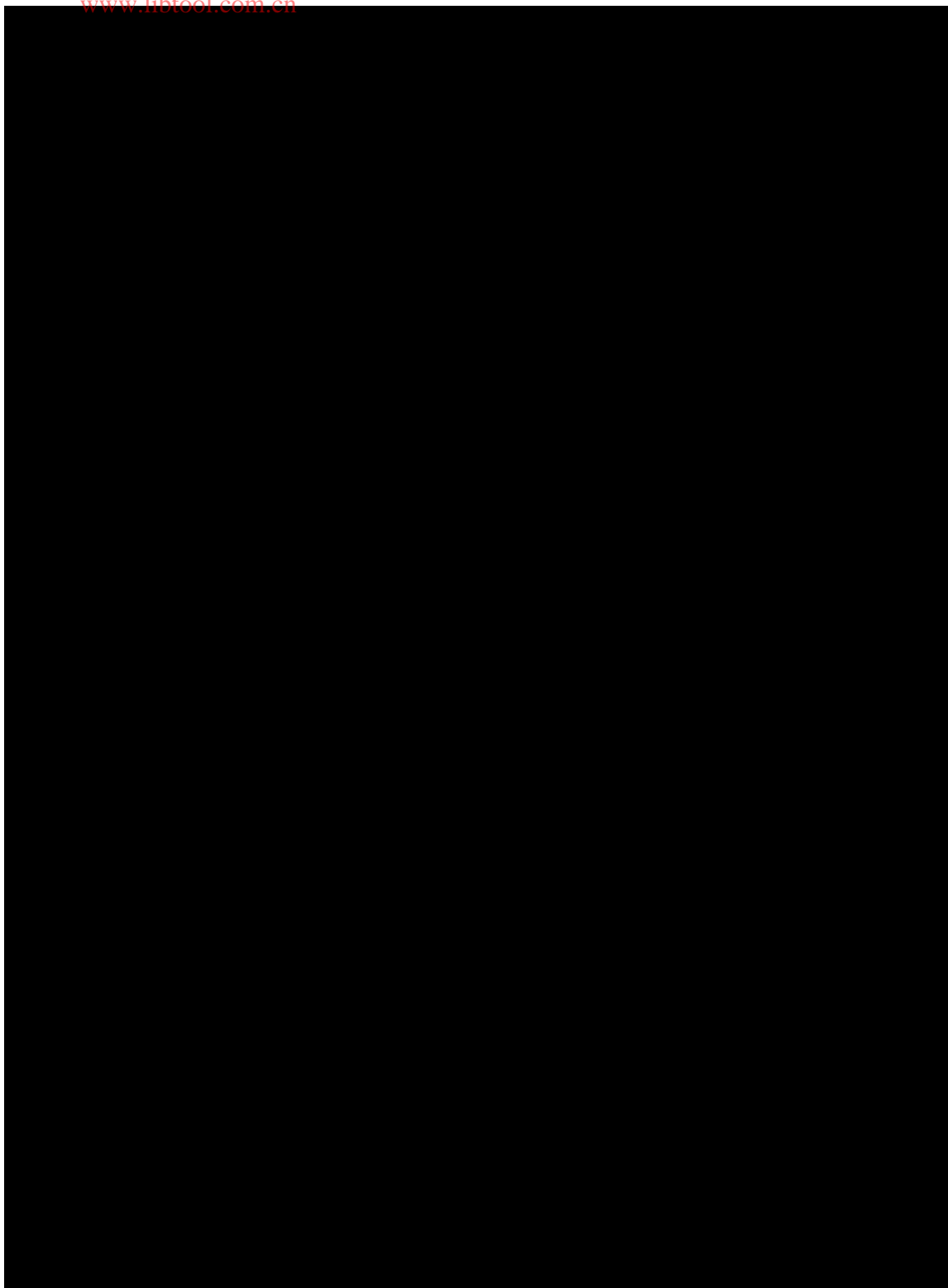

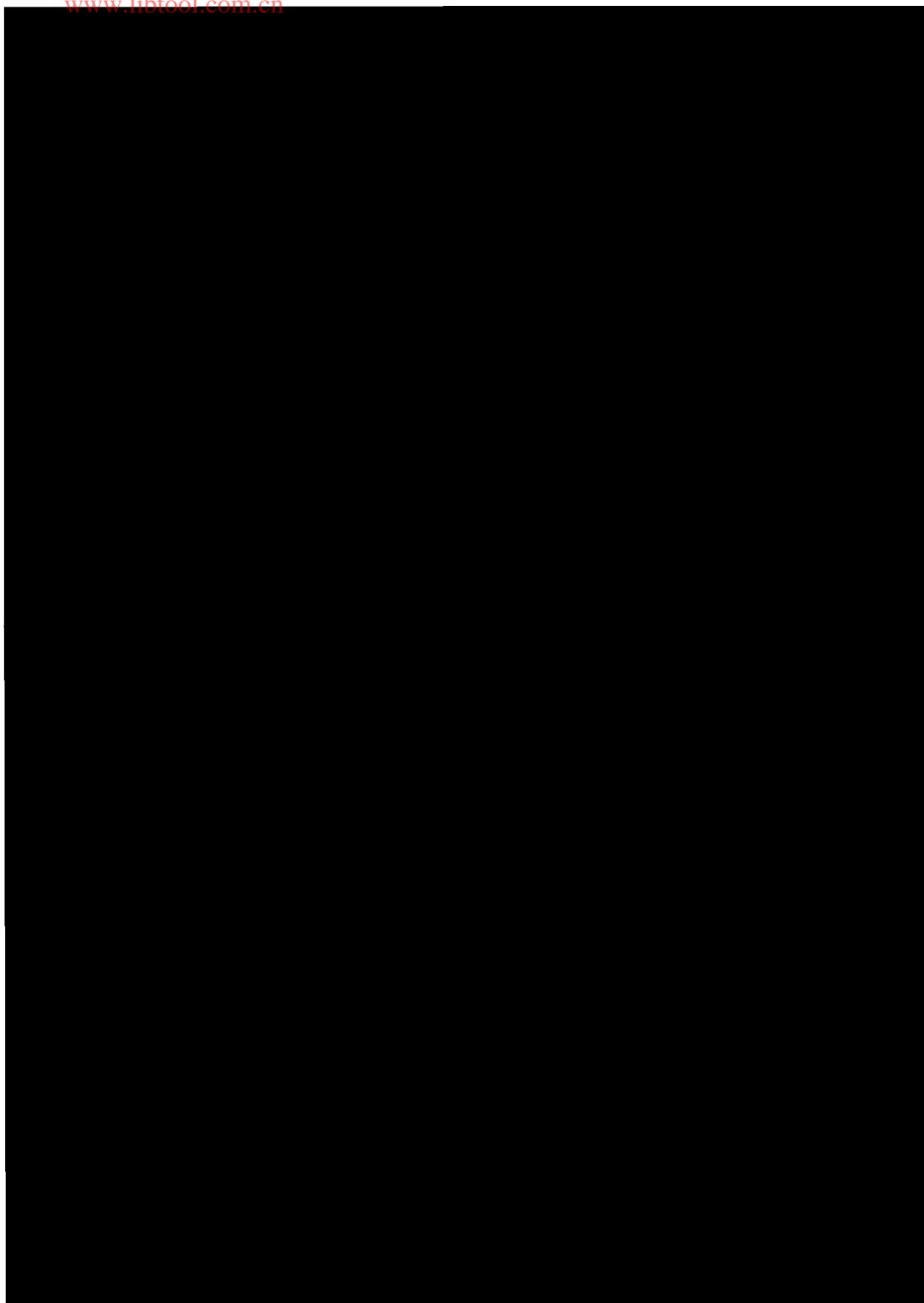

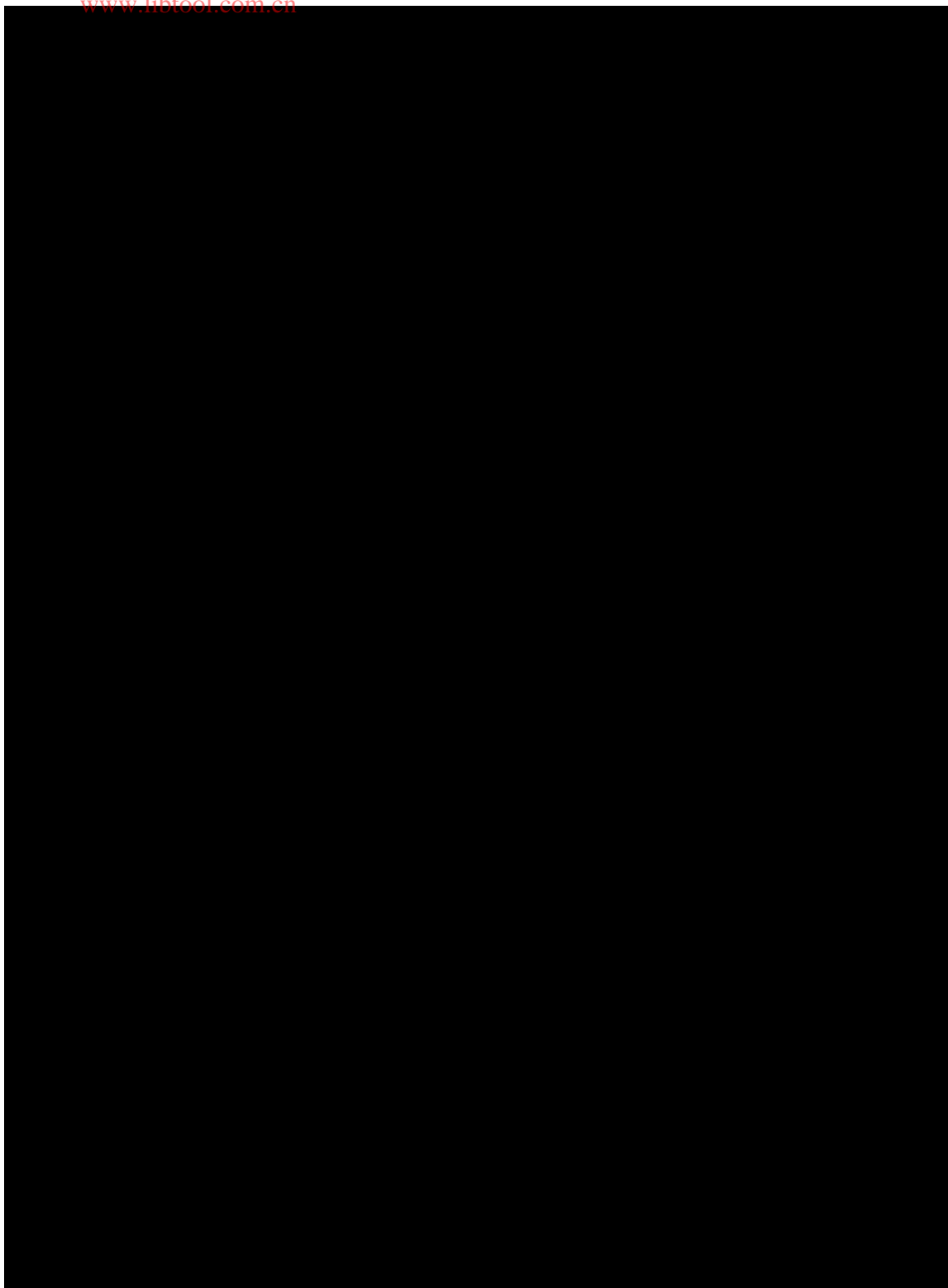

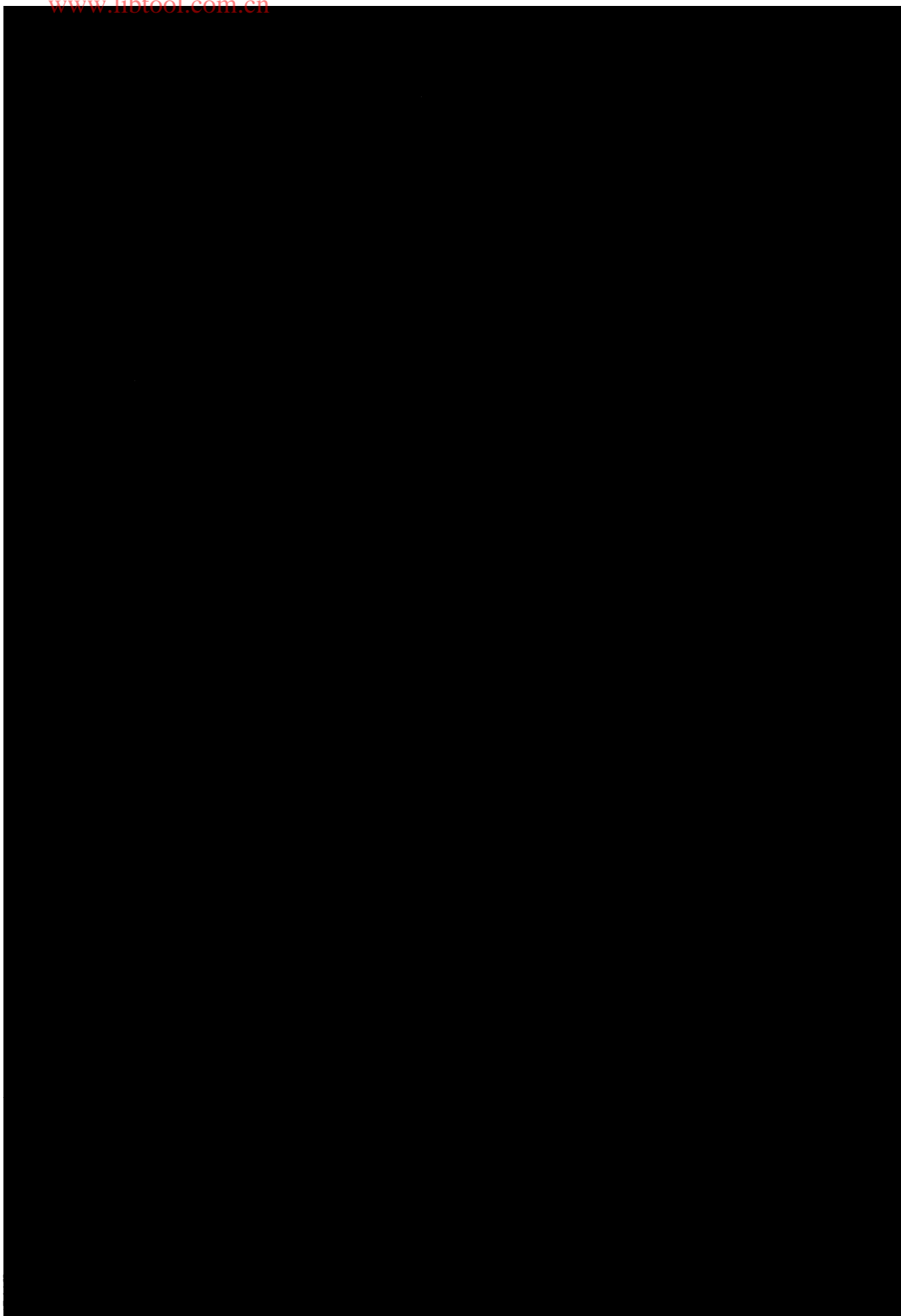

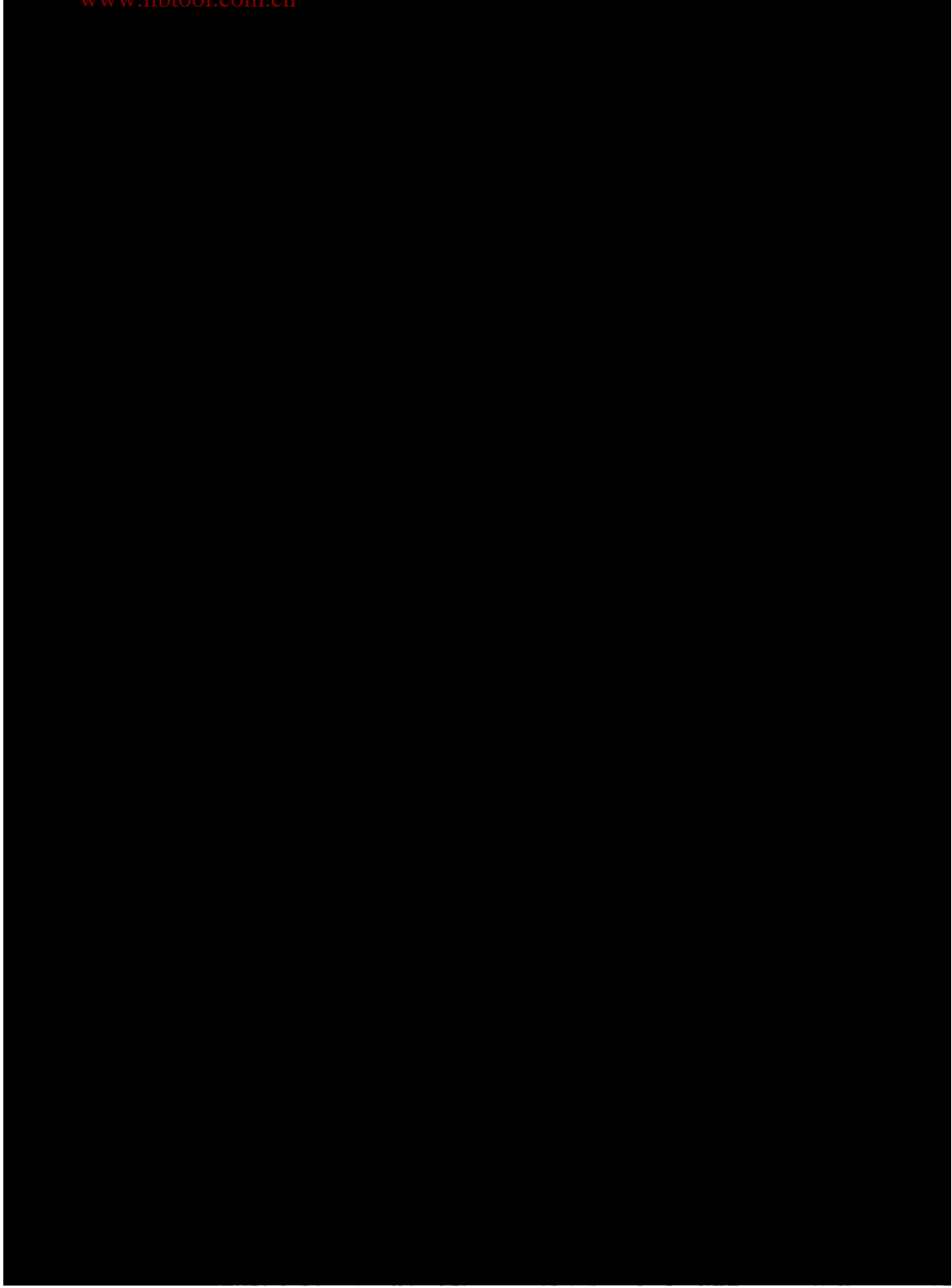

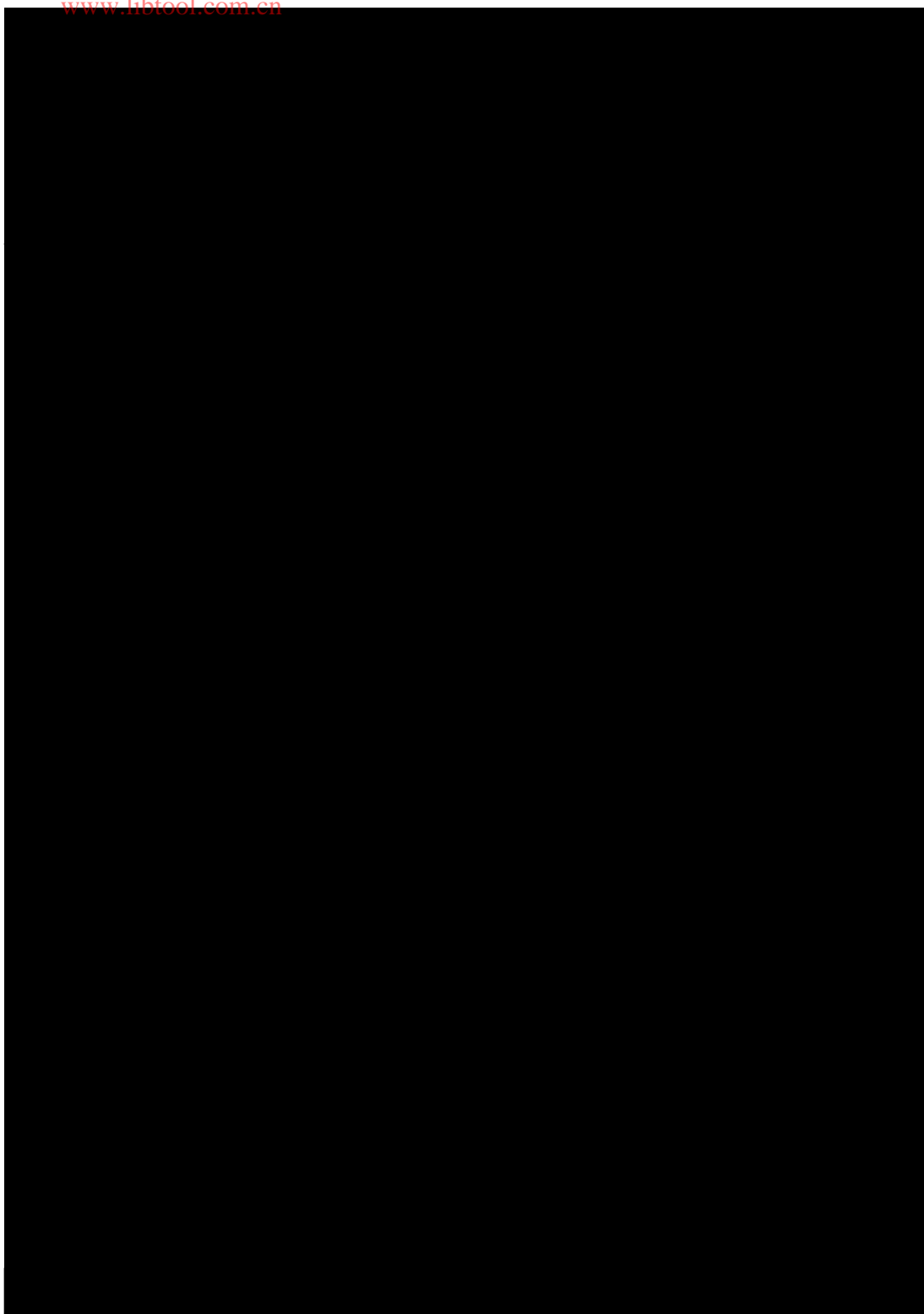

Kulde hede Eschitaker, ere Tatarer og fra Asien (72). Navnet Eschitaker synes ellers at komme meget overeens med Scythier. Jeg kan ikke nægte, at jeg jo smigrer mig med det Haab, at der endnu findes Gothiske Levinger paa de Kanter, og at de maaske kunne nu omstunder opdages, i Anledning af Russernes forrige Vaaben i de Egne. Marcellinus Comes (73) fortæller om det Aar 517, at de Gothiske Ryttere plyndrede begge Mærenen, Thessalien indtil Thermopylon og Epirum, og at Keiser Anastasius indløste for 1000 Pund Guld-Penge saa mange af dem, som denne Summa kunde strække til for. De øvrige blev enten blivende i Fangsel, eller bleve og dræbte uden for Murværket af de befæstede Stæder. Disse Geter maaske uden Tvil have været de samme som de Gethi Minores.

§. LIII.

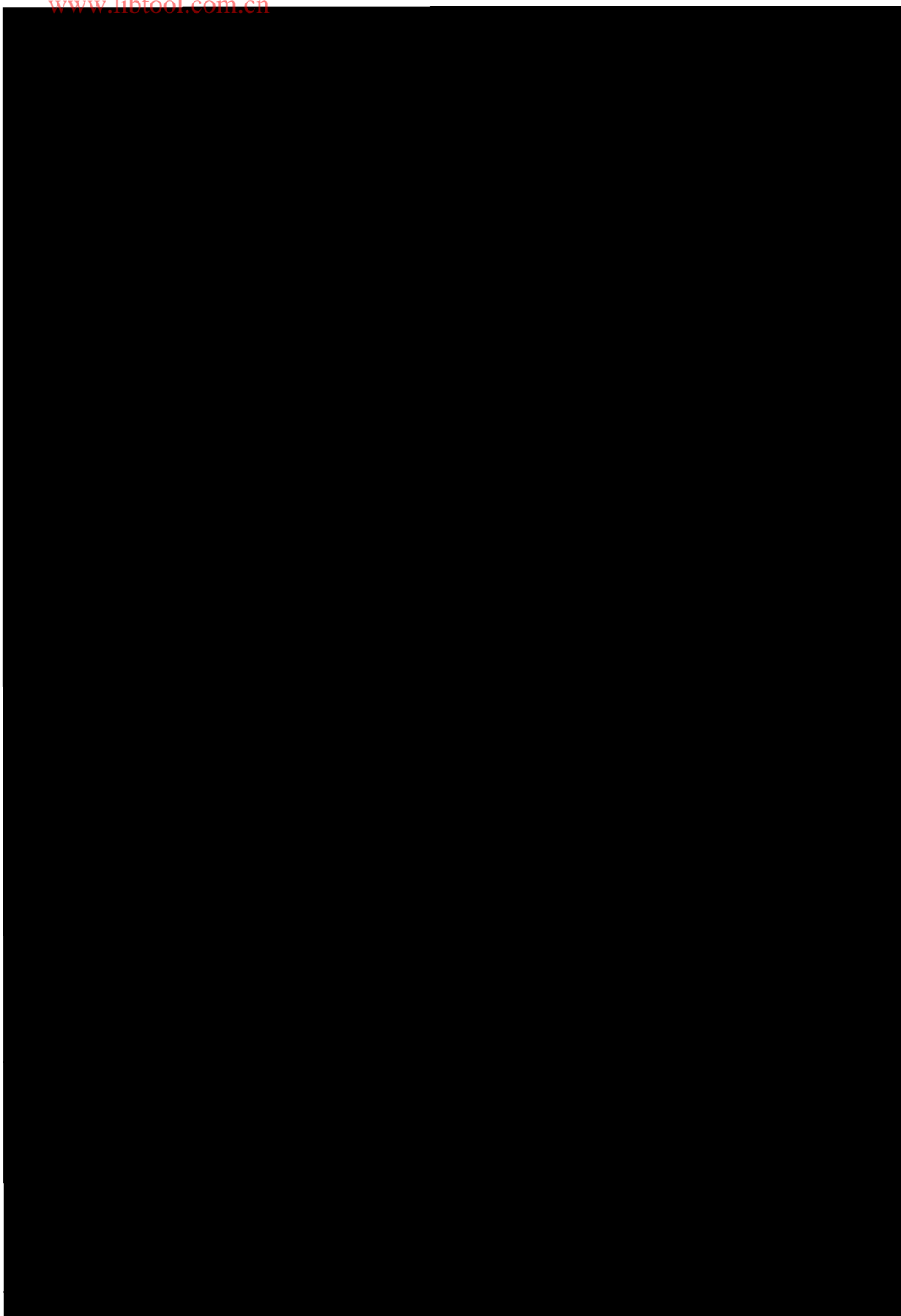
Om de sidste Tider finder jeg ei meget om Gøtherne paa de Kanter, men det er jo vel endda have boet der, men Aarsagen hertil er, at det Romerske Rige indskrænktes alt mere og mere inden snevsnækkede Lande, og tilkigemed de Byzantinske Skribenters Kundskab af Byzantinerne er det, at man alene kan vente nogen Oplysning fra de Tider om de Kanter, thi de norden for dem vilde være alt for uvidende, og de sønden for dem boende, vilde være alt for langt derfra. Dog finder jeg hos Procopius (74) ved det Aar 714, at de som gjorde Opstand i det Røystre Arrenium, og som fornemmeligen bestode af Gøther, der vare sendte med Floden til Rhodum, sejlede til Constantinopel, og sigte under Beys paa sin Side alle

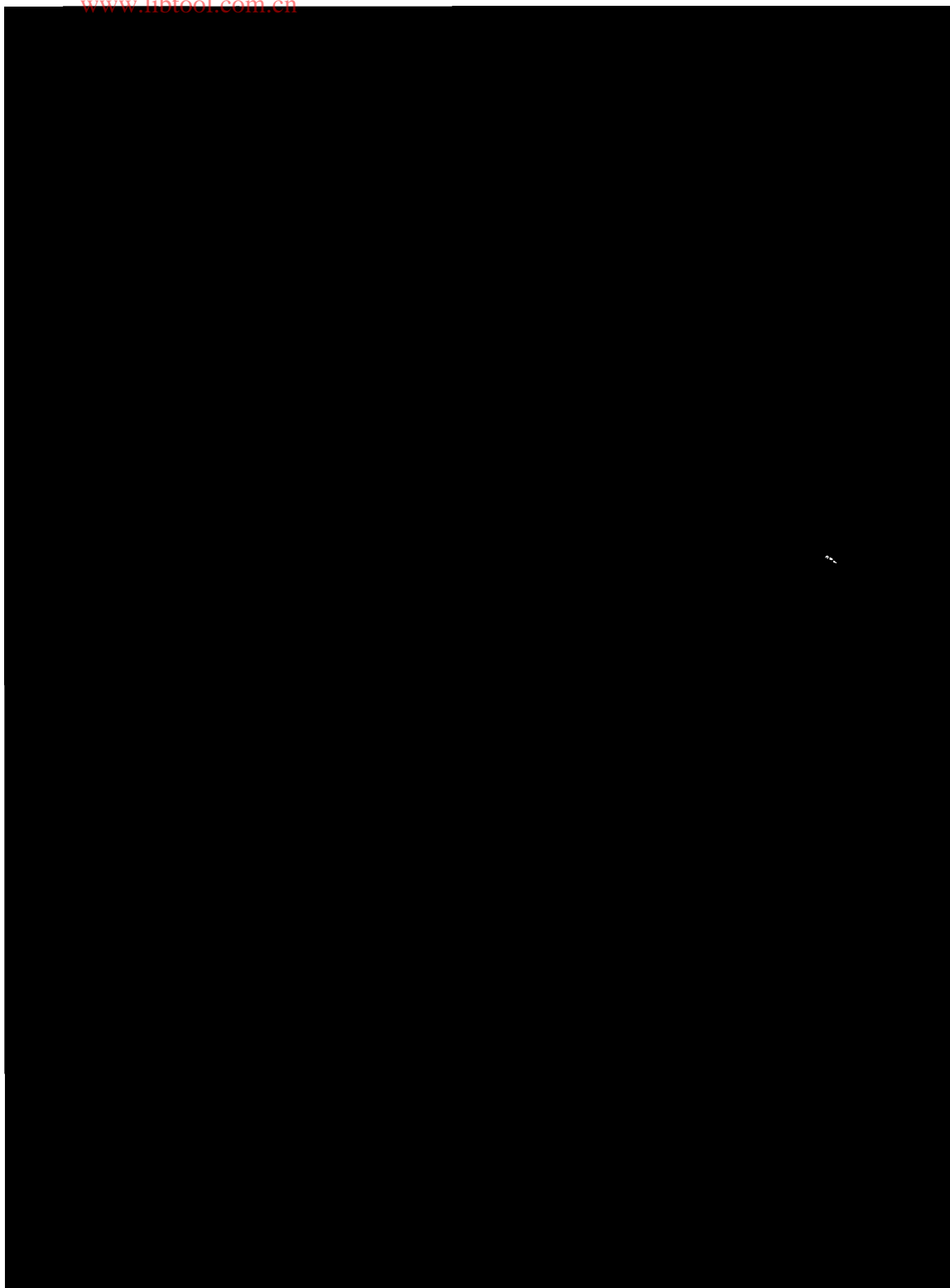
Om Gøtherne i det 8, 9 og 11 Aarhundrede.

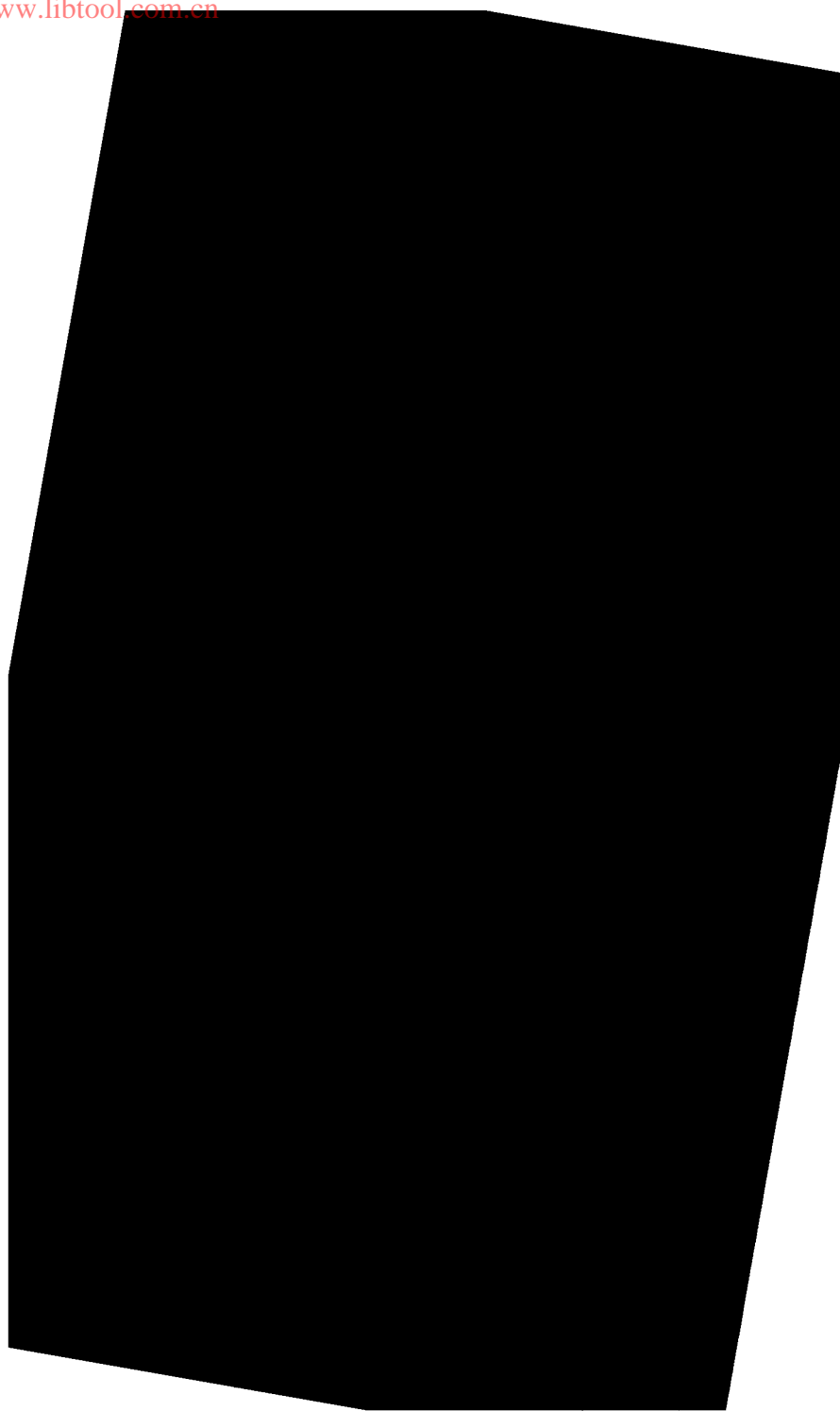
Geographis 1 Th. 2 B. p. 1284.

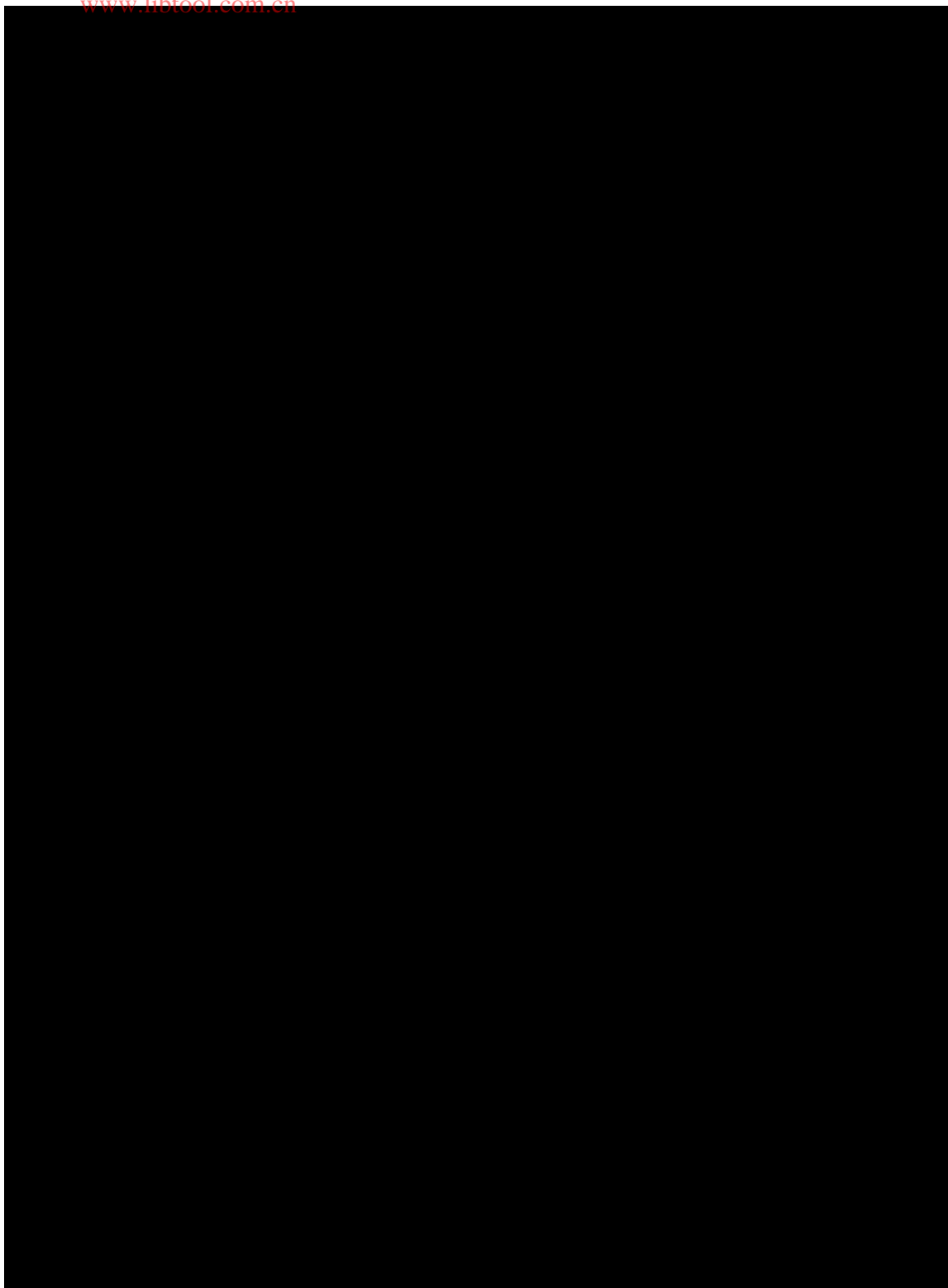
Geogr. Anst. p. 50.

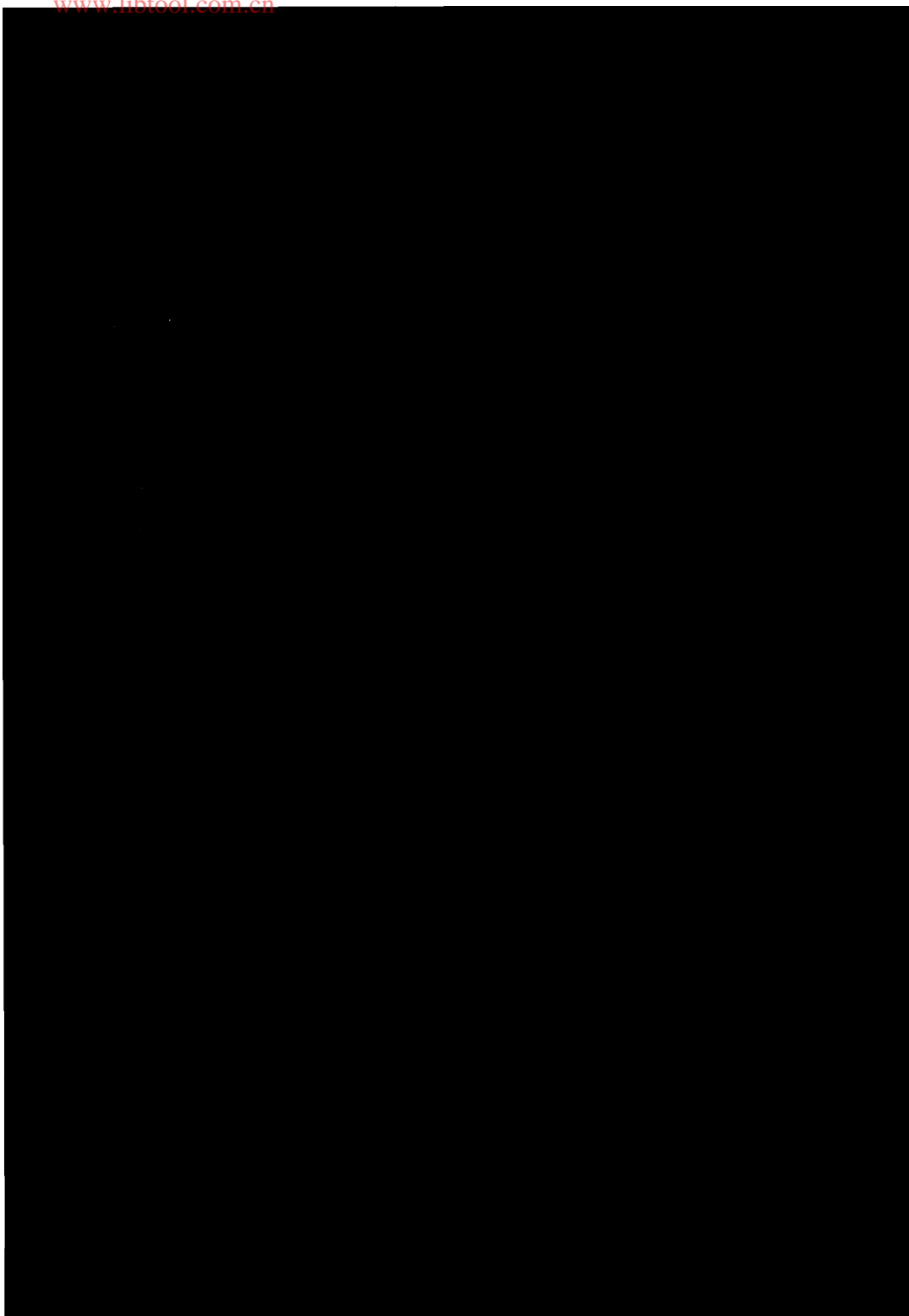
C. H. 1, 6, p. 257.

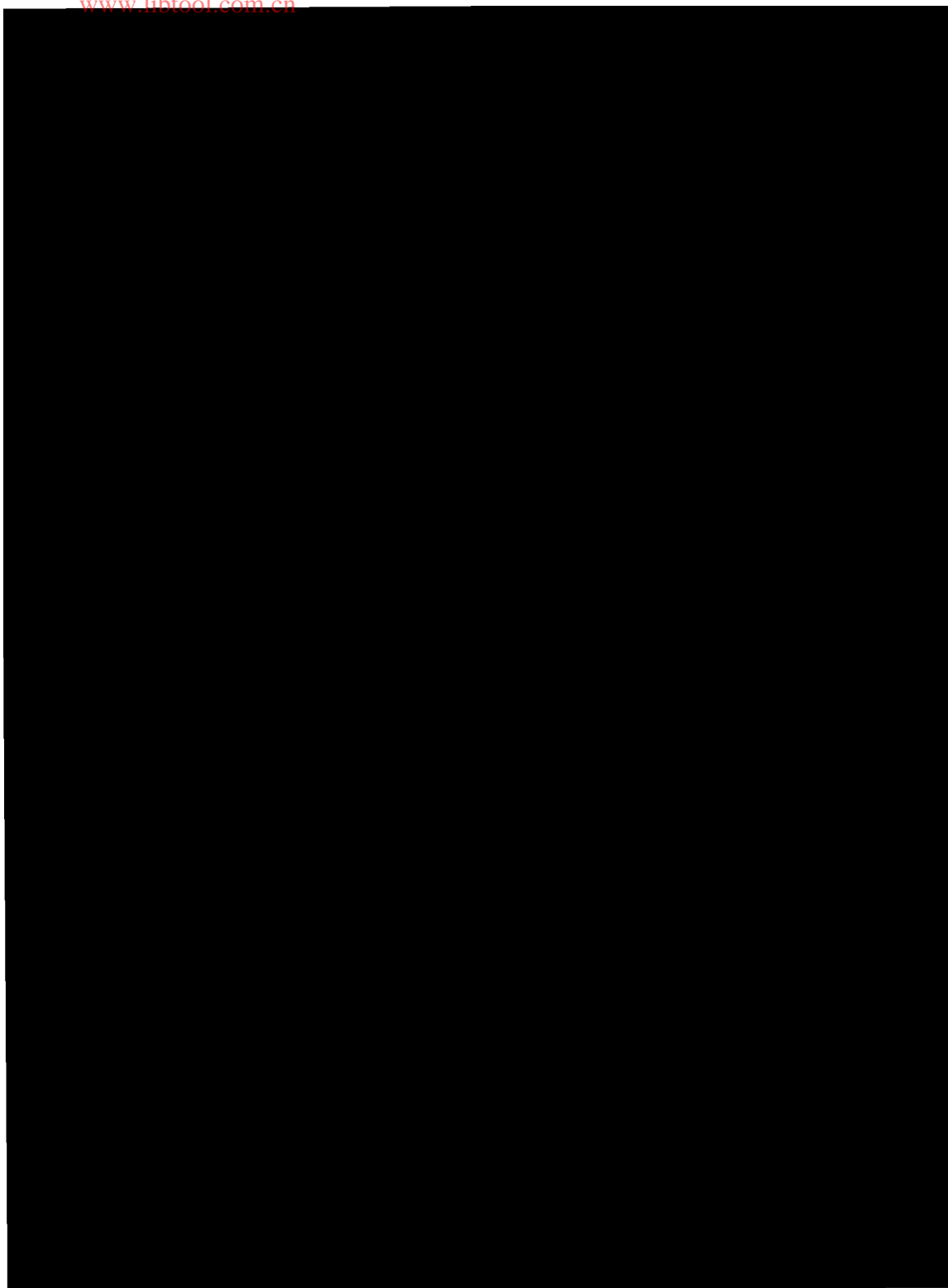

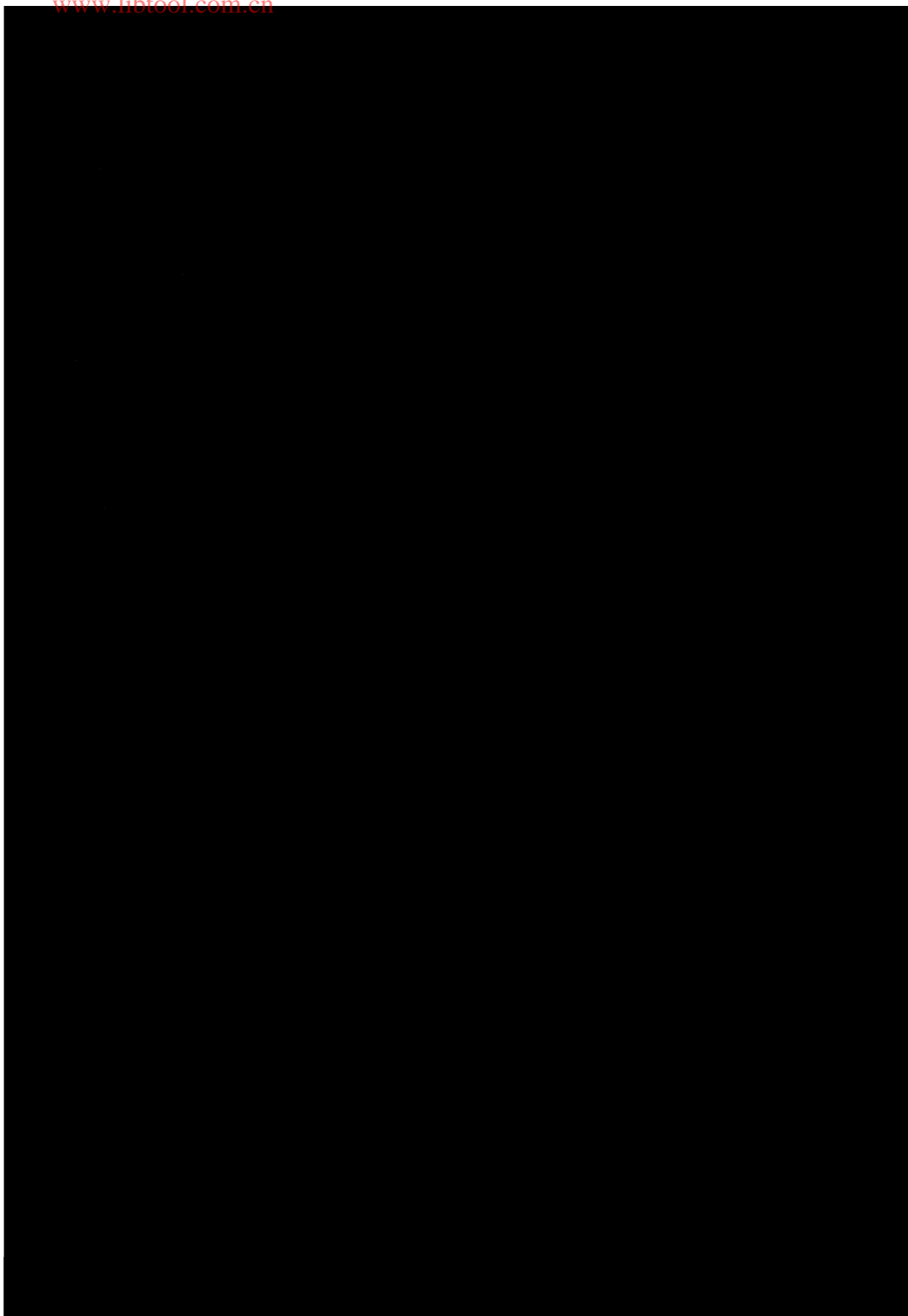

ikke sigtet. Philoponus (87), en Skribent af det 6 Sæculo, beretter, at Grækerne kaldte alle mod Norden boende Barbarer Gøther, hvilket viser dette Folks Navnkundighed.

§. LIV.

Efter det 8 og følgende Sæcula forsvinder det Scythiske Folk som sonden for Donau. Vel finder man det endda brugt hos Byzantiniske Skribenter om Folk norden for Donau, men med forståaet Daghaker og andre Folk. Men fordi Gøther nævnes mere ved Comos, saa kan man dog ei slutte, at de mere været der, da det endog er mueligt, at de endnu, omendkjendt maaskee blandede med andre, og under et andet Navn. Thi hvor mange 100 Aar forløbe ei fra Procopius Busbecq, som levede i Midten af det 16 Sæculo, og intet hørte om Gøther paa Crim; og da fik bemældte (88) Efterretning om et Folk, som skulde boe der, staae i Talianen, og kunne stille 800 Bøsseskyttere til Fods i den, hvis fornemste Stæder skulde være Mancup og Sculus. Han anfører og en Deel Ord af dem, og erkjender dem for Gøder, hvoraf han sluter, at dette Folk maa enten være en Afdeling af Saperne, hvilke Carolus Magnus adspredde rundt omkring i Asien, eller og af Gøther, som i gamle Dage boede der, og som deres Gøthiske Levninger, viser deres Sprog tydeligt. Men saa meget kommer overeens med det i Codice Argenteo, som (89) haver best af alle viset. Ja i hvor mange 100 Aar Gøtherne i Asien ved Mæotis ei blevne forglemte, og dog

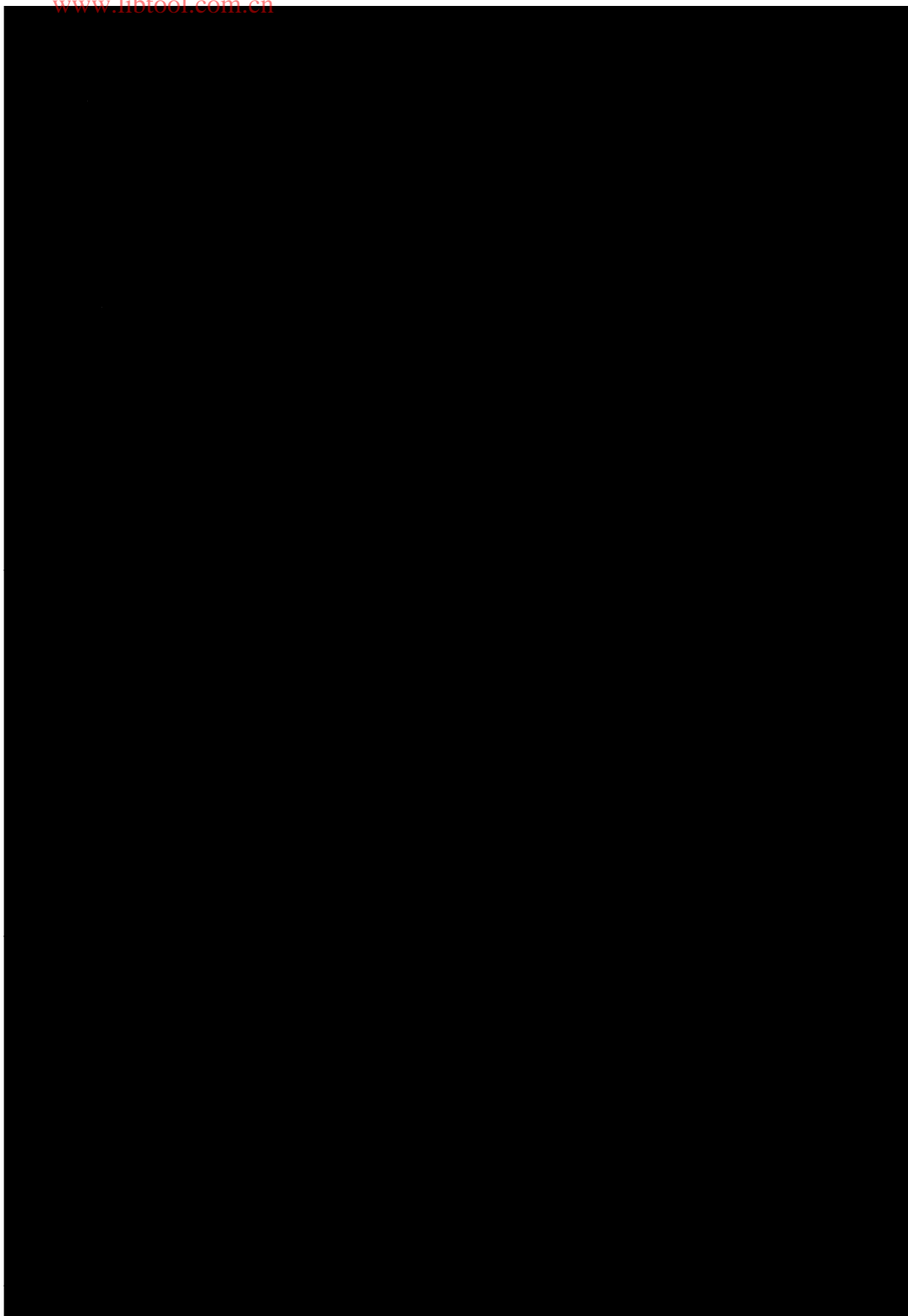
Om Gøtherne i det 12, 13, 15 og 16 Sæculo.

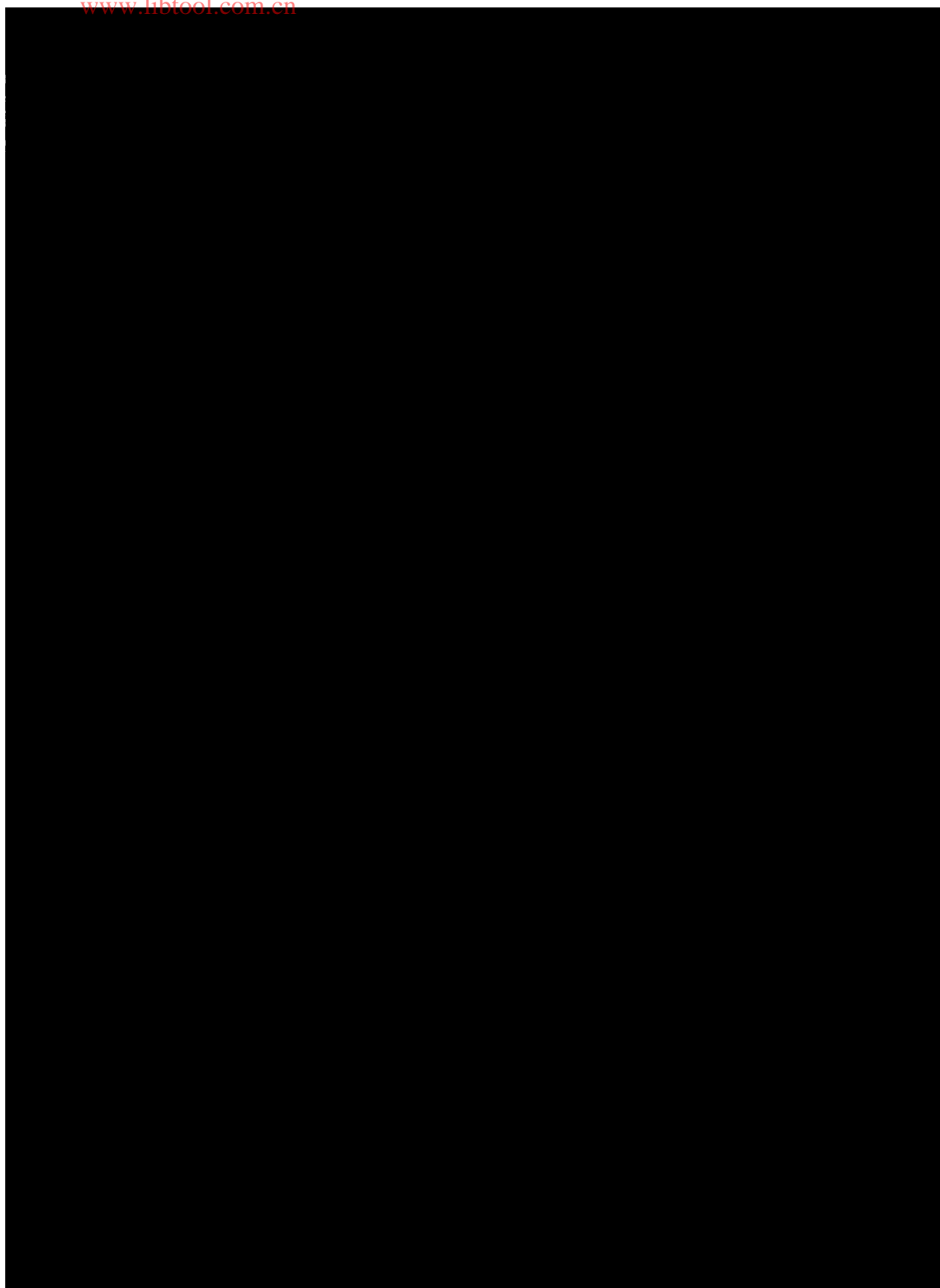
(87) In Arist. Meteor. l. 1. f. 1066 apud Usserium in ant. eccl.

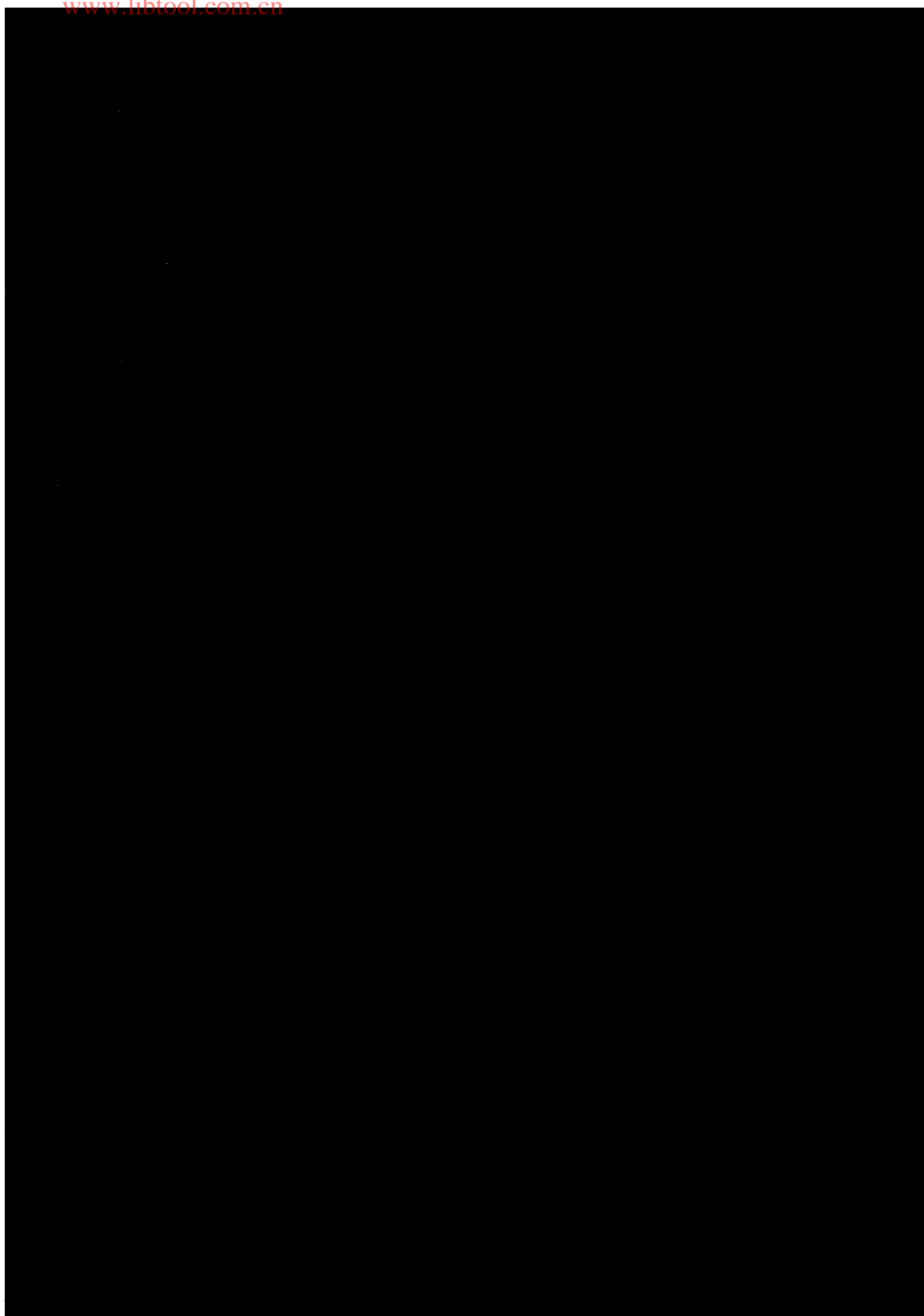
(88) p. 209.

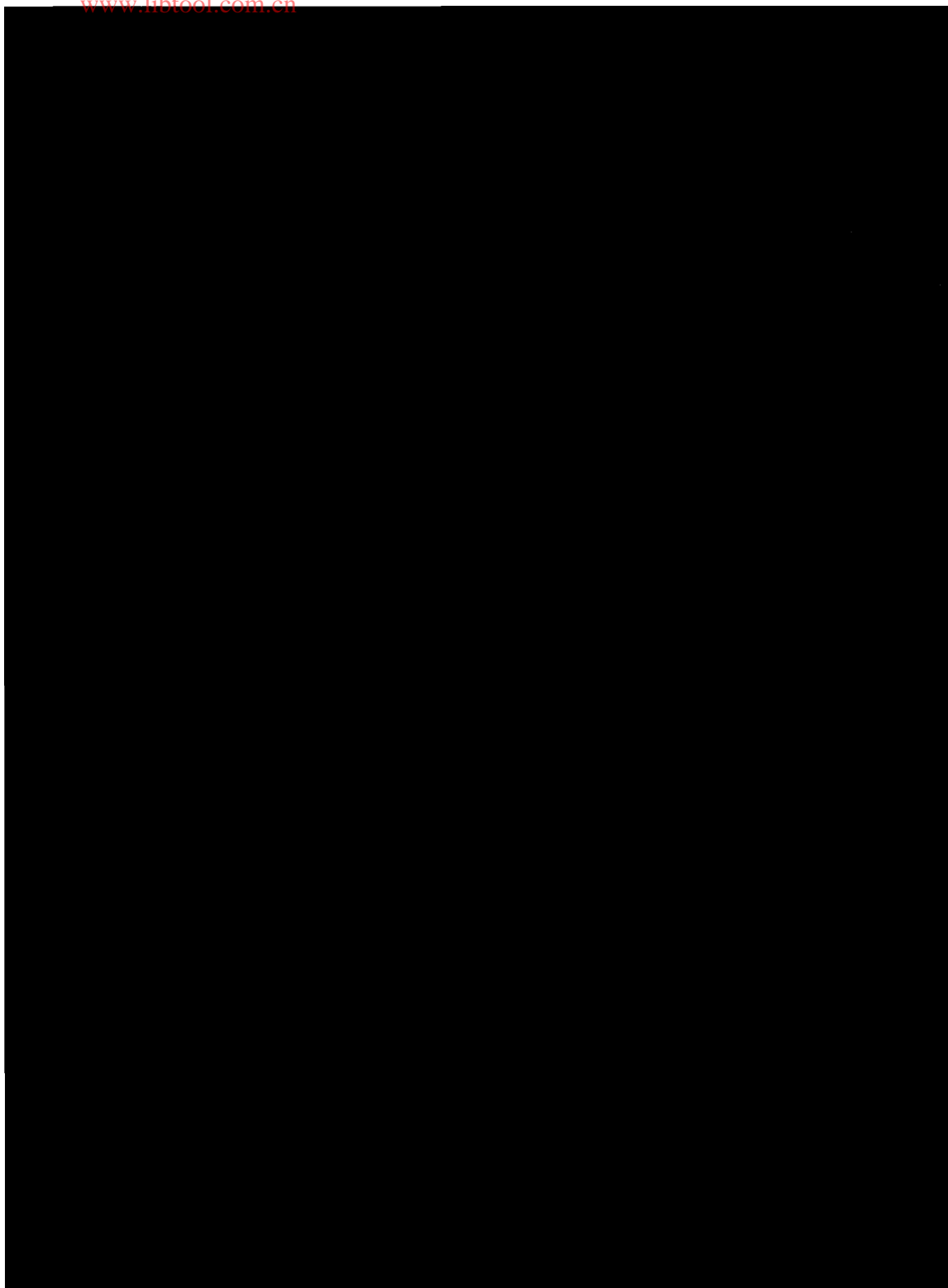
(89) Ep. p. 322 — 326. Ep. 4.

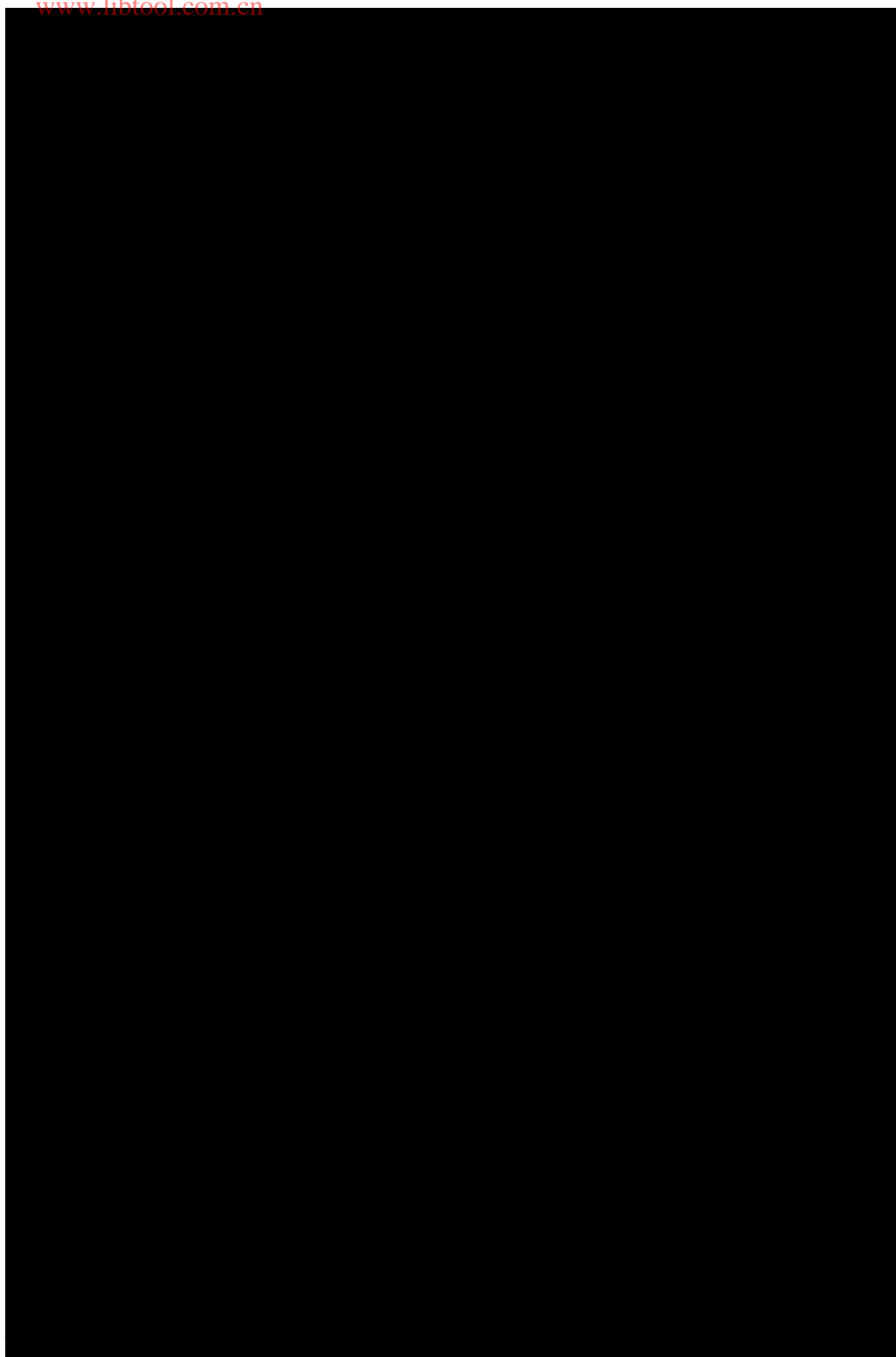
(90) Hist. Suio Goth. t. 1. proem. p. 6 & 7.

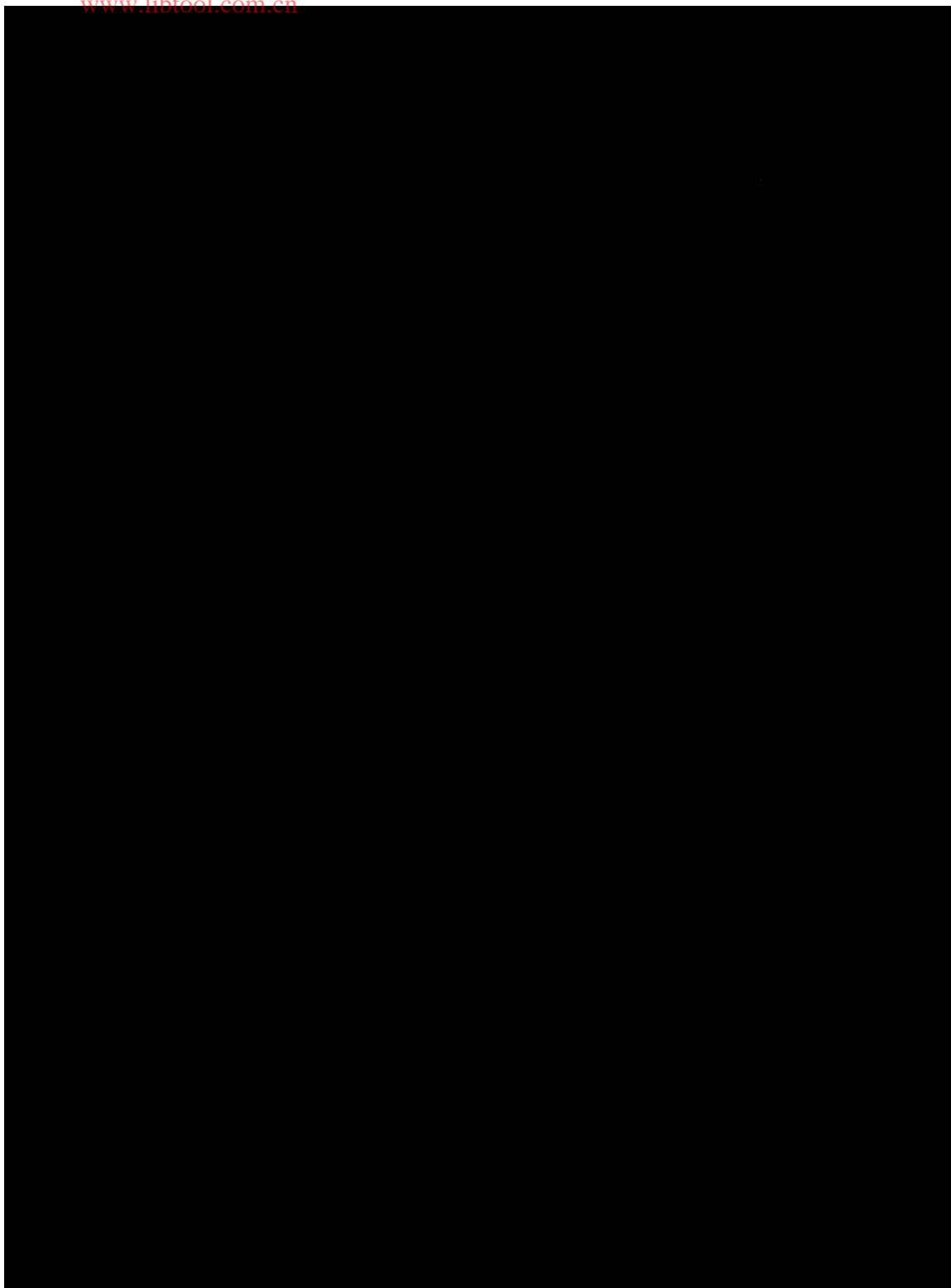

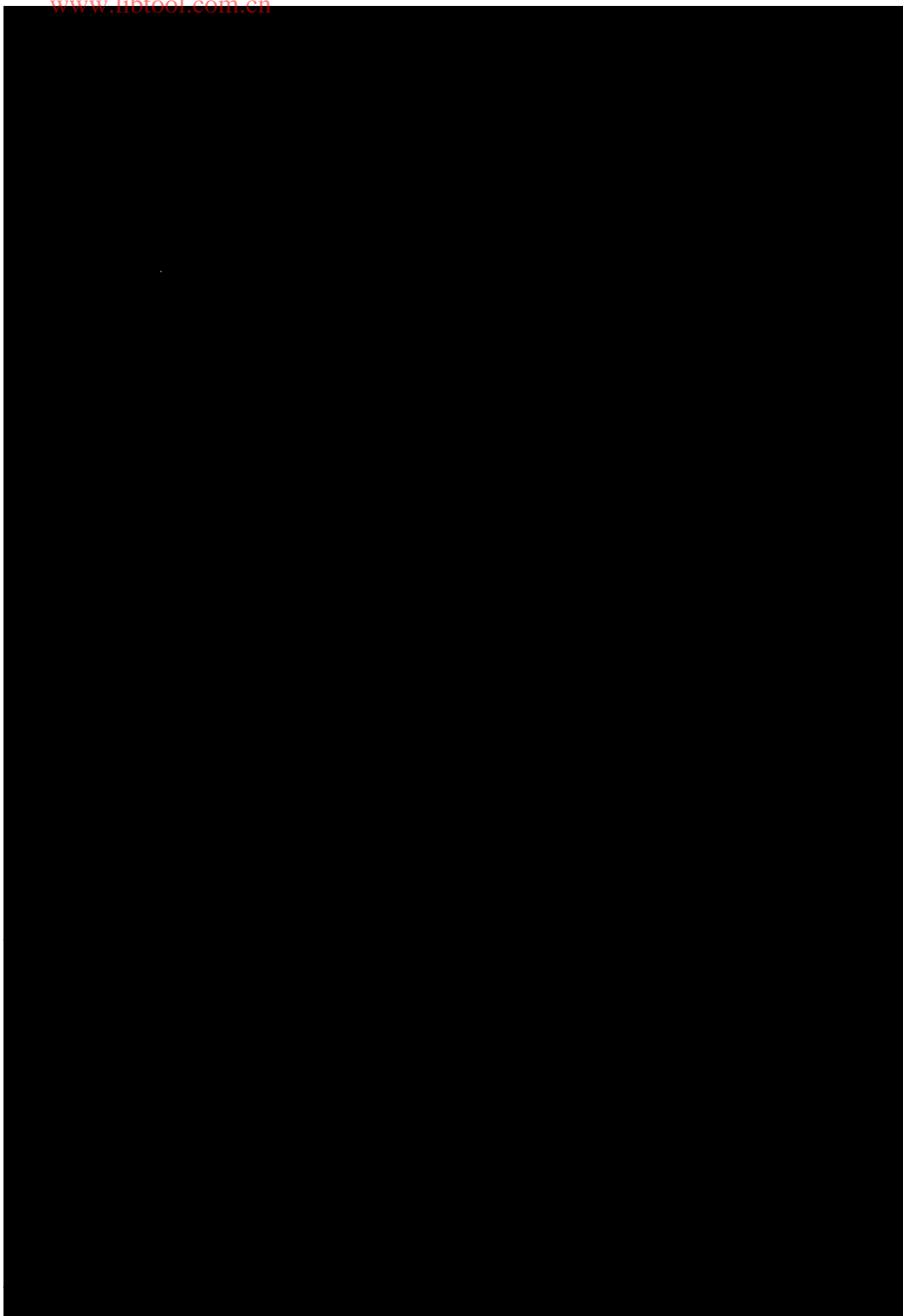

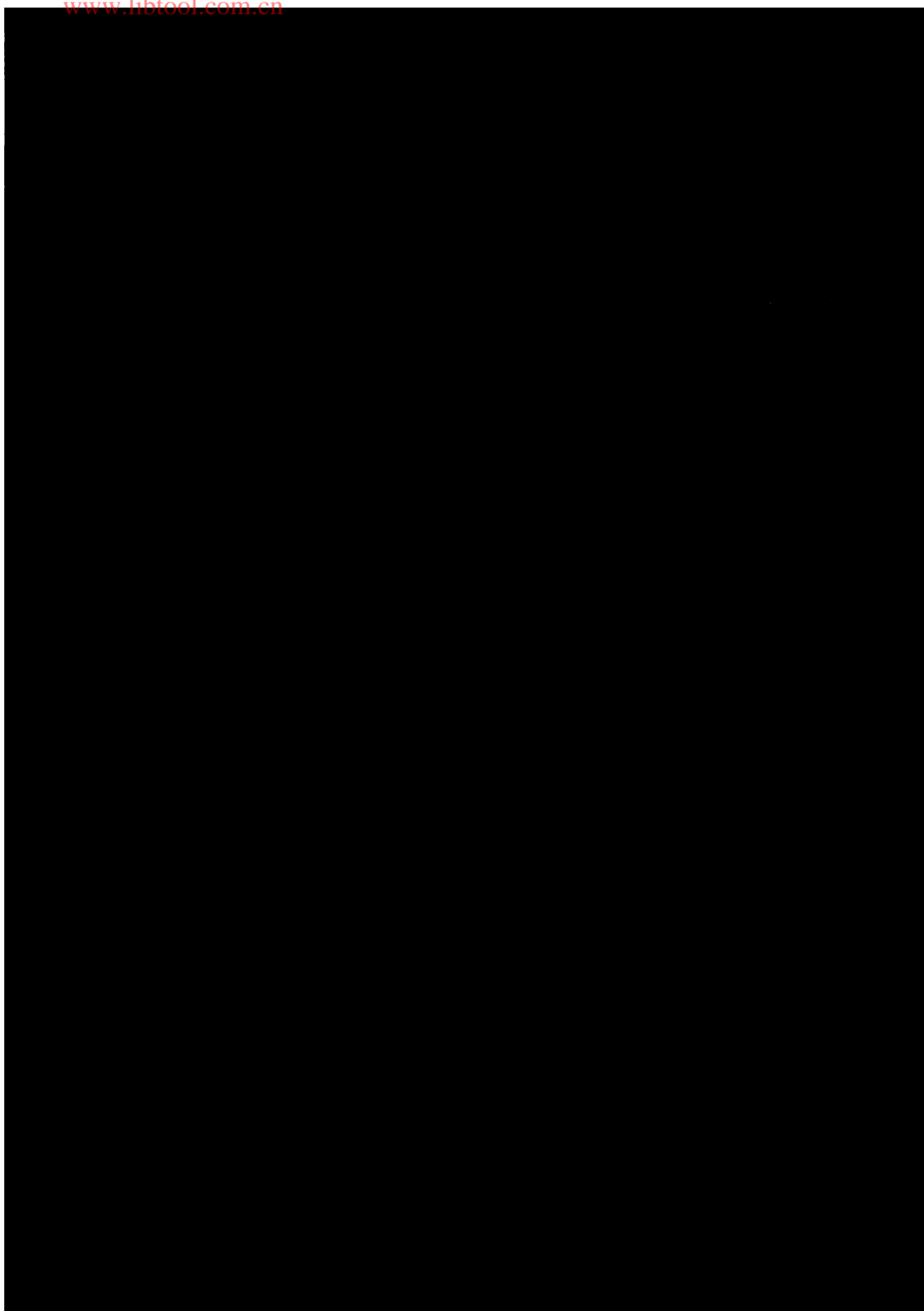

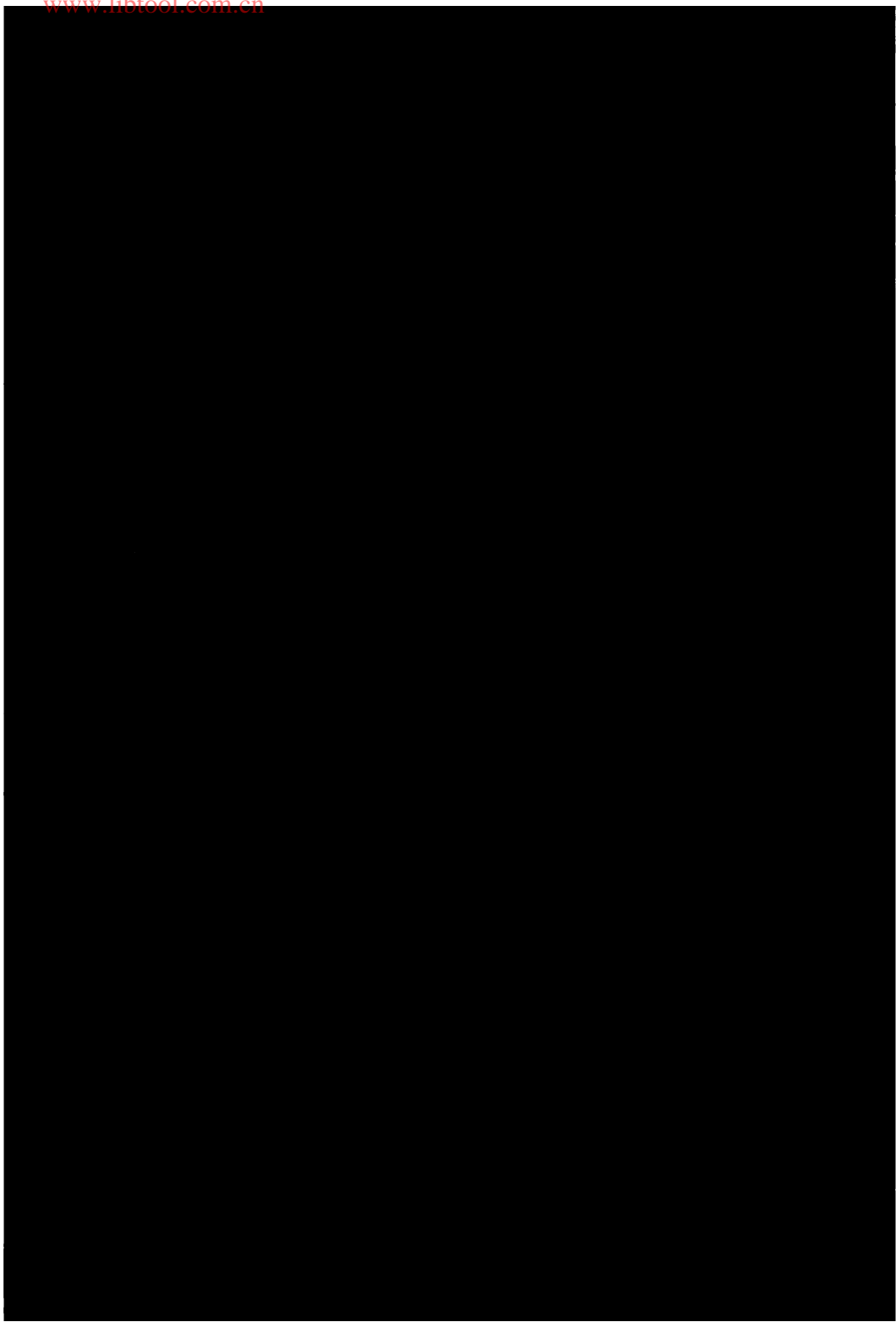

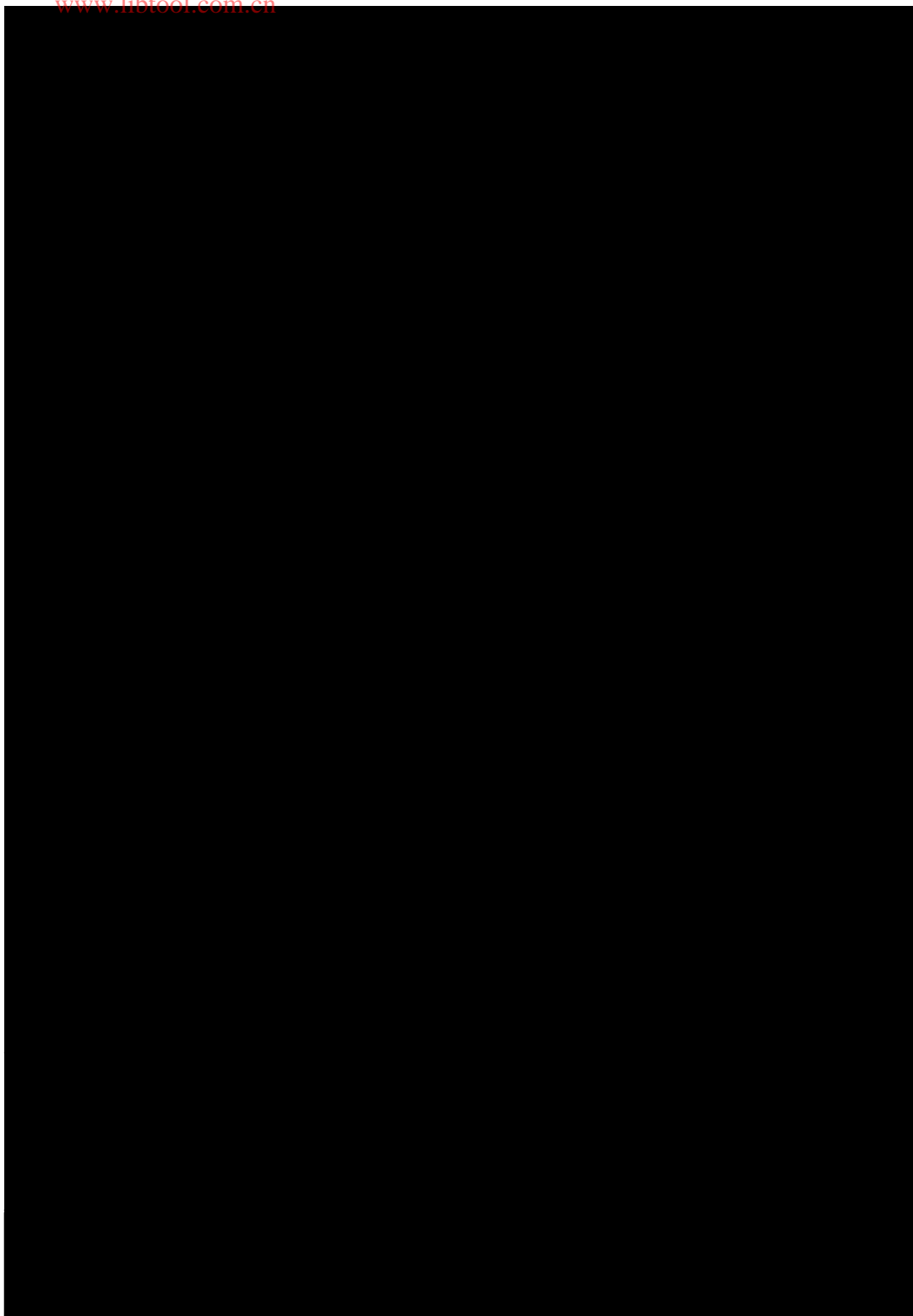

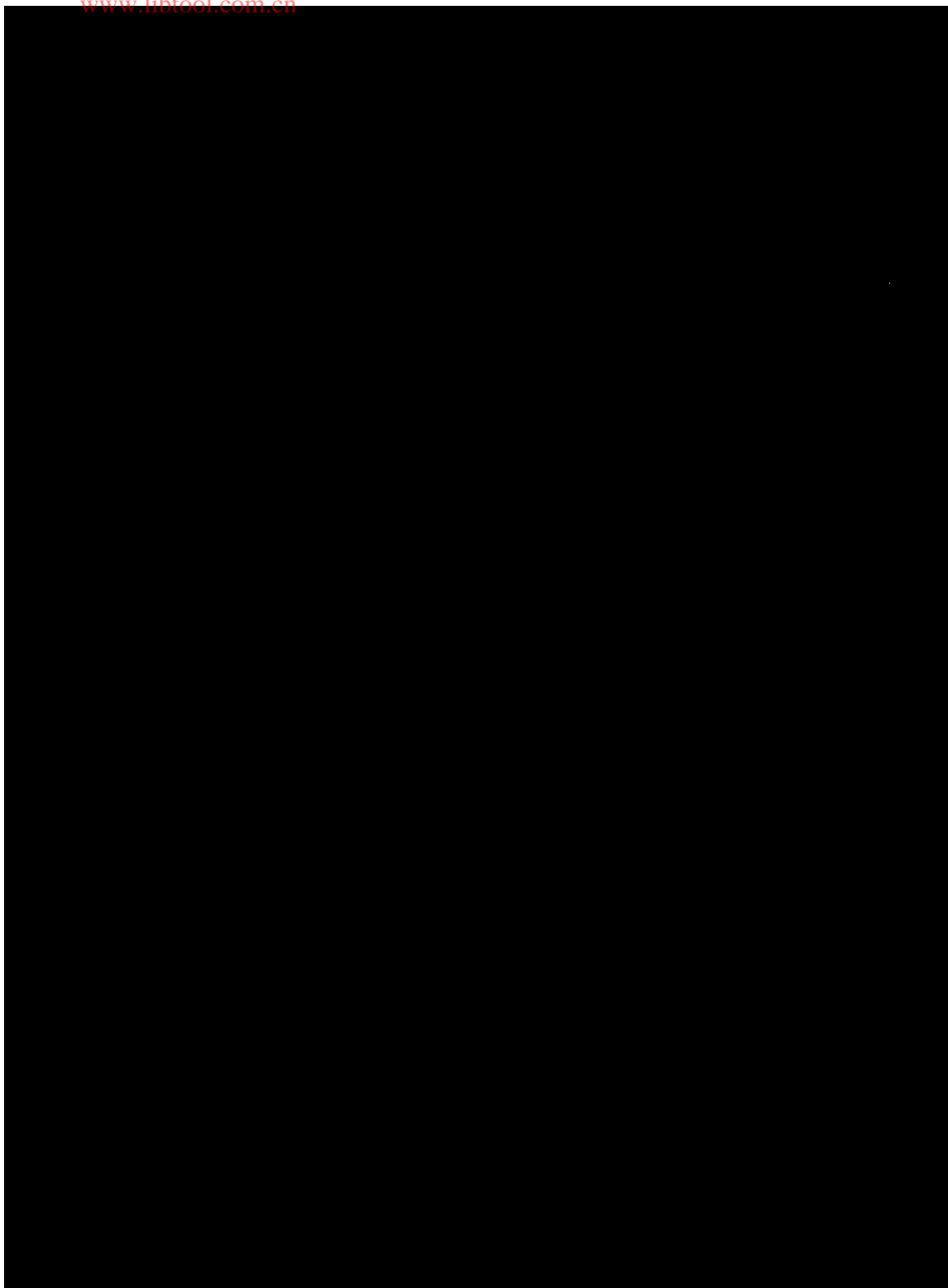

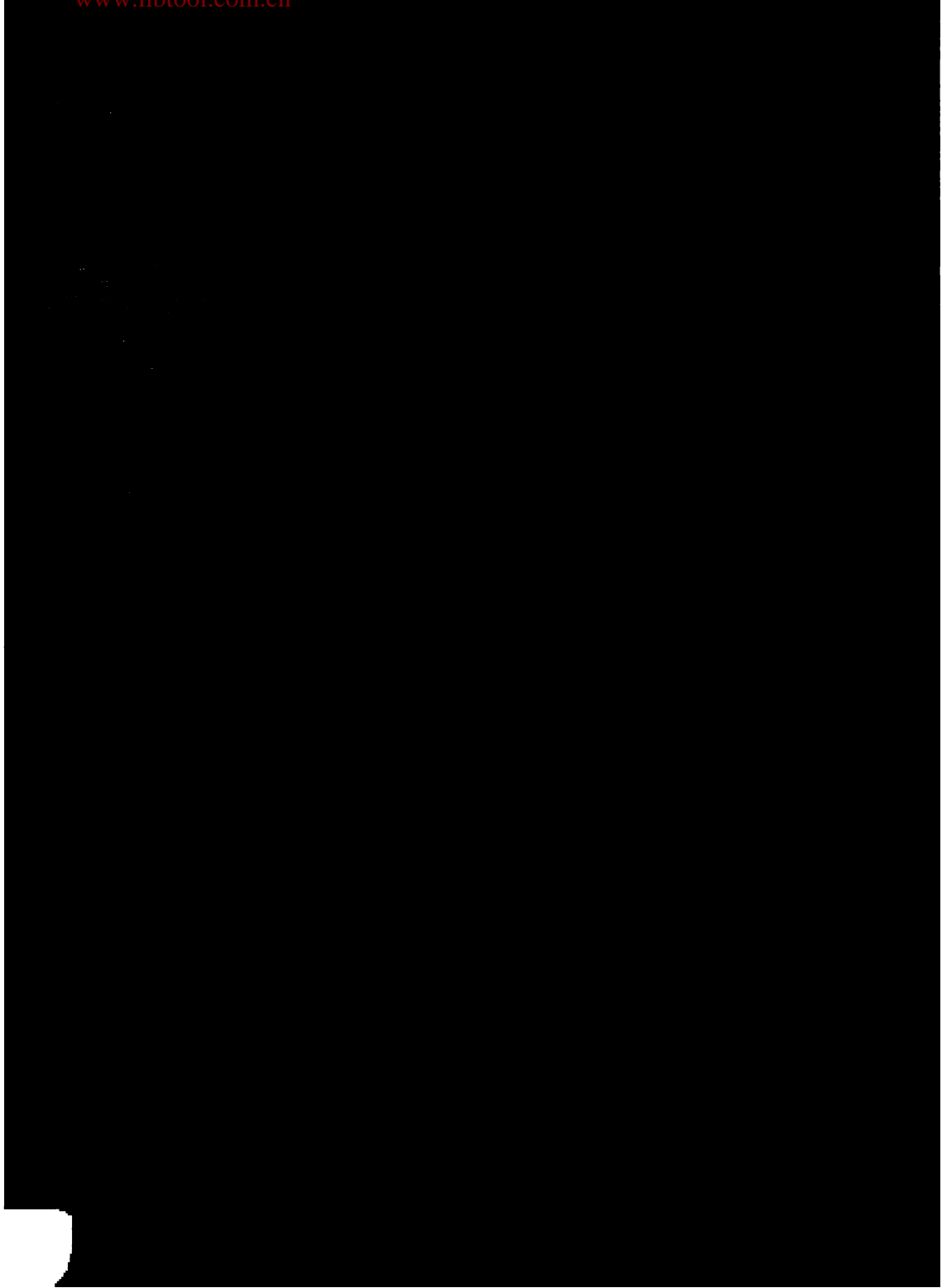

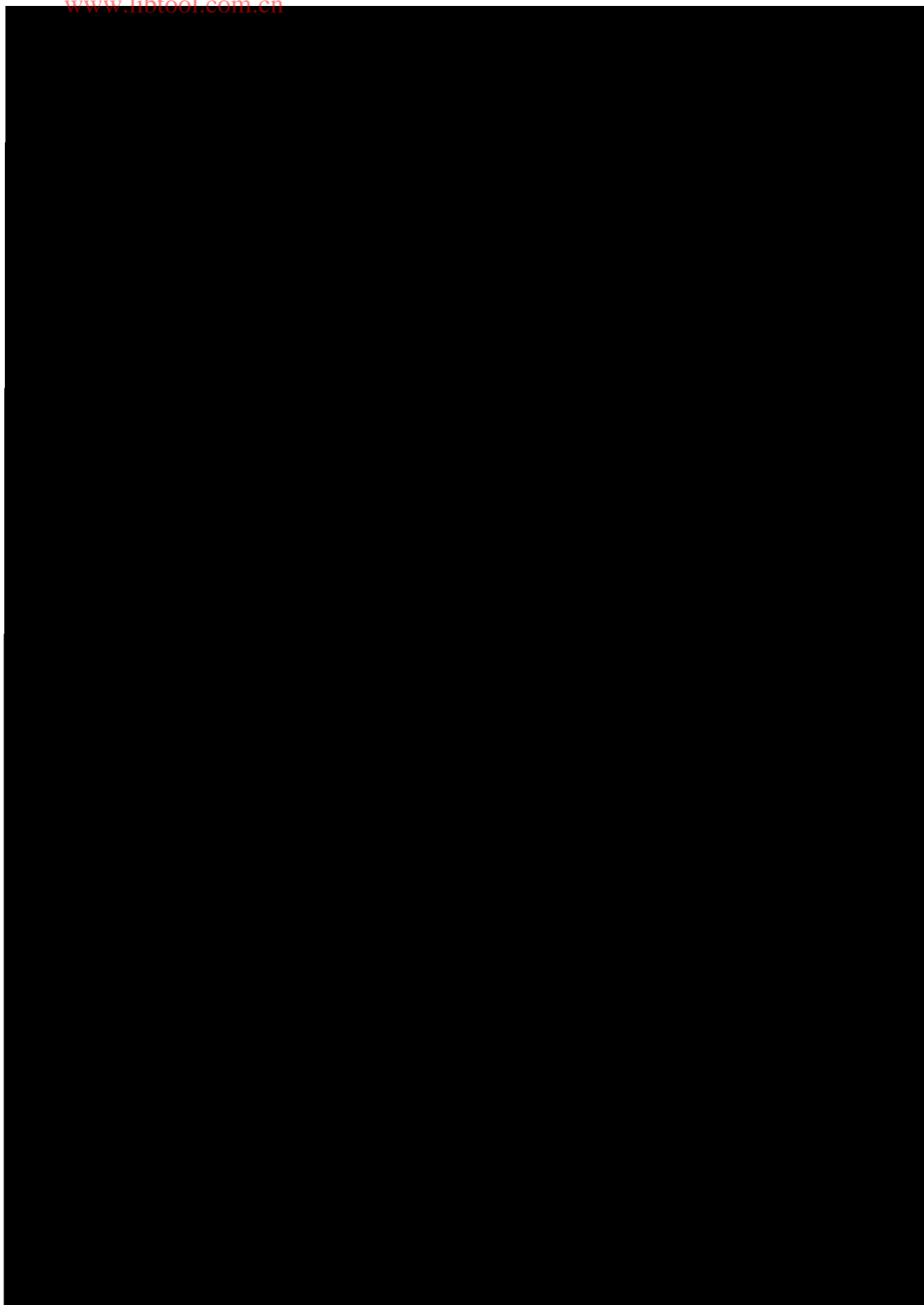

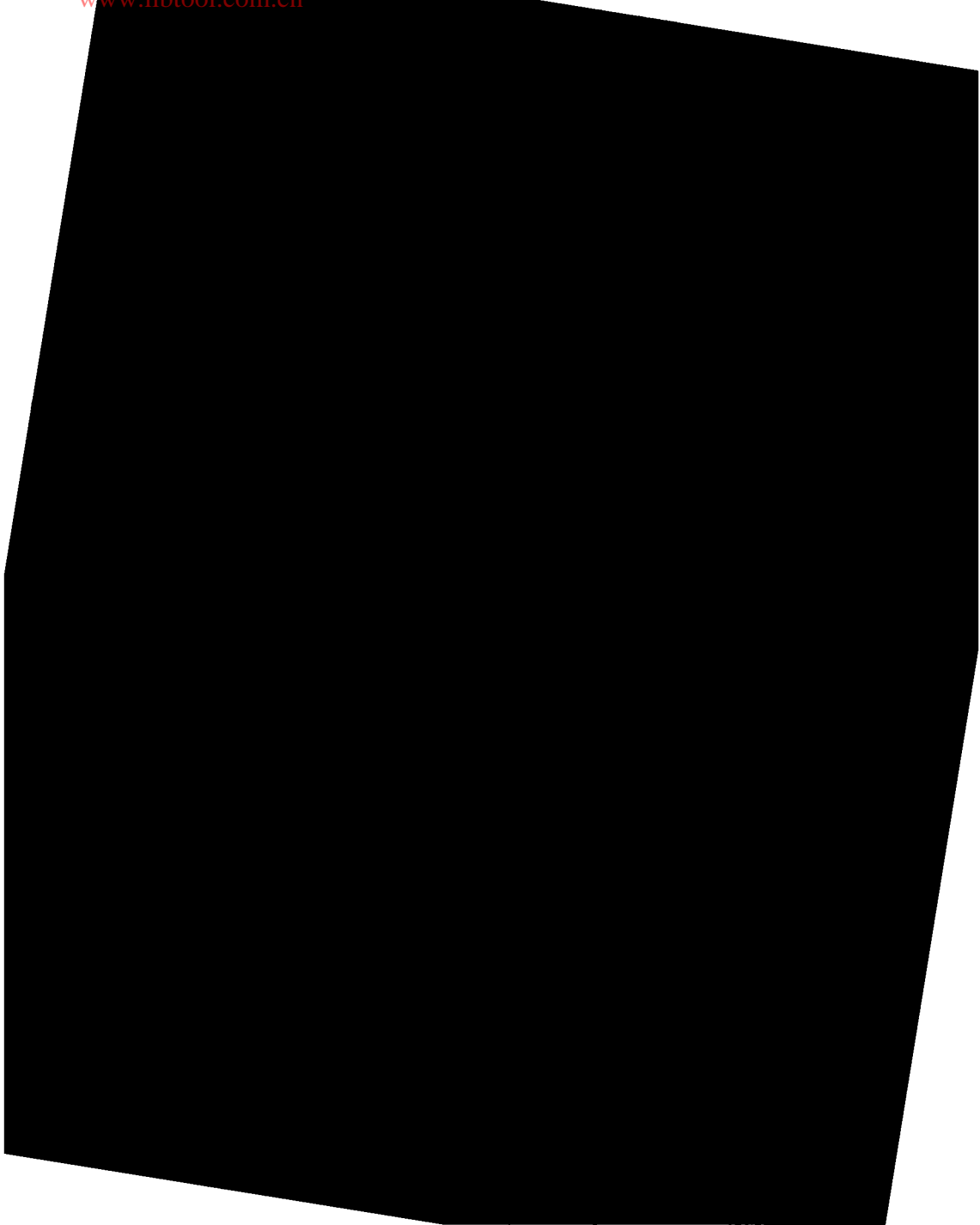

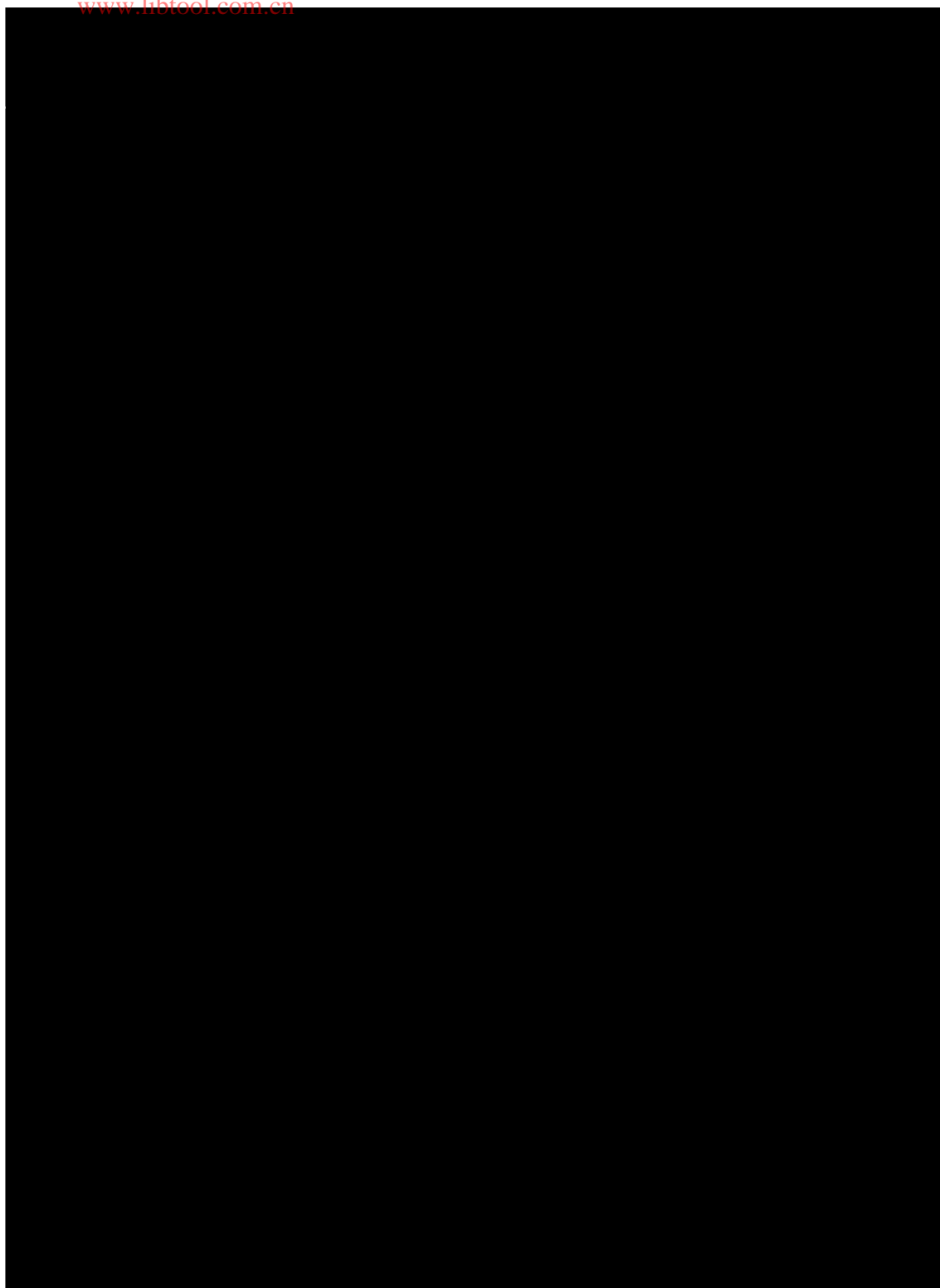

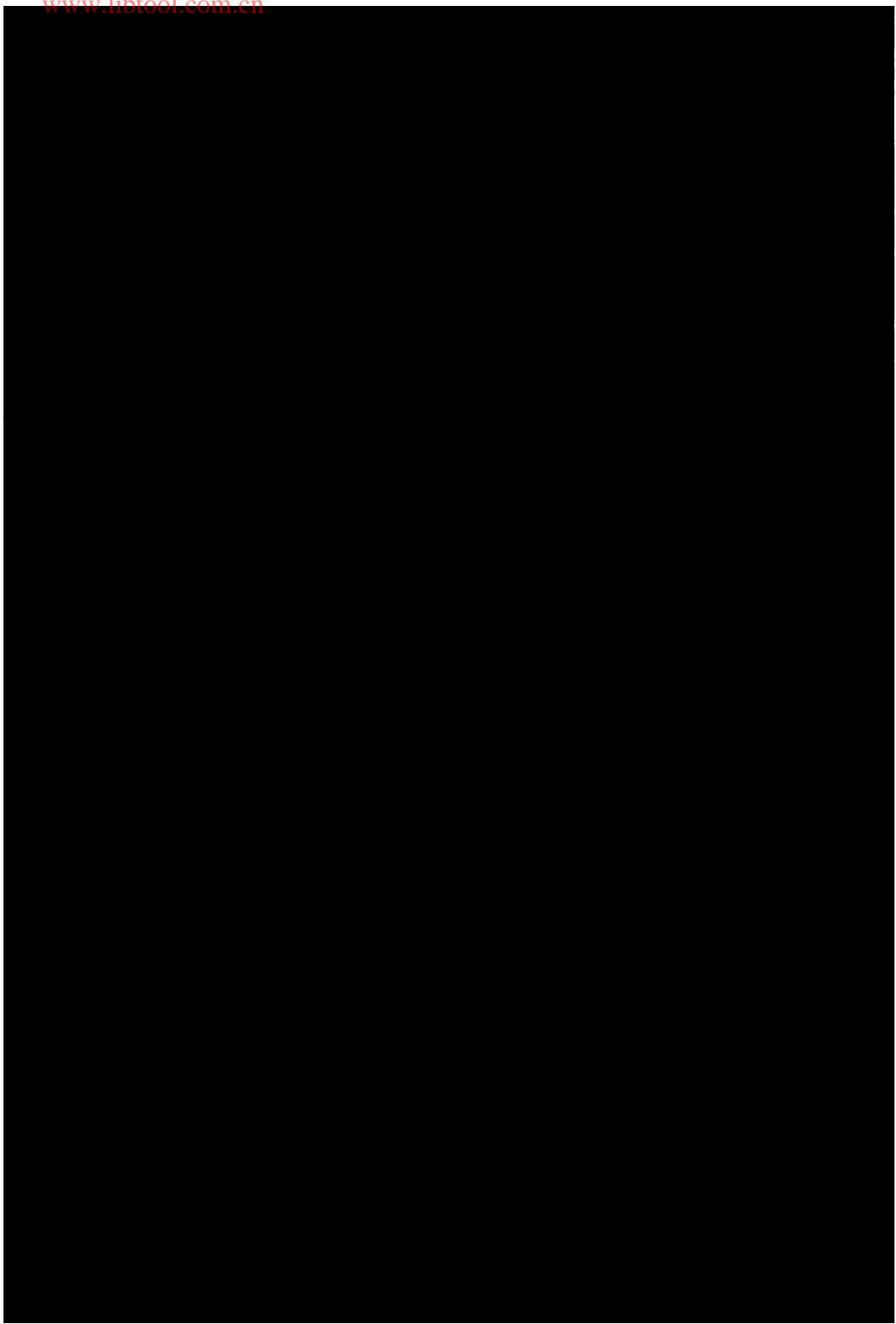

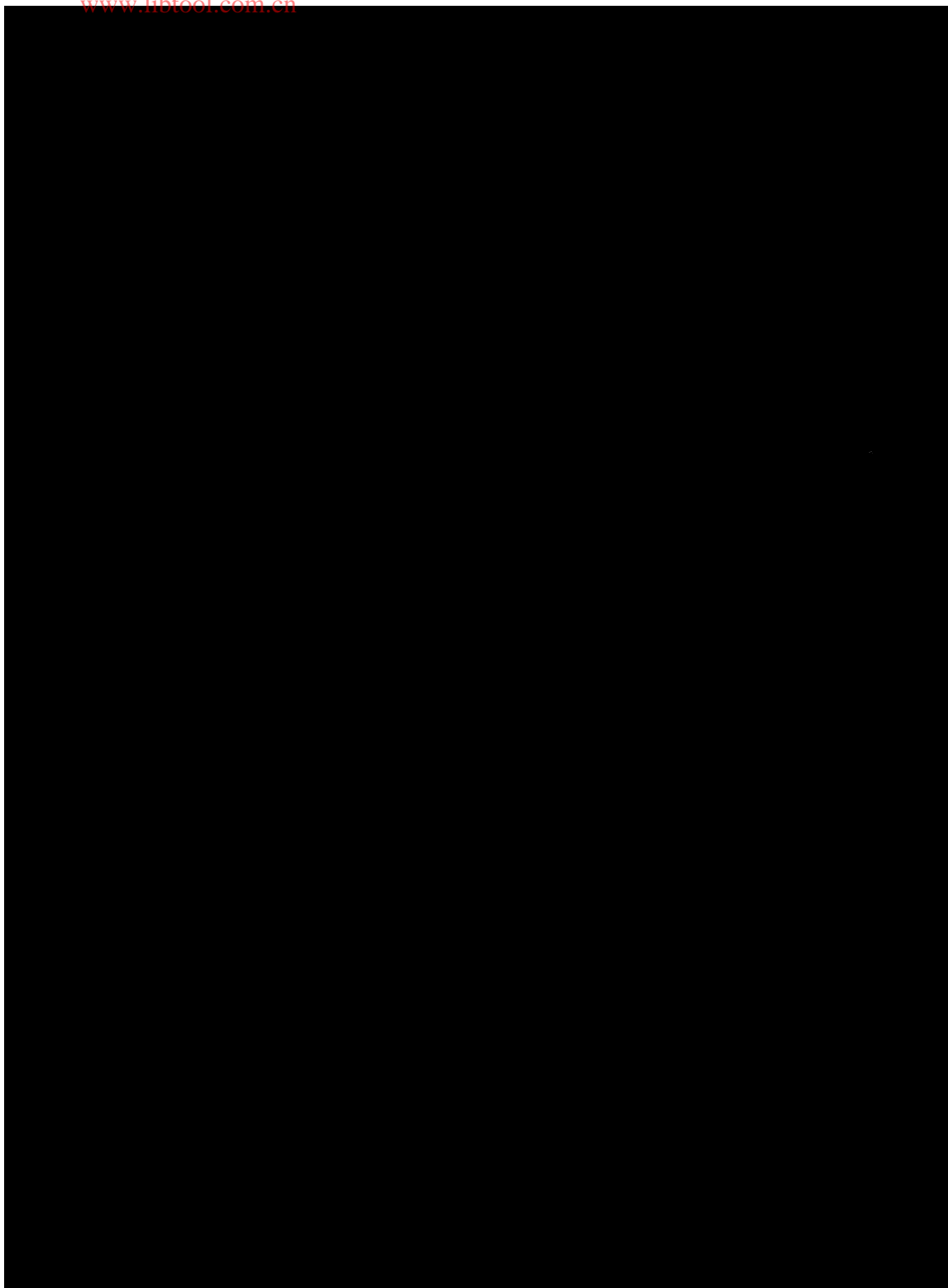

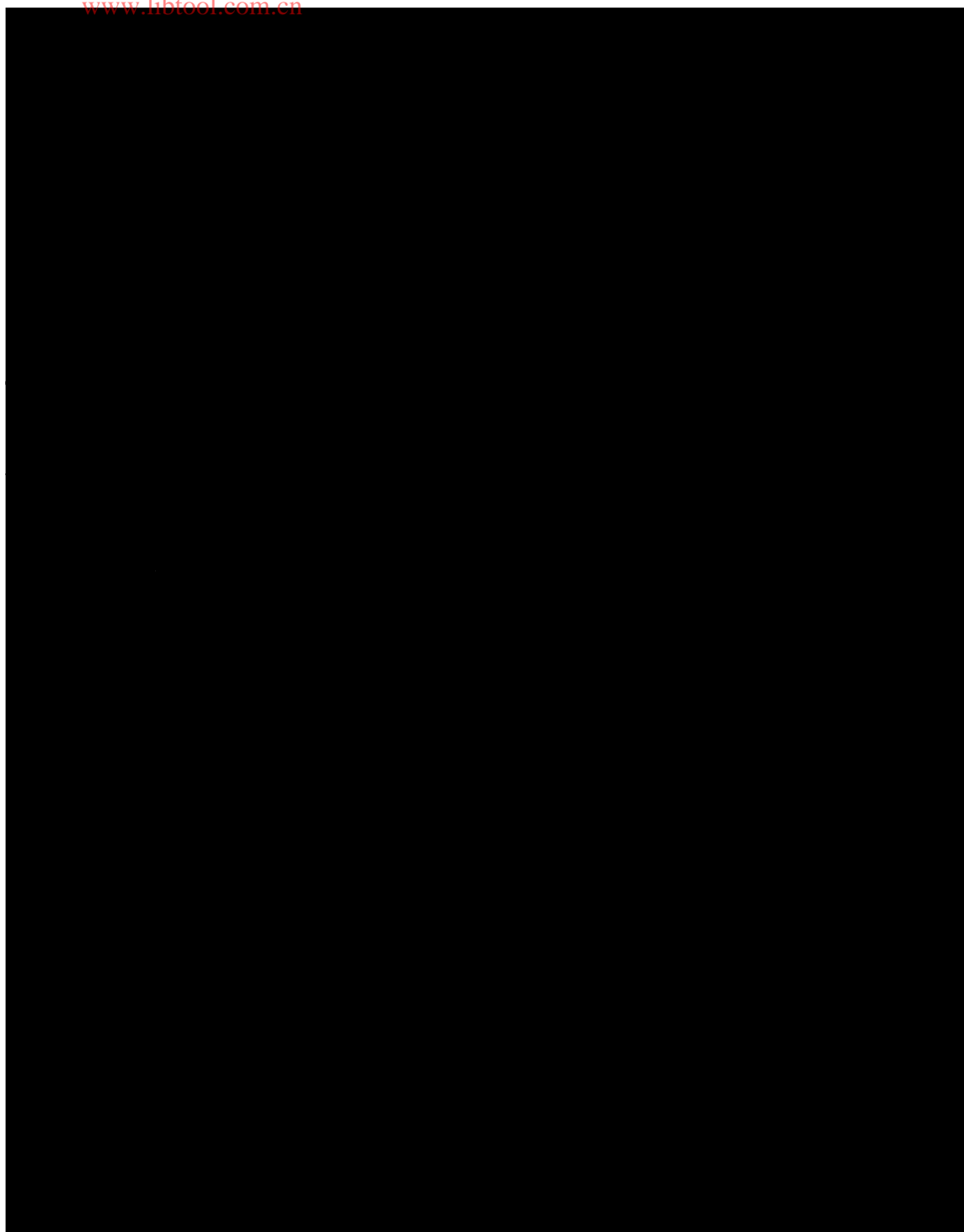

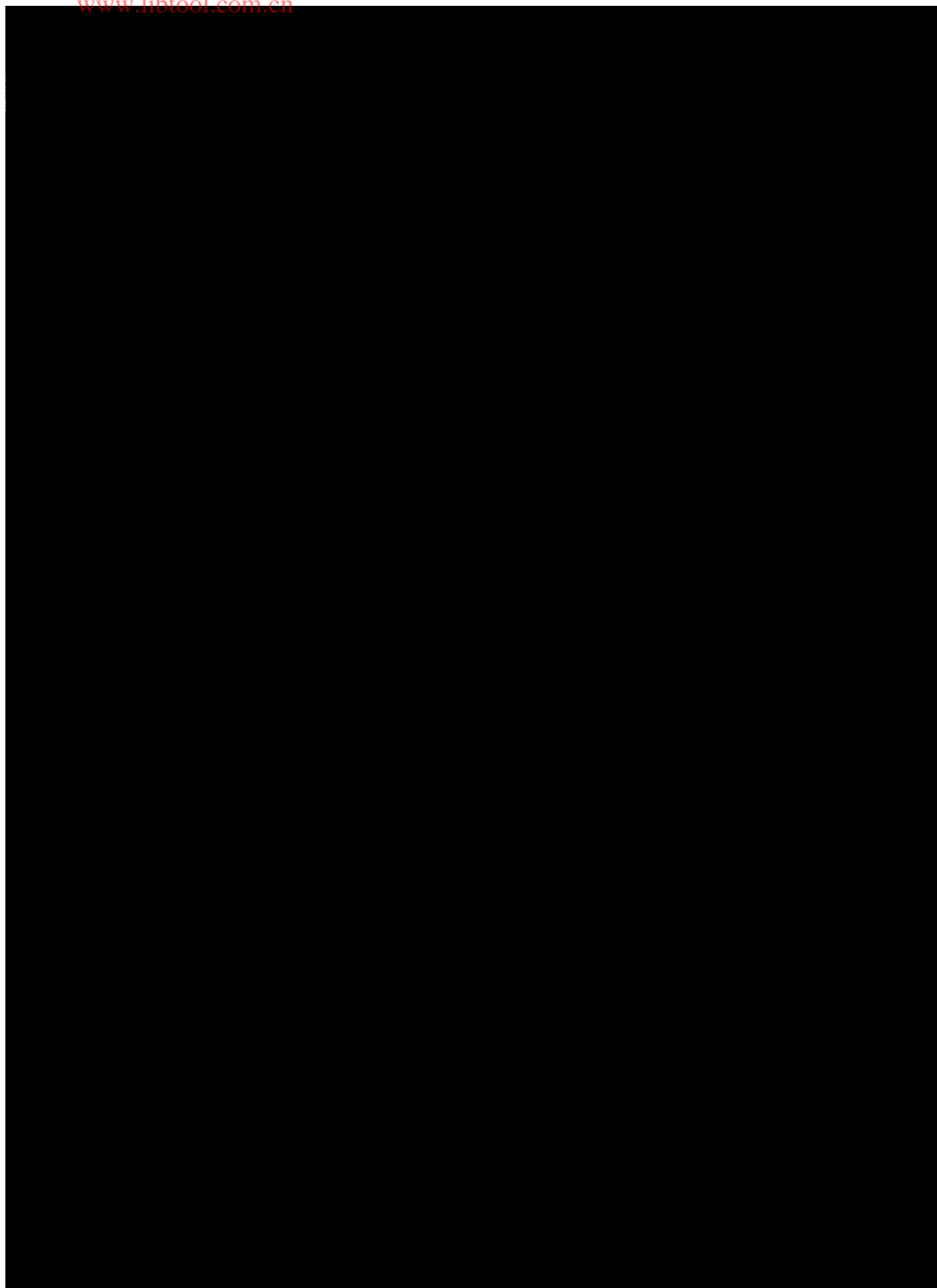

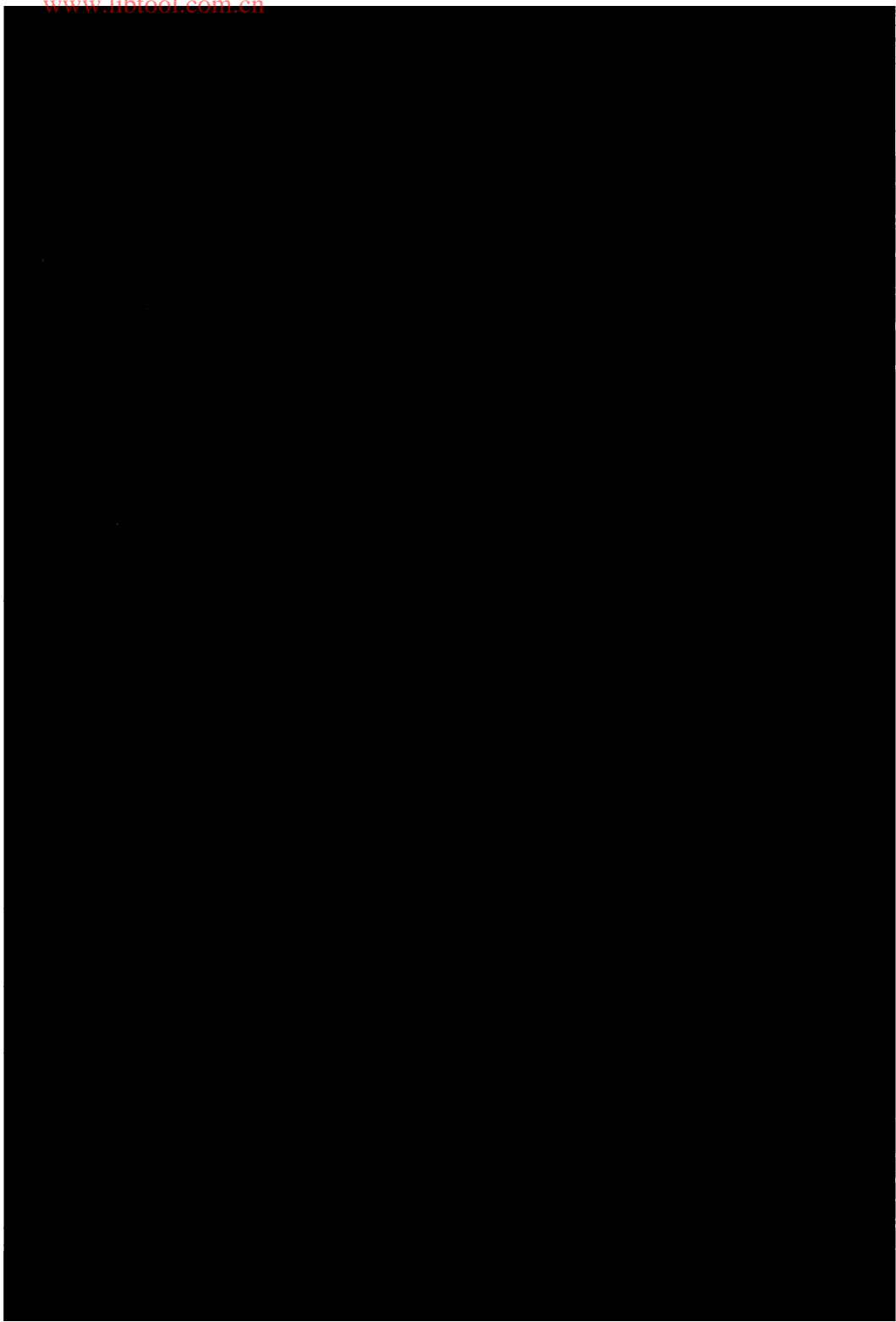

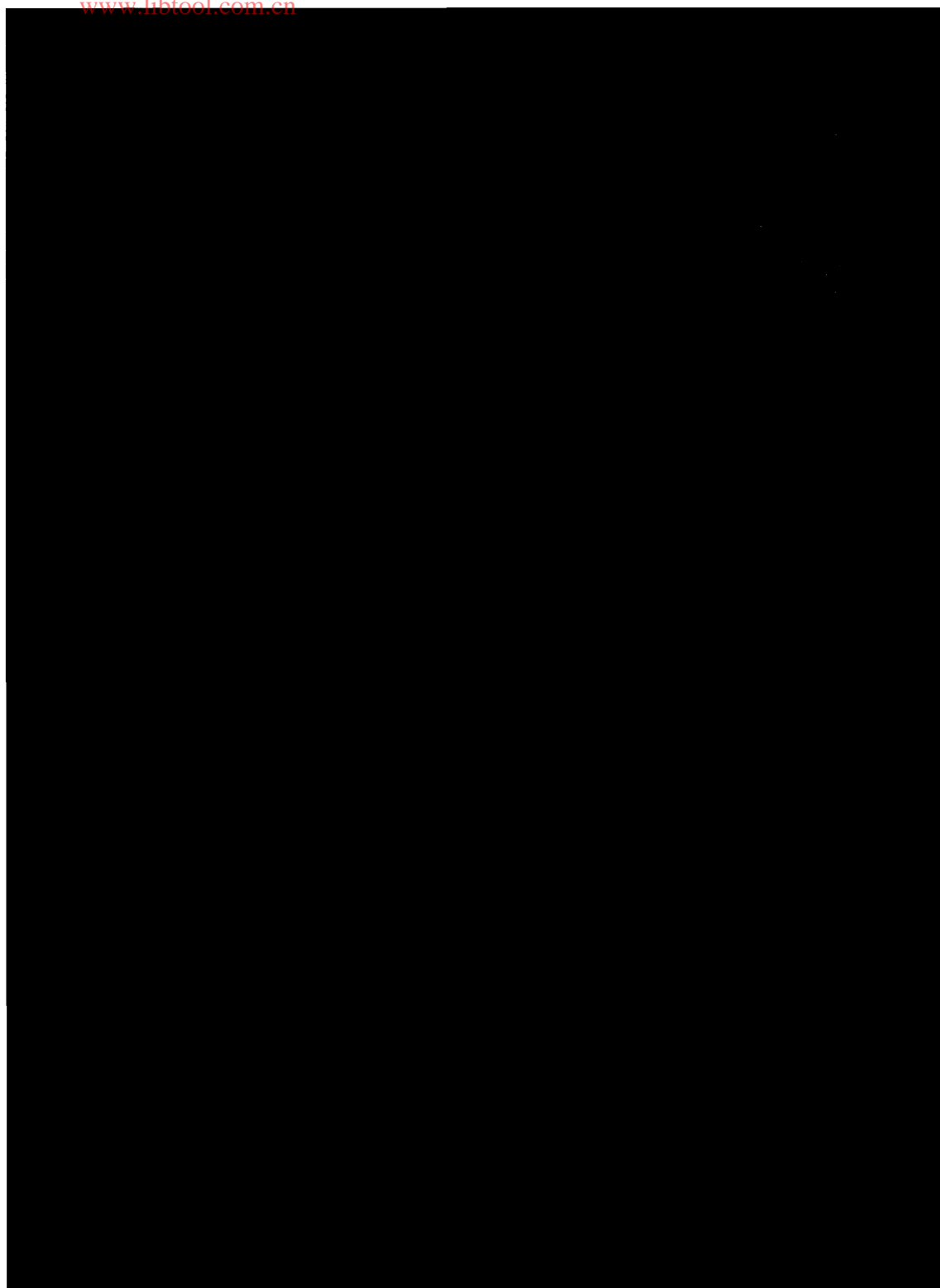

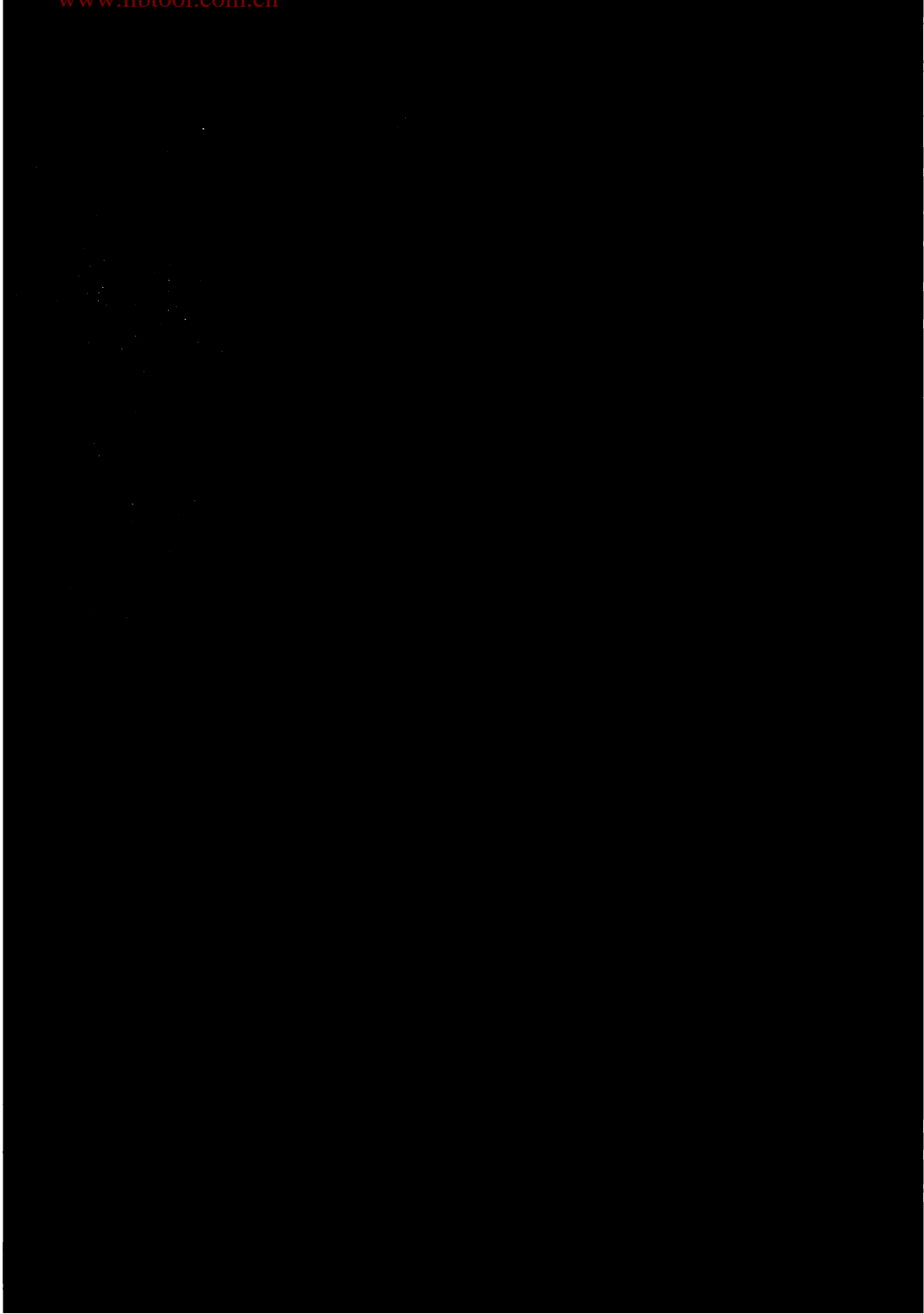

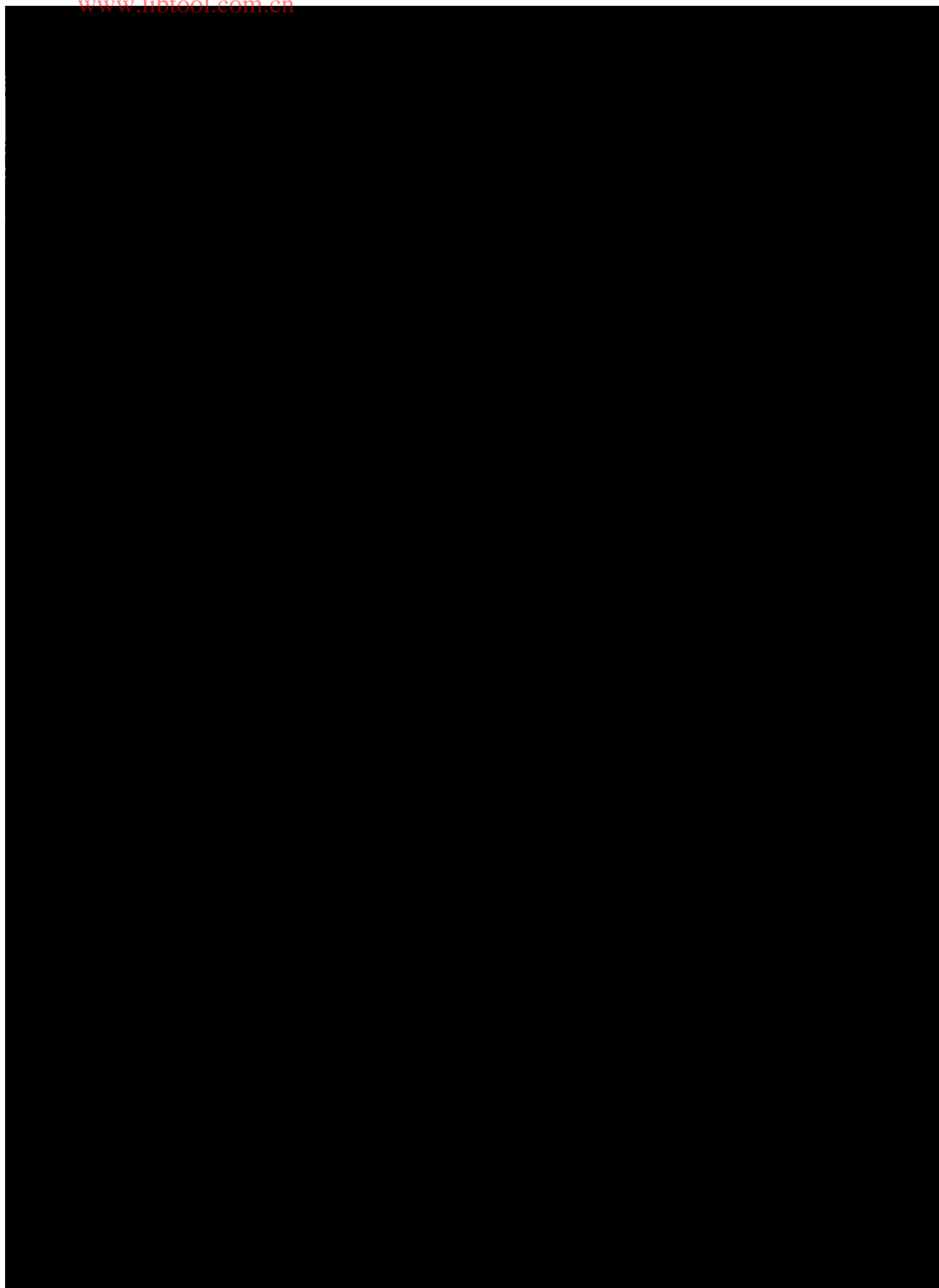

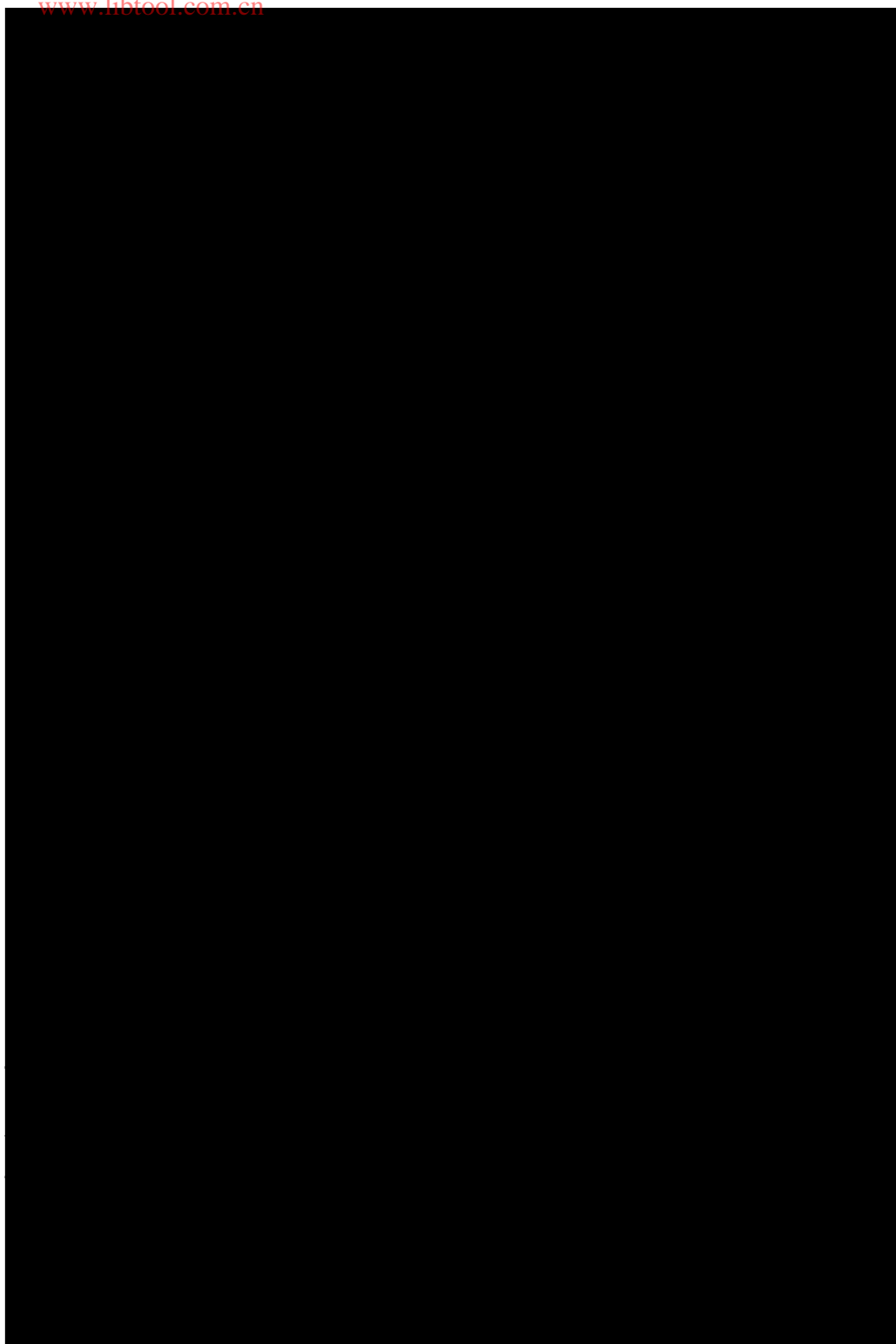

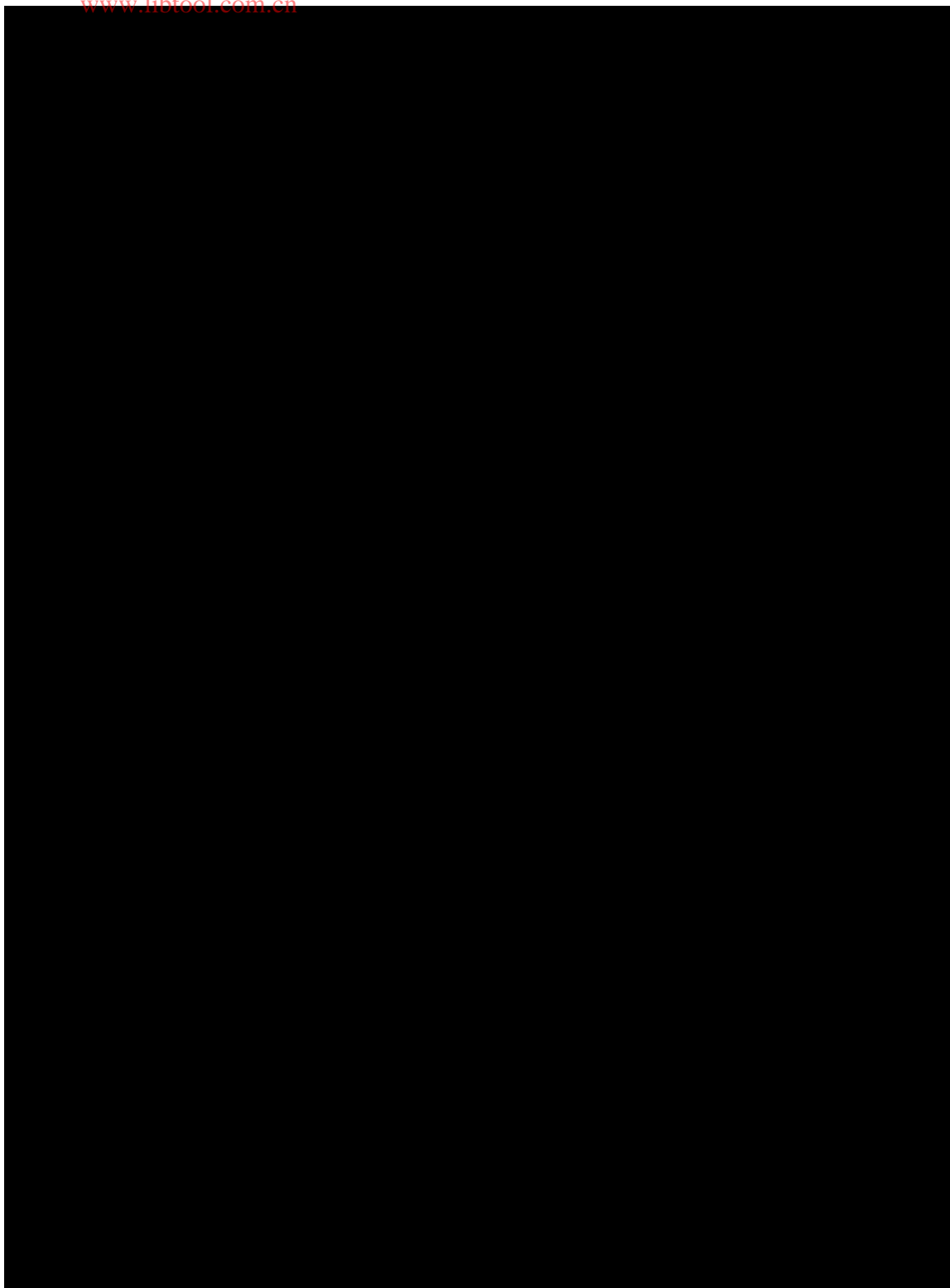

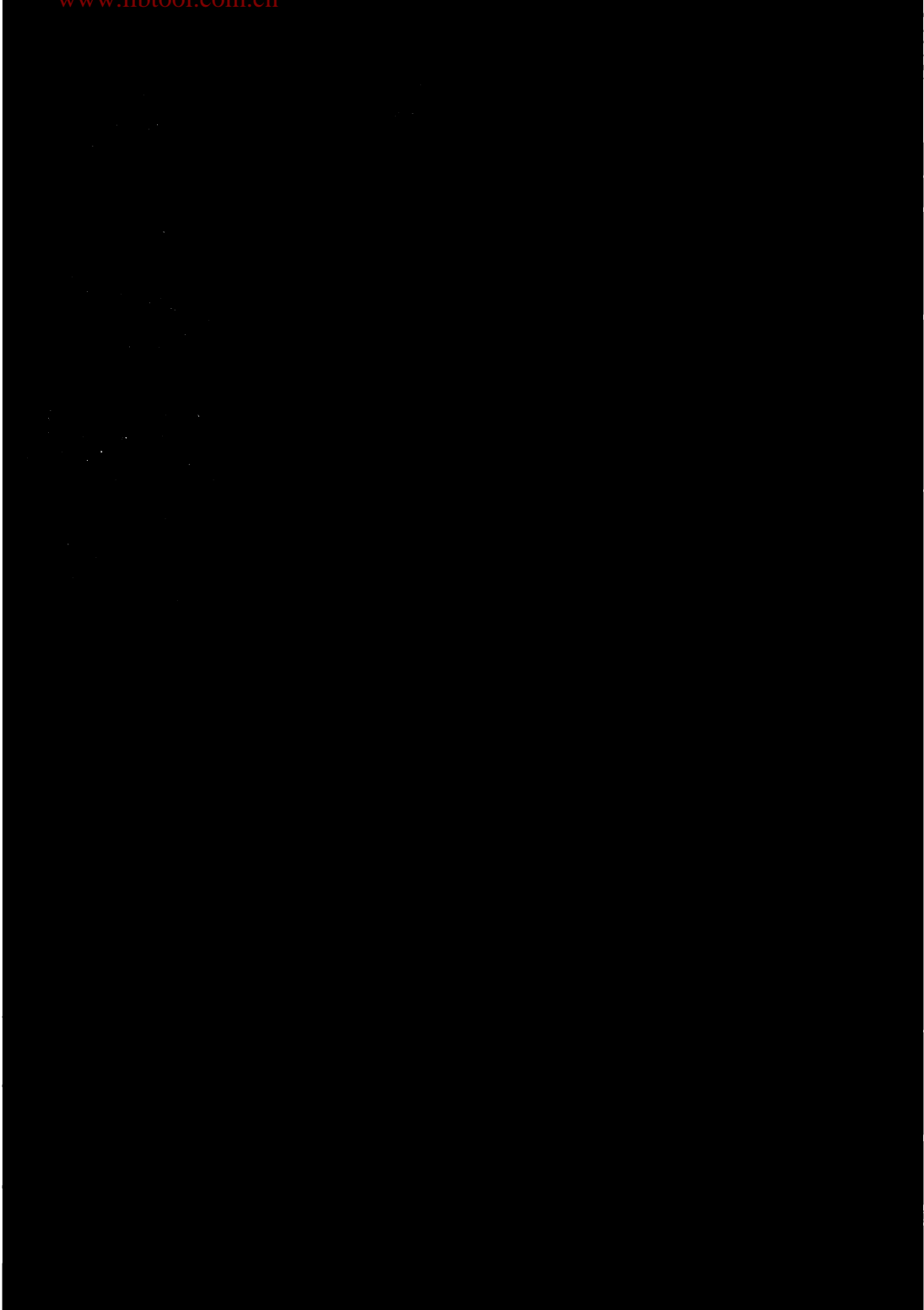

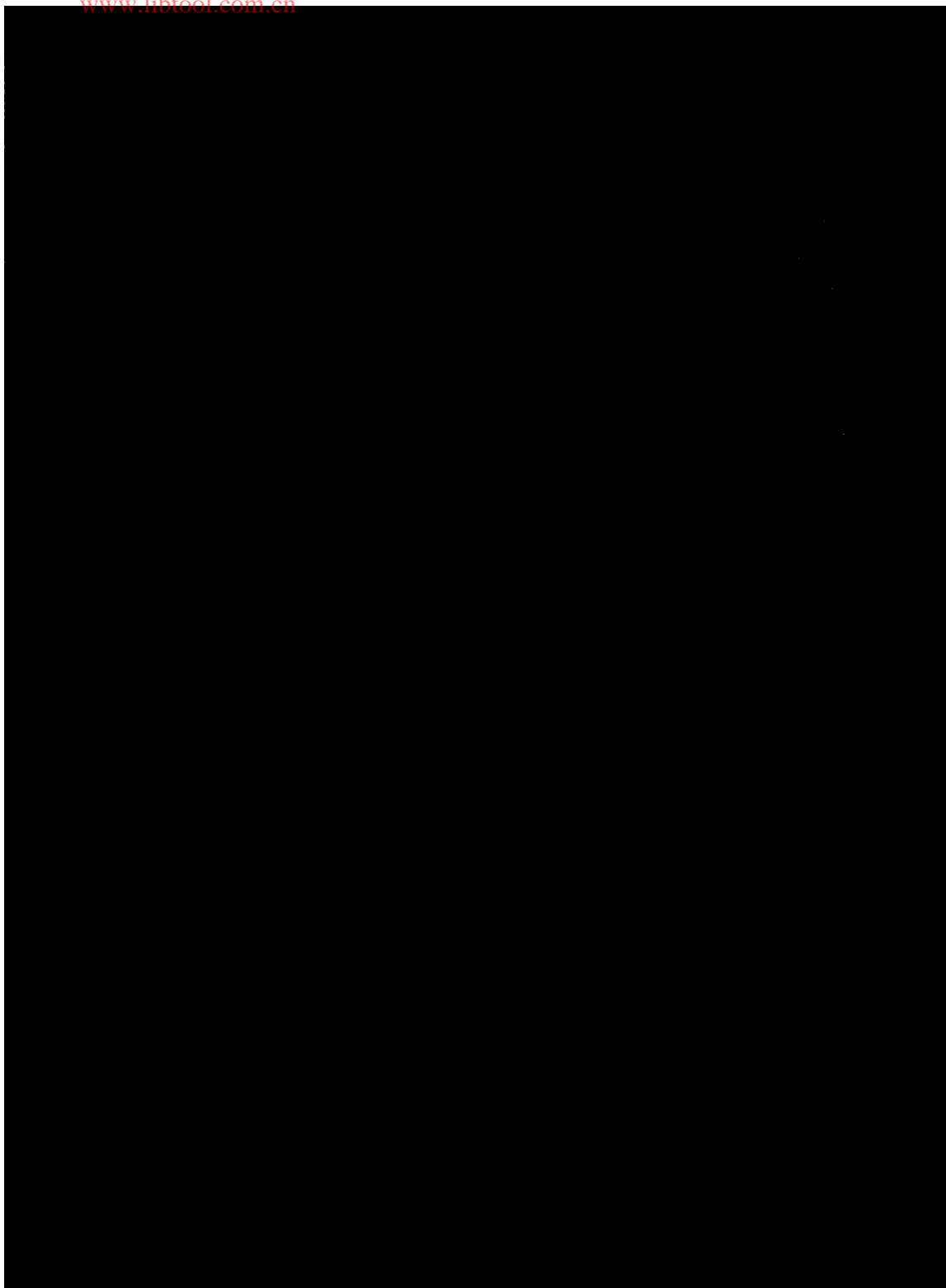

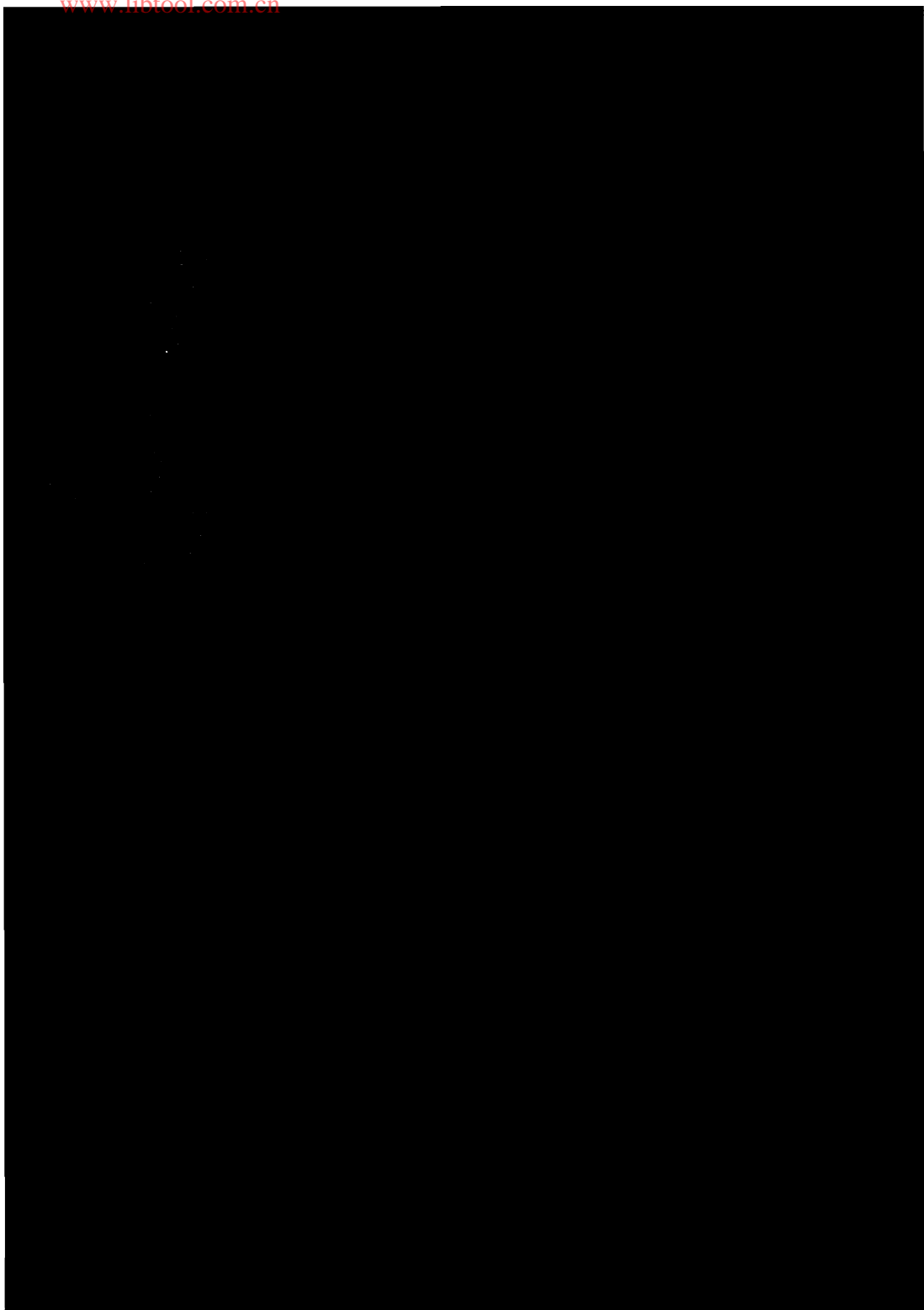

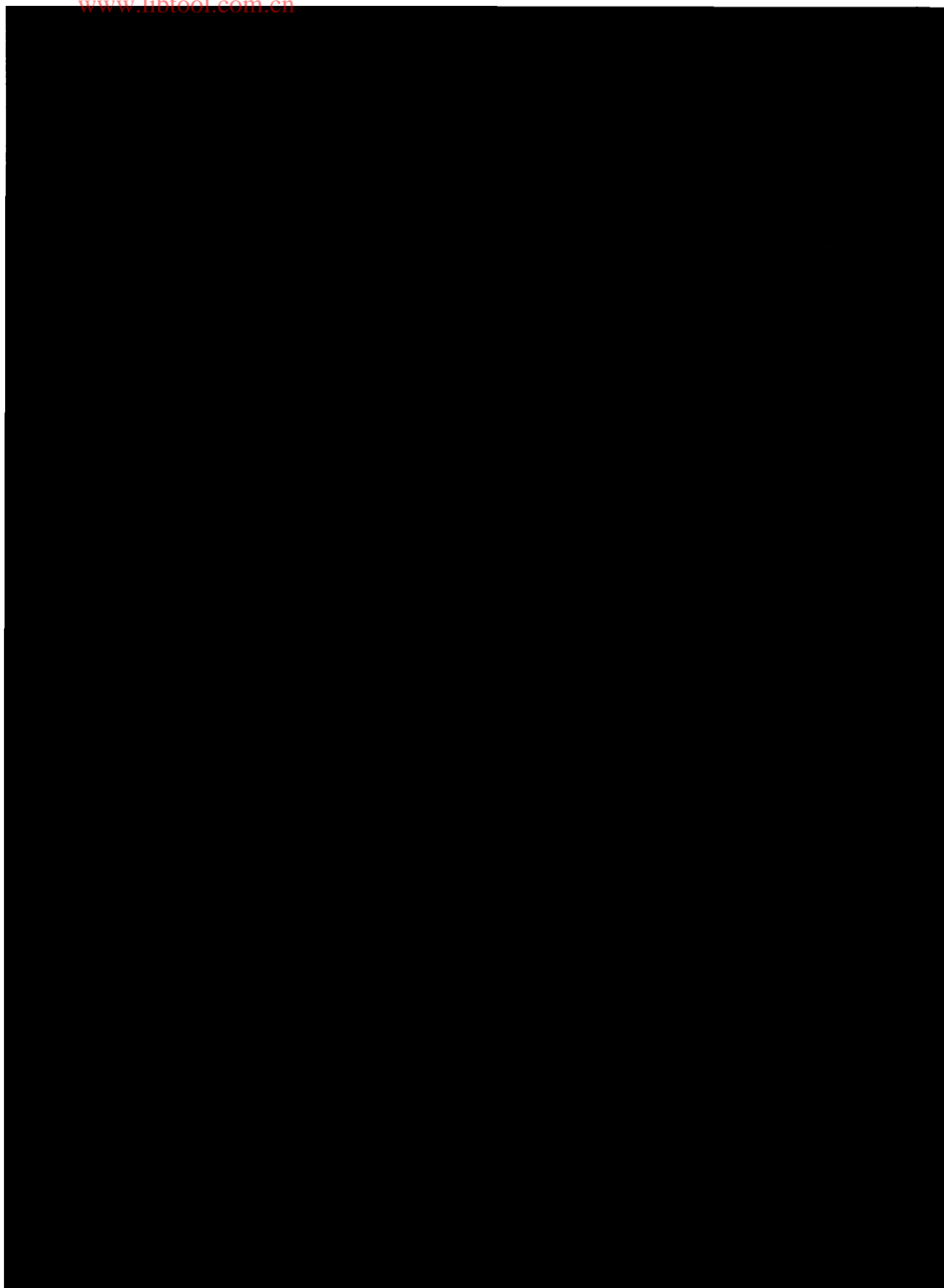

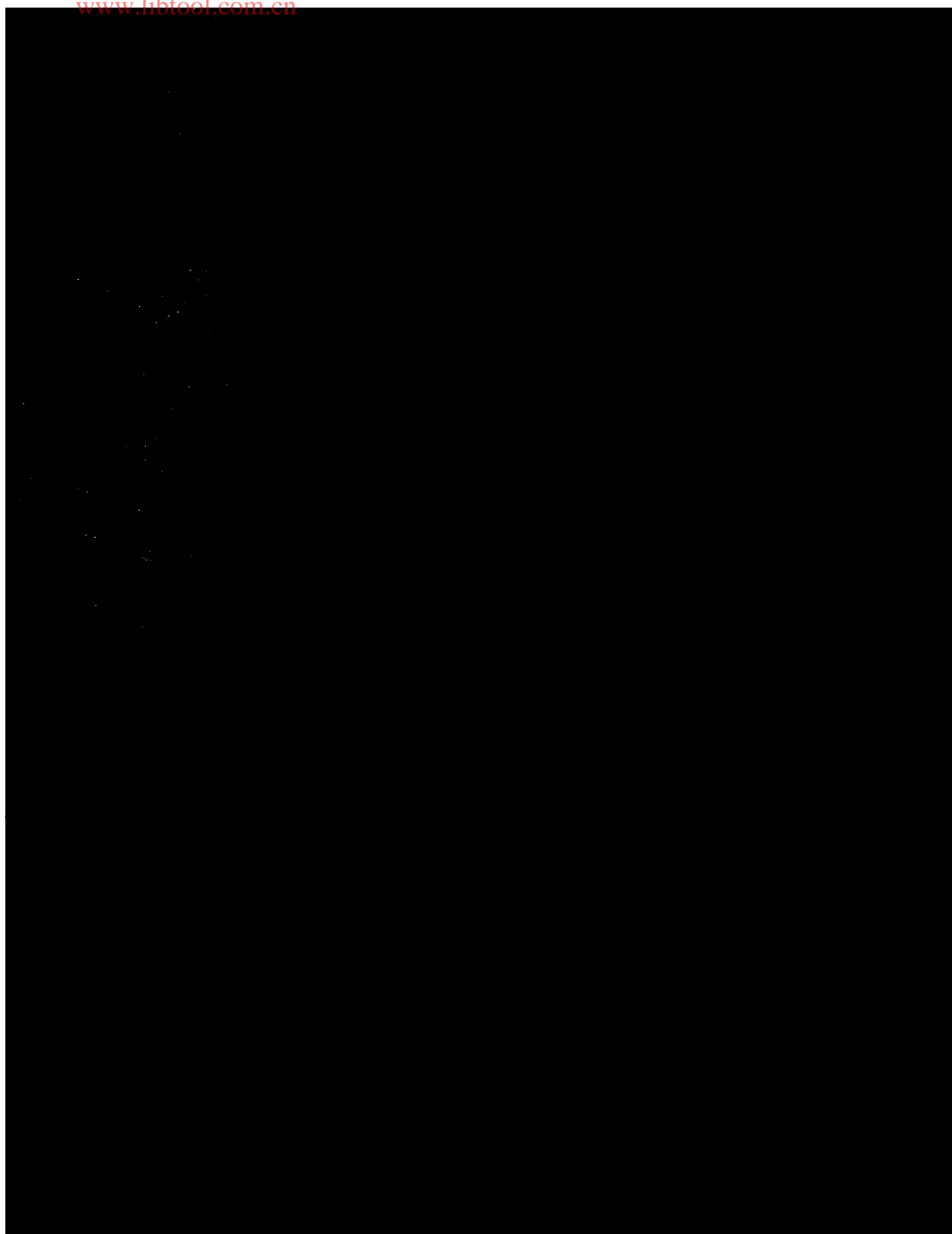

hans Søner, eller Hydalgos, og bryste Spanierne sig ei
 af at stamme fra Gotherne (84). Langhorn (85) mener,
 Hitter og Scoter have været Gother. Peringskiöld (86) vil,
 gamle Gothiske Kongers Naaben have været en Love, at
 de vore Runiske Monumenter skal tales om de Gothiske Ud-
 at der i Stedet for tre Skibe hos Jornandem, som Go-
 føere ud med, bør læses 3000, at Scania vil sige saa me-
 m Afscania af Afur e: et Skib, hvilket altsammen maae
 ses til de lærde Dromme. Noget mærkeligere er det, naar
 87) efter Müller, og han igjen efter Martinus, vidner, at
 Bste skal i det Landskab Fokien i den Stad Changcheu i
 have set en gammel Latinsk Codex, skrevet med Gothiske
 Bøger; men Spørgsmaal, om ei Martinus haver meent de
 Bogstaver fra Middelalderen, som almindeligen, end-
 stigningen kaldes de Gothiske. Men i saa Fald var det
 været nok, at saadan Bog var kommet til China. Zeiler
 skriver efter Marius Nigrum, at den gemene Mand i Li-
 gaaer at stamme fra Gotherne; men da Sproget vi-
 det ganske andet, saa kan jeg ei troe at denne falske Tanke
 er rigtig. Bilibaldus Pirckeimer (89) skriver, at Ost-Go-
 therne, ydi hans Tid beboede Biergene i Crim, dog imod-
 stog sig til Tyrken, og nærede sig af at dyrke Viin.
 I den Marken ved Verona skal findes mange Grave.
 Hoyer,

84) Zeileri descr. Sueciae præf. p. 18. Peringskiöld in vita
 p. 402.

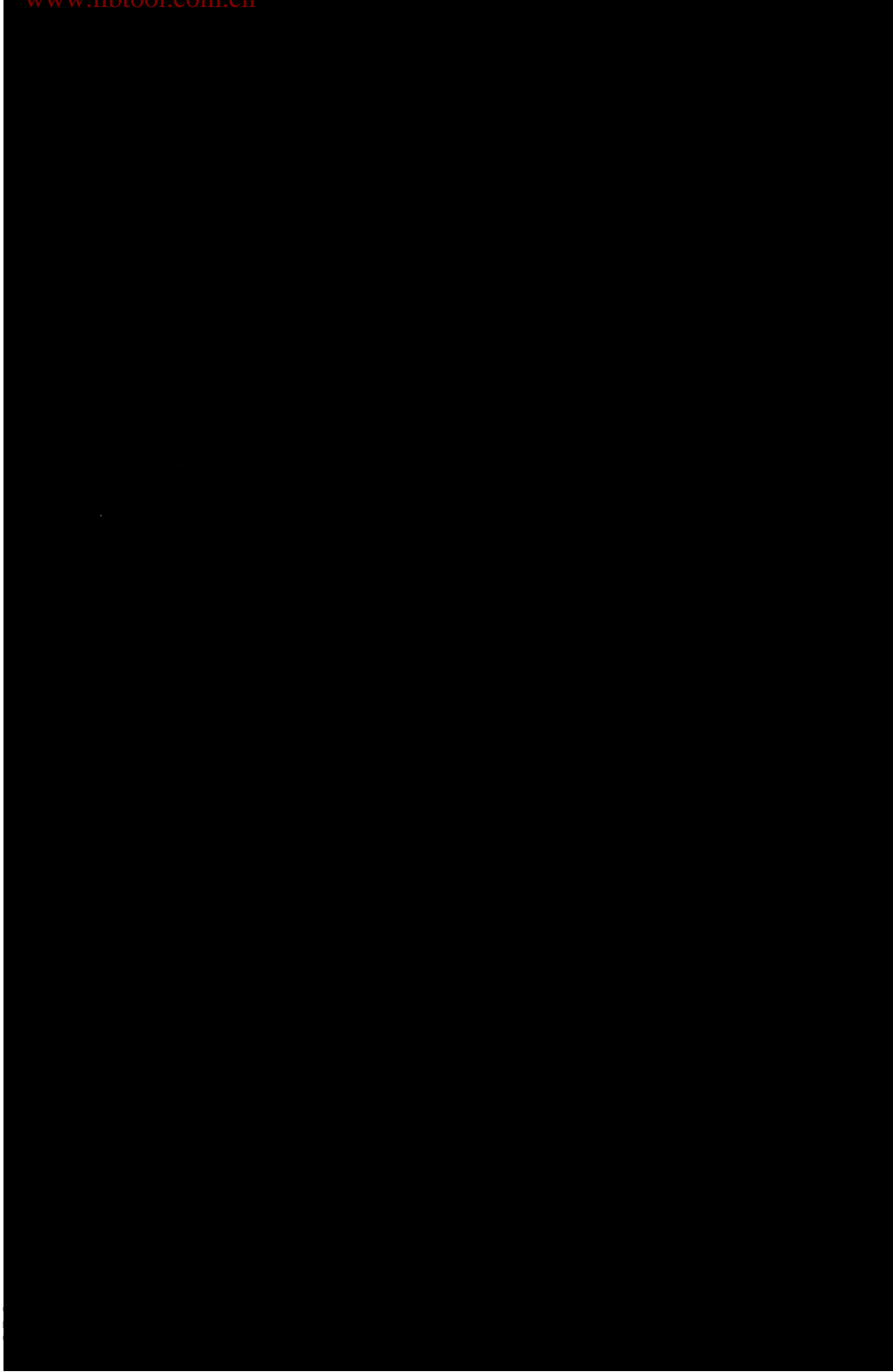
85) Ant. Alb. p. 268, 309.

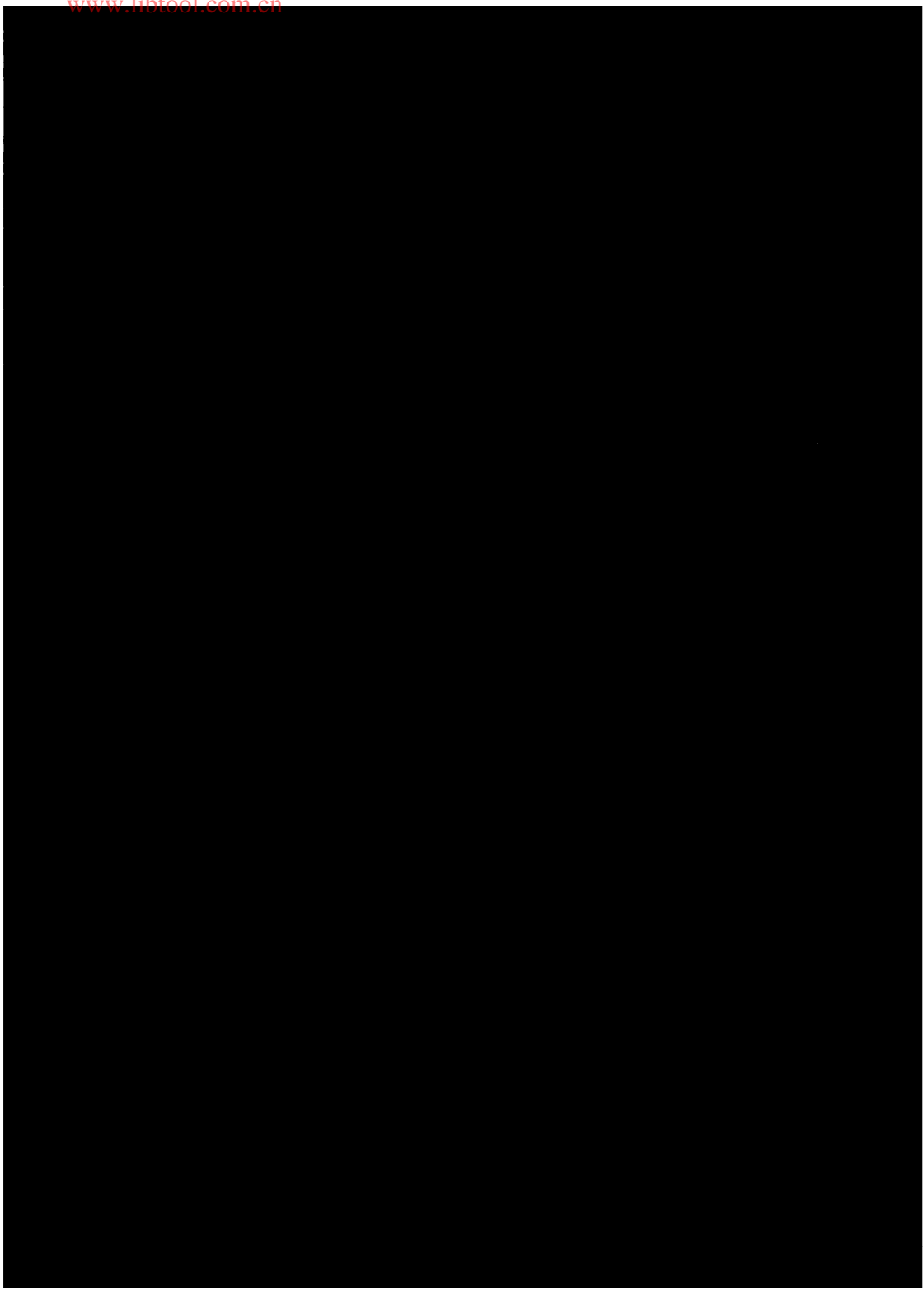
86) In vita Theod. p. 265. 489—498. 409.

87) Ib. p. 513.

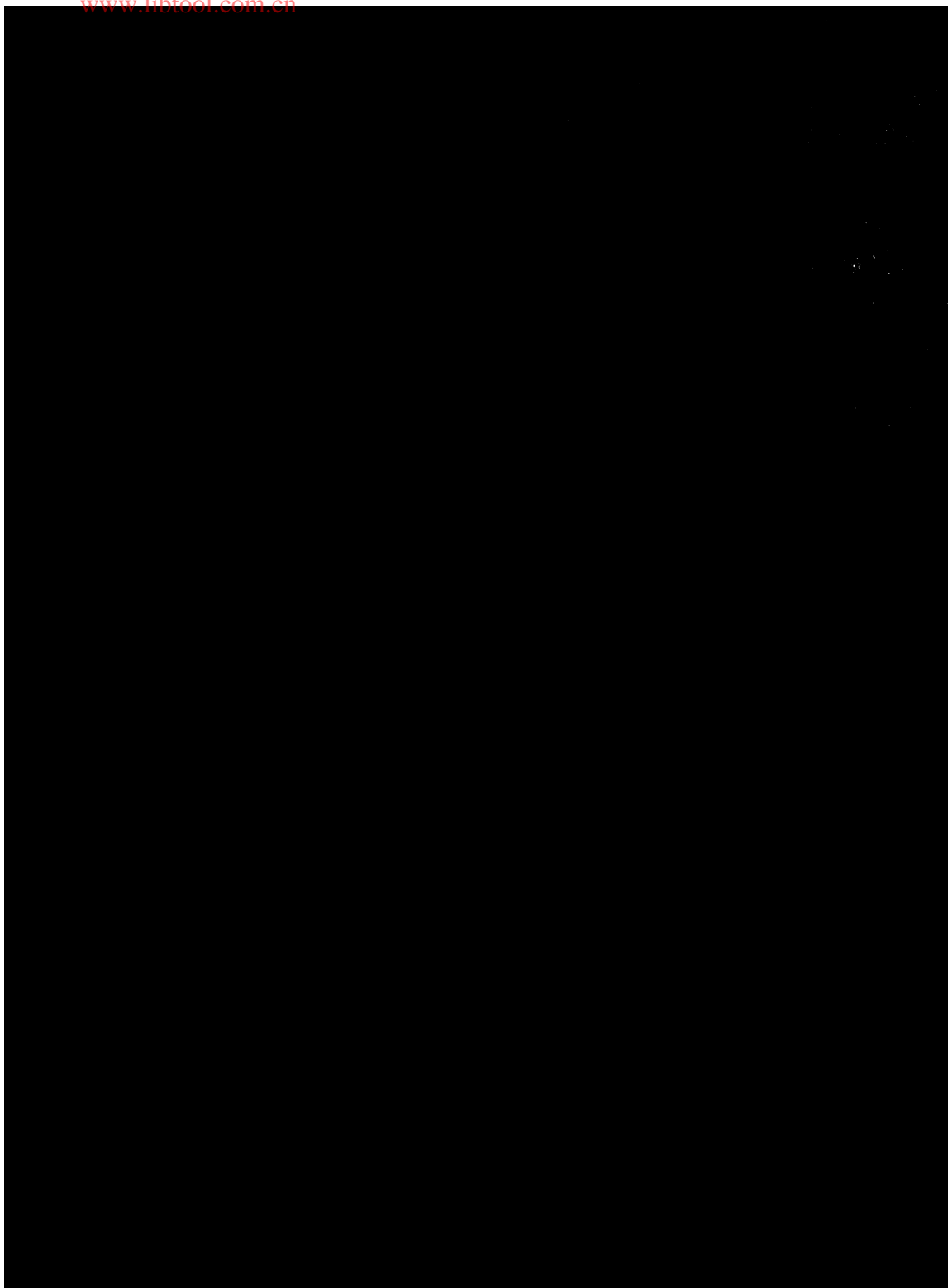
88) Descr. Sueciae Dedic. p. 20.

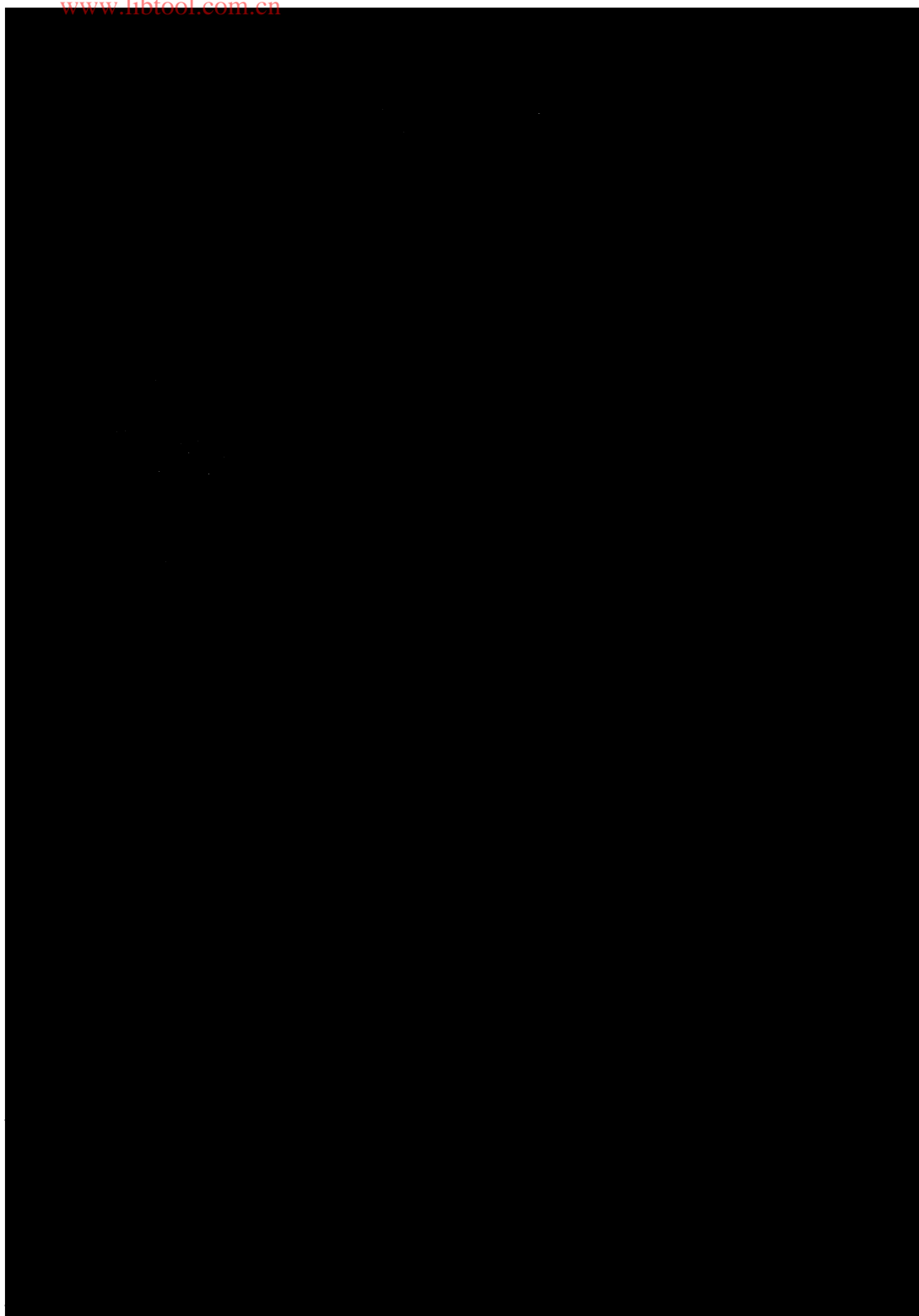
89) Descr. Germ. Antverpia 1585 p. 34.

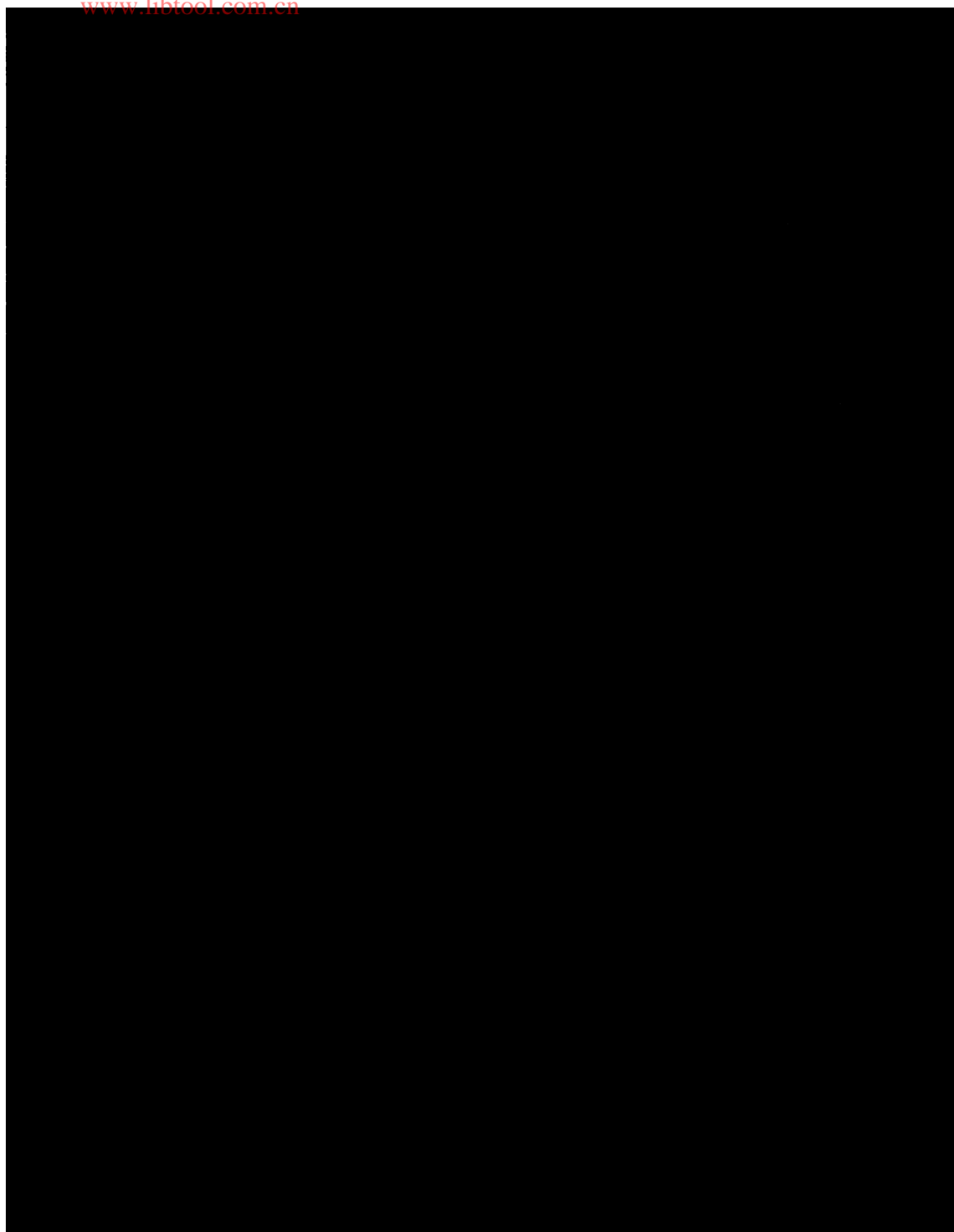

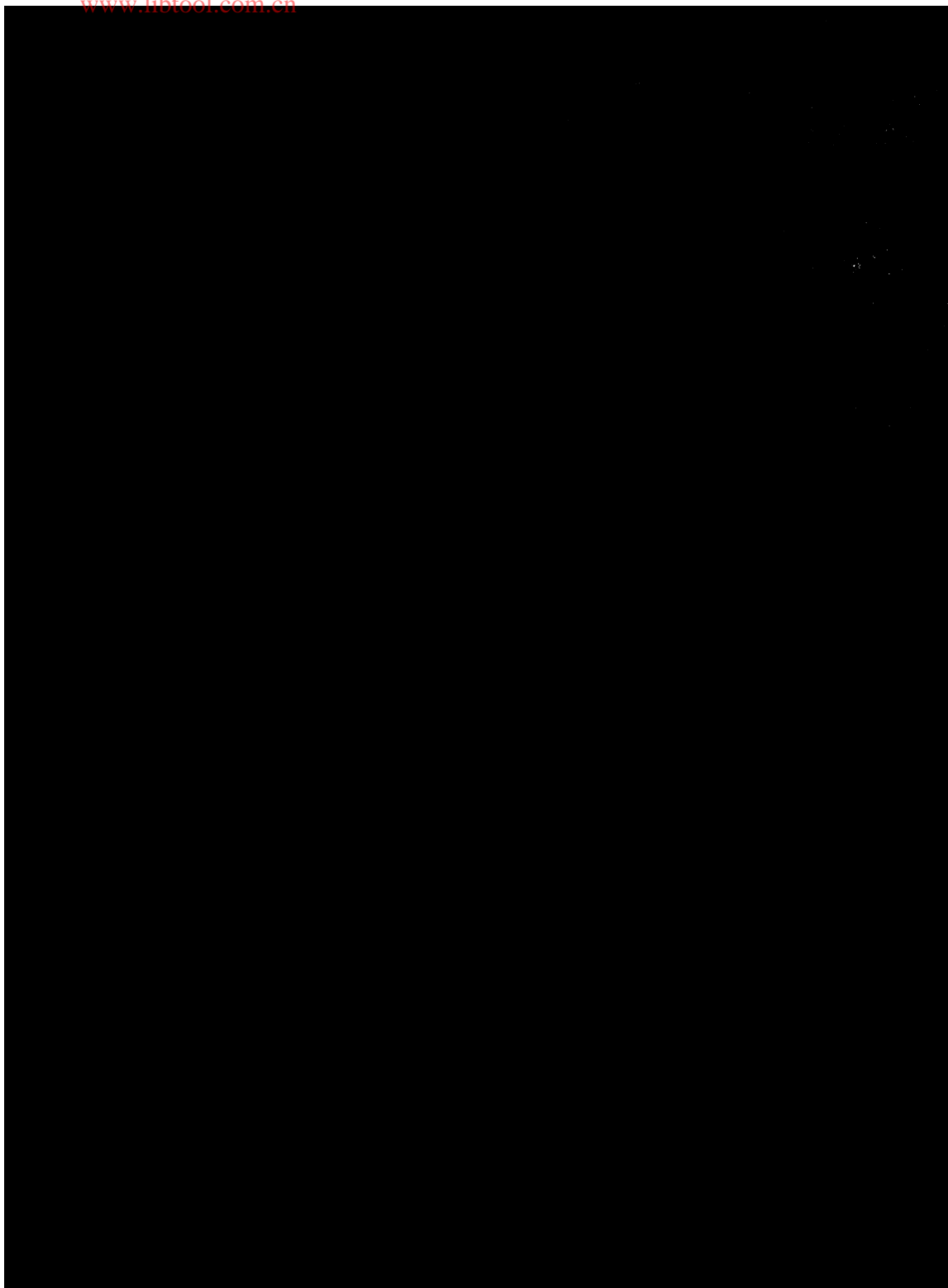

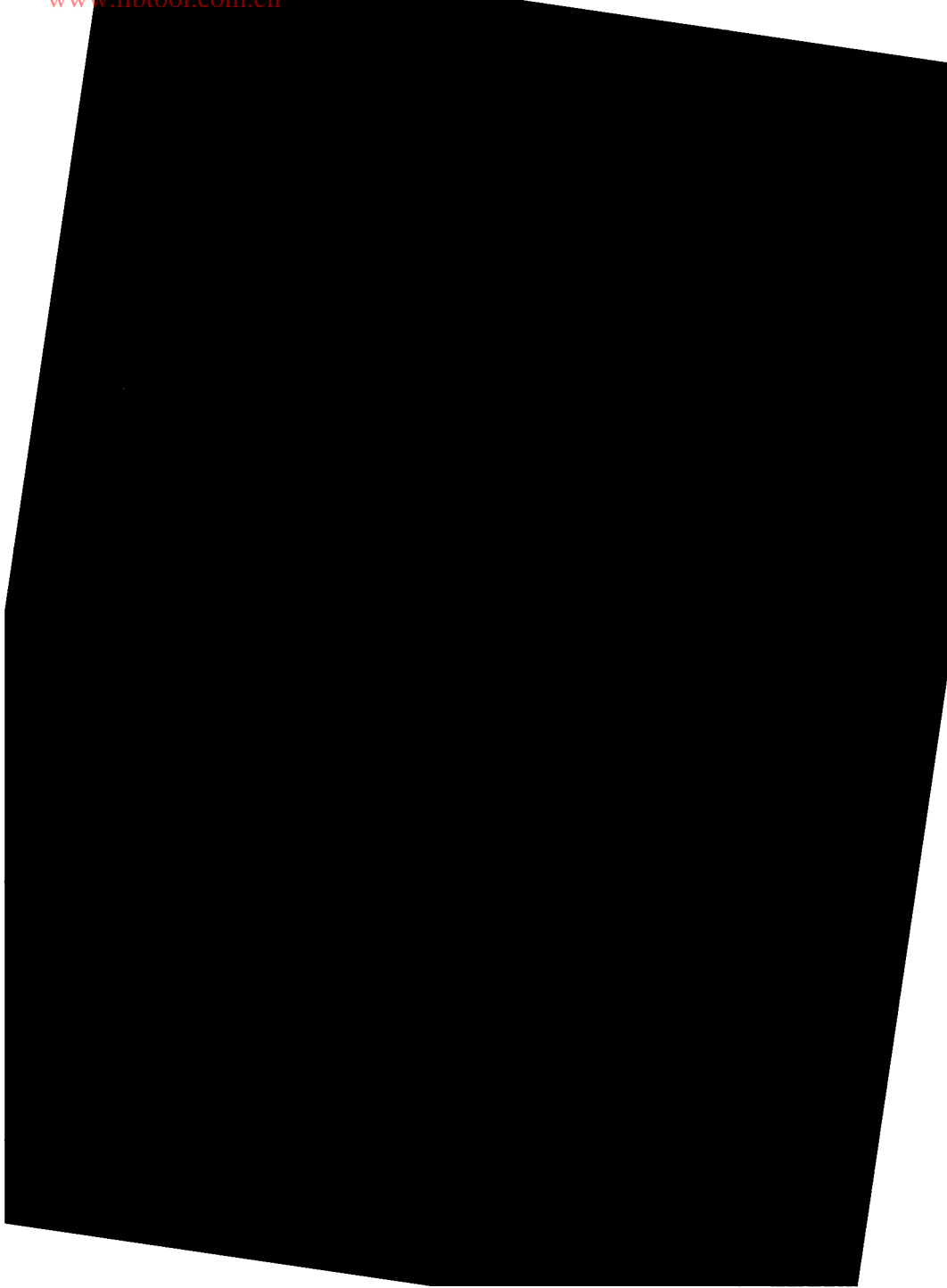

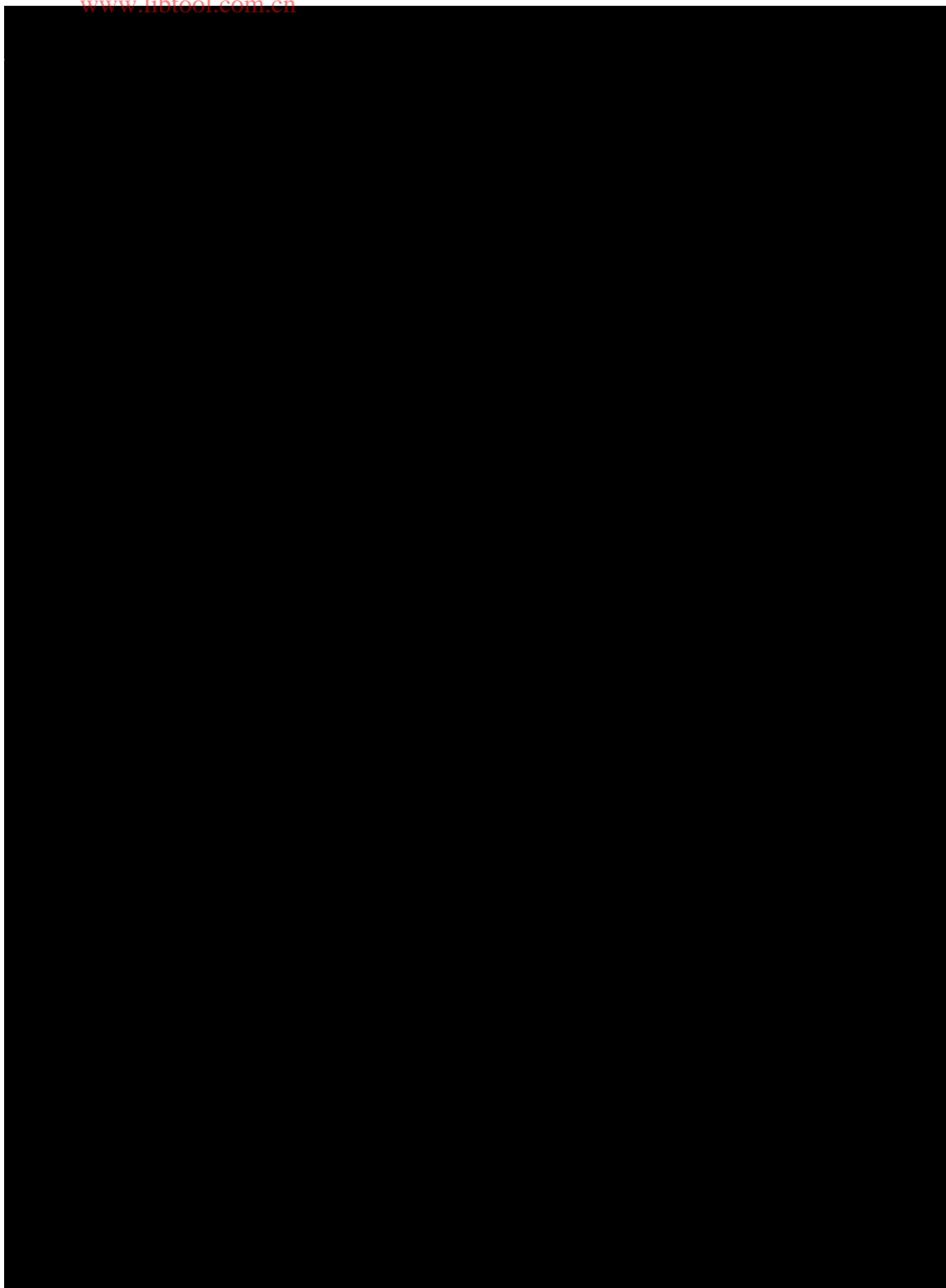

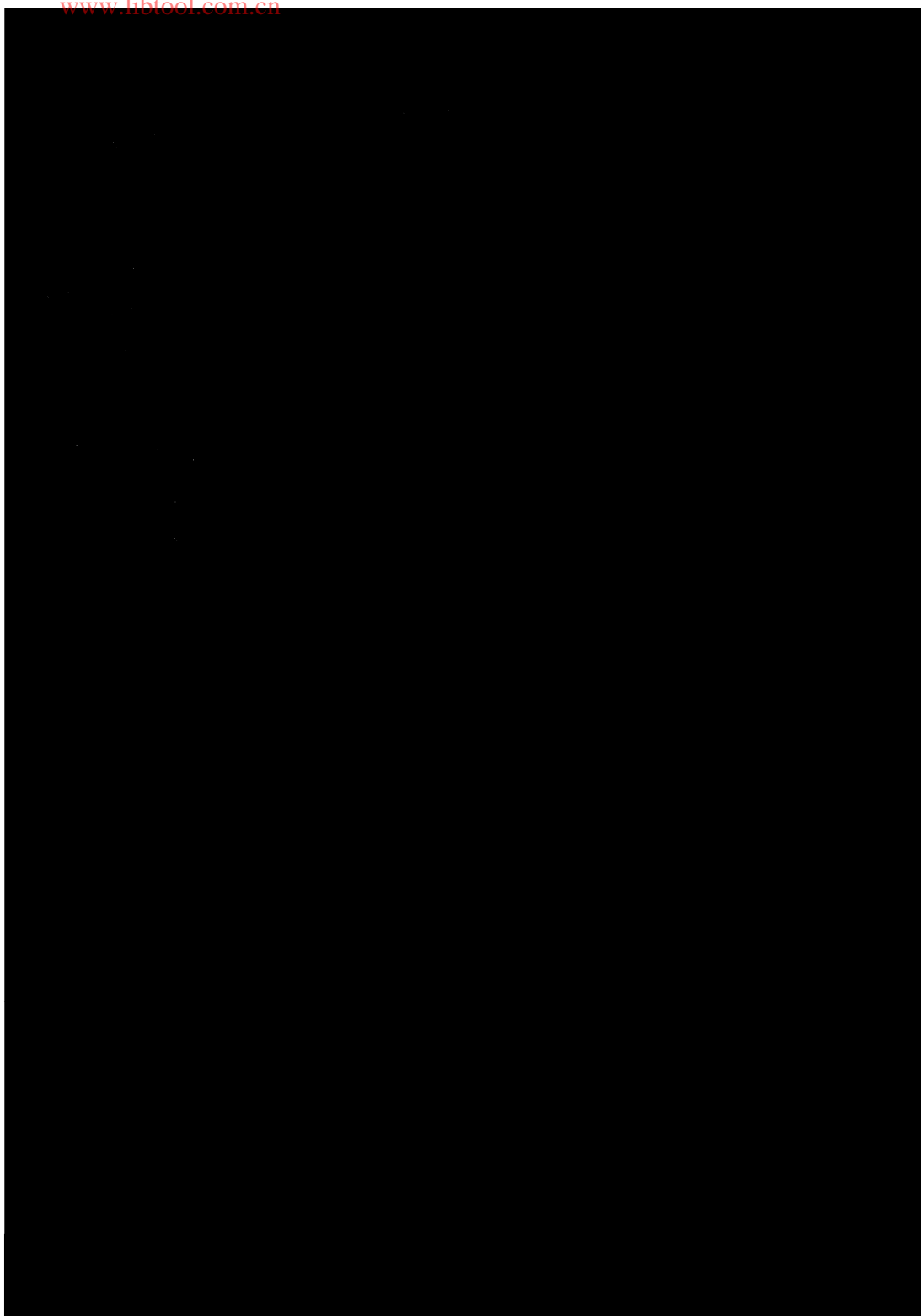

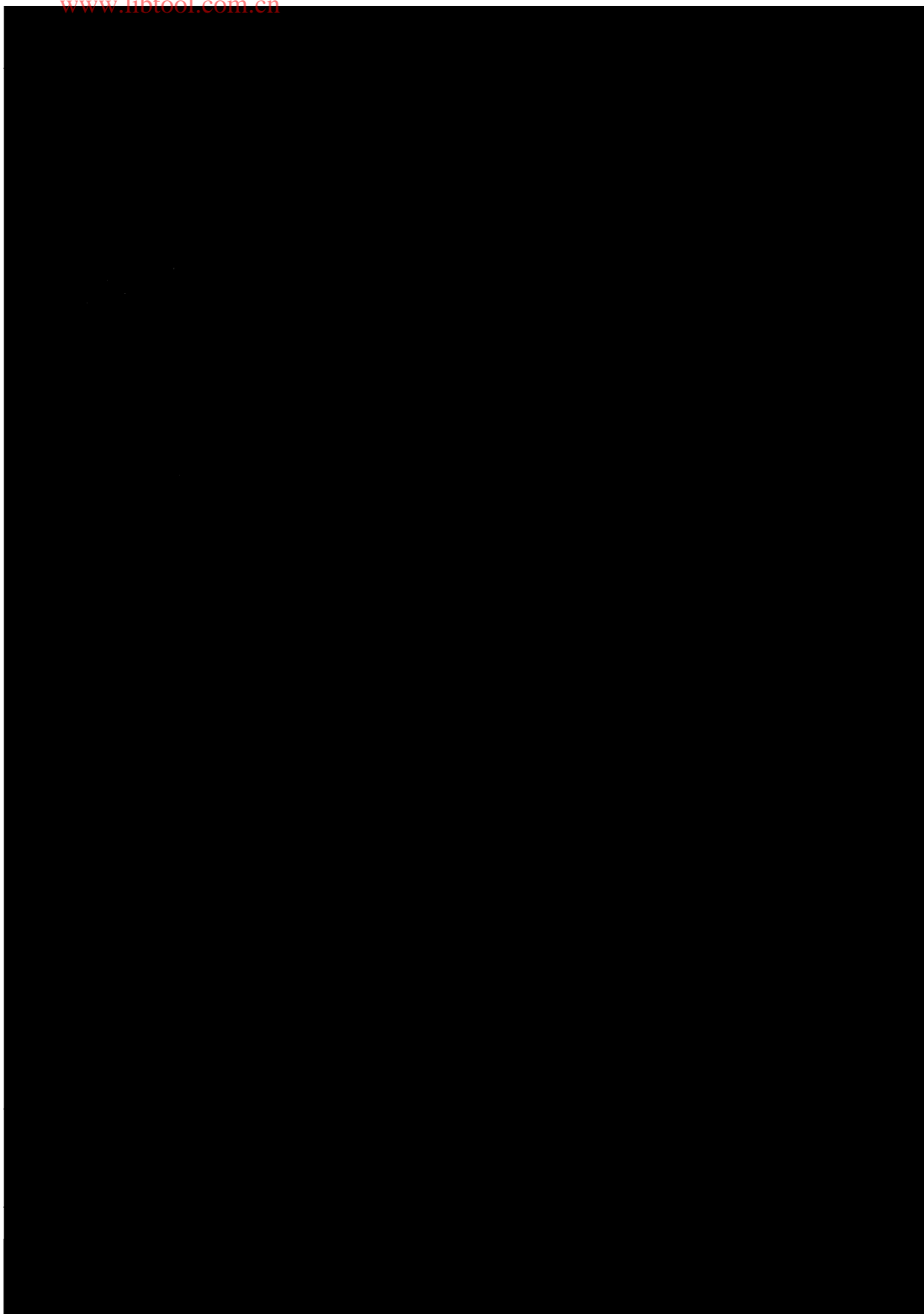

Dorp, en Bondeby, og Bo, Bu, Bol paa det gamle Spre
 enhver Bolig, et hvert Huus, og Bygd, Bygd-udi Nær
 enhver Egn, District, saa er det meget rimeligere heraf at
 lede Navnet, allerheldst maa ei findes, og alle Formodninger er
 derimod, at Gotherne have enten hjemme eller i Tydskland, Po-
 len og Dacien boet i egentlige Stæder, og man derimod har
 al Grund til at troe, at de have boet adspredde i enkelte Huse
 og i Landsbyer. Hallman (40) paaستاer, at Väst-Göthernes
 Lov er udspiret af Väst-Götha Lagh, og Longobardernes af
 Ost-Göthe; men da disse Svenske Love ei ere nær saa gamle
 som bemældte tvende Udenlandske, saa bortfalder dette af
 selv, undtagen i Henseende til nogle visse ældgamle Love,
 ere tilovers af den mundtlige Lov og Sædvanerne; og hvad
 Longobarderne angaaer, da hvorvel det er meget vist fra
 Kant i Norden de ere komne, saa tviler jeg dog høyligen
 de ere komne fra Ost-Göthland. Bonaventura Vulcanius
 forklarer Bellagines ved Placita, paa Tydsk Welbehaghen,
 anfører ogsaa den Svenske Gravii Mening af By: C
 eller og deraf at de vare efter hinanden, By, fatte i D
 eller og af Balk: et Capitel. Af den Väst-Göthiske Lov
 seer man, at Gotherne have, da de indtog Spanien, de
 Jordene i tre Parter, hvoraf Romeren beholdt den ene
 Deel, og Gothen de to andre; hvorimod Skovene bleve
 saa at en Gothe kunde besidde en Skov alene, og en
 ogsaa. Stiernhielm opregner i Fortalen for Väst-Götha Lov
 Deel Ord, der forekomme i Väst-Göthernes Lov, som

(40) Om Brøbrene Phale p. 81 og 82.

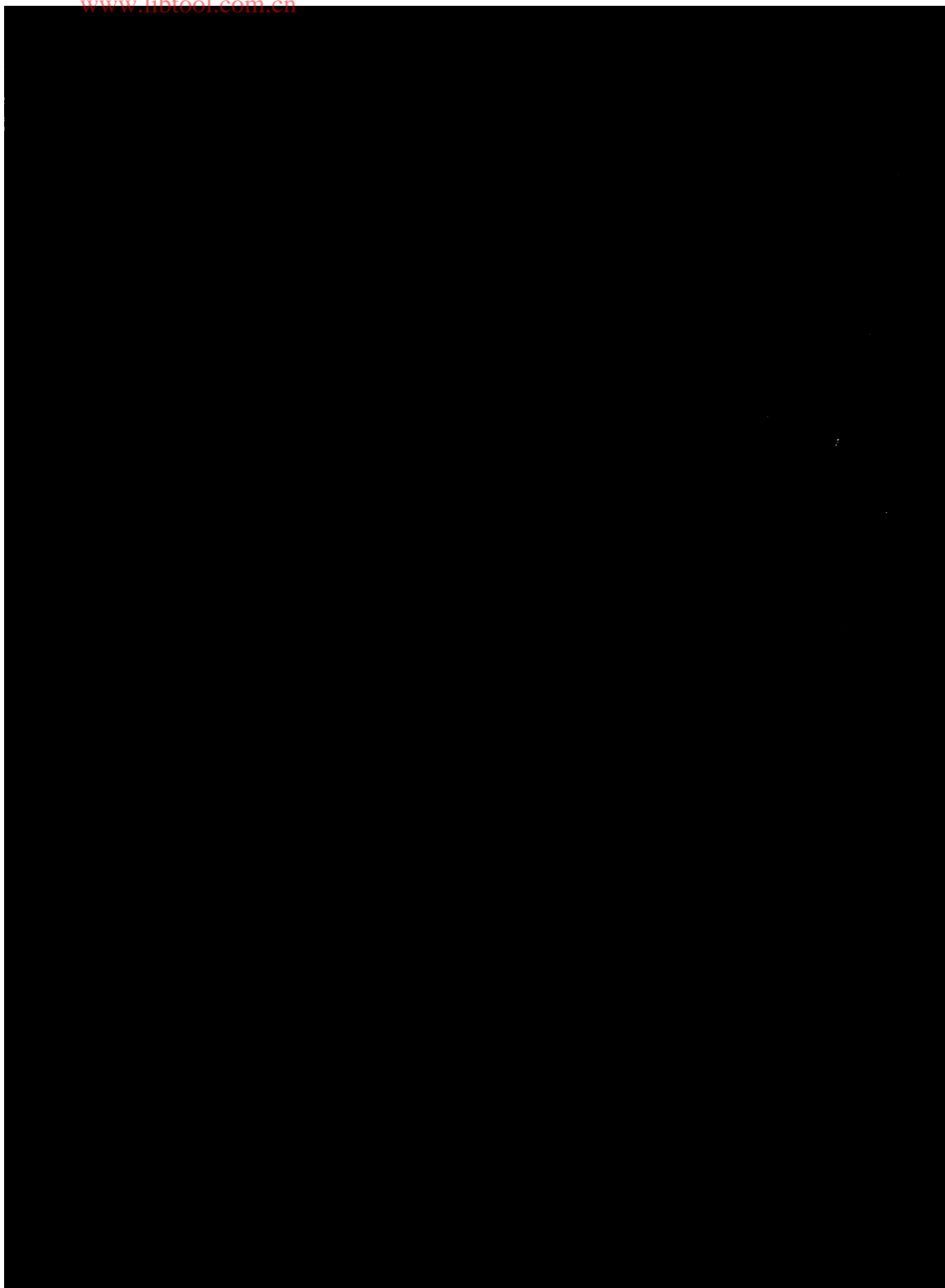
(41) Notz in Glossas Isidori col. 91 & 92 ad
 utriusque linguæ.

(42) Ap. Lind. L. 10. Tit. 1. c. 3 & 9.

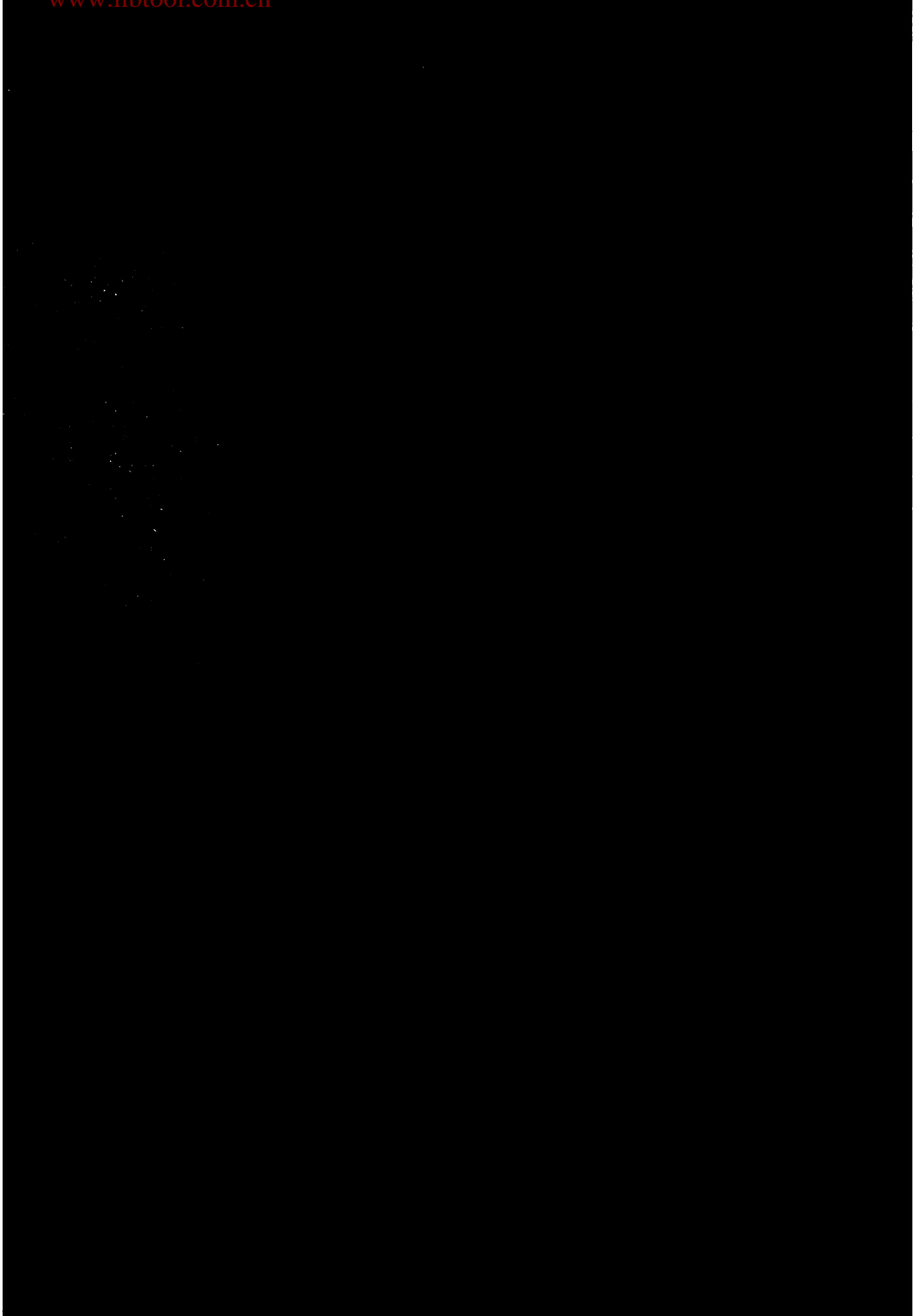
udvalgte tre af de forstandigste og billigste gamle Goether til omgaaes med ham. Dette mishagede Goetherne, og tog til Anledning af et Ordfigen, som hun havde givet ham, hordt han grædende var lobet til Mandstænen, at forestille hende, han ei blev opfød som en Konge, at Videnskaber udelukte Tapperhed, at Opdragelse ved gamle Folk avlede af sig Frygtagsked og et nedrigt Sind, at Lærerne maatte derfor staaes i Side, og han undervises i at omgaaes med Baaben; at Theodericus taalte aldrig at Goetherne sendte deres Børn til Skole sigende, at de som havde skælv for Færlen, vilde aldrig med uforsærder Mod foragte Spydet og Sværdet; at Theodericus som havde udrettet saa store Ting, havde dog aldrig i mindste Maade haft nogen Kundskab i boglige Konster. Theodericus var en Son af Theoderici Søster Amalfrida; han var vel lært i det Latinske Sprog, og den Platoniske Philosophie, derimod uduelig i Krig, uskicket til Forreninger, og uendelig gierig. Han var og hengivet til at adspørge Spaamænd, og vilde han paa en underlig Maade ved nogle Svinn forfaldet at vide af Krigen imellem sig og Keiser Justinianus. Theodericus regierede ei atene over Dalmatien, men og over Carni, Istrier, Veneti, Carni, Norici, Daci, Pannoner, til hvilcke de Stæder Singidonum og Sirmium regnedes, samt Sicili og Suabi, ei dem som stode under Frankerne, men der boede oven for de tre første Folk inde i Landet, og hvaldes med Navn var Savii af Floden Sav. Ingen Goether bruger til Hest, men alle deres Ryttere have kun Spyde og Sværd. Bueskyttere sigte til Fods, og bedækkes af det tunge Jærn, hvorfors ogsaa deres Rytterie altid kommer til kort imod det, der bruger Buer, og deres Fodfolk ei heller nytter.

ver (47), at der i 30 Aar af Theoderici Regiering var Sikk-
 hed for enhver som reiste i Italien; at Theodericus ei forfaldt
 nogen for Religionen, endskiont han selv var en Arrianer; at
 han uddelte mange Gaver og megen Proviant, og med alt det
 efterlod sig dog Skatkammeret i god Stand, som han havde
 forefundet i en alendig; at han opførte i Rom Lege i Circo og
 Amphitheatro, saa at Romerne derfor kaldte ham Trojanus
 og Valentinianus; at han vel var ulærd, men fremførte sig
 saadanne Ord, at de endnu anses for Sentener; at han var
 en Sag, da en Moder fornægtede sin Son, der en Tid
 havde været bortte, og som hun først havde erkjendt, fordi
 des anden Mand vilde ei vide af ham at sige, og vilde jage ham
 fra sig, og borttage Morgengaven, at han udi denne Sag
 domte saaledes: At hun skulde ægte ham, hvorved hun nævnte
 til at tilstaae, at det var hendes Son; at han giftede en af
 Døtre med den Vest-Gothiske Konge Alarico, og en anden med
 den Burgundiske Sigismundo, tog selv en Frankisk Prinsesse
 og bortgav en af sine Søstre til den Vandaliske Konge Thra-
 kimundum, og en anden til den Thuringiske Herminigundis
 (hvilken sidste dog ei var hans Søster, men hans Søsters
 skrids Datter, og af hvilket altsammen ellers sees, hvor
 Omgang det var paa de Tider imellem de barbariske Folk
 endog imellem temmelig lange fratiggende, som Ost- og West-
 Italien og Thuringer); at han opførte anseelige Bygninger
 og satte Stæder igien i Stand, som i Ravenna, Verona, Pavia,
 og fornyede særdeles Aquæduererne; derfor blomstret
 og Handelen meget i hans Tid, og var baade Hæder og Rømt
 at faae for got Kiøb; at han med alt det var saa ulærd, at han

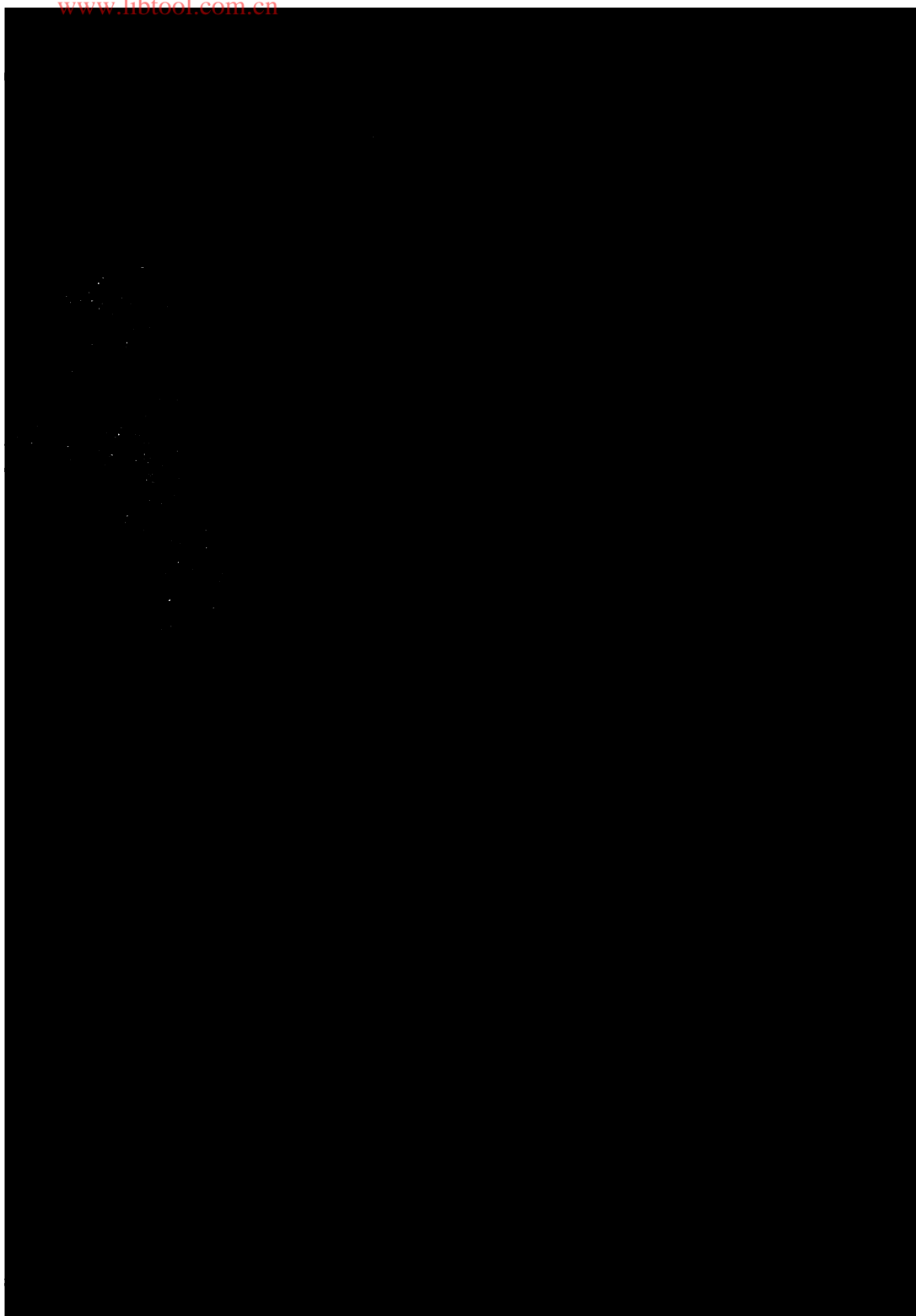

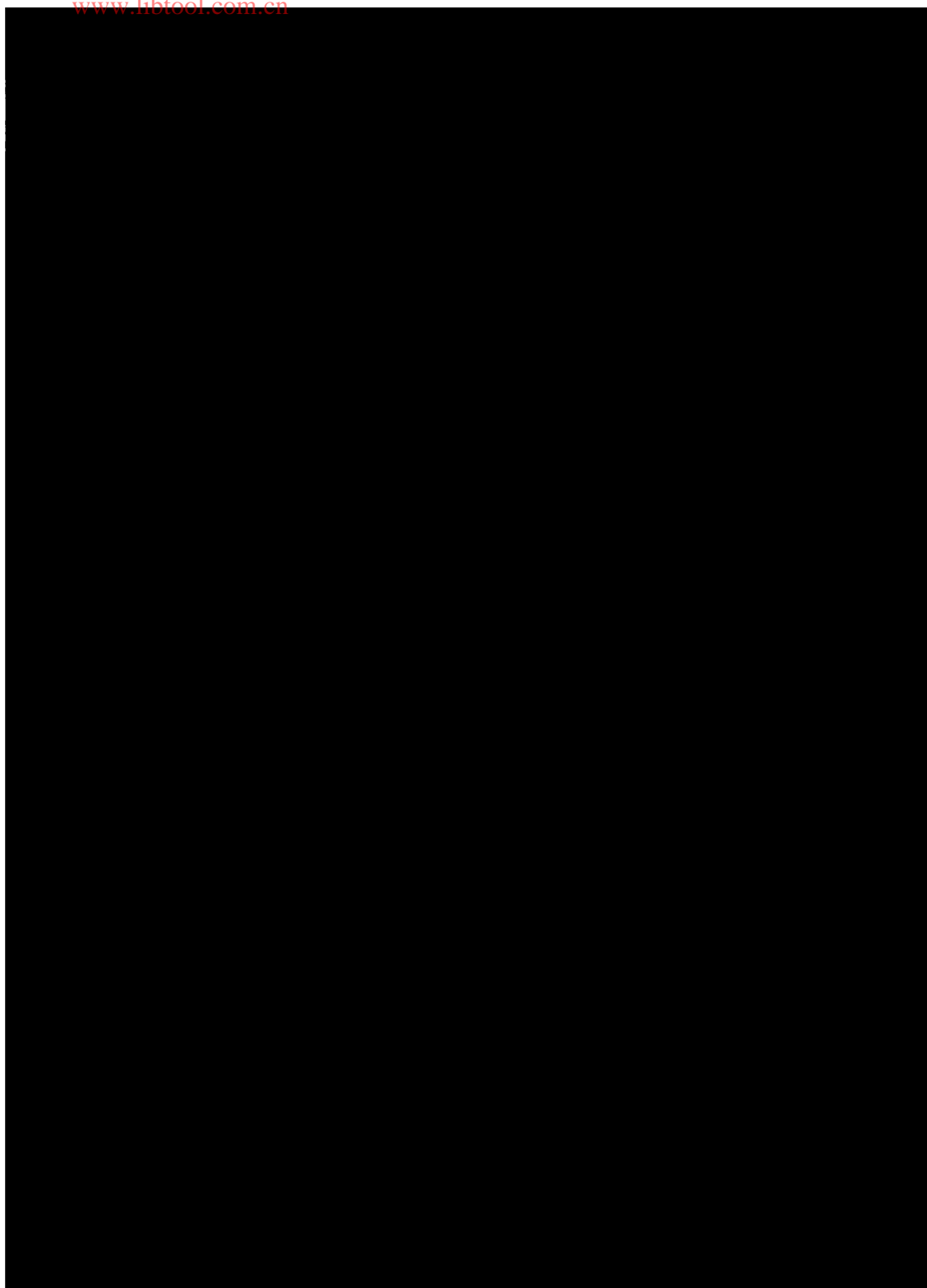
Løve, da de tilføren kun rettede sig efter Skikke og Sædvaner,
 (som han regierede fra 466 til 484); At Kong Theudis, (som
 døde 548) sendte Krigsfolk til Ceuta, for at fordrive dem, som
 havde forjaget Gotherne derfra, men at dette Tog løb slet af,
 (i Fortælling, som synes at stadfæste det forhen af mig anførte
 af Leone Africano, at Gotherne besadde noget i Africa); At
 Kong Leuvigild (som døde 586) var den første, som berigede
 sig sammen med Confiscationer; Og at Kong Siseburus (som
 døde 619) var saa naadig, at han endog for sine egne Penge
 løste fra sine Folk, og satte i Frihed Fanger, som de havde
 taget i Krig, hvorimod han tvang Jøderne med Magt til at bli-
 ve kristne, hvilket Skribenten ei bifalder. Sidonius Apollina-
 rius (50) pinder, at Drager vare Gothernes Felttegn, (hvilke
 de selv saare sig selv, og giorer til deres Vaaben end Løven, saafremt
 de endelig vil give dem Vaaben, hvilke de dog, som alle
 andre Folk, kun have haft i en meget uegentlig Mening, og af-
 seende paa den saadan Heilighed, hvorved dog maaske agtes, at Romere,
 Græker, Perser, Scyther, ogsaa have brugt Drager til
 deres Vaaben, endskjønt de første ei have brugt dem alene, ei heller
 som Felttegn, da Ornen var det fornemste Felttegn hos dem.
 Men det er det dog, at Gotherne brugte Drager, siden man
 finder dem i alle vore gamle Soger, Historier og Vers, at vore Nors-
 ker ogsaa have haft meget med dem, og Slanger eller Orme
 ogsaa brugt og bygget og kaldet Skibe efter dem). Ennodius (51)
 siger, at den store Theoderic blev opfod i Grækenland, educa-
 tus in gymnasio civilitatis Græciæ, hvilket vel er rigtigt nok, og
 som maaske fornemmeligen der inddrækket de gode Grunde
 af

(50) Carm. 2. v. 233.

(51) Hist. Rom. Sirm. op. 2. 1. Paneg. in Theod. col. 1596. 1597.

1613. 1614. 1668. 1675 — 1678. 1679.

nus gik med et Gothisk Skæg, og Romersk Klædebragt, (Saa
 af man sees at Ost-Goetherne i Italien beholdt deres gamle
 Skikke). Udi Mauricii Strategico (55) tales om Gothiske Tæ-
 riis, som burde gaae ned til Knæerne, (og som forklæres, at have
 været korte, men vide Klæder, som ved et Bælte vare tæt bundne
 til Livet), og om Gothiske Skoe med Hæler, og alene syede uden
 Spidser, eller Snuder, med tvende Hanker, og ei flere, og de
 skagne med Som, for at holde desto længere. Mærkeligt er det,
 at Arrianus (56) skriver, at Scytherne stillede deres Krigshæder
 i Skikkelse af en Kile, og at Thracierne havde lært dette af dem
 (thi man finder, at vore Nordiske have og brugt det, og de
 sig at have lært det af Odin, som just var kommen fra de Scy-
 thortil maae lægges, at man ei vist veed hvilket Folk Arrianus
 haver forstaaet ved Scyther; Sarmater og Alaner nævnes
 desuden, selgeligen kan det ei være dem; dersom Goetherne
 saa tiligen komne paa de Kanter, saa kunde han maaet have
 forstaaet dem, men han skrev under Hadriano); og at Scy-
 thers Felttegn vare Drager, som hang ned af lange Stænger,
 og giordes af sammensvede Lapper af adskillig Farve i Lignelse
 en Slange, hvilke, naar Ryttterne rede i fuld Ridt med dem,
 ei alene bleve opblæste af Vinden, men gæve og en Høstet
 sig, da de ellers hængede ned ligesom nogle Kumper; (Siden
 therne havde og saadanne Felttegn, saa kan det dog tiende
 gentunde at stadfæste den Formodning, at Arrianus Scyther
 været Gother, men saa haver han og tillig Gother fra
 om hvilke sidste han ellers taler, og næstlignende hæver sig
 Dacierne ved dem). Udi de Vest-Gothiske Love (57) findes

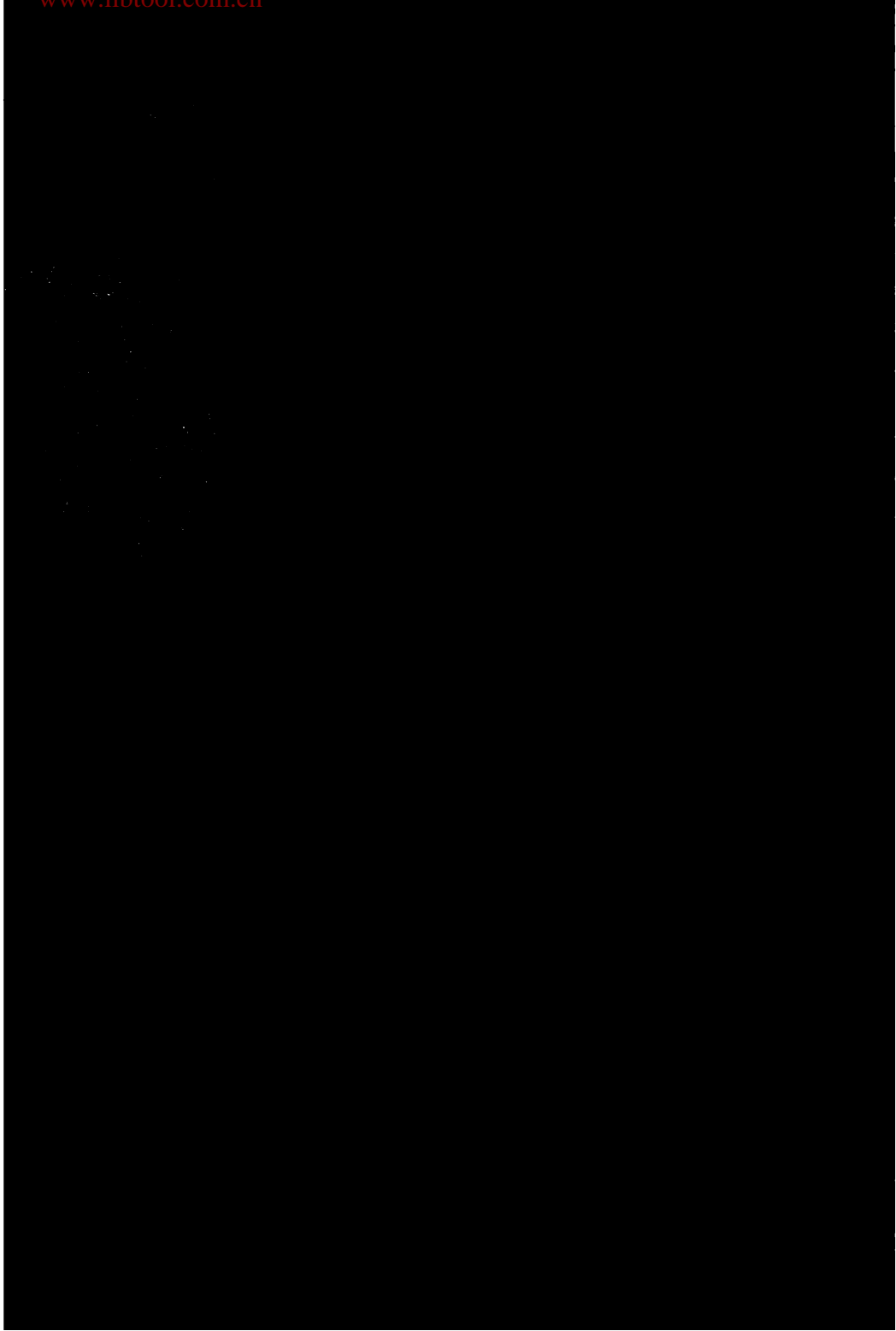
(55) L. 12. c. 8. p. 303. Notæ 507.

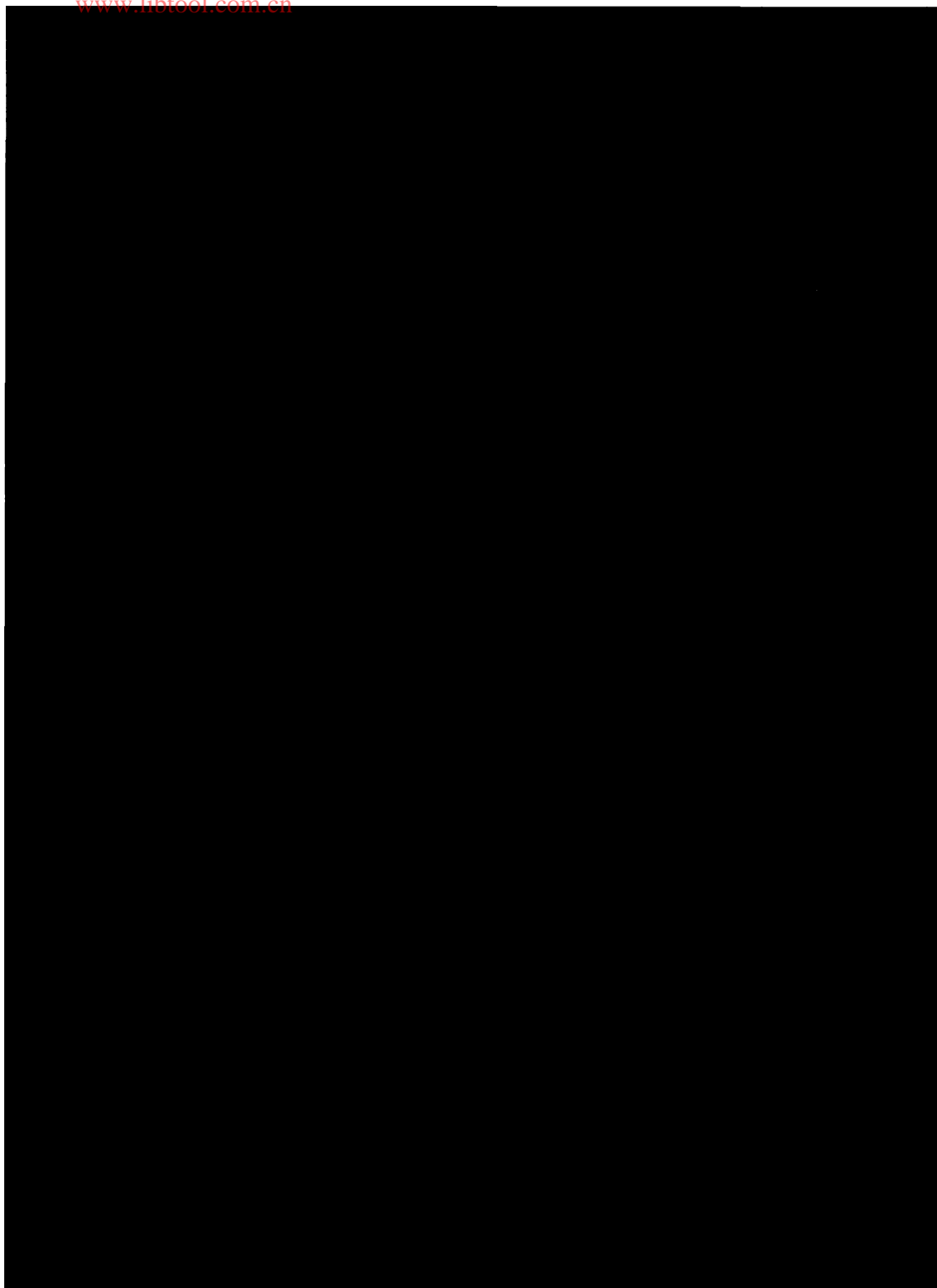
(56) Tacit. p. 44. 80. 96. acis contra Alanos p. 162.

(57) L. 2. Tit. 6. p. 14. Tit. 9. p. 17.

g. Roccusvintus (som døde 672) anordnet, at Kongernes
 Sønne arve deres Forældre, og Arven ei falde til Efters
 , men at de Sønne give tilbage hvad saadan Konge haver
 : bemæstret sig, (hvoraf man kan slutte, at Riget ei var
 , hvilket og stadfæstes ved følgende Canon af det 5 Toles
 Concilio (58), holdet Aar 636, at ingen maatte blive
 uden han var af Gothisk Adel, og udvalgt af alle); Og
 g. Chindasvindus (som døde 651) befaler, at ingen frem
 : maae gjælde, endog ei den Romerske, thi endskiont de
 : udtalende, saa vare de dog fulde af Vanskeligheder,
 id han, ja ønskede endog, at man vilde lære dem for at
 , (og det samme Ønske gjør jeg og i Henseende til vore
 : Love, som langt bedre oplyses af vore egne gamle Love,
 de Romerske, hvis Principia kunne snart aldrig anvendes
 , men derimod herligen tiene til at sibe den juridiske
 kundighed, og at forøge Kundskaben i jurisprudentia legis-
) Mærkeligt er det, at Petrus Patricius (59) skriver, at
 (af Daciernes eller Gothernes Konge) sendte først til Tra-
 : De baarede, som de ringere, og siden Pileati, som de
 de, for at bede om Fred: (Dette er det stærkeste Sted
 : harer fundet imod den Mening, at Gothar og Geter
 : Folk, og kan man ei slippe fra det uden ved at sige,
 : Folk have haft denne Skik fra de ældste Tider, eller og
 : have optaget den efter Geterne, da de nedlode sig i
 : ad, thi ellers maatte man enten sige, at alle de Grun-
 : der, som jeg haver anført for Gothernes Nordiske og
 : Herkomst, duede ikke, eller og at Gotherne vare fra saa
 :

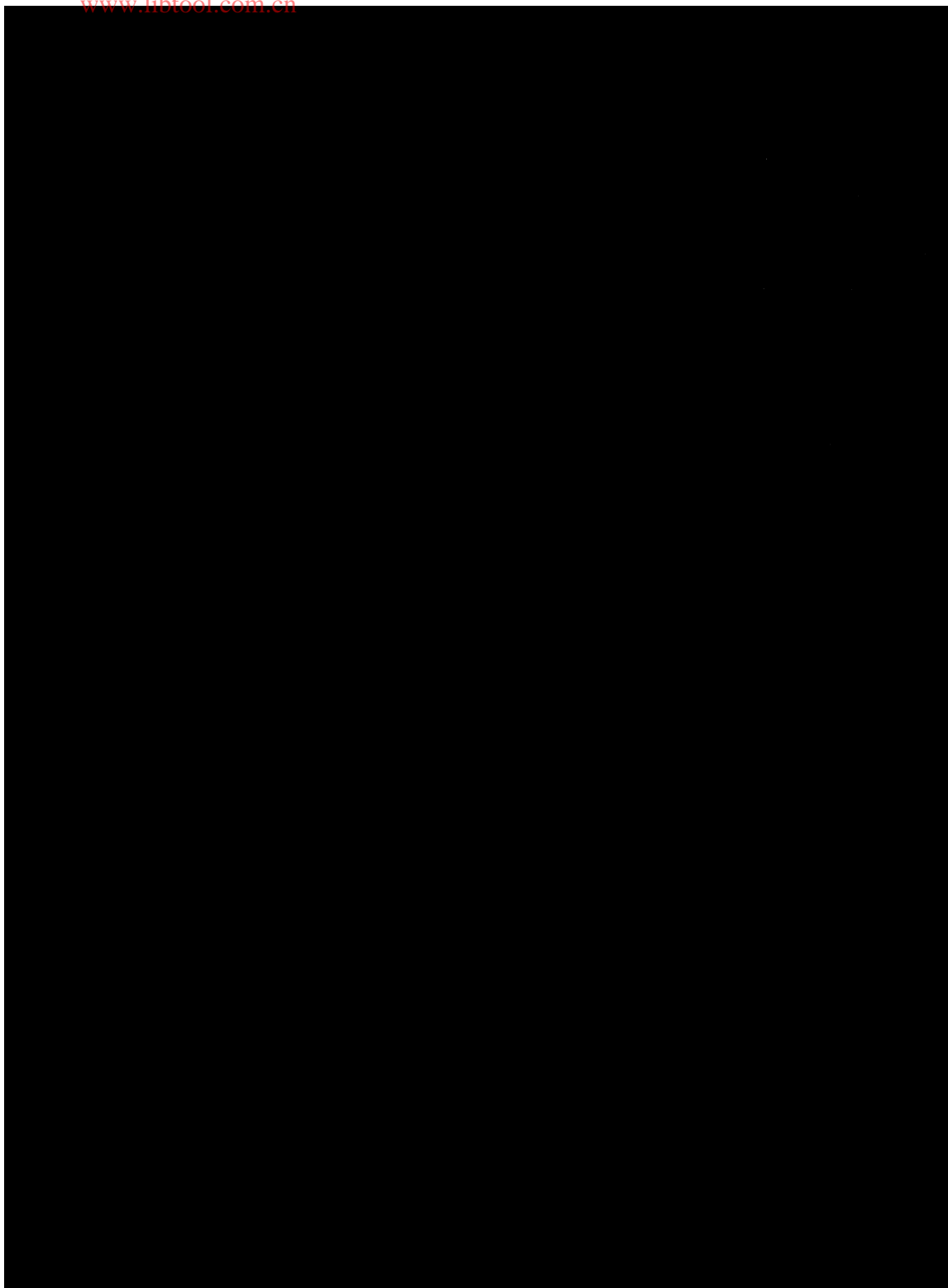
ved deres Guds, lod nogle svælte ihjel, satte dem i Fængsel, og lod dem afprygge, og paa adskillig Maade omkomme (67). Gregorius (68) beskylder og Best. Goetherne for den vederstyggelige Skik, at dræbe deres Konger, naar de ei stode dem an, og sætter eget Behag at vælge andre i deres Sted, (og Historien fastsætter ogsaa temmeligen denne Beskyldning, hvorved dog maaske ogsaa agtes, at mange af disse Konger vare meget onde, og at nogle bleve ihjelslagne af deres nær Blodsforvandre, endog Bedrøvelse, hvilket Folket synes siden af Verbødighed for Konge-Slægts, at have erkiendt for Konger). Hos Aimoinum (69) forekommer en meget fabelagtig Fortælling om den store Theoderic, hvorefter hvor tilig man begyndte at befudle hans Historie med Sædler, thi Aimoinus levede omtrent Aar 1000; og finder maaske Alderdommen haver gemeentligen meest digtet om berømte Hærføret og store Helte, og just derved gjort deres Historie uvis og usikkert. Theodericus haver dog undgaaet denne Skiebne, ved det som Bedrifter ere blevene optegnede af, og komne til os ved Bedrifter, der deels have levet i hans egen Tid, eller og strax efter, saa at de senerees Fabler have ei kunnet skade ham noget. Andre andre Stæder mælder Aimoinus om den Skik hos de herlige Folk, at den, som skulde antages til Kong, maatte først lide dens Skieb, som antog ham dertil; og at den Best. Konge Reccaredus lod i Toledo samle og opbrænde alle Bedrifter og Bøger. Paulus Diaconus af Merida (70) beskriver ogsaa den vidtloftigen Leovigildi Forsølgelser imod de Orthodoxe, og ogsaaledes hans Søn Reccaredi imod Arianerne, endskjønt han

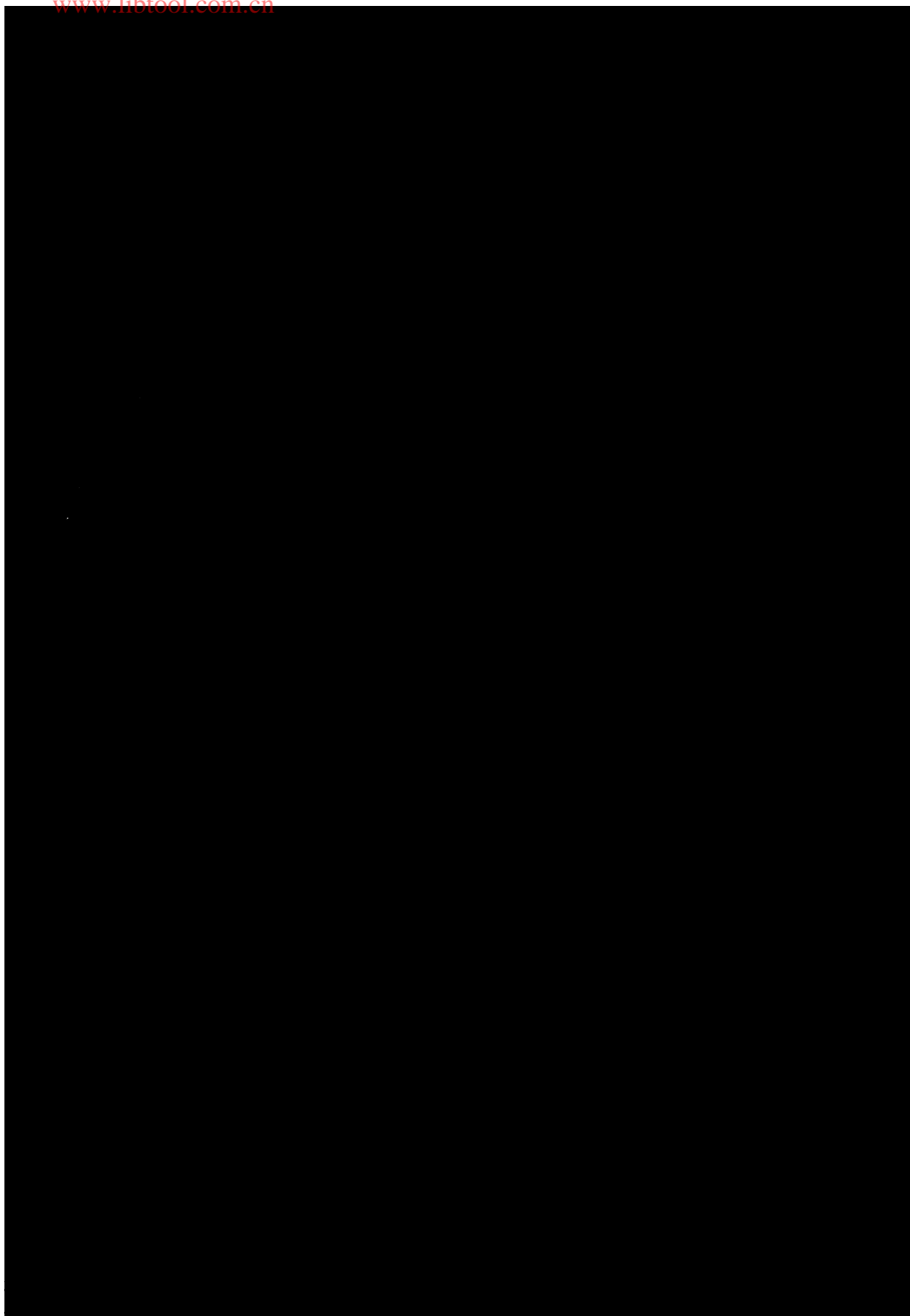
(67) Greg. Turon. l. 2. c. 25. l. 3. c. 10. l. 5. c. 39.

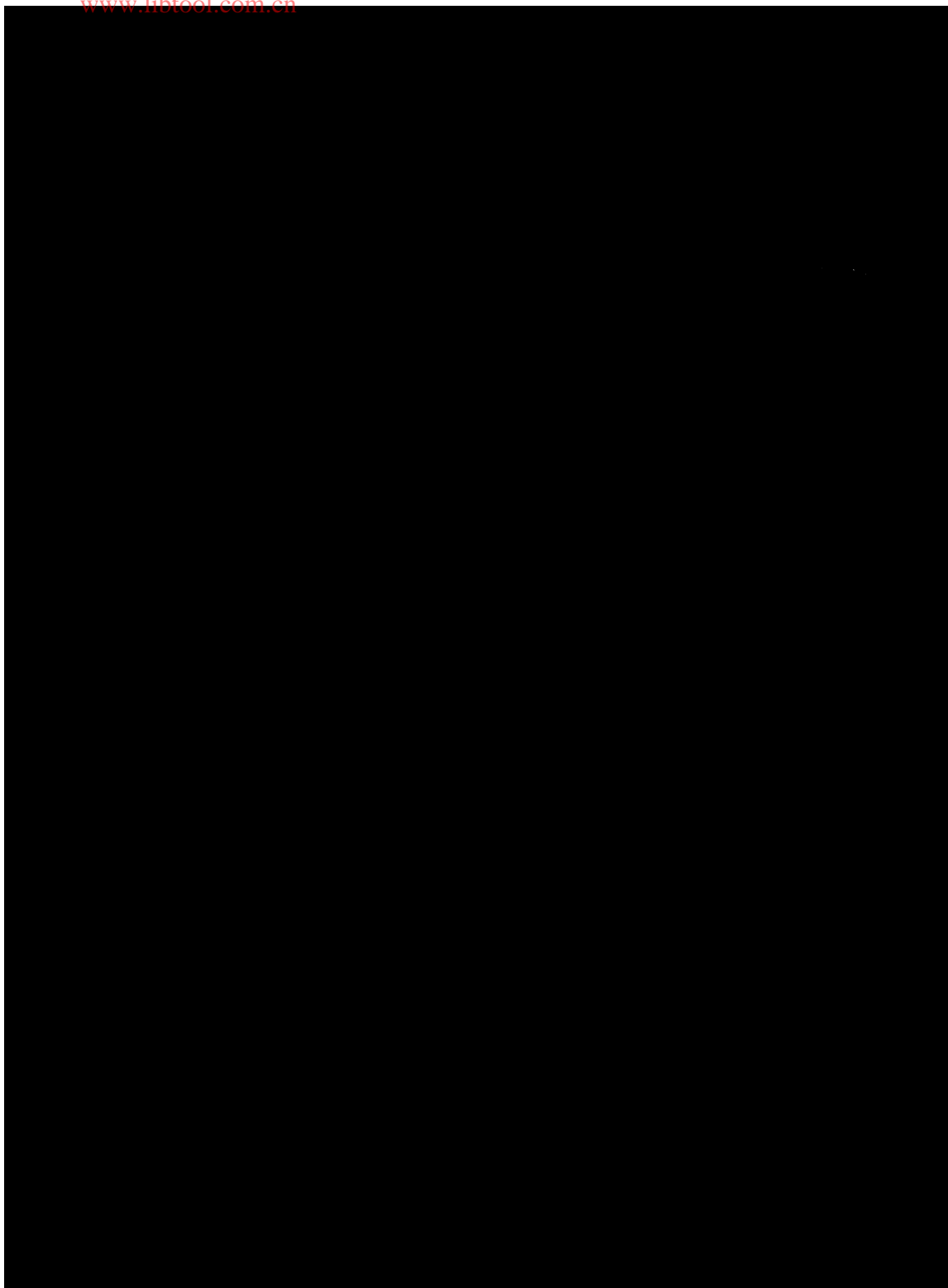
(68) L. 3. c. 30.

(69) De gestis Franc. l. 1. c. 10, 20 l. 3. c. 77. (70)

(70) De vita Patris Eusebii c. 10. l. 26. c. 10.

Grækenland, saa gjør det begribeligt, at under Constantino Porphyrogenets, (som døde 959), bleve endda Gothiske Lege opførte i Constantinopel, og bliver da vor Snorronis Fortælling, om saadanne ved Aar 1110 ei urimelig, hvorvel de forste ei bleve opførte ved Goter, men ved Græker. Theophanes (81) skriver, at Marses sendte til Constantinopel Totilæ blodige Klæder, og hans Hat juret med Edelstene, som vare tagne paa Balpladsen, hvor han blev flaget.

§. LXIII.

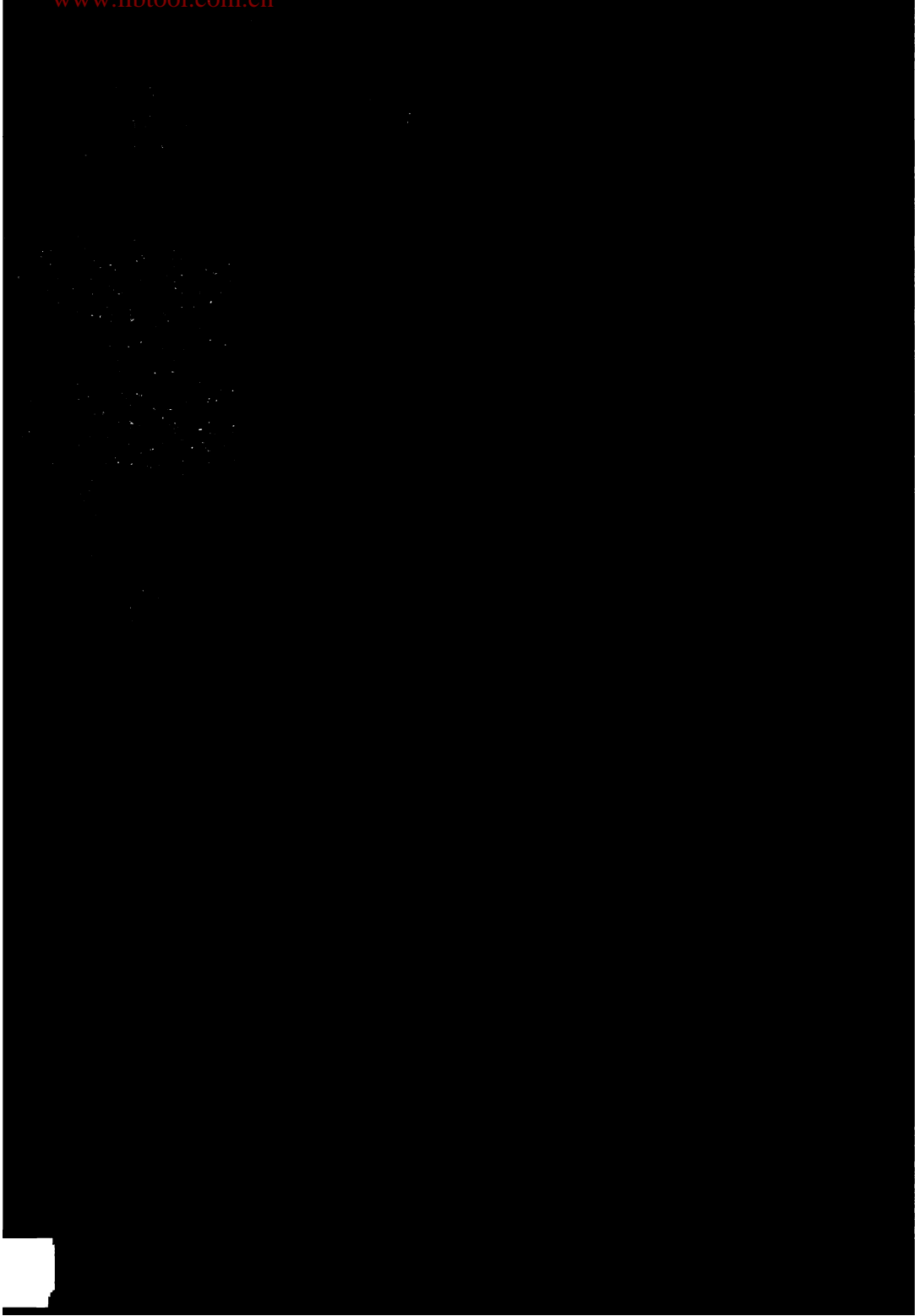
Men nu er det paa Tid at handle noget om Gothenes Sprog og Bogstaver. Ingen maa dog tænke at finde her Udsættelse om Runerne, da det baade er uvist om Gothenes brug af dem, Worm og Verelius ogsaa udforsigen have handlet om deres Betydning, og jeg desuden haver i de forrige Toegavet min Mening tilkiende om deres Ælde her i Norden. Men vil jeg handle om Sproget i Ulphilæ Bibel-Oversættelse, da Hickelius, Junius og fornemmelig Ihre have grundigen behandlet dette. Men jeg vil kun legge nogle Beviser til den Mening, at Sproget i dem er det virkelige Gothiske, og derhos bringe nogle Meninger om Gothenes Sprog. Wachter (82) behandler vel af de Grækske, Latinske, Sarmatiske, Burgundiske og ubekjendte Ord hos Ulphilam, at hans Sprog maade nødvendig være det Gothiske, og kan ei være noget andet, saasom saadan Blanding kunde alene opkomme hos et Folk, der havde boet i Tydskland, Polen og Dacien i Nærheden af de nævnte Folk, saaledes som man veed at Gothen have boet. Han lægger vel og to Scythiske Ord til, men de ere

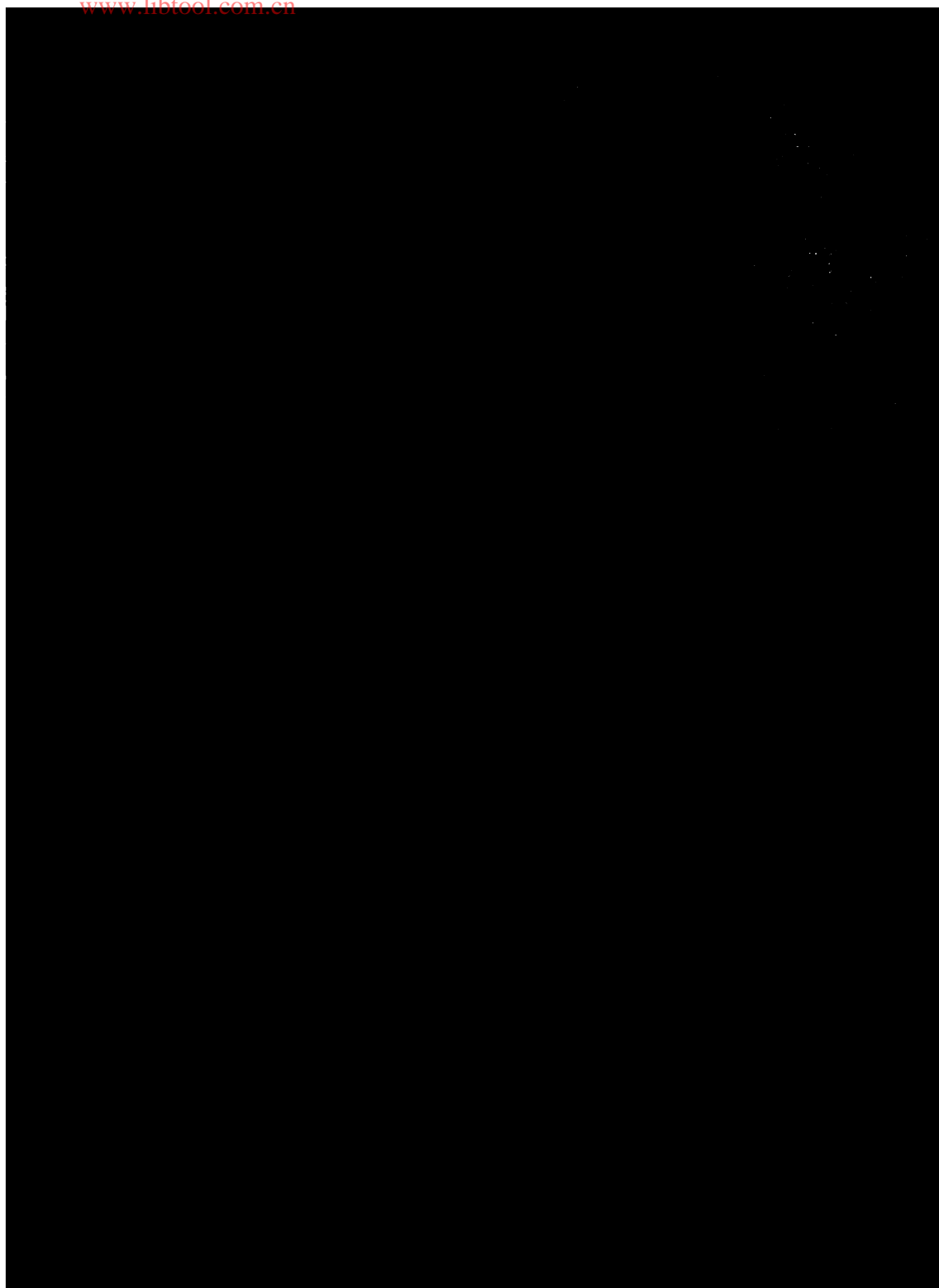
E c c 2

aabens

(81) C. R. t. 6. p. 154.

(82) De lingua Cod. Arg. p. 40. In Misc. Berol. t. 2.

af sine at komme overens med vores Gyde, Jurha). Skinner
 (95) udtaler det Spanske Ord Quixar 3: Mandibulum af det
 Angelsætske Cæc, Cæca 3: Gena, Maxilla, som han og
 mener at være Gothisk, men som nu omstunder ei forekommer i
 de gamle Levninger af det Gothiske Sprog. Dog det har Epst at
 den underlig Etymologie over de to første Stavelser af Navnet Theu-
 stas, kan finde dem hos Hadrianum Junium (96). Du Cange (97) ha-
 ver samlet noget om de Gothiske Bogstaver i Spanien, som og kaldte
 de Toletanske, (fordi de vare brugelige i Toledo, den fornemste
 Sted i Spanien paa de Tider), og bleve affastede paa et Con-
 cilium i Toledo Aar 1117 efter Spansk Regning, (det er Aar
 1008), og derimod indført, at de skulde betiene sig af Galliske
 Bogstaver), men herved foresalder det Sporsmaal, om disse
 kaldte Ulfiske Bogstaver, eller de saa kaldte medii xvi Go-
 thicæ, Gaaridt mig endnu er bekiendte, ere Ulfiske Bogstaver hid-
 til ei fundne i Spanien, som dog maaskee kan tilskrives dette
 Lande Gaike siden Gild i sine Antiquiteter). Bünau (98) hol-
 der, at Ulfilas haver just ei opfundet de Gothiske Bogsta-
 ver, men at dens Mening om ham kan være bleven udbredt der-
 ved, at han oversatte Bibelen paa Gothisk, og gjorde saaledes
 de Gothiske Bogstaver mere bekiendte. Ten Kate (99) vil, at der er
 gaaet med Tydsk end Nordisk i Ulfiske Evangelier, og anfø-
 rer Tydsk, at de ere oversatte af Græksken, og ei af Latinen,
 som kaldes R og ei E og Ch. Marschallus (100) haver samlet
 endel

(95) Etym. Onomast. v. Quixot.

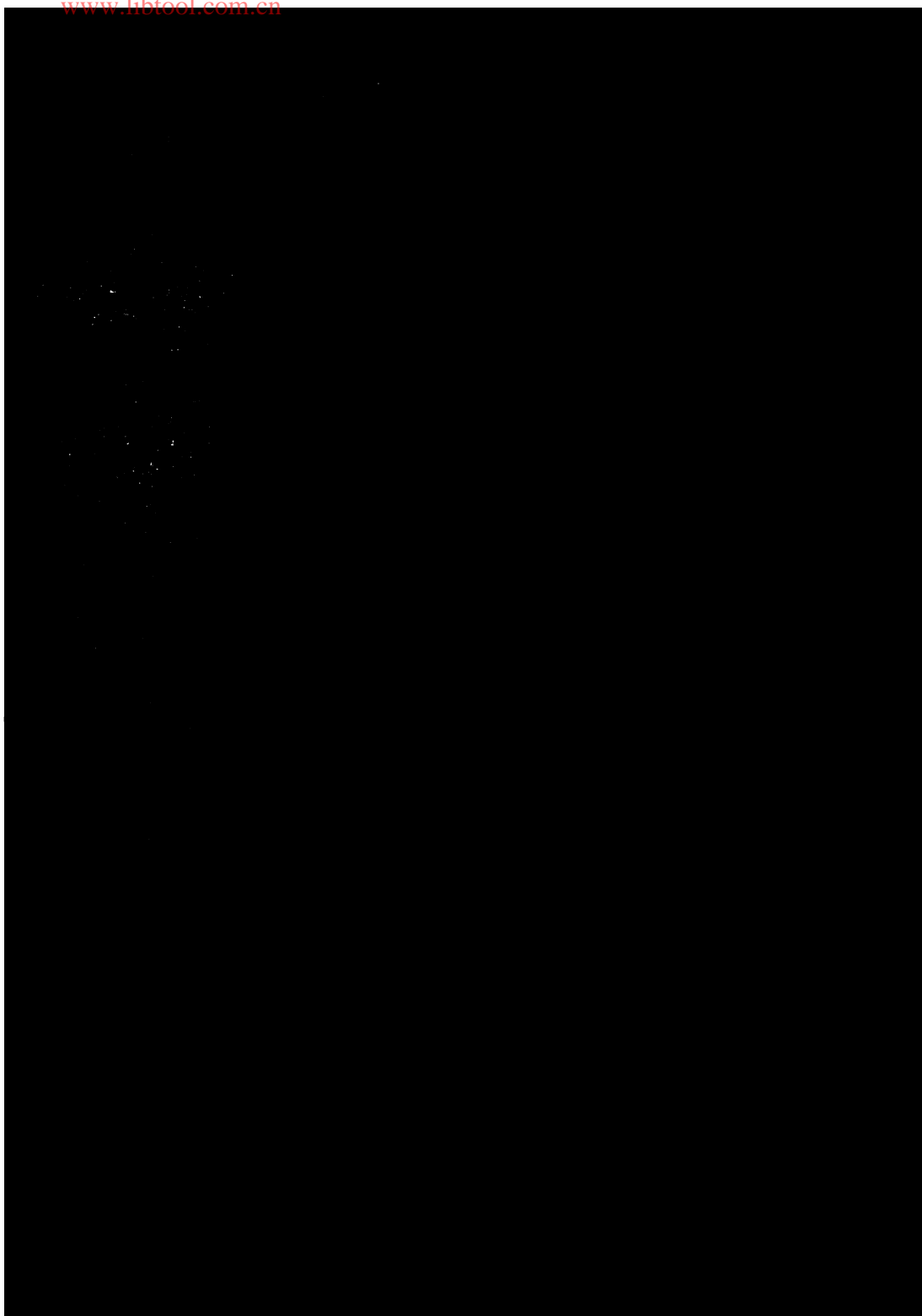
(96) Batavia p. 389 & 390.

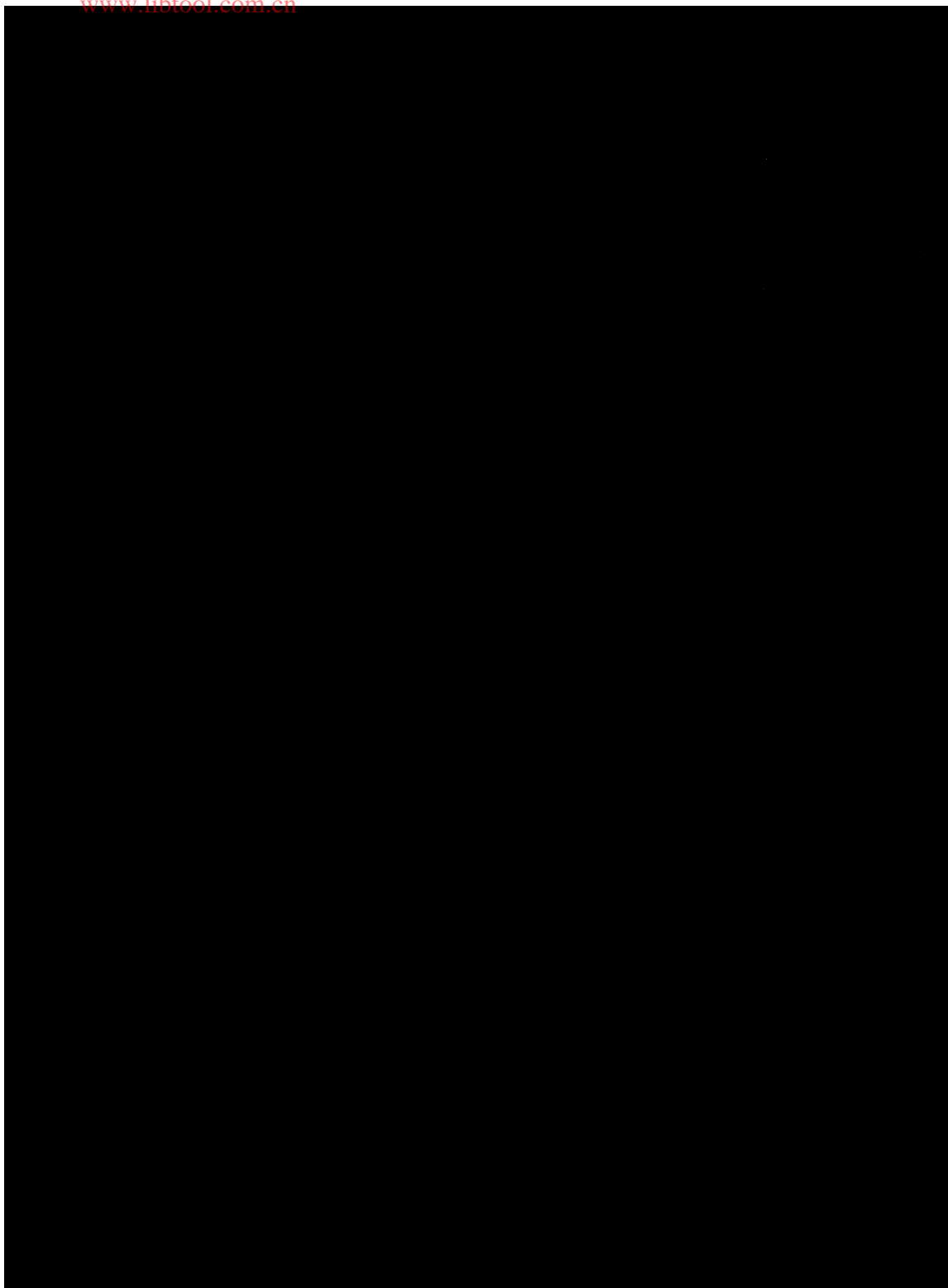
(97) Gloss. t. 3, p. 311. v. litera Gothica.

(98) Teutsche Hist. Th. 1. p. 462.

(99) Aenleiding t. 2. p. 55 & 56.

(100) Orlers. in Junii Ulfila p. 386 — 388.

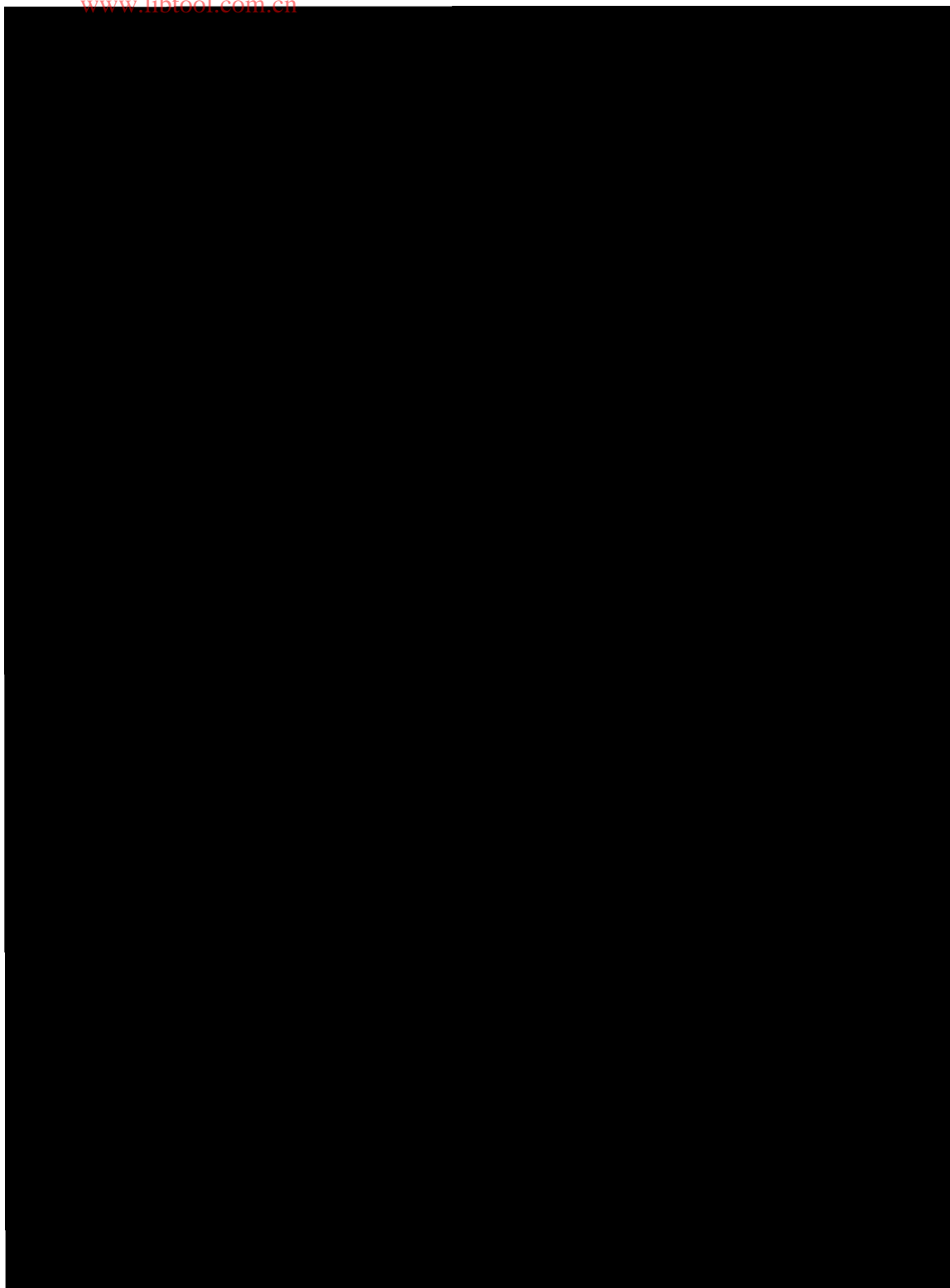

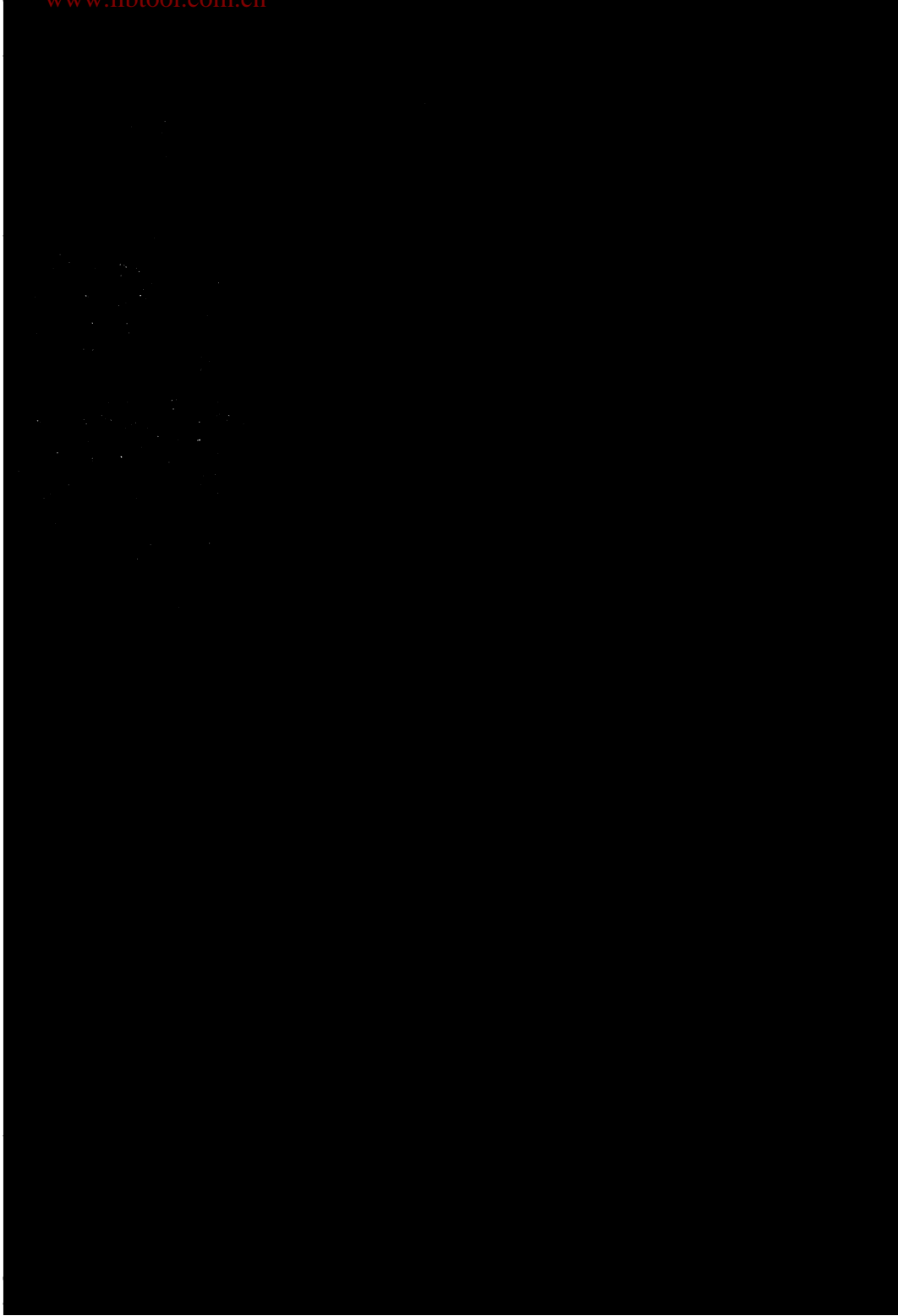
mener, at foromrædte Anfleubi glossarium skulde nu omstaa
 findes iblant Manuscripterne af det Colberinske Bibliothek
 Grönwall (11) viser, at udi Sverrige haver det gamle Gøt-
 best vedligeholdt sig i tre Sogner af Dalekarlien, nemlig El-
 len, Mora og Orsa, anfører Fader vor paa disse tre Sog-
 Dialecter, sammensligner nogle Tydte Ord med de Dalekar-
 anfører en Holländers Tilstaaelse, at hans Sprog er kommet
 det Gothiske, nemlig Venrey in Gemeinschaft tussen de Gøt-
 Spræke en de Nederduysche. Amsterdam 1710, (under hv-
 Navn den fortreffelige Te Kere har skilt sig), sammensligner
 Dalekarliske og Hollandiske Ord, saa og Engelske, Tola-
 men tilstaaer at det Næso Gothiske afviger temmelig meget
 fører endeel Runer, som endnu bruges i bemædte tre S-
 jævnfører Fader vor paa afskillige Nordiske Sprog, iblant
 det Næso-Gothiske mindst ligner noget, og fremfører tilfide
 Vers og Samtaler paa Dalekarlisk. Kniittel (12) viser,
 Carolinske Codex i Wolfenbüttel af Ulphila Oversættelse
 Epistel til de Romere er skrevet i det 6 Saeculo, og det
 dentligen udi Italien af en, der forstod baade Latin og Gøt-
 De nyere lærde Franke Forfatters af det store Dipl-
 Bærk (13) mene, at Venantius Fortunatus ved den bær-
 Rune figter til, at Gothet have udi Italien og Spanien
 Runer, (hvorefter haves dog intet Fospor, thi Ulphila
 haver ere gandske anderledes, med mindre det skulde være
 som de anføre) af en nye Italiensk Skribent fra 1751, at
 mindeligen saa kaldte Erruriske Bogstaver ere lutter og paa

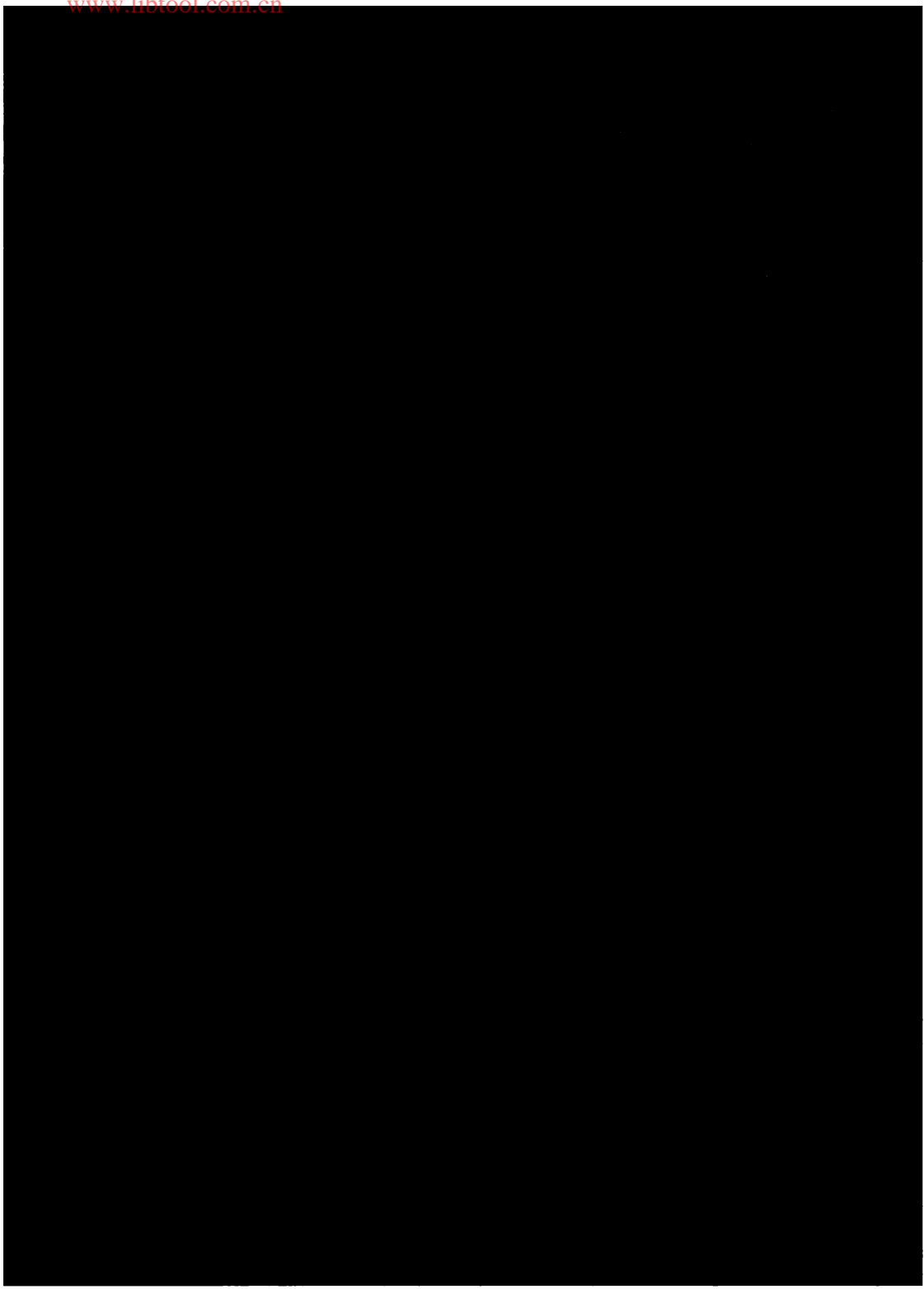
(11) Historiola Linguae Dalekælicæ p. 4. 7. 14. 12. 21 — 23. 24. 32. 35 — 38. 63 &c. 68 &c.

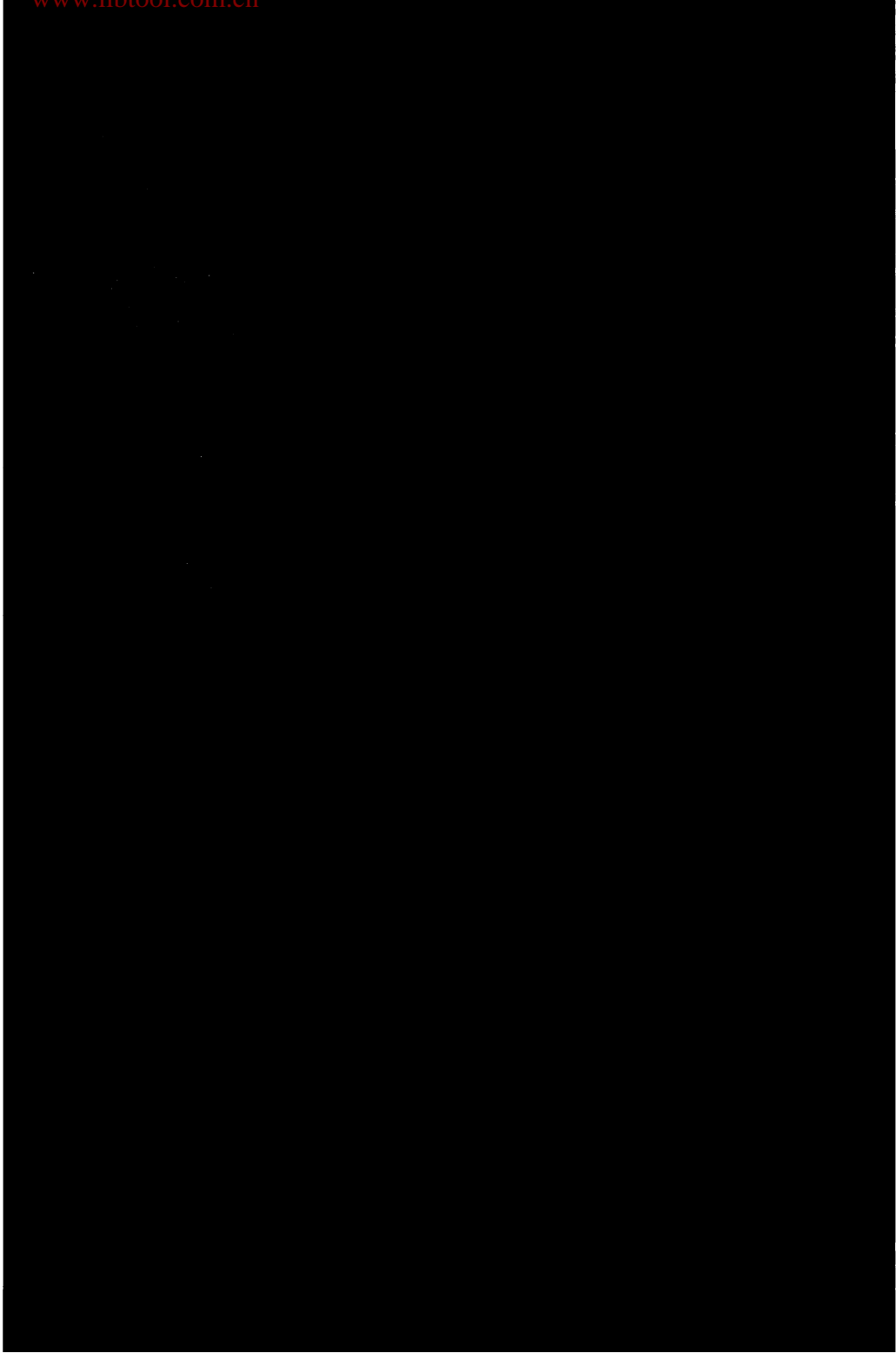
(12) In Ulphila p. 399. 400. 416. 417. 386. 377.

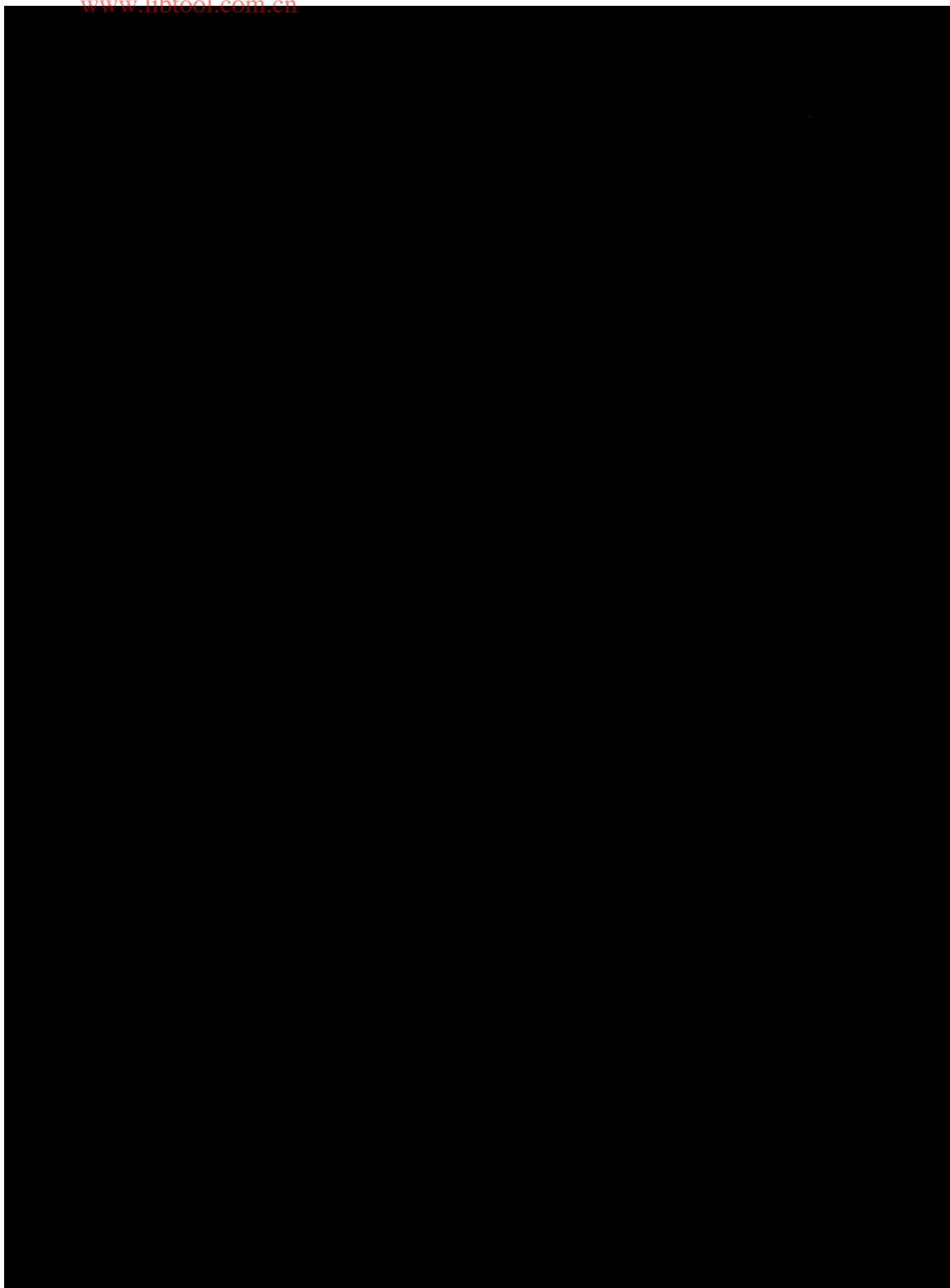
(13) Nouveau Traité de Dipl. t. 2. p. 73. 209. 16.

Anden Bog. Om de Gothiske Folk.

I. Capitel. Om Gepiderne.

§. I.

Jeg nu saaledes haver til Ende bragt Undersegningerne om Gotherne selv, vil jeg nu og handle om de Folk, som man regnede til dem, dog ei saa vidtloftig, fornemmelig af dem ei vedkomme vor Norden i mindste Maade, som have hørt til de Tydske Gothiske Folk. Først vil jeg handle om dem, som man haver Grund til at troe om, at de ere komne til Norden, og vil jeg da begynde med Gepiderne. Jeg har (1) efter Jornandem fortaalt, at Gotherne komme til Norden paa Anforsej med tre Skibe fra Scanzia, hvoraf de ene blev kaldte Gepider. Jeg har og sluttet dem til de Tydske, og omtrent gaaet for sig i det første Seculo. Skibene, som de kom til Norden, ei har været til før end de komne til Tydskland, og de maa egentligen vare en Del af Gotherne, og ei flere end de andre, som paa eet Skib, saa have de i Forstningen kun været et rige og ubetydeligt Folk, hvorfra man ei heller finder dem.

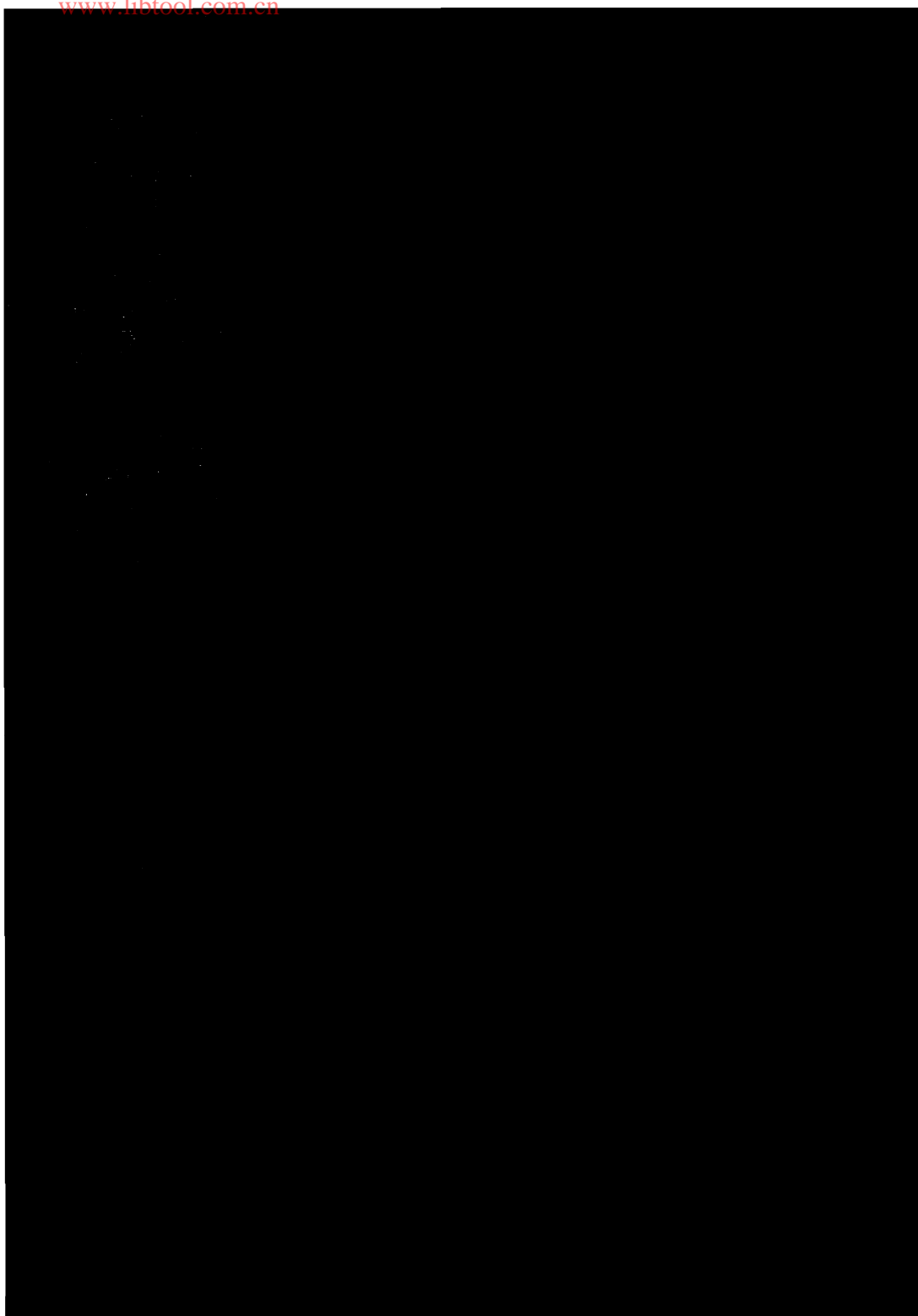
Deres Hb
forte i det 1.
2 og 3 Seculo.

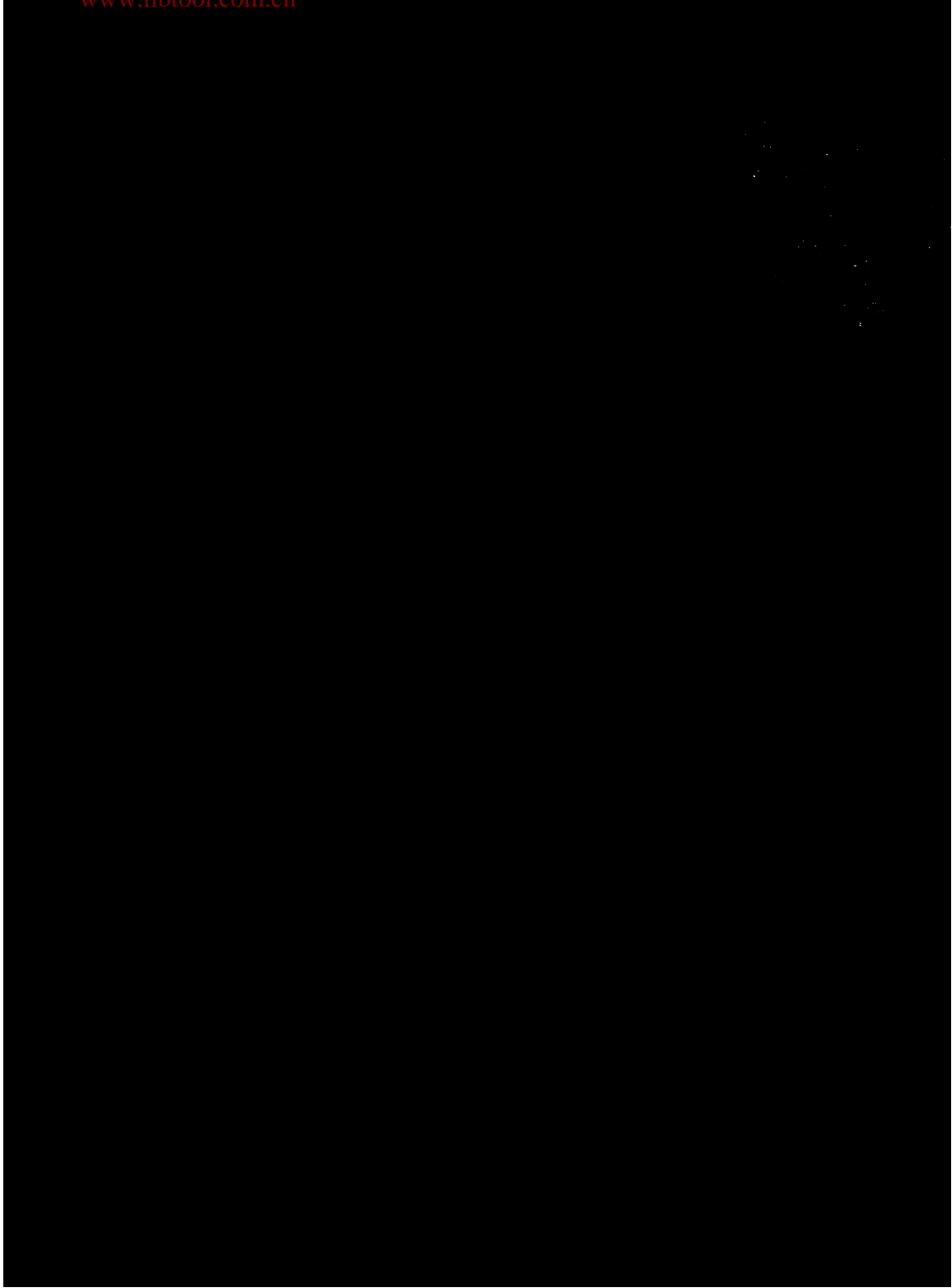
Seb Kar

50.

E e e

der

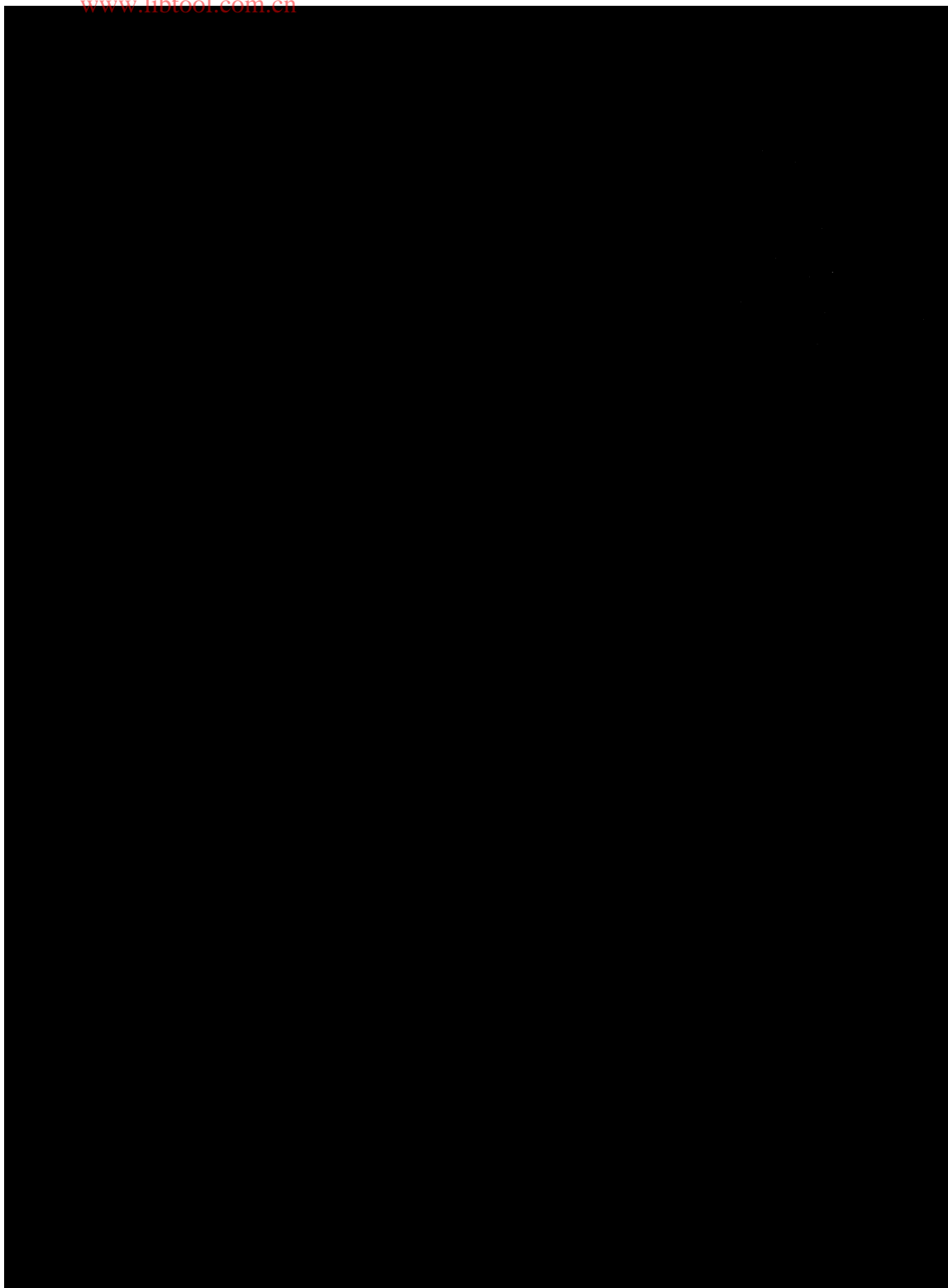

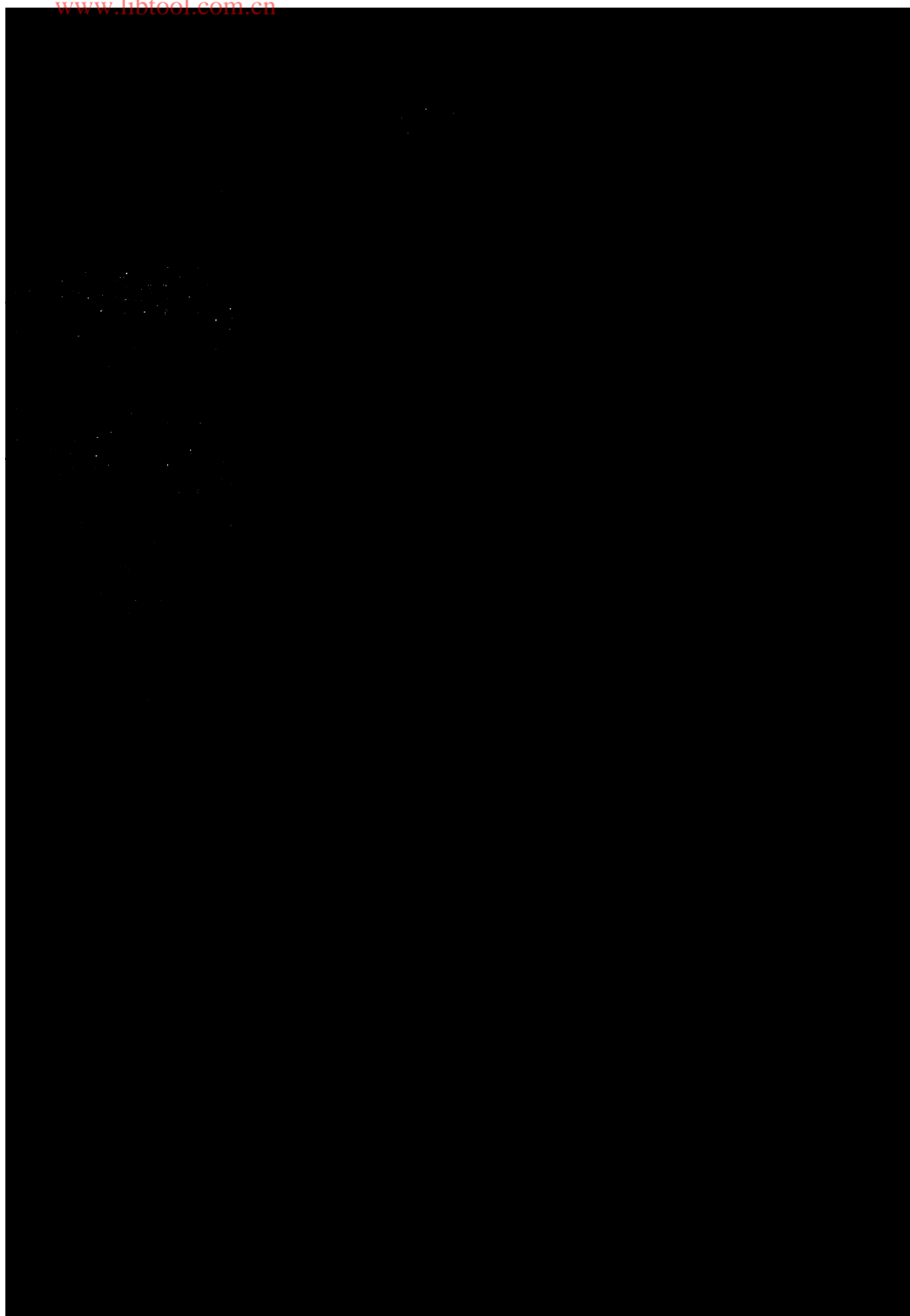

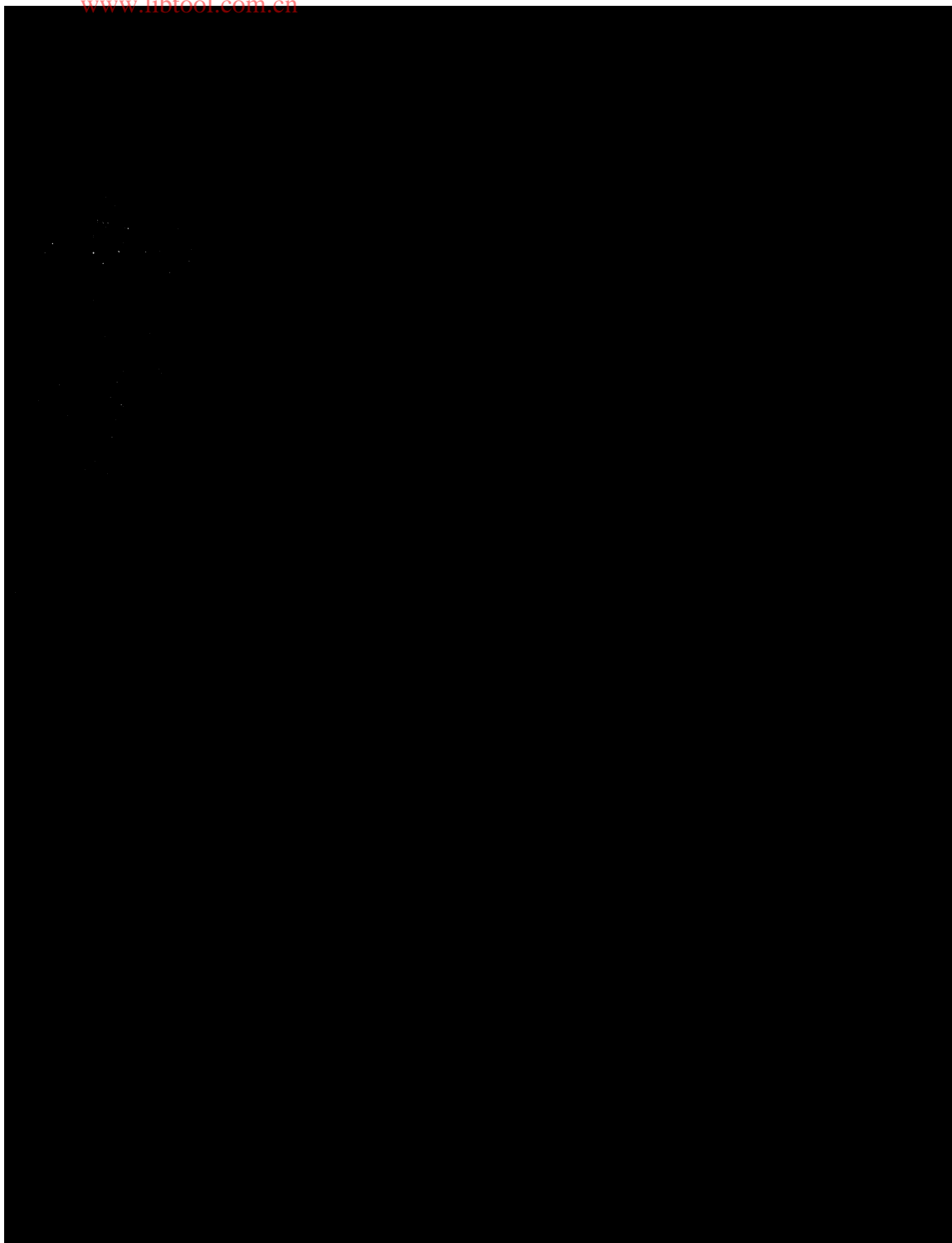

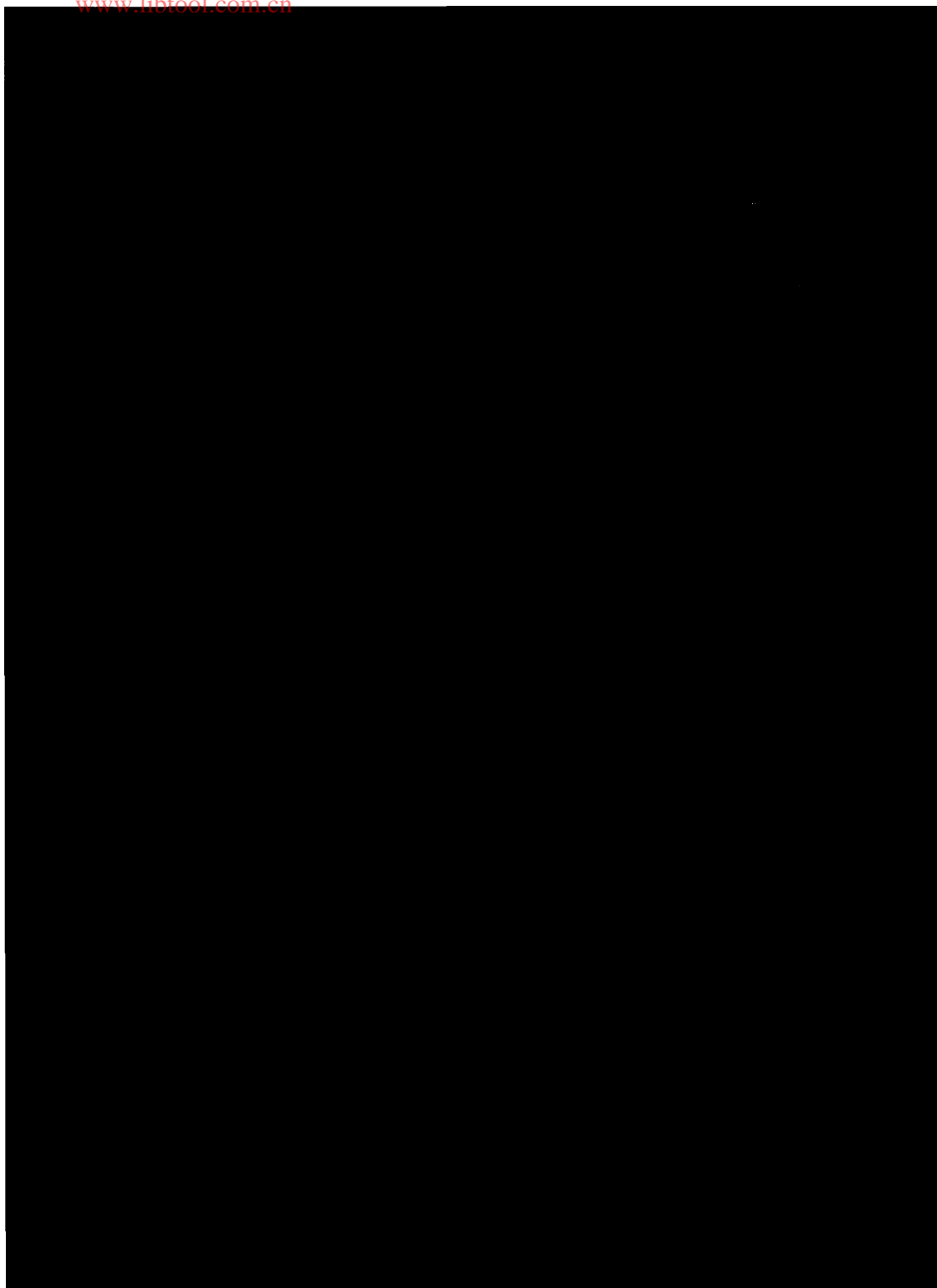

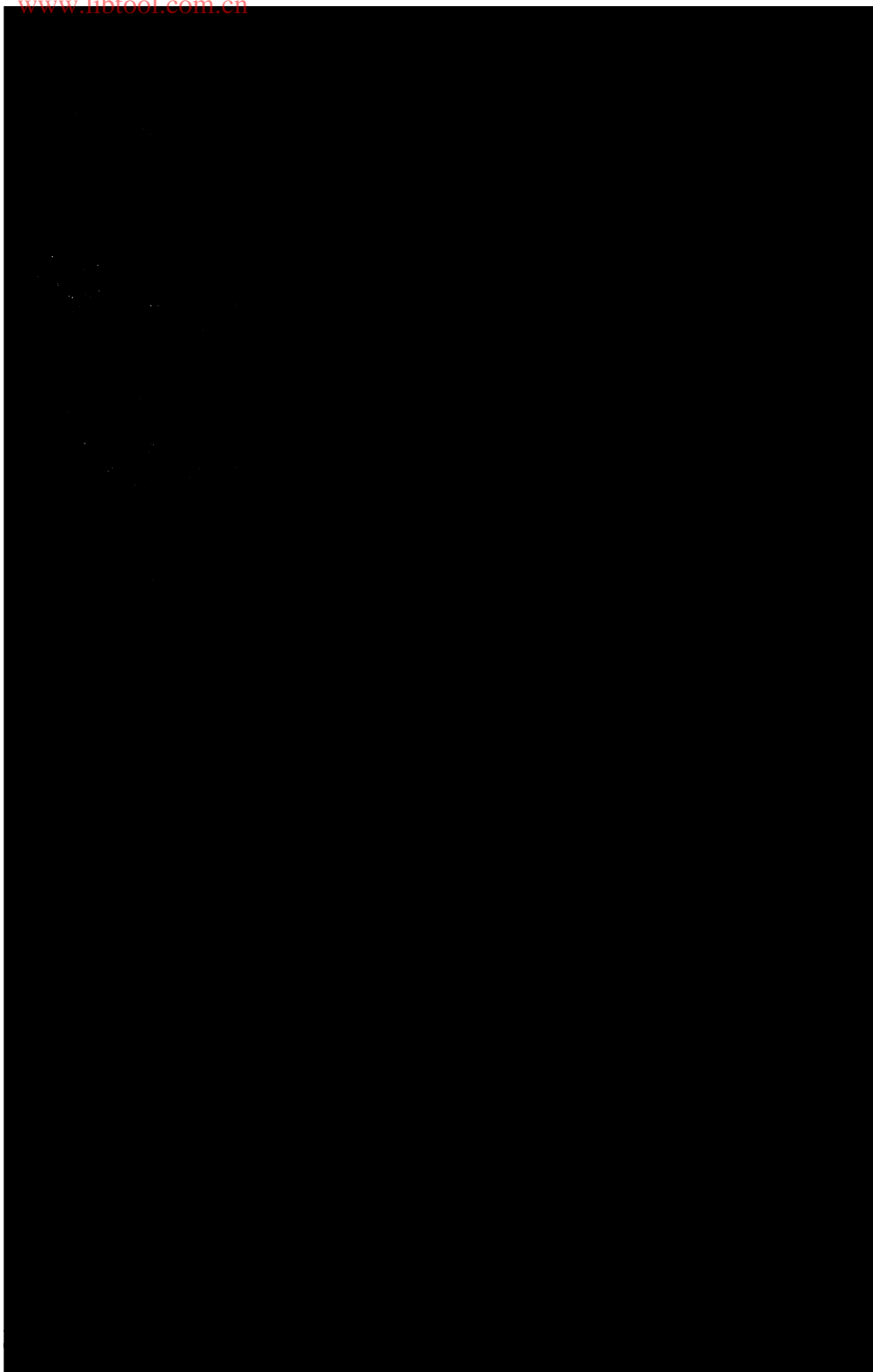

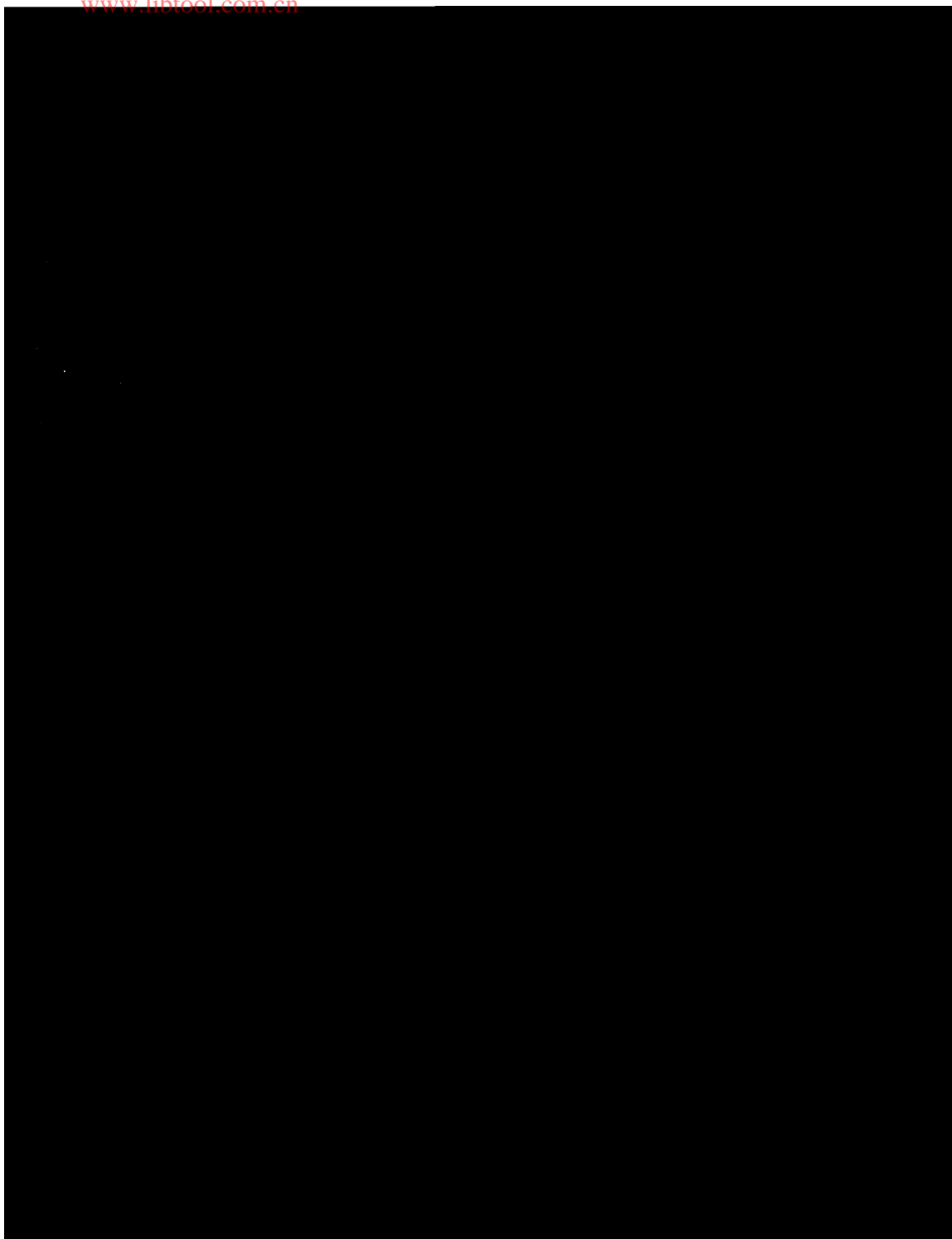

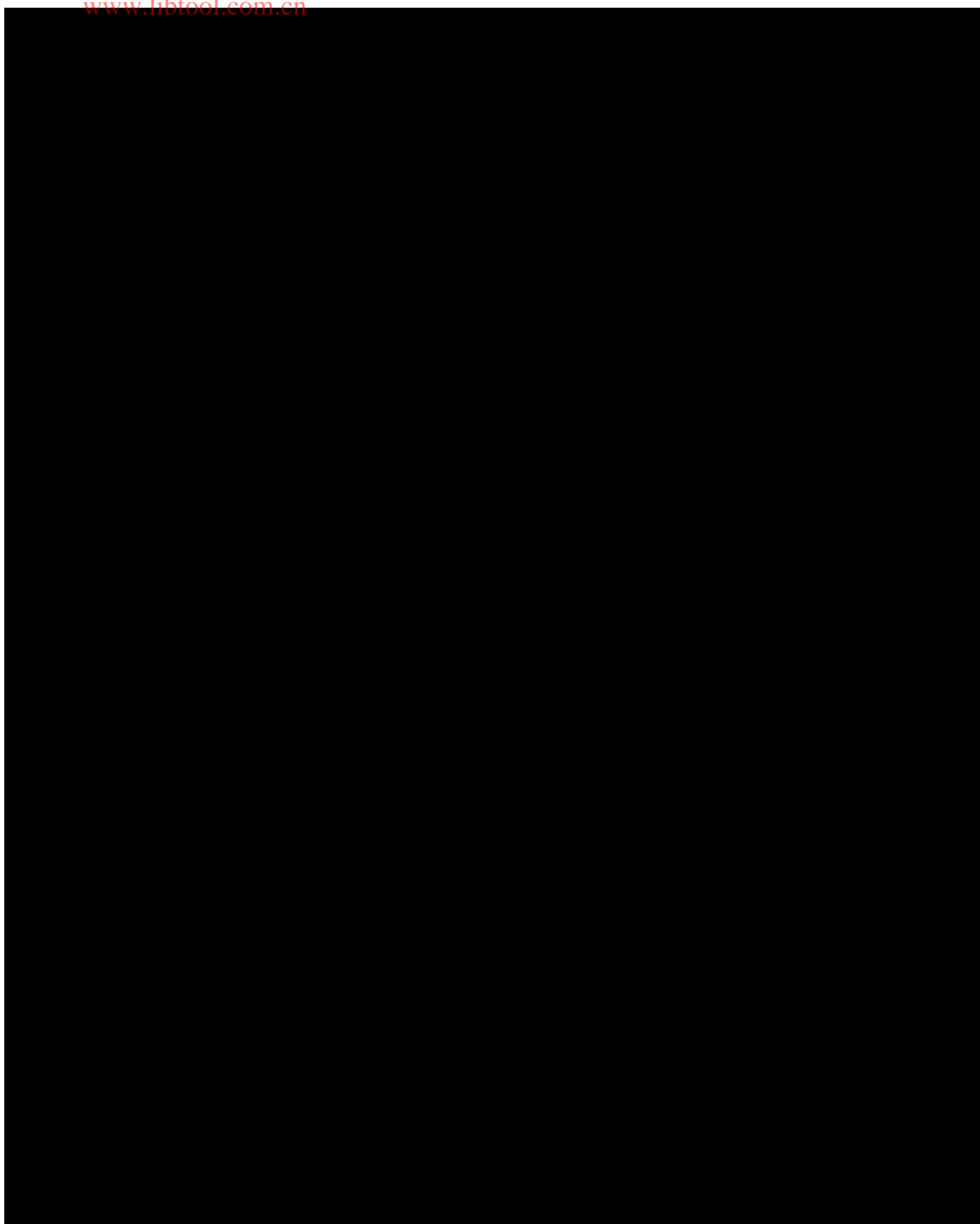

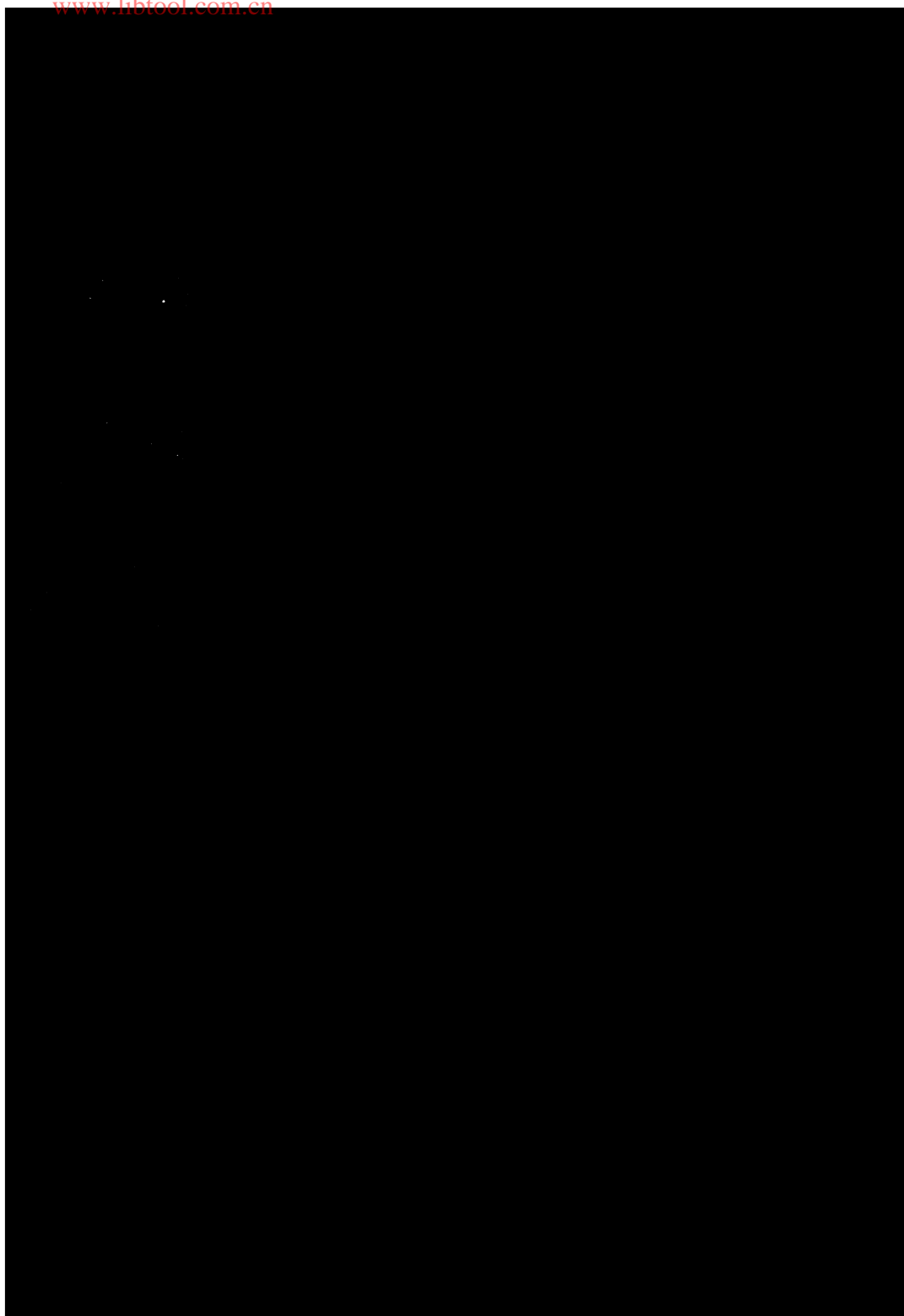

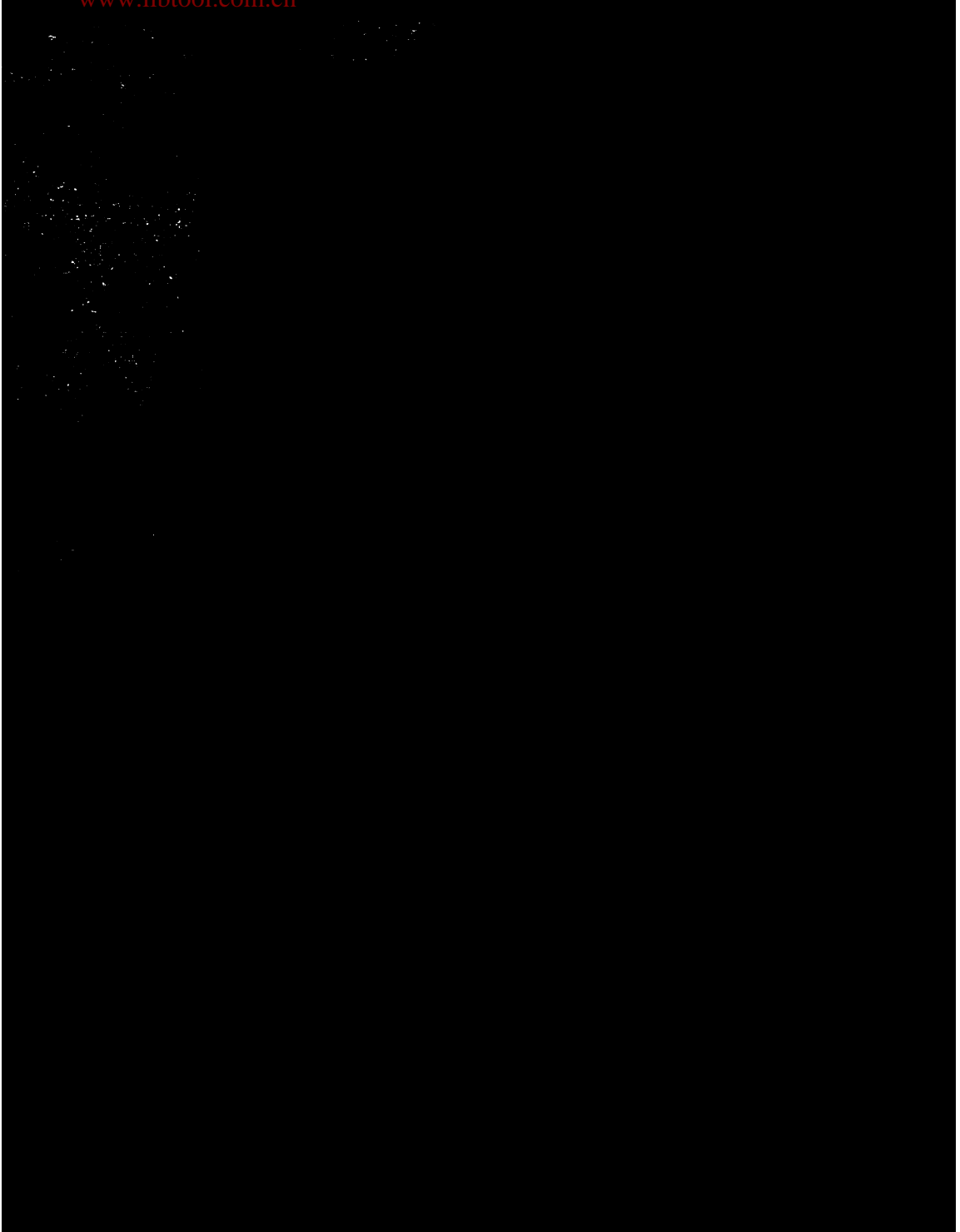
sagde disse Tilbud stort, for derved at erholde des fordeelagtige
 Bilskaar. Snart sagde han sig ei at kunne, snart igien vel
 kunne, men ei at ville, endelig gav han tilkiende, ei at ville
 gaa paa anden Maade, end at ham strap blev overgivet den
 halve Deel af alt Longobardernes Qvæg, og siden, naar Ceper
 var beholdet, den halve Deel af Byttet og al Gepærdernes Land.
 Paa blev afgjort, at paafore Gepærdene Krig med fælleds
 Kræfter, hvilke forkrævede herover sendte Gesandtere til Kæiser
 Justinian, og bade ham nu, som før, at hielpe sig, da de vilde
 erholde ham Sirmium, og alt Landet inden for Drav-Floden;
 men kunde kun ingen Betænkning giøre sig over, hvad han havde
 lovet, og ei holde hvad han havde lovet (Longobarderne nemt
 at Kæiseren, som formærkede heraf, at der var ingen Troe
 hos Cosimundum, besluttede ei at nægte ham Hielp,
 men at forhale den, og paa saadan Maade hlalp han ingen af
 dem). Og noget efter fortæller Skribenten, at den Avariske Kon-
 kung erholdt Sirmium, at han sendte 10000 Hunner ind i Dala-
 landet, og at han selv gif med sin gandske Krigshær over Ister,
 ind i Gepærdernes Land. Paa samme Tid begjærede han,
 at de vilde overgive ham Sirmium, fordi han havde ødet
 deres Land. Corippus (51) taler og i sin Lovtale til Justi-
 nian, hvorledes Romerne kunde sikre see, at de grumme Ge-
 pærdene og Longobarder dræbte hinanden paa de store Markter.
 Procopius (52), en indfødt Longobarder, som udfortligen
 fortæller om deres Historie, vidner, at Ursagen til Hædet
 mellem Gepærdene og Longobarder var den Longobardiske Prinds
 Alboin (den samme som Procopii Ildigisal) hans Flugt til Ge-
 pærdernes Land.

G 3 9

- piders

(51) Frigm. v. 11 — 14.

(52) H. Long. l. I. c. 21. 23. 24. 27.

manne man forundre sig over at Joannes Biclariensis, en Skribent
 fra de Tider, kan opgive det Aar 572, eller som han udtrokker
 Justin 6 Regjerings Aar og Leovegildi 4, og kan man ei
 henføre dette til noget andet Aar, sadsom han Aaret efter sætter
 Alboini Død. Alt hvad man kan sige er, at han som en frem-
 med og langt fratiggende i Spanien, haver kun sidig og urigtig
 læst det at vide. Jornandes (53) fortæller, at Longobarderne
 i et Slag overvunde Gepiderne, og indtog deres Lejr, og at
 der paa begge Sider bleve mete end 40000 Mand, saa at der
 i de Ranter var udi Skribentens Tid ei hørt saadant Slag
 i nogle Dage, undtagen det som forhen skeede med Gepiderne
 i Calluce Magmilide, (udi hvilket Navn findes et mærkeligt
 Ord paa Afskrivers eller Læserens Fejl, thi dette ubekjendte
 Ord bliver gandske bekiendt, naar det læses og interpuncteres
 som: Mag. militum, og confereres med det forhen af mig an-
 førdt §. 3 af Marcellino Comire P. 53) eller og Mundionis
 Slagene, i hvilke begge Krige Anførerne bleve paa Plads.
 Nu Jornandes ender denne sin Historie med 551, saa
 kan det vel betvivles imellem Longobarder og Gepider have tildra-
 get.

§. V.

Alboini marcherede til Italien, havde han iblant mange
 Soldater, ogsaa af de overvundne Gepider med sig, hvilke
 i den Tid, det er at sige ved Aar 780, beboede endda
 i Italien kaldtes efter dem (54). Alboini Dronning Ros-
 tede med en Hoben Gebeder og Longobarder til Ra-
 det det Mord som hun havde begaaet paa ham (55).

§ 9 2

Kysfer

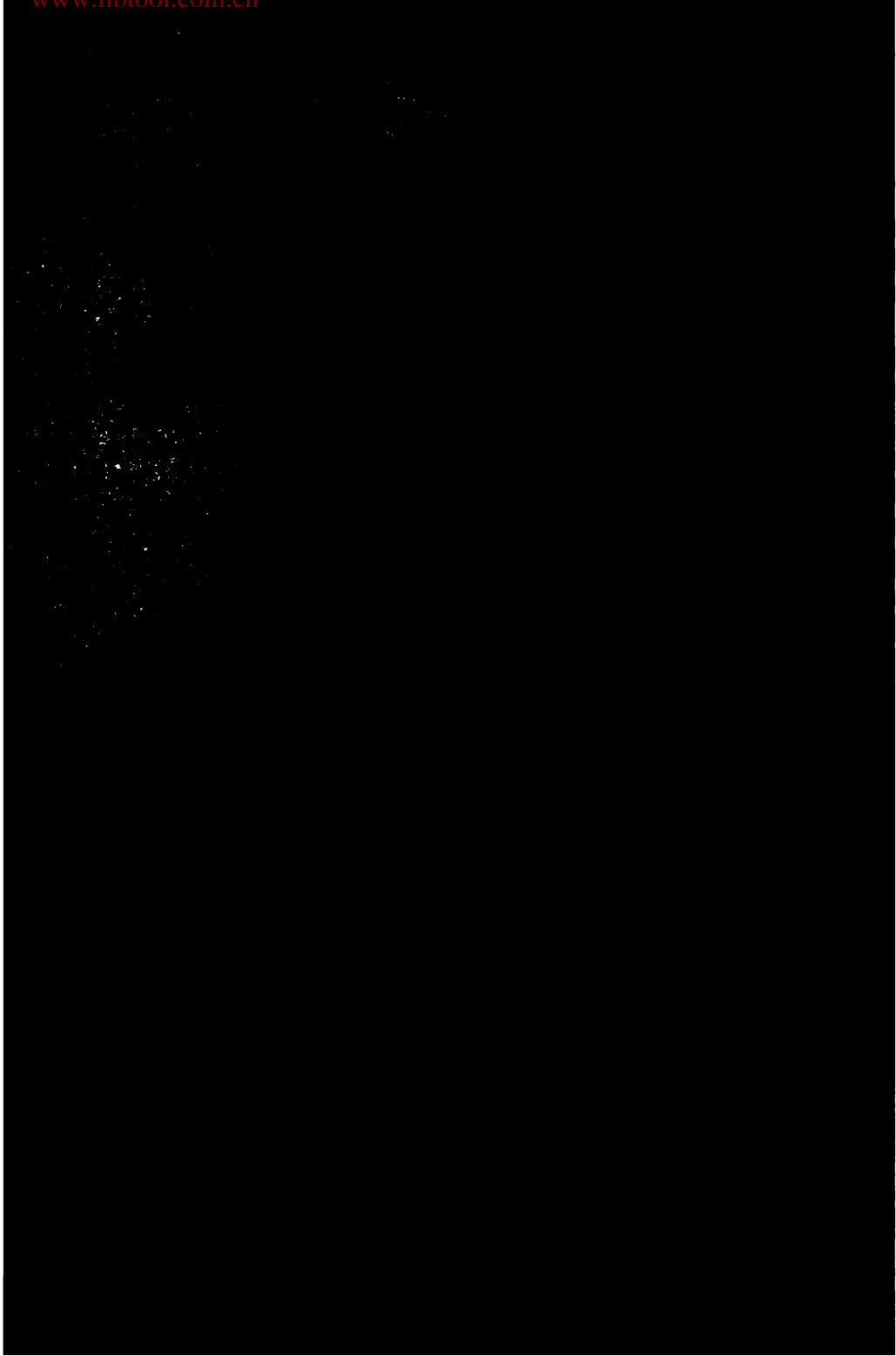
De regn. Succ. ap. Murat. t. 1. p. 242.

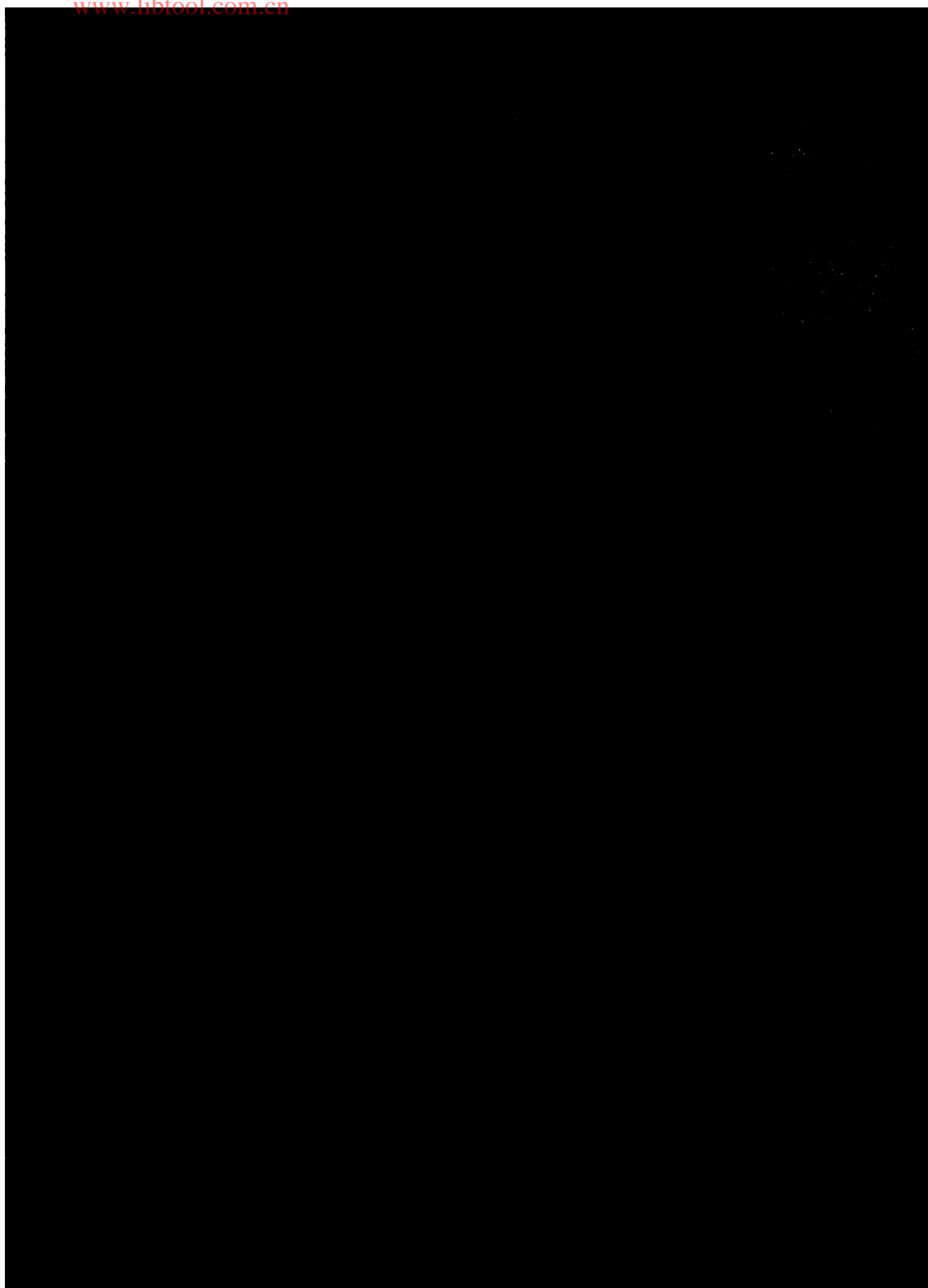
L. 7 c. 26.

Agnetellus in Murat. Scr. Ital. t. 2. part. 1. p. 125.

De over-
blevne Gepi-
ders Skibe
ne.Aar 568.
Ved Aar
780.

Aar 573.

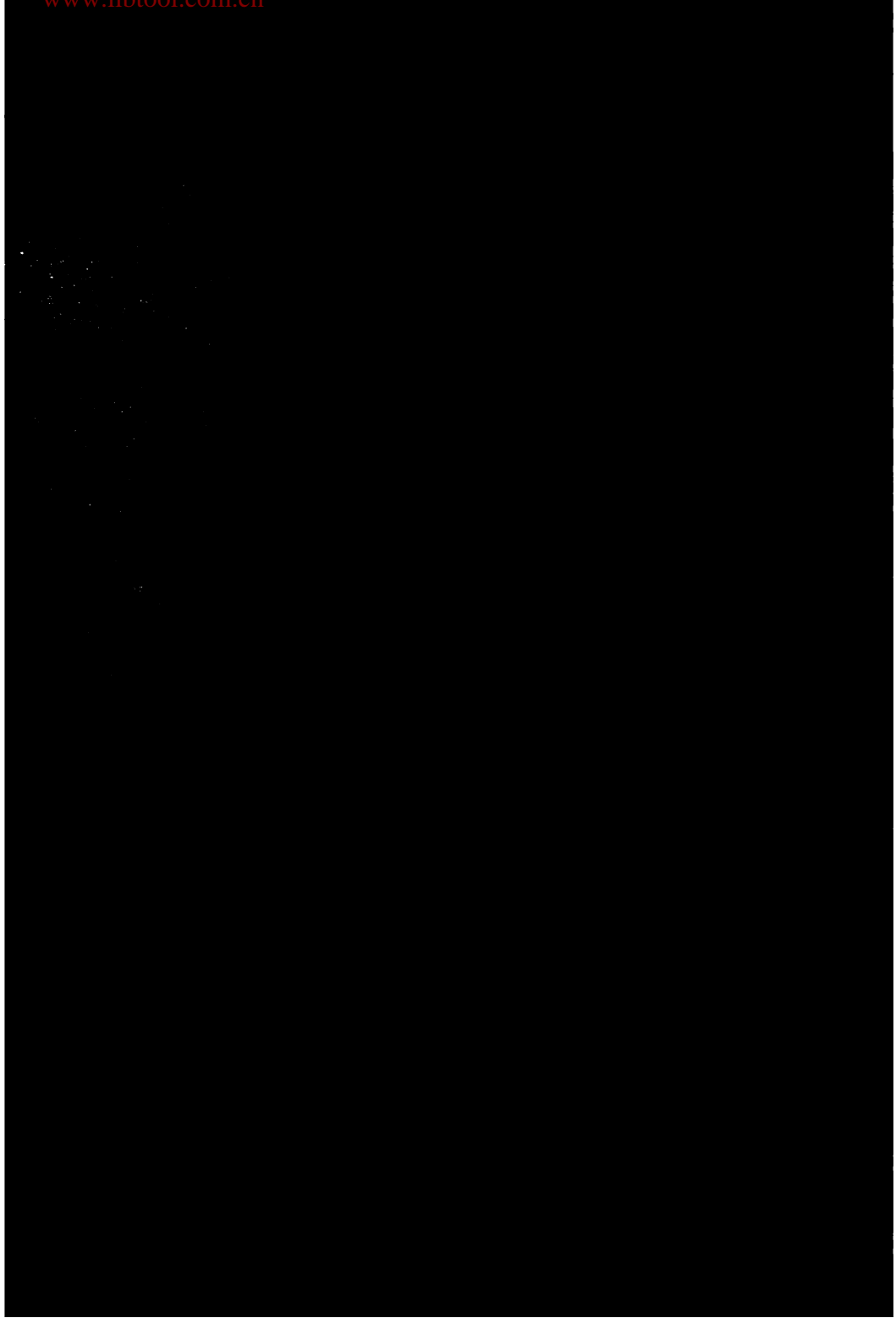
II. Capitel.

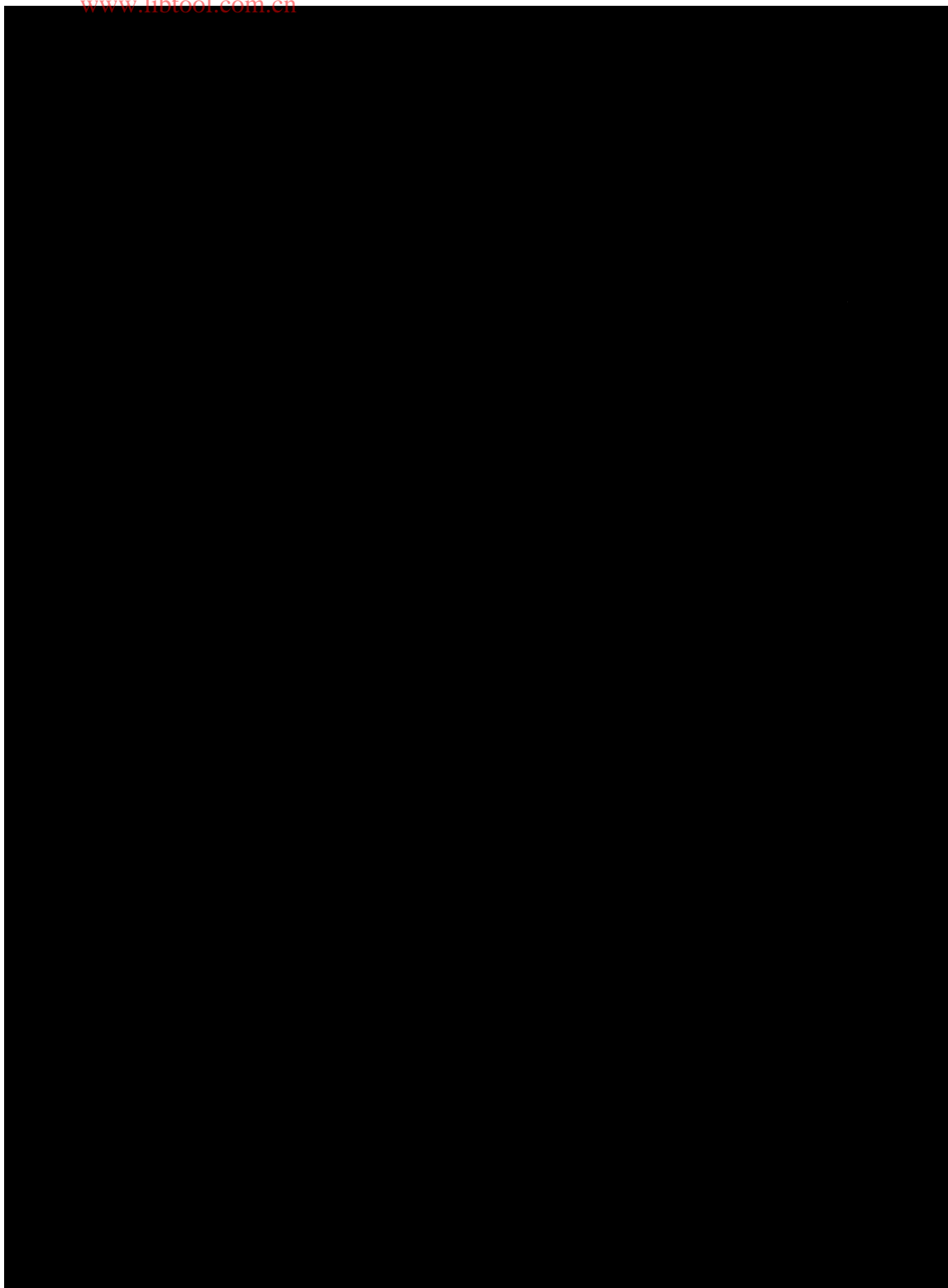
Om Herulerne.

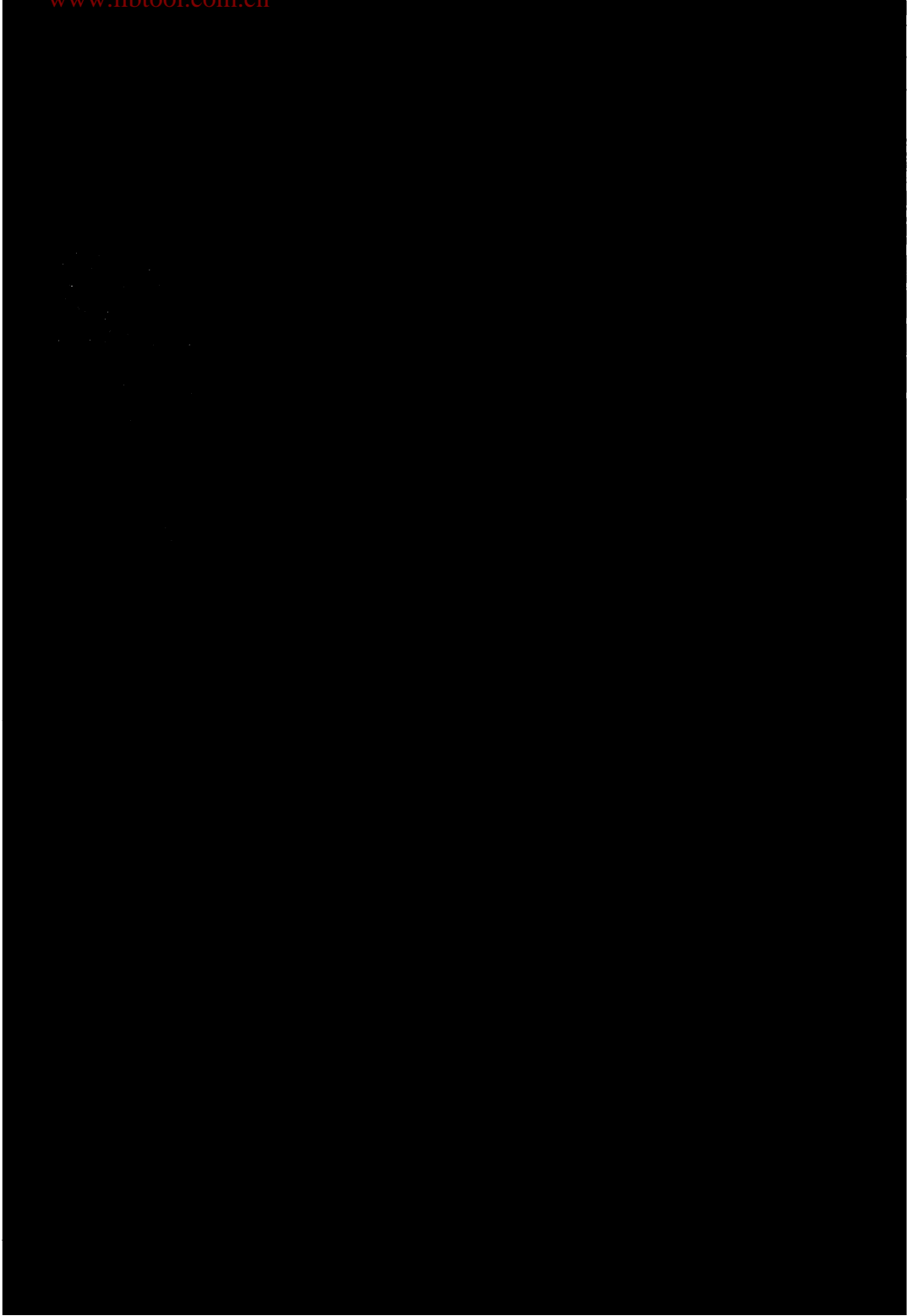
§. I.

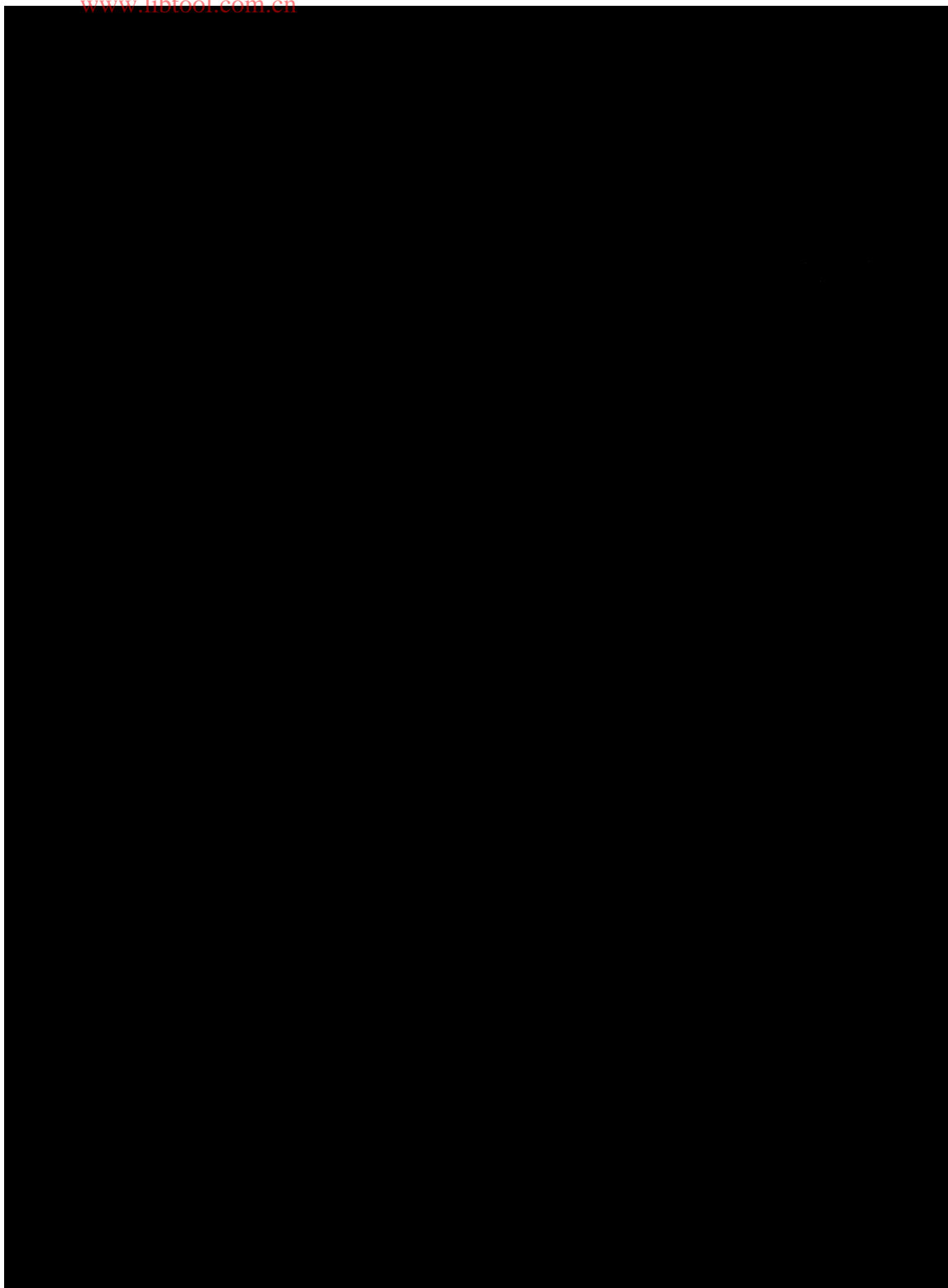
ndes (1) skriver udi sin Beskrivelse af Scanzia, at de
 mste udjoge Erulerne af deres eget Land, eller Sæde.
 nogen kan vilse paa, at jo de Danske have fra ældgamle
 best den Scandinaviske Halvøe, da de allerede forekomme
 namum, der levede midt i det andet Saeculo, at have
 nævnt i Slaane og i Blegind, hvorimod han ei næv-
 nævne, hvilke man finder at have allerede i Midten af
 i Sælskab med Goether, gjort Indfald i de Ro-
 mæde, saa er det troligt, at de for Ptolemæi Tid ere
 ligede af Scandinavien, siden han ei nævner dem der-
 ved jeg tilføaae, at han ei heller nævner dem i Germa-
 narmatia, og vilde man svare hertil, at de maaſtee ere
 beſatte under det almindelige Navn af Goether, li-
 veligen er ſteet med Gepider, hvilke han ei heller næv-
 kunde man og paa den anden Side ſvare, at han lige-
 Scandinavien haver beſattet dem under Goetherne. Men
 kender de Danske nævnte af nogen forend af Ptolemæo,
 fordi de tilforu boede høvert op paa Halvoen, og
 beſatte med andre Folk, med mindre man vilde
 i Mæle Codanonia, ſaa ſutter jeg heraf, at de,
 maaſtee

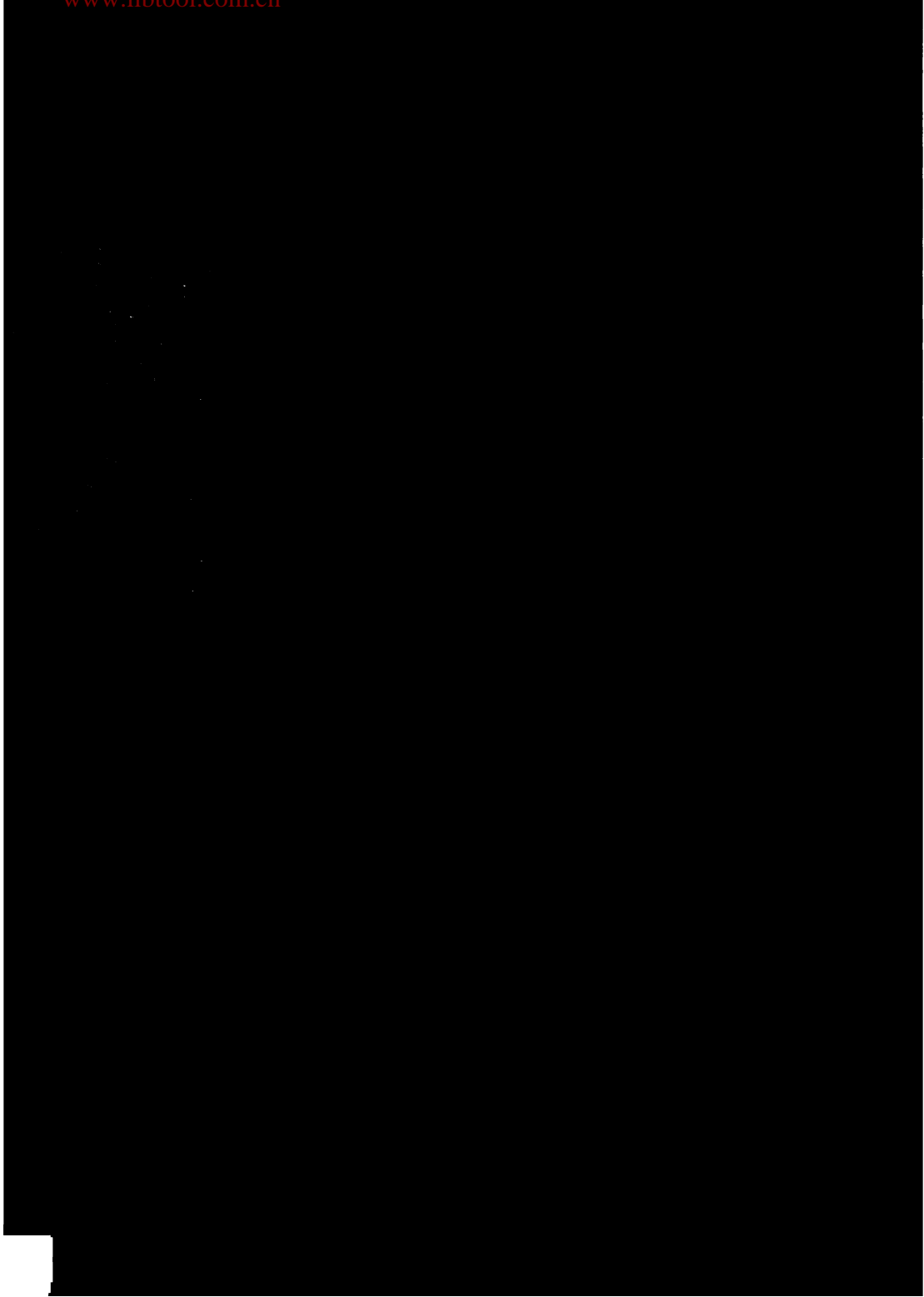
Scandina-
 vien var deres
 første Sæde.

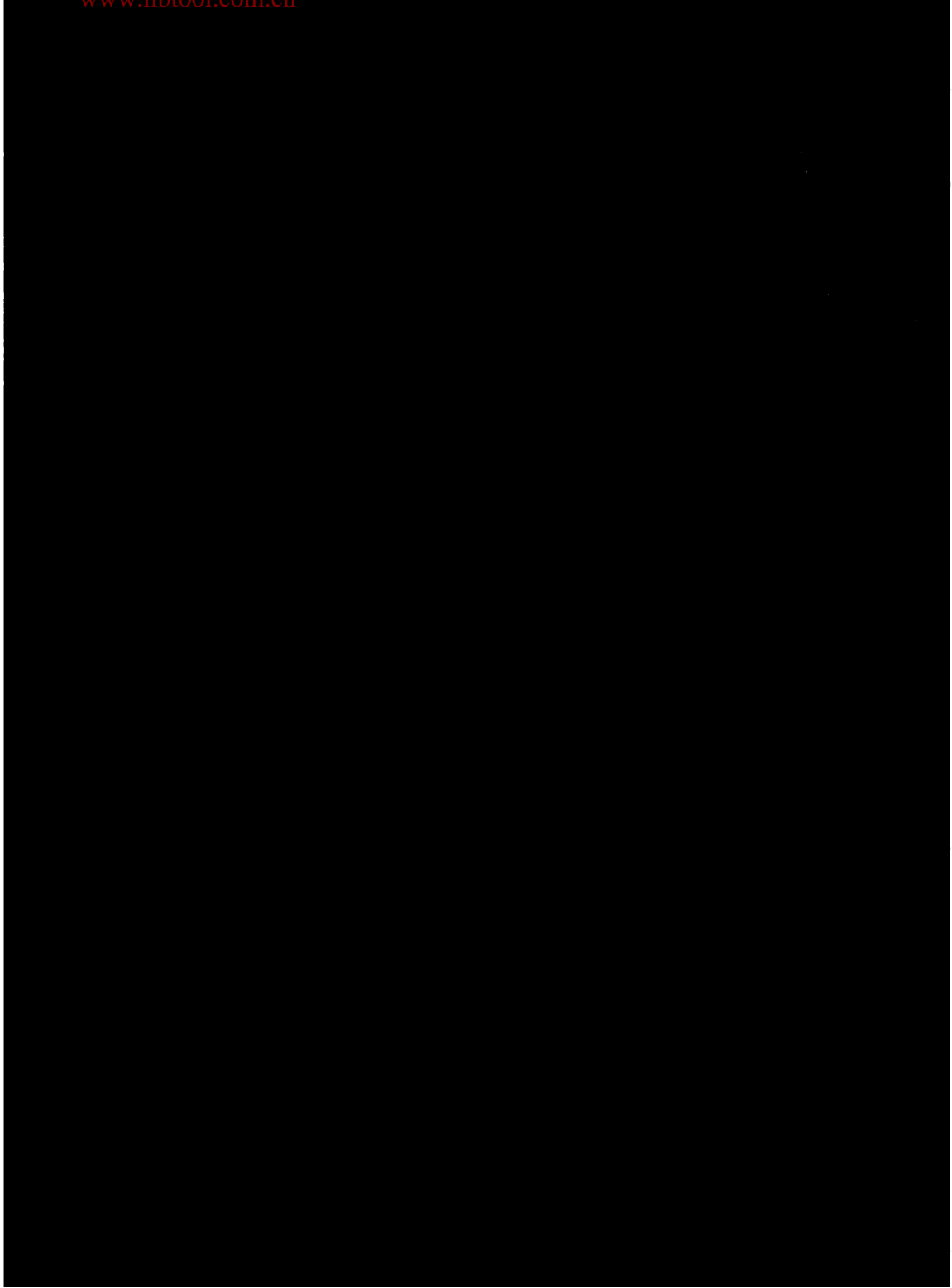

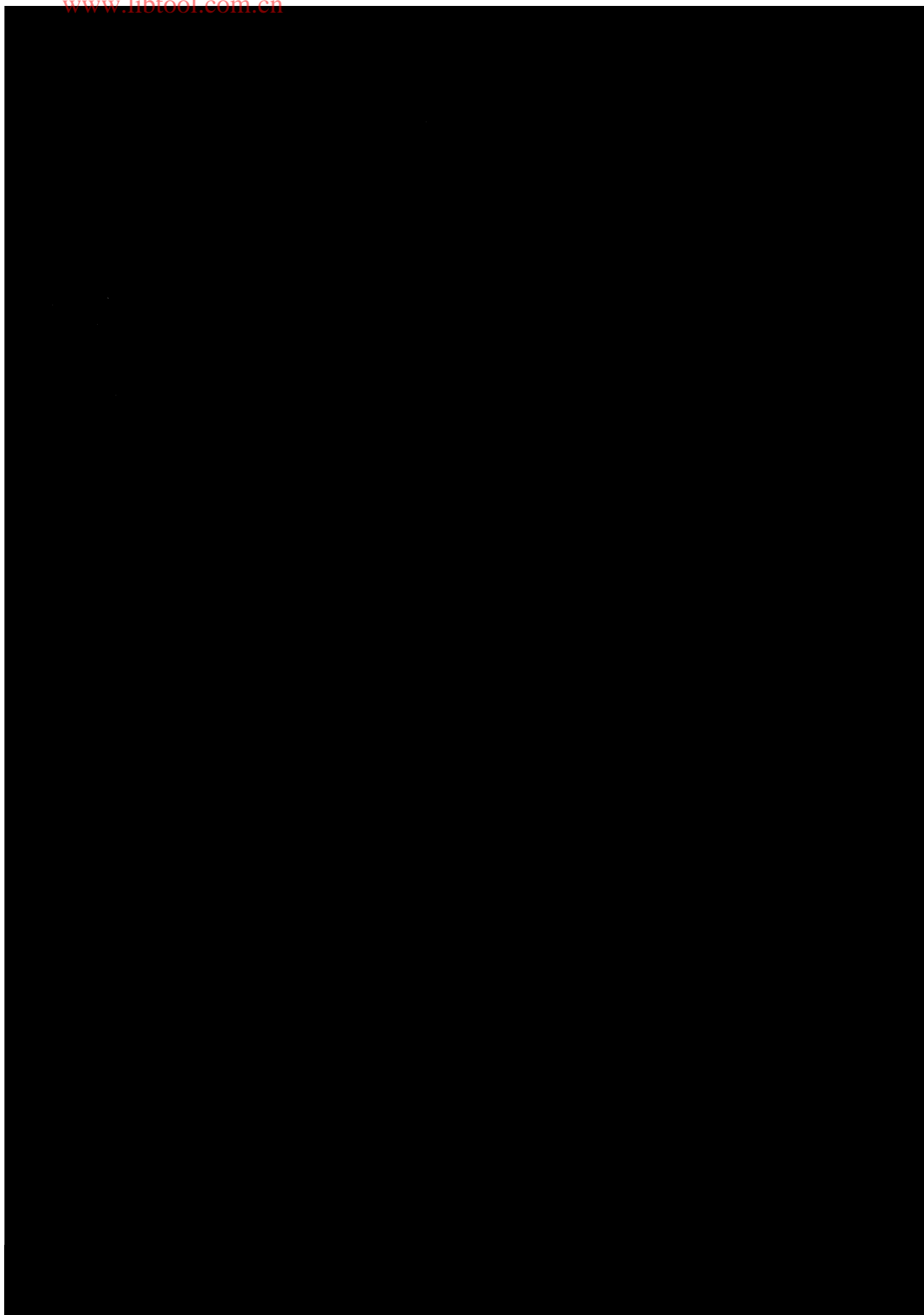

li blaaet auxilia Palatina imperii occidentalis, og have de
ide, eller gullagtige Skjold med en Soloprif i Midten,
if en rød Cirkul, og en rød Cirkul rundt om Skjoldet.

Heruler, som tjente Romerne, tæler Ammianus (19)
stantio og under Valentiniano, og holder jeg for at de
et i Romersk Tjeneste, siden den Tid mange af dem
jne under Claudio. Hieronymus (20) nævner Heruler

Aar 360.

Aar 367.

Aar 408.

mange Folk, som forstyrede og indtog Gallien. Og
da, at de, under Anforset, som det synes, af Burr
og i Selskab med Thuner, Franker, Sauromater,
Geloner have anfaldet Galliam Belgicam, og ere med
igen bleve overvundne af Aetio (Aar 435, hvilket dog
forstaaes om nogle Hielperopper af dette Folk). Bed

lighed tillægger Skribenten (21) dem, i sær Færdighed
hvilket kommer overeens med det andre rose dem for de
hed). Jornandes (22) beretter, at den mægtige Go

Bed Aar

360.

ige Ermanaricus angreb Erulerne, over hvilke Alaricus
de, ihjelslog en stor Deel af dem, og tvang den øvrige
Færdighed. Nævnte Folk boede da efter Ablavii Be

d den Mærriske Morads, og som saadan en kaldtes
de Hele, saa havde de faaet Navn deraf (men med
Hidtil, saa burde de da have hedet Heluri og ei He
hvilket vrangt Navn ogsaa nogle saae kalde dem).

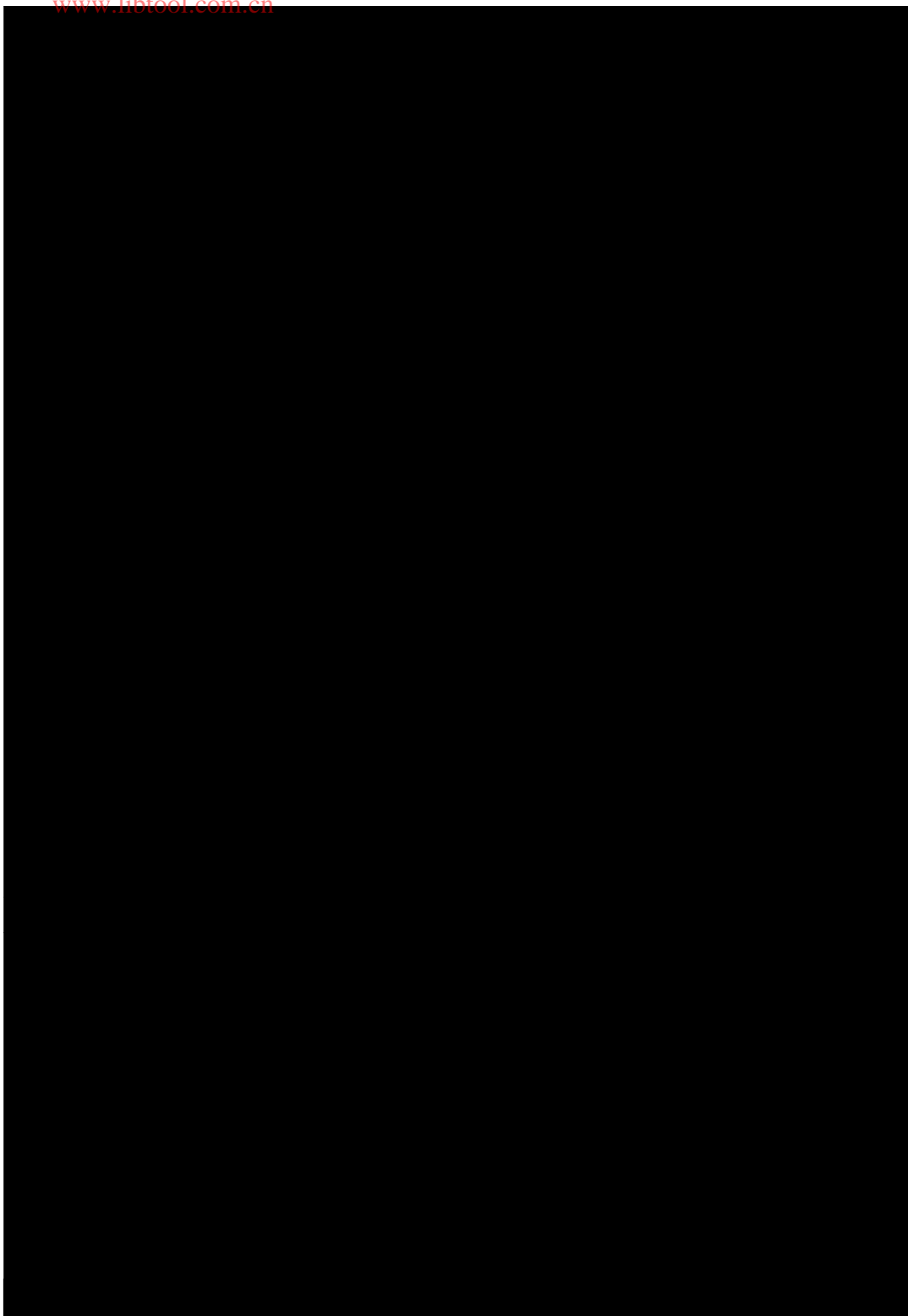
der han ved, et overmaade hurtigt, og derfor høyst
at paa den Tid var intet Folk, som jo valgte sig let
Bevæb

1. 2. p. 154. l. 27. p. 347.

2. 3. p. 103.

3. 4. p. 234 — 237. ap. Sirm. t. 1. col.

5. 6. p. 22.

lger, under jeg at han havde til Hielp Scyrer, Heruler og
 mange andre Folk; da han bemestrede sig Italien (25); at han
 indtog en tappet Mængde af Heruler, saa og Turcilinger
 Gutter, som fra Pannoniens længst bortliggende Egne igien-
 kom til Italien, og talte da med St. Severino (26);
 at naar jeg kommer til Turcilingerne skal jeg vise, at Odoacer
 kom som en privat Person til Italien, og at han der fandt
 sig alle disse barbariske Folk, der tjente Romerne, og af hvil-
 ke blev opløst til Konge); at han havde med sig Thurci-
 lger, Scyrer og Heruler, da han brod ind i Italien (27);
 at under Krigen imod Theodericum gjorde om Natten Udfald
 og belejrede Stad Ravenna med Heruler, men blev slaget
 (28), og at han regjerede over Turcilinger, Heruler og
 Rugier, og sigtede med dem imod den Rugiske Konge
 (29). Theoderic skal efter at han havde overvundet
 alle de overblevne Heruler, som havde tjent den sidste,
 have bygget en Fæstning ved Alpernes Indgange, og de
 kaldte efter det Ost-Gothiske Riges Svækkelse, have byg-
 get den paa Stetten, og kaldet Herulencum, som nu kal-
 des Herulungum, og ligger i Landet af Trino i det Montfer-
 rat (30). Den store Theoderic antog den Heruliske Konge
 og sendt ham efter Folkens Skik Heste, Sværde,
 og andre Waaben, og gav ham derhos i sit Brev til-
 lade.

Aet 491.

J i i

Tiende;

(25) Jornandes de reb. Get. c. 46.

(26) H. Mist. l. 14. p. 99 in Murat. Scr. Ital. t. 1.

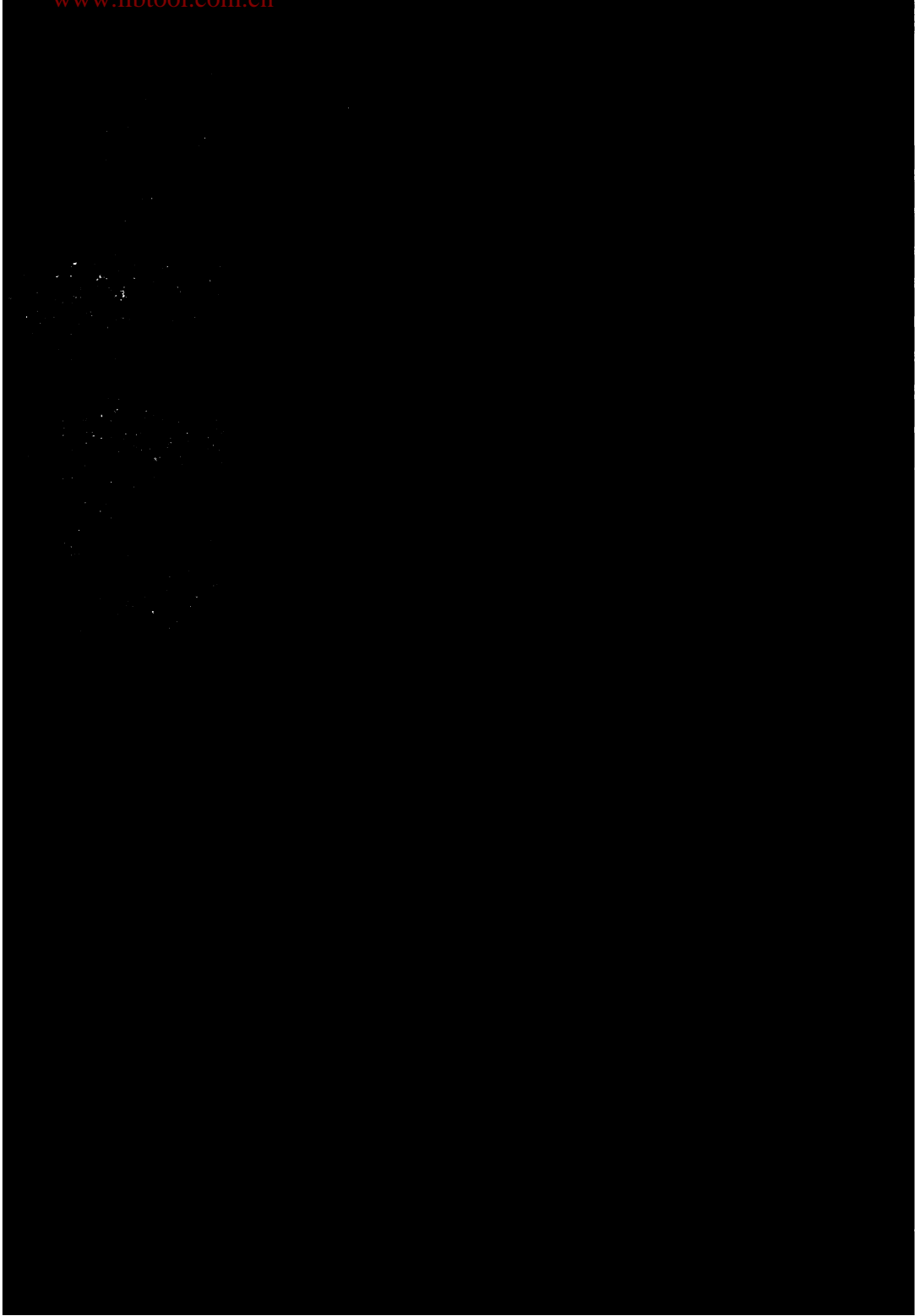
(27) Jornandes de regn. Succ. p. 239 ib.

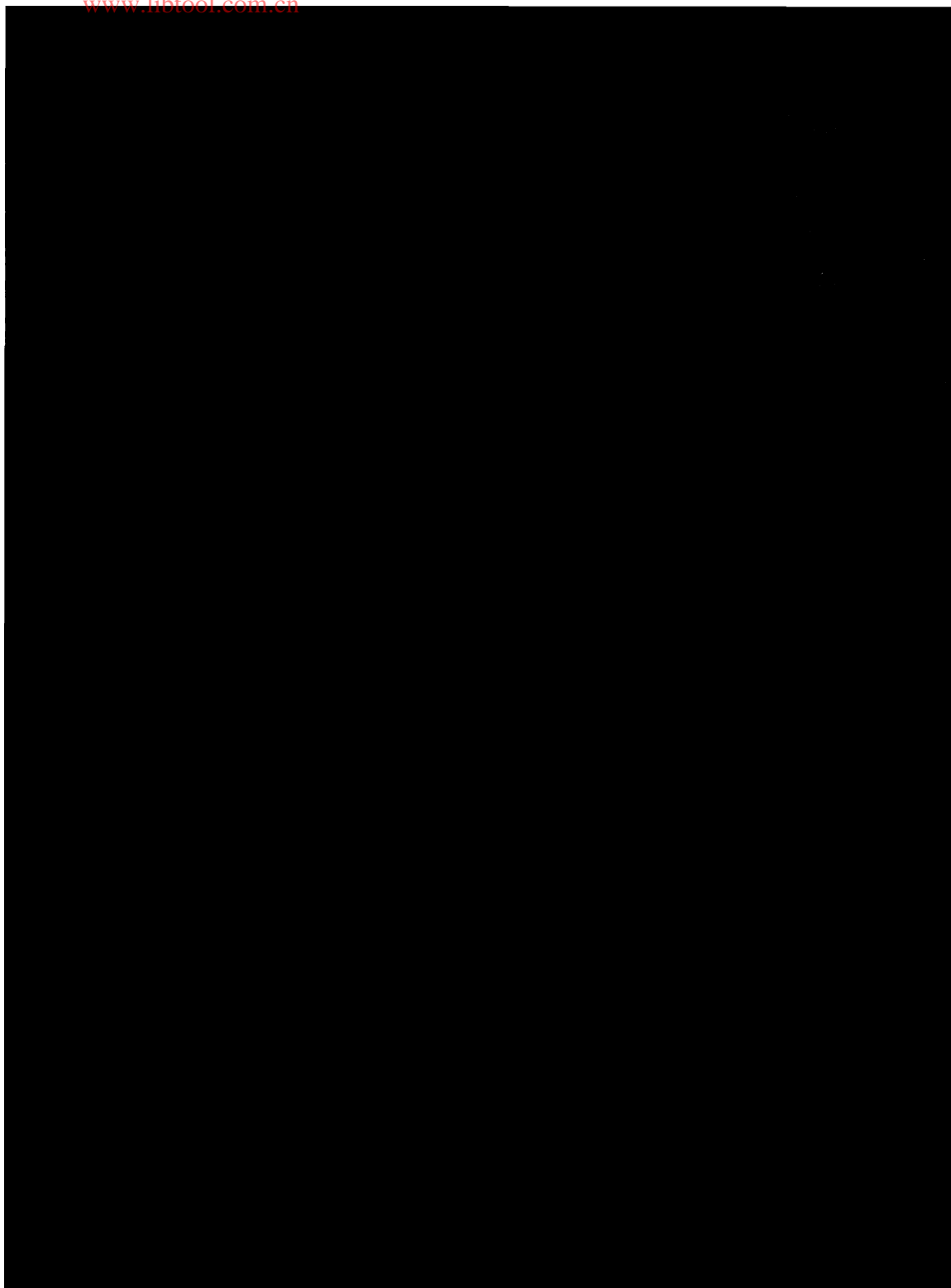
(28) Anonymus ad calcem Valesii Ammiani p. 480. Cassio-

dorus p. 649.

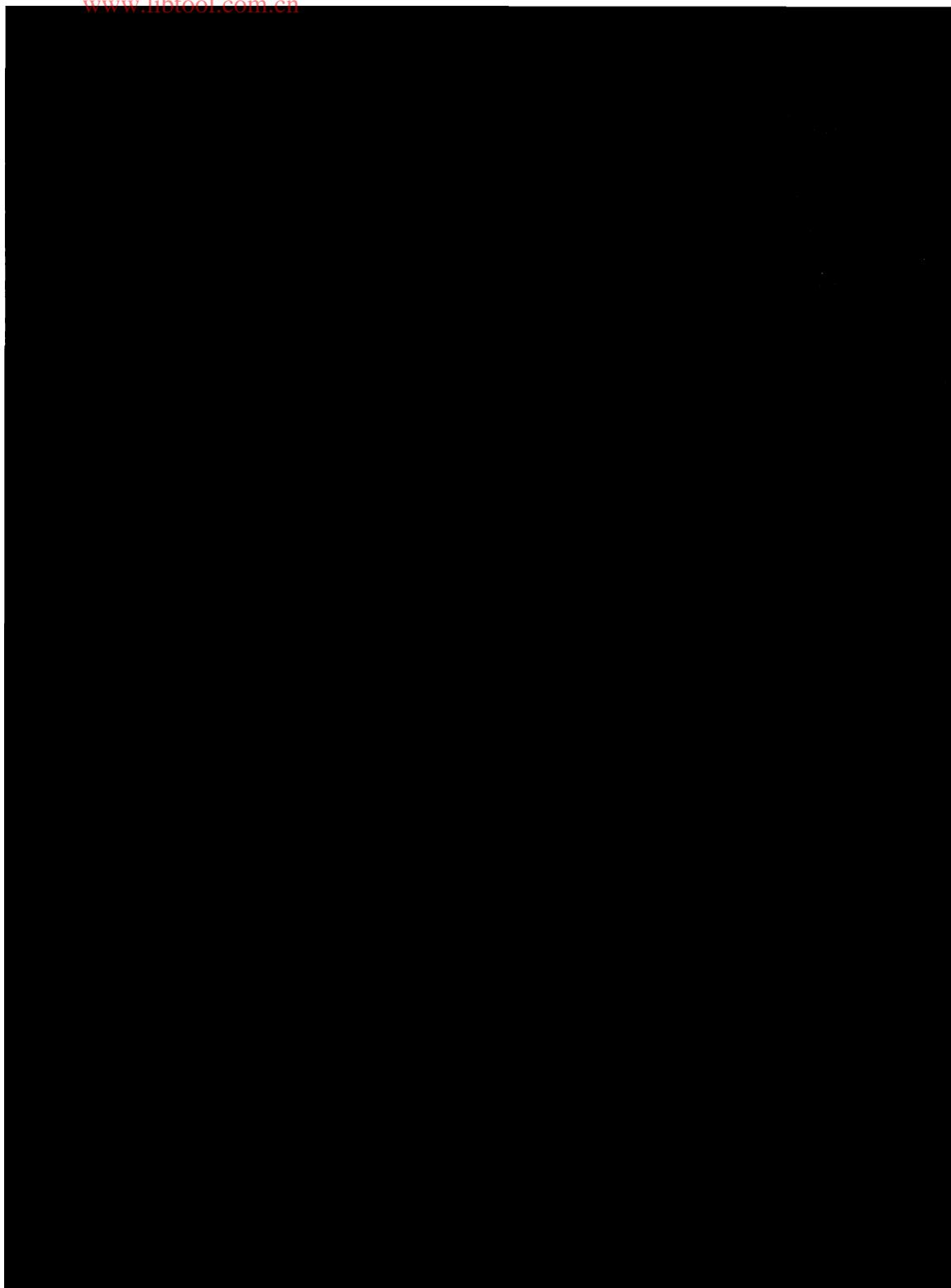
(29) P. Diaconi H. Longob. l. 1. c. 19.

(30) Hist. Trid. & Mediolani 1745 p. 14. l. 20.

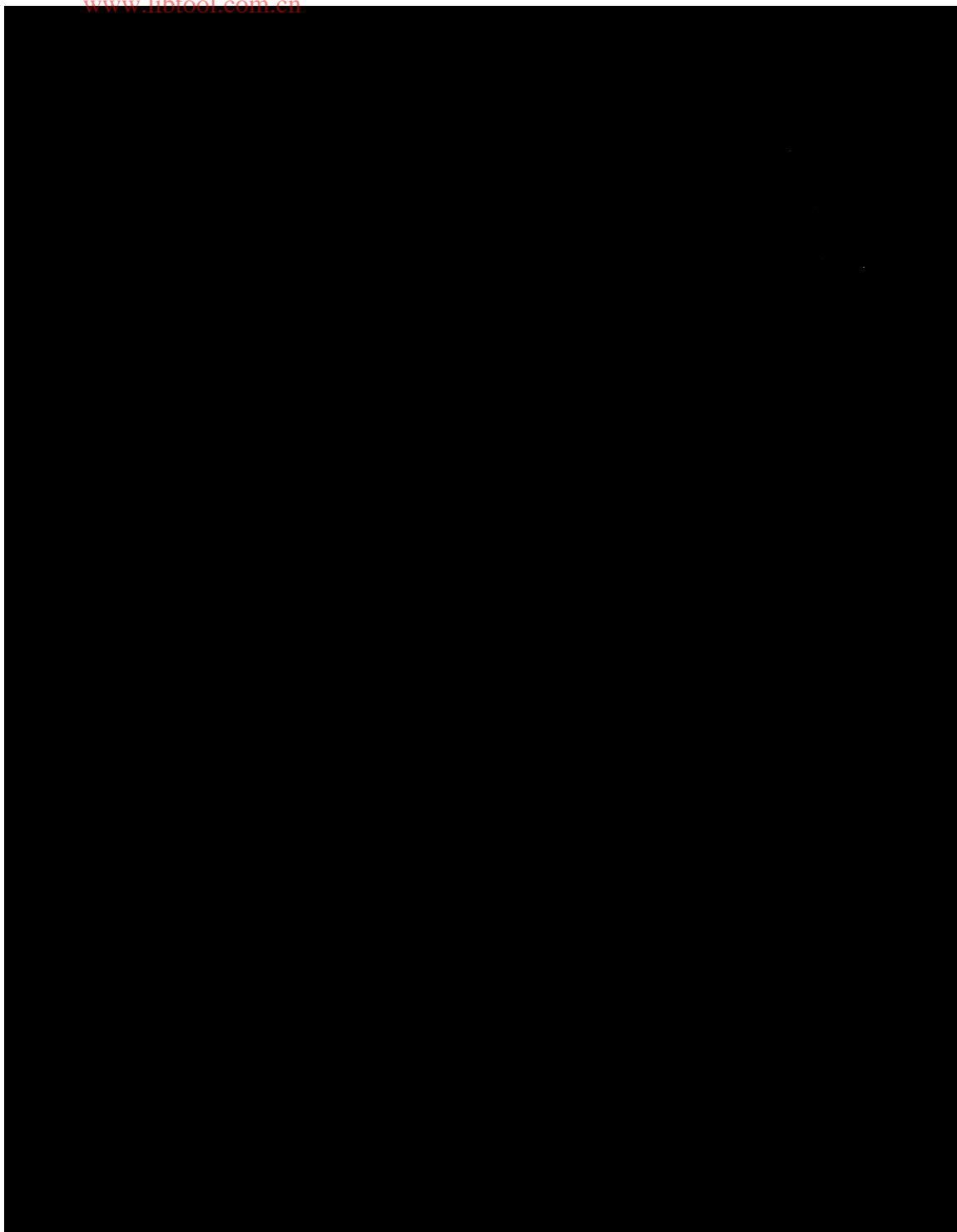

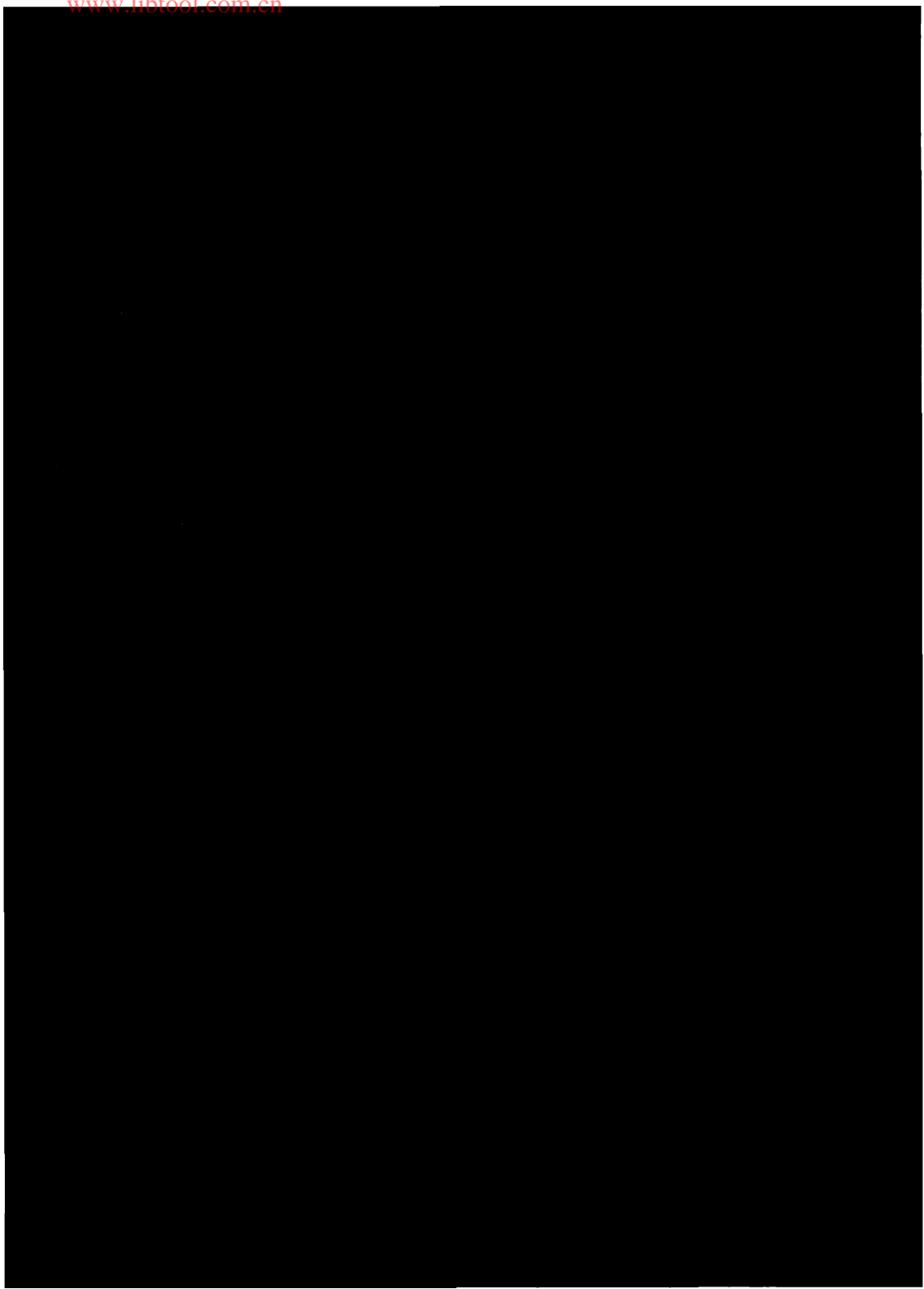

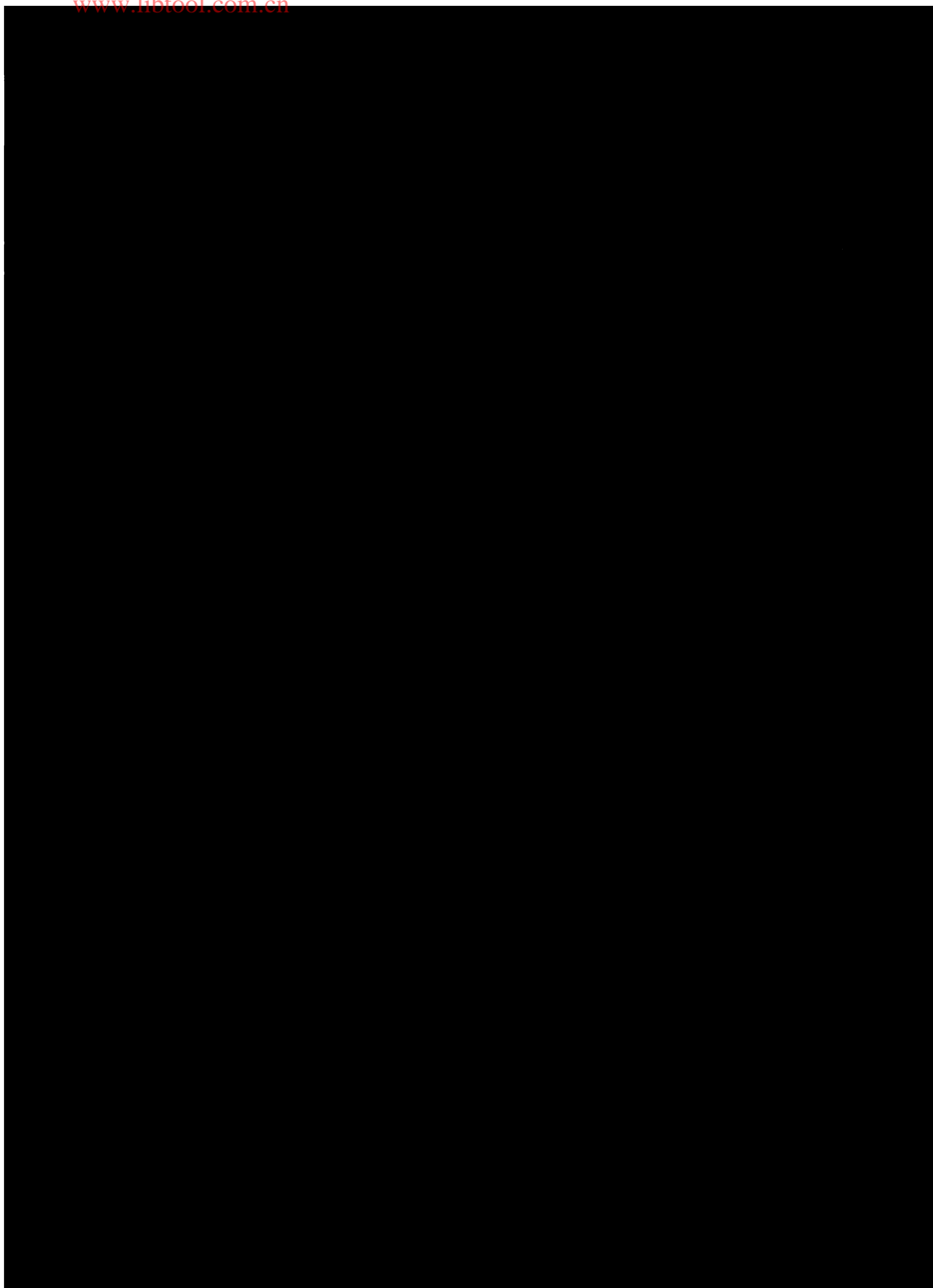

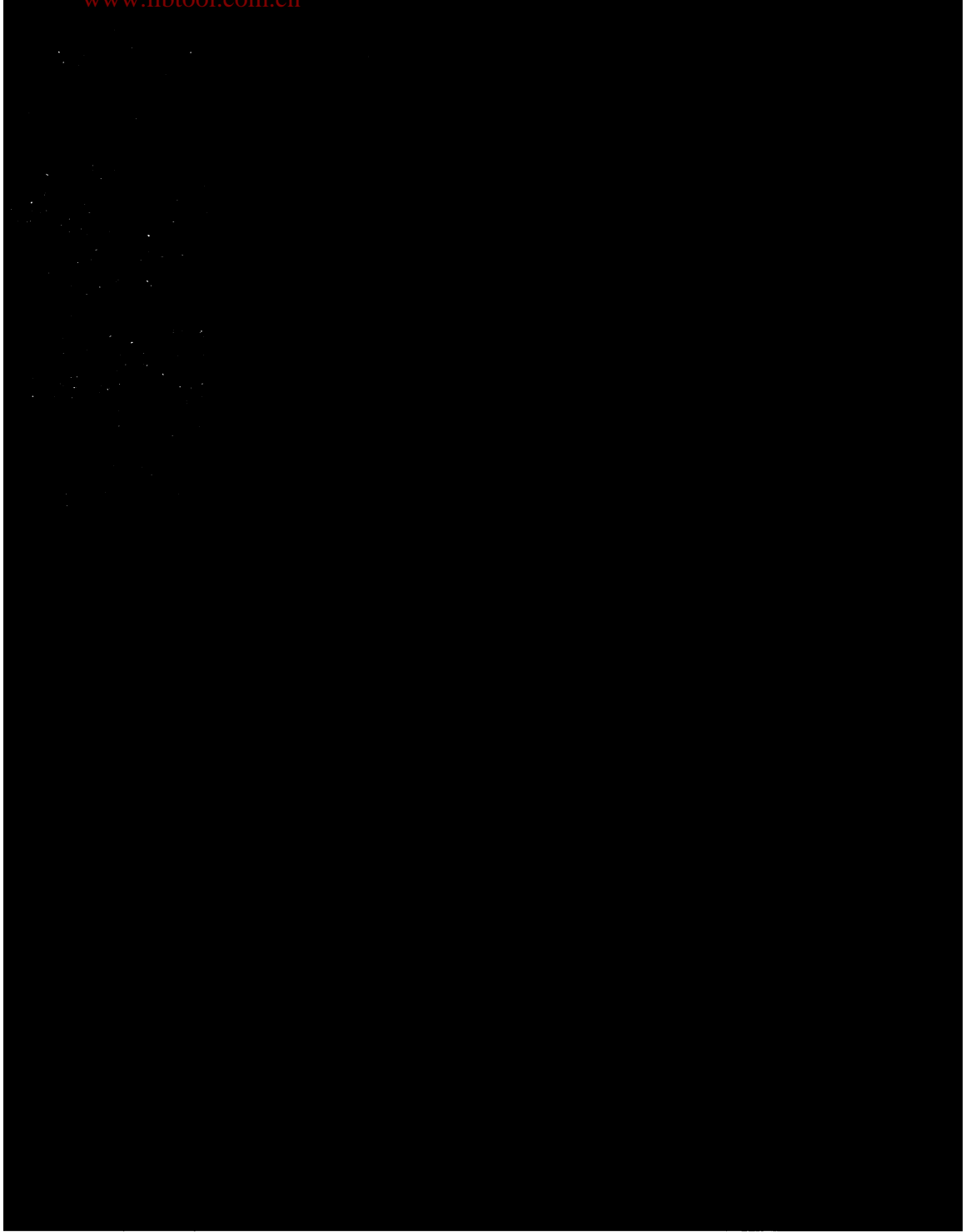

den Tid Kiæde af Freden, saa at de taledes ikke om deres Rodulfo, og kaldte ham en blod- og qvindagtig Mand, over blev han utaalmodig, og besluttede uden mindste Paasfære Longobarderne Krig, som derover sendte Gesand ham, og lode spørge om Aarsagen hertil, givende tiffen de med stor Rente vilde erstatte, om de beskjoldtes for besvoget Skatten, ja og, om det paastodes, gibe mere. Men Rodulf gav intet uden Eruster til Svar, og blev marchere. Det andet Gesandskab lob ligesaa fæt af, I de sendte det tredie, og lode ham vide, at det var ubil fore Krig imod dem uden Aarsag, at de herover saat fi til imod deres Billie, at sætte sig modigen imod ham, I krævede Gud til Bidne, som formaaede at giøre den Ting mægtig, til at imodstaae alle menneskelige Kræfter, gandske vist vilde efter sin Almagt og Krigens Grunde I slaget i denne Krig. Dog Erulerne lode sig ei heraf fæt. Da nu begge Krigshære stode i hinandens Paasyn, og tyk og mørk over Longobarderne, men derimod reen og I Erulerne, hvoraf en sluttede, at de sidste ginge i en fæt Strid for sig, og at intet forgeligere Tegn kunde gives I barer, som skulde stride. Men Erulerne agtede dette I ginge med Sikkerhed, Stolthed og Foragt for Fjendens get, dommende dets Udfald efter deres Mængde. Men kom til Slag, fæede der et stort Nederlag paa Erulerne blev Kong Rodulf selv paa Pladsen. De øvrige søgte I forglemmende deres Tapperhed, men ikkun faae hann Behold. Herover maatte de forlade deres Land, tilfæt struer og Born, og iglennemvandrede de da alle Landets Side Ister, indtil de komme til det Land, som de

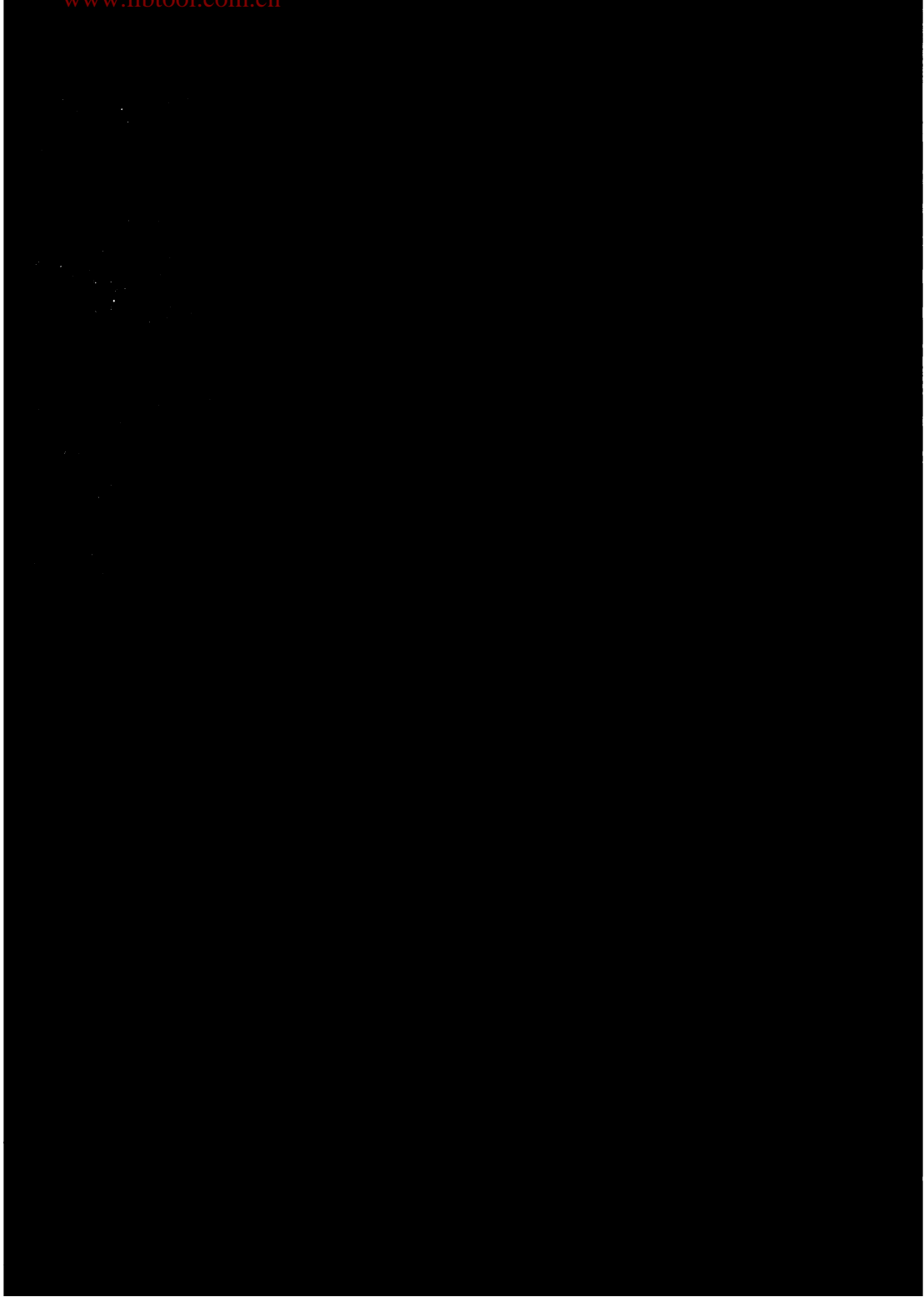

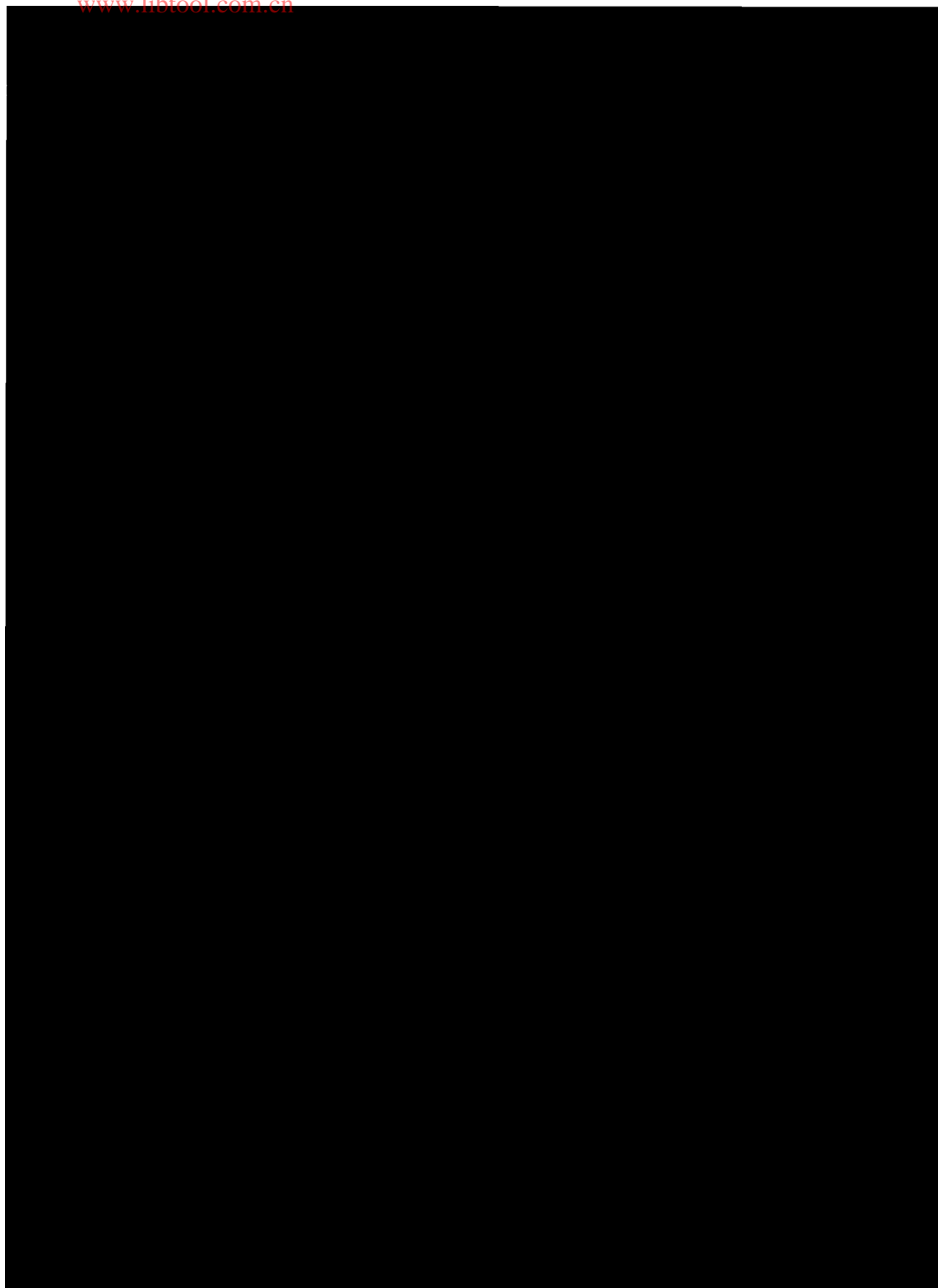

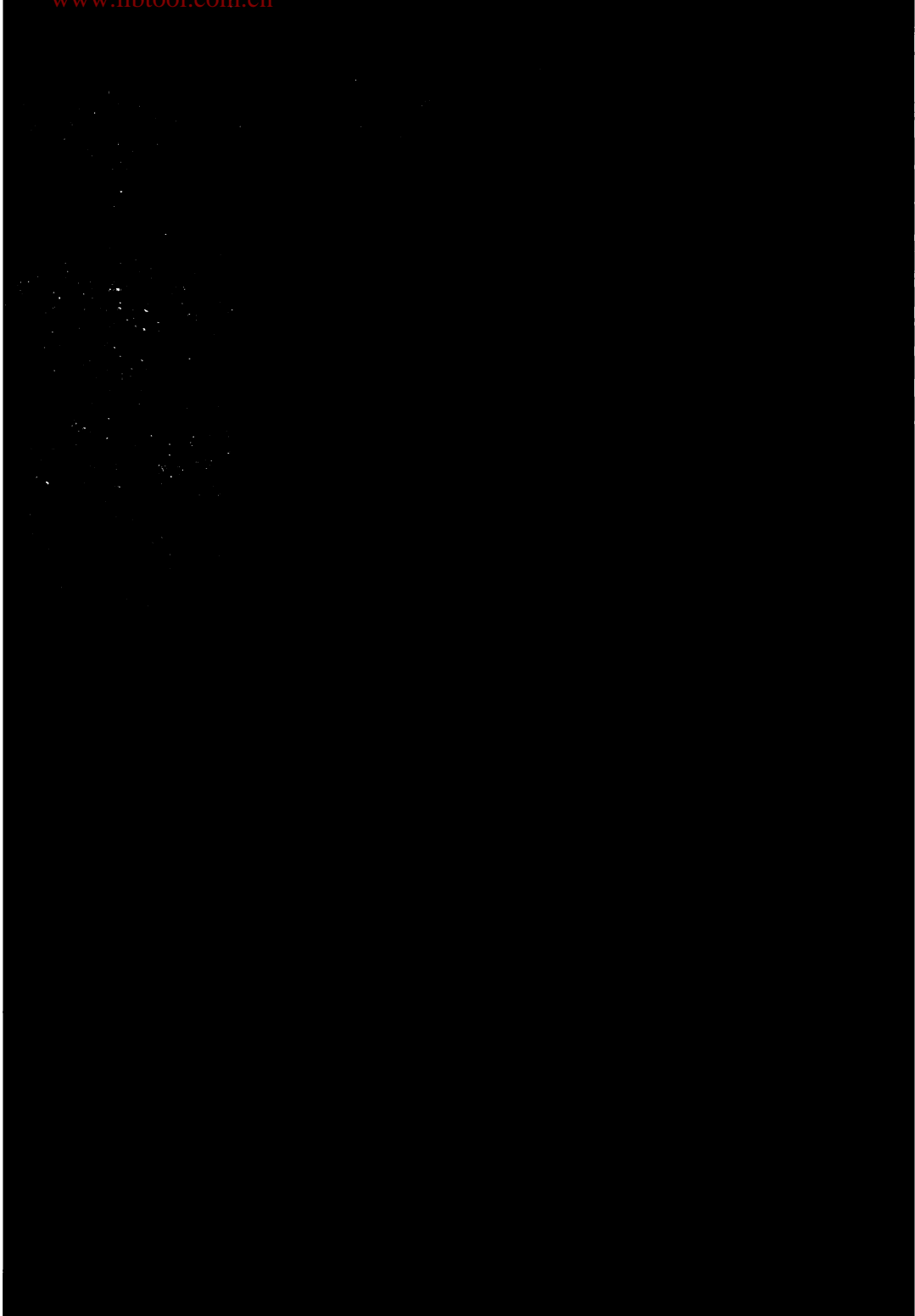

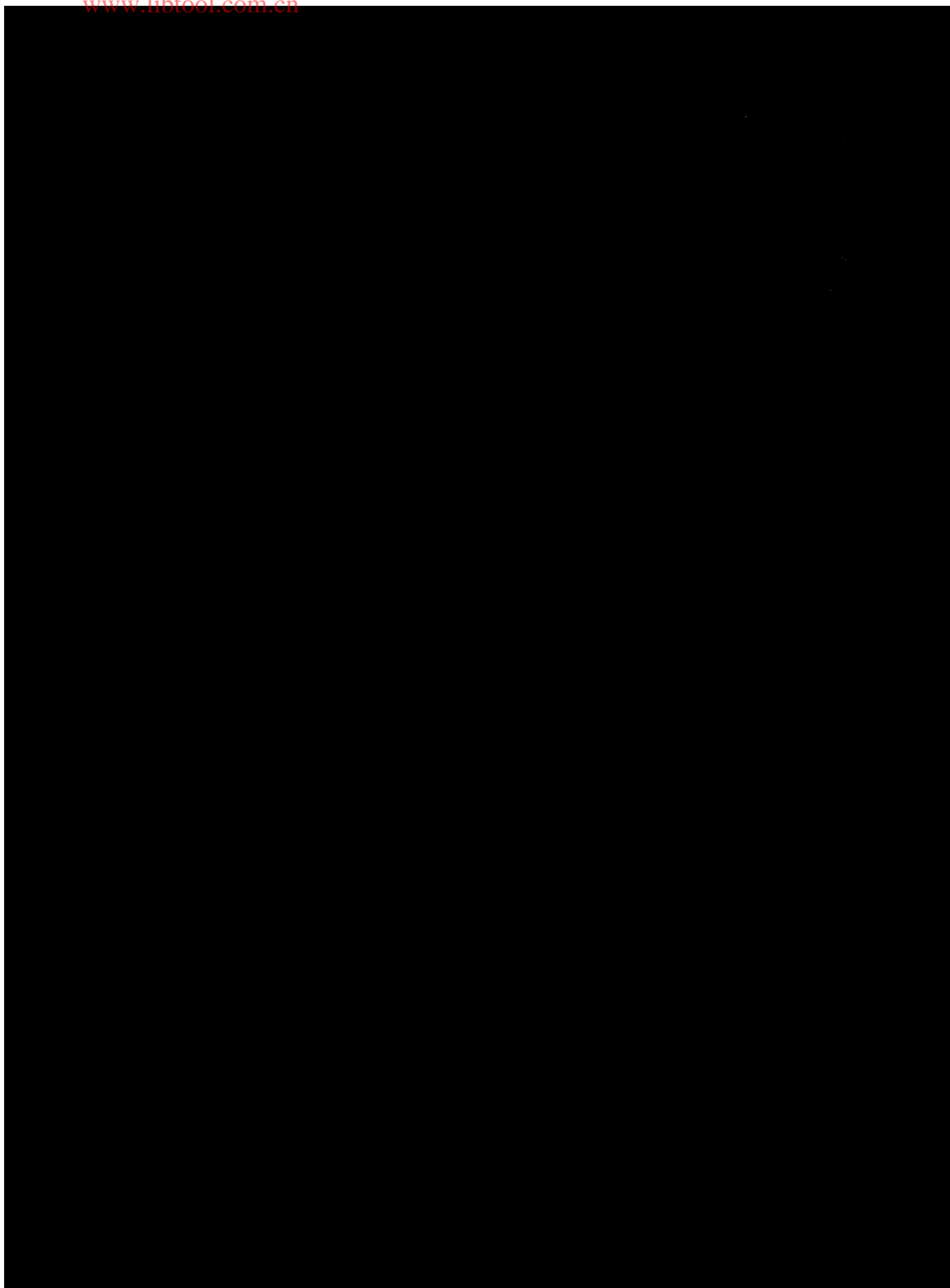

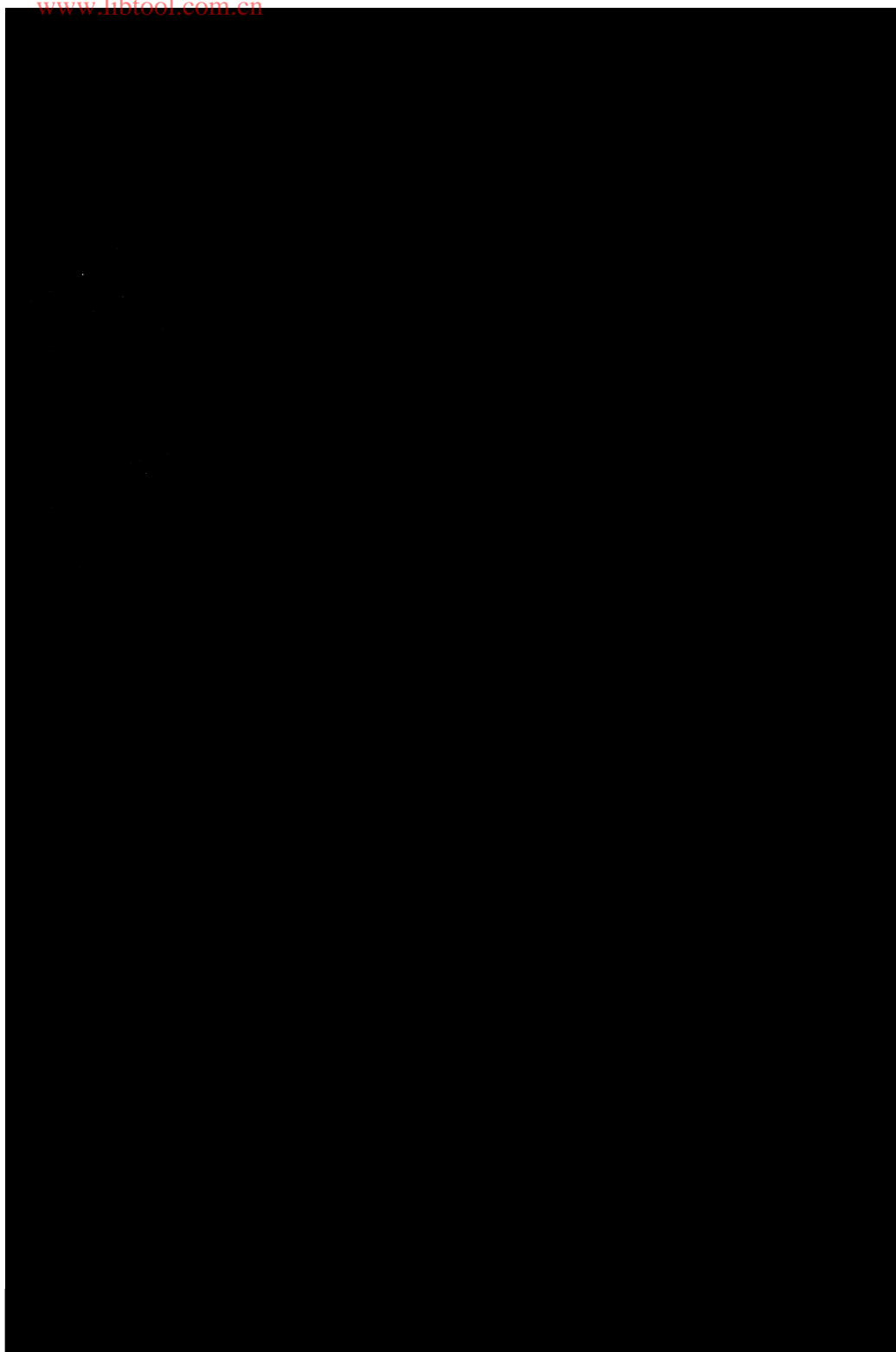

en mange af Konge og fornem Slægt iblant dem. Stephanus (53) og Autor til det store Erymologicon (54) kaldte dem Heruler, og sigte at de have faaet Navn af Ἑλως, og anfore derfor Dexippum i hans Kronikers tolvte Bog.

§. V.

Nu vil jeg, ligesom med Gepiderne, anfore noget af de gamle Meninge om Herulerne. En Deel fore dem fra Jylland, og mente at deres Navn er endnu der tilovers i Har-Søffel (55), og i den Røding, som jeg for saavidt haver været af, at jeg ogsaa her har antaget, at Harudes og Heruli, for Navnernes Skyld, have været eet Folk, men dog med det Tillæg, at de ere bleve drevne did af de Danske fra Scandinavien. Nu synes mig, at Forskiellen imellem deres Navne er dog nok stor, for at gjøre dem til eet Folk, og desuden maatte dette Folk have været en temmelig Tid for Christi Fødsel, da Cæsar ale- sanders harudede i Ariovisti Krigshær, og jeg anseer det for en Regel et at gjøre noget overmaade gammelt, med den Tanke man har meget gode Grunde for sig. Andre sætte dem i den Tid, da de var i Nærværelsen af Varinet, Angler og Avioner, og i den Tid, da de var i Landet Werle, Staden Werle, Floden Werle eller Barnaw, og Castellet Wurle fra dem (56), i den sidste Deel.

Om Heru-
lerne af nye
Skrifter.

211

(53) P. 261. v. Ἑλωςοι.

(54) Coll. 333. v. Ἑλωςοι.

(55) Lyschandri v. Tormii ant. not. p. 14. Abels Odch. Alt.

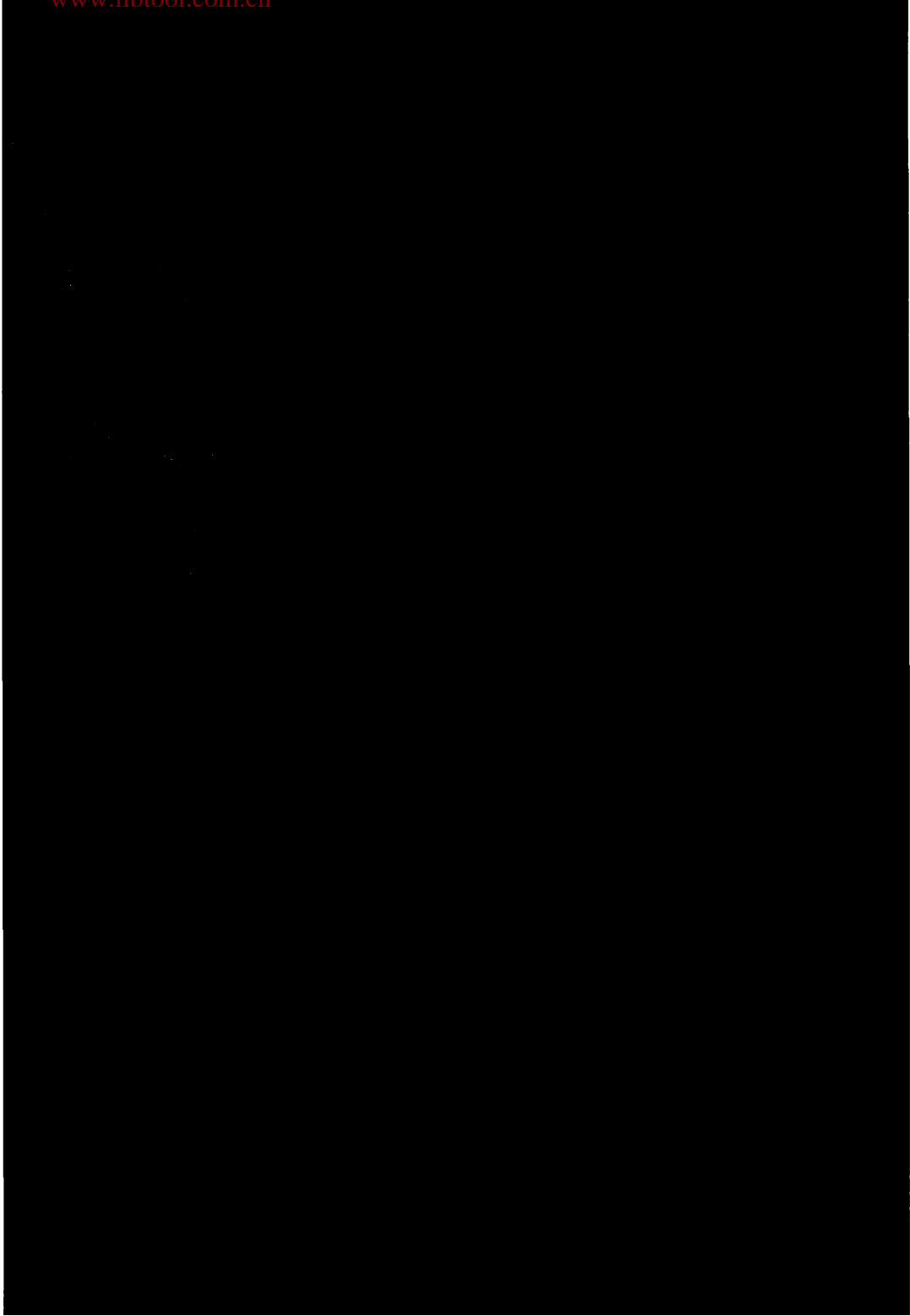
(56) Arpe Them. Cimbr. p. 228. Beehr res Mecl. col. 16

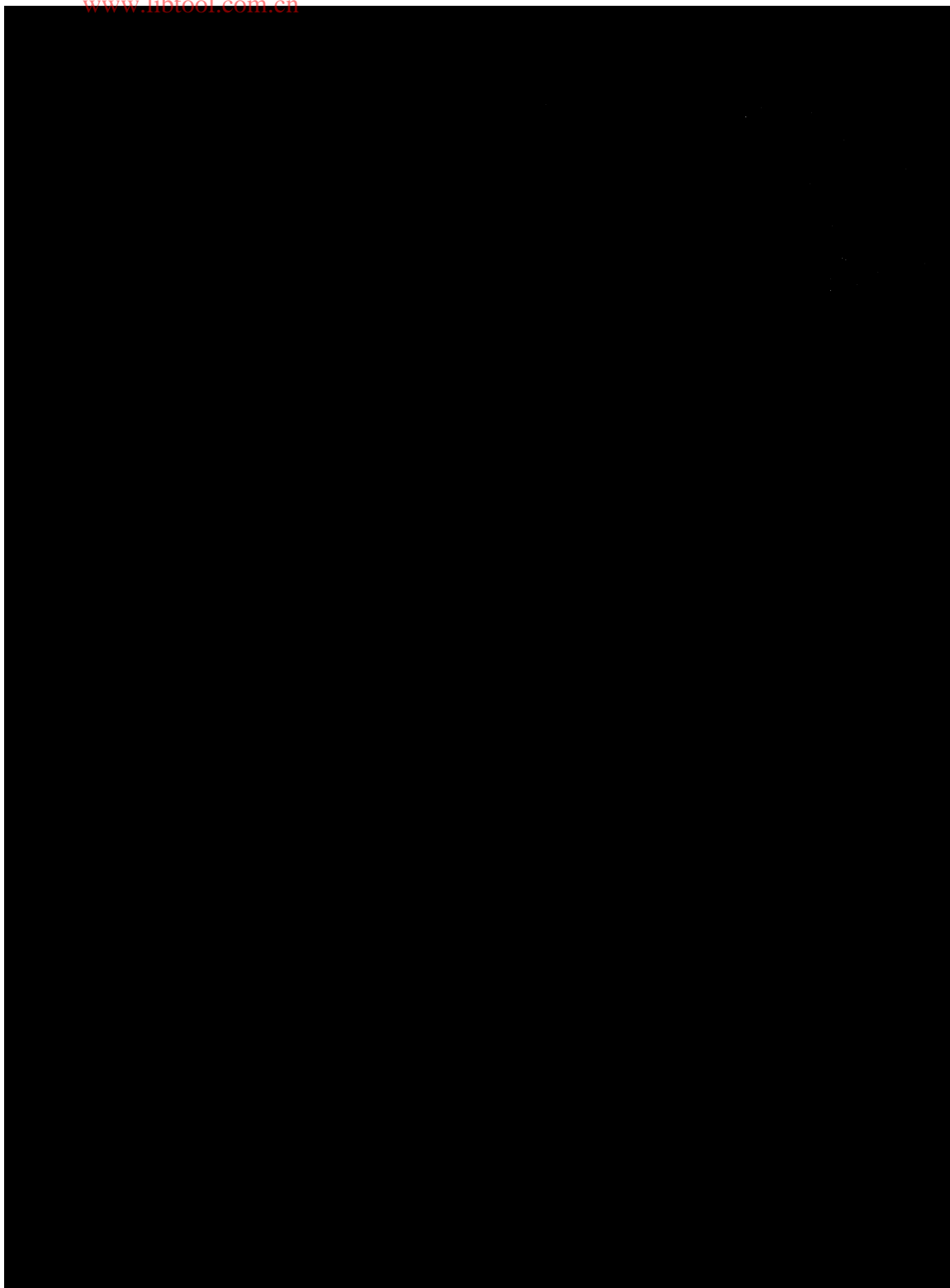
p. 46. hvor han og gjør Herri til de samme, som siden skulle være

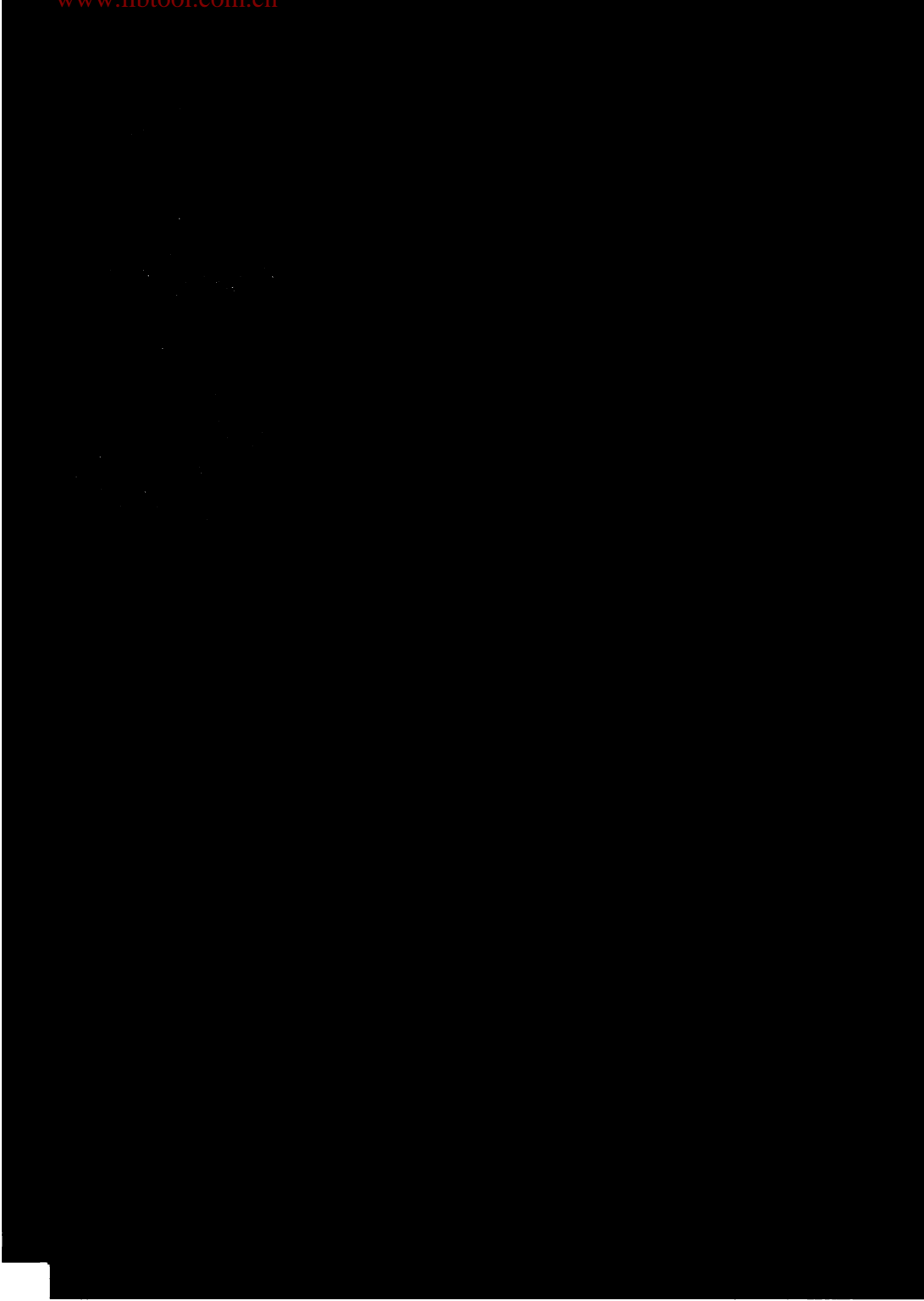
de samme kaldes Herri, da det dog synes rimeligt, at de have været et Folk

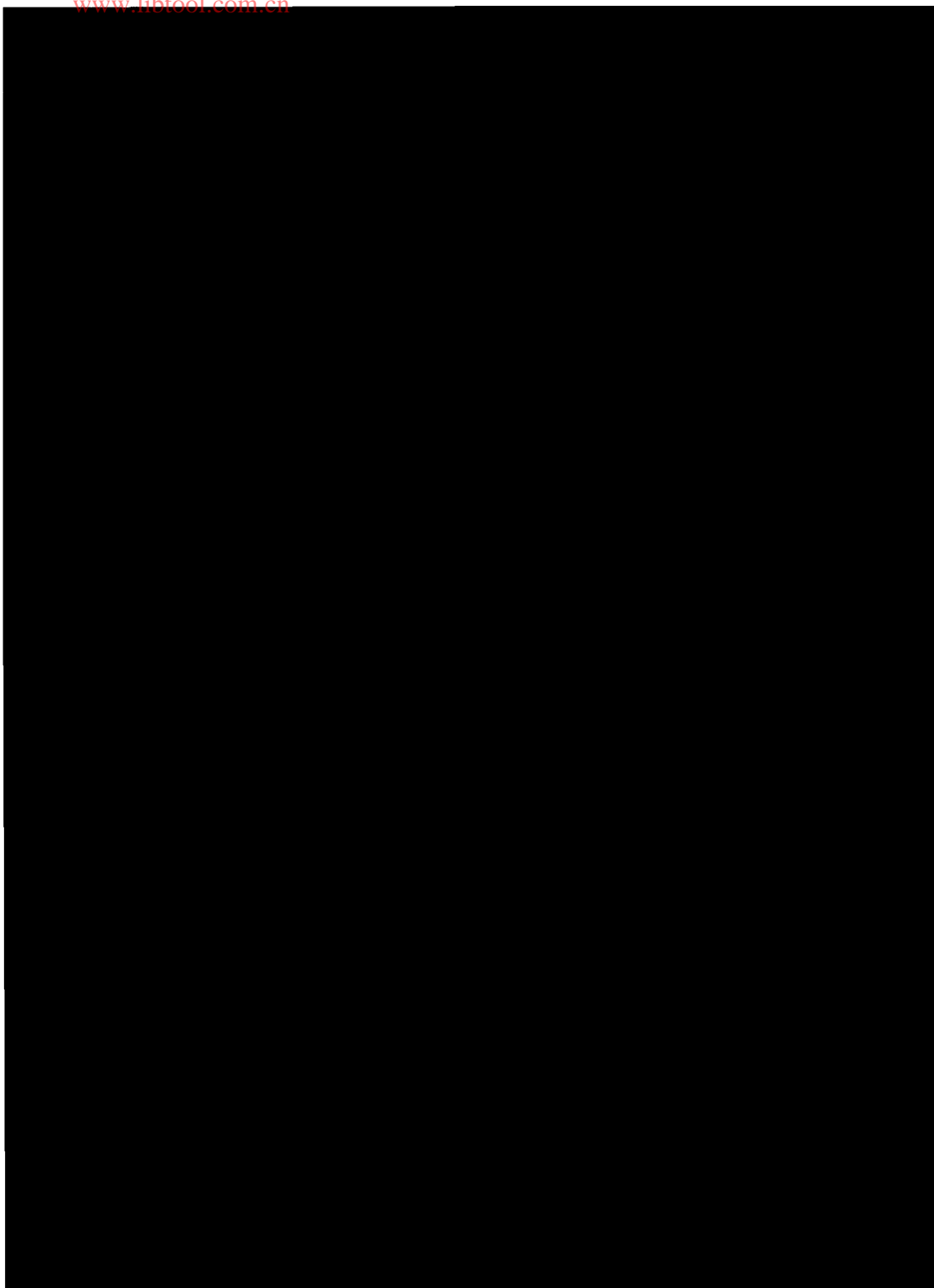
(57) Francks Medl. l. 1. c. 19. p. 105. Hartknochs Preussen p.

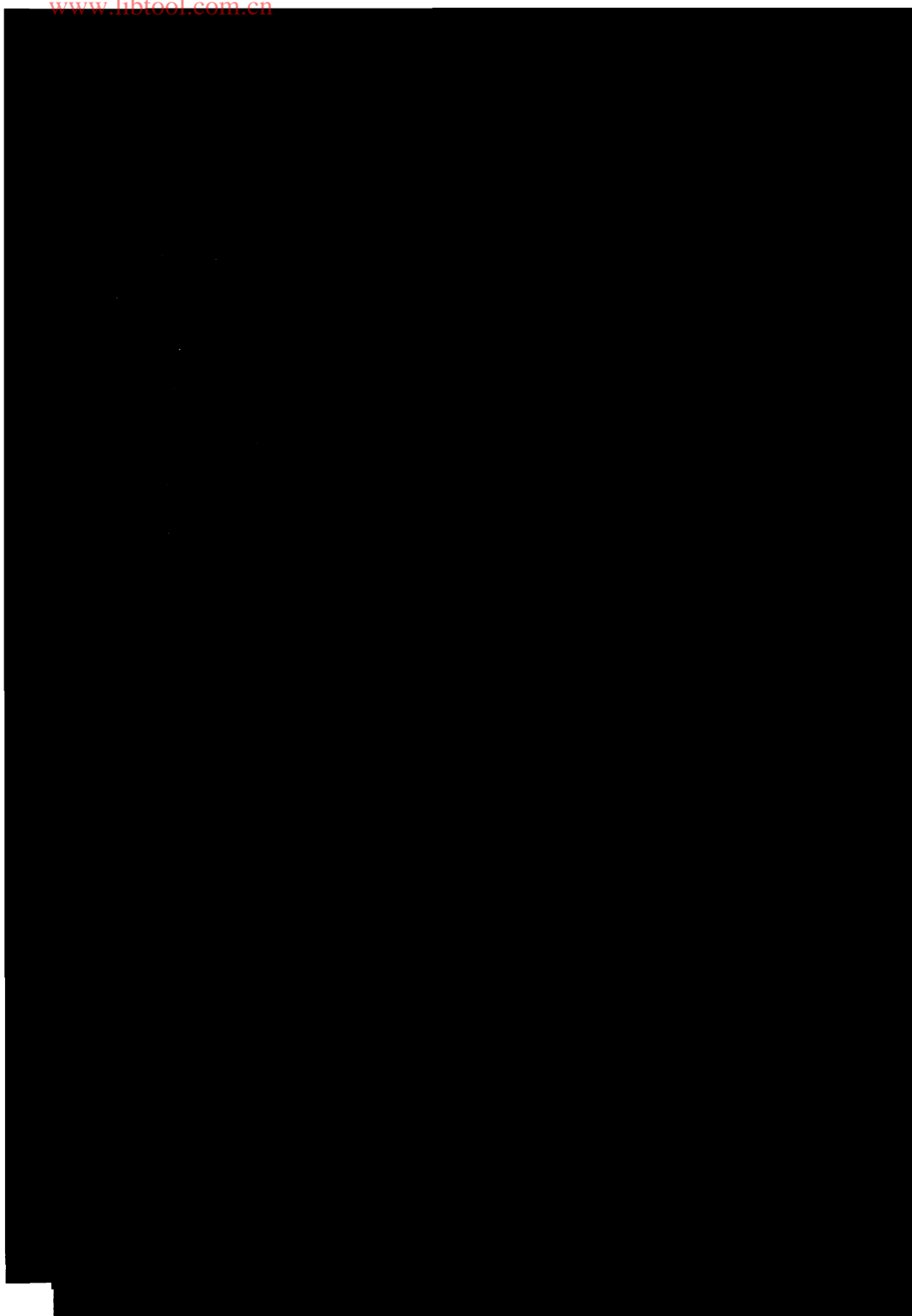
Thomsen Annal. Gultrov. p. 50.

III. Capitel.

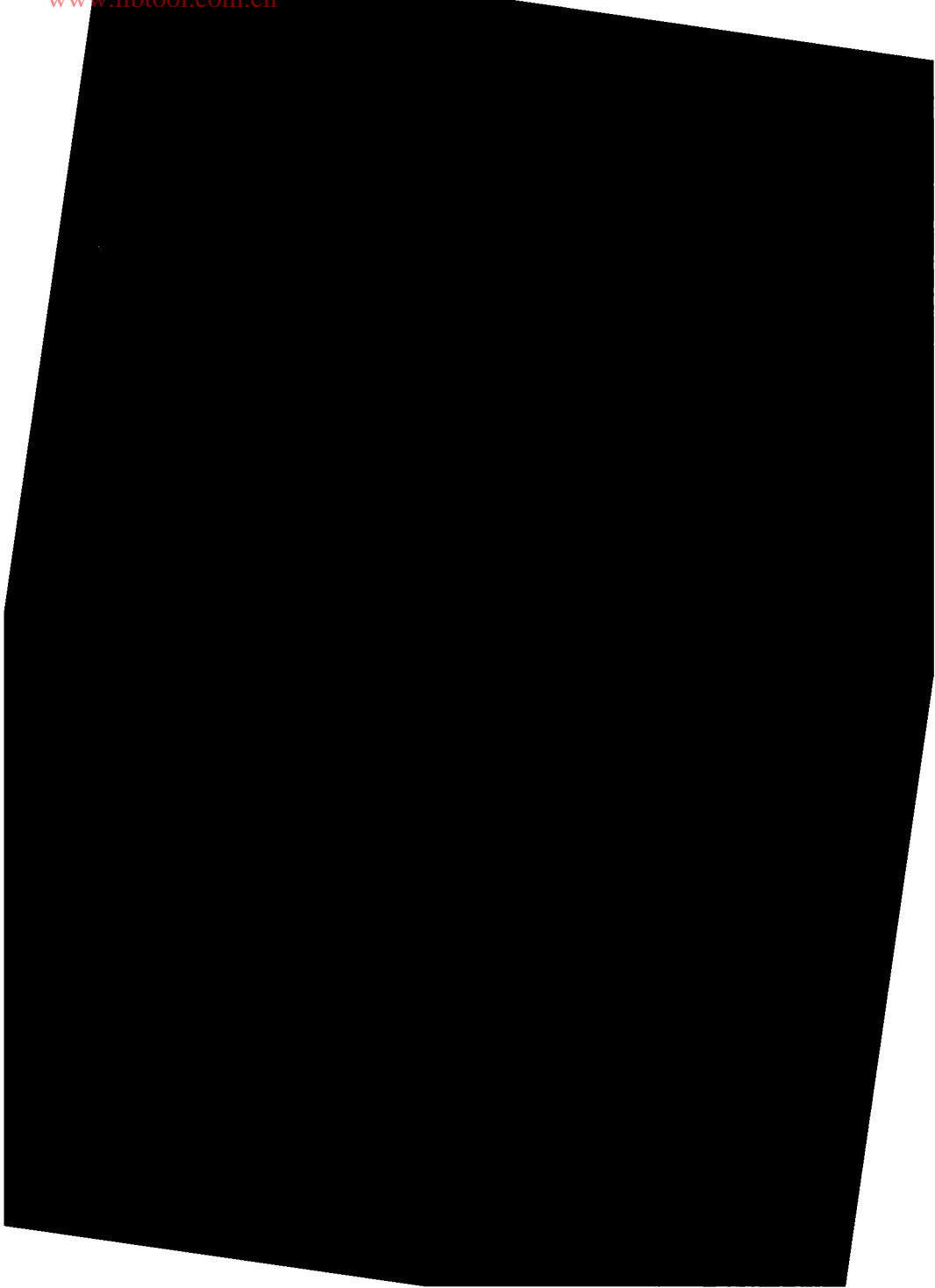
Om H i r r i.

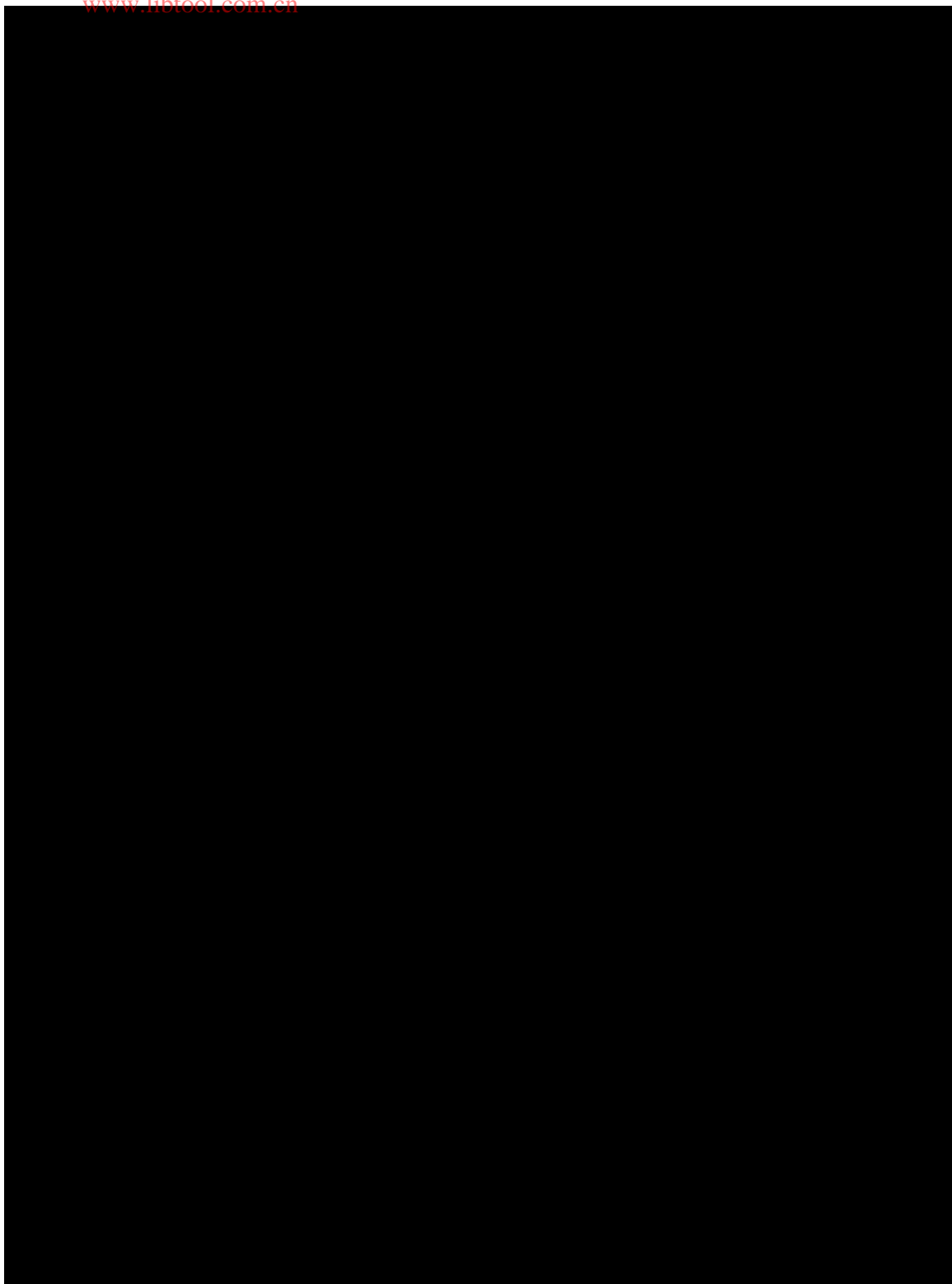
§. I.

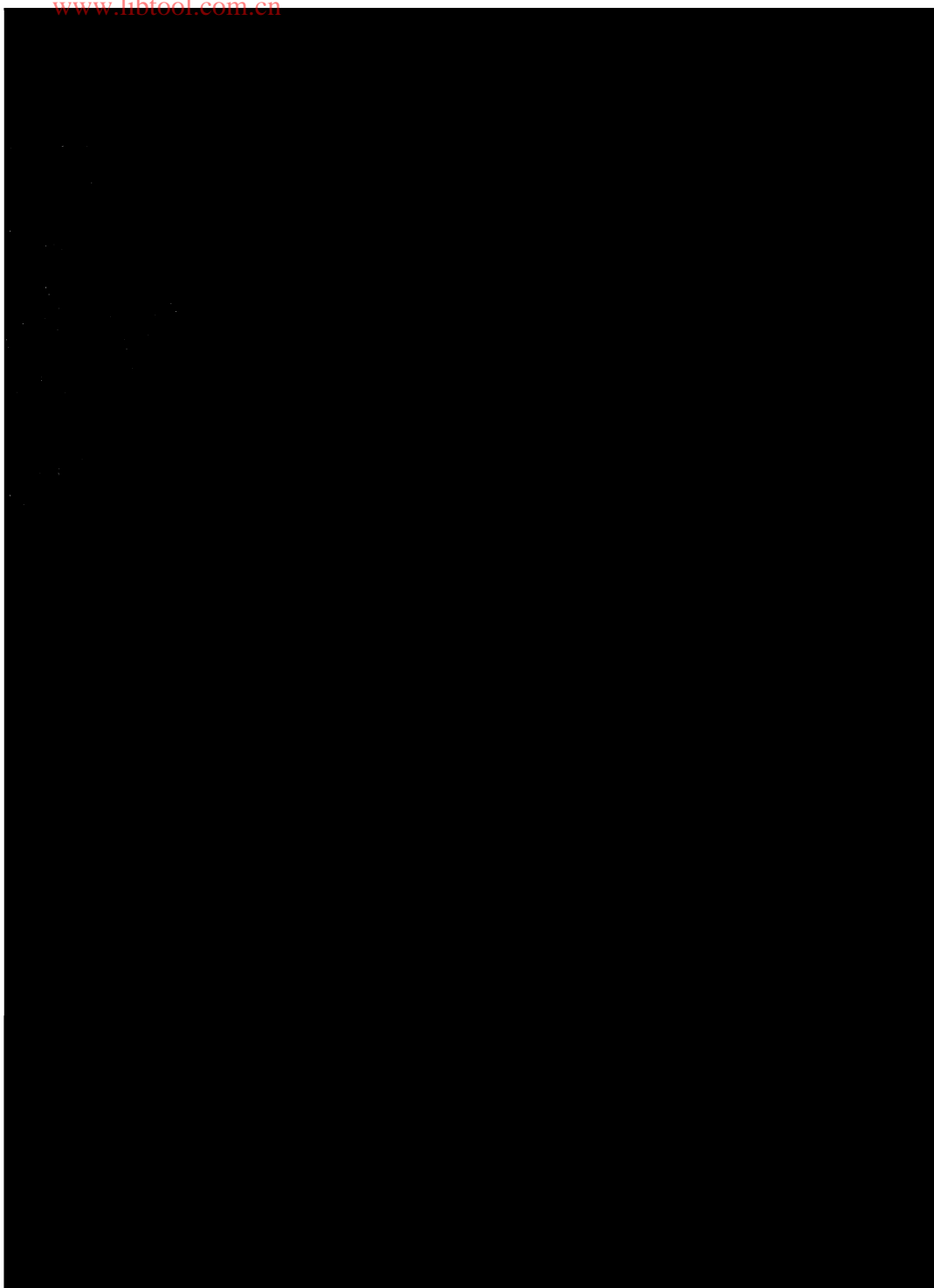
Fogte (1) mene at dette Fokks Navn er bleven tilovers i det Fokks Sade
 Landskab Harrien eller Hiriien i Lissland, rettere Esth. i Lissland.
 hvor Staden Revel ligger, en Mening, som ei alene bli
 stæffig ved Ravnenes Overeenstemmelse, men endog ved disse
 (2) mærkværdige Ord, at nogle berette, at Epigia beboes
 af Bejvelstrømmen af Sarmater, Vender, Scirer, og Hir-
 re. De nu Tydsktand strakte sig ofter, paa indtil Weipelen, saa Ved Noe
 at Plinii Epigia haver ligget often for bemælte 77.
 Om det siger han, at det holdes ei for mindre end Scane
 hvoraf man kan slutte, at det gandske gierne kan have
 sig fra Weipelen indtil Lissland, og maaskee længere, og
 dybt ind i Polen og Litthauen. Man maae af det, at
 lader det beboe af Sarmater og Vender, der vare Sla-
 og at Lissland nu omstunder beboes af Finke og Litthauiske
 et lade sig bringe til at troe, at Hiri og Sciri have hort
 af disse Fokkesærde; Rey, de sidste kaldes af gamle
 udtrykkeligen Gothe, og dette kommer ogsaa over-
 eens

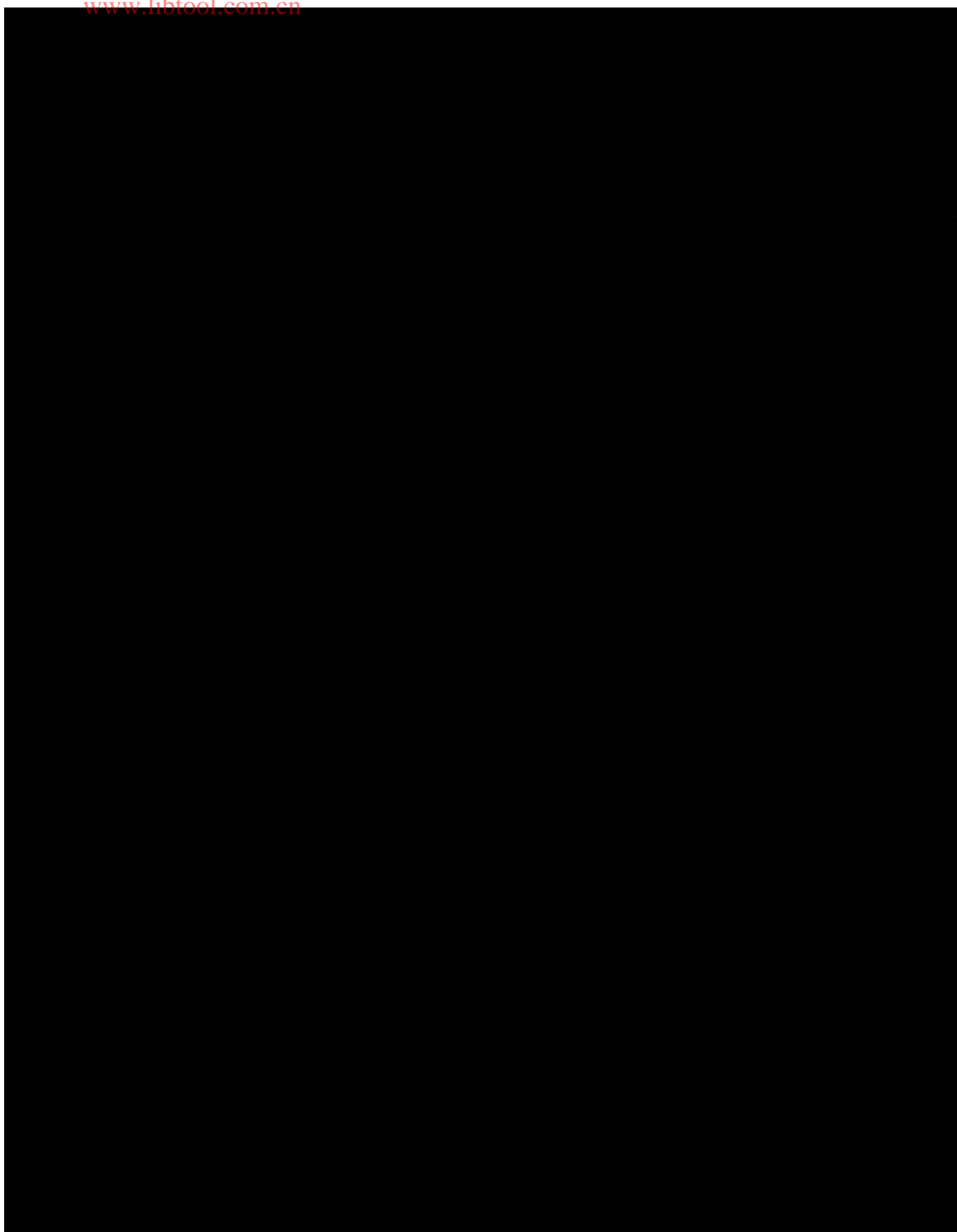
(1) Mafcov. Gef. d. Grul. V. 2. D. 11. §. 26. p. 44. not. 7.

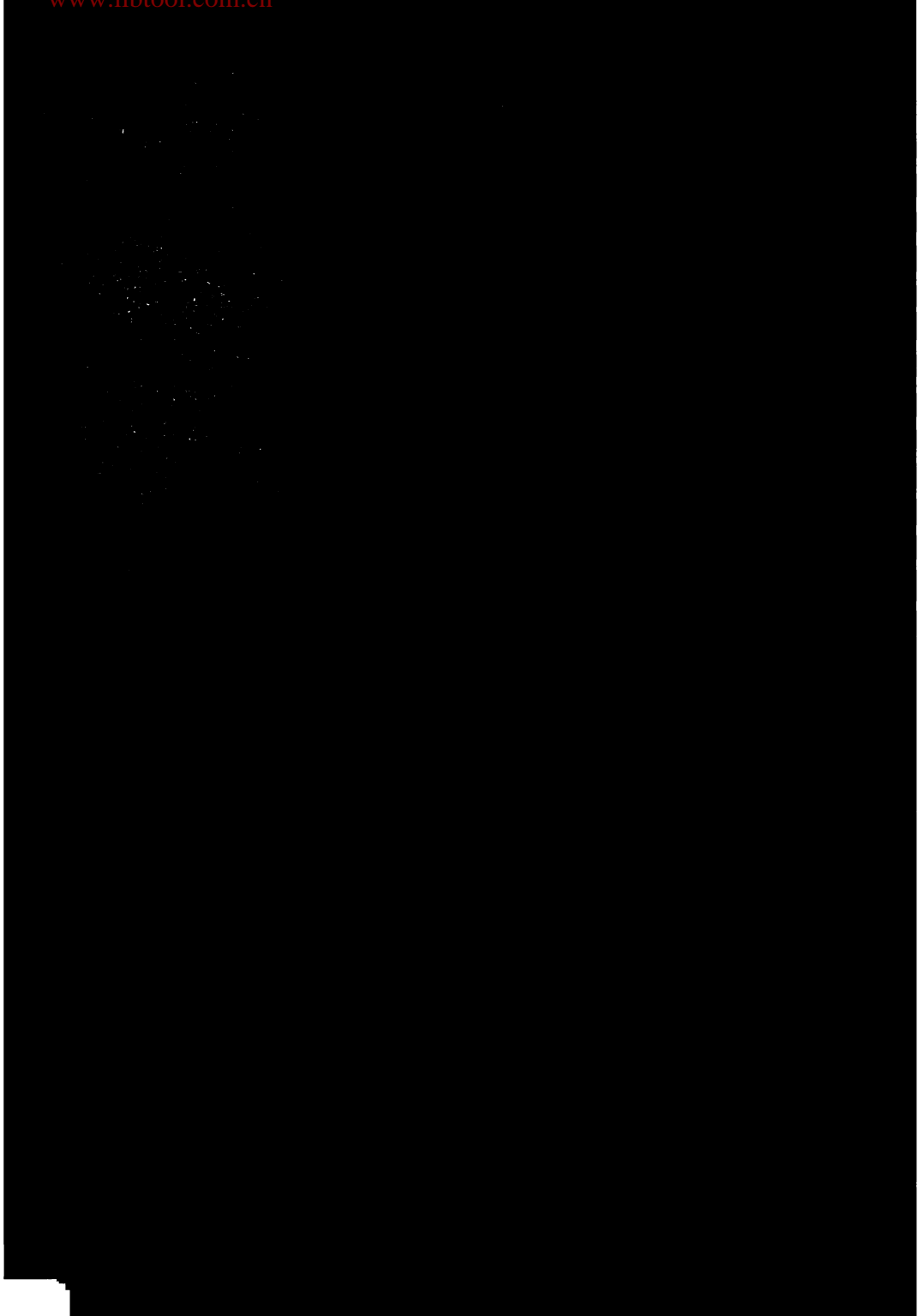
(2) L. 4. t. 1. p. 476.

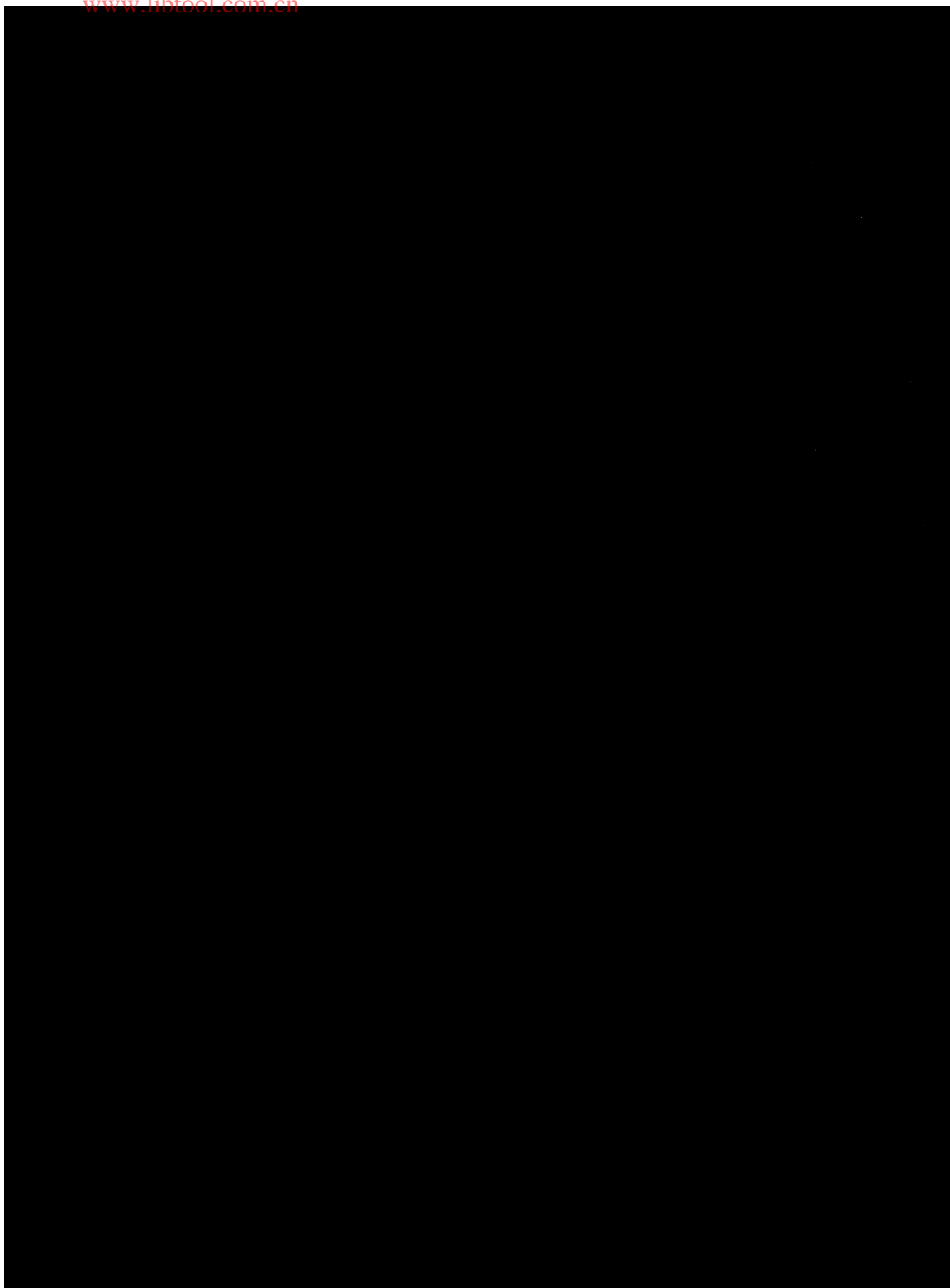

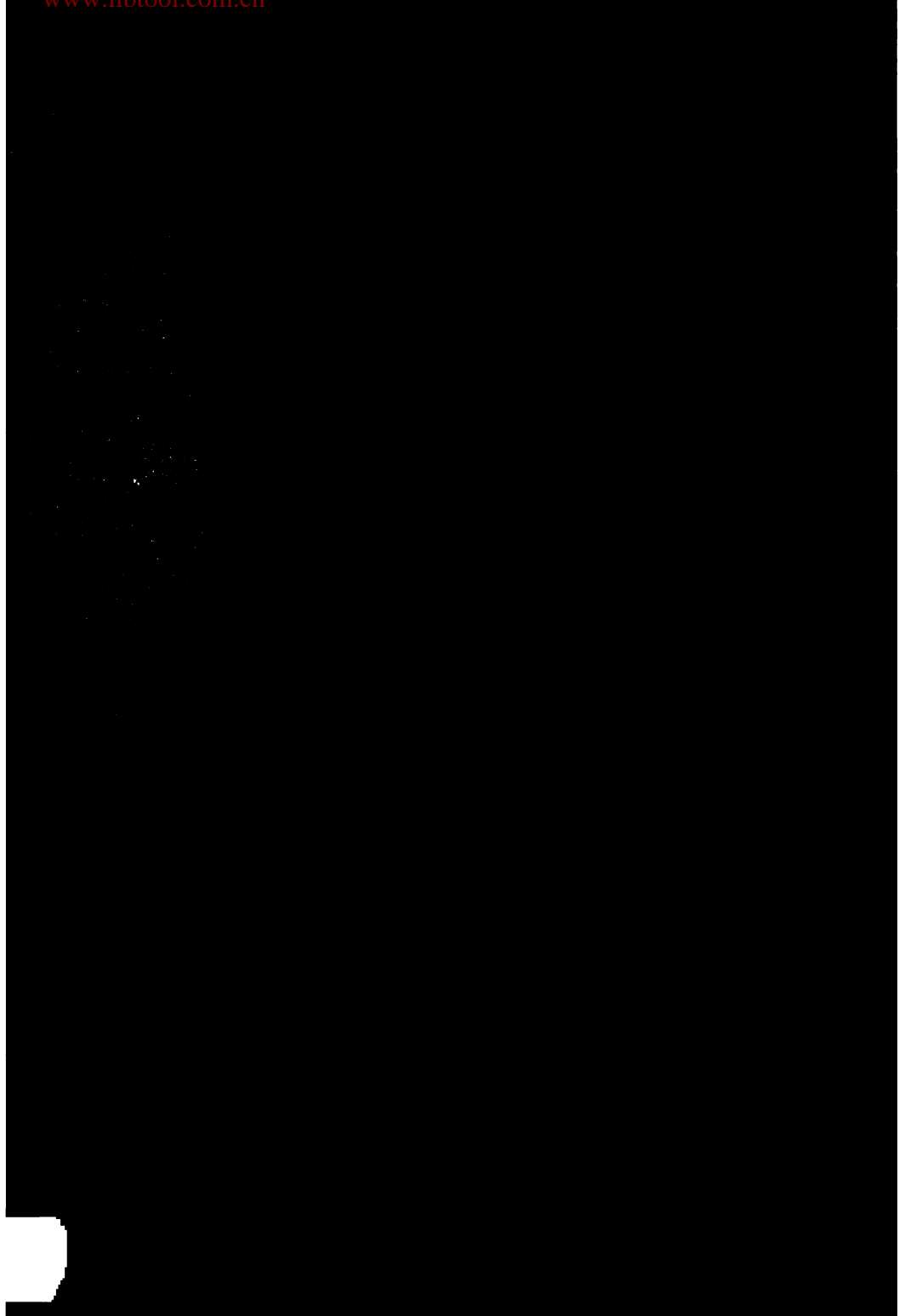

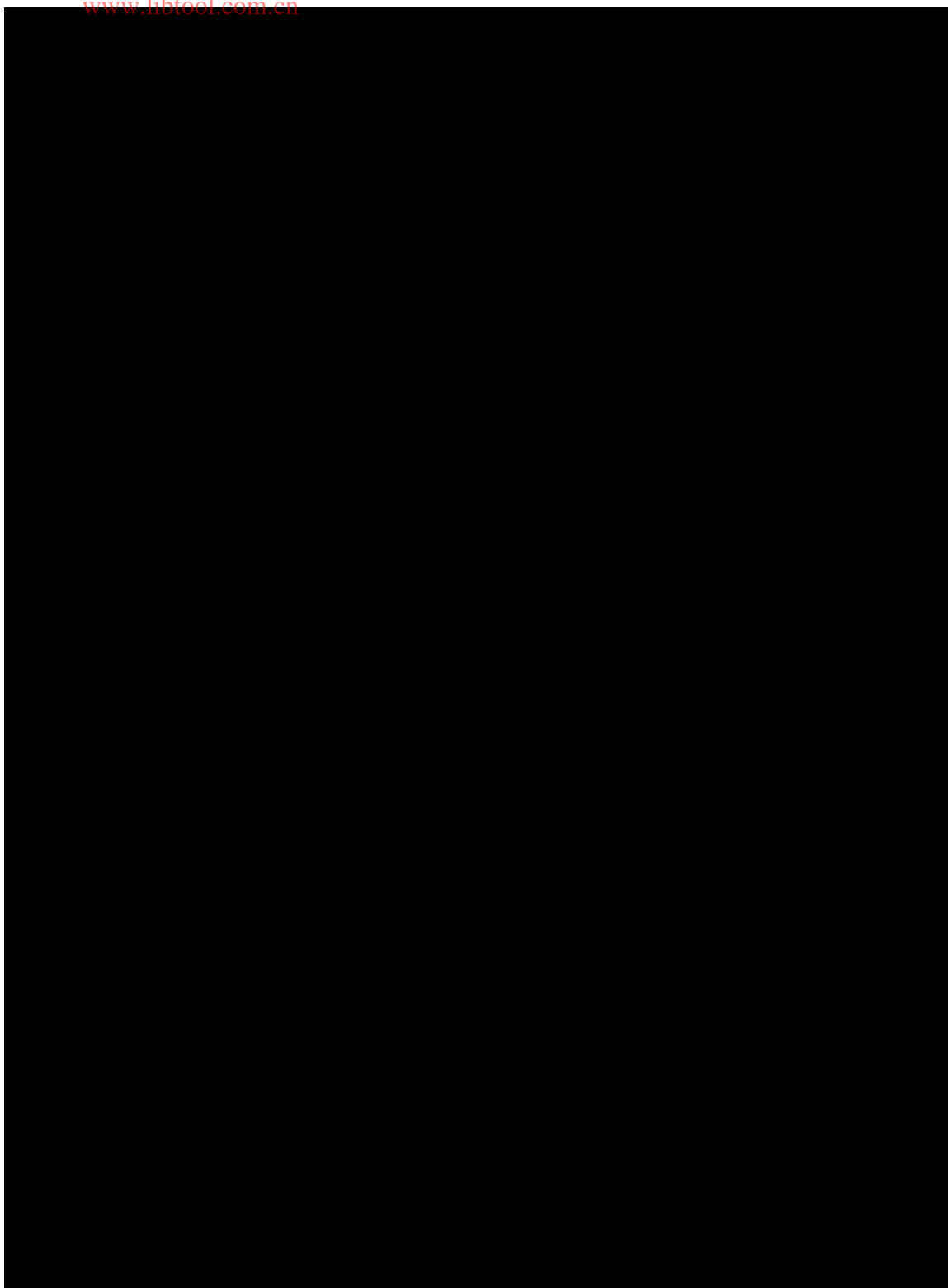

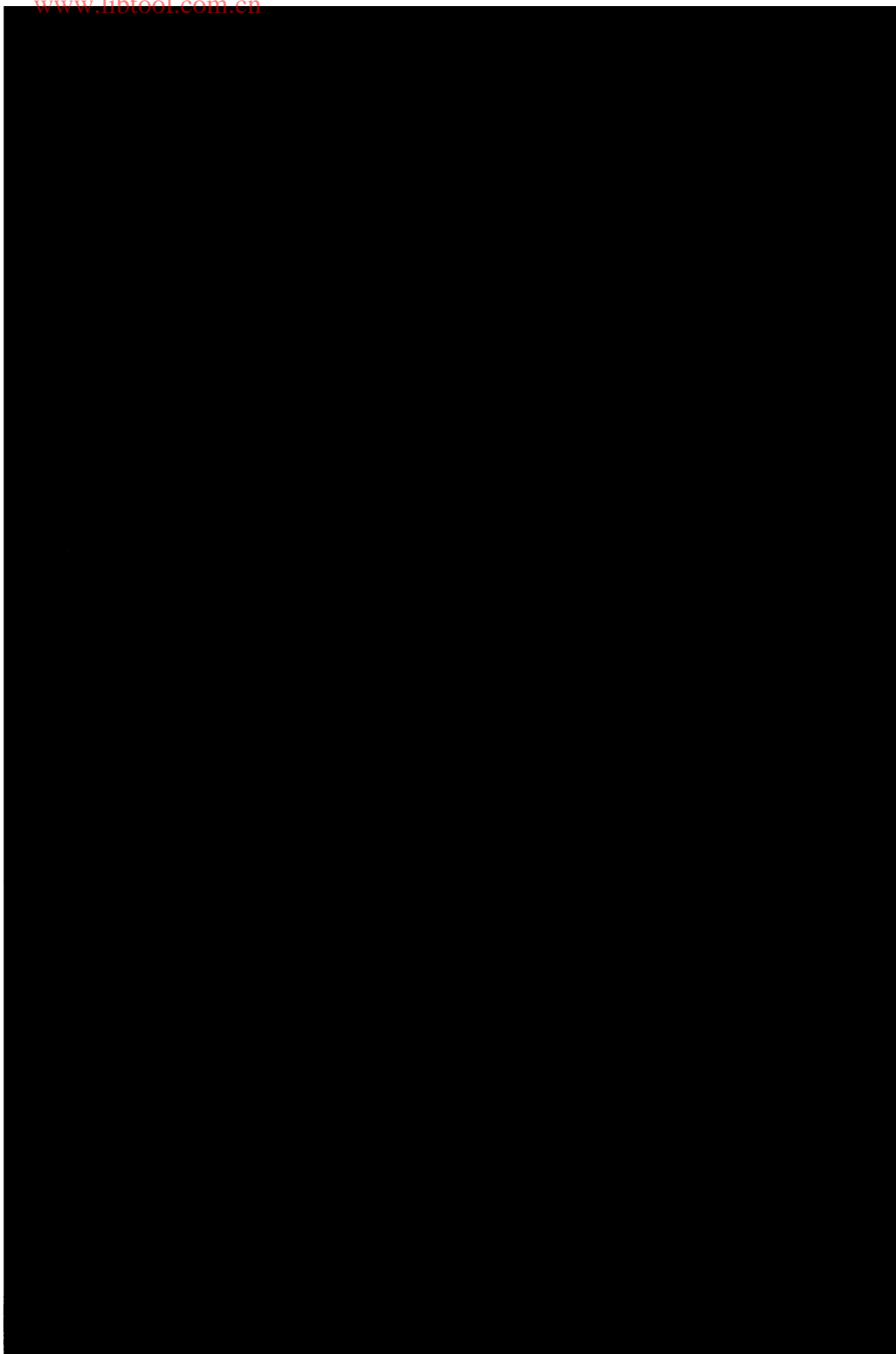

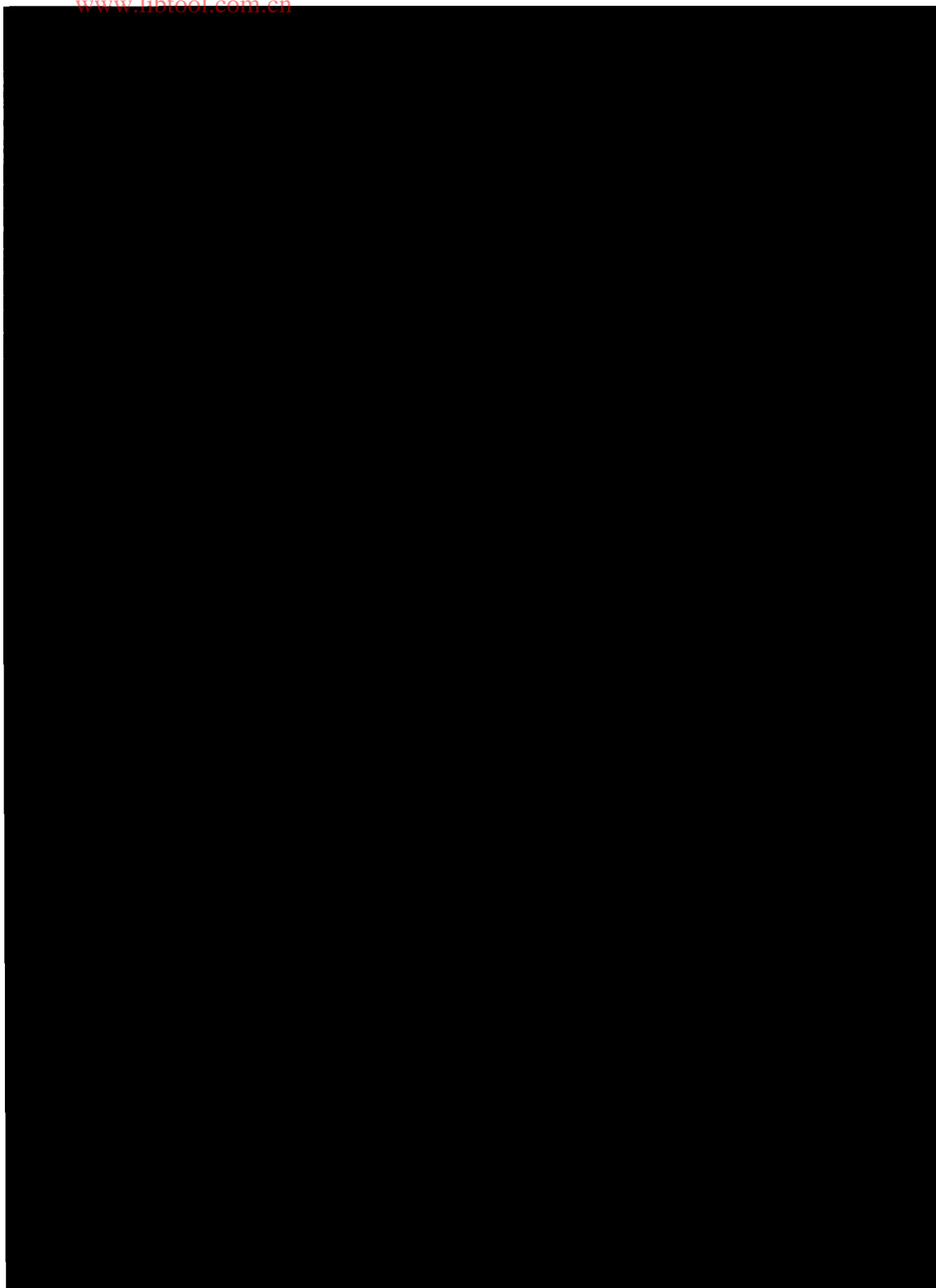

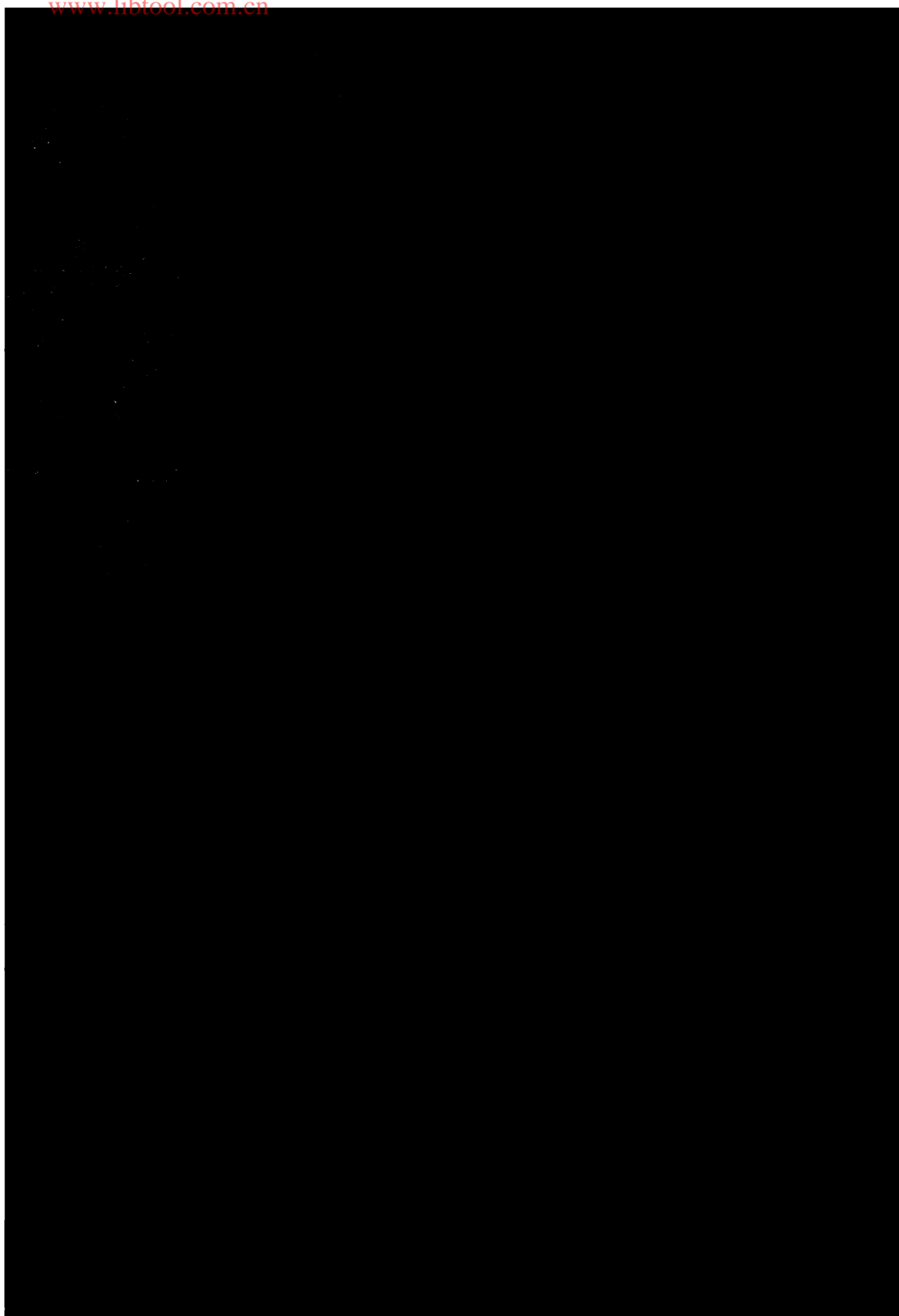

V. Capitel. Om Turcilinger.

§. I.

Dette Folk findes ikke nævnet uden i Anledning af Odovacer, som Jornandes (1) kalder deres Konge, hvilket bør forstås paa den Maade, at han ei er som deres Konge kommet hertil til Italien, men at han der er enten bleven først af dem udfæstet til Konge, og de siden derudi bleve efterfulgte af andre Heruler, og flere Folk, som tjente Romerne, eller ogsaa af Fodsel haver været en Turcilinger; Naadsee og at disse alle ere rigtige. At Odovachar er ei kommet som Konge til Italien, kan sees af Eugippio (2), som fortæller, at nogle Heruler, som agtede sig til Italien, og deriblant Odovachar, som siden regierede der, komme til den Hellige Severinum, og søgte sig hans Betsignelse, (hvoraf man sees, at Odovachar var en Kristen). - Han var da en ung Person, af høy Værd, og af høi Stæd udi Skind. Paa et andet Sted kalder Eugippius ham Odobachar, men den første Lefemaade er dog vel rettere, og det er at han regierede imellem 13 til 14 Aar. Marcellinus Comes (3) kalder ham Gothernes Konge, hvilket synes mig at vise, at

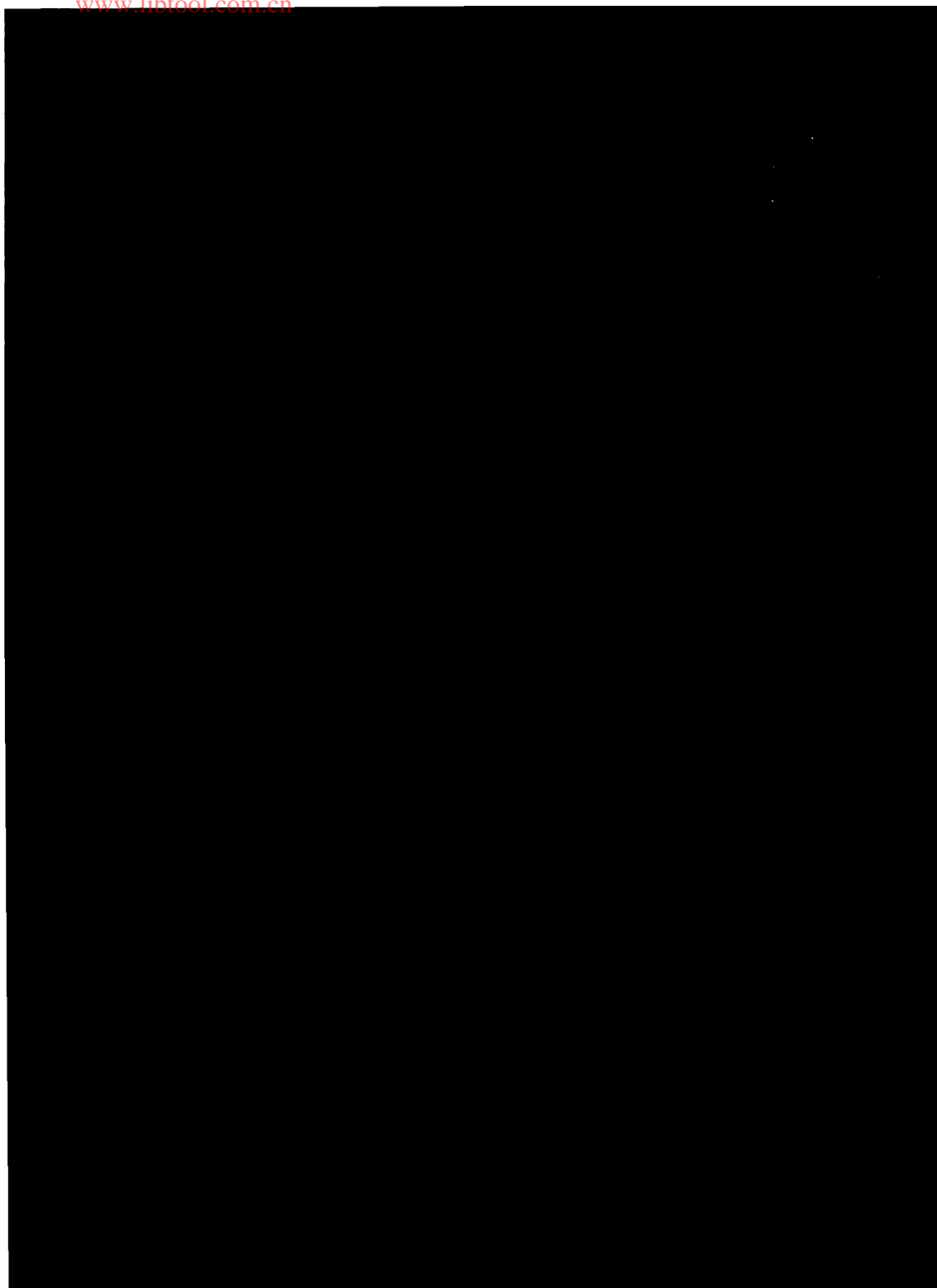
Aar 477.

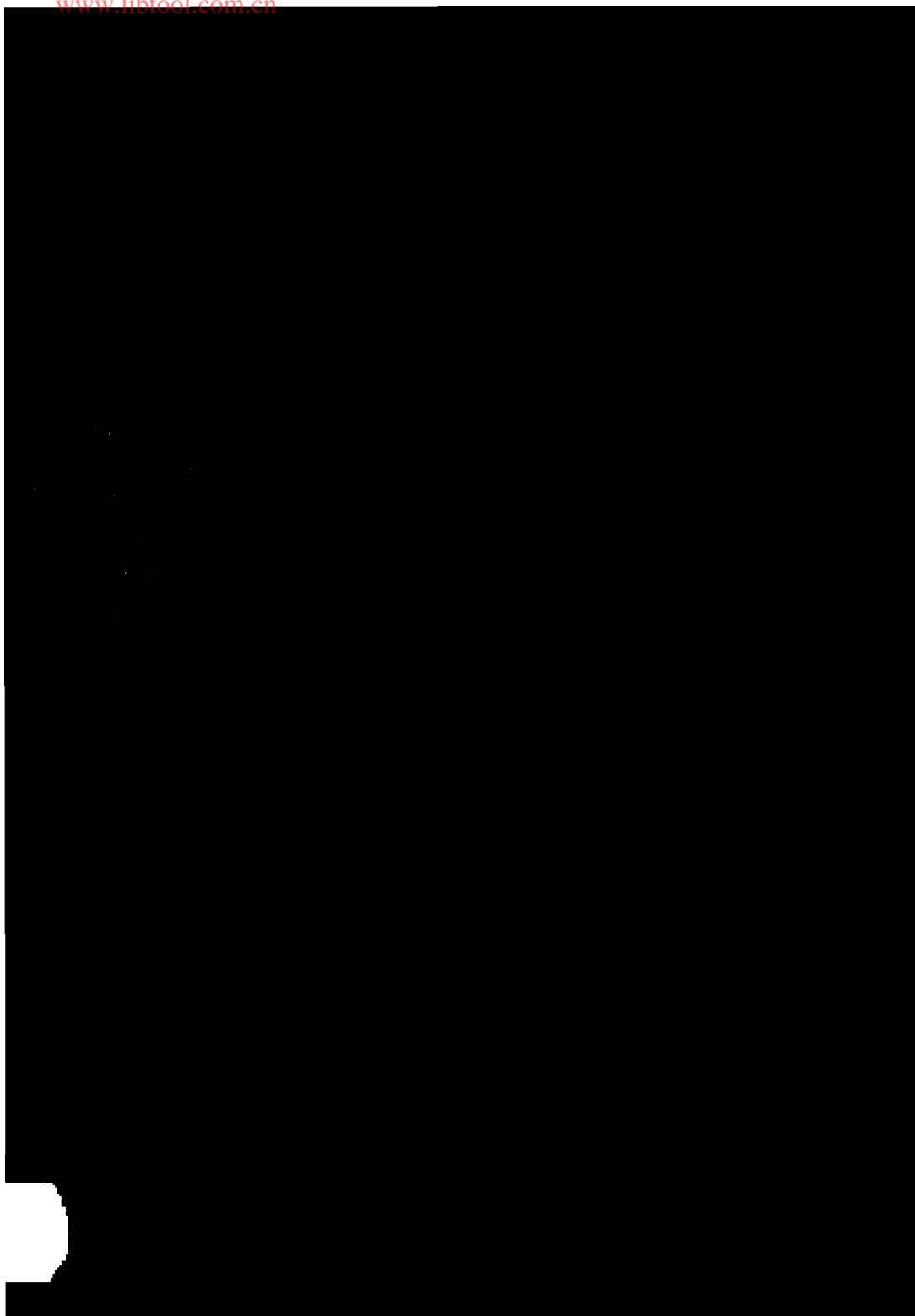
(1) De reb. Get. c. 46.

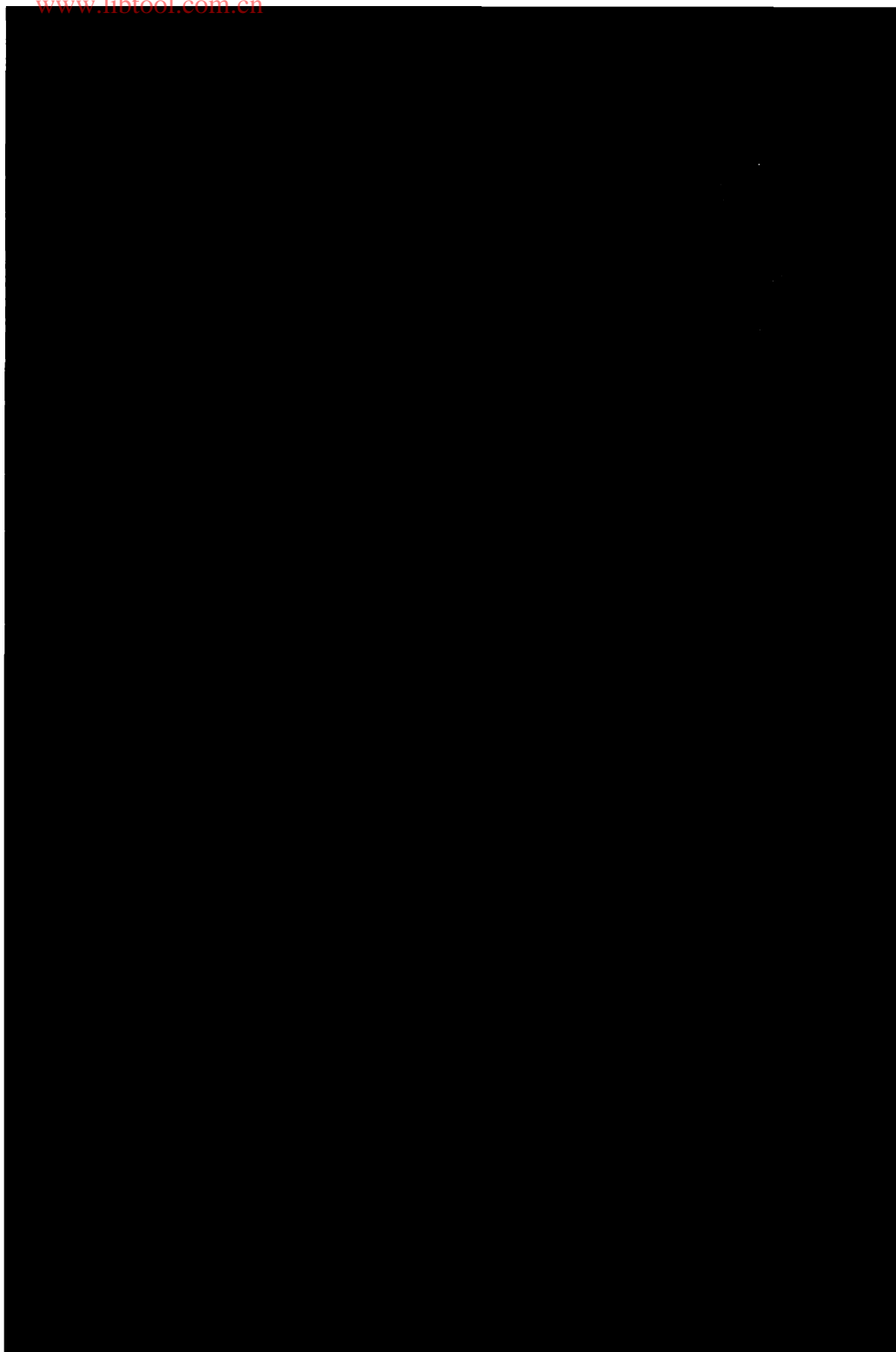
(2) In vita S. Severini c. 7. ap. Velferum p. 642. c. 32. p.

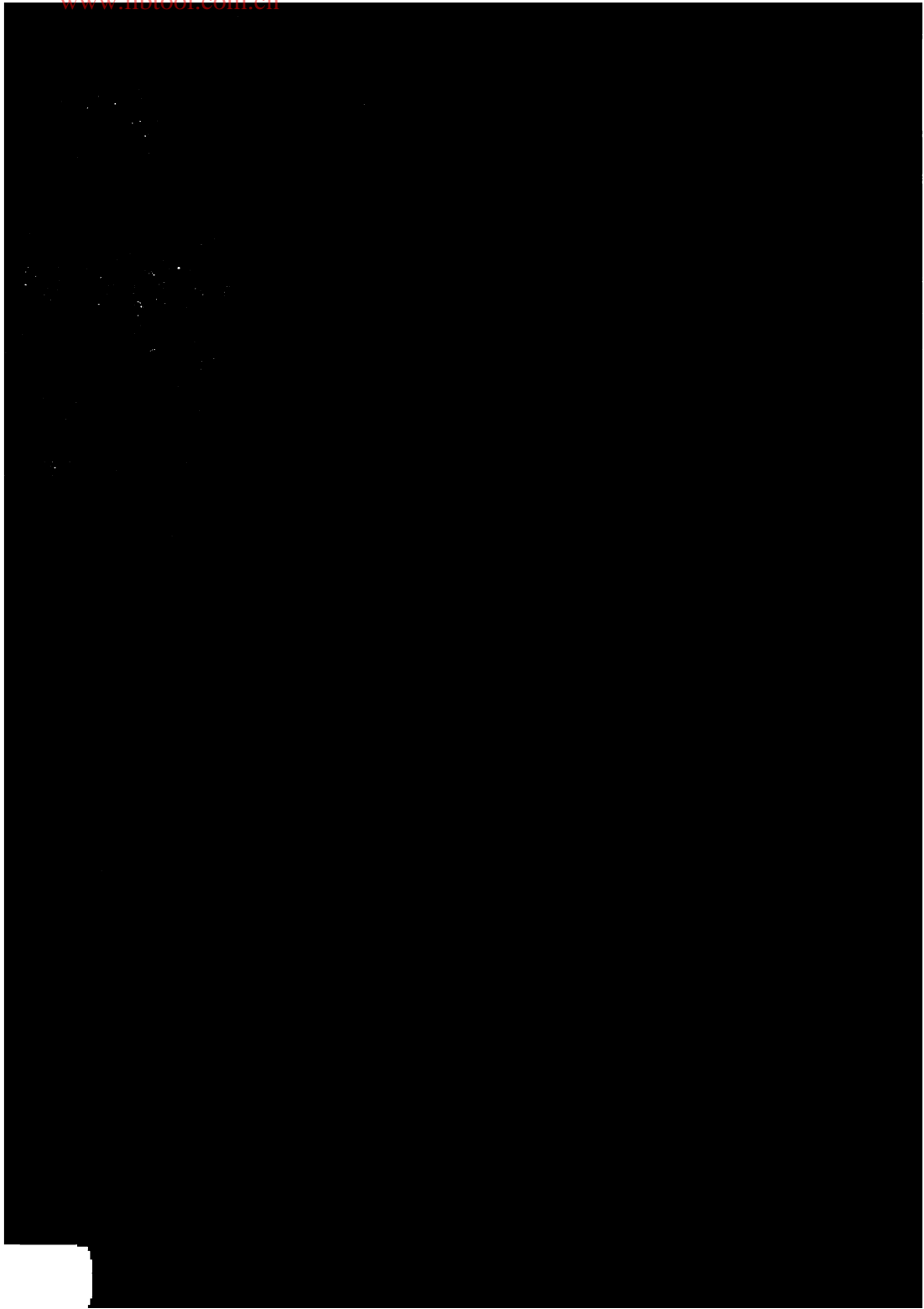
(3) Ap. Sirm. t. 2. col. 368 & 370. Chronic. ad calcem Vitae S. Vitenis p. 61.

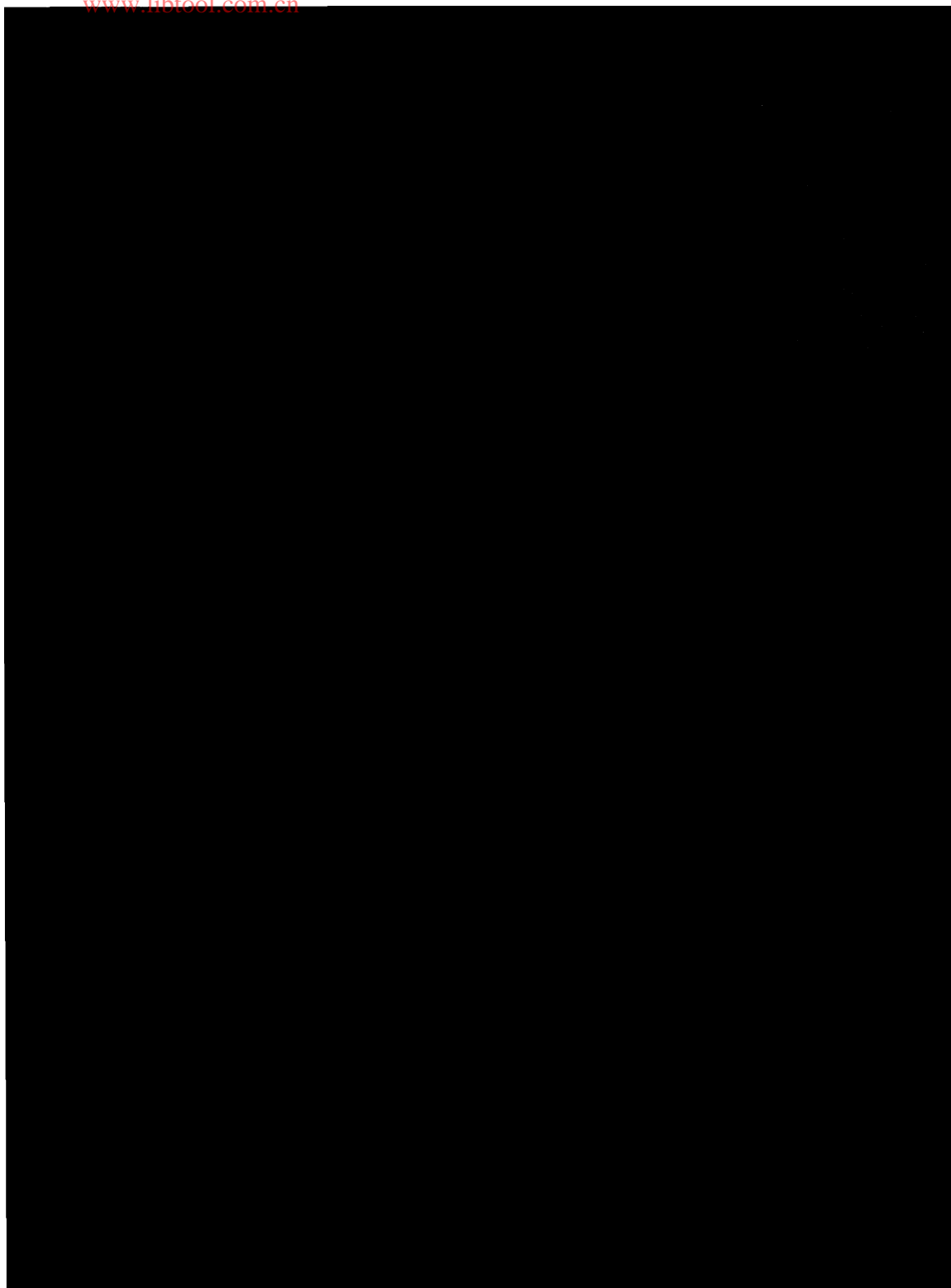

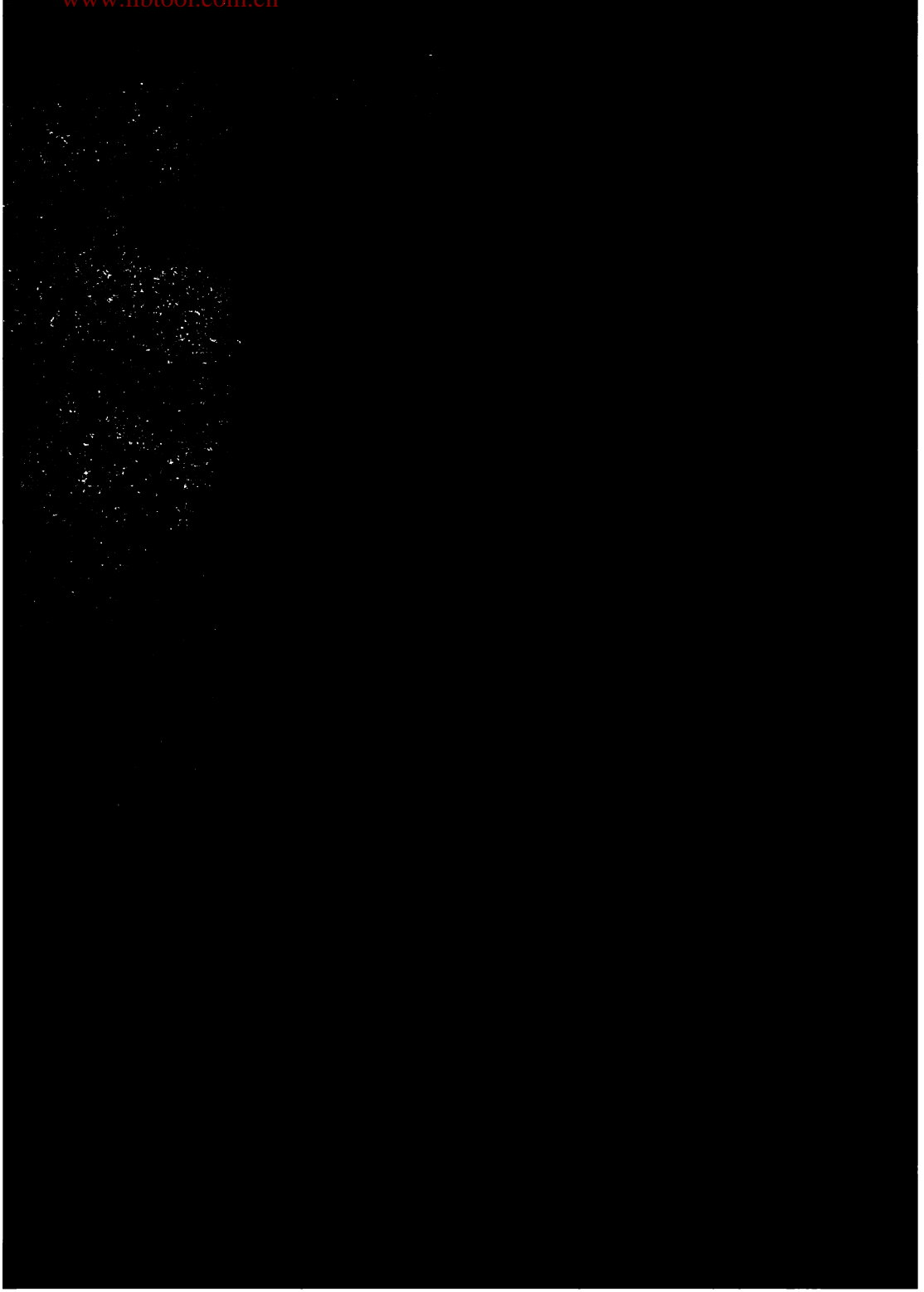

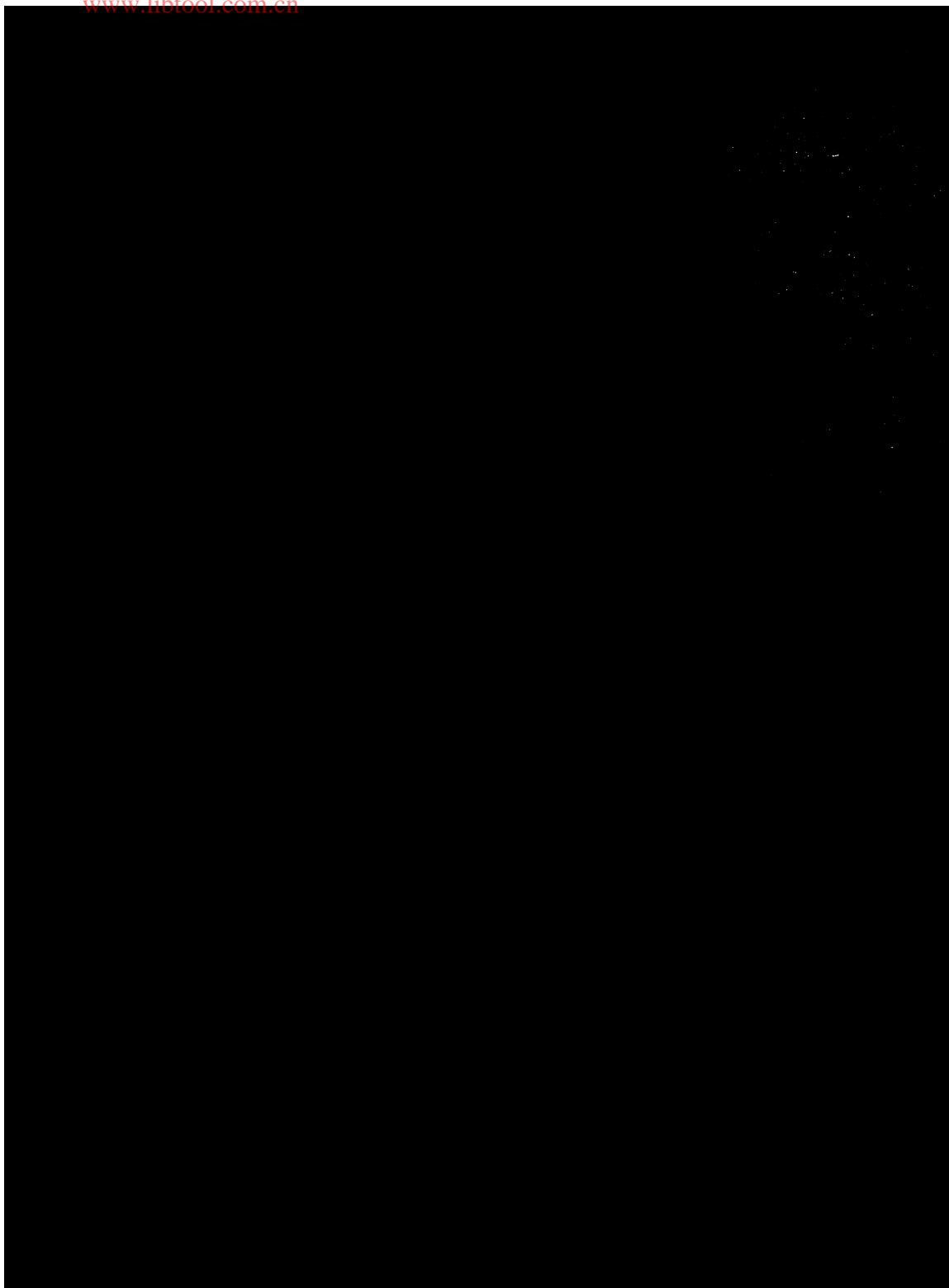

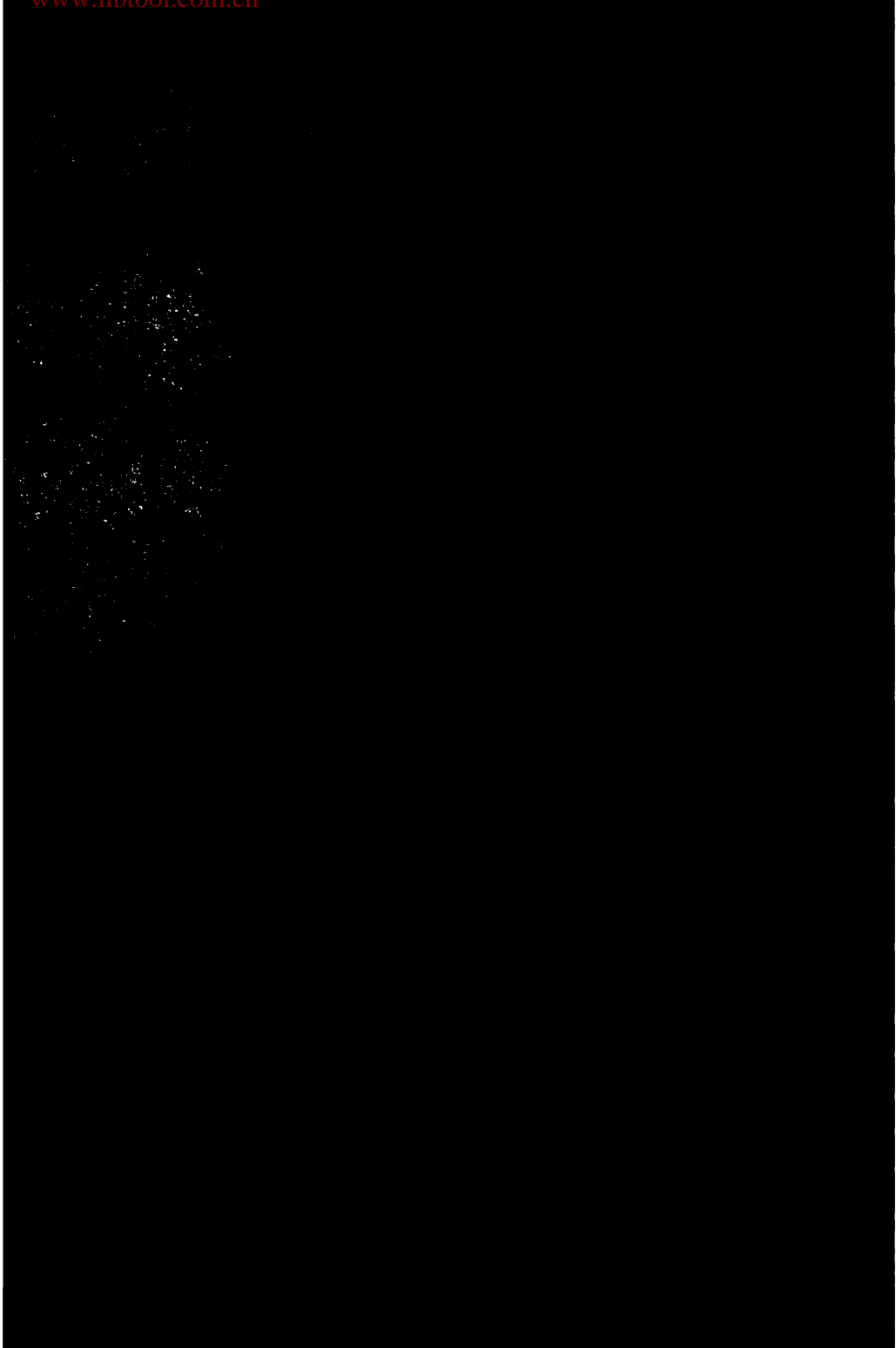

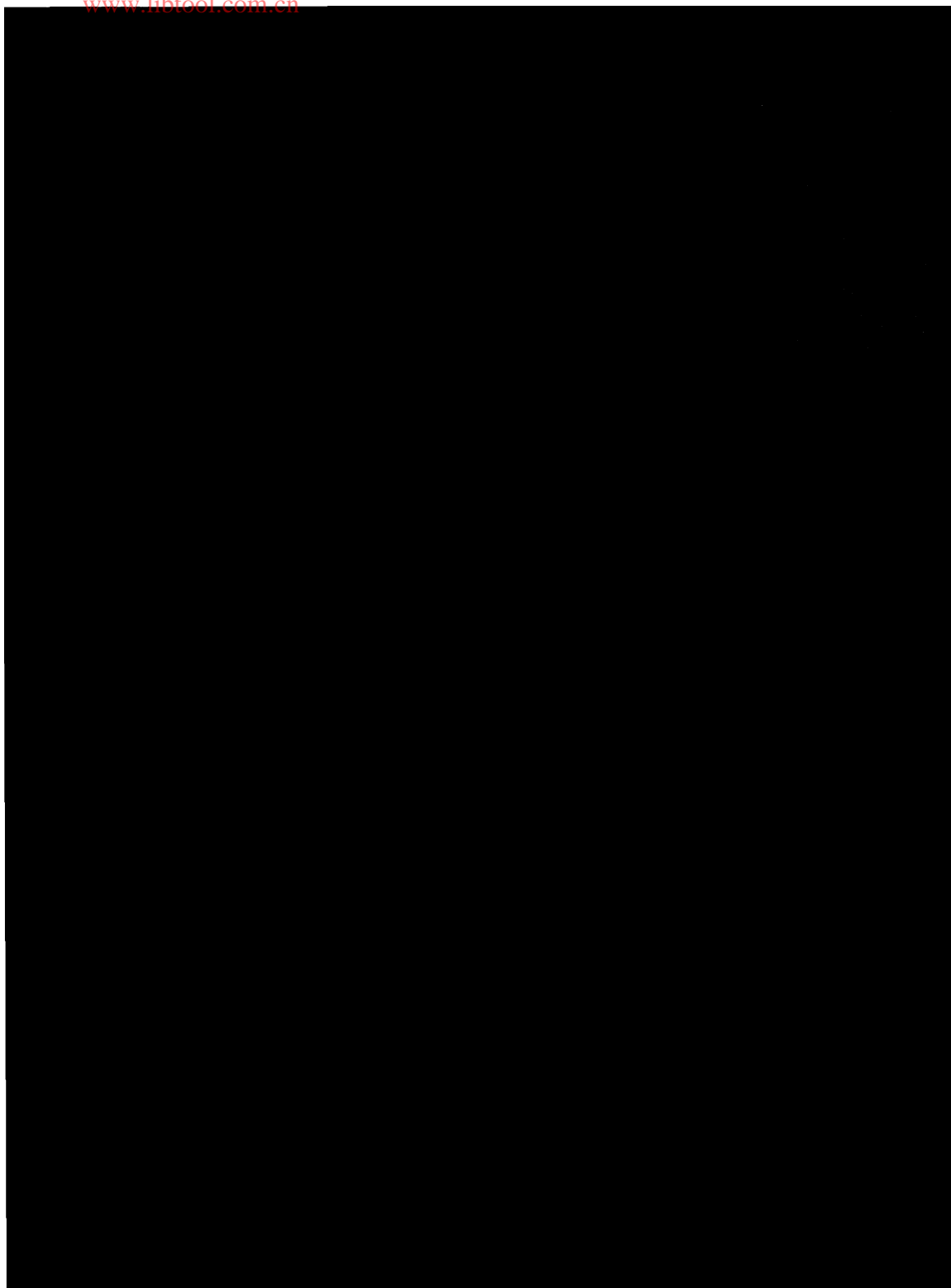

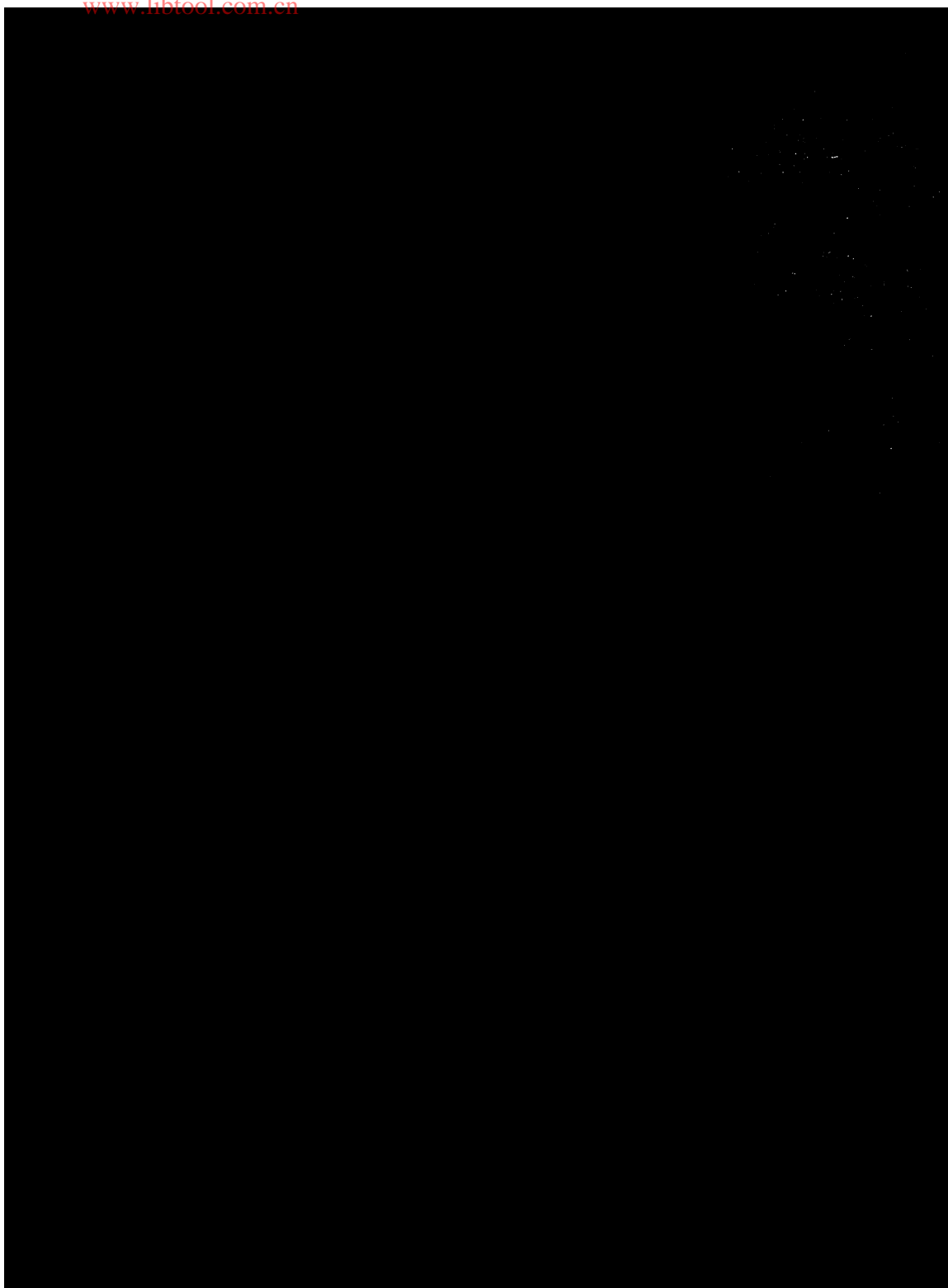

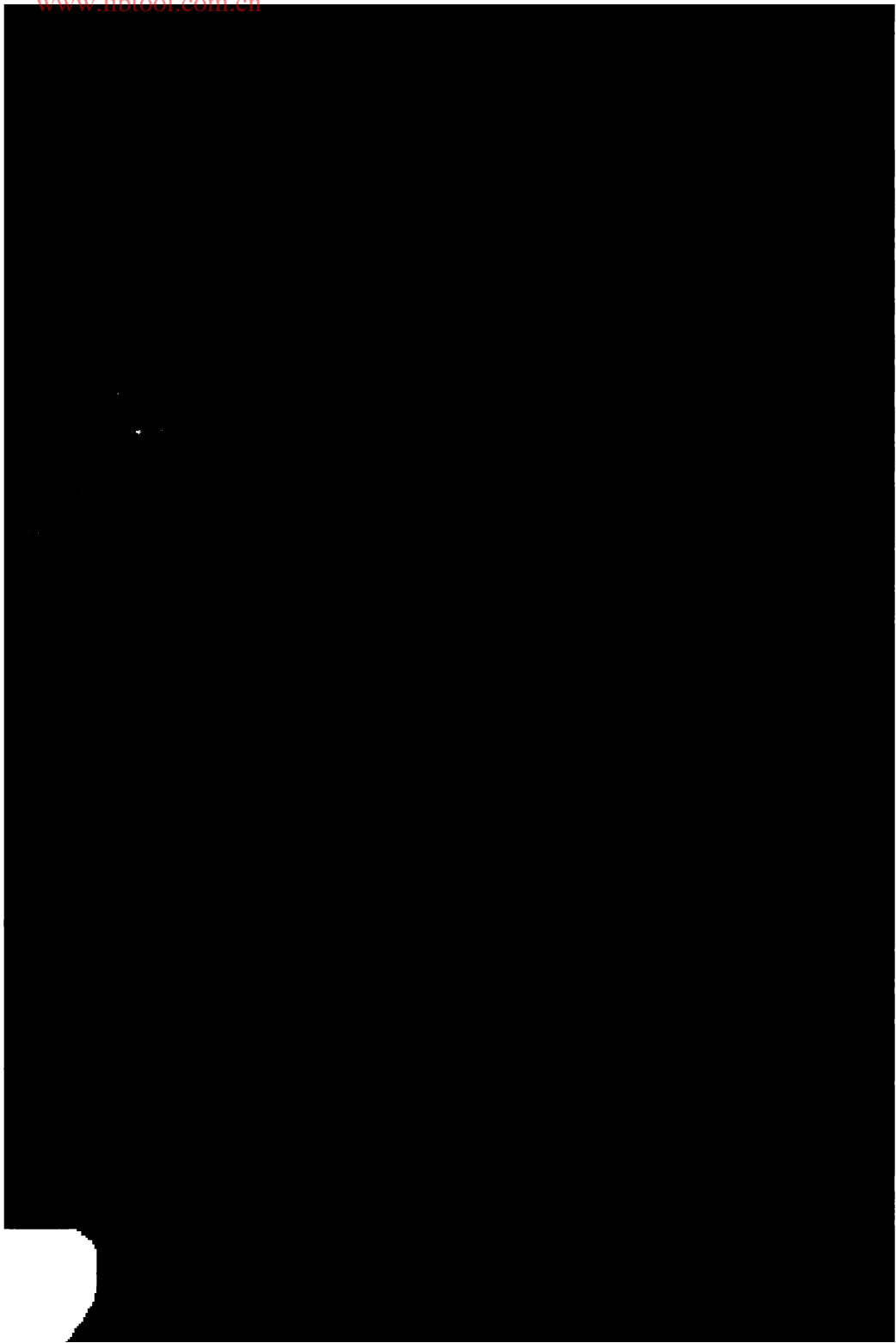

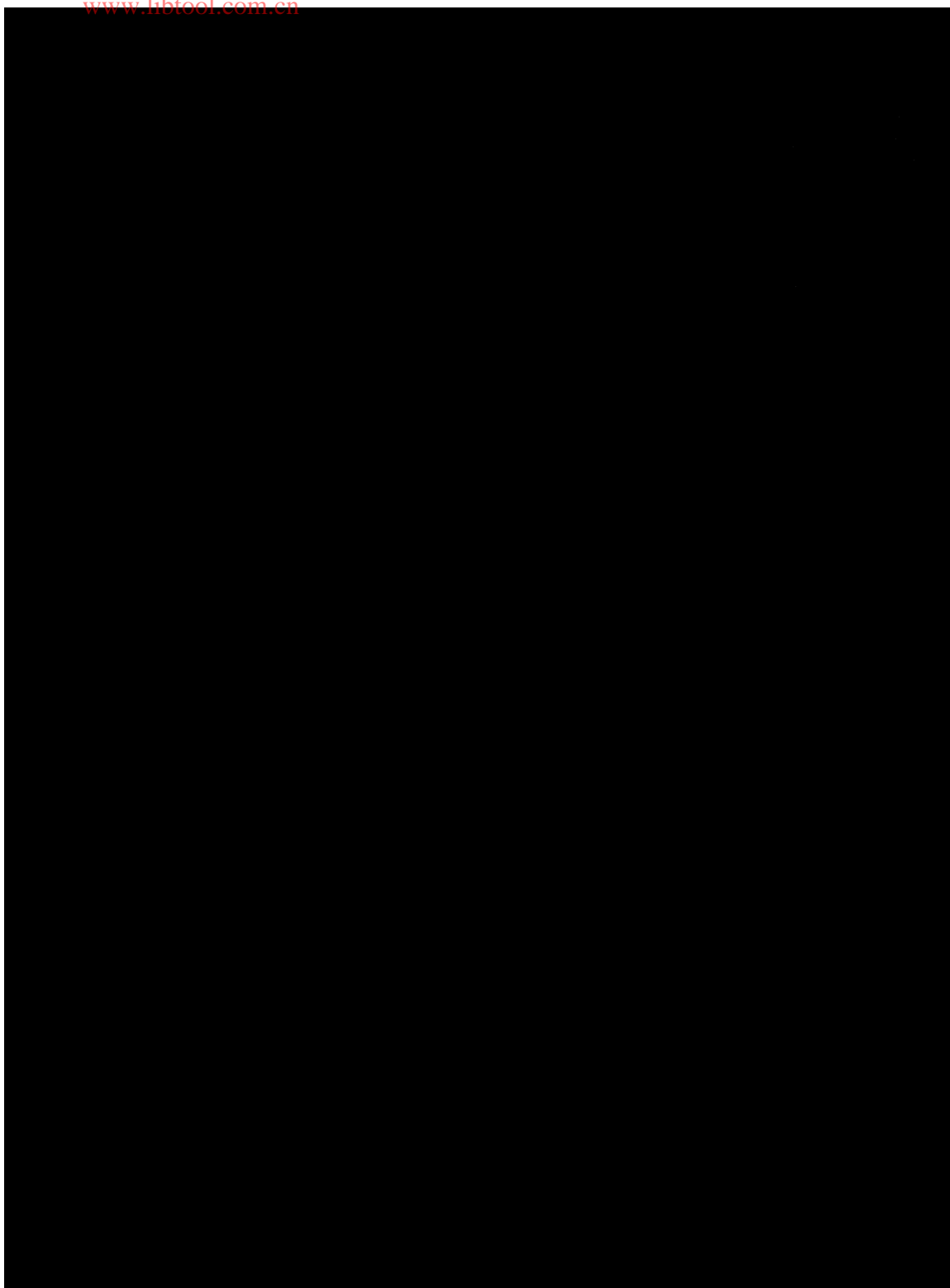

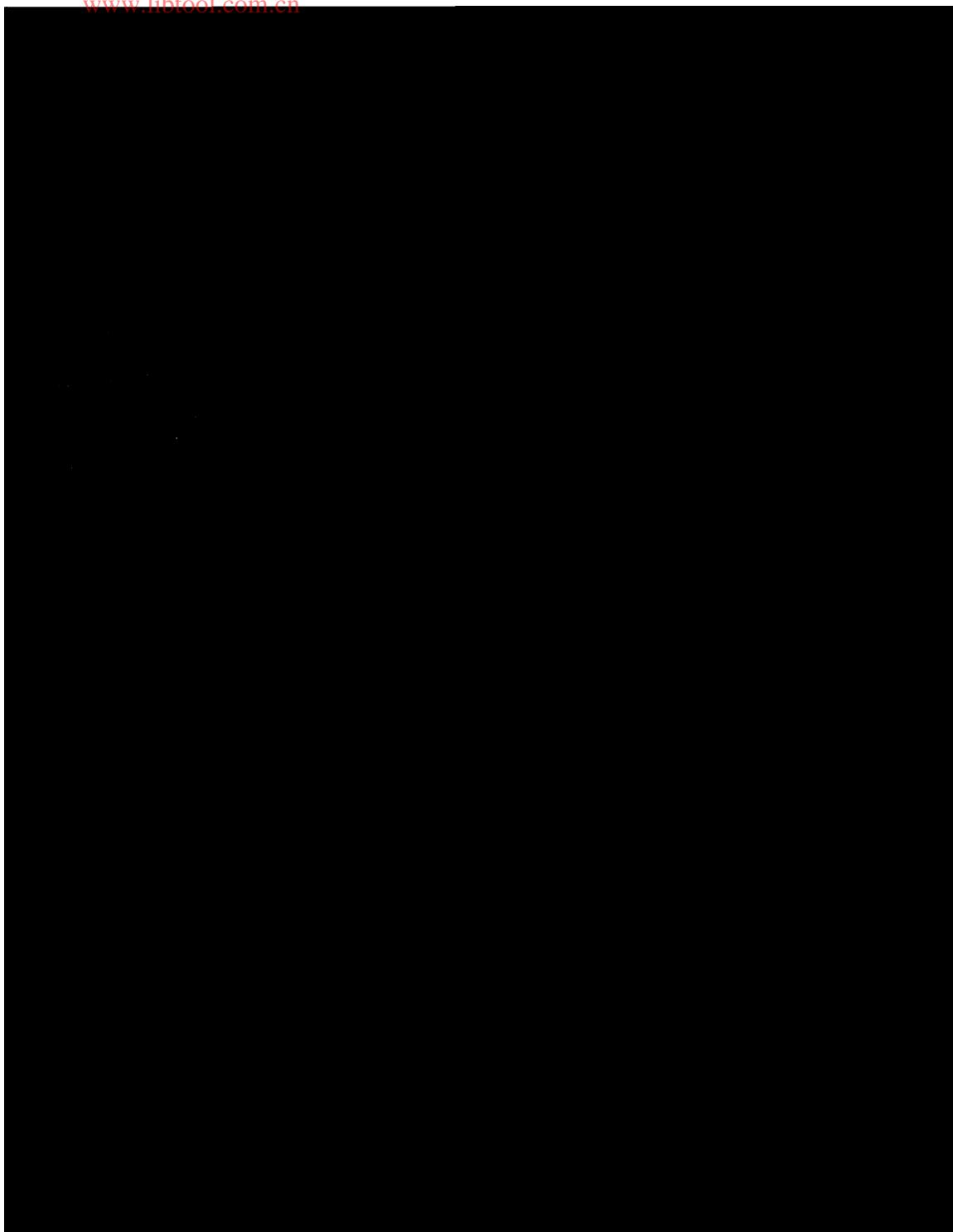

Tacitus (4) saa kort efter Plinius regner dem iblant de 7 Suev- Sed Mar
 vifke Folk, der dyrkede Hertha, og som synes at have beboet 100.
 Bagerland, og Mecklenborg. Jeg svarer hertil, at de egent-
 lige Suever have aldrig været noget Hovedfolk i Tydskland, og
 at de derfor af Plinio regnes til Herminönerne, og at deres
 Sprog eller den Alemaniske Dialect, som er langt adskilt fra
 den Gothiske, viser, at de ingentunde have været Gotther; At
 Tacitus, venteligen for Overeenstemmelse i Levemaade og Klæde-
 ning, haver udstrakt det Sueviske Navn meget for vidt; At
 Tacitus saavel som Ptolemæus regner ogsaa Anglerne til Suever, da
 deres Sprog, saavel som senere Skribenters, og indfødde
 deres Vidnesbyrd, der kiendte dem bedre end de, vise, at de
 hører et andet Sprog; At han rimeligen haver udgivet saavel Bær-
 ringen om Angler for Suever, fordi de boede hos og stode i For-
 bindelse med fem Sueviske Folk; At det synes, at Plinius haver
 adskilt end Tacitus, til hvilket Hovedfolk hvert Underfolk
 hører, som Tacitus, hvormed Tacitus ikke engang ret giver sig af-
 sig selv, som hermed mærkes, at Plinius vel paa en vis Maade for-
 tæller Hovedfolkene for meget, ved at udgive dem for fem, da
 Tacitus derimod kun haver tre; En Inddeling, som de Tydske
 Sprog synes at stadfæste, da man ei finder flere Hoved-
 folk end Gothisk, Alemanisk, Saksisk og Frankisk, hvilke toen-
 dte er i Grunden eet. Jeg anseer derfor Istævoner og
 andre egentligen kun for eet Hovedfolk, thi de sidste boede vist
 i Plinius Tid efter paa i Tydskland, og de forstes Navn er
 vistnok saameget som Ostroaonere. Dog har Plinius paa sin
 Tid været af den Meening, thi man seer af hans egen Beretning, at
 de i hans Tid kaldte Istævoner, have udi hans Tid boet ved Rhi-

Jeg at Varsdeni ere og de samme, fornemmeligen fordi deligen ser, at de have bebodt det Rhesenborgske, ligesom Barini, der med alle de andre sep Suediske Folk strakte ertions Germania, og dyrkede Herthe paa en De i Oceanen jeg i min tredje Tome haver formodet at have været i. Rimeligen haver Ptolemæus taget sine Beretninger af tvende Skribenter, som have anført dette Folk under forskjel i Navnene, saa og forskjel i Beliggenhed, hore er bleven forført til at giøre af eet Folk tvende, en Fjeld i mæder, fornemmelig i Henseende til Stæder, saavel hos nye Geographier. Da og Suevi Angiti synes efter dem, at have boet souden for Elven, omtrent i det Lüne, saa følger heraf, at den ene af Ptolemæi Autores haver i Bærernes Bopæls Strækning inde i Landet fra nordenden, og den anden ved Havet fra vester til øster. Og haver her af eet Folk giort tvende, bestyrkes end mere per han og sætter Longobarderne og flere Folk paa tvende. Hertil kommer, at Bærni have i de senere Tider gen boet ved Soen i det Rhesenborgske. Dog maae ved iagttages, at Folkenes Grændser have ved de idelige Størninger og Wandringer været meget foranderlige, breddede, snart indskrænkede. Hos Æthicus (6) nævnes hvilket Ord bør uden Toll læses Bærni, og sættes de Rugier, og Lungrer. Man holder almindeligen for at Tabent haver skrevet i Begyndelsen af det 5 Sæculo.

§. II.

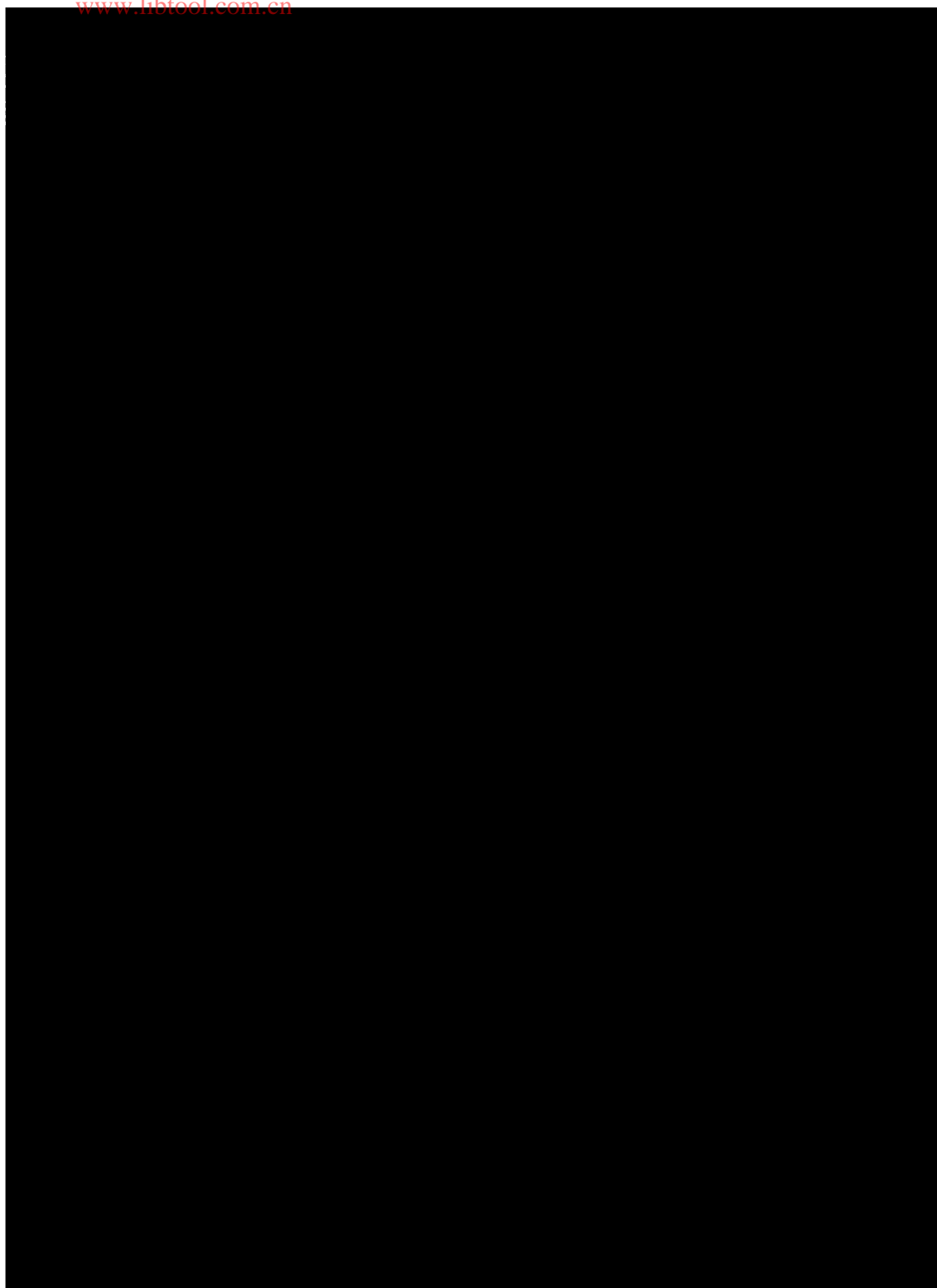
I Ptolemæi Tid finder man længe intet nævnt om dette. Deres Mægt Da de bleve udi samme Land, hvor de fra først havde meget stor i det 6 Sæculo boet.

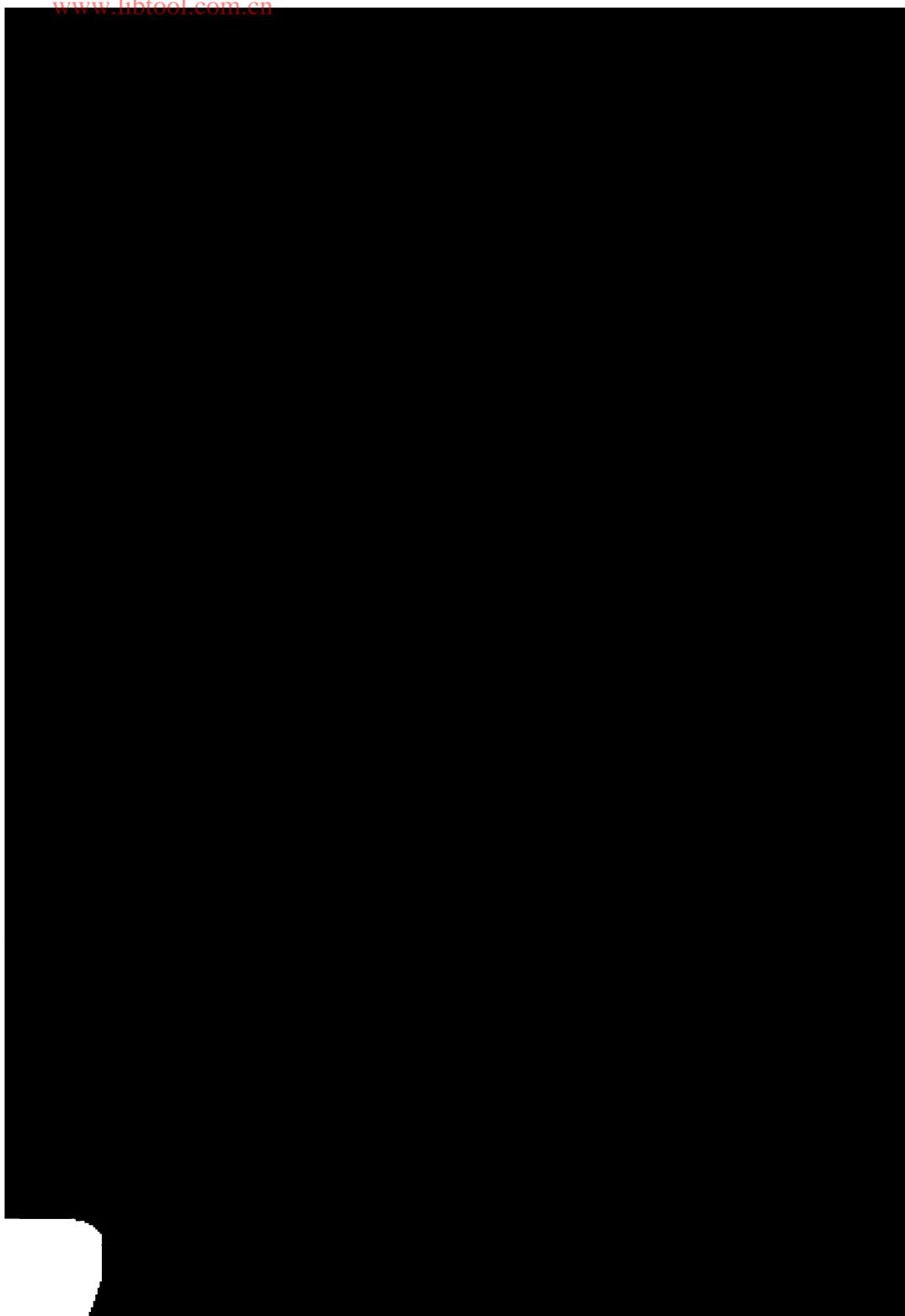

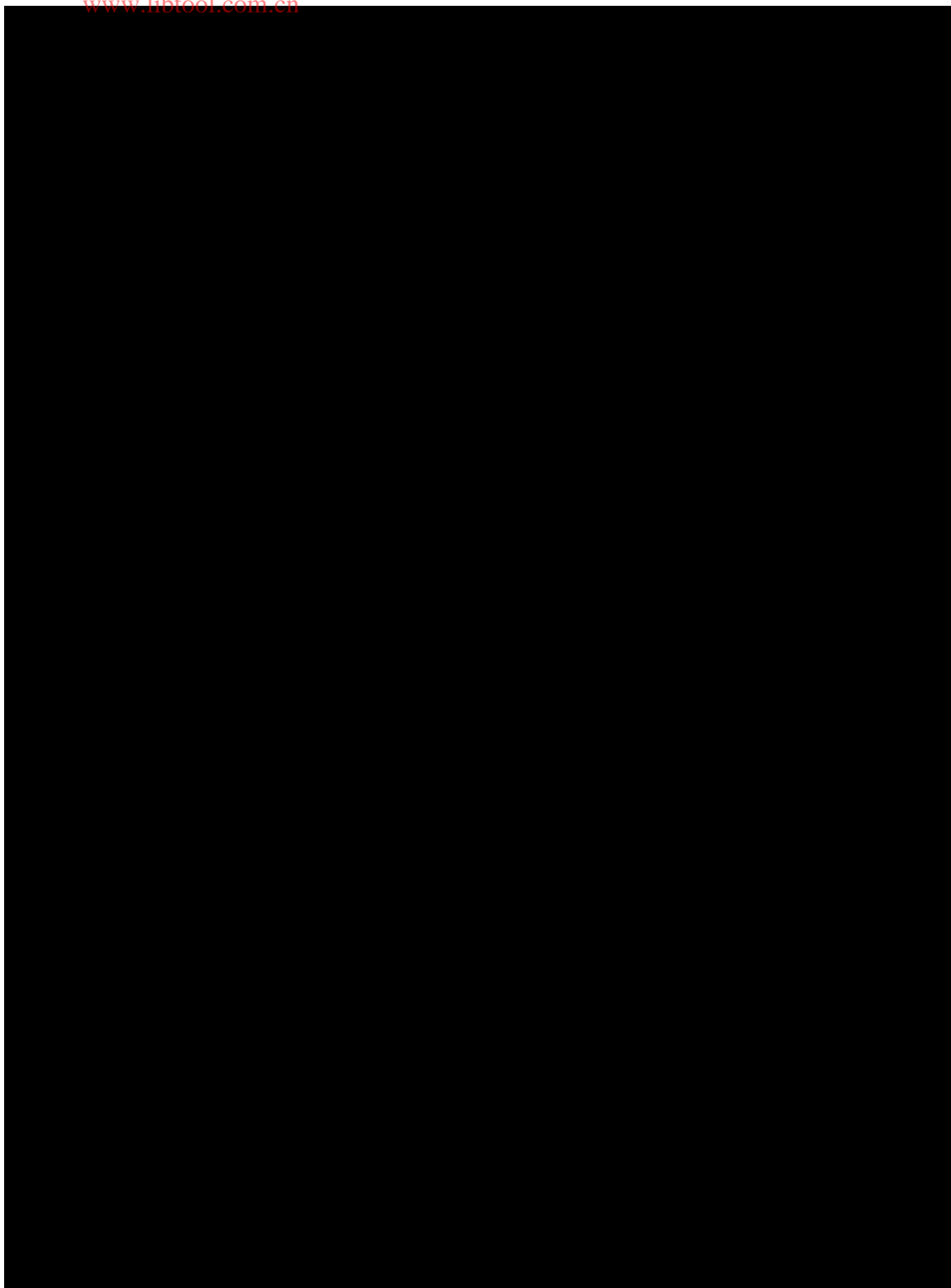
Ved Aar boet, saa er det rimeligt, at de efterhaanden see blandt sig
 280. mægtige, deels efter Nojionernes Udmarche, et med dem for-
 det Folk udi det tredie Saeculo, og som siden forsvandt i Ger-
 rien; deels efter de fremmede Herulers, som maaffte for sig
 foundne i de Egne, og efter hvilke i det mindste ei findes fornem-
 ligen yngre Spor udi de Egne, end fra det femte Saeculo; end
 efter Anglernes, deres Bundsforvandtes, Marche længer nord
 som maae være seet i Slutningen af det andet, og Begyndelsen
 af det tredie Saeculo; deels efter Thuringernes, deres Bunds-
 forvandtes, Marche længere sonder paa, som maae være seet
 men uvist naar, saafremt de ere de samme som Rendingernes,
 deels efter saa mange Sapers og Frisers Udvandring til Ger-
 rien i det femte Saeculo; og deels endeligen ved Krige, som
 giernes ældste Land, Sidiners og fleres have været i det

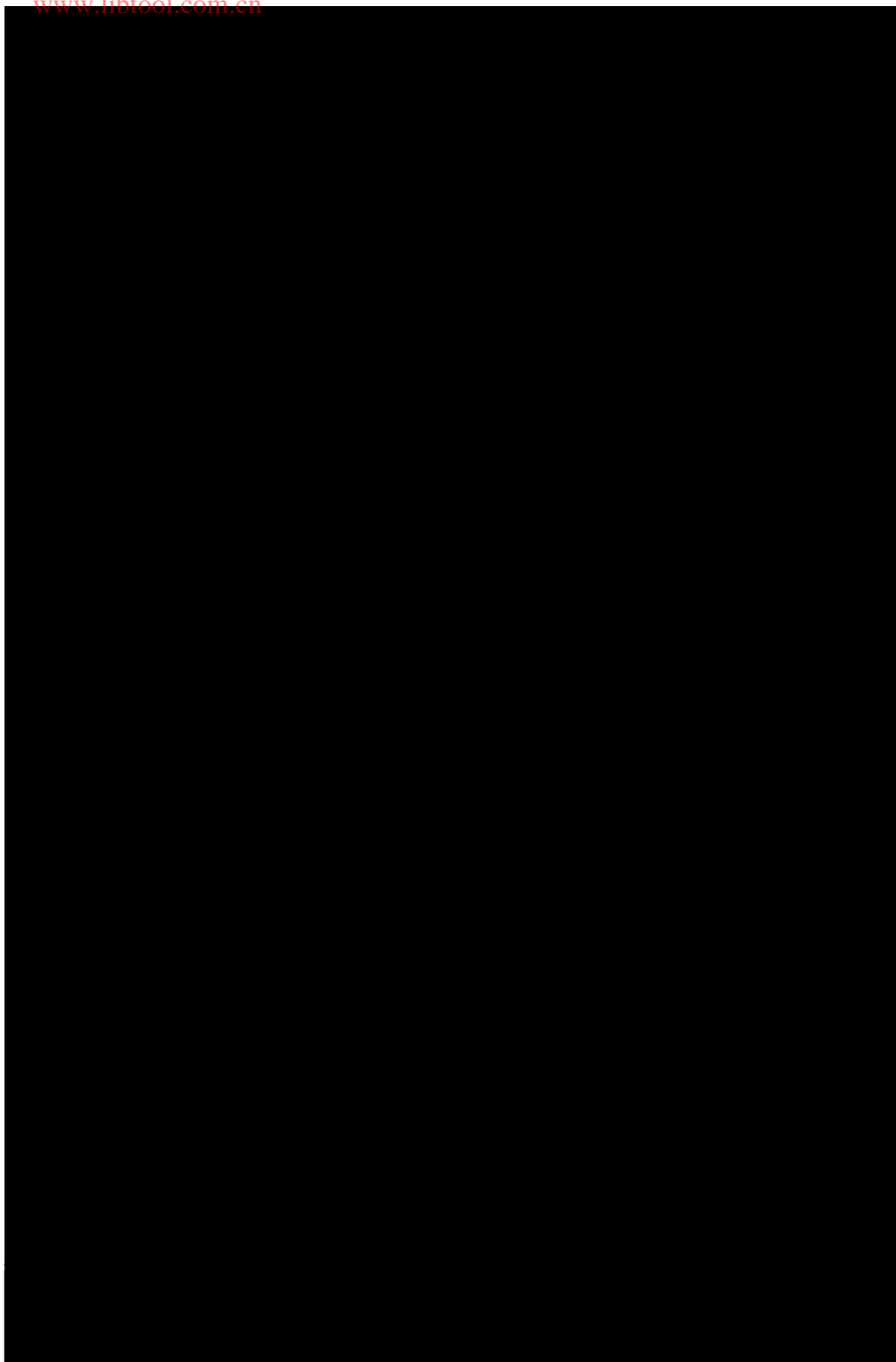
510. Ved Aar Saeculo besiddede af Varnerne. Saa meget er vist, at
 Deel Heruli droge nord efter til Scandinavien, trods igiennem
 igiennem alle Slaviske Folk, siden igiennem en stor Del af
 den venteligen var blevet ved Semnoners og Vandalers be-
 gende Lande, det er Mark-Brandenburg og Bag-Pommern
 derpaa igiennem Varnernes Land, hvorpaa de Danne-
 boede (7). Ved at eftertanke dette Sted hos Procopius
 at finde Rugier, Sidiner, eller nogen af Taciti syv slaviske
 viffe Folk navnte, -saa kan jeg ei forestille mig Sagen
 paa de Eider, -end at Varnerne have behersket alle Lande
 Oderstrømmen indtil Eideren, som fra meget gamle Tider
 været det Danske Riges og de Danske Folks Grændse.
 er nu Ptolemæi Chalufus Traven, til hvilken Sapers
 Ptolemæi Tid, saa sees heraf, at Varnerne maatte

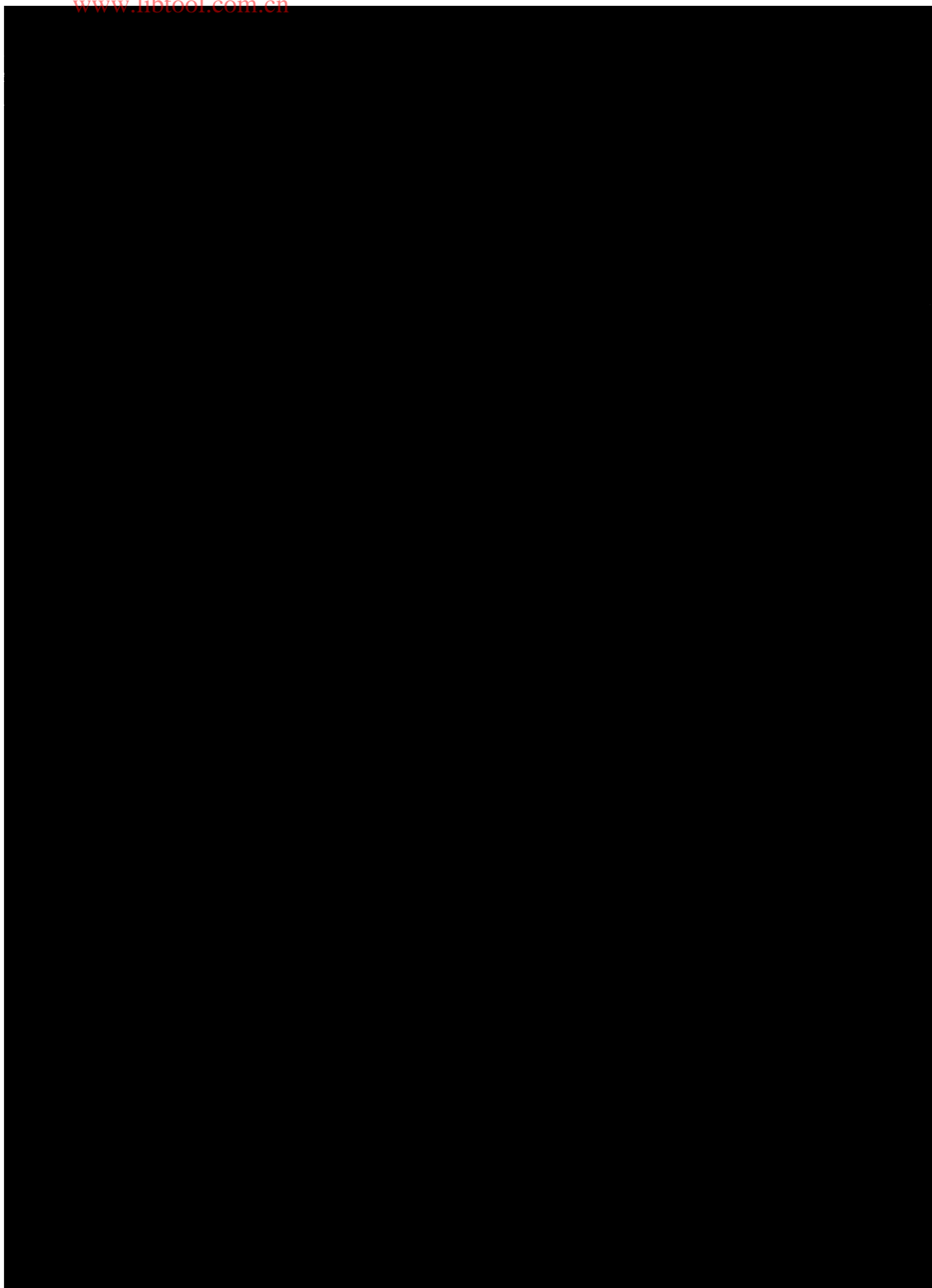
(7) Procop. B. Goth. l. 2. c. 15. C. B. 2. 1. 1.

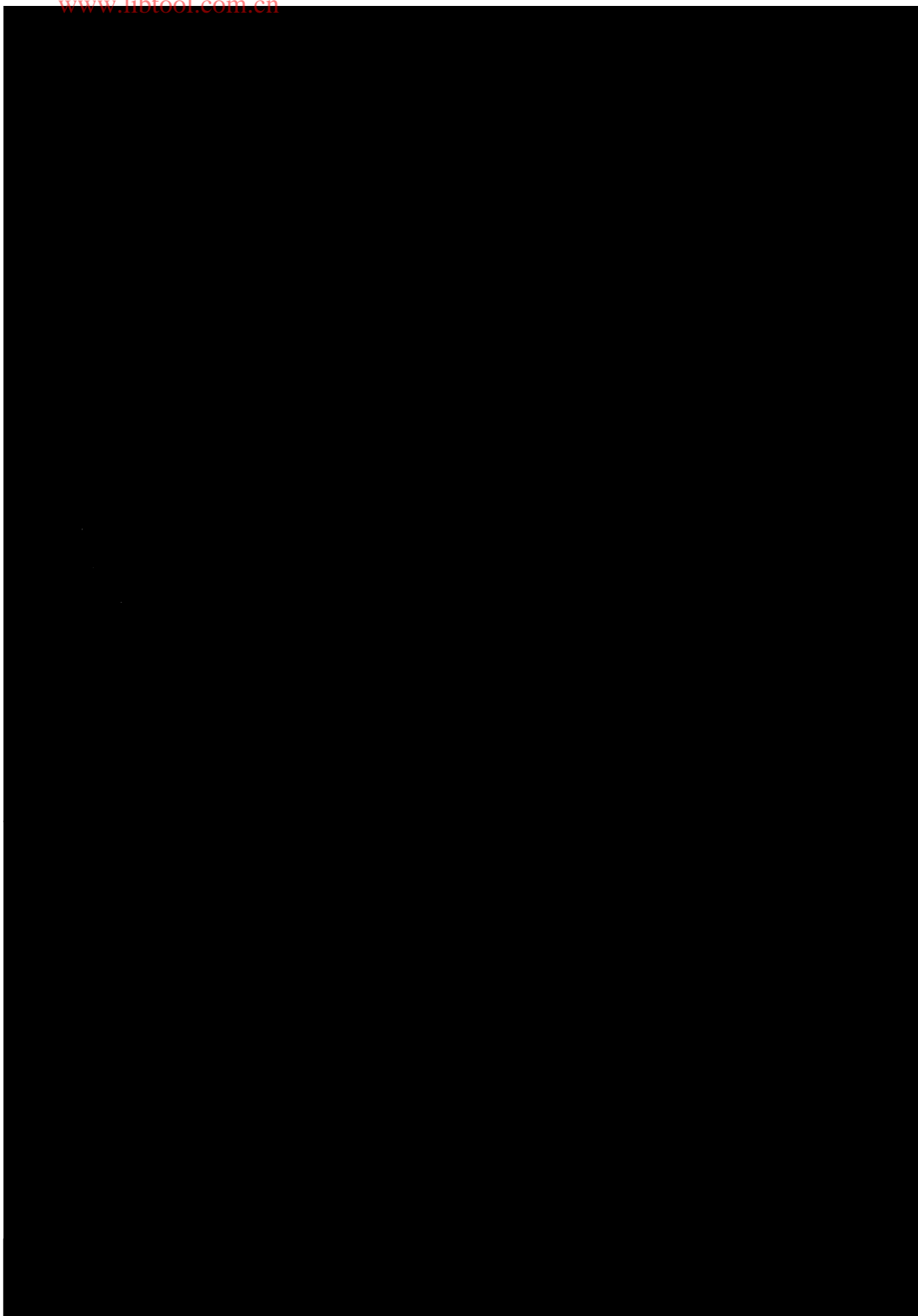

havde begyndt Krigen, at heel faas af dem blev tilovers,
 og vare ihjelslagne eller overvundne (12). Heraf sees, at
 dem maaske have strakt sig til Rhinen; og fra den Tid af tas
 i mere om dem; De ved Rhinen have vel maaske bukke for
 lærne, og tildeels for Sæperne, som fra det Thuringiske og
 disse Riges Forskyrrelse synes at have opnaaet deres største
 her i de Egne; Og de ved Østersøen ere uden al Tvil for-
 blevne underkvangne, og tildeels udroddede af Bønderne,
 i Slutningen af det 8 Seculo eyede alle Landene der, og
 besto i mange Folk og disse Regieringer, uden at man sin-
 dner efter Tydske Folk, hvilket forud sætter, at de maaske
 vore der en lang Tid. Til Slutning vil jeg anføre et mær-
 keligt Sted hos Jornandem (13), at den Vest-Gothiske Konge
 Theodoric, satte sin Eltente Achilt over Sueverne i Spanien,
 som havde ihjelslaget deres Konge Ricciarum, men Achilt,
 som fød af Bærnernes Stamme, og langt istil fra Gothe-
 rnes Mod, gjorde Oprør, men blev fanger og halshugget.
 Et Sted sammensignet med Plinius, beviser efter mine Tan-
 ker at være Gother, men formodentligen Joter. Ida-
 rickus skriver ved Aar 457, at Ajsik forlod Gotherne, og op-
 gik i Gallien, og at han Aar 458, da han higede efter det
 Land, døde i Dottucata i Junii Maaned.

§. III.

Deel nyere (15) have samlet adskilligt om dette Folk,
 og samle Skribenter, og deels ved Samvindinger, og frem-
 ført

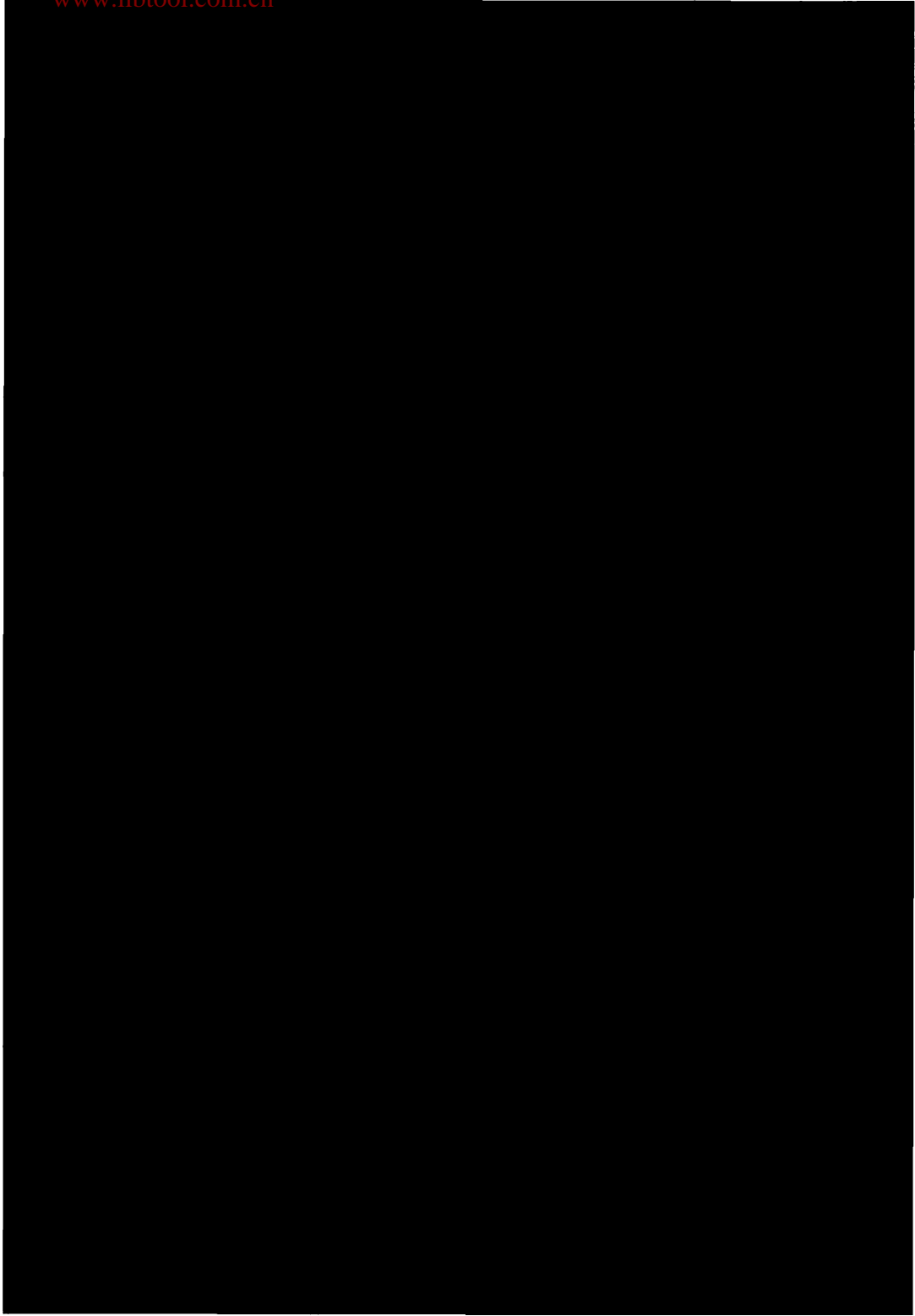
Noget om
 dem af nye
 Skribenter.

1) Friedegarius c. 15; 2) Da-Ches. 1, 1. p. 746.

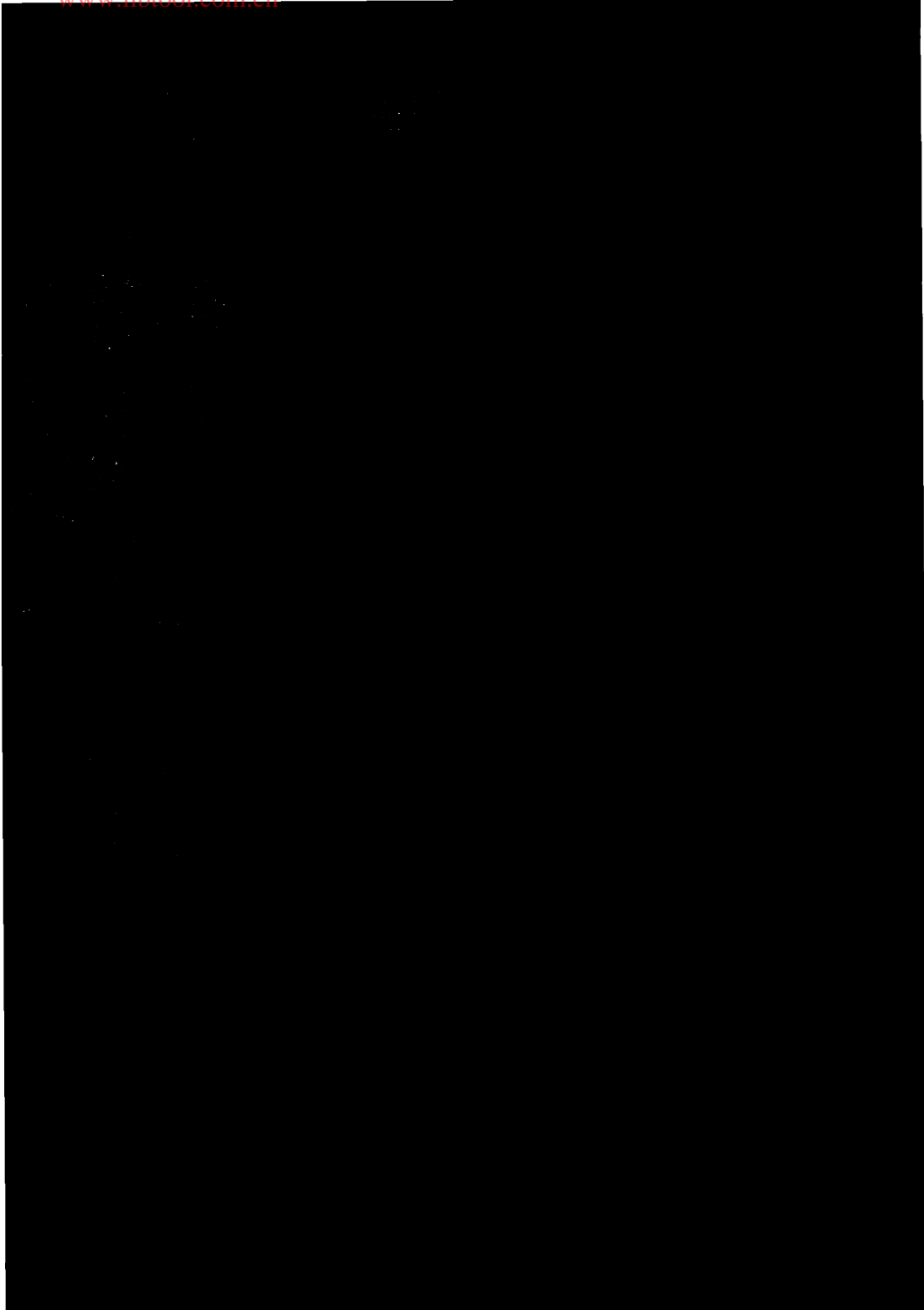
3) De reb. Git. c. 44.

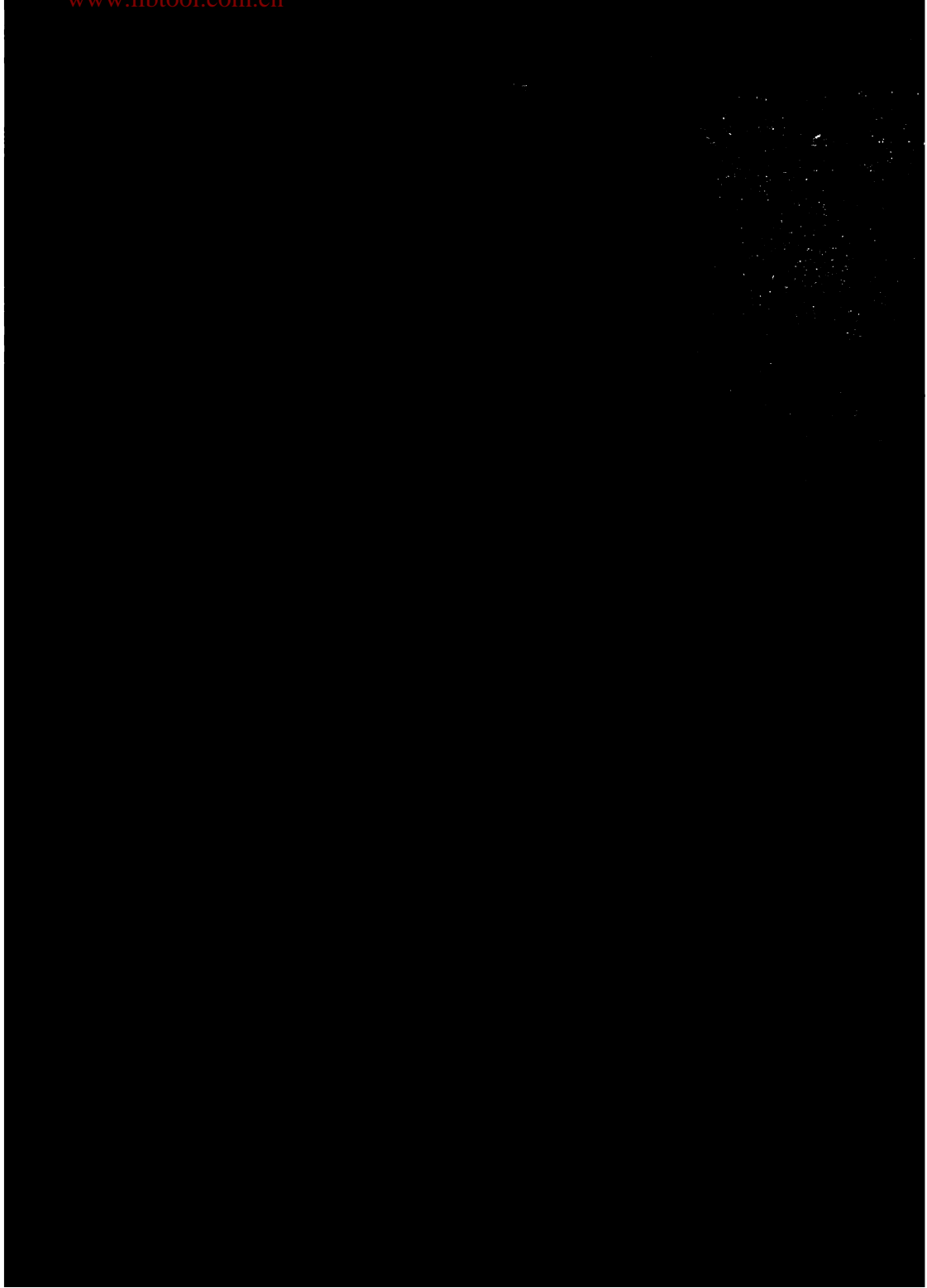
4) p. 26 & 27.

5) 1) 2) Thom. p. 150 — 145. Francks Hist. 1, 1. p. 4.

funder man udgaae, dersom man vilde antage, at der er
 Hædering i Ordene af Jernens Fortælling, og at Gotherne
 hængte Bandaterne, og siden Rugierne. Men hvorom
 det er, saa synes mig heraf klart at følge, at Lemovier og
 Kætter have beboet det og det samme Land, næsten paa den
 ene og at de første ere de samme, som de sidste under et andet
 Navn, eftersom de ellers aldrig forekomme i Historien, med
 mindre man vilde opste dem for Ptolemæi (4) Nilouaiover, som
 sætter imellem Rutenier (2: Rugier) og Buntanter, (uden
 at de samme som han fort forhen haver kaldes Bugunder, og
 at strække sig til Weiselen, og der uden Tvil ere de samme
 Burgunder); men hvilke Ord siene end mere til at stadfæste
 disse Bandater, saasom man heraf seer, at de udi Ptolemæi
 have maat forlade Sæskanten, og at de have været længer
 om efter; hvilket end mere stadfæstes derved, at han der ikke
 har Bandater. Men at Bandaterne have været, forend de
 hængede af Gotherne, et meget mægtigt Folk, sees af denne
 Fortælling hos Paulum Diaconum (7), hvilken uden al Tvil har
 skrevet sig forend Christi Fødsel, da man fra Christi Tider af
 seer at Longobarderne have omtrent beboet det Lüneborgske ved
 det, og da man ogsaa veed, at Bandaterne beboede gandske
 længe her i det andet Seculo ei mere bag Nommern. Hans
 Fortælling lyder saaledes: Winili komne under deres første An-
 komst og Ayo til det Land kaldet Scoringa, (hvilket
 Land besættedes Meltenborg i sig, og maaskee ogsaa endel af
 det, men hvoraf dette Navn er kommet, formaaer jeg ei
 at sige, ingen maaskee her tænke paa Scirerne; Rimeligst er Du-

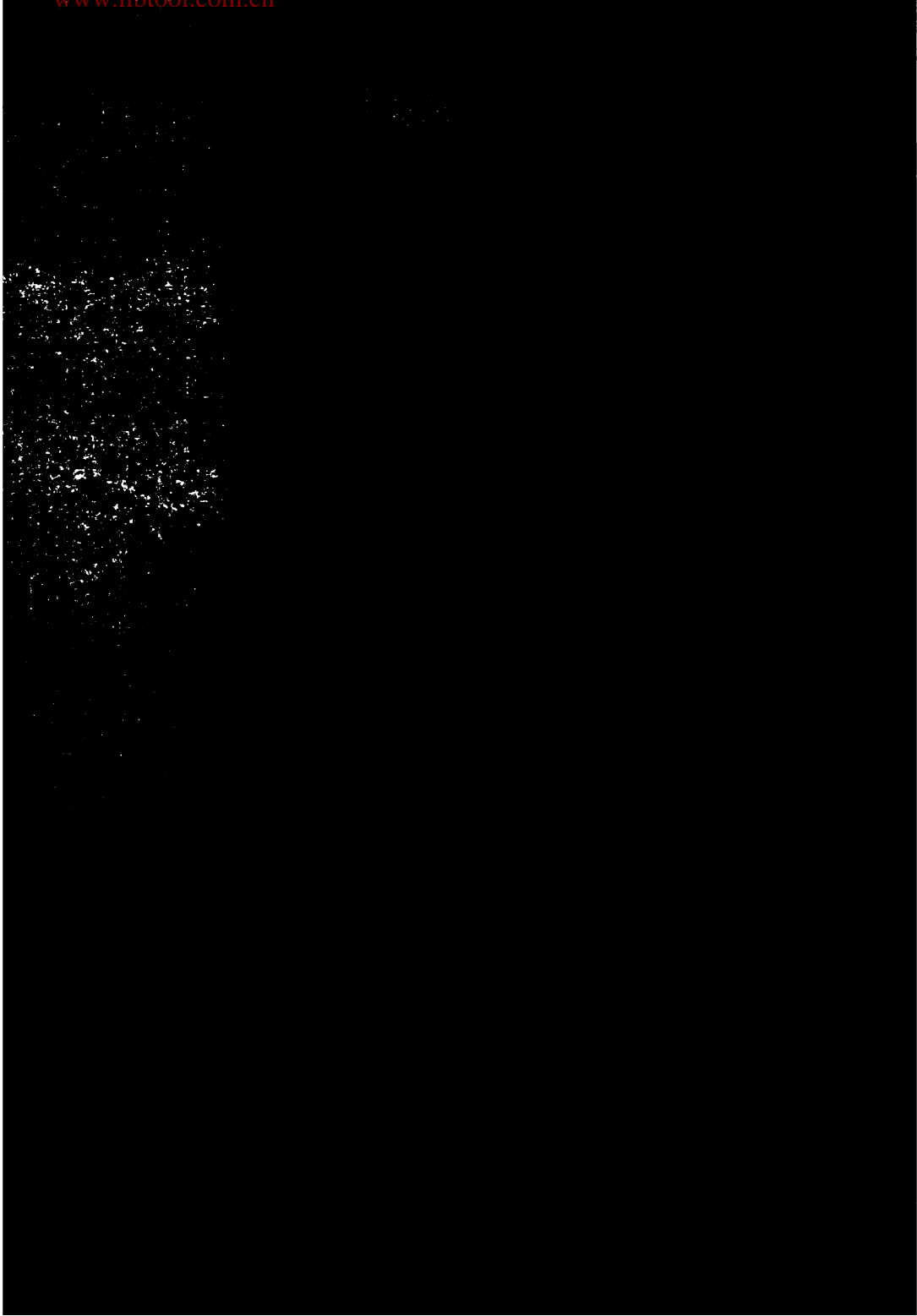
Forend
 Christi Fødsel

R. r. 9

des

(4) L. 2. c. 11. p. 7.

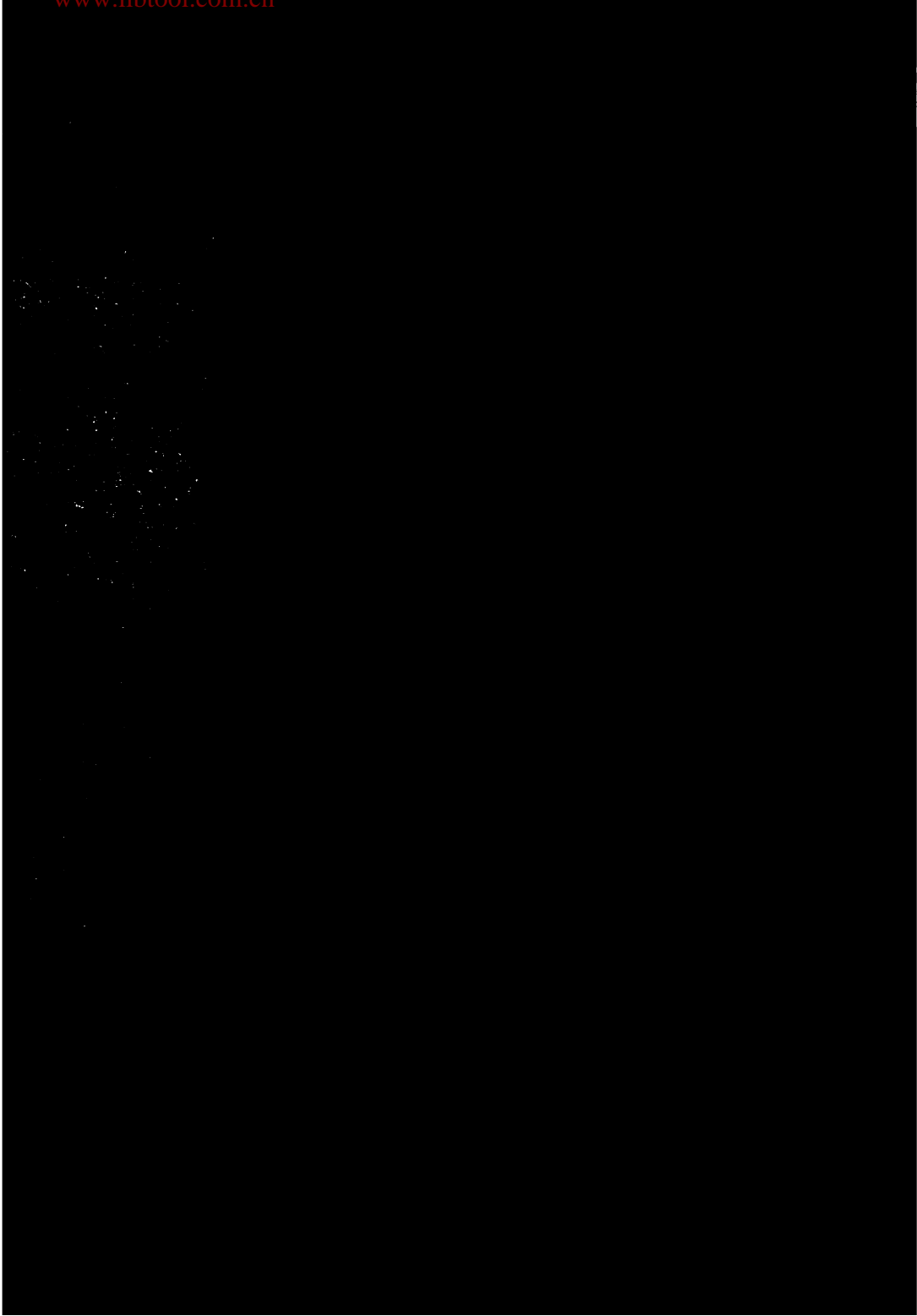
(7) H. Long. l. 1. c. 7. 8. 10. 11. 12. 13. p. 749—752

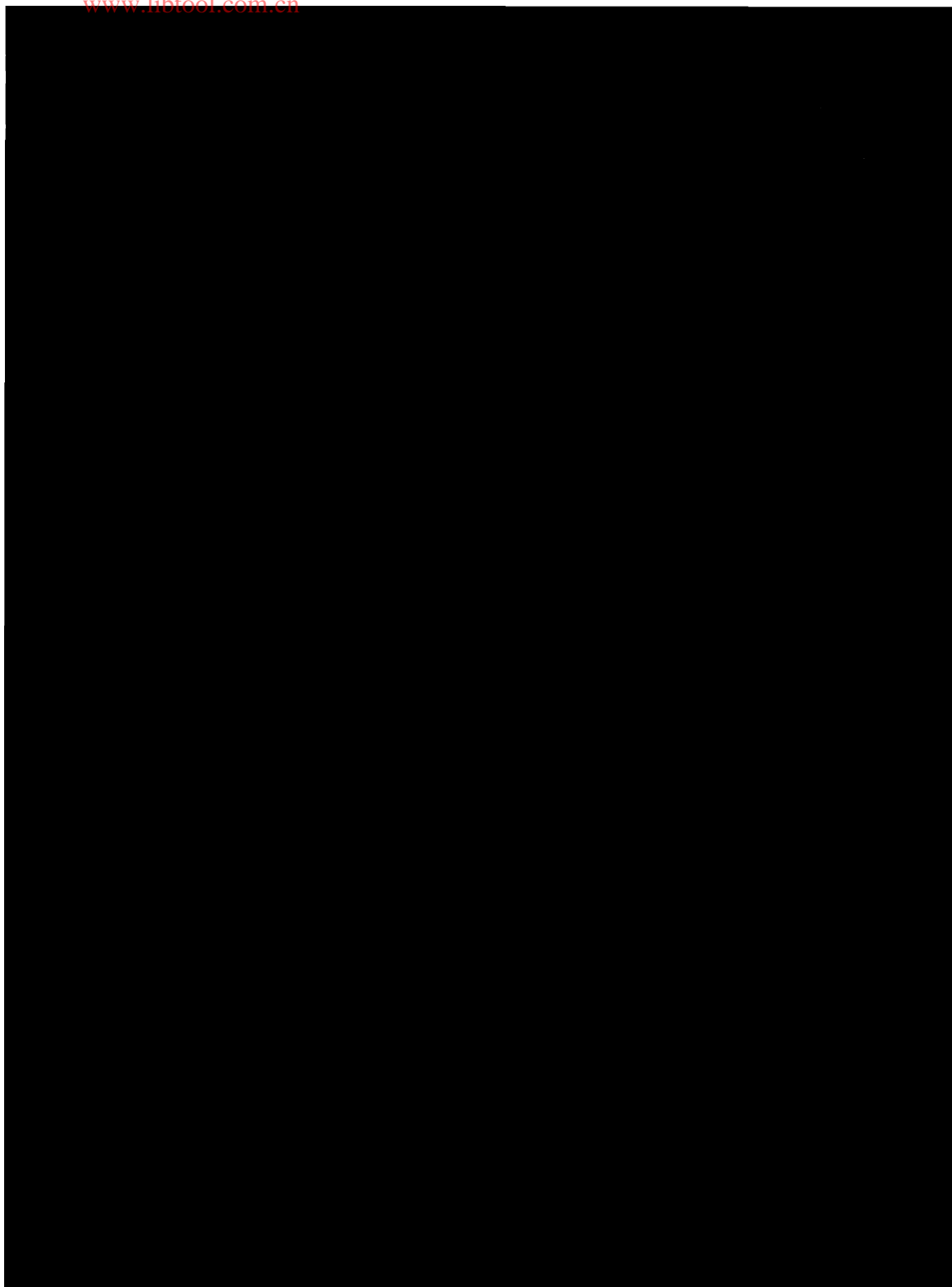

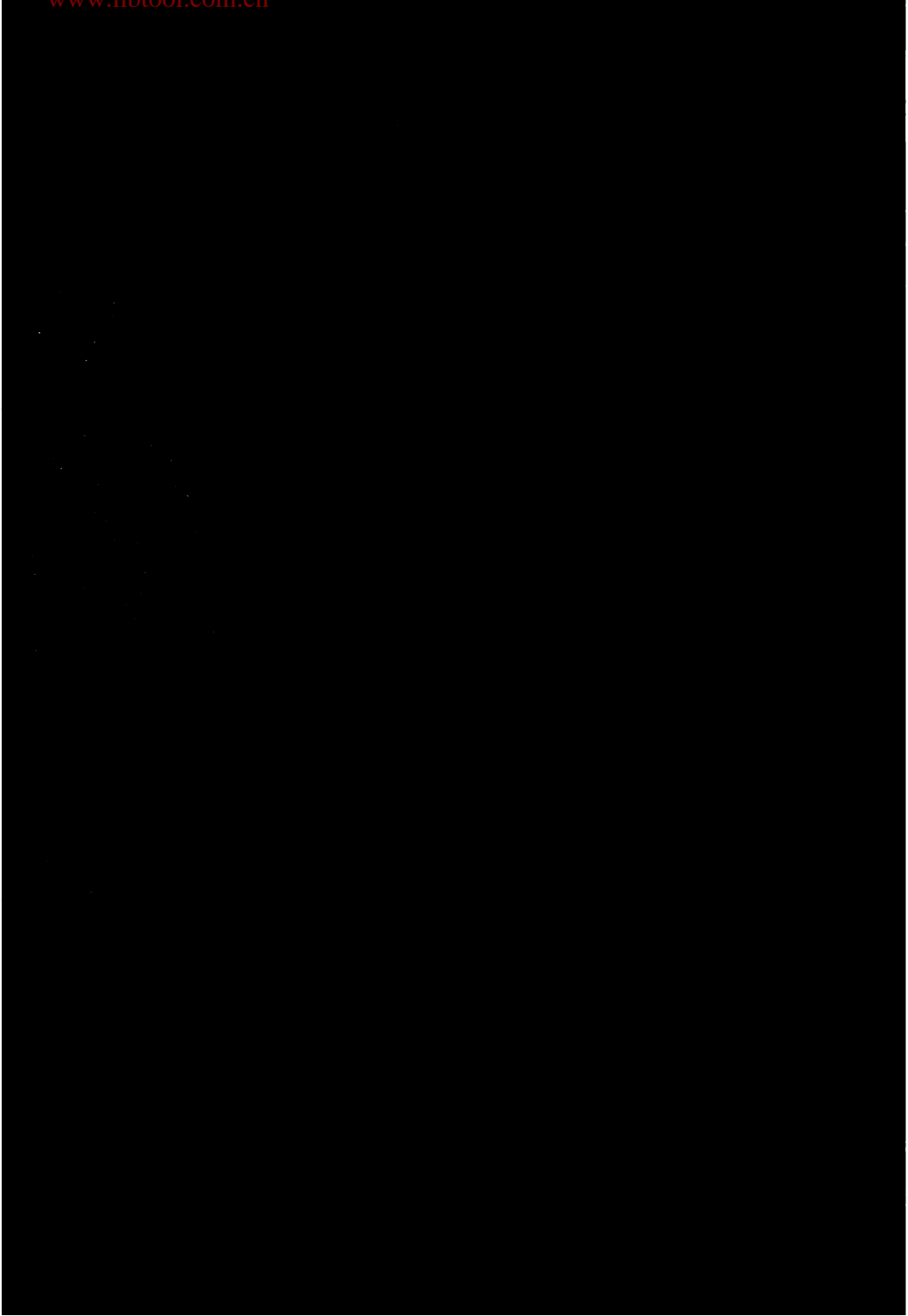
... som har været i den her høved Stamme
 ... ja endog heuregnet Goetherne til dem, fordi
 ... Drige havde gjort sig anseeligere end noget andet Folk af
 ... Stamme; De Longobardene ere komne til Bog-Pommern,
 ... Vandalernes sidste Ende, omkranset i Slueninge af det andet
 ... ; efter som ingen mere nævner Longobarder ved Elven
 ... der døde 147, og man siden finder dem at
 ... ja længere, jo mere inod Osten, og deres øvrige
 ... og Tøiger, som forekomme hos Paulus, udfordre en
 ... Tid, allerhøjest nogle Longobarder have allerede streiffet
 ... Donau under Marco Aurelio; At Afsipiti have maaske
 ... tilbageblivende Vandaler, maaske da boende i et
 ... af Jer-Pommern og af Mark-Brandenburg, efter som
 ... synes da allerede at have forladt den, og grundet jeg
 ... Afsipiti have været Vandaler, derpaa, at Aedingi
 ... Vandaler, og kansee de samme som Afsipiti
 ... der ellers, at det Ord anføres om dem, saa meget hos
 ... som Afsipiti, Aedingi, Aest, allerhøjest naar
 ... detil, at Procopius kaldet dem uslykkelige Goether,
 ... kaldet værdede Wotan. Det er derfor det mueligt, at de have
 ... Goether, som under den mellemste Odia
 ... sig fra de andre Goer, thi at fore dem fra de
 ... Goer drister sig mig et til. Overalt er det uueligt
 ... alle aking i saa gamle Sager.

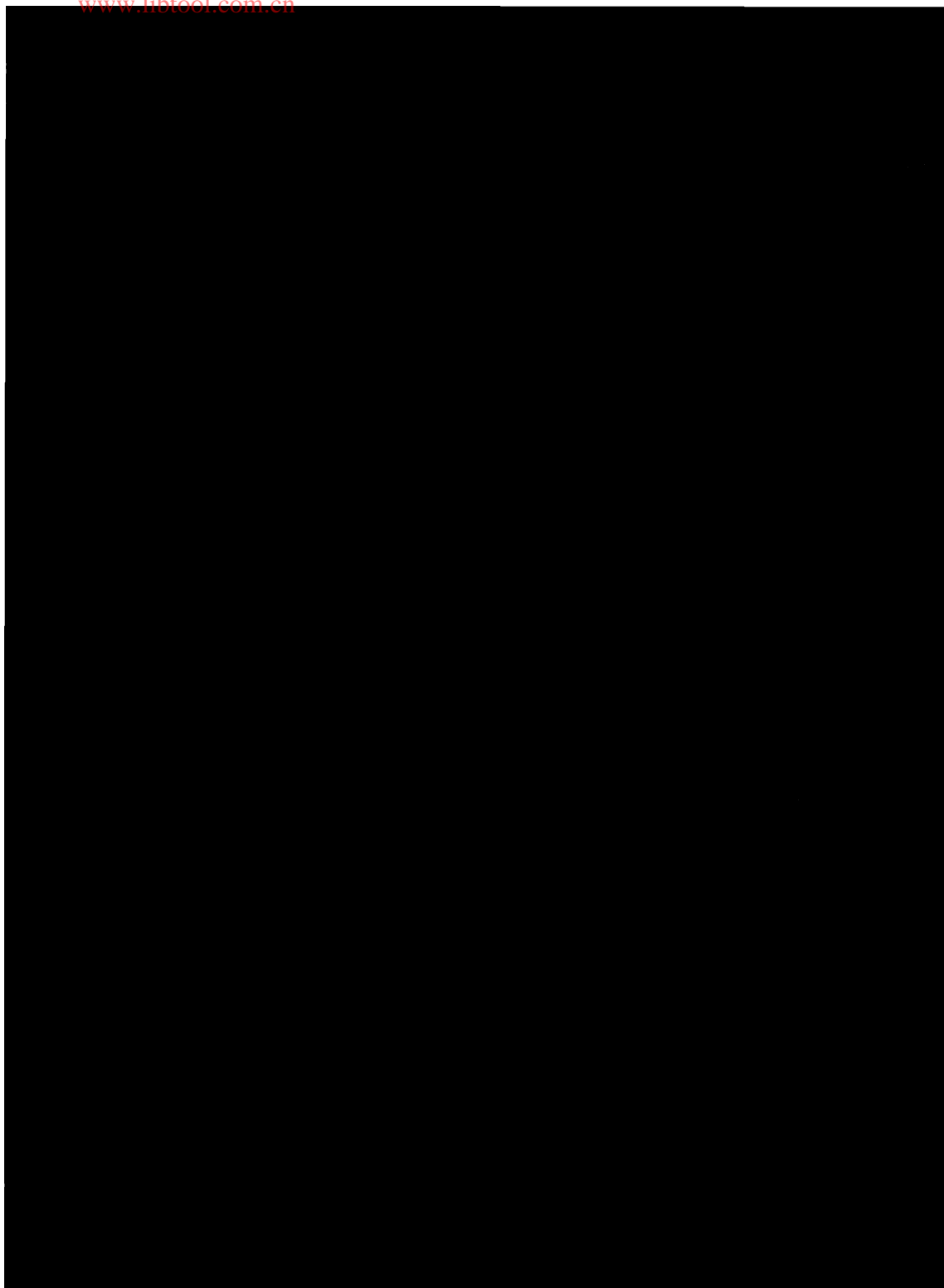
§. II.

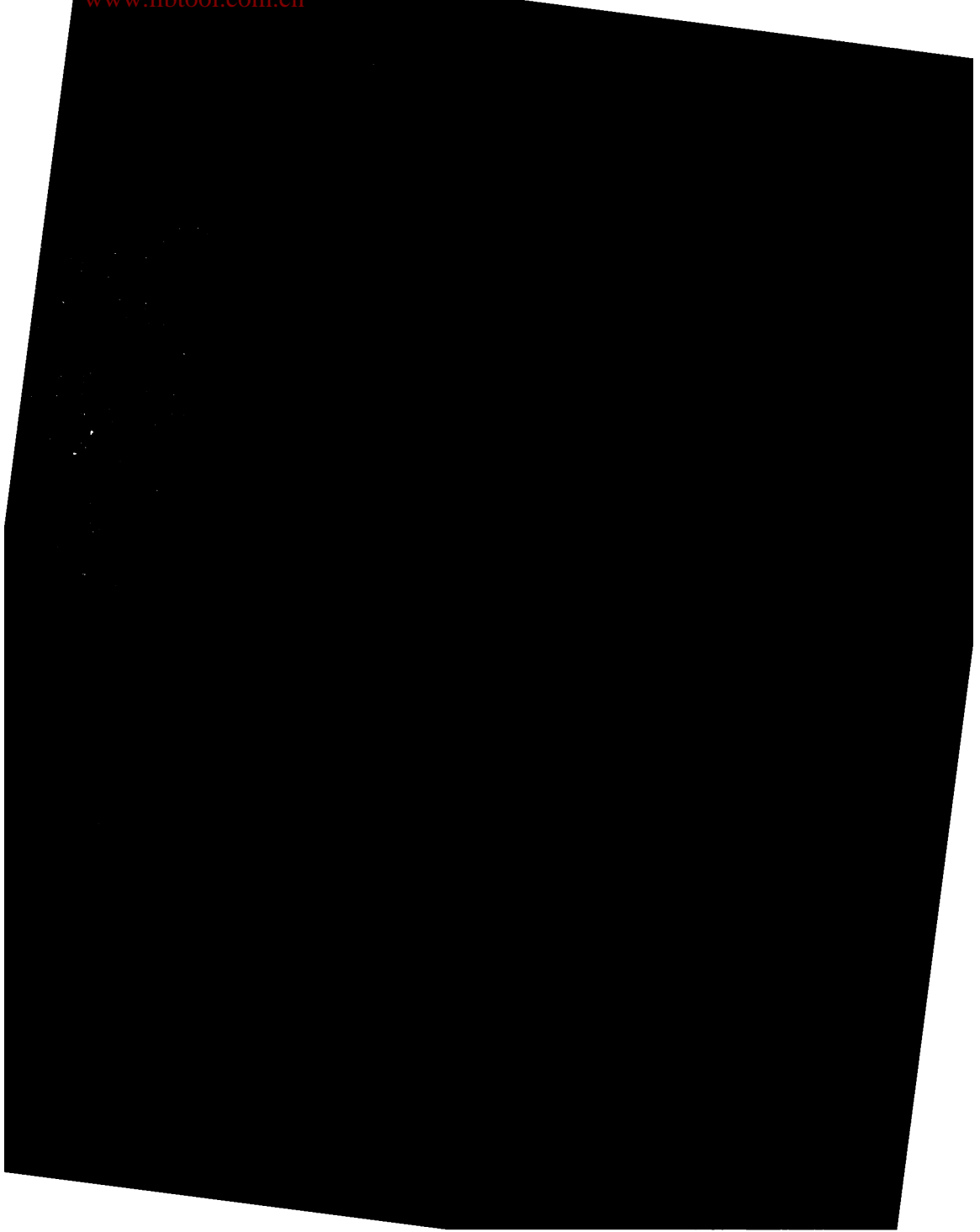
... i min Afhandling om Goetherne (6) vilst, Andet Ende
i Bohmen.
fra Aar
166 til 180
 ... mange Folk, som under Keyser Marco angrebe Romerne,
 ... forjagede af oven for dem boende Barbarer, og at
 ... De

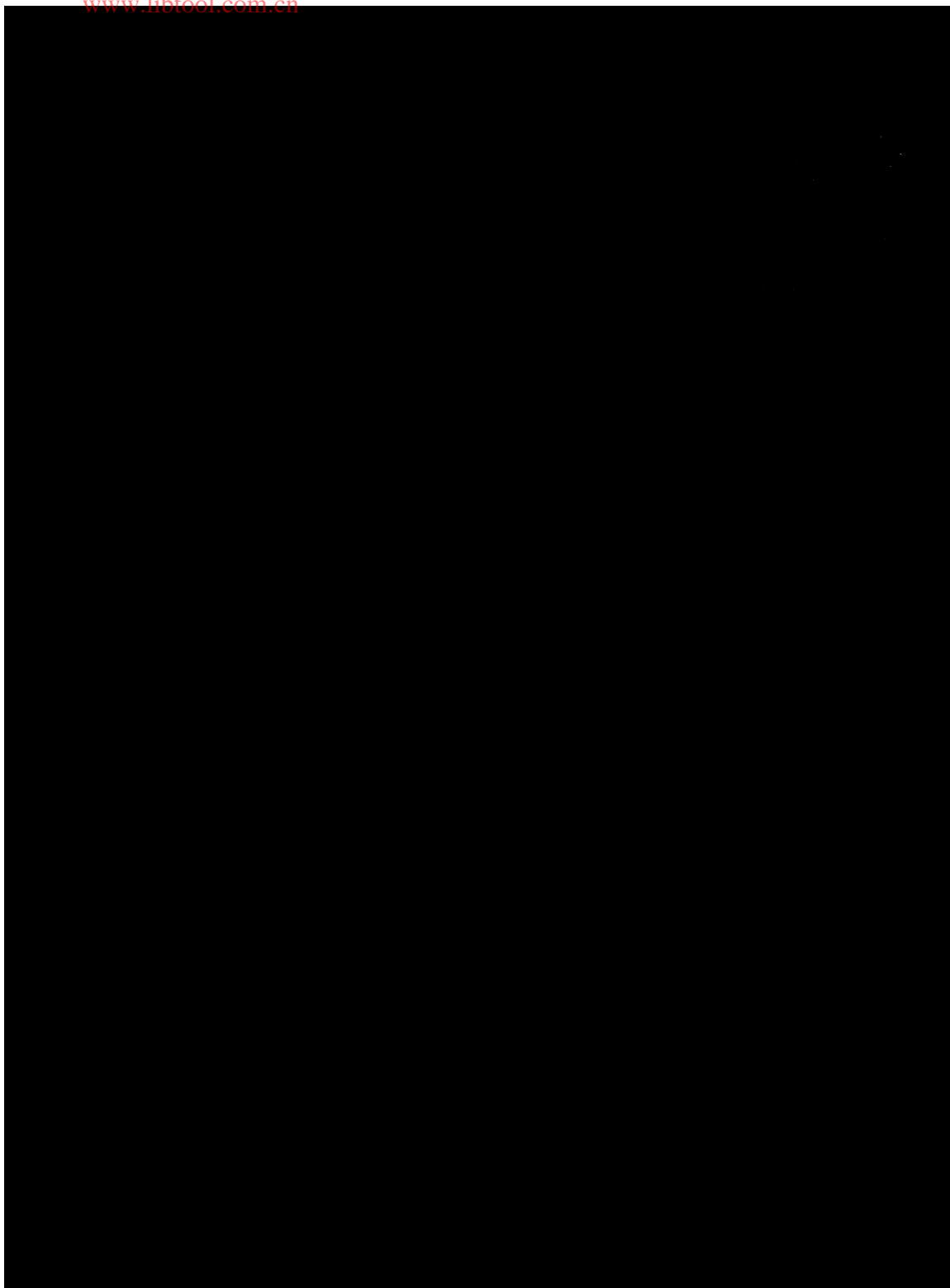

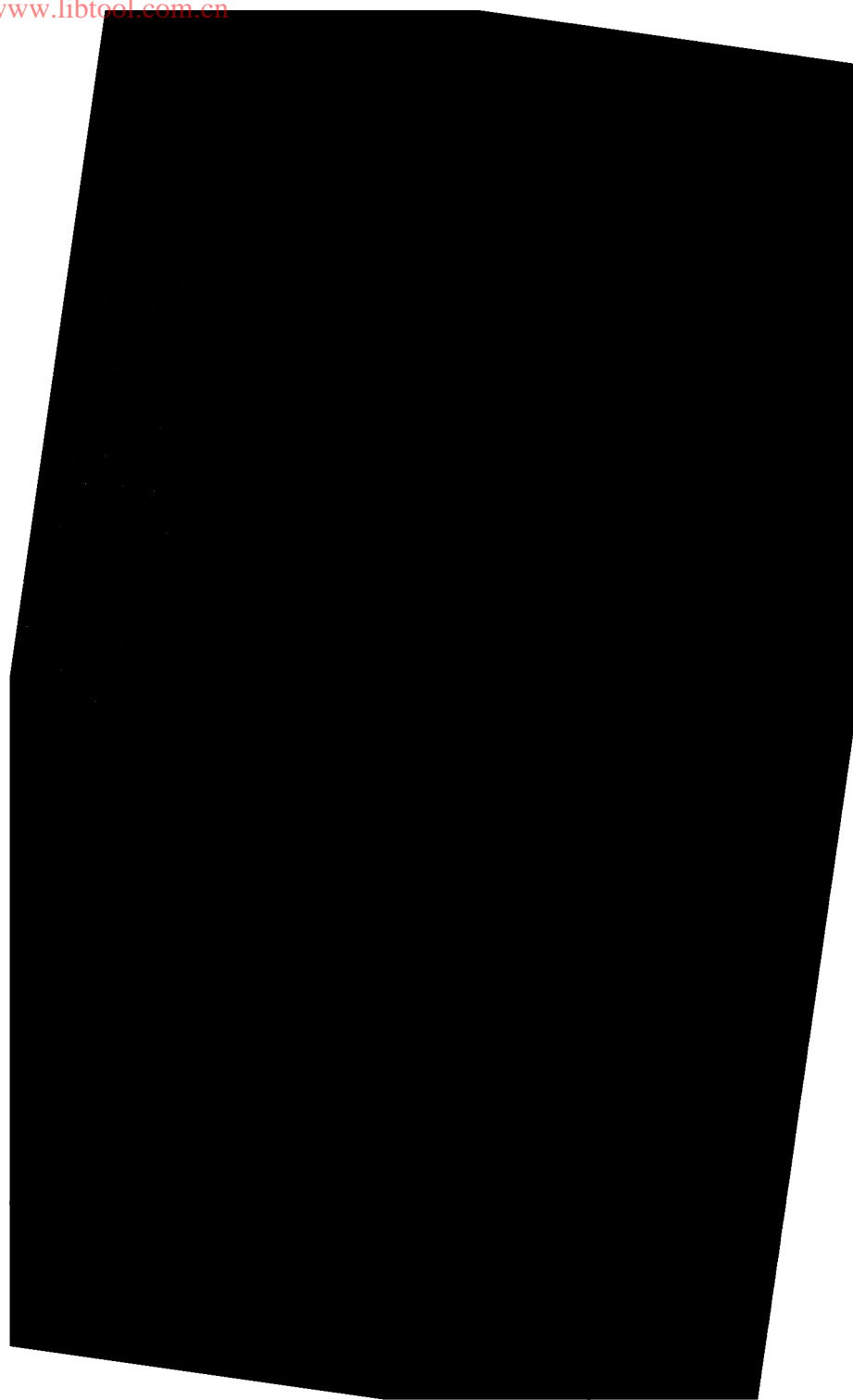

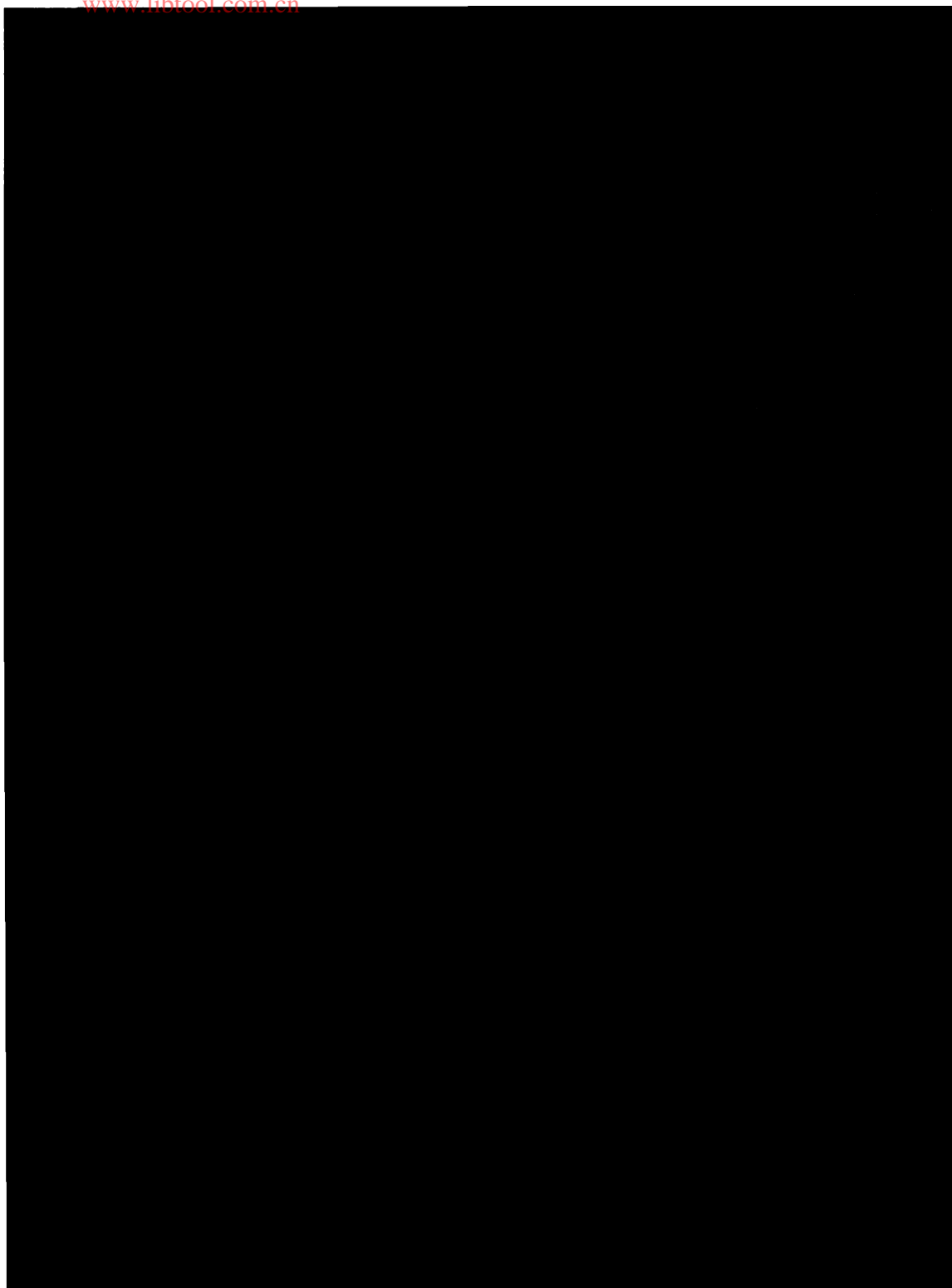

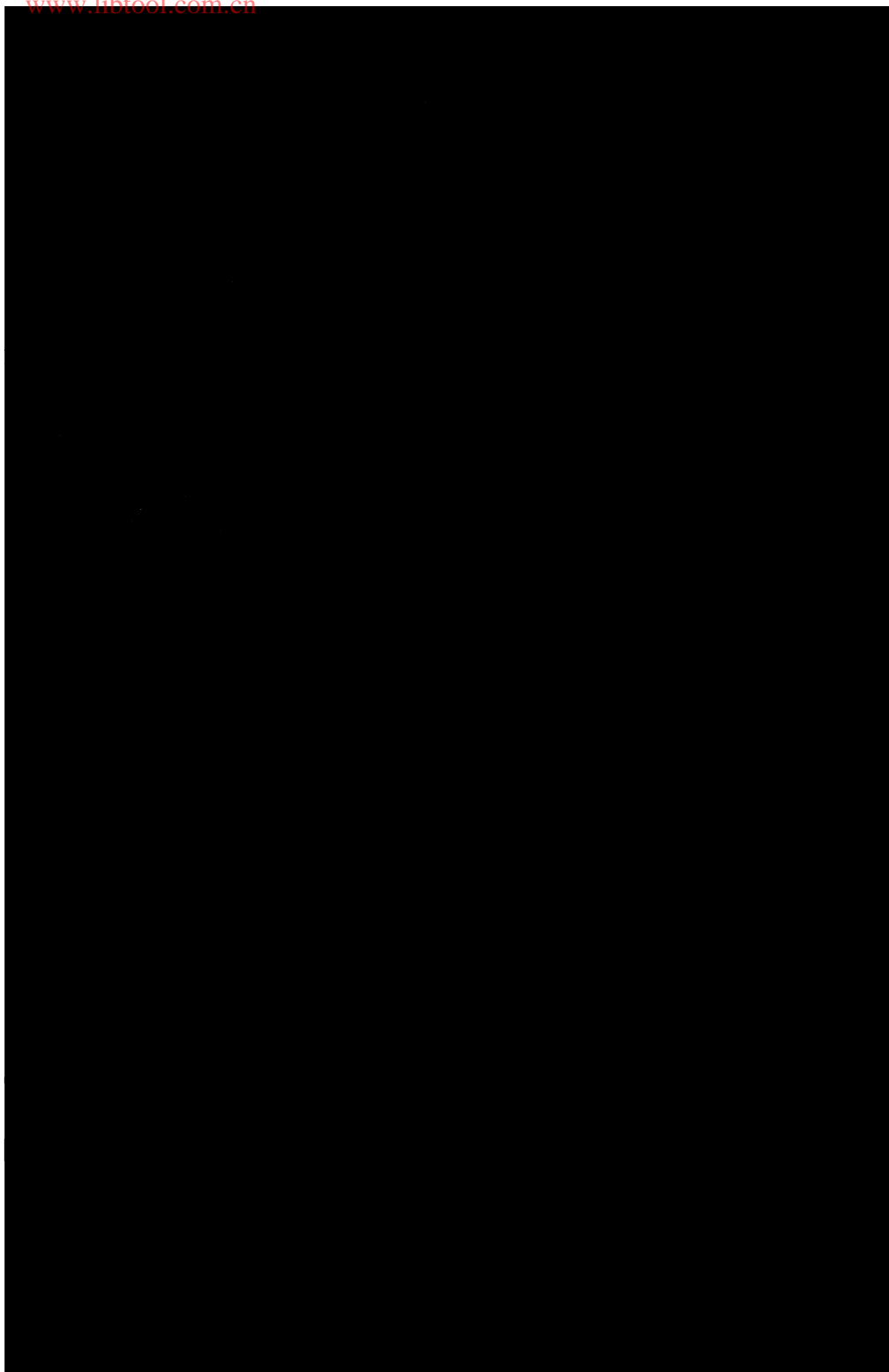

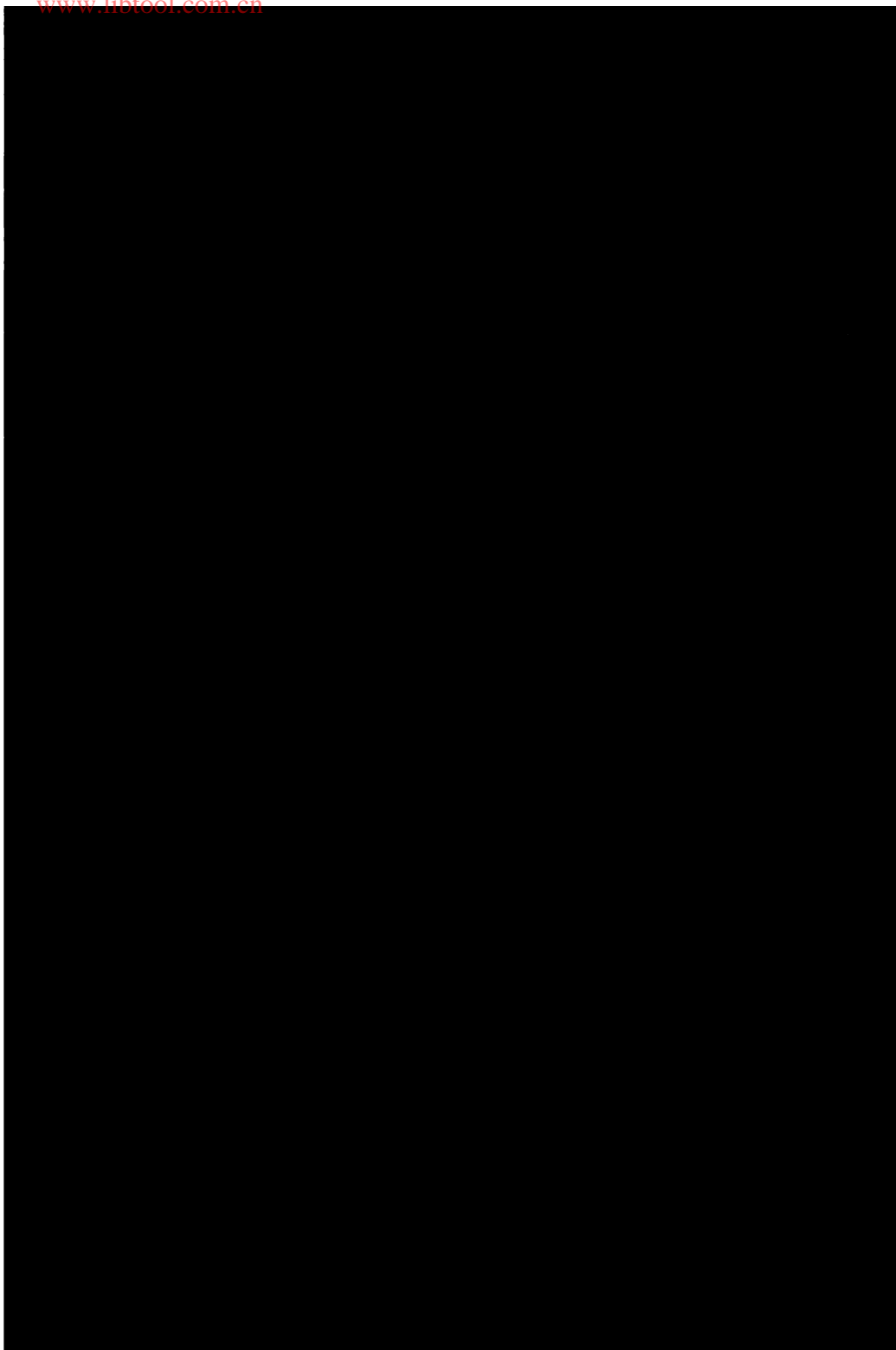

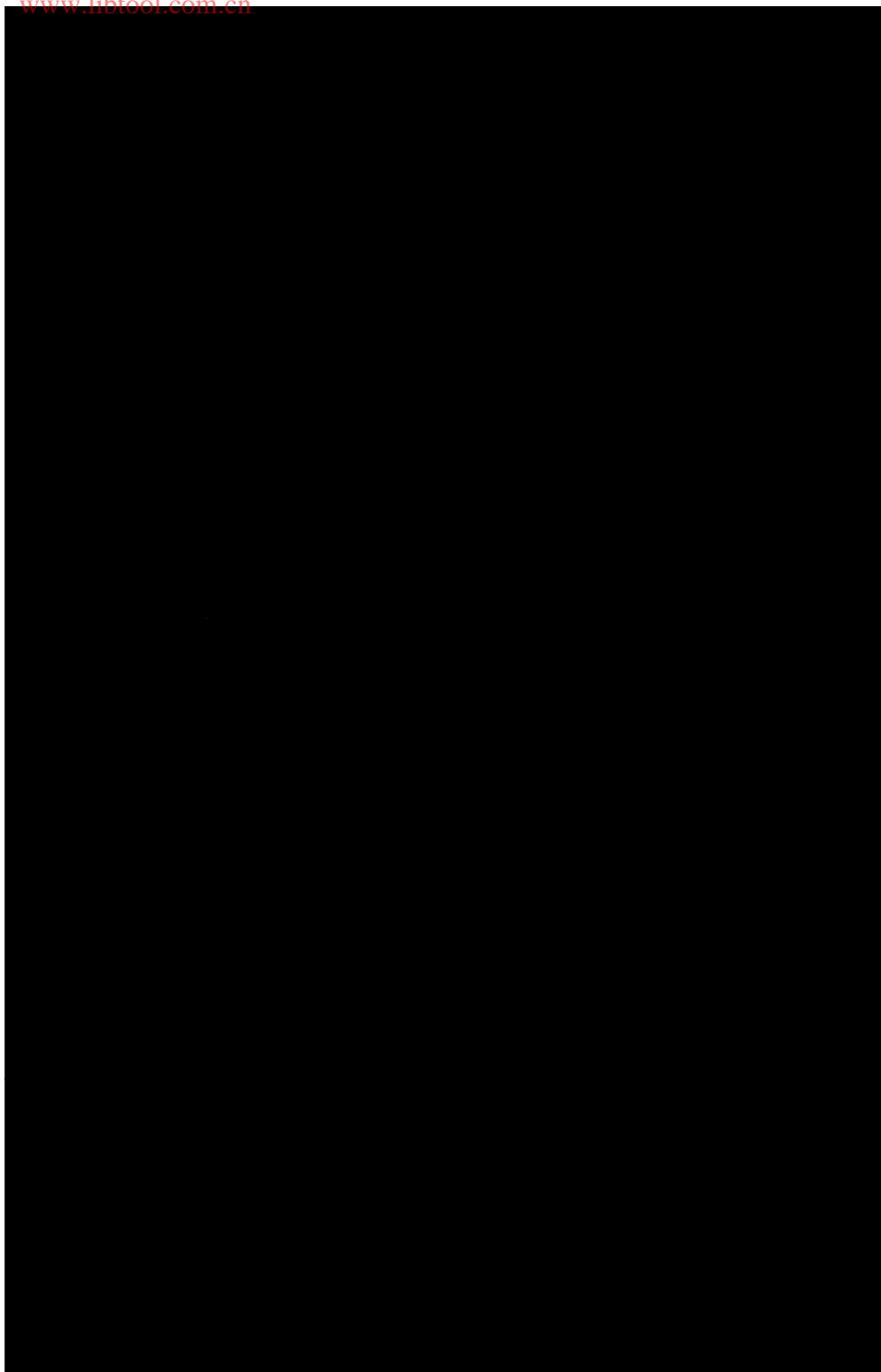

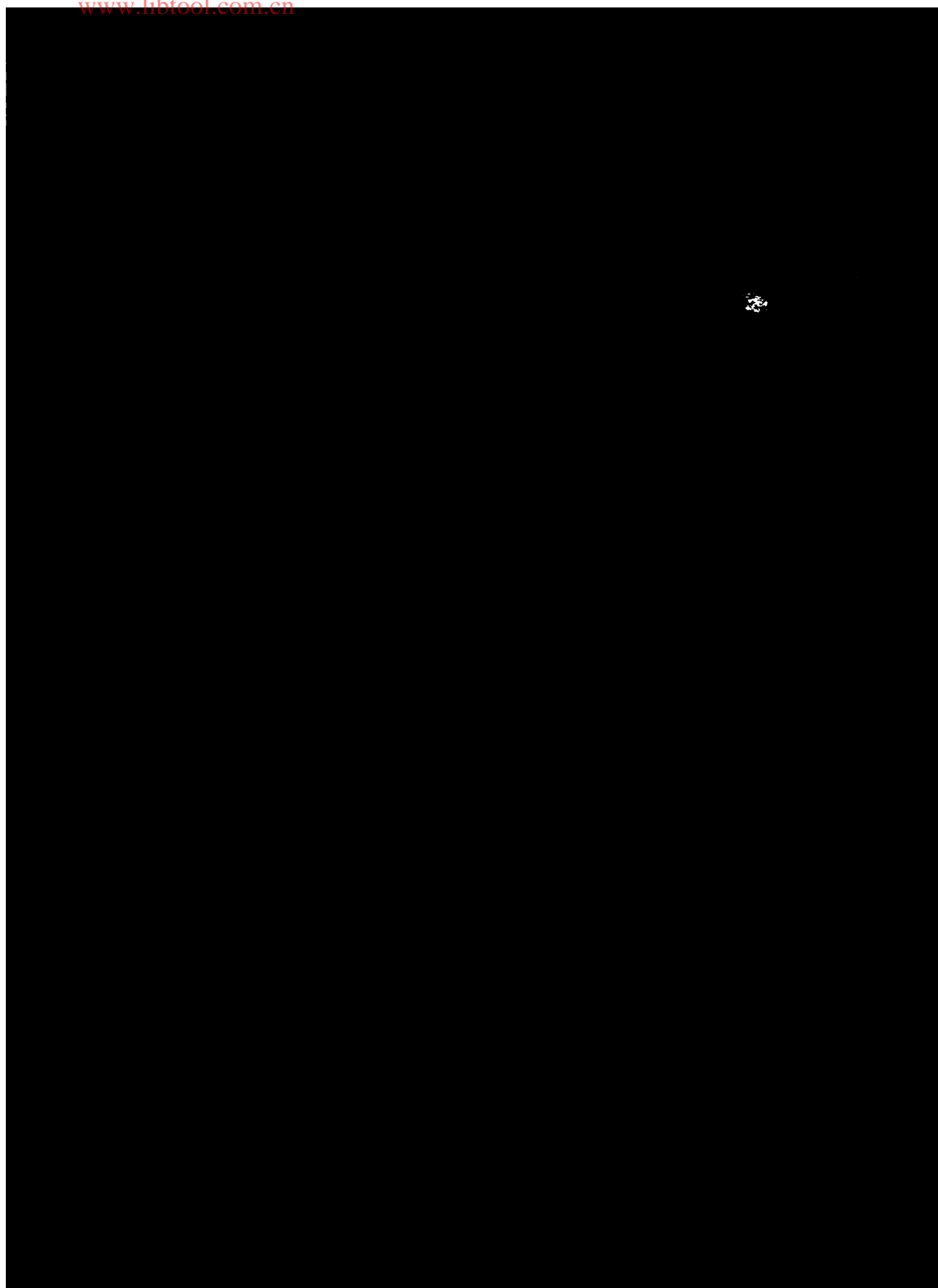

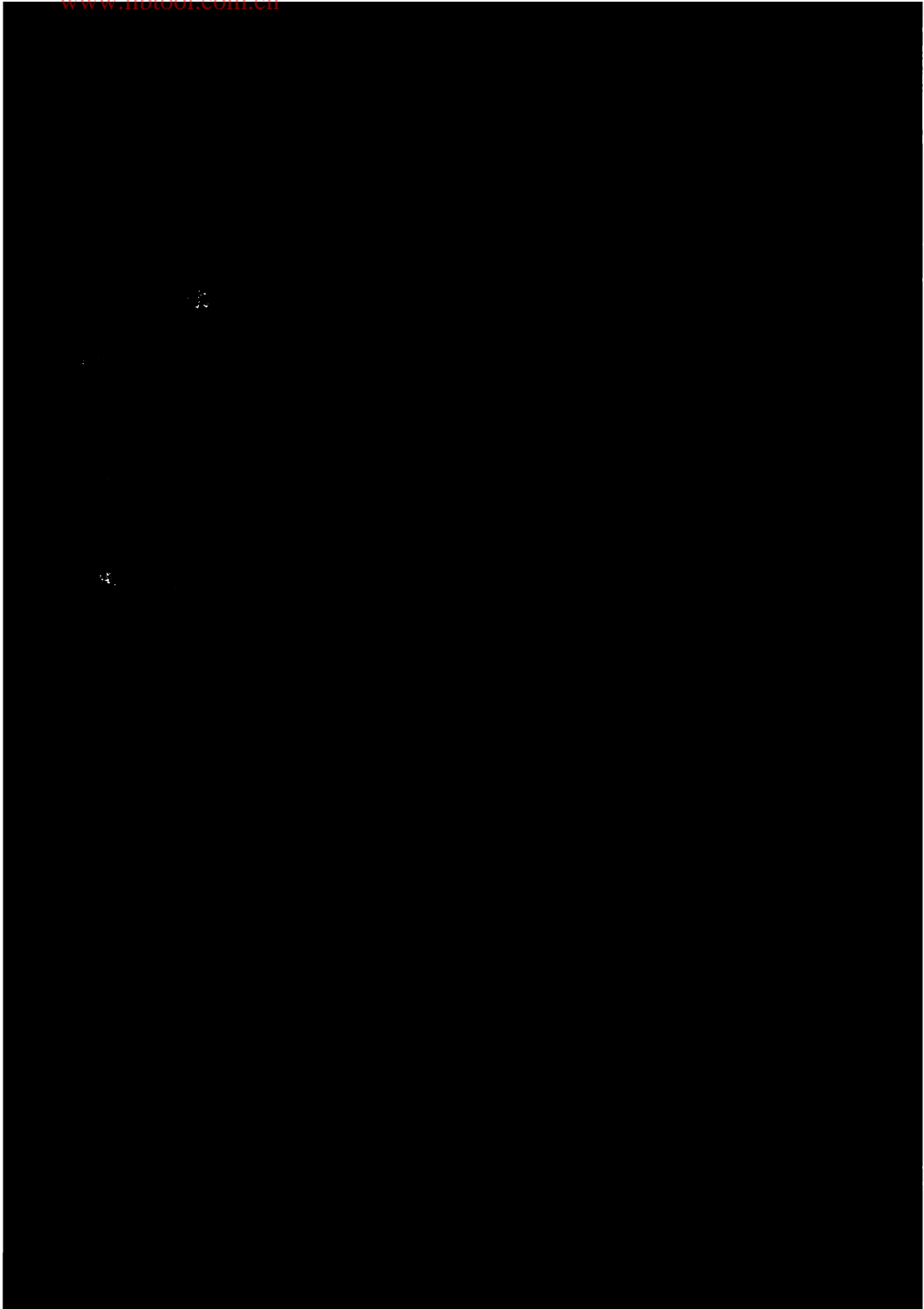

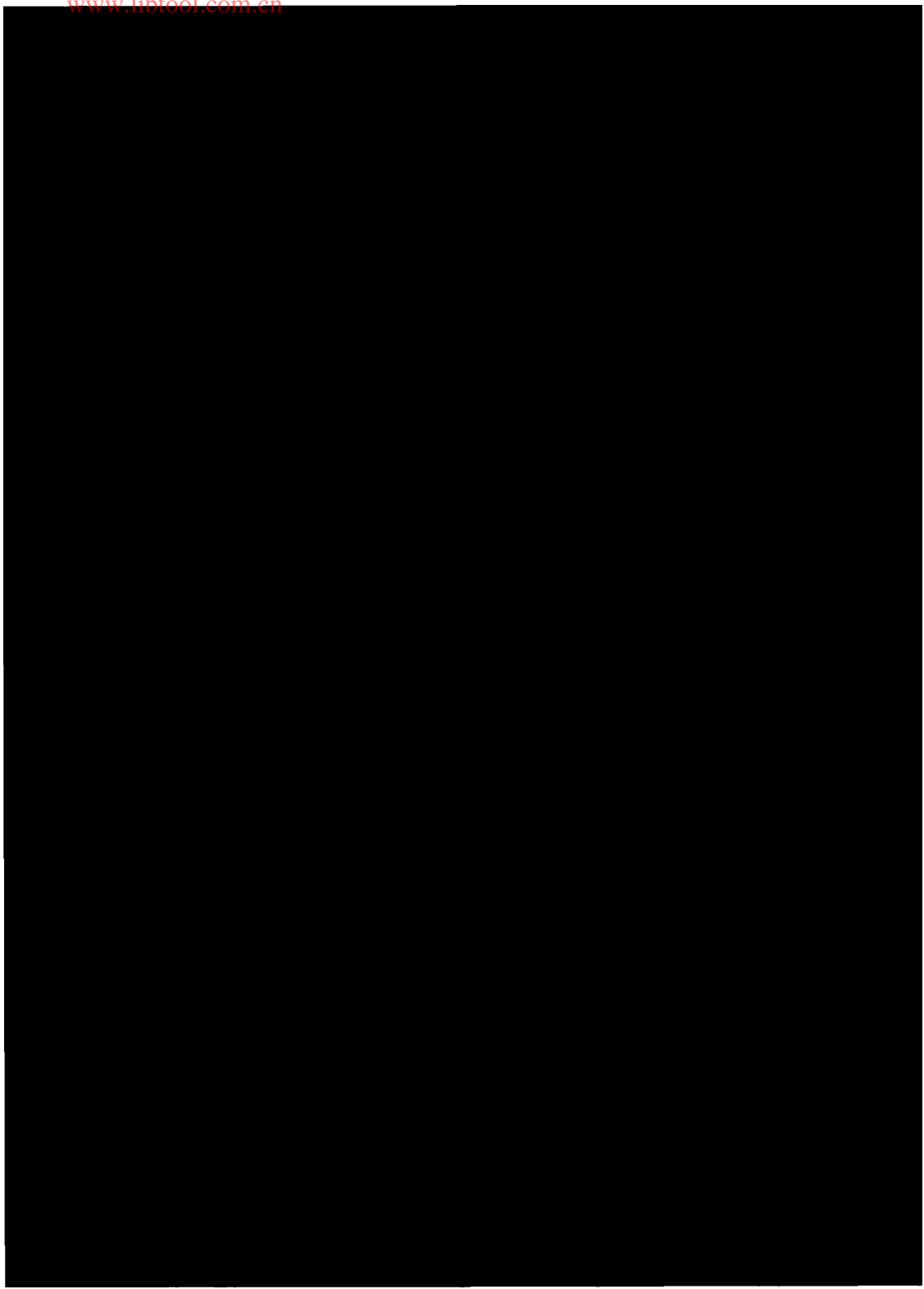

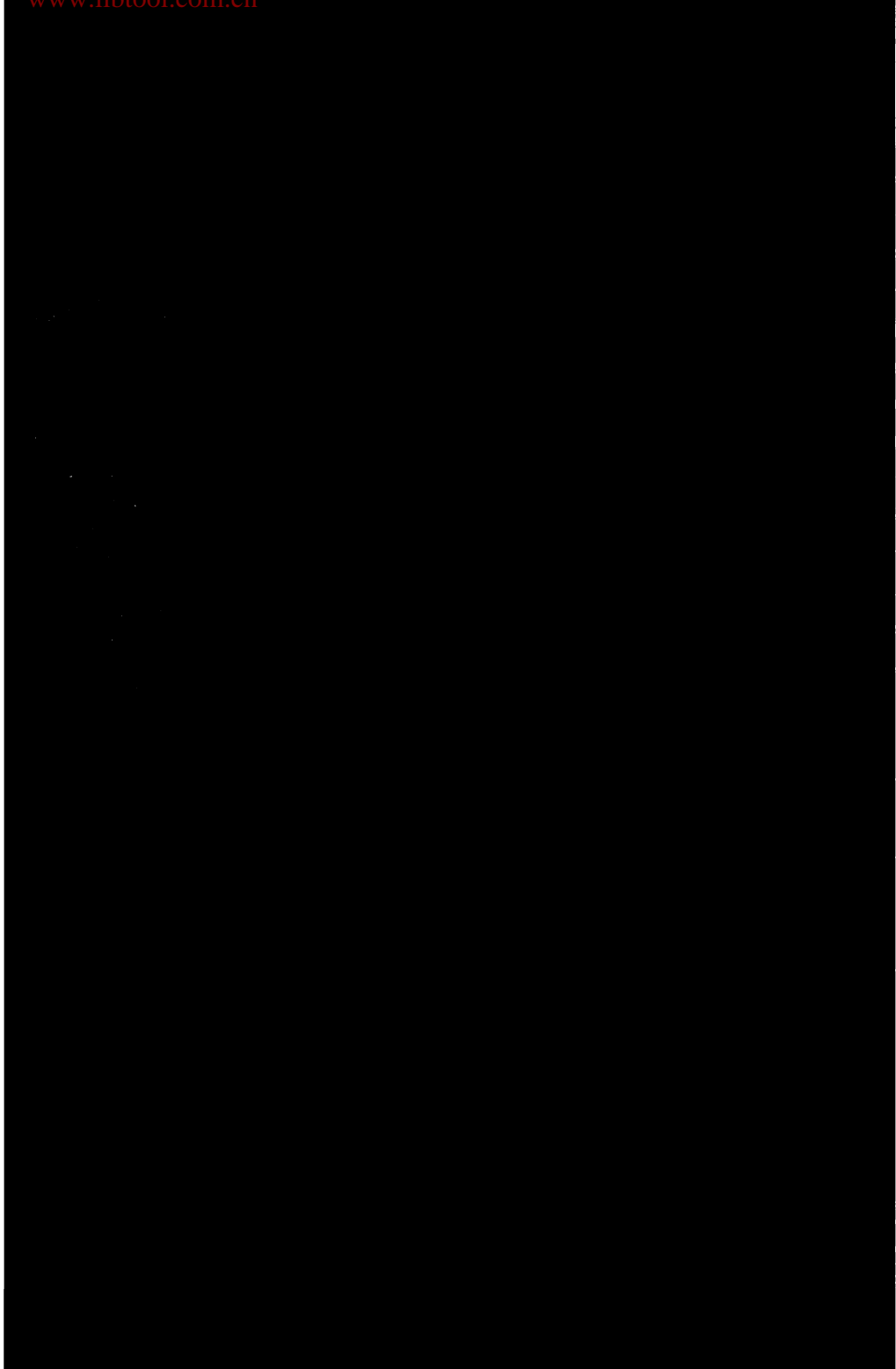

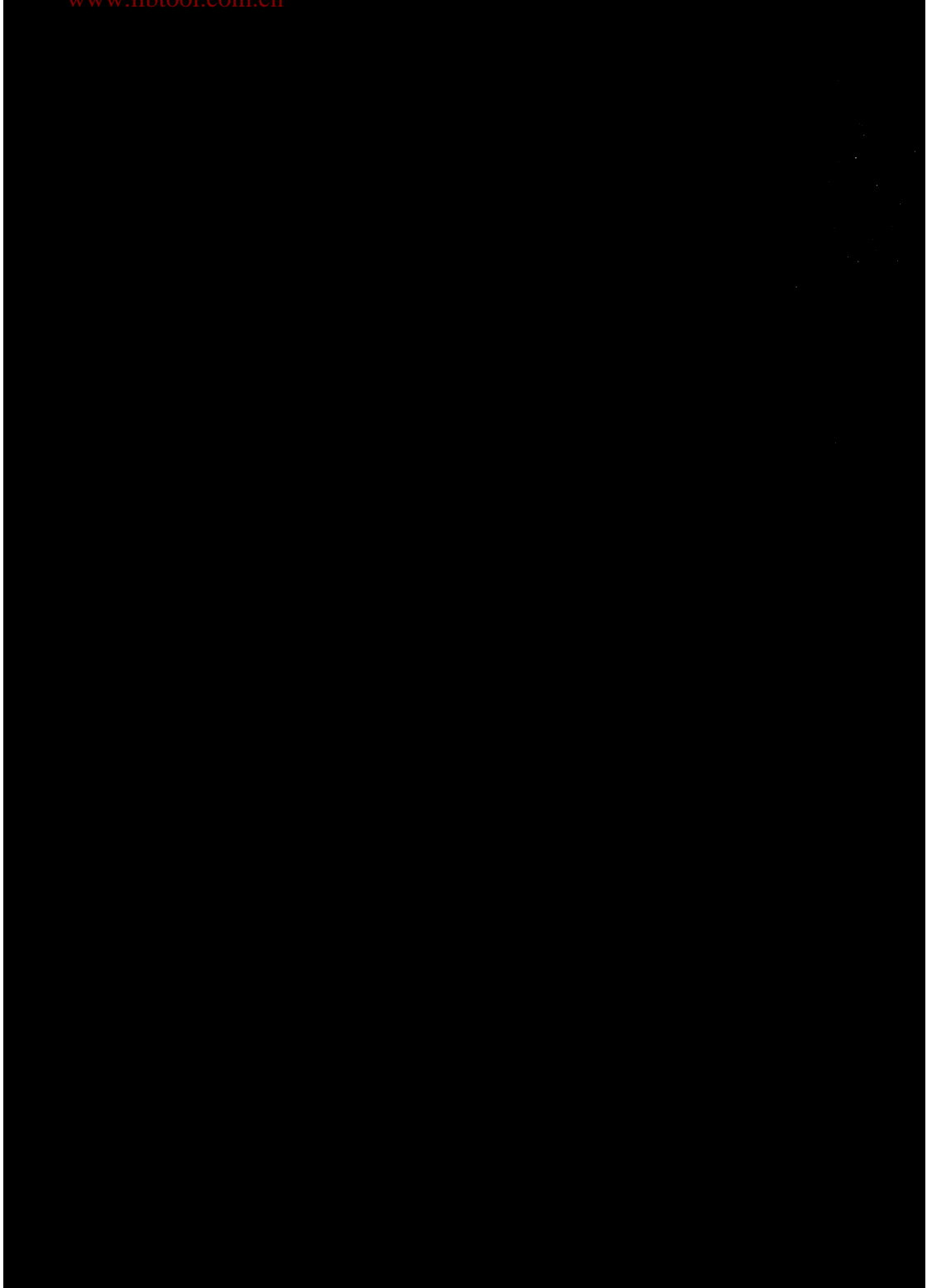

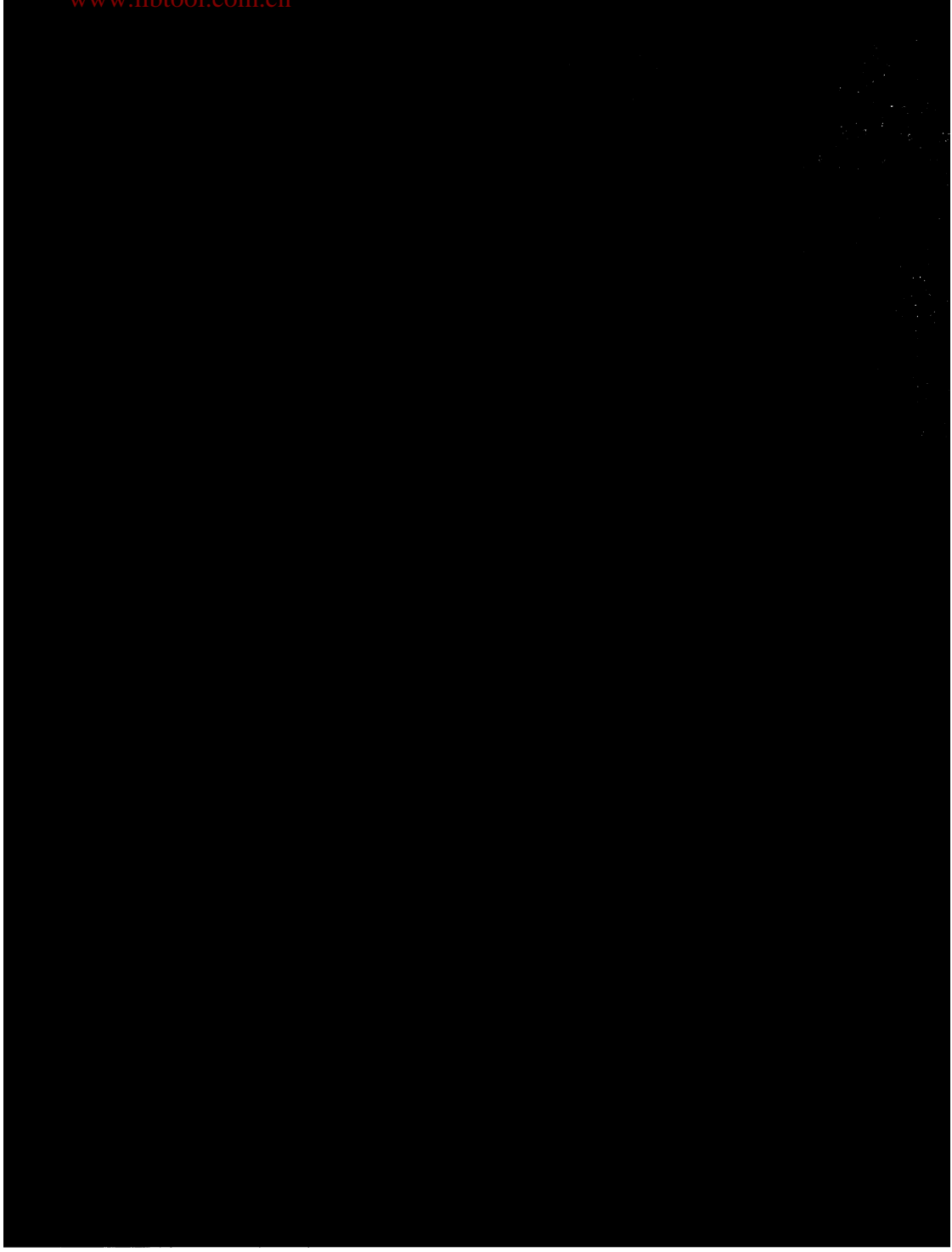

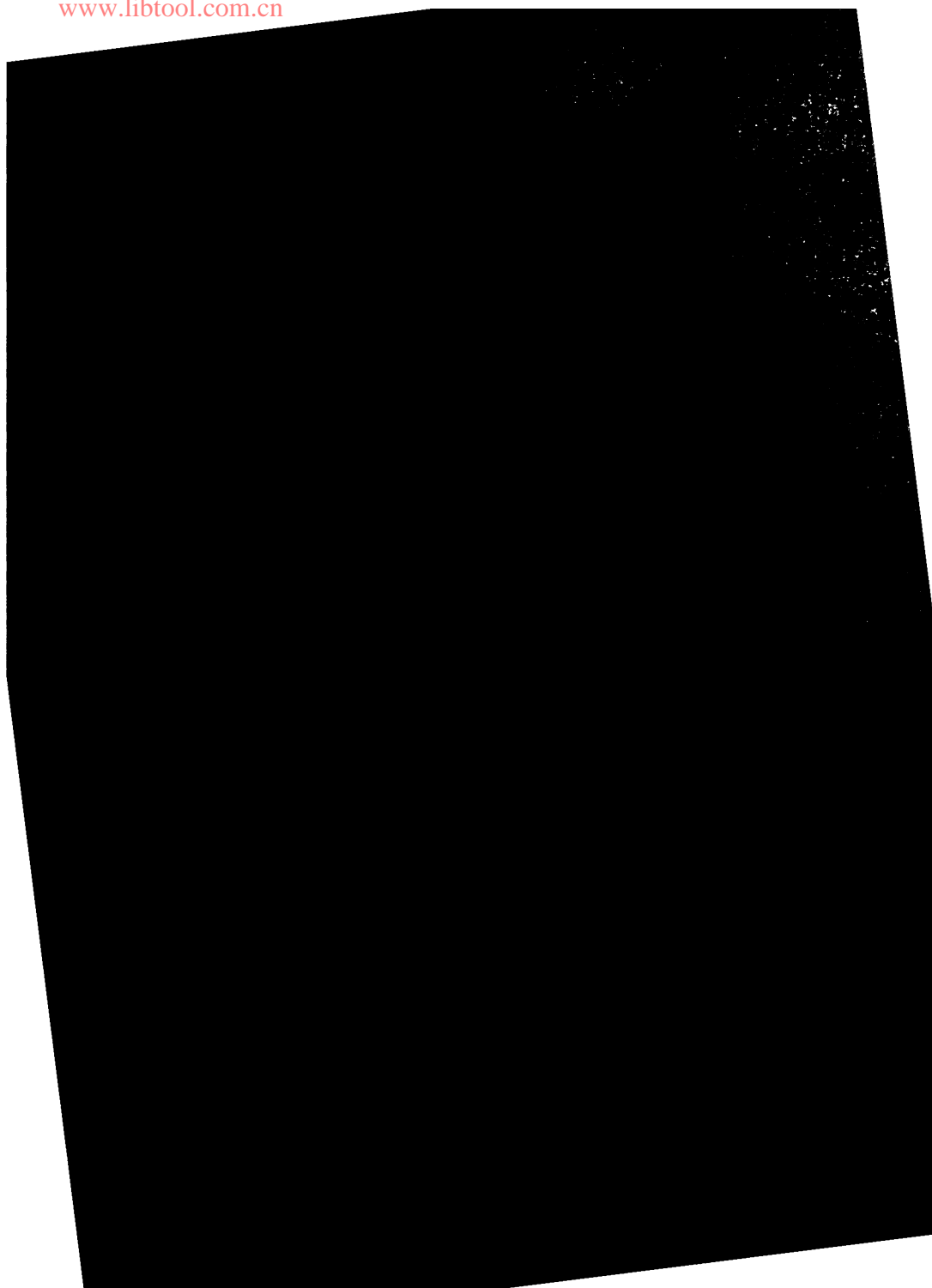

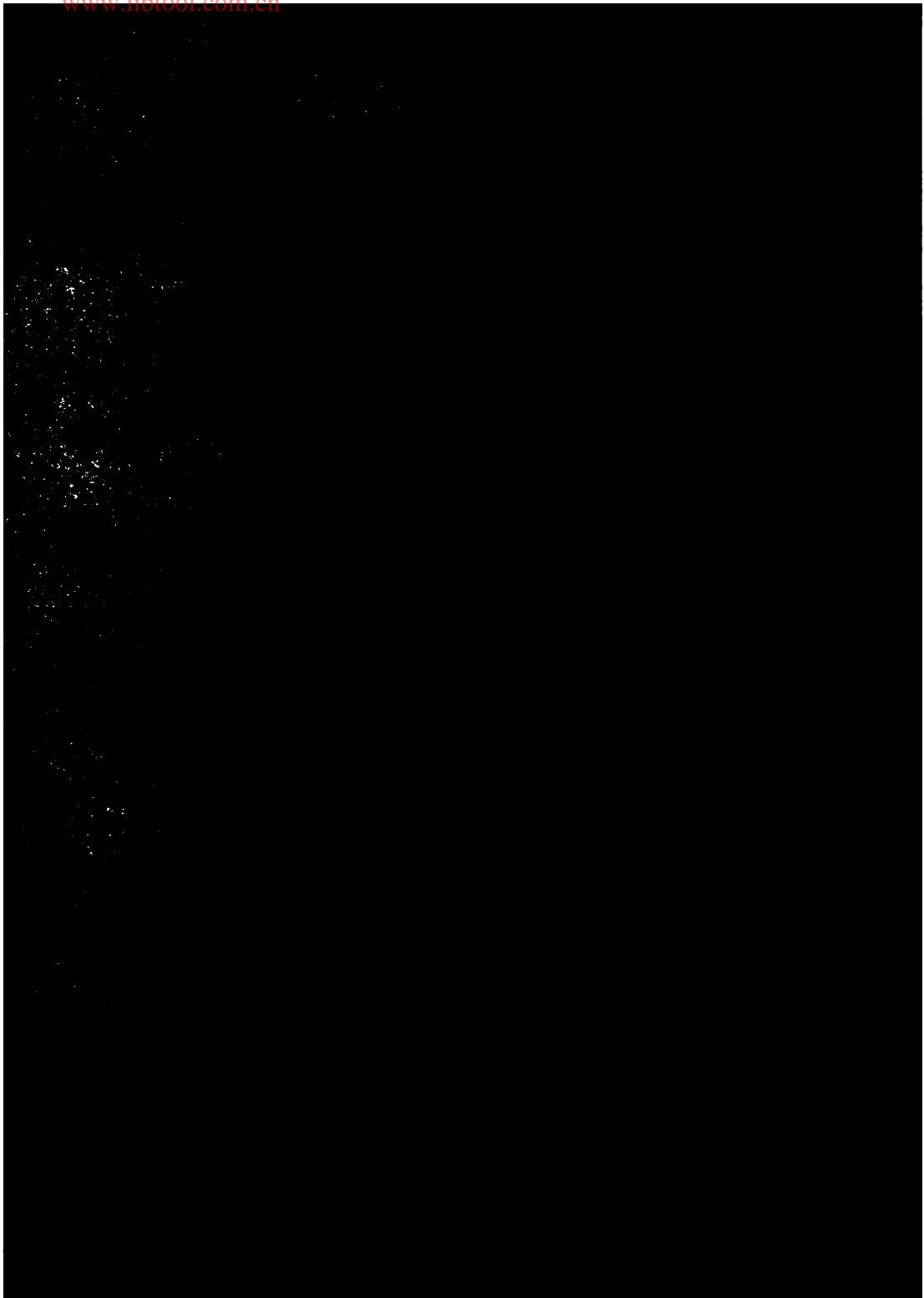

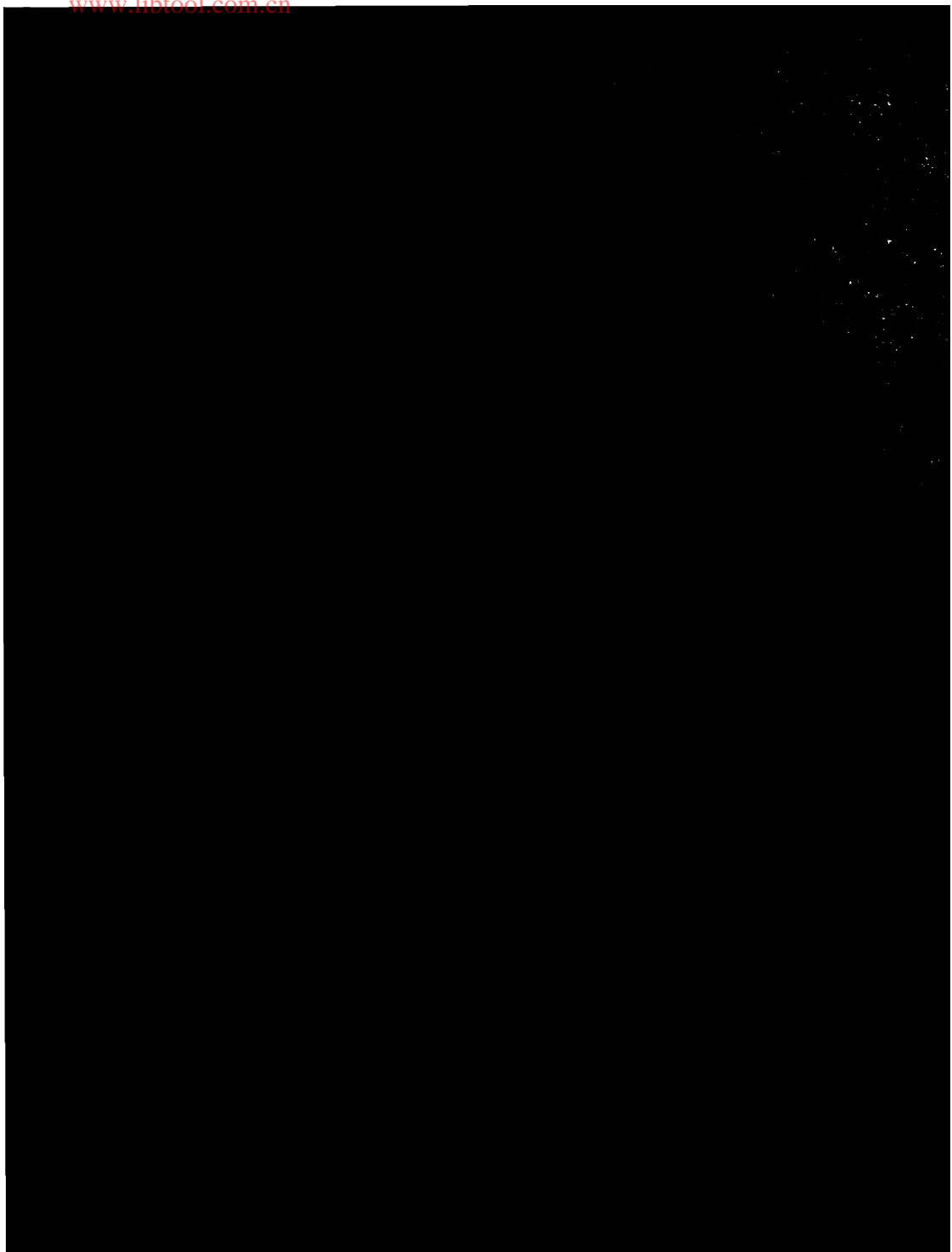

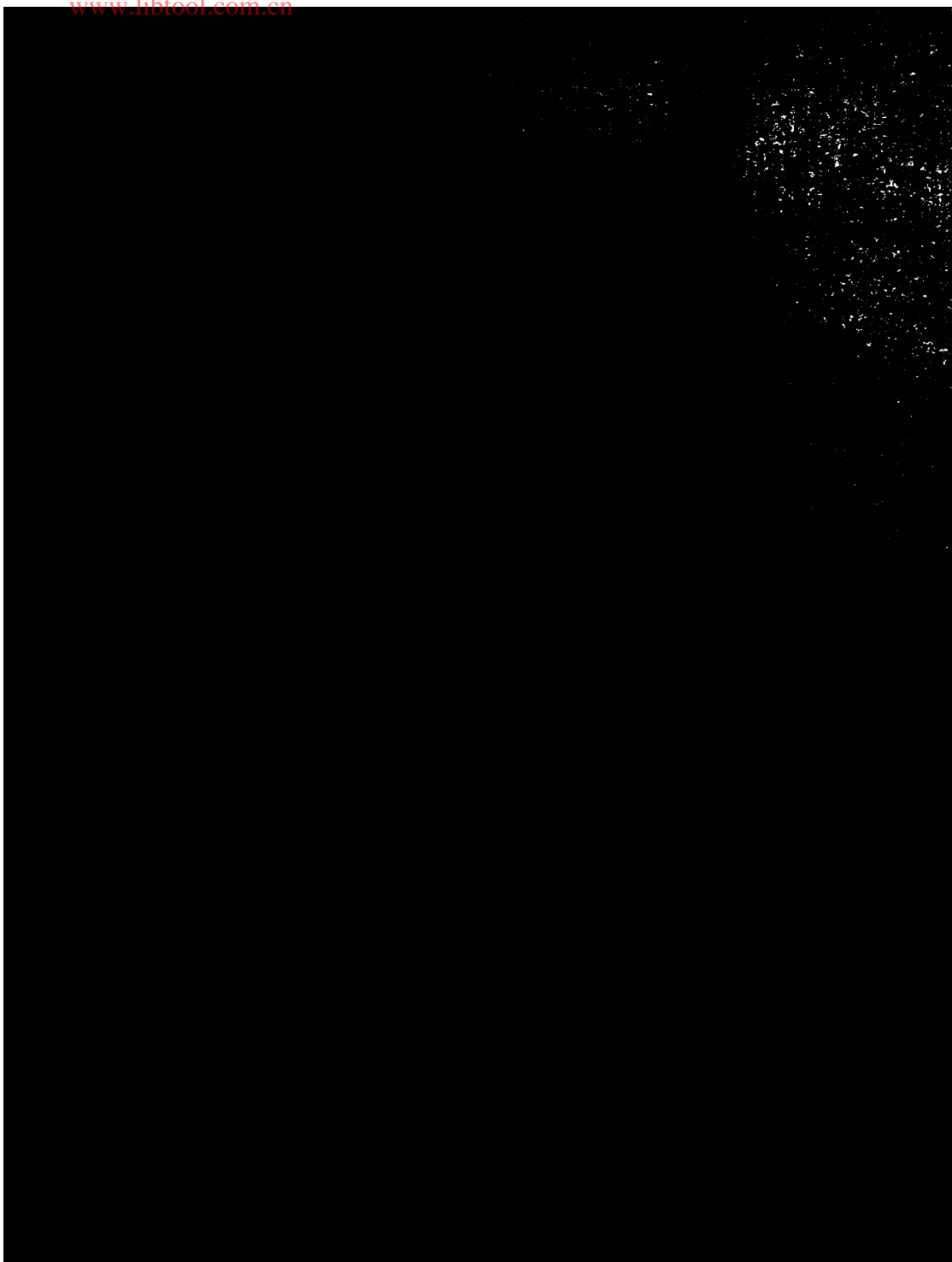

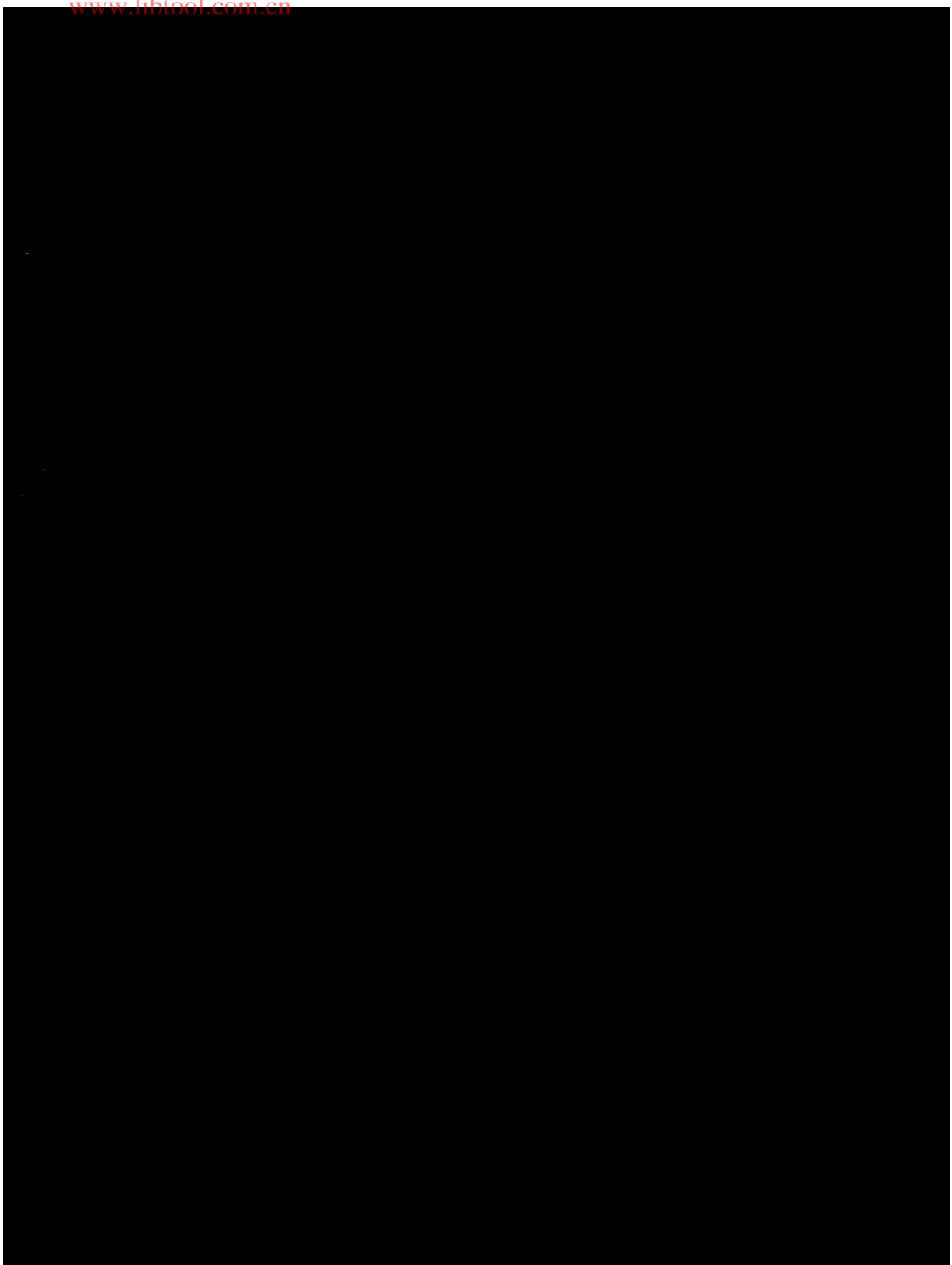

Der den Bandaliske Konge Huneric, beretter: At saasnart Geisericus var kommet over til Africa, lod han tælle alle, som gamle, som unge, Mænd, som Qvinder, Herrer, som Fri og beløbe de sig til 80000, hvilke de uvidende ansee for sine Soldater, da dog de Stridbares Tal var udi Skribentens Hænder ringe og svag; At Bandalerne plyndrede, brændte og myrde alle vegne i Africa, sparede ei Kirker, og huggede Fruentimmer om; hvad de ei kunde opbrænde, nedrev de, og odelagde deres adskillige Bygninger, endog i Carthago selv; At Geisericus beføel, at enhver udi Carthago skulde frembære sit Guld, sine Edelstene og kostbare Klæder, at han beholdt for sig selv Landskaber Byzacene, Abantane, Getulien og en Deel af Numidien, men uddelede ved Reb (det er Maalning, en Skæbne, som ofte forekommer i vore gamle Love), Zeugirane til sin Krigshær; At han afstod Sicilien til Odoacer, som han maatte give ham Skat; At han, saavel som hans Søster Geiseric, grueligen forfulgte de rette Troende, hvorpaa angik deres drøvelige Beviser; At der iblant Bandaler vare nogle, kaldtes Millenarii (de samme, som Procopii Chilarchi); At Huneric lod brænde mange Manichæer, hvilket Skribenten rospaa paalagde haarde Skatter; At Anledningen til Hunerics Grueselge var, at man i det østlige Kejsersdom ei vilde give ham den samme Religions Frihed, som han gav de rette Troende sig, og at de alle vegne bleve haardeligen forfulgte af de rette Troende; At mange Bandaler vare rette Troende, som Hof-Folk; At Huneric og Geiseric grueligen forfulgte de rette Troende, og at den første desuden lod dræbe mange Undersaatter; At han paa en uanstændig og grusom Maade behandlede Nonnerne, beskyldende dem for at ligge i

Hædre (74) blande dem og Bønder sammen. Hoo der
 r. Lyft til at læse underlige Eymologier af deres Navn, kan
 i efterlaae Prætorium (75), som og gjør dem til et Slavisk
 , og regner uretteligen til dem Angler, Rugier, Langobard
 r. Mascov (76) haver meget vel samlet det meste henhørende
 la Bandaliske Historie, og med megen Critique oplyst det.
 vstra Suftridus Petrus (77) haver taget den heel urigtige Be-
 og, at Bandalerne Aar 183 indtog Ost- og Vest-Phalen,
 sig til kunne sige, med mindre den Sammenblanding af Ven-
 og-Bandaler, som Cranzius allerede haver gjort, har givet
 en soag Aaledning dertil; Ja han gaaer endog saa vidt, at
 Bandaler til saakne Folk og Navn som Ost- og Vest-Ba-
 Slavetius (78) vil, at de Bandaler, som angrebte Rod-
 te, bestode egentligen af Suardoner, Eudoser, Nuthorer
 bbiner, men det er en blot, og derhos uheldig, Siætning,
 Petrus gløt de tre første Folk til Syøer. Justus (79) udle-
 ktes Navn af Dal; og saasom han finder mange Landka-
 Norge, der endes med Dal, saa statter han heraf, at de
 komme fra Norge, og Dalekarlien. Schwartz (80) vil, at
 Bandaliske Rige kaldes saa ofte i Middeltalderen det Bandaliske,
 Bandalernes endda udgjorde de første Indboanere, (men
 B p 2 hvor

(74) Prætorii O. Goth. l. 3. p. 2. Nachenbergi Germ. med.

(75) IB. p. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 11.

(76) Gef. d. Teut. App. t. 2. p. 27 — 42.

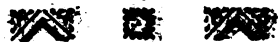
(77) Ant. Frif. l. 1. p. 104 & 105. l. 2. p. 458. 469. 479.

(78) Germ. ant. l. 3. p. 207. Speneri Not. Germ. ant. l. 4. c.

p. 150.

(79) Batavia p. 371.

(80) Danmarks Oldn. l. 2. p. 19.

hvor kommer det sig da, at det Vendske Sprog reides blandt
 saa lidet mængdet med Tydsk, og mon det ei er sikrere, at hvi
 sig til den Mening, at Middelalderen og end mere de nyere
 af Bildfarelse kaldet Venderne Vandaler, baade for Navns
 Lighed, saa og fordi Vandalerne havde forhen boet i Pommern
 og anfører, at mange Landsbyer i Pommern endnu kaldes Vandal-
 dalig. Skinner (81) holder dem for et Scandisk og Scythisk
 Folk. Jordan (82) mener at Vandaler have boet længe i
 Polen fra Weipelen til Dnieper, og besattet mange Folk
 sig, og ei bleve fordrevne af Hunerne i deres store Indtog
 men først forlode de Egne Aar 406; Men alt dette har ingen
 Grund. Hølenius (83) gjør sig megen Umag med at søge dem
 fra Scandinavien, og i sær fra Dalecarlien, og vil stadigt
 Etymologie af Dal. Mærkeligt er det, at han anfører et
 den Islandsk Wilhialm Sjods Saga, hvorudi siges, at Vandal-
 lerne bebøede en Egn i Pannonien ved den Flod Crystallus,
 han mener at være Jorandis Grissa; men den skal
 Det forstaaer sig, at Rudbeck (84) søger Vandalerne i
 Överrige, og gjør han dem kun til et Hundare der. Men
 vil gjøre Suever og Vandaler til eet, saa at de først
 bleve først kaldte Suever, og siden Vandaler, og med
 Mening fornemlig derpaa, at begge Folks Navne stammede
 et svævende og ombadrende Folk, men de gamle Scythier
 stille imellem dem begge; Dog vil jeg ei nægte, at is

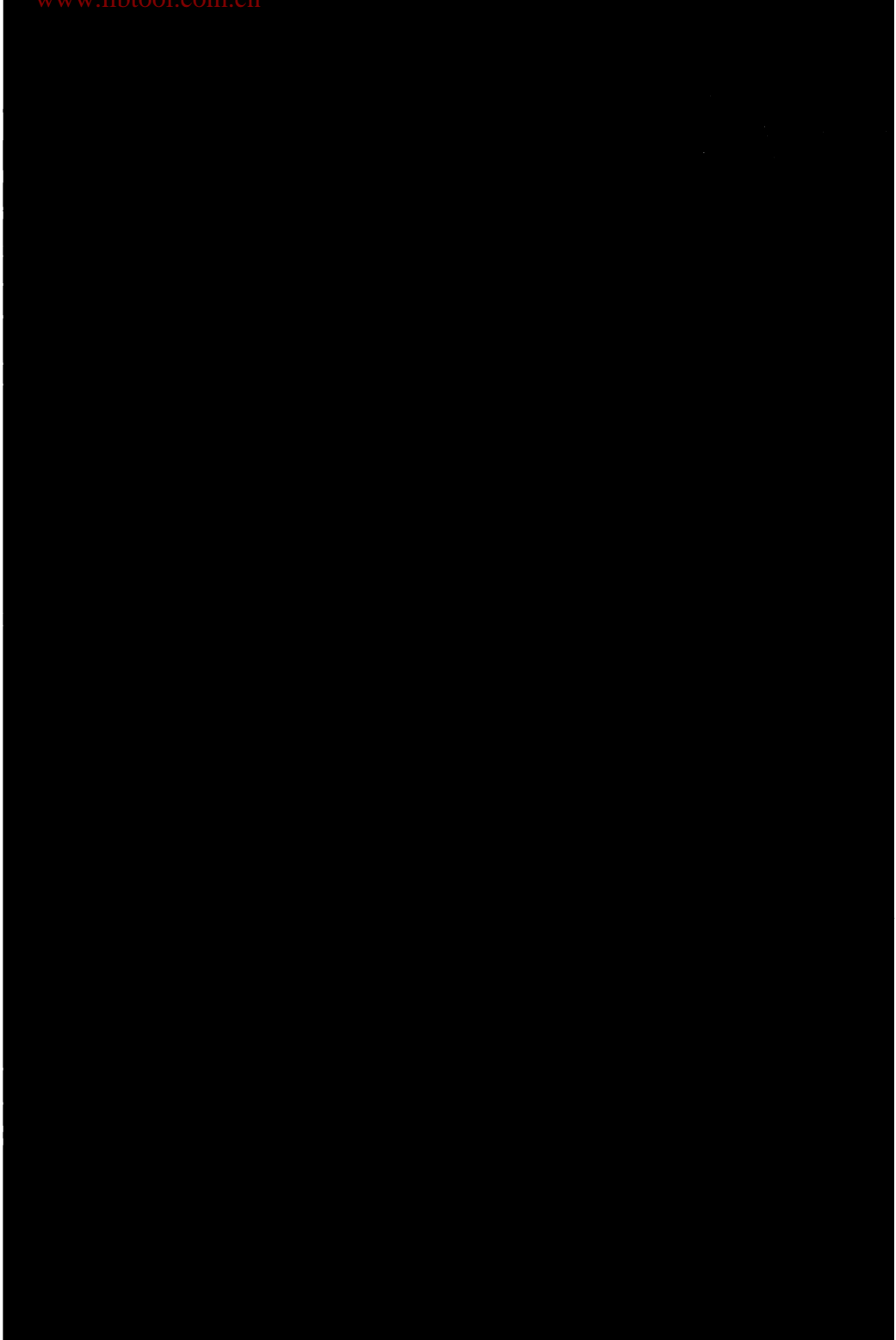
(81) Etym. rom. v. Vandah.

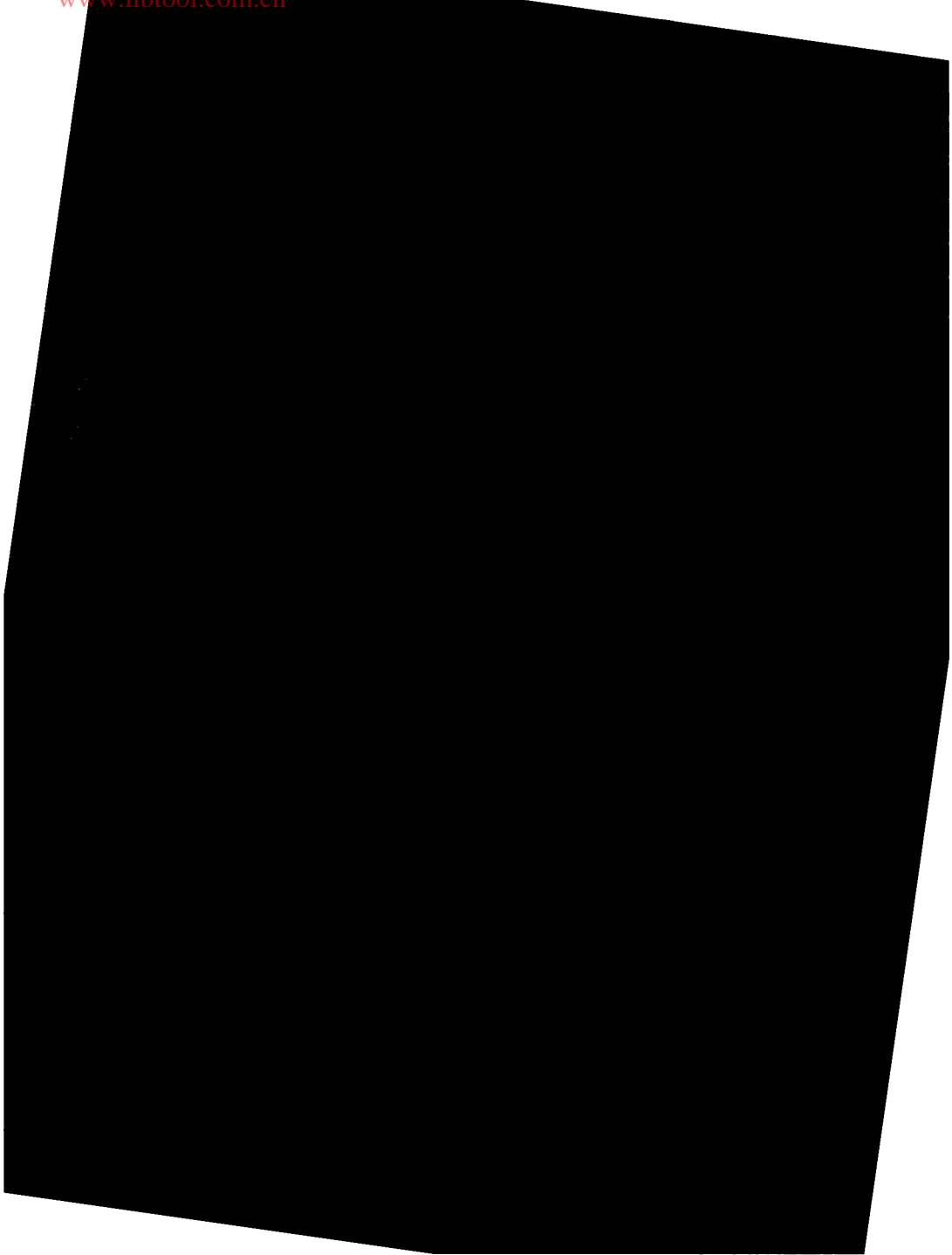
(82) Orig. Slav. p. 99.

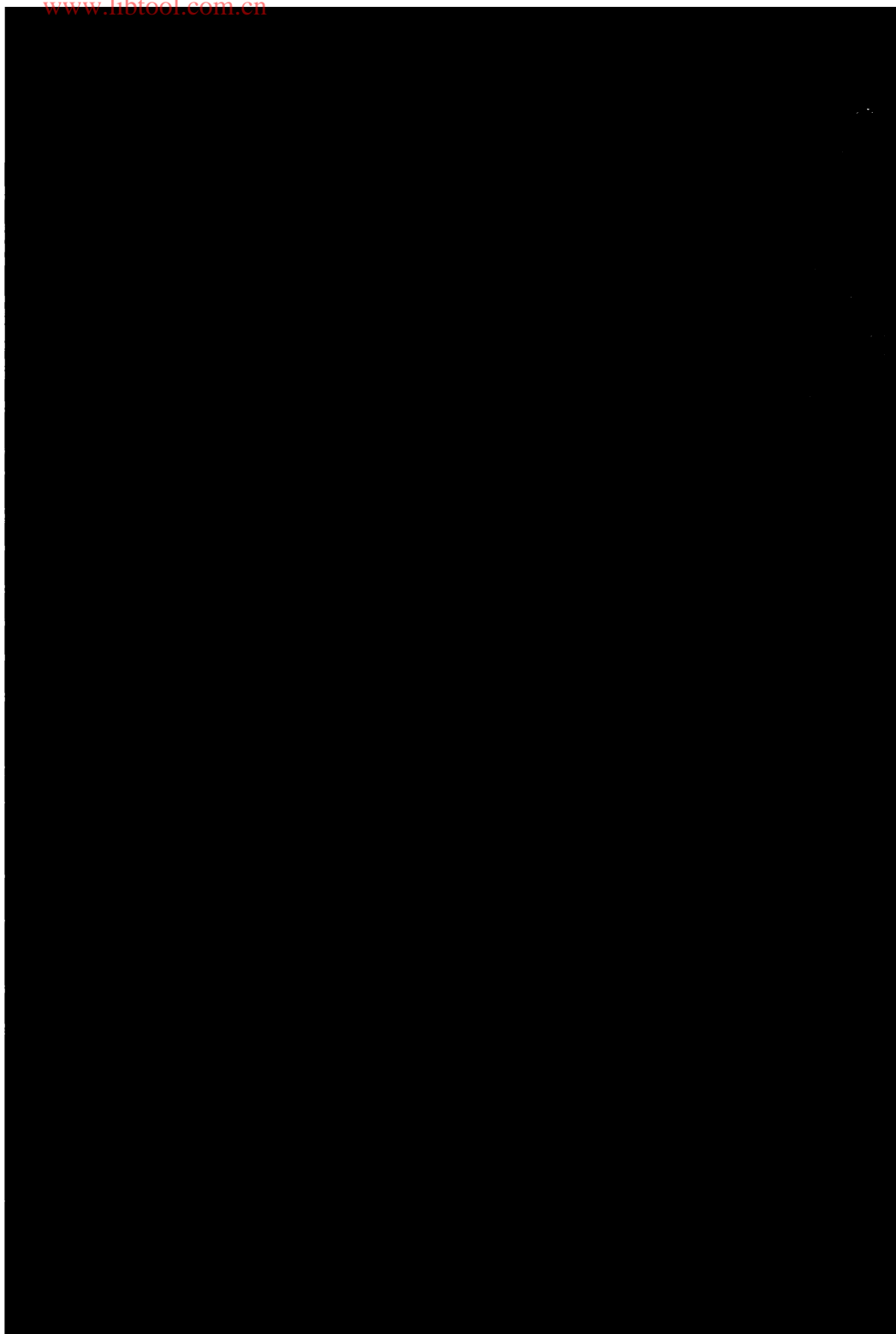
(83) Diff. post. de Dalecarlia, p. 96 & 112.

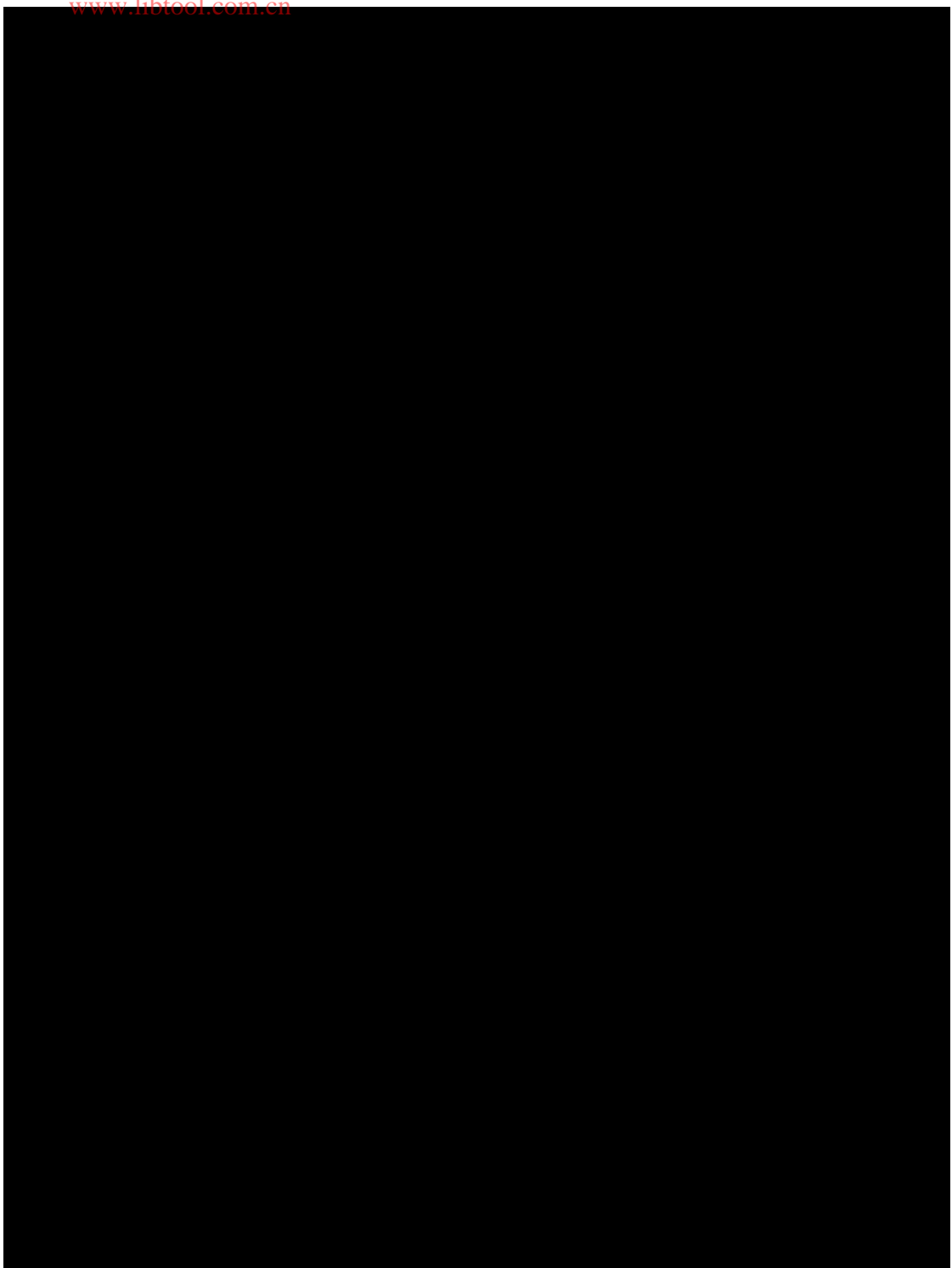
(84) Atlant. t. 2. p. 187.

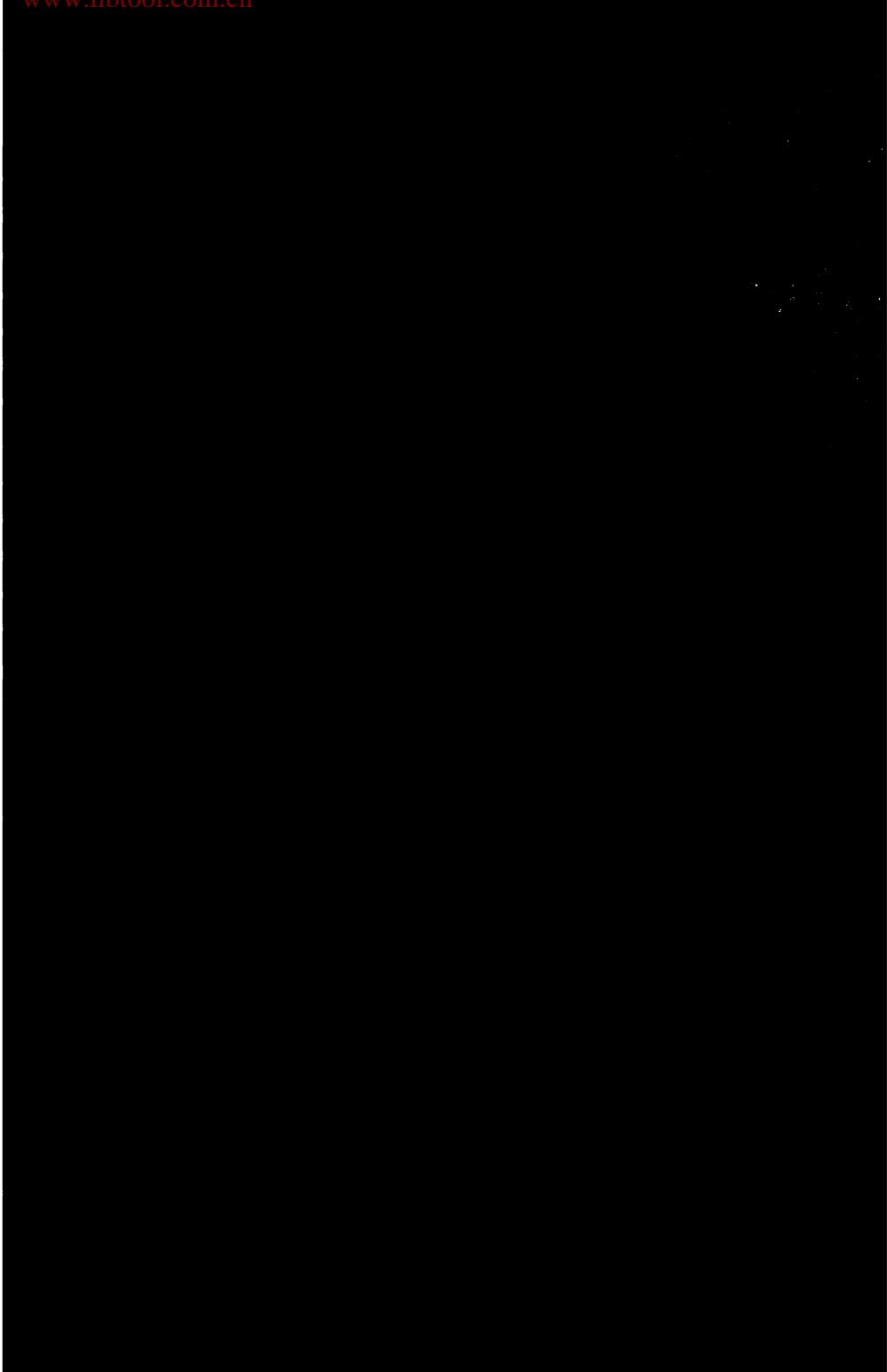
(85) De Langob. c. 23 not. 2. Scythia h. Scythia.

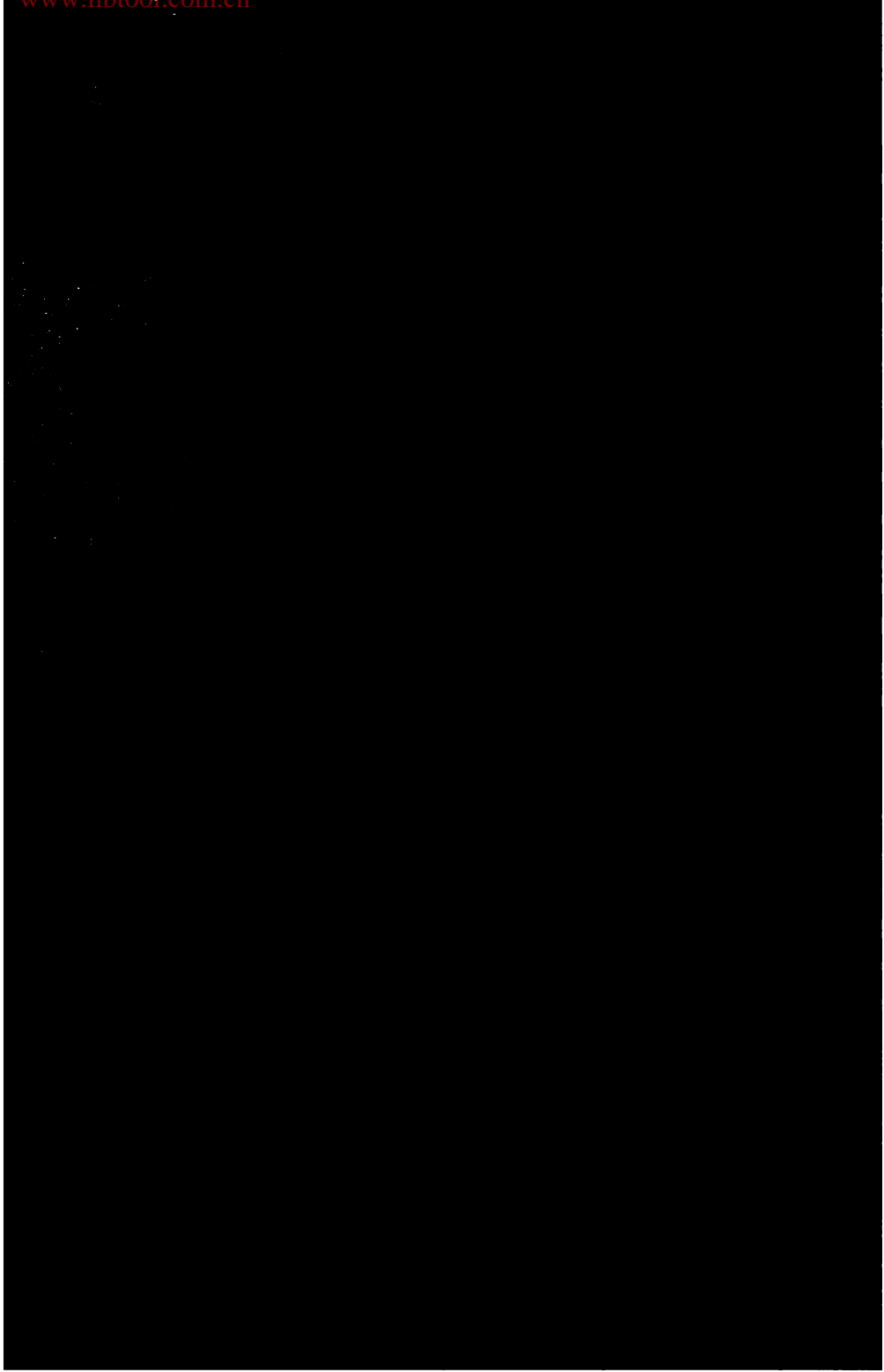

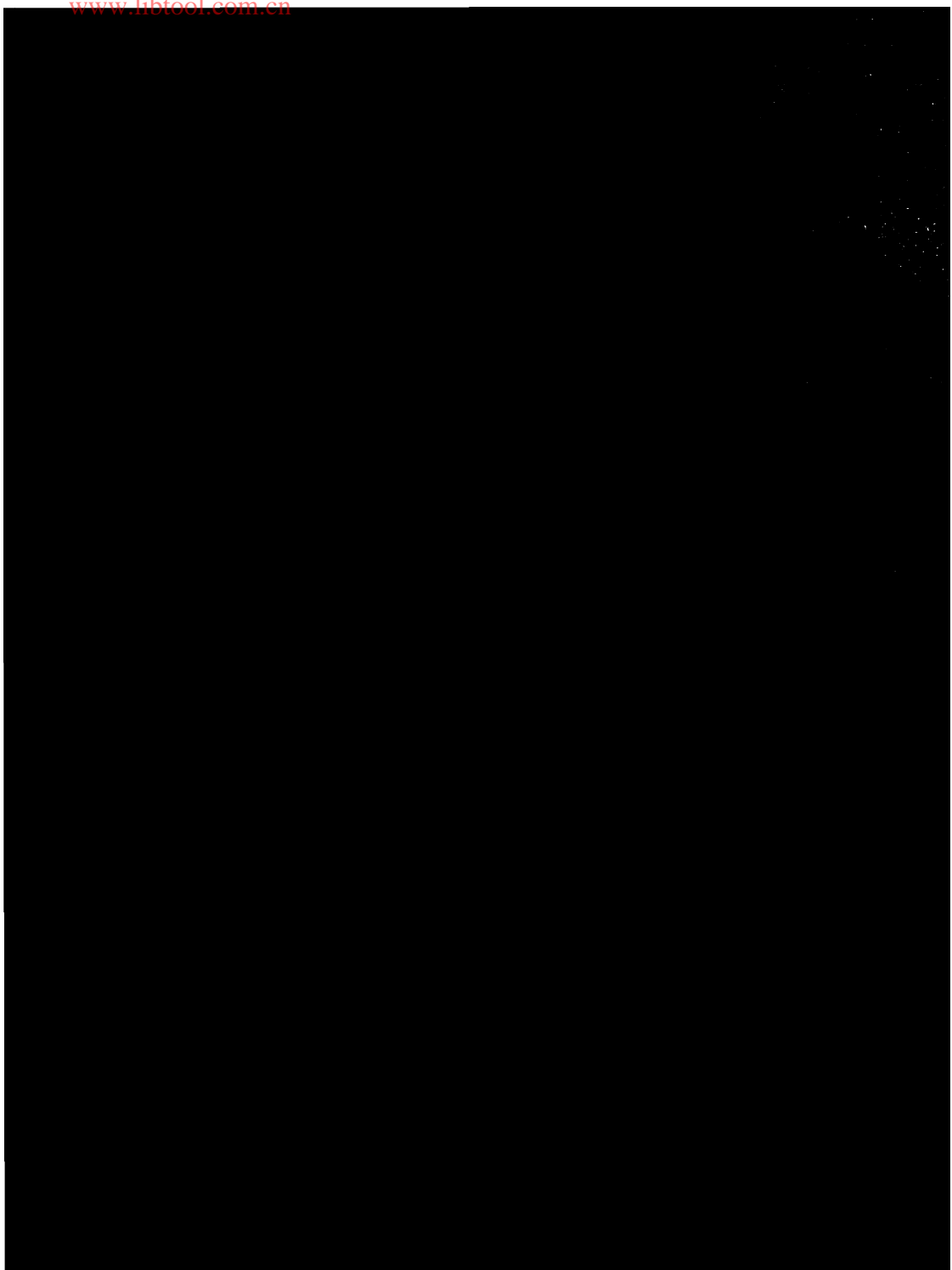

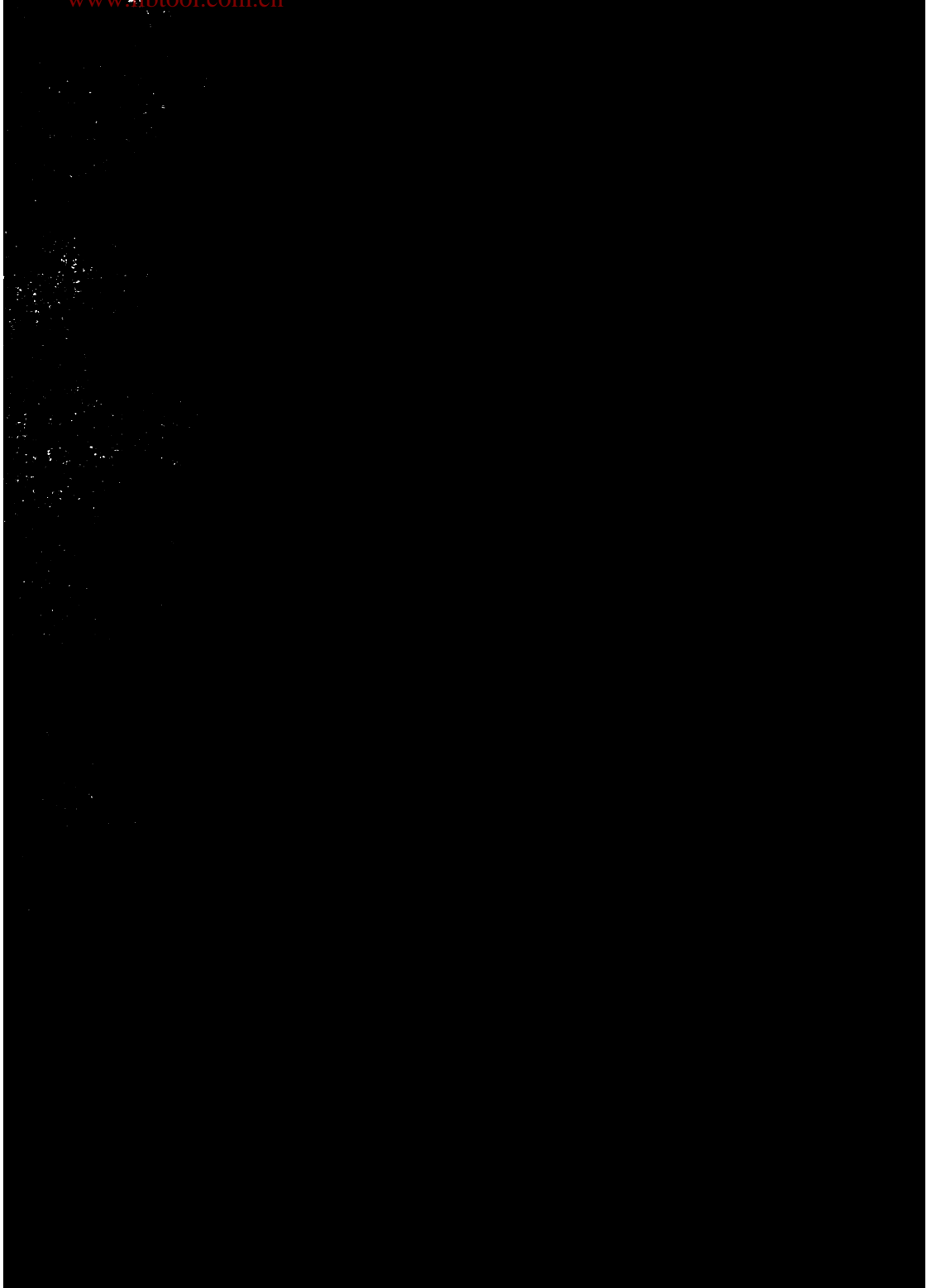

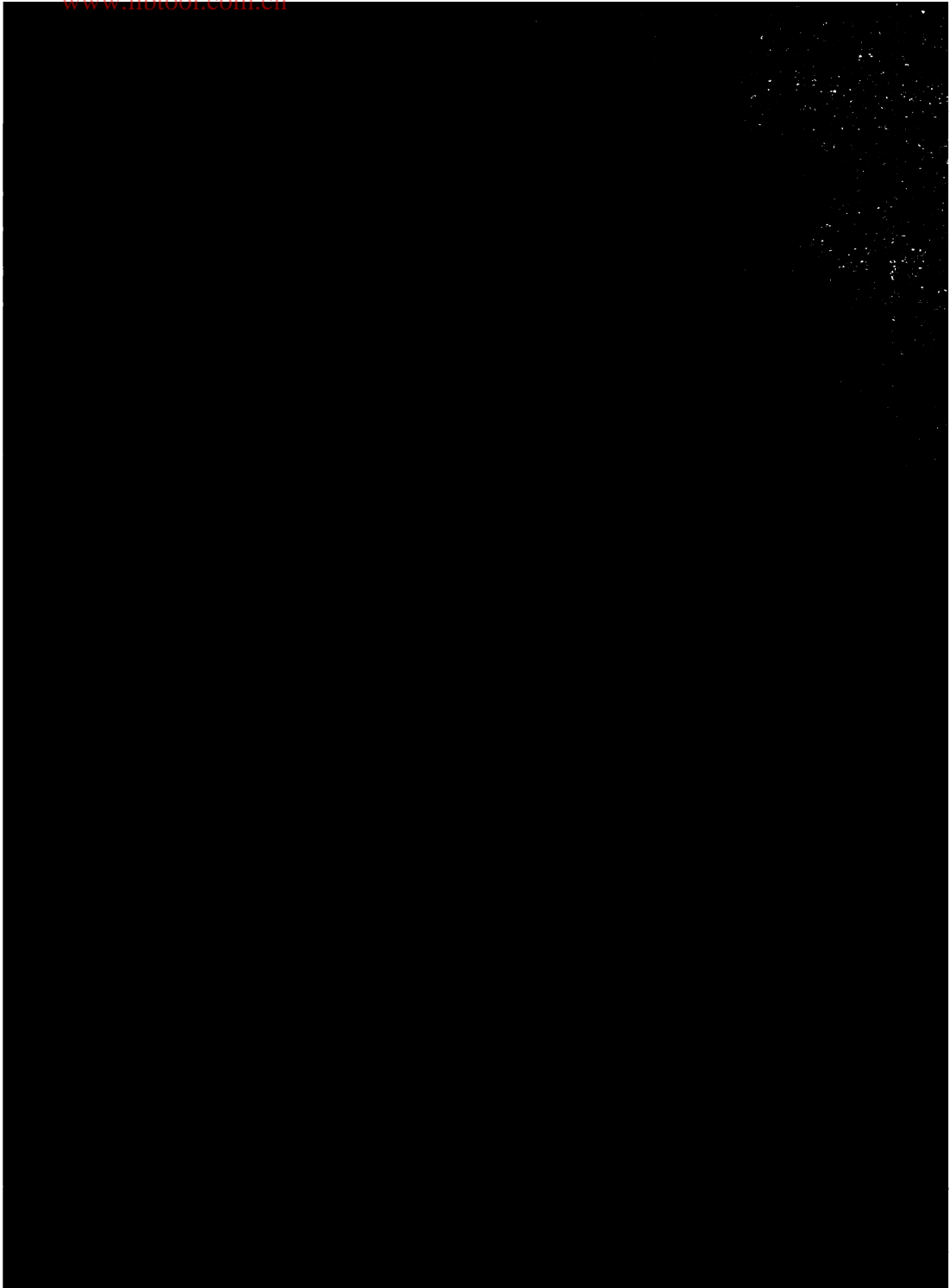

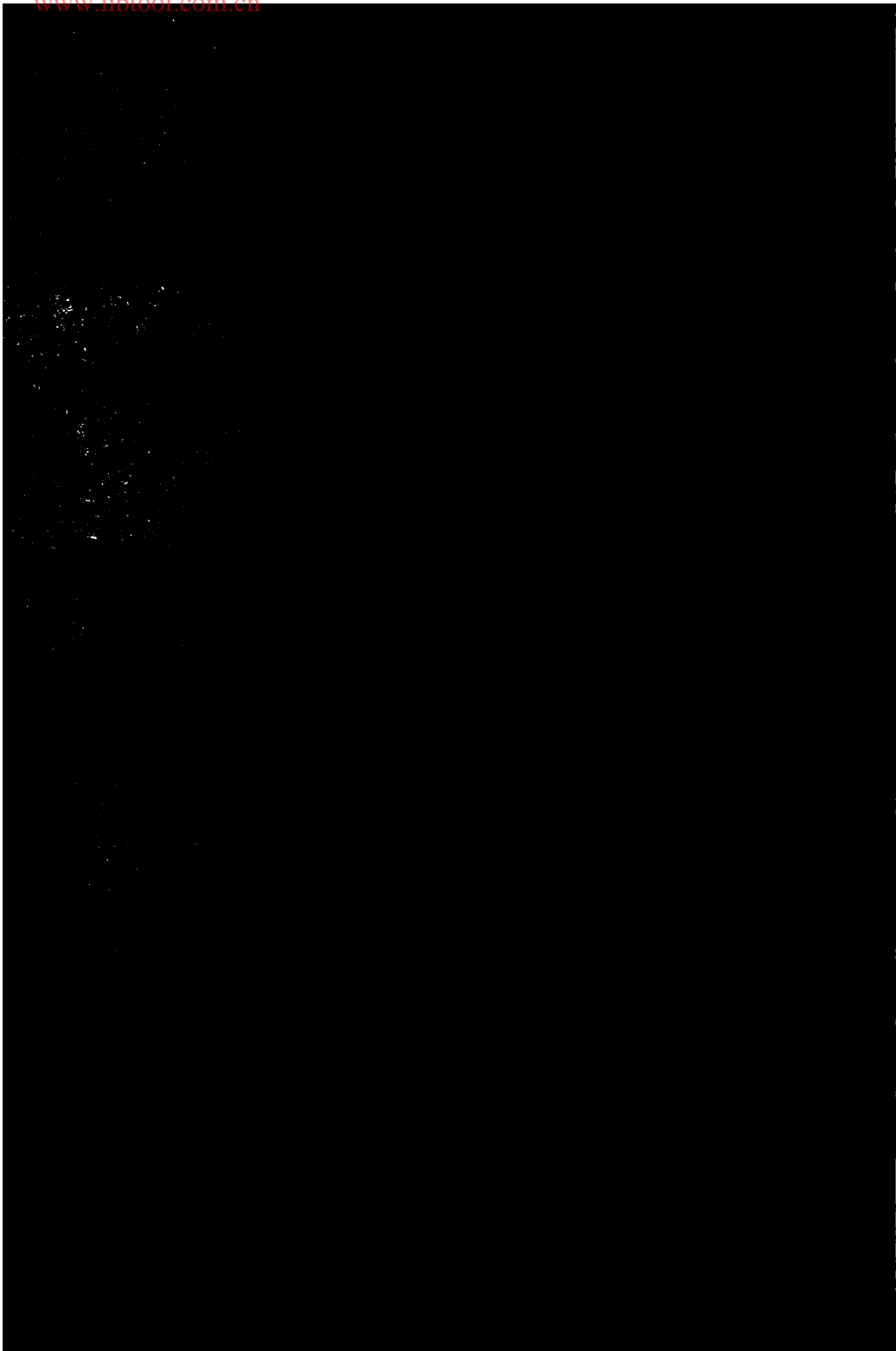

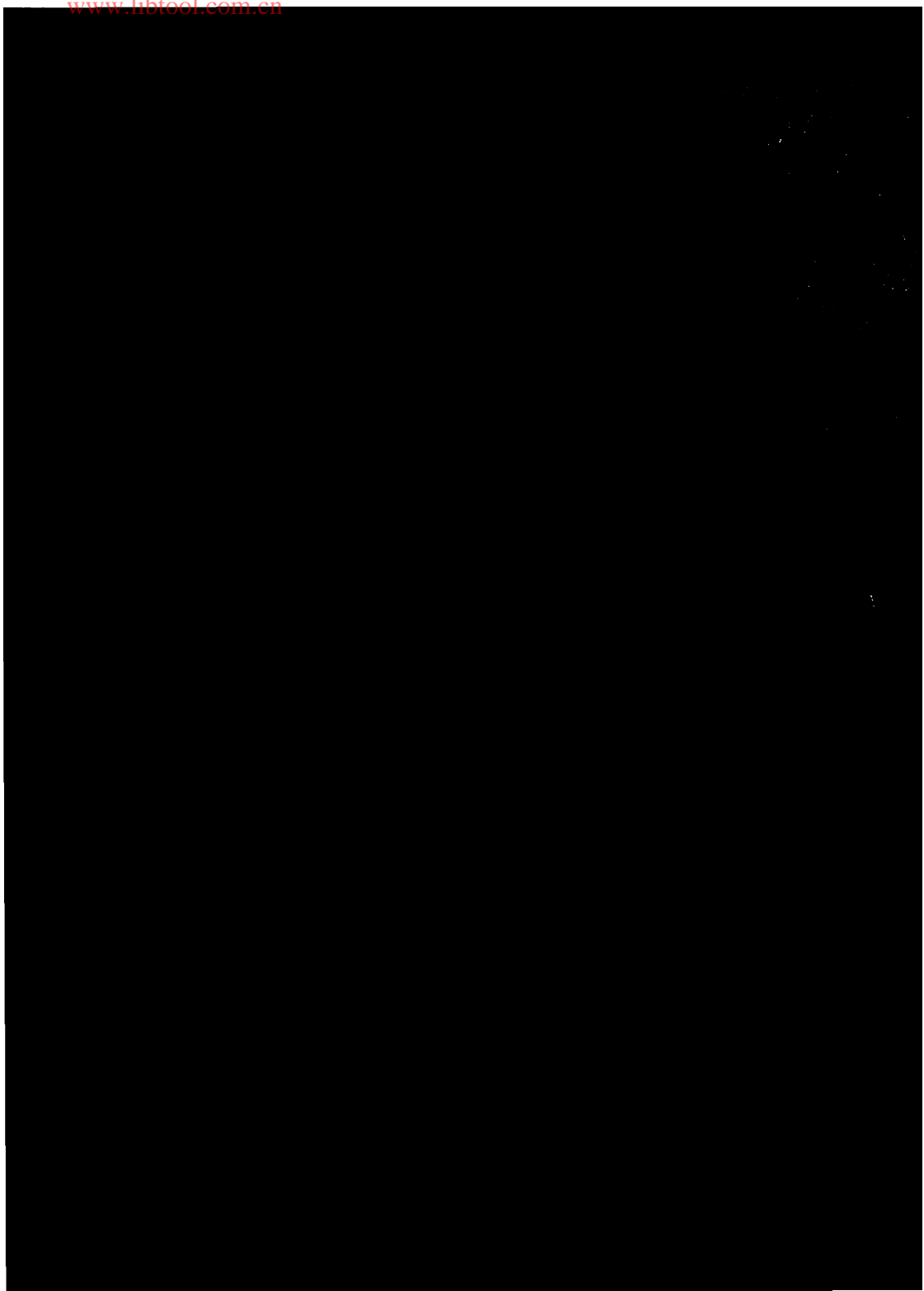

et Elefte, som de havde taget imod, og leve ventigen, mennesken og uskyldigen med Gallierne, ei som med Underfaatter, som med Christne Brodre, og paa et andet Sted siger hans Burgundierne bleve og satte i Bevægelse ved Leilighed, af den Vandaler, Alaner og Suever komme i; hvoraf det er klart at Burgundierne have gjort Indfald i Gallien, da Vandaler, Alaner og Suever fulde der ind, og have de maaskee fulgt med dem:

§. III.

Olympiodorus (25) kalder den Burgundiske Konge Gundicarius Phylarch, og beretter at han tilligemed den Alaniske Goar Jovinum til Kæpser i Gallien. Prosper (26) skriver, at Burgundiones Aar 414 erholdte den Deel af Gallien, som ligger ved Rhinen (det er at sige Schweiz, hvorfra de siden udbredte sig i Hertugdømmet og Grævskabet Burgundien i Frankeriget, i Delphinatet, i Savoyen ic., og oprettede altsaa et andet Kongerige, hvorefter de to Franske Landskaber endnu foreblev) og at Gundicarius, deres Konge, som boede i Gallien, Aar 436 bekriget af Aetio, og overvundet, men Fred fik end efter hans Begiering, som han dog ei beholdt længe, saaledes at hans Slægt og Folk bleve udryddede af Hunnerne, og de Ord dog ei maae tages i den strengeste Mening, saasom at Burgundierne have længe efter forestillet et andet Folk, og havt et Rige for sig). Cassiodorus (27) henfører Burgundionernes Sæde i Gallien ved Rhinen til Aar 413, og beretter ved 435 at Aetius gav Gundicario Fred, som dog senere blev omkommet af Hunnerne. En anden Edition af

Sente Sæde
i Gallien.

Aar 413.

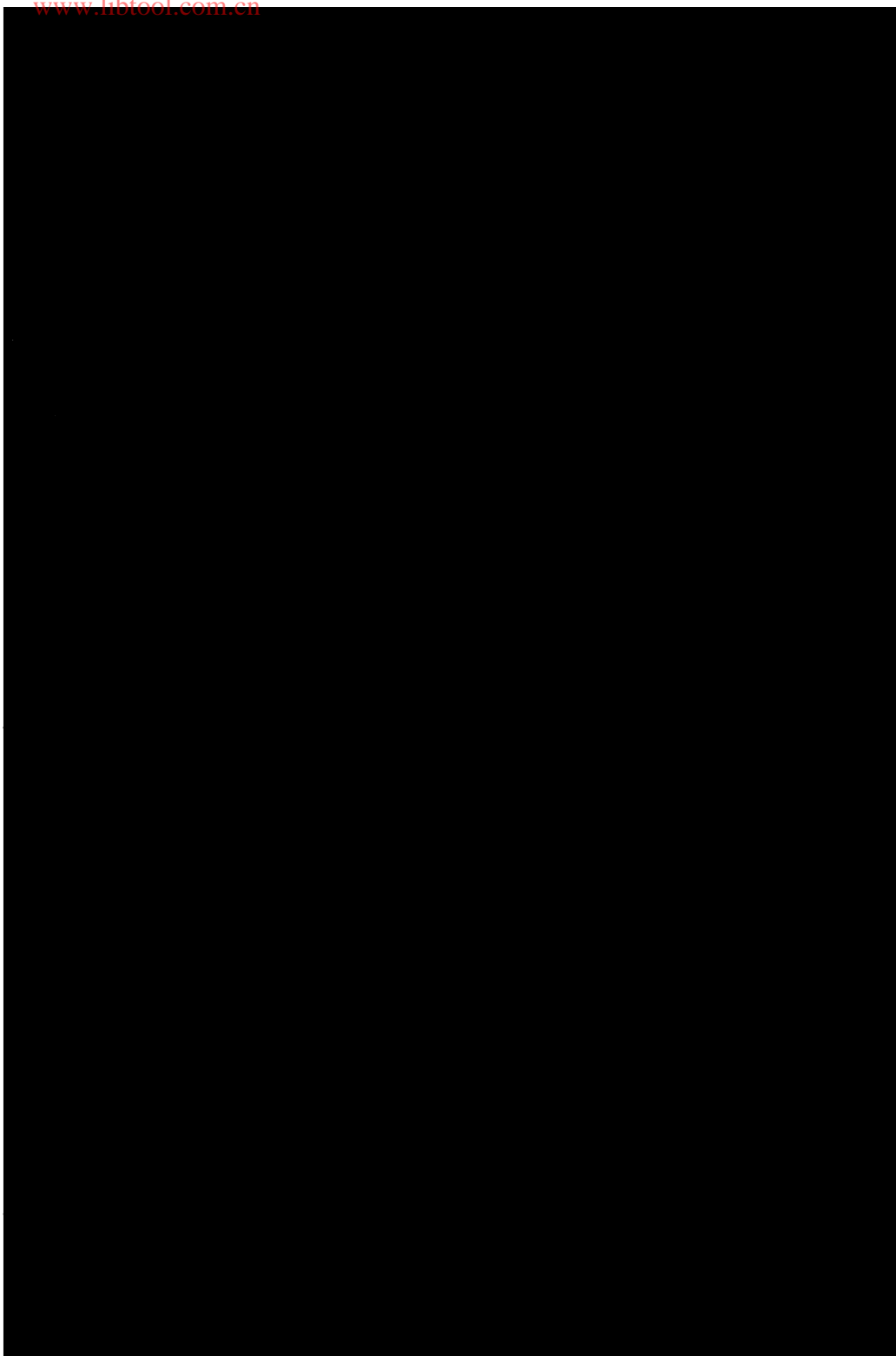
Aar 414.

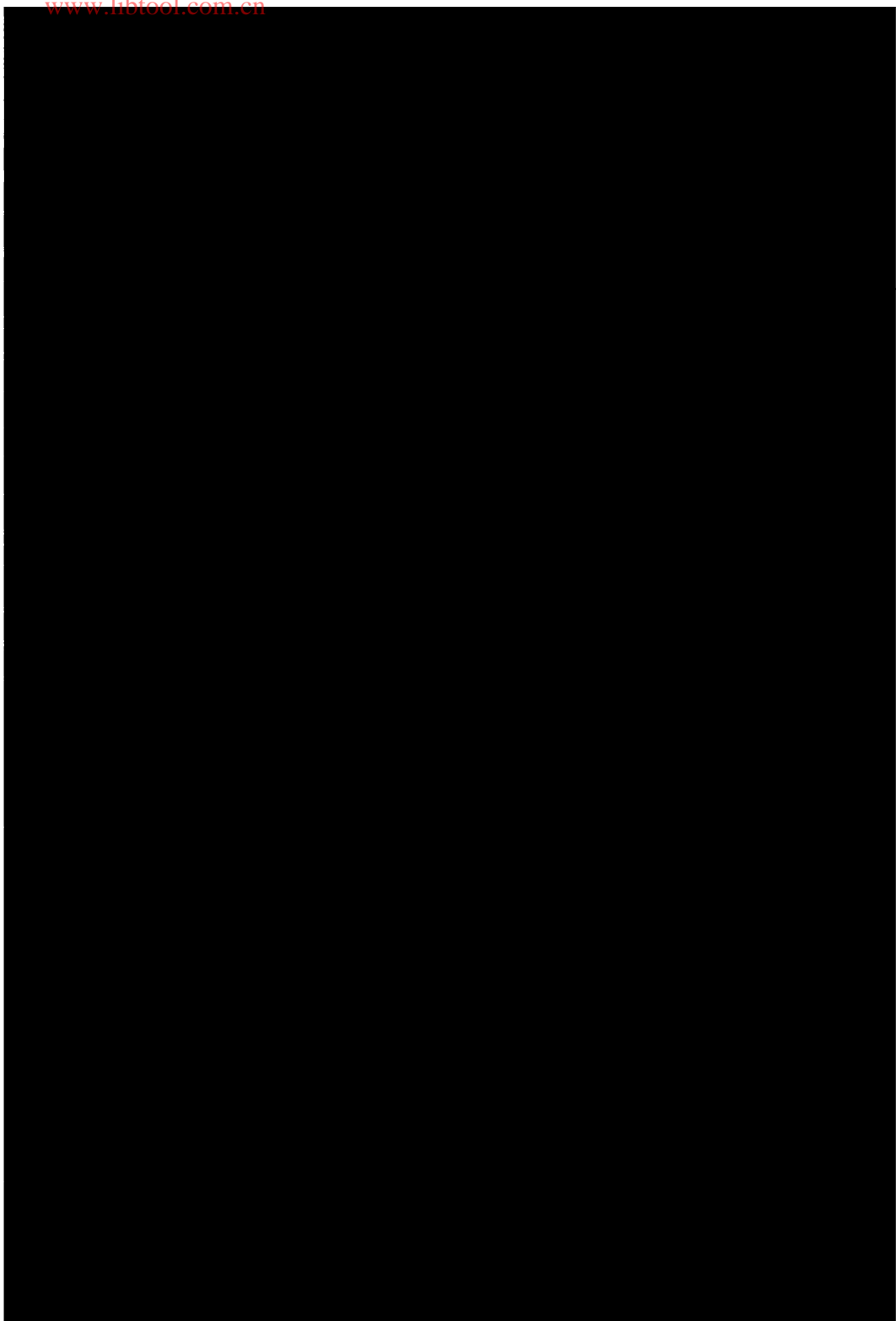
Aar 436.

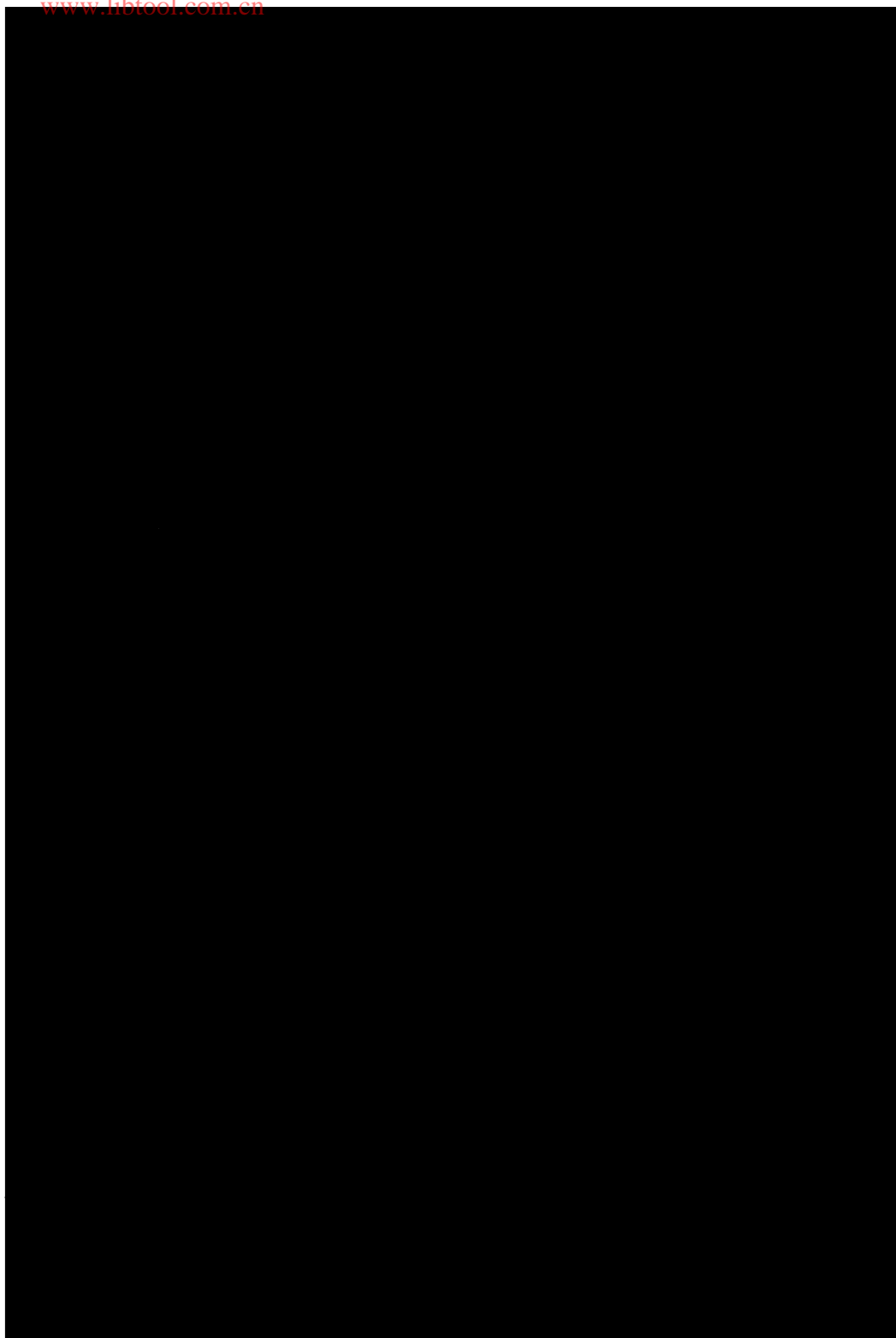
(25) Gi. B. r. 1. p. 197.

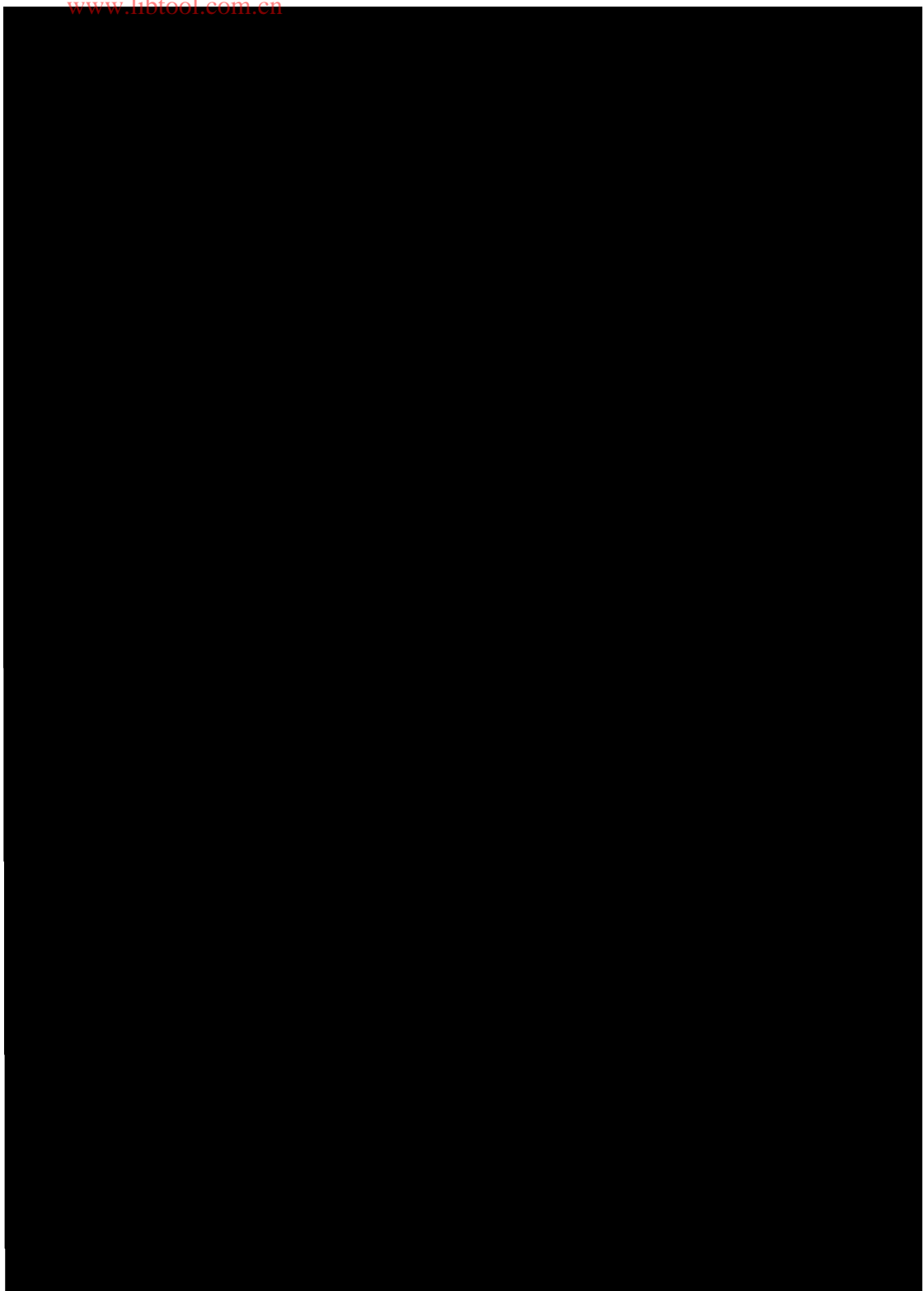
(26) In Scalig. EuL. p. 191 & 194. p. 52.

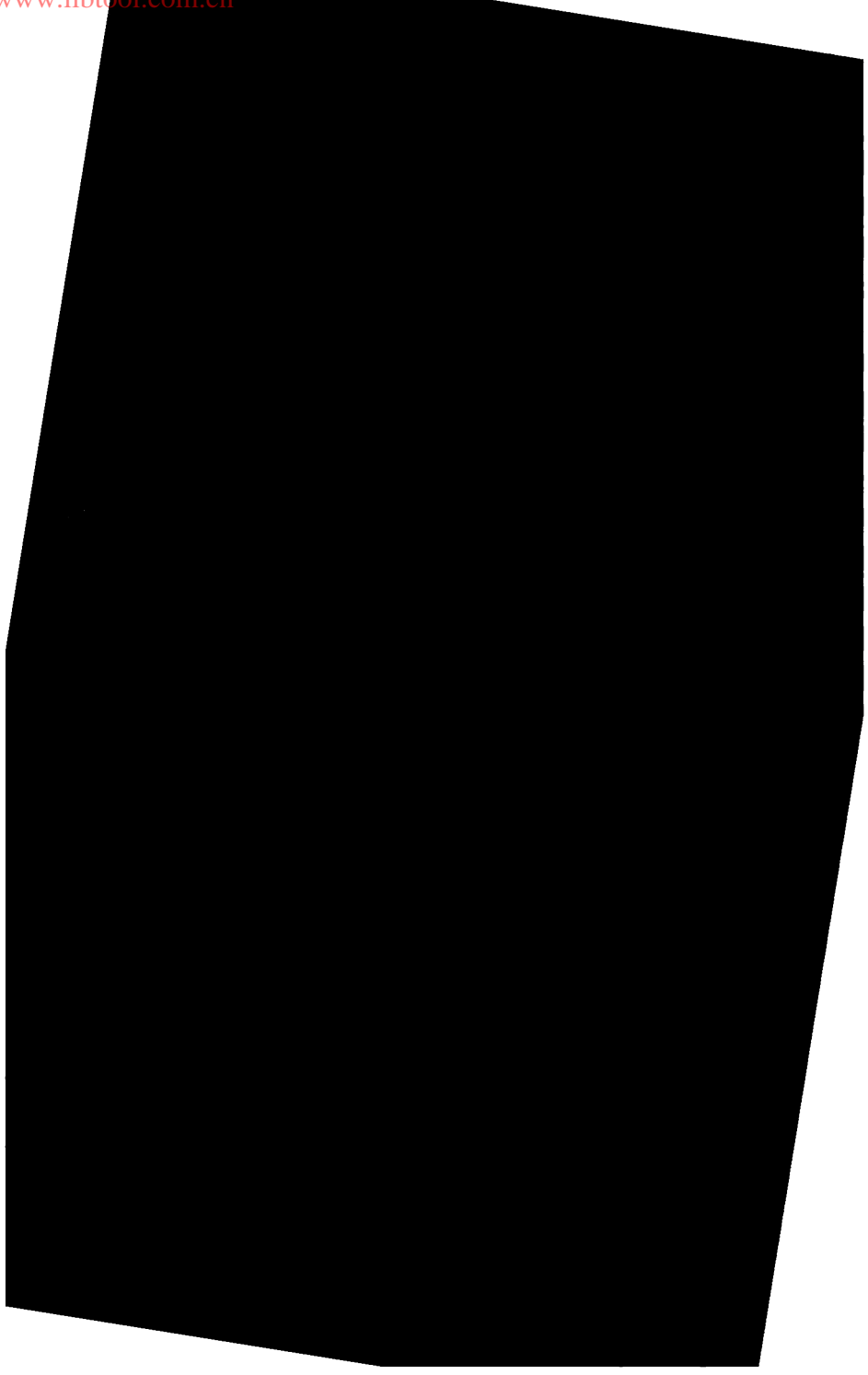
(27) Chron. p. 643 & 645.

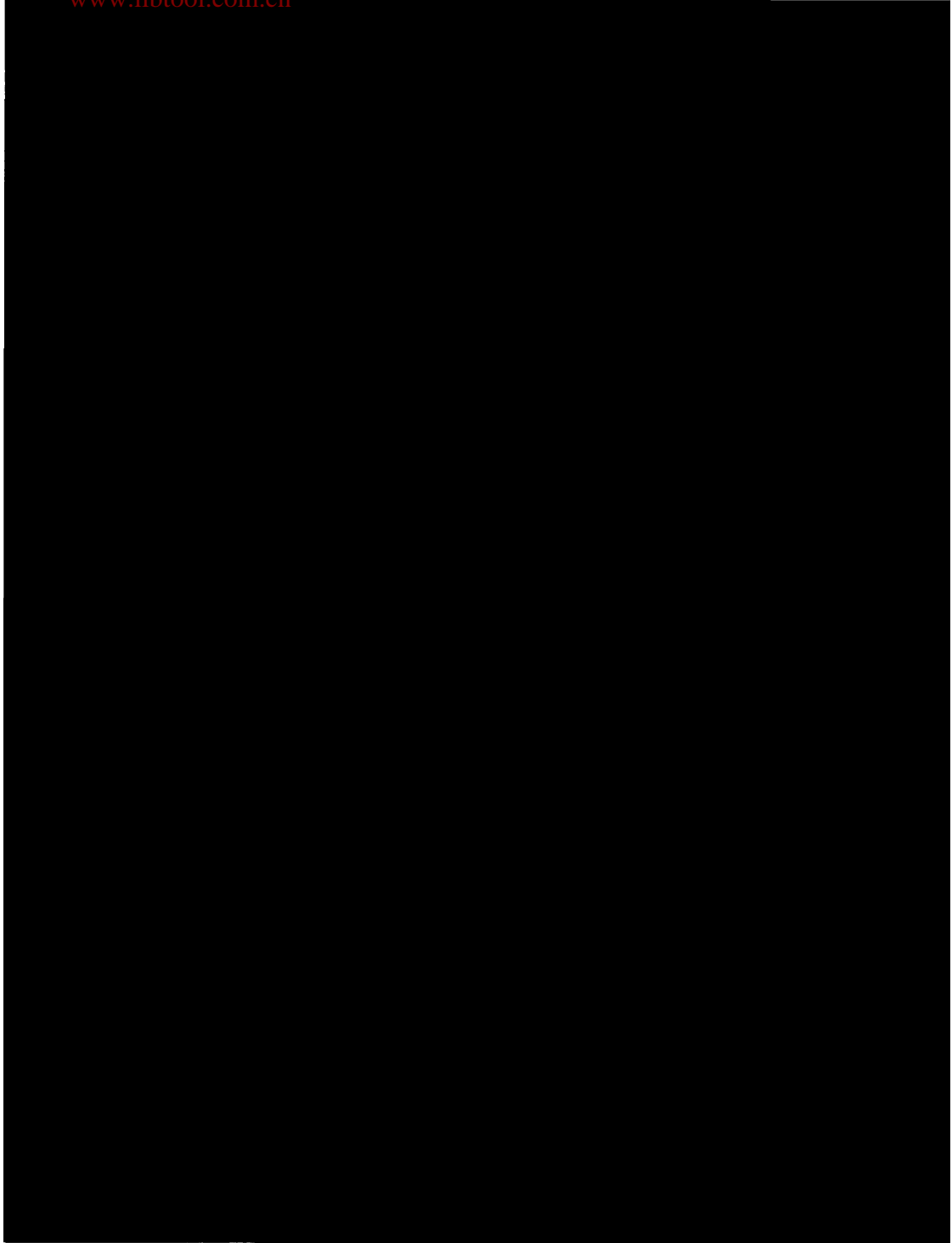

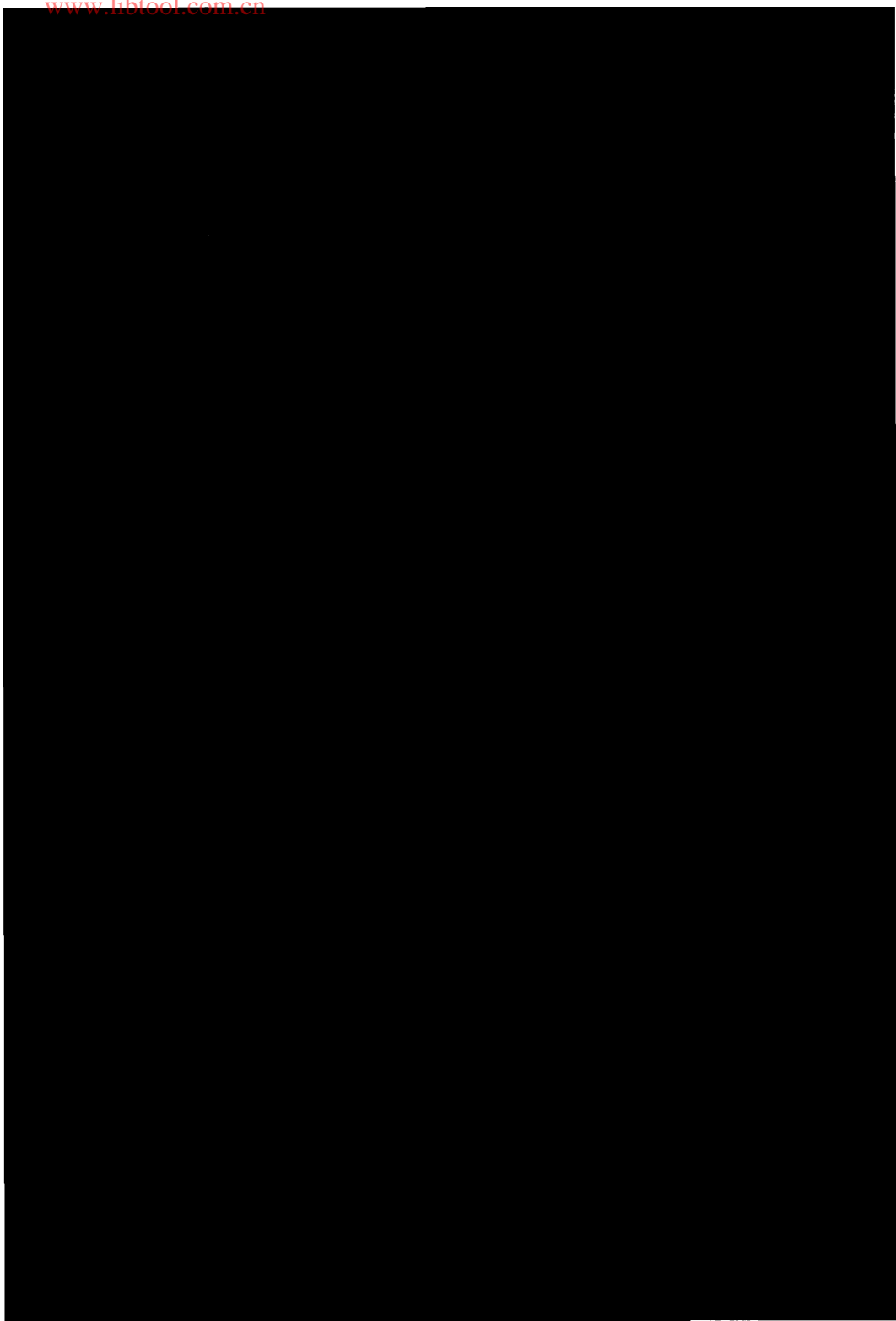

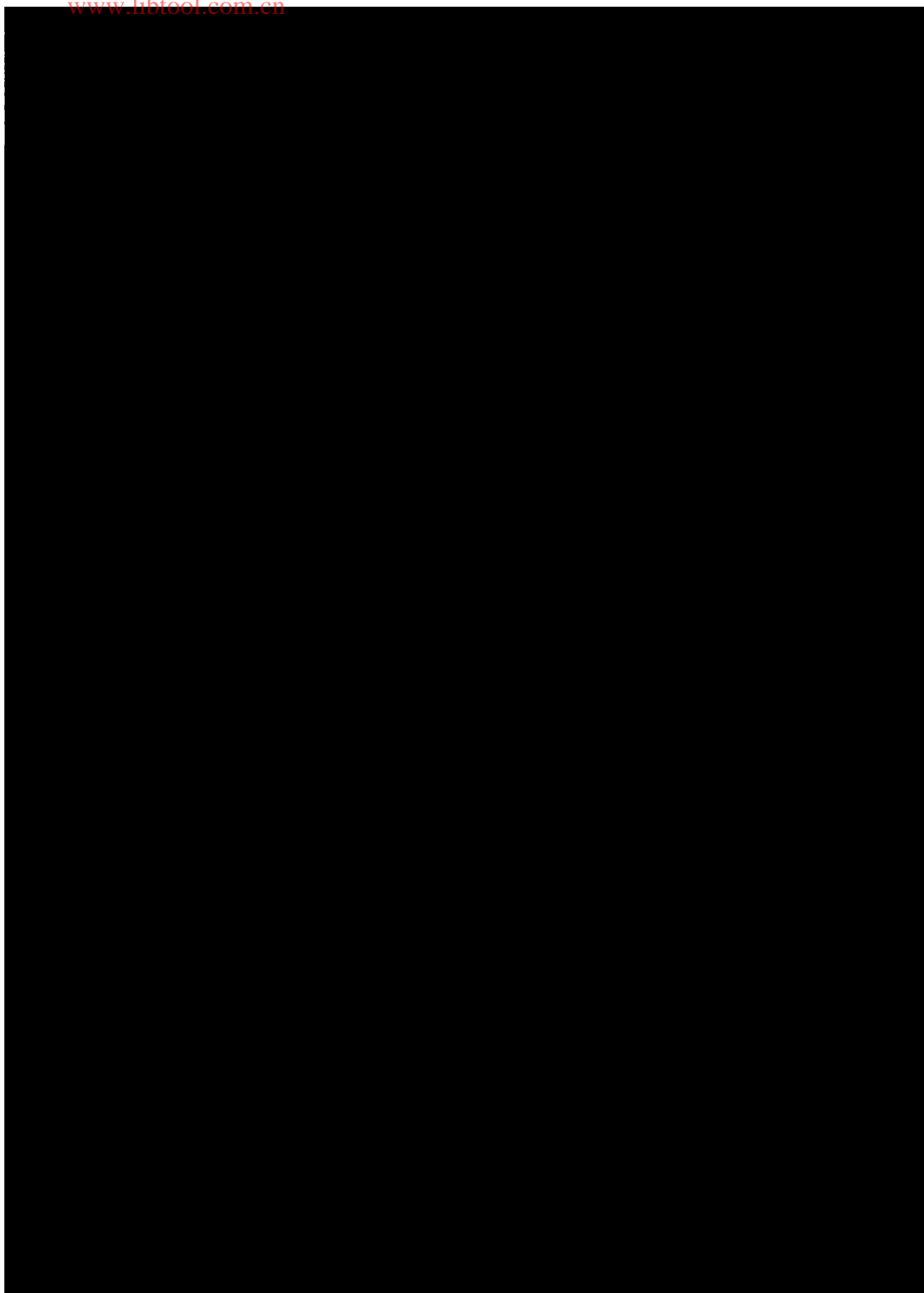

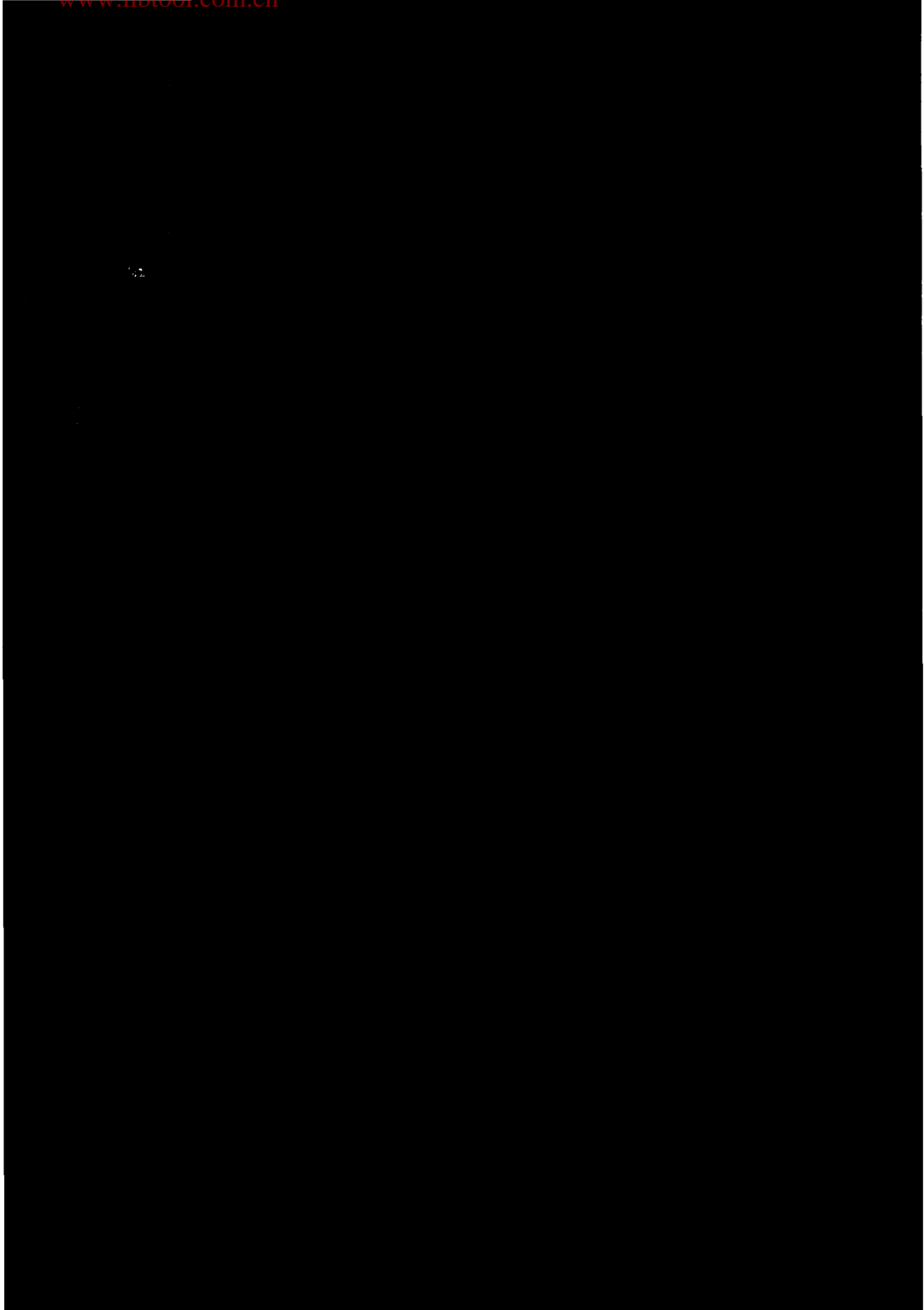

12

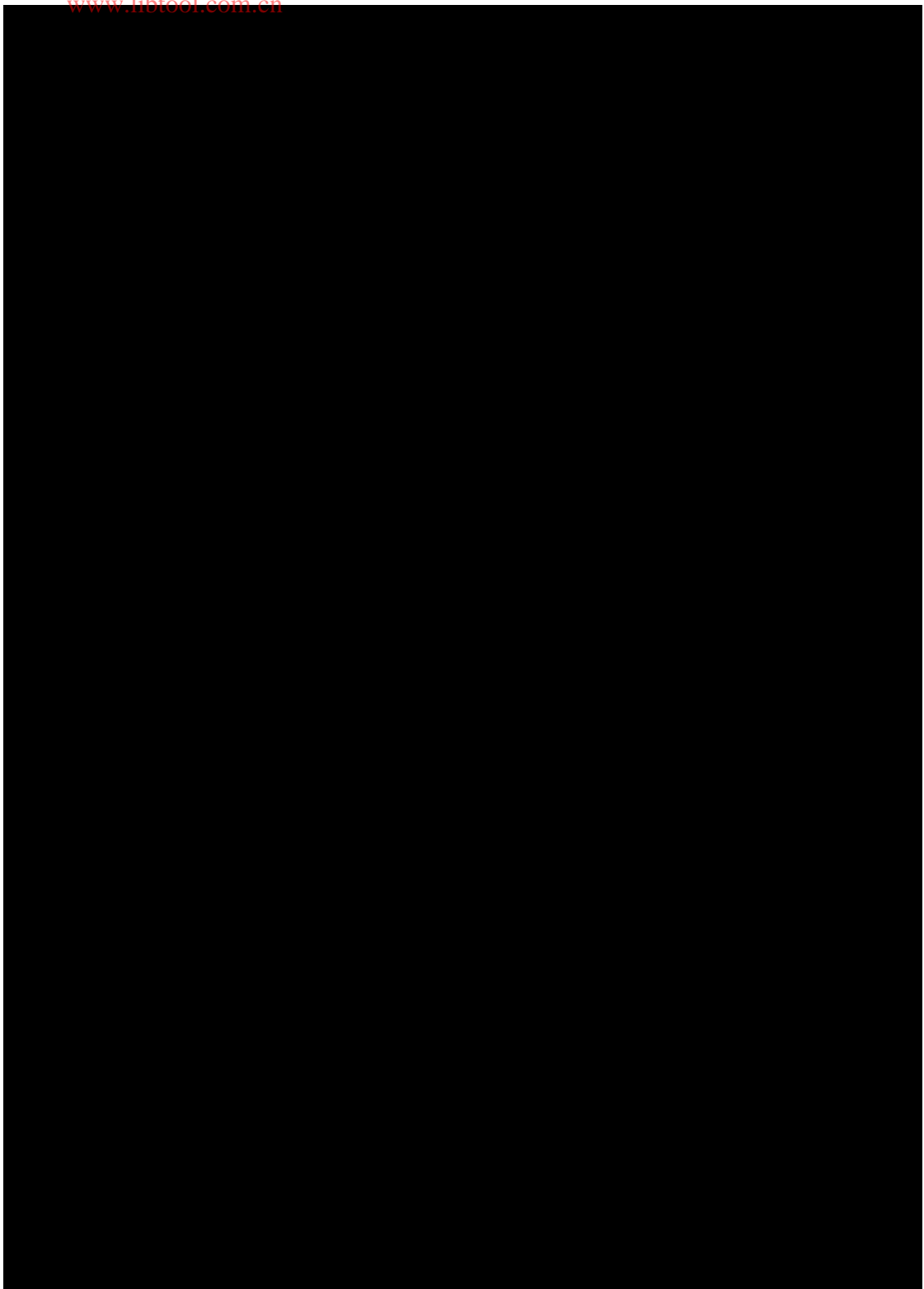

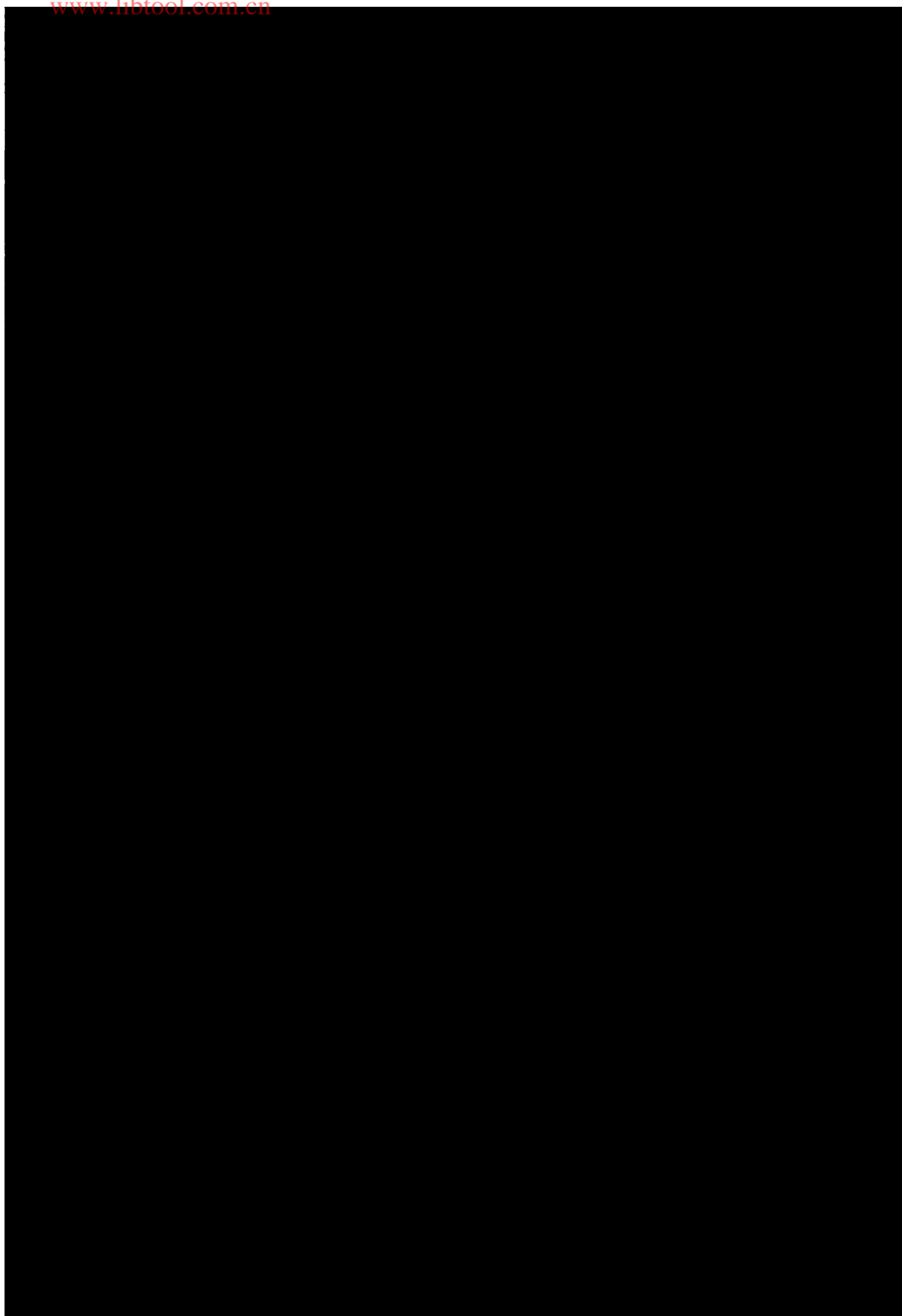
burgundierne. Wachter (59) mener, at Kindins hos Ulphilas,
 der det bruges om Pilato, og betynder en Forstander, er det
 samme som Hendinos, og at dette sidste er sammensat af de tvende
 i det Tidlige Ord: Hen s: gammel, og Dyn s: et Menneske, som
 endnu ere i Brug hos Cambreerne, og at Burgundier have lært
 dette Ord af Gothiner deres Naboer, som vare et Gallisk Folk;
 paa et andet Sted leder han det Burgundiske Navn af det
 Tidlige Ord Bauer s: indfødt, og Gund s: Krig, hvilken Etym-
 ologie behager mig meest af alle. Bünsau (60) haver skrevet me-
 get om de Burgundiske Konger, indtil de bleve undertrykket
 af Frankerne. Udgiverne af den nyeste Franske Diplomatique
 tale om en Inscription, nær Tarentaise, som skal være i det
 gamle Burgundiske Sprog, hvilket man ei mere forstaaer, (som
 er urigtigt, saafremt derved ei sigtes til de ældste Ind-
 vånere af det Land, som siden blev kaldet Burgundien;
 allertid var det dog Umagen værd, at en Rejsende, kys-
 te de Nordiske og Sydsk Antiquiteter, besaae og afteg-
 nede den Inscription). Becanus (62) vil, at Burgund-
 iens første Sæde haver været i Polen ved den Flod Bug,
 kaldet i Weipelen, og efter hans Mening har tilfødt heder
 sig, og hvorved de skal have bygget imod Gothernes Anfald
 i West-Burget s: Casteller, og deraf have faaet Navn. Schil-
 ler (63) leder deres Navn af Büren, at ophøje sig, og Gunde

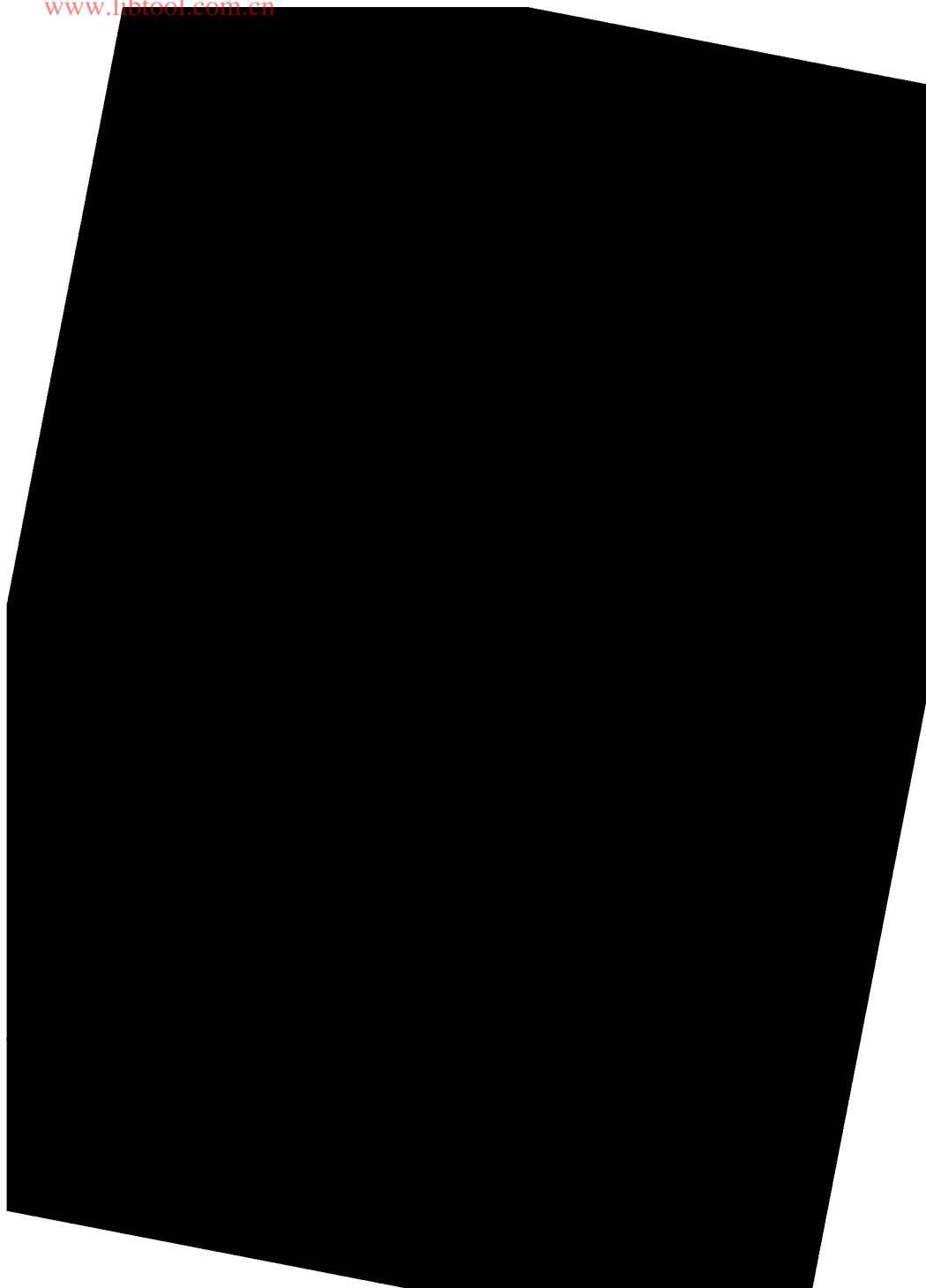
A a a 2

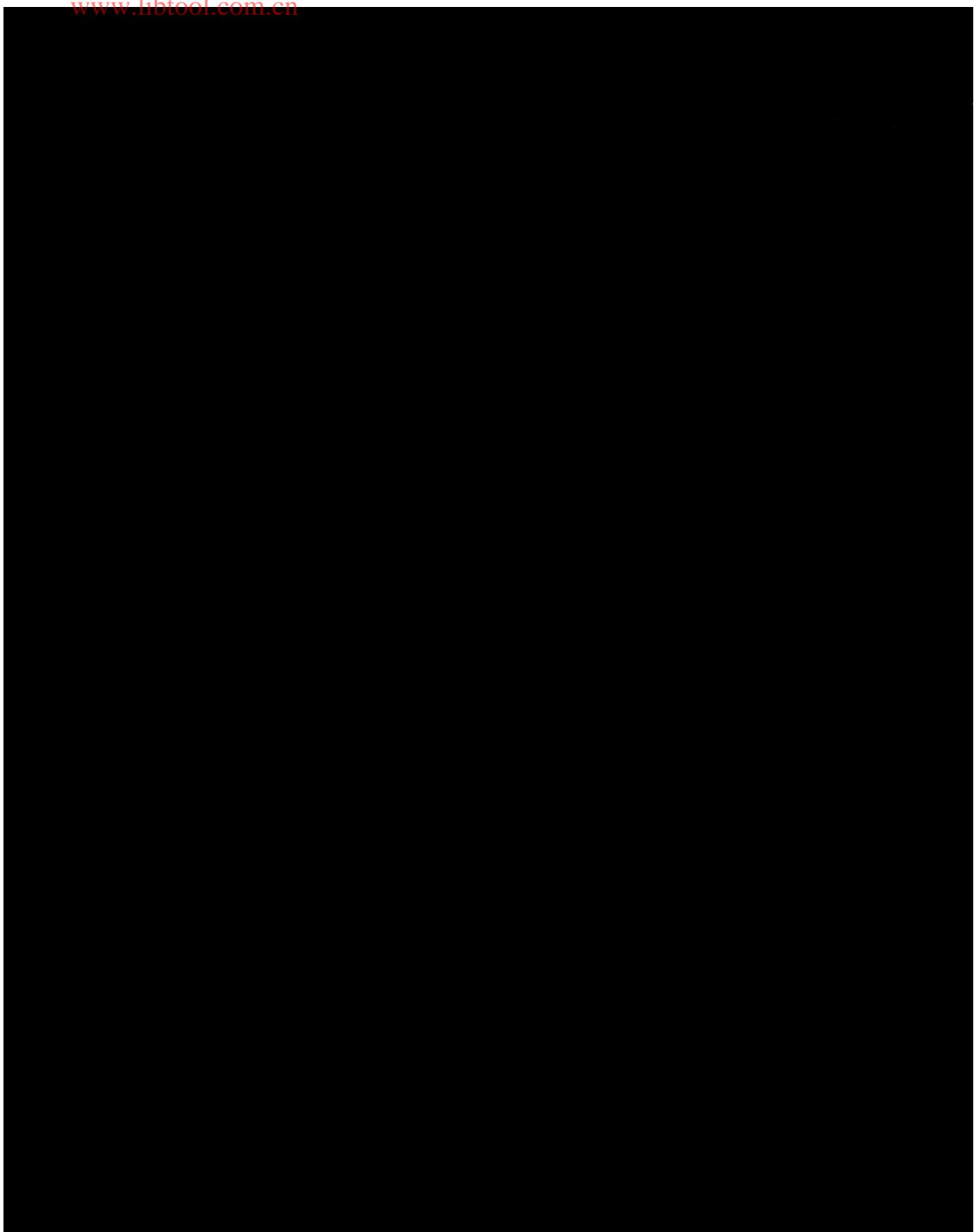
Di

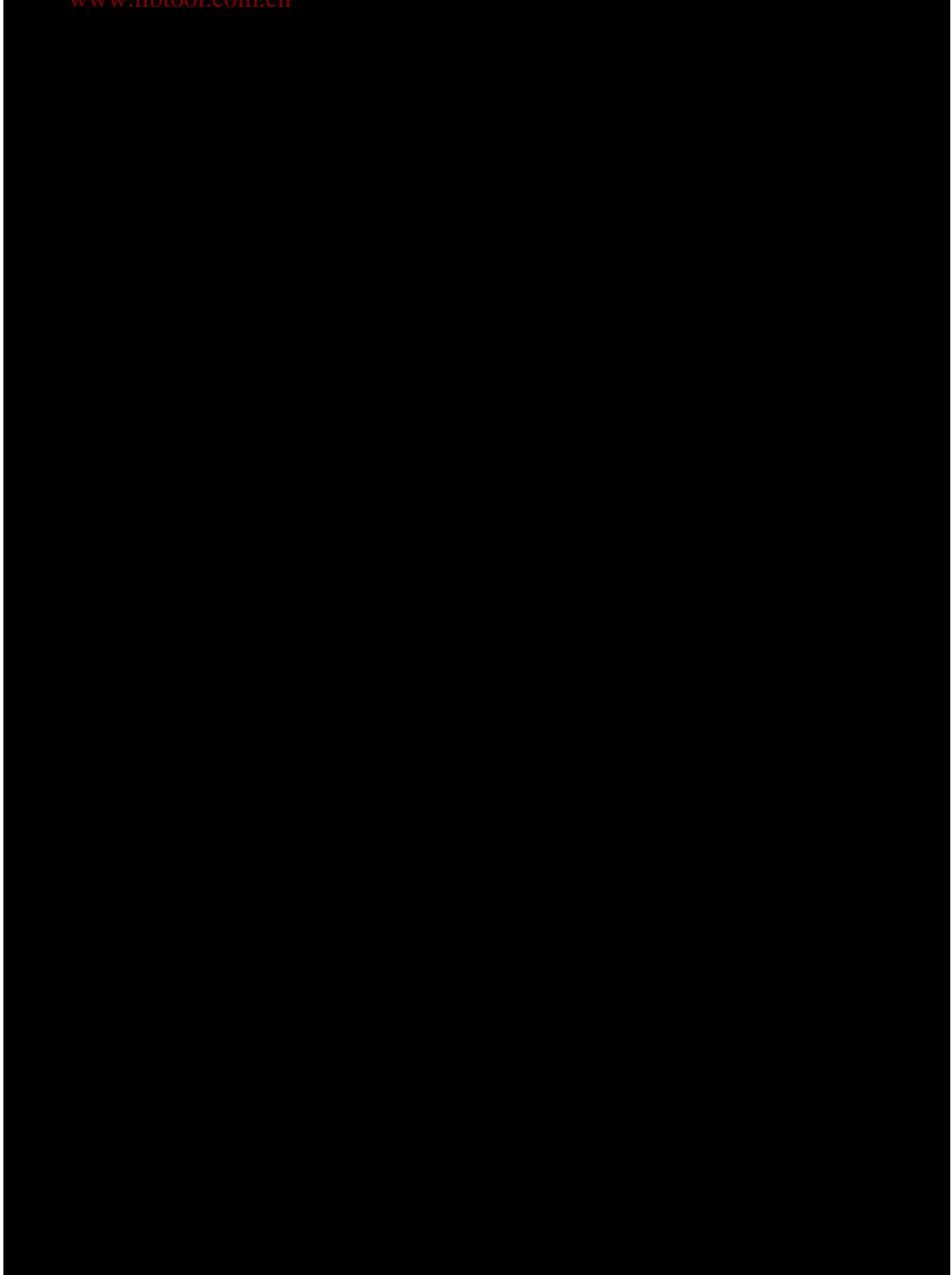
- (59) Misc. Berol. t. 2. p. 44. Gloss. v. Bauer, Burgundi col.
 Ihre Cat. Reg. Suip-Gothic. part. 5. p. 125. not. 1.
 (60) Teut. N. Hist. Th. 2. p. 854 — 872.
 (61) T. 1. p. 704. not. 1.
 (62) Orig. Antw. p. 771 & 772.
 (63) Thel. ant. Teut. t. 3. p. 150. v. Burgunde.

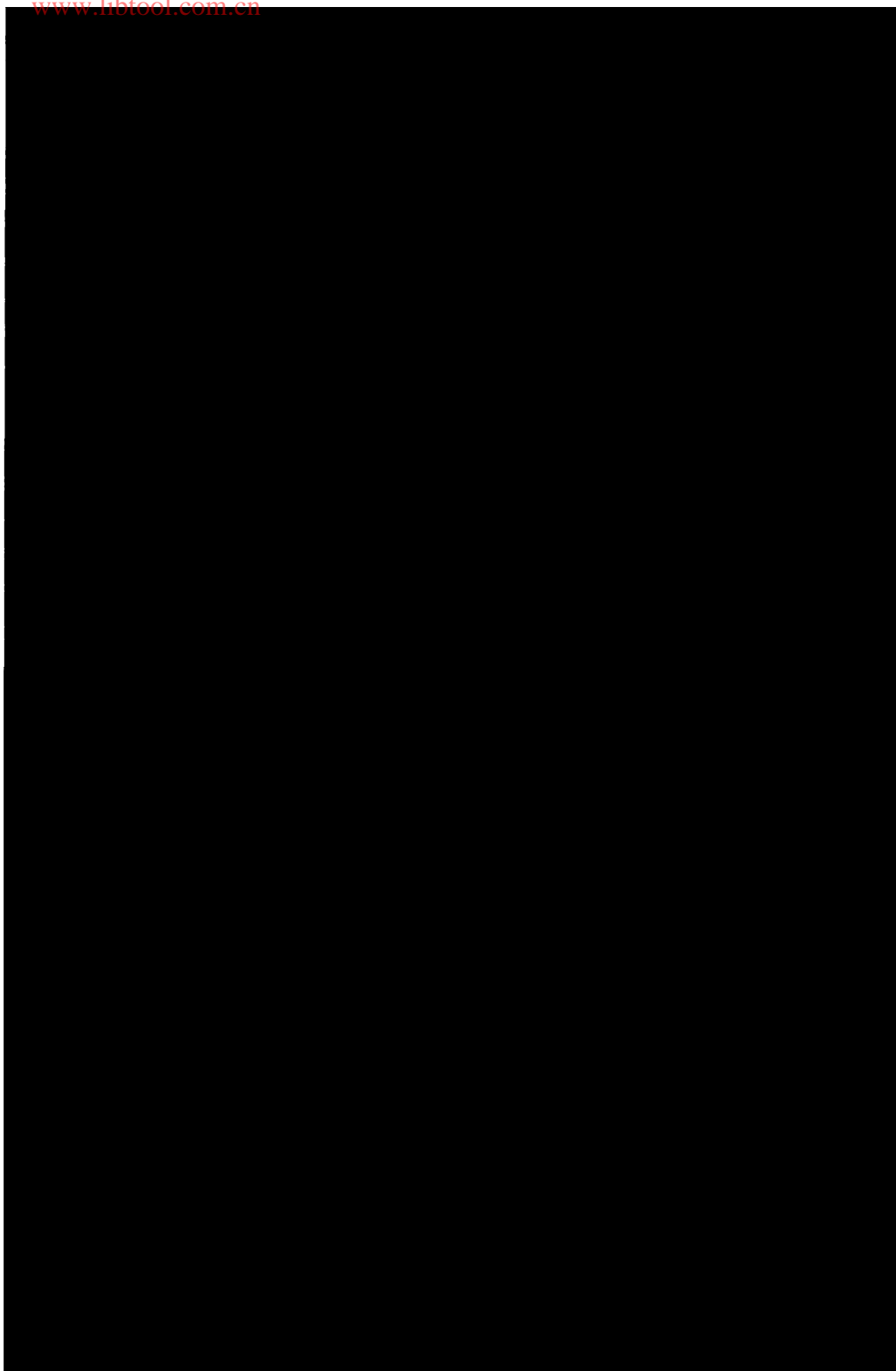

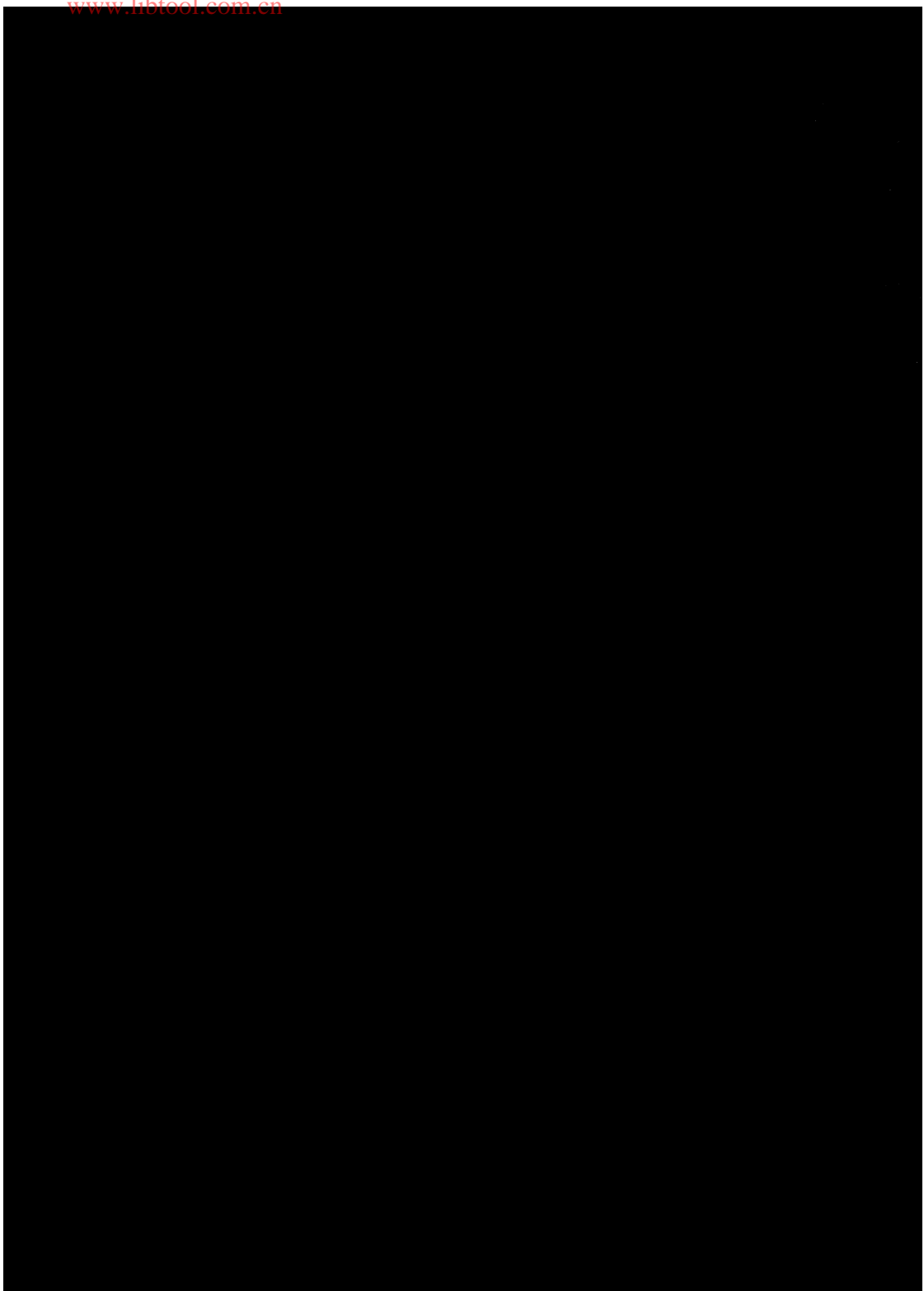

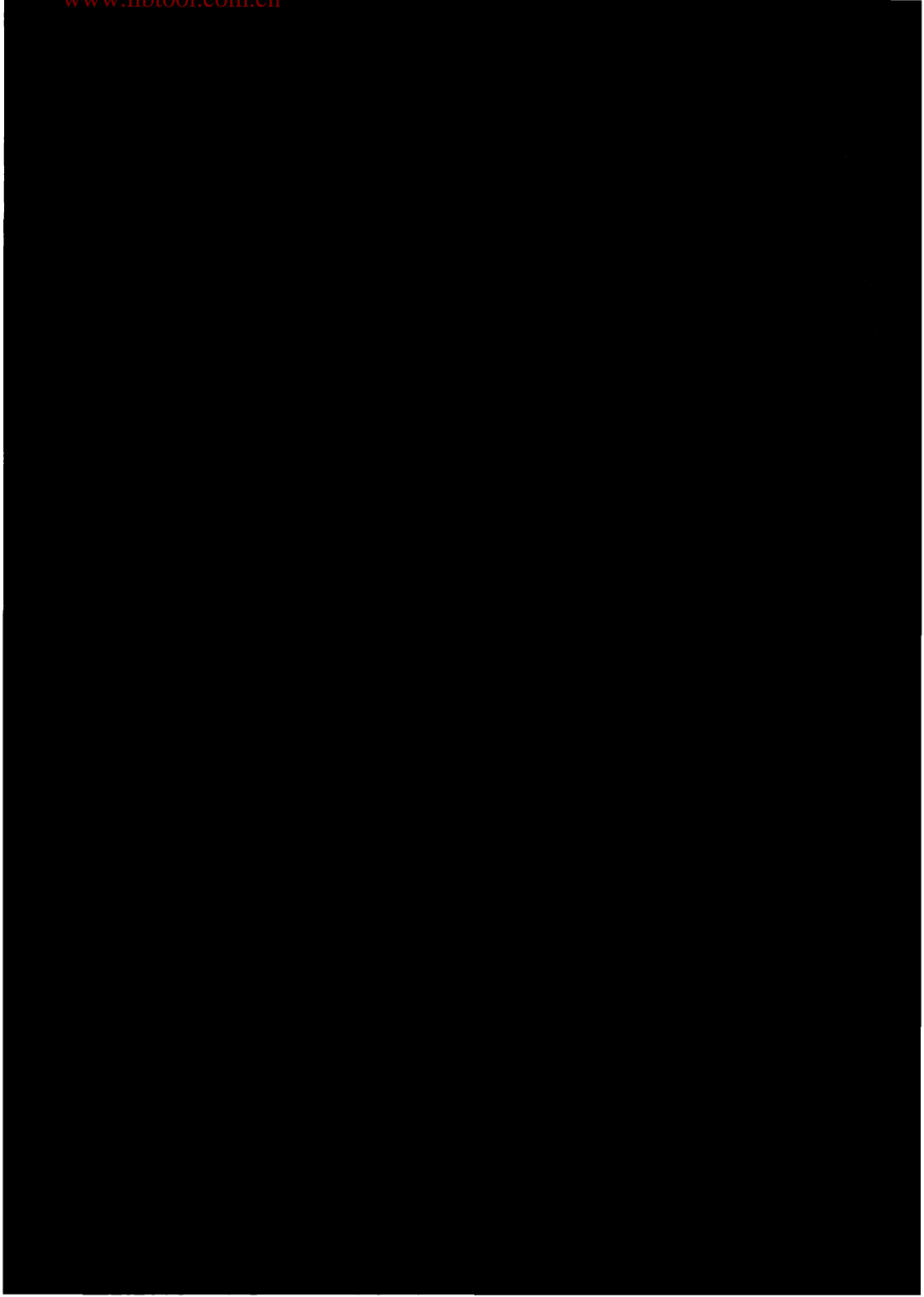

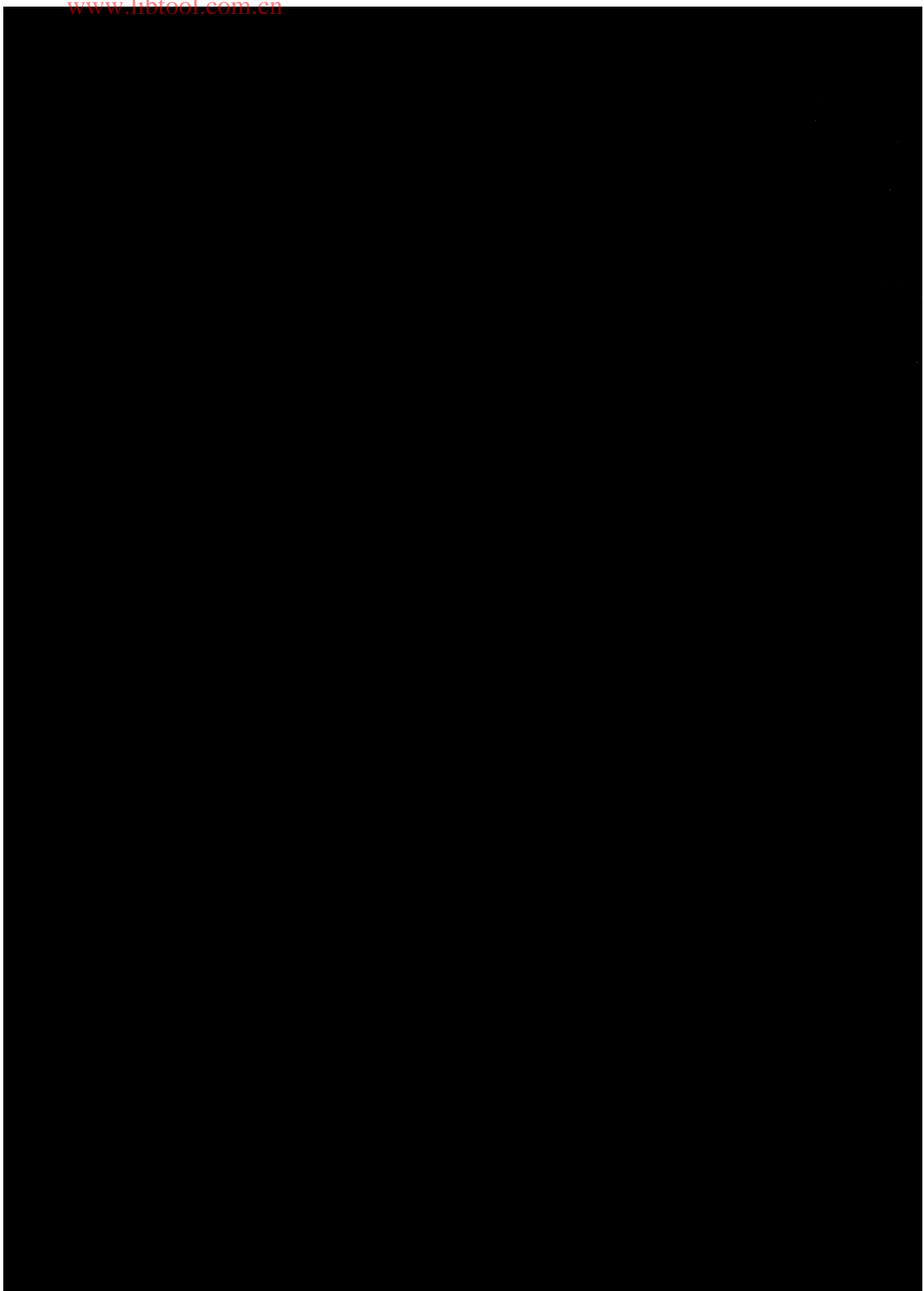
En gammel Dansk Kronike (7), som sluttes med 1410, vil, Langobardi ere gangne ud fra Danmark Aar 686, og ha meest været Jyder; At Hunger nødde dem hertil, ligesom d tvang Hunnerne til at forlade Sverrige; At de udgaaet til Snio regierede i Danmark, komme først til Gothland, og til Rügen, hvor de forlode Skibene; og vandrede til Italien og udi Caroli Magni Tid komme ind i Apulien, hvor de vare i Autors Tid. Enhver seer vel, at Aarstallet er urigtigt, at det meste er taget af Saxo, og at det skete fordi Hertugdømmet i Benevent blev ved Magt, end skönt Callus Magnus ødelagde det Langobardiske Kongerige. Mest af fleste udvandrende Langobarder vare Jyder, det siger Saxo men da det dog uden Tvil er rigtigt, saa bliver det Spørgsmaal om ei Autor haver havt nogen Underretning herom, enten Tradition eller Skrifter. Udi Valsunga Saga (8), som ei er at foragte, siges, at ved den Danske Kong Hof vare Langbarde, Franker og Saxoner. Naar de har levet, kan jeg endnu ei bestemme; har han levet i Sicculu, saa tiener dette til at vise, at Omgangen er ligesom ved lige imellem langt fra hinanden boende Nordiske og Langobarderne boede da i Italien. Isidorus (9), som d. 636, skriver, at der almindeligen holdes for, at Langobarder faaet Navn af deres lange Skæg, som aldrig blev rødt, saa er der en langt ældre Autoritet end Pauli for dengang, som end mere derved bekræftes, at man heraf seer, hvor og hos hvor adfættede Folk, denne Mening haver i gængs.

(7) Ludewig rel. Mss. t. 9. p. 175 & 176.

(8) P. 87.

(9) Orig. l. 9. c. 2. in Goth. Ant. L. latina col. 100.

I Svær, at de skulde faae den, som han ved Solens Opgang
 først saae, hoorpaa Gambia gif til Frea, Wodans Hustru, og
 Ibad Winiferne Seyeren, og at hun gav det Raad, at de
 Winifke Qvinder skulde lade deres Haar hænge ned i Ansigtet lige
 som et Skjag, og være tilig tilstæde tilligemed deres Mand, og staae
 og se over for det Vindue, af hvilket Wodan plejede at see ud indad
 her. Da nu Wodan saae dem ved Solens Opgang, spurgte
 han, hvilke ere disse Langobardi, hoorpaa Frea svarede, at
 at nu og maatte give dem Seyeren, som han havde givet
 Sabn, hvilket ogsaa skeede. (Det er klart heraf, at dette maaske
 er tilbraget sig i meget gamle Tider, saa og at Bandaler og
 Langobarder maaske næsten have haft samme Begreb om Odin og
 sig, som vore Nordiske). Udi en Edition af Prosperi Aqvitani
 Historie (15) anføres ved Aar 379, at Langobardi ginge under
 Anførelse af Iborea og Ajone ud fra Den Scandia i største Mængde
 og overvunde først Bandalerne; men da disse Ord findes i
 andre Editioner, som ere gjorte efter andre Manuscripter,
 er det klart, at de ere tilfattede af en Ariere, og tagne af
 ham, og det endda saa-uhæbdigen, at han lader Langobarderne,
 som gaae i 8 Aar under Anførelse, da dog Pauli egne Ord tillade
 dem en ulige længere Tid. Overalt maaske man strax holde det
 for mistænkt, naar Tiden alt for noye bestemmes i mørke Tids
 rum. Der som dette Sted ellers var ægte, saa havde det været
 af stor Bigtighed, siden Prosper skrev Aar 444. I det
 12de Aarhundrede, som Christ (16) haver udgivet, (og som uden Tvil er
 af Pauli af Paulo), kaldes Scoringia Scringia, og siges at
 Langobarderne have grændset der op til. Særo (17), som uden
 Tvil

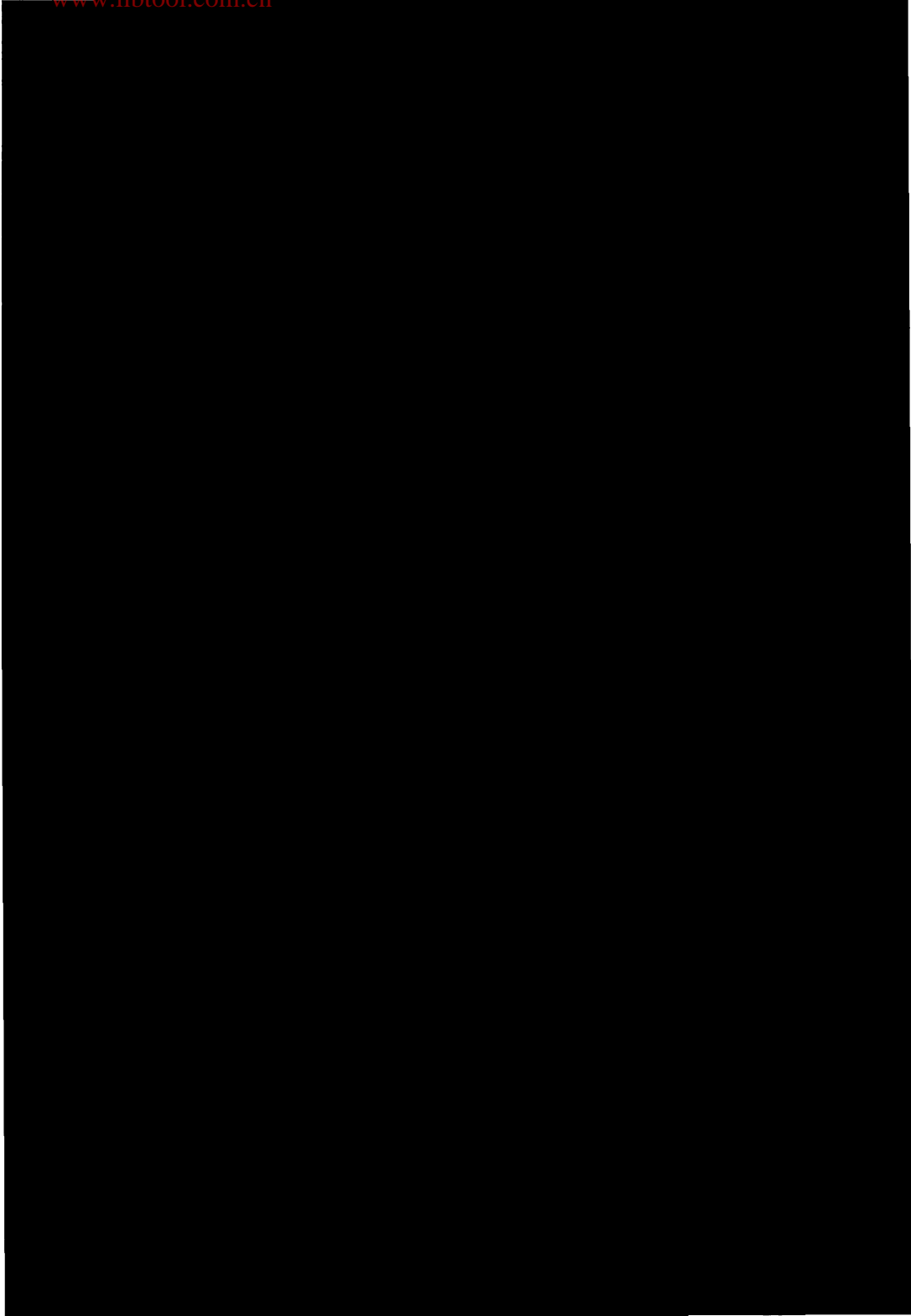
(15) Paris 1713 f. p. 733.

(16) Orig. Lang. Halz 1728. 4to. f. 4. p. 1.

(17) Ascensii f. 84. p. 2. f. 85. p. 1.

Pauli ei har habt anden end Paulam at gaae efter, beretter a
 Snio regierede Danmark nodde en stor Hunger mange
 Personer til at gaae ud efter Lodkastning, under Anførsel af
 og Ebbo, som bleve fulgte af deres Rader Gumbartus, der
 sit vise Raad forekom sine Sonners onde Anslog, at de skulde
 Gamle og Born, paa det at det unge Mandskab kunde staa
 nære sig hlemme. De seylede da først til Bleking, og
 Moringia til Gutland, hvor de først fingo efter Pauli
 byrd ved Gudinden Frig Naon af Langobarder, og dernæst
 Rugia, hvor de forlode deres Skibe, og igiennemvandred
 til Lands mange Lande lige til Italien. Og fra den Tid
 ver Danmark ei haft saa mange Indvaanere, som før
 og meget Land ligget udyrket. (Det er klart, at Sæd
 urigtigen forstaaet en Deel ubi denne Pauli Beretning, og
 han ei haver været kyndig nok i Følkenes gamle Historie.
 Jedes haver han antaget Rugiland ved Donau for Den
 og Gotland ved Weixelen for Den Gutland eller Gut
 maaskee, i Følge af denne sin Sætning, forandret Gut
 Gotland til Gutland, holdende dem for Synonyma,
 altsaa at frygte for, at han selv haver forandret Scoringia
 Blekinga, og ei fundet det saa i sin Paulo, hvilket, om
 haver staaet der, maae dog være urigtigt; saasaa
 tmer Bewis for at Vandalerne have nogensteds boet i
 havsen, og man derved desuden mistede det eeneste Land
 lum, som man kan troe at have ligget ved Elven, en
 det ei er rimeligt, at enten Pauli gamle-Efterretninger
 have mældet noget om, eller han og hade selv forbigaaet
 maae man tilstaae, at Blekingia haver den Fordeel
 Scoringia, at være et bekiendt Land, da det er

sidste have nu taget Flugten, og aldeles begivet sig hen i end længre bortliggende Land; og kunne alle de, som behøve Egne, letteligen og uden Møye forandre Plads, for deres Levemaades Skyld, og fordi de hverken dyrke Jorden, og samle dens Afgrøde, men boe i Hytter, som de opføre på Dag, og nære sig meest af Qvæg, saa at de efter Romat Wiis pakke alle deres Sager paa Bogne, og begive sig på deres Qvæg, hvor det dem lyst. Efter mine Tanker Strabo med denne Langobardernes Flugt til den Tid, da de

Nar Christi- Velleji (19) Sigende bleve af Tiberio knækkede, hvorved
sti 5. skrives, at de vare et Folk grummere end den Germaniske
hed, og at den Romerske Krigshær kom da til Elven, som
der forbi Semnoners og Hermundurers Grændser. Mig
at see udi disse Velleji Ord om Langobardernes usædvanlige
hed og Billedhed, at de have været et andet Folk, end de
merne bekiendte sædvanlige Tydske, et Folk kommet di
dre Lande. Men siden de bleve knækkede af Tiberio, og
Strabonis eget Vidnesbyrd flyede hen til længre bortliggende
der, saa er jeg af den Mening, at Strabonis Text er
naar han lader dem førend de flyede boe paa hin Side
og at det bør kun forståes efter den Tid, da de flyede
for Rømerne; Allerheldst de vare visde og tapre Folk, som
ste vist ei have flygtet efter det blotte Rygte alene. De
veed, at Hermunduri beboede Bohmen, og Semnoner i
og Mark, og maaskee endee af Ehursachsen, saa er det
hvilket end mere siden skal vises ved Ptolemæum, at Langob
maae have boet ved Elven i Gammel-Mark og det Land
og for Rømernes Vaaben trukket sig over den ind i Mark

vor de dog ei maae da have opholdt sig ret længe, saasom man
 . lange derefter finder dem synden for Elven igien. At Strabo
 ior dem til Suever synes gandske at kuldkaſte deres Ingevoniske
 rkomst, og at bevise, at de have været Herminoner, og for-
 ligen aldrig komme fra den Cimbriske Halvøe, allerheldst Ta-
 us og Ptolemæus ogsaa giøre dem til Suever, men da man
 der at disse to gamle Skribenter ligeledes giøre Anglerne til
 her, om hvilke man dog vist veed, at de vare Saker, og
 nsligen altsaa Ingevoner, folgeligen langt adskilte fra de vte-
 lge Suever, hvis Dialect var saa forffællig fra de andre
 vdes, at Tacitus siger, at man paa Sproget kunde kiende
 Marsigni og Burii vare Suever, saa giør jeg den Slutning
 af, at de Gamle have ofte regnet til Sueverne Folk, som ei
 horte dem, alene for Overeenstemmelse i Levemaade, hvilket
 mig at være tydeligt, af den Beskrivelse Strabo giør over
 ngobarder og flere Folk i de Egne, deres Levemaade. Tac-
 (20) skriver, at de Sueviske Folk, Semnoner og Langobard-
 fulde fra Maroboduus til den Cherusciske Anfører Arminium,
 at Langobarderne stridede tapperrigen i det derpaa fulgte
 og, for at beskytte den nyeligen erhvervede Frihed (ved at af-
 Marobodui Aag), og blev ogsaa Maroboduus overvundet;
 Arminii Broder-Søn, blev Cheruscernes Konge ved
 Mellemhandling, men siden fordreyet af dem, og atter
 ved Langobardernes Hielp; At alle Suever bandt deres
 op med en Knude, og skiltes derved fra andre Tydske Folk,
 de Fele iblant dem derved fra Trallene, thi hvorvel det

Aar 17.

Aar 46.

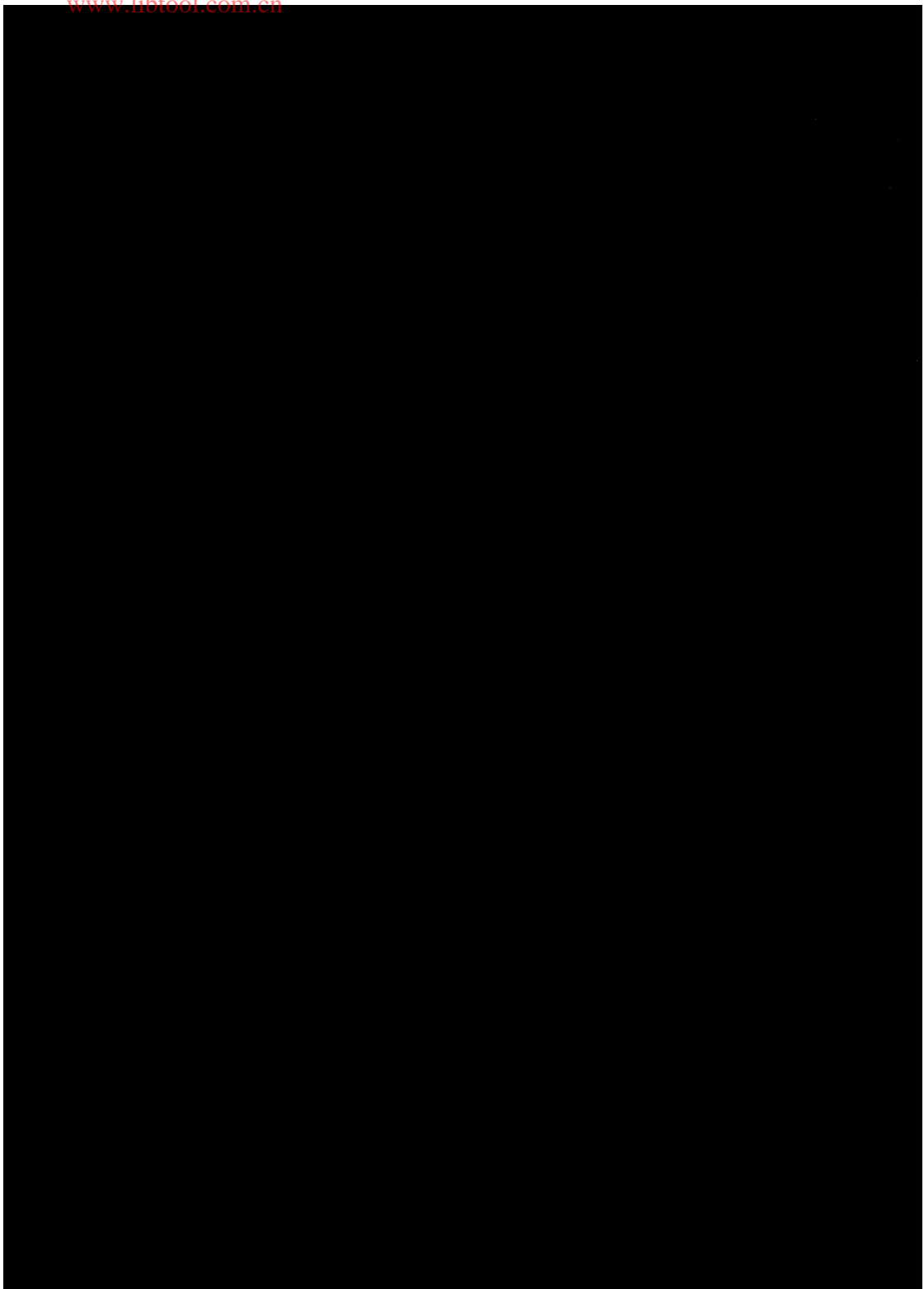
C c c 2

samme

(20) Annal. l. 2. c. 45. t. 1. p. 217. c. 46. p. 220. l. 11. c. 16
 A. 17. p. 653 & 654. Germ. c. 38. p. 663 & 664. c. 40. p. 667
 & 668.

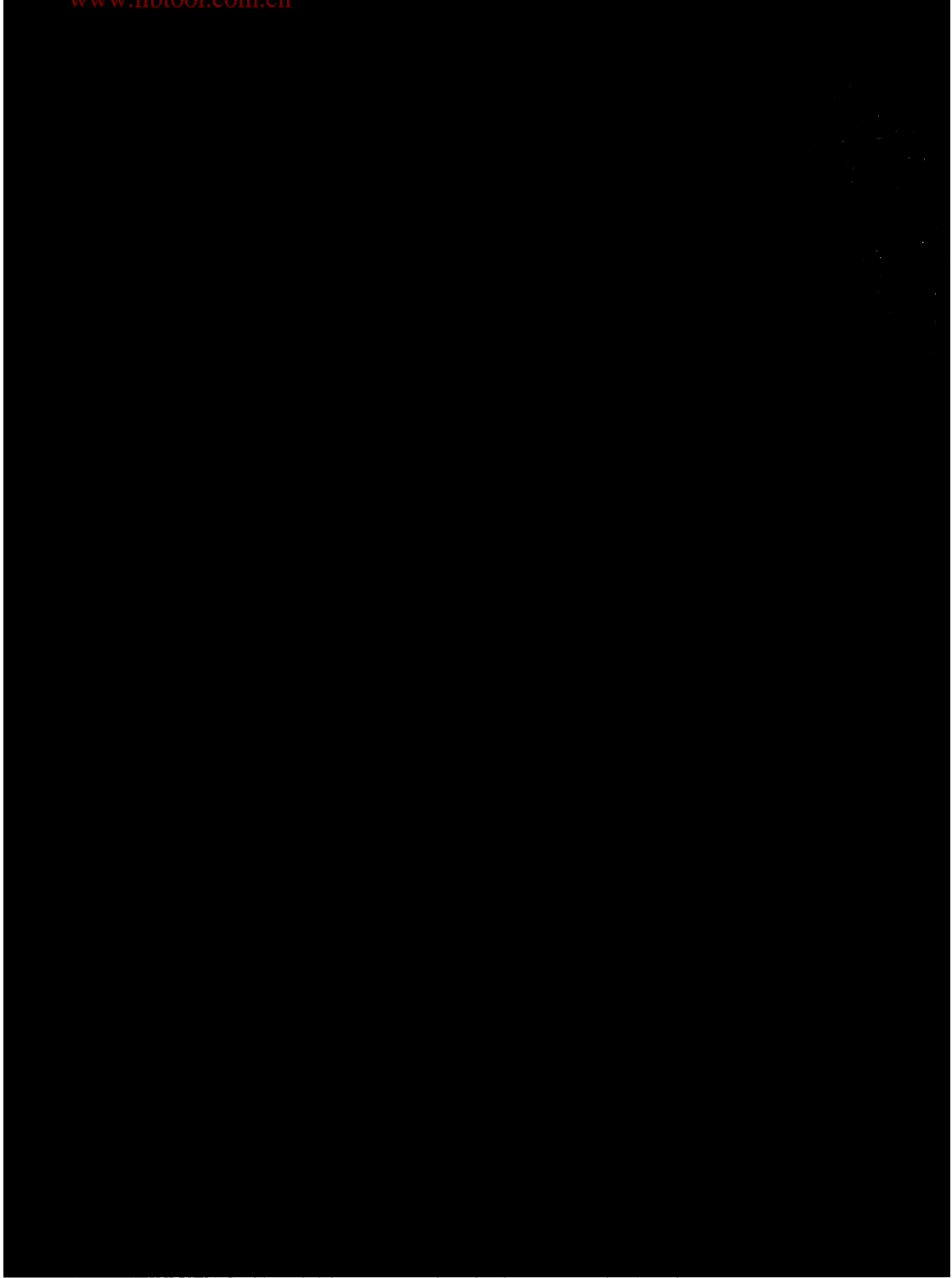

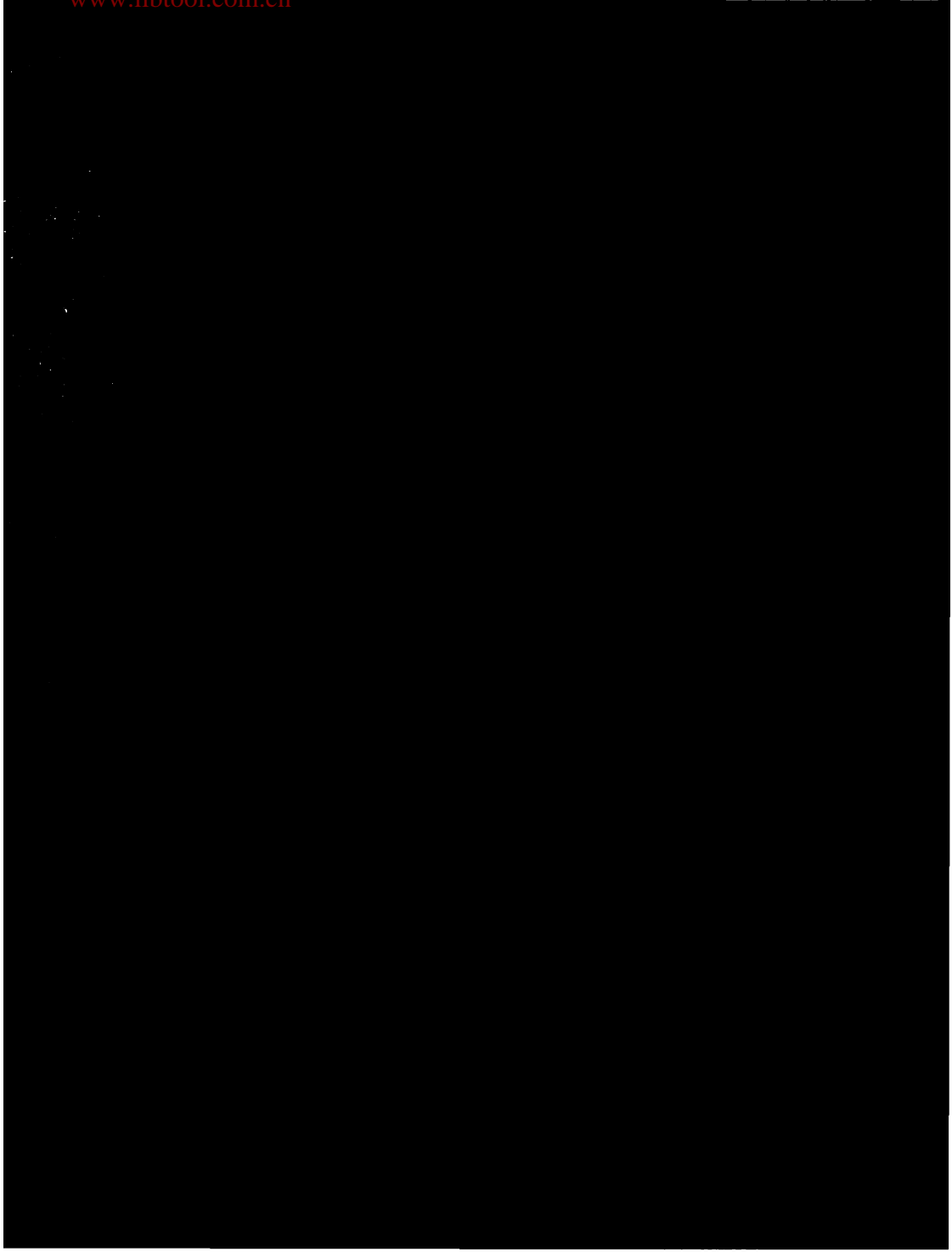
samme ogsaa giordes iblant andre Folk, deels for Olygtska
 deels og for Imitations Skyld, saa var det dog sielden, og Re-
 alene af Ungdommen, (her haves en rigtig Grund, hvi de gamle
 Stribenter undertiden have regnet til Suever dem, (som et ud-
 det) da derimod Sueverne vedbleve indtil deres graae Haar,
 binde det i en Knude bag til, ja som oftest endog oven paa
 vedet; At Semnonerne vare de ældste, fornemste og i det
 Ved Aar 100. af Sueverne, hvorimod Langobarde-
 ringe Antal, thi de vare sikre ei ved Underdanighed, men
 Strid og ved Fare, endskiont de vare omgivne af saa
 mægtige Folk; og at efter dem boede de syv Sueviske Folk,
 dyrkede Hertha, og hvis Lande laae i det inderste af Germanien
 hvorpaa han bliver ved at beskrive de Sueviske Folk indtil
 ningen af det 45 Capitel, da han ender med disse Ord
 Suevix finis. Naar man vil herved overveje, at jeg forhen
 ver anført at Semnonernes Land strakte sig langs Elben
 Side fra Bohmen af indtil ind i Mark, og at de syv Folk
 efter Taciti egne Ord have paa den anden Side grændset
 gobarderne, og som man klarligen seer boet i Mecklenborg,
 borg og Wagerland, saa følger heraf at Langobarde-
 da boet i Sammel-Mark og det Lüneborgske. Proklus
 140. nævner dette Folk paa tvende Stæder, først kalder
 Suevoi Langobardi, og sætter dem imellem Sycambri-
 gri, (maaskee Tongri), hvorved deres Bolig kommer
 ve i Westphalen, hvor jeg dog ei troer, at de nogen-
 boet, og siden sætter han dem imellem Saucherne (som
 Bremen og en stor Deel af den Westphaliske Kreds) og
 varier (som synes at have boet i Hertugdømmet Westphalen)

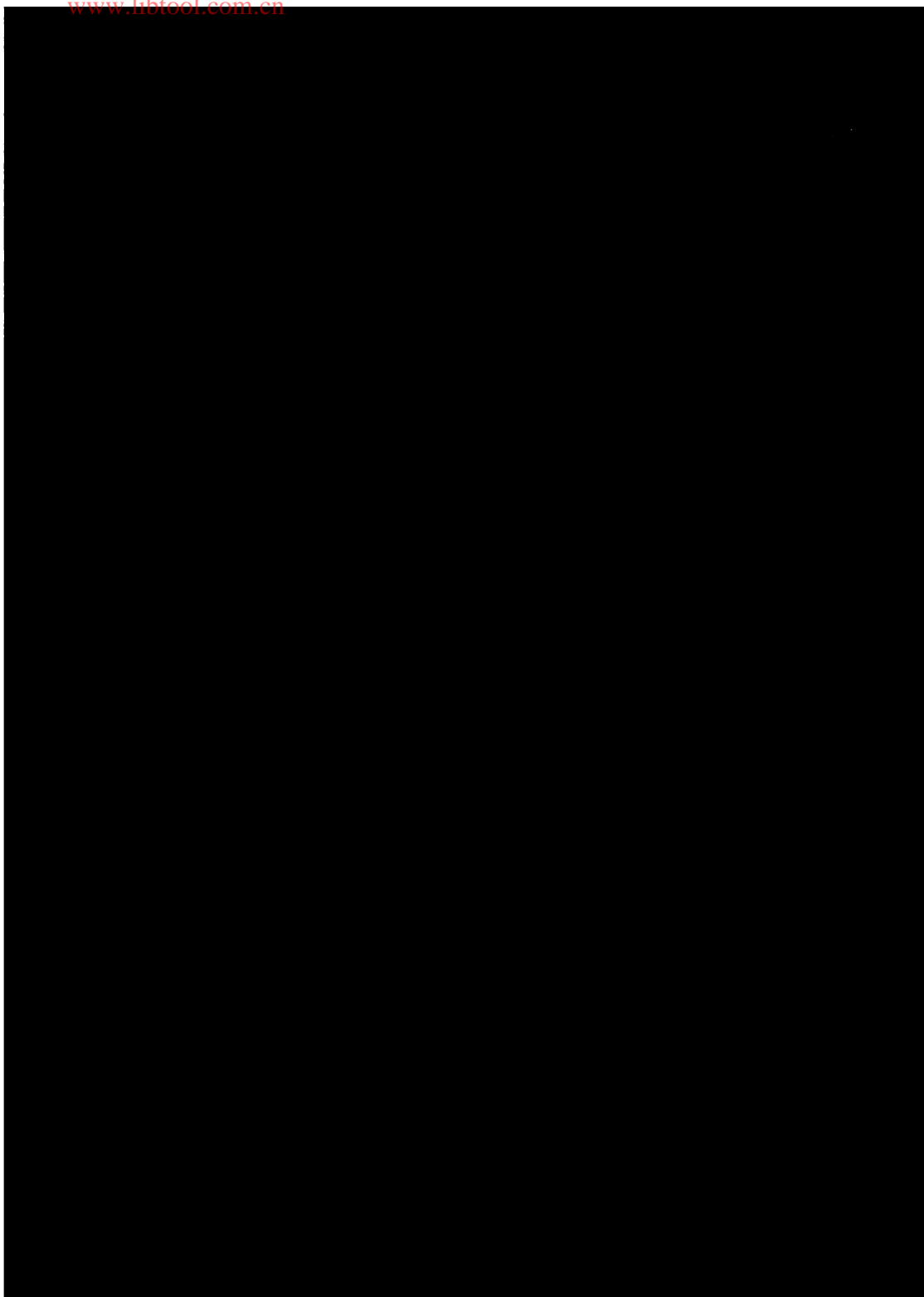

i For-Pommern, hvort igiennem Langobarder maatte drage, for at komme til Bag-Pommern, det egentlige Mauringania, og der intet urimeligt deri, at Vandalerne, som et stridbart Folk, kunne have udbredt sig over Oberen (mod Væst), hindredes deres Reise ved at afflaae dem Marchen igiennem deres Land. Langobarderne herover betrukkede, turde ei stride med dem, saaledes de selv vare saas, og Fienden derimod taetig. Trod det længe tid at opfinde saadant Midde. De foregave, at have i deres Land Cynocephali: Folk med Hunde-Hoveder, som stridde tapfer og drukkede Mennecks-Blod, ja deres eget, naar de ei kunde faae sat paa Fienden. For at giøre denne Væretning: det værdigere, udvidte de deres Lejr, og tændte megen Tid op her. Herover turde Fienden ei give sig i Slag med dem. Langobarderne da en sær drabelig Stridsmand iblant sig, paa hvilken meget stode; hvorover de tilbode Langobarderne at sende deres, som kunde afgiøre Sagen ved en Eenekamp med ham saaledes, at hvis han vandt, saa skulde Langobarderne vende tilbage til deres samme Bop, som de vare komne fra, men tabte han den, saa skulde Langobarderne faae frie Marche igiennem deres Land. En Langobardisk Træl tilbød sig da frivilligen at stride imod dem paa Vilkaar, at faae Frihed for sig og Afkom, saafremt han vandt. Derpaa sloges de; Langobarderen vandt, blev hans Folk drog igiennem Assipiternes Land, og komme til den Ringe, hvor de, for at formere deres Stridsmands Antal, tog mange Trælle frie, men dog paa den sædvanlige Maade. Til, hvorved de muntede nogle Ord paa deres Fædrenes Bed disse Cynocephali forstaaes uden Tvil Huner, hvort haver saa megen Lighed med en Hunds i det Nordiske og Sprog, og hvilke efter Ptolemæum og Dionysium kaldes

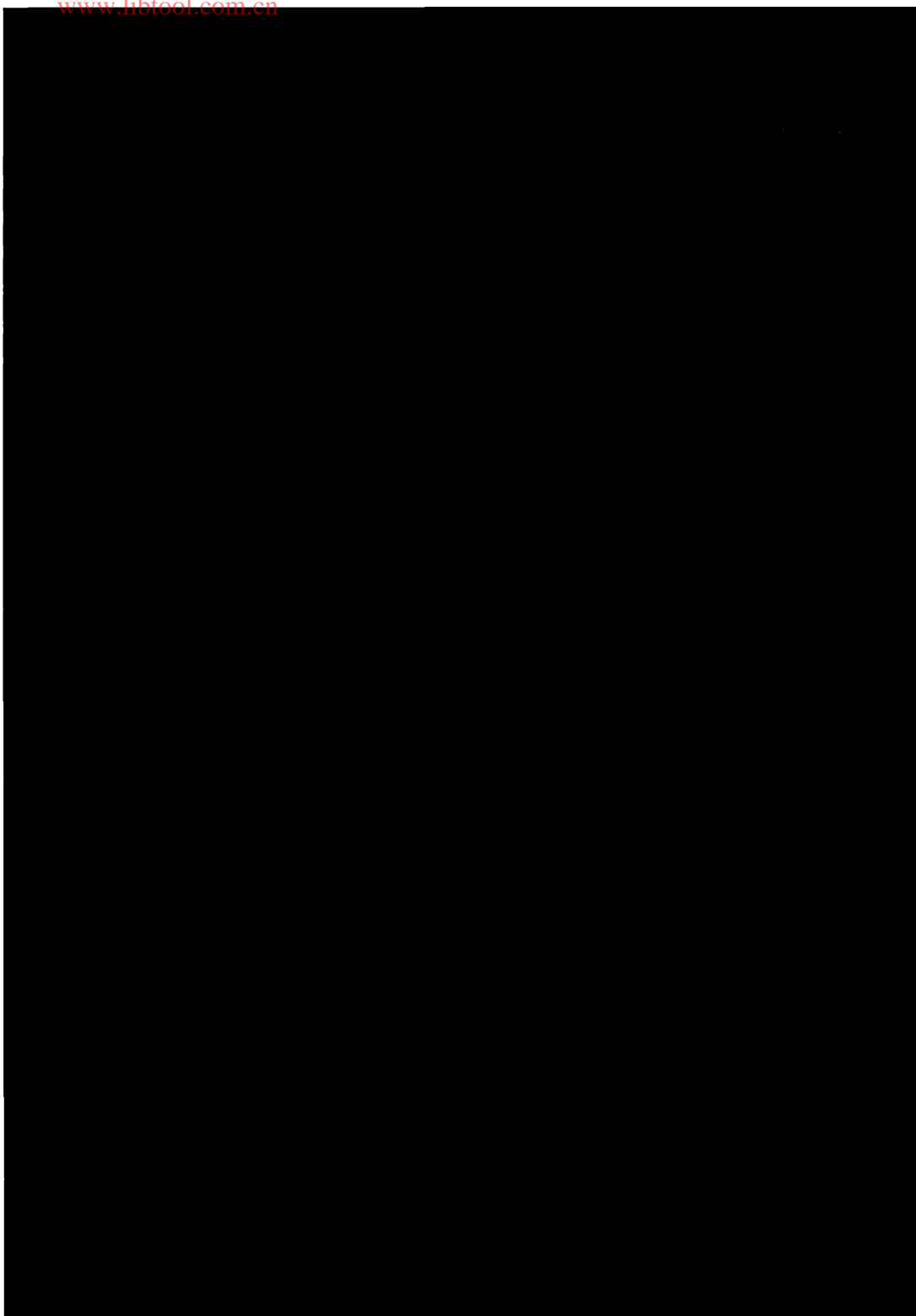

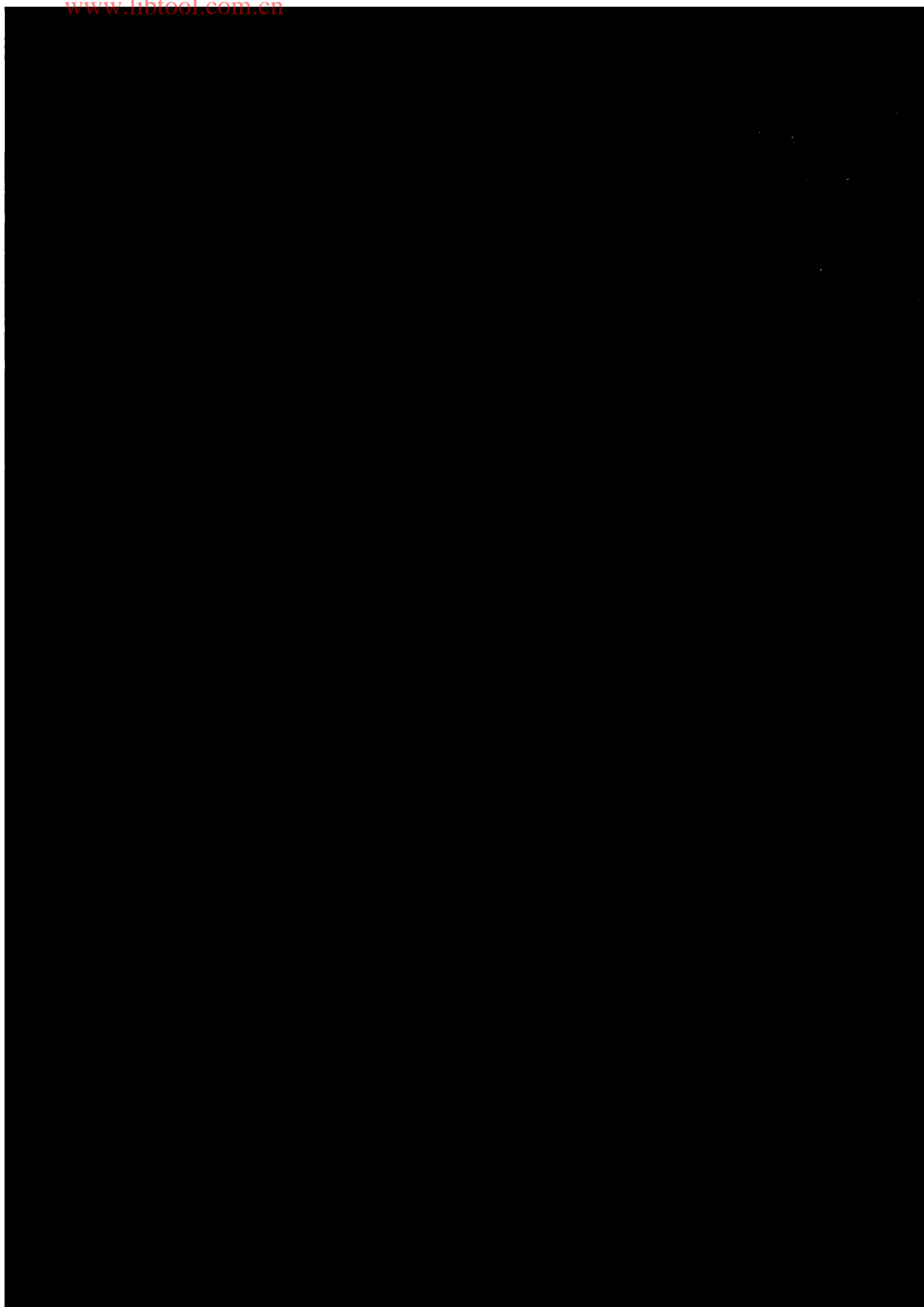

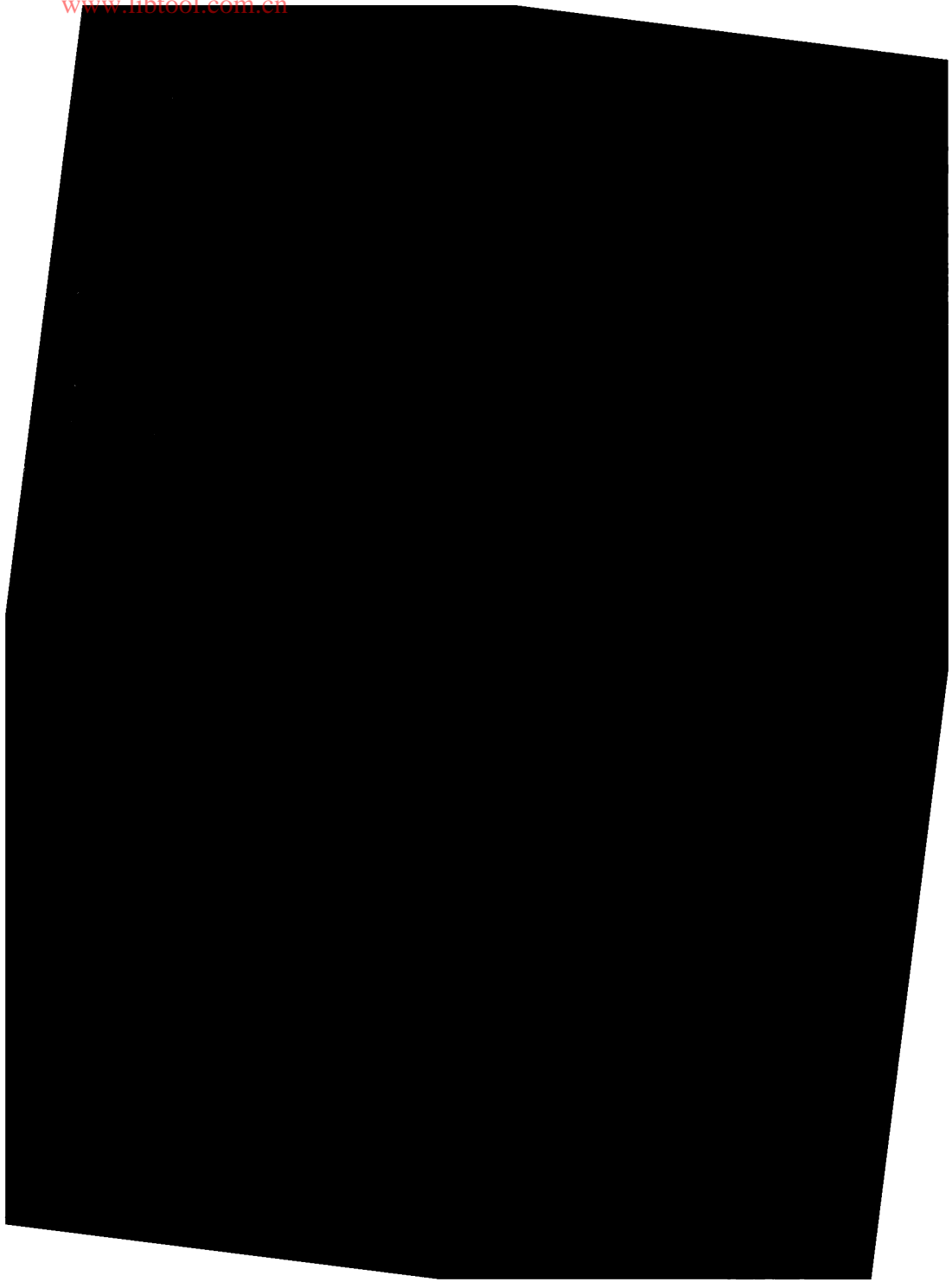
sidst komne til Anthalb, det er Anternes Land, saa jorden
 ting sig. Thi af Jornande (30) er det klart, at Anterne ha
 først boet inde i Landet oven for Ost-Gøtherne, og siden (hvil
 efter al Anseende ei er skeet forend efter Aulæ Dødt, og det
 nisse Riges Fald) udstrækt sig til Pontum, Donau og Niis
 Heraf slutter jeg, at de i Enden af det fjerde og Begyndelsen
 det femte Sæculo have boet i Bothynien og det røde Rusland,
 thi man ser overalt at de Slaviske Føls have udbredt sig
 Nord og Øst til Vester og Sønder. Og boede Langobarderne
 tilsidst i det røde Rusland, saa kunne de gierne der have
 at bestille med Bulgarene. Men nu bliver kun Spørgsmaalet
 om man skal troe at Langobarderne have først boet i Burgundien
 eller i Balthaib. Engang var jeg af Lecards Tanker, at
 det sidste forstodes Gepidernes Land, men nu troer jeg som
 med Jordan, at det bør læses Bandalais, eller Bandalais
 er Bandalernes Land, baade fordi denne Læsemaade nærmest
 saa meget til Bantaisos, saa og fordi man aldrig har
 Gepidæ ere bleve kaldte Banta, eller Bata. Dertil kommer
 at man herefter kun haver nødig at vende op og ned paa
 Orden, da man ellers maae i den først tage det andet
 siden det tredje, og tilsidst det første. Hvad Endelsen
 gaaer, da betyder den efter mine Tanker saa meget som
 ske Ord Have en Eendom. Langobardernes Marcher
 altsaa gaaet saaledes for sig efter mine Tanker. Fra
 eller Gøthernes første Sæde ere de komne til Store-Polen
 gundiernes ældste Sæde, derfra til Böhmen, Bandalais
 det Sæde, og endelig til det røde Rusland, Anternes Land.
 Med mindre man vil for det Spring, som synes da at

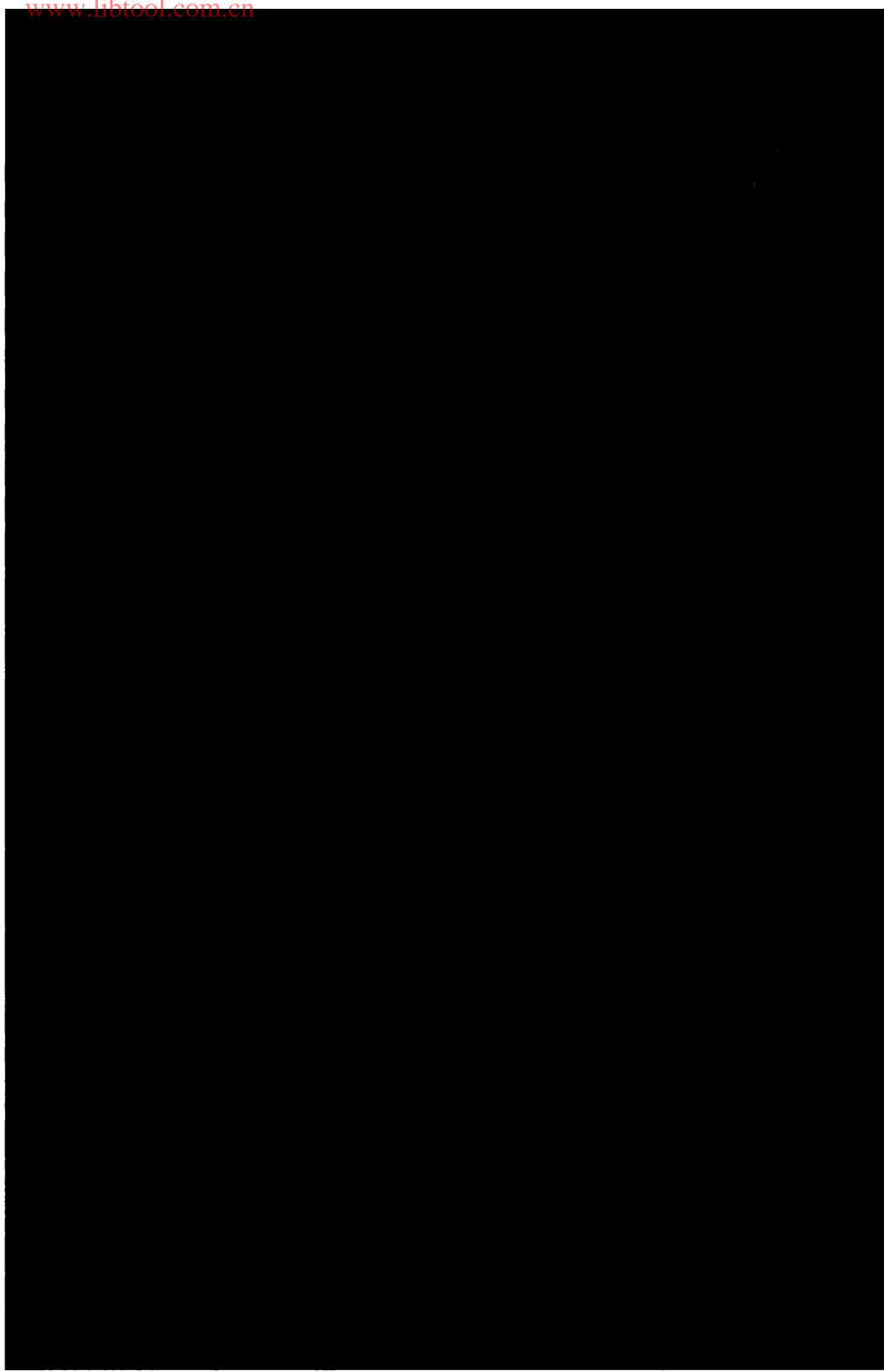

gav ham tit en Amme, og forordnede at opfede ham med. Og som en Giffes-Dam hedte paa deres Sprog Lams, saaa han ham Lamisso. Denne, da han voxede op, blev i tapper og stridbar en ung Person, at han kom til Regl efter Agelmundum. Der fortælles, at da Langobardt gang droge afsted med deres Konge, og vare komne til Flod, bleve de af Amazonerne forbudne at gaae derover, Lamisso da somnende stridede udi Floden med den stupp dem, og omkom hende, og forkaffede derved Langobardt Oergang, saasom det forud var afgjort imellem begge. I derfor hun overvandt ham, skulde Langobarderne gaae fra Floden, men hvis han igien vandt, saa skulde de faa gaae over den. Ved denne Beretning tvister Paulus selv Amazonerne vare længe tilforn udroddede, med mindre at der paa de Kanter kan indtil den Tid have boet Fruentimmer, allerheldst han af nogle haver hørt, at udi hans egen Tid skulde i Germaniens inderste Dele saadant Folk af Fruentimmer. (Derfor det bliver Agelmund haver først ført Langobarderne fra Storer Anternes Land, saa er det rimeligt, at ved denne Flod Weizelen, og ved Fruentimmer Folket Qvænerne, vernerne, en Finck Folkfærd, hvis Navn haver, ved Overeenstemmelse i Lyden med Qvinder, giver den denne Digt. I det mindste er det vist, at dette har Adamum Bremensem til at kalde Qvænernes Land Tannorum. Tacitus og Ptolemæus sætte Finck i de Lande, og den sidste udtrykkelig ved Weizelen, hvorfør det være, at det endda have opholdt sig Stammer af dem efter, og maaskee just ved disse, saa og de paaafgønde

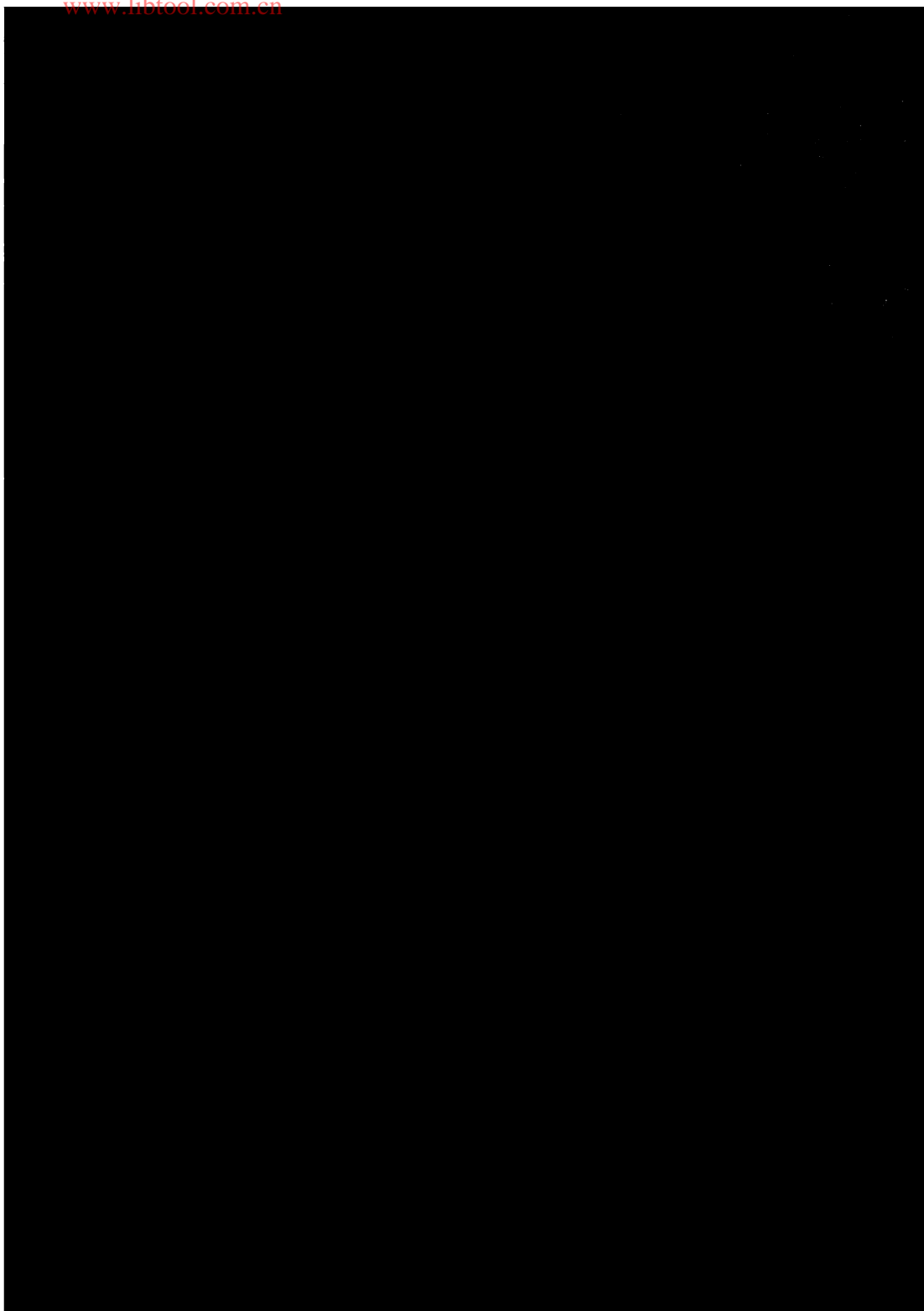

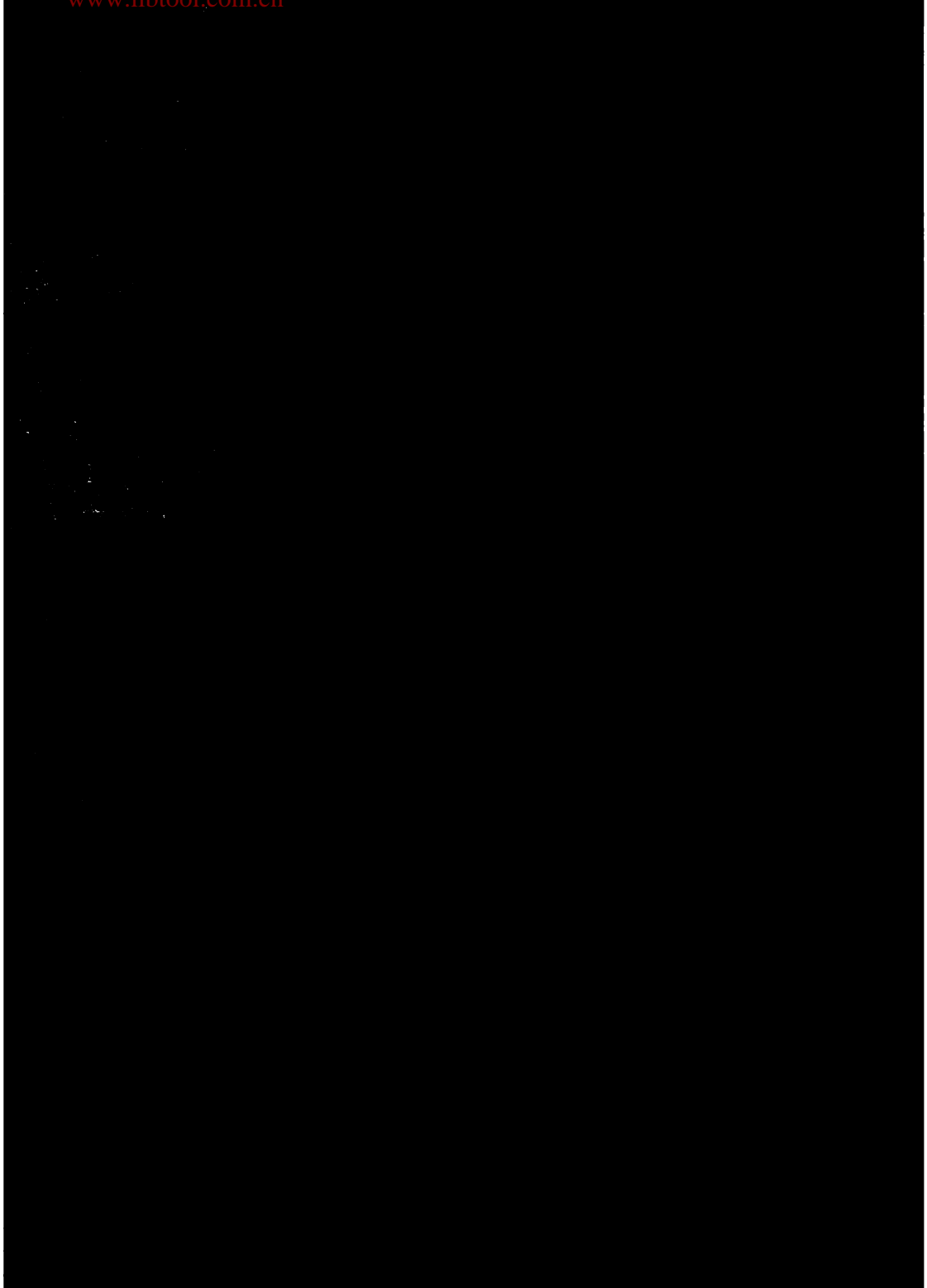

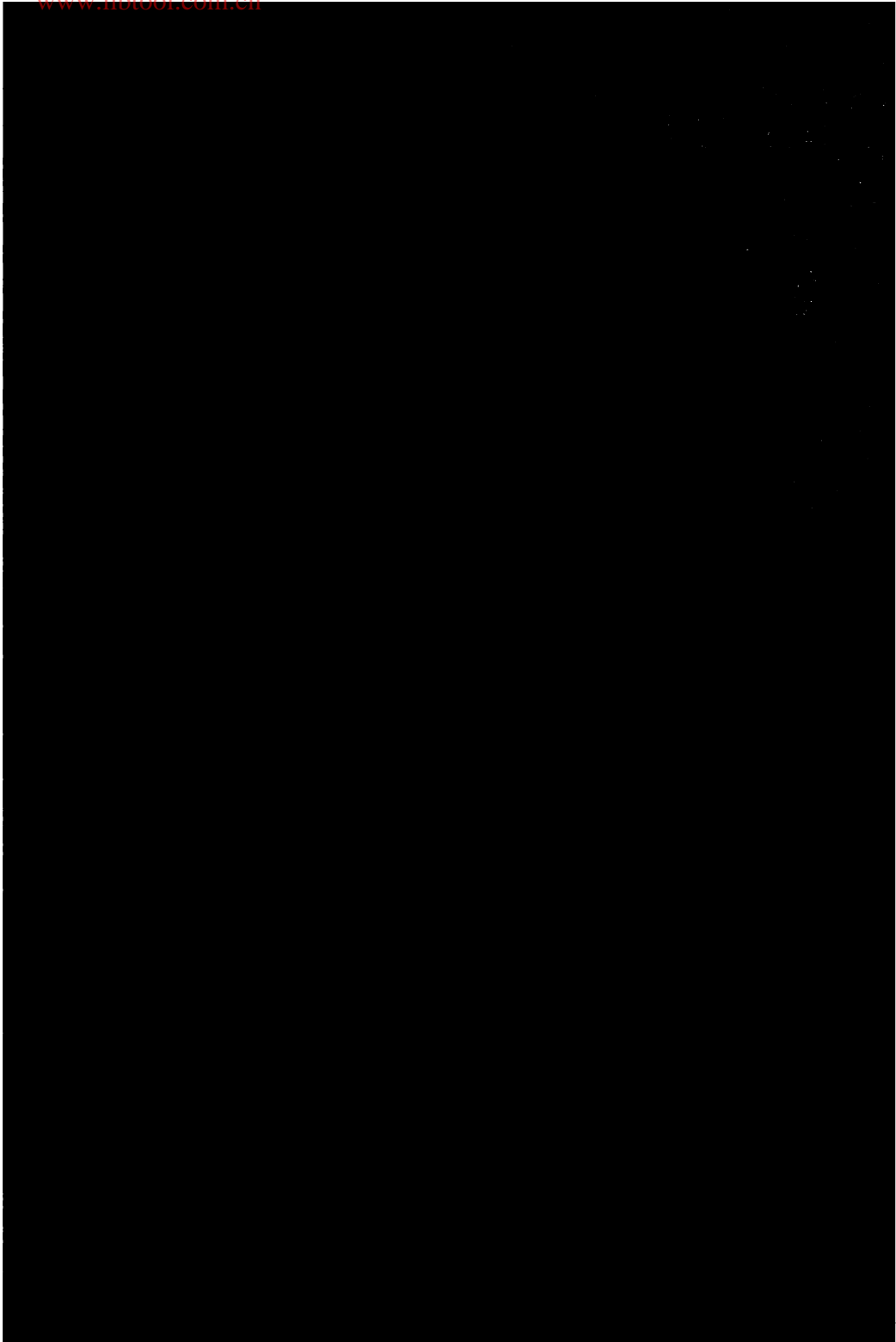

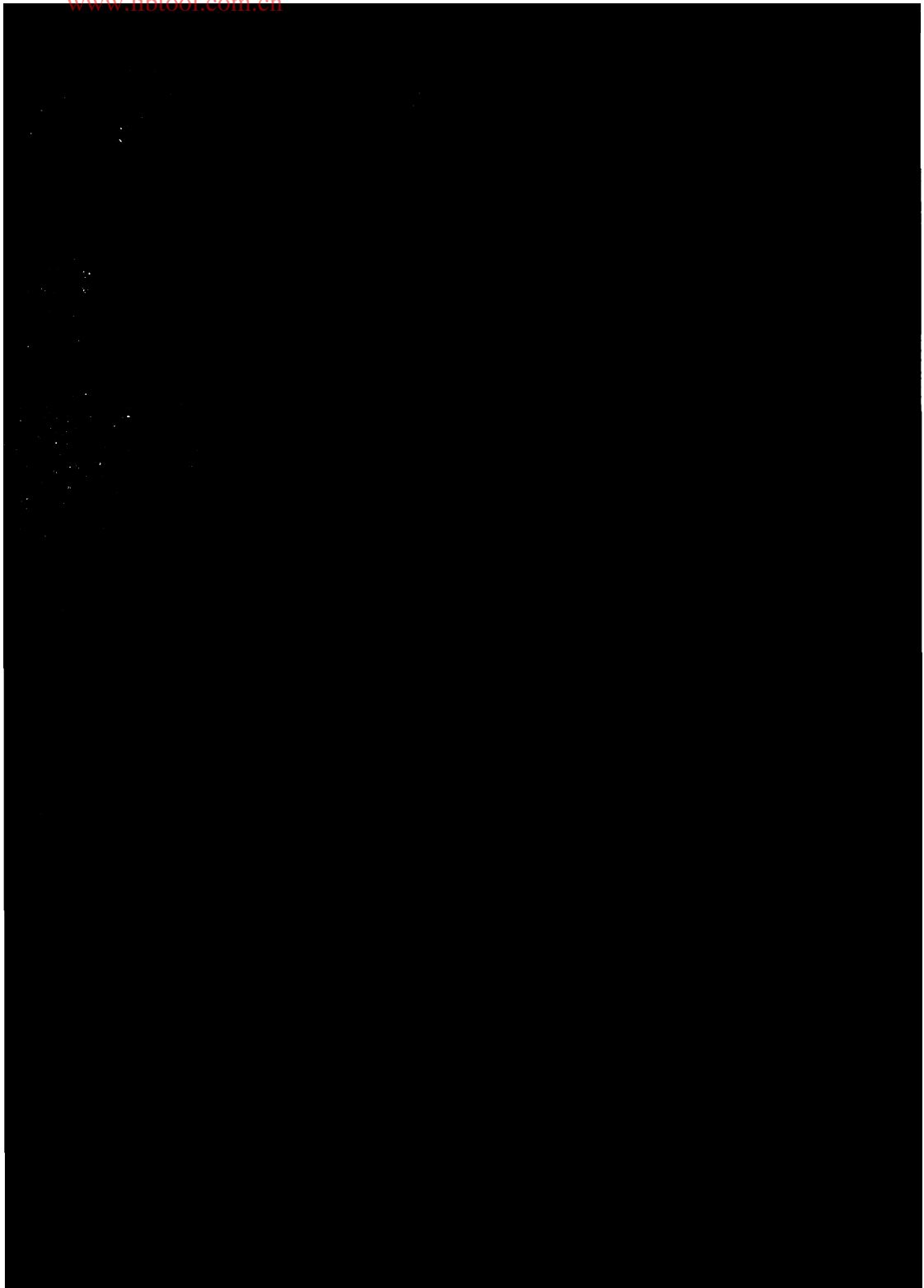

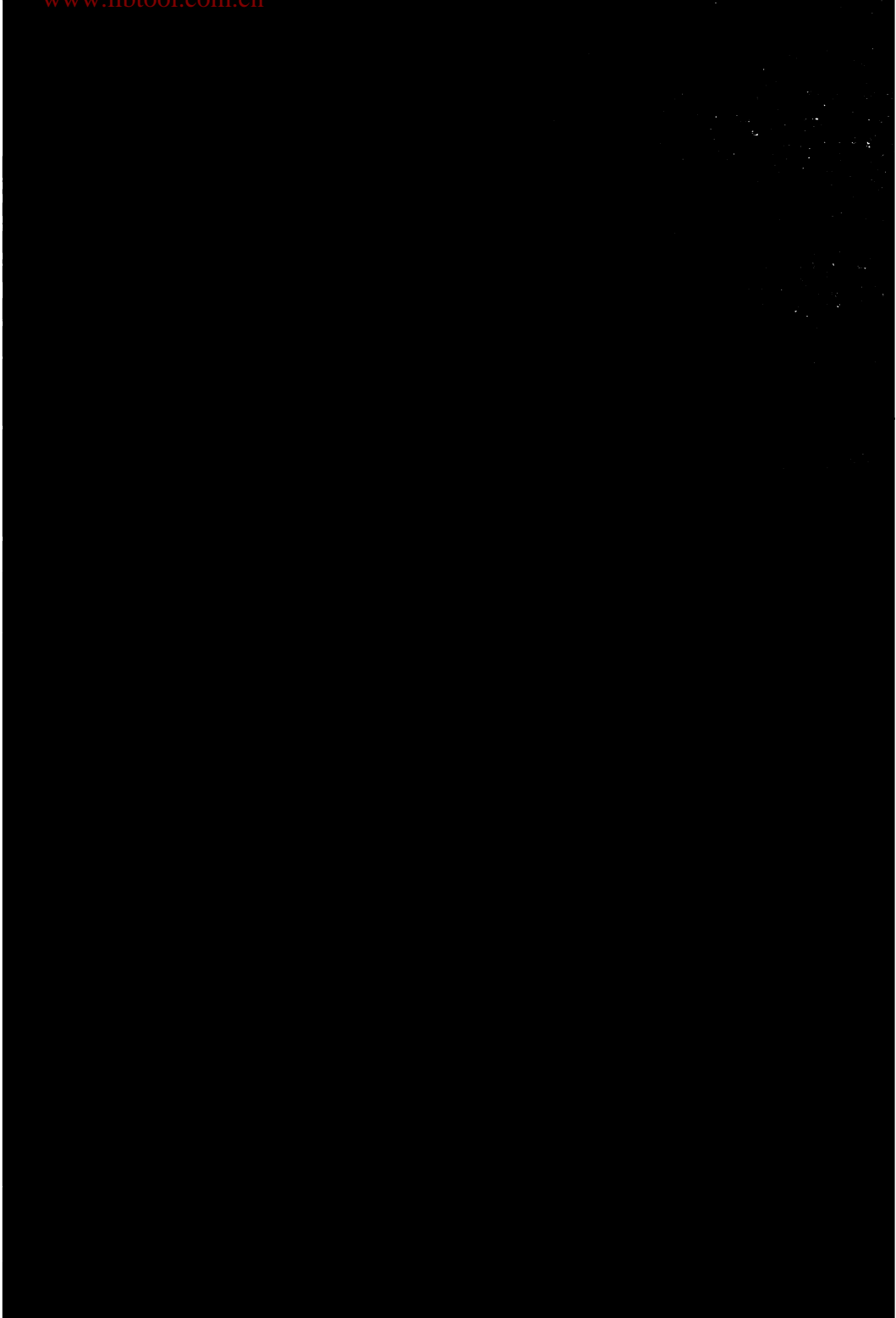
som deraf, at Finærne kalde et Skæg Parri, da de Tyd
de det Barth. Det samme maae jeg og sige om de øvrig-
ne af de Longobardiske Konger, thi om Lech eller Lechu-
svereens med det Finke Lechi 3: Lov, saa kommer det
det Nordiske Let og Tydske Leicht; Kan Childes være sa-
sat af det Finke Childo 3: Glands, og Hoki 3: indhulig
fattende, saa kan det og være af det Tydske Chilt, Mil
Barn, eller og adelig, og Hoch 3: høy; Kan Gudeho
af det Finke Cude 3: at væve, saa kan det meget bedre
det Tydske Gut 3: god; Kan Daffo, som dog steds
bringes af det Finke Tajuwas 3: Himmel, som dog først
vidt hentet, saa maae jeg tilstaae, at ingen Etymologie
eller Nordisk falder mig derved ind; hvorimod Taro ka-
mine Tanker bedre ledes af det Celtiske Tad, Tarte,
Grifiske Teyre 3: Fader, end af det Finke Tahu 3:
og Waccho af det Tydske Wachsen, eller og Wacht,
Nordiske Vakan 3: vaagen, som af det Finke Waca-
skaal. Hvad angaaer de øvrige Langobardiske Konger,
da kunne de heel vel forklares af Tydsk og Nordisk.
Etavelse i Agelmund haver mange Bemærkelser i bemeldte
og Egel, Igel, er et Pindsvin, et Symbolum, som
vel paa en tapper Mand. Waltari kan være sammensat af
mægtig og Ar 3: en Ørn; Audvin af Aud 3: Rigtig-
nur, Vin 3: Ben, og maaskee det er samme Navn som
Auden; Og Alboin af Alper, Alter 3: et Slægt Navn
og af Alb 3: hvid, og af Vin 3: Ben. Da det er
vanskeligt at lede de Longobardiske Kongers Navne,
saa samme gjælder om andre Longobardiske Navne.

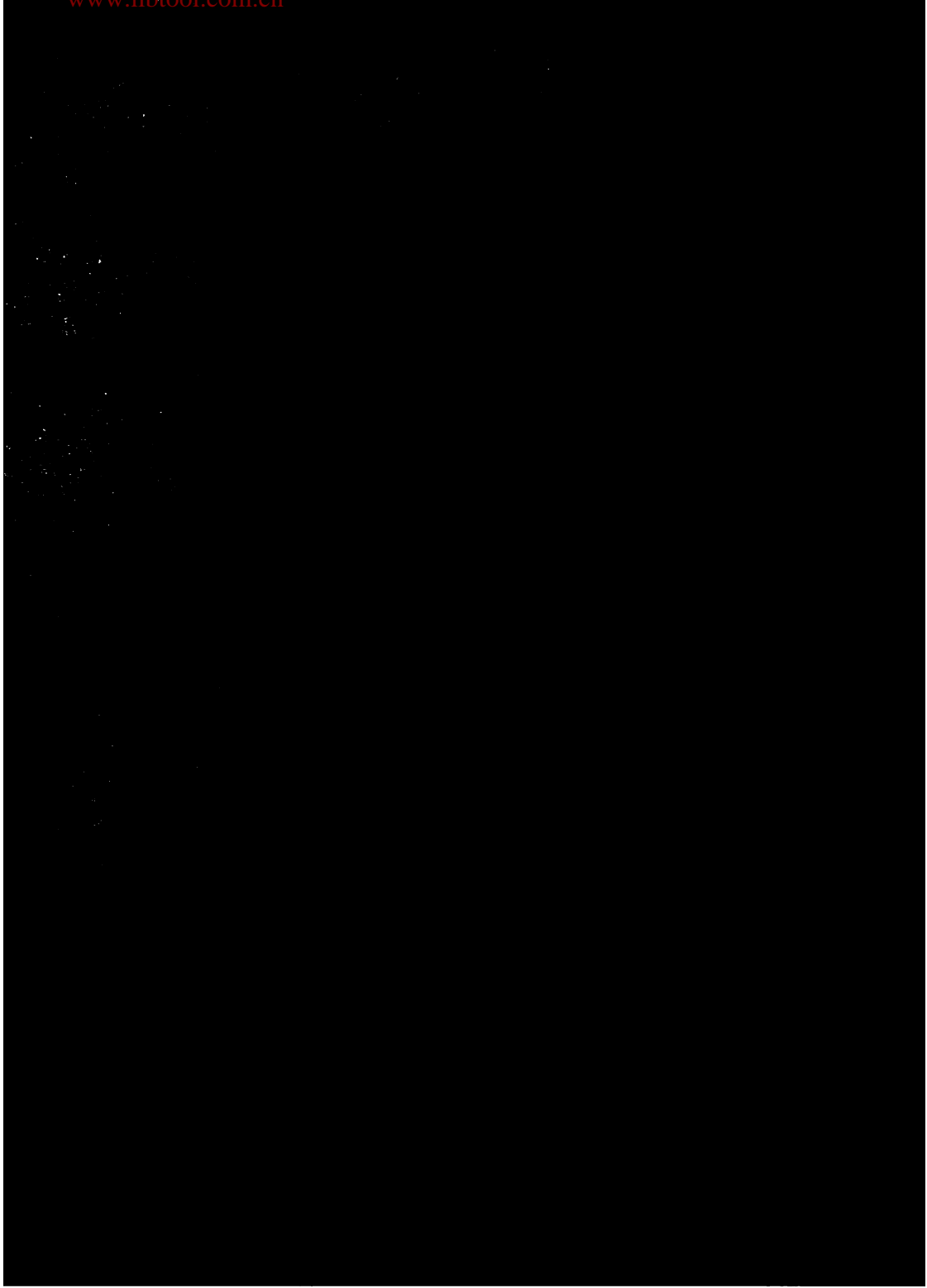

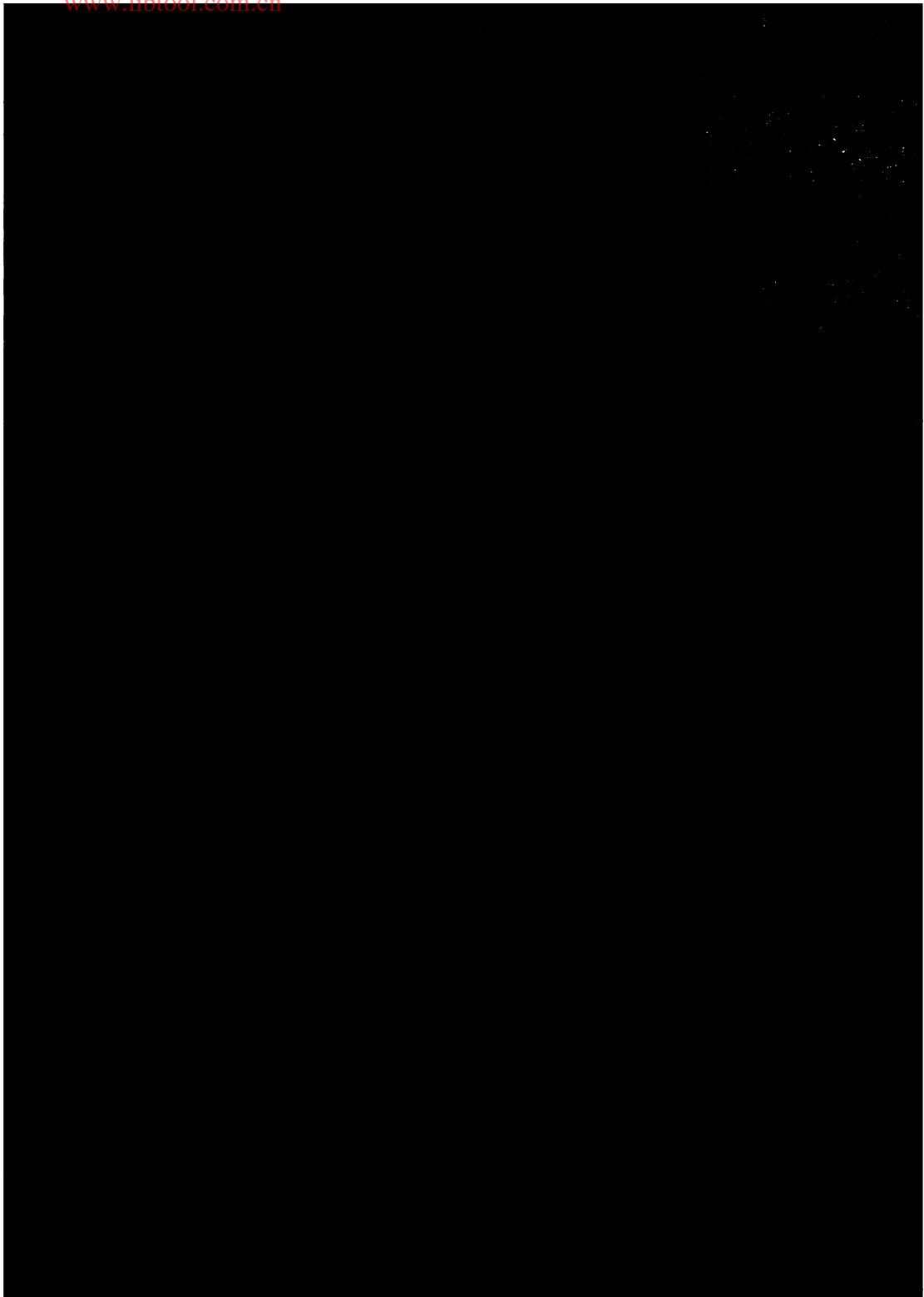

giste Konges Datter, dernæst Austrigosa, eller Aurigosa, Haskla, og Hothricosa, den Gepidiske Konges Datter, med hvilken avlede tvende Døtre, hvoraf den ene Wisegarda blev gift med Frankiske Konge Theodeberto, og den anden Walderrada med Wald, en anden Frankisk Konge, (hvilket Navn skrives i Codex ogsaa Chusupald, og Supald, og hvorved Valesius forstaaer Theodebaldum, Theodeberti Søn), som dog lagde Had til hende og derfor overlod hende til ægte til en af sine Mænd kaldet Ripald. Wachonis tredje Hustru var Salinga eller Saliga, Heruliske Konges Datter, med hvilken han avlede Walari. Og alle disse (at forstaae fra Lethu af), vare Eithingler som nogle Manuscripter have Adalingi, og Adelingi. Men Læsemaade jeg dog ei anseer for saa god, som den da Adalingi betyder Adel i Almindelighed, og her derimod at tales om en vis Slægtes Navn) thi saaledes kaldes en adelig Slægt hos dem (53). Christii Fragment (54) sigte, at Waltari var en Søn af Wachonis Datter, hvilket Hieronymus bekræfter med klare Ord, men det strider aabent mod Pauli omstændelige Fortælling. Gregorius Turonensis fortæller at Wisigardis, en vis Konges Datter, blev forlovet med Theodeberto imedens hans Fader Theodericus endnu levede (55). Men han døde først 534), men at han imidlertid forettede sig med Deuterix, ægtede hende, og havde hende i 7 Aar, da hun nødde ham til at forlade hende, og ægte Wisigardis, som døde kort efter Døde; og at Walderrada blev gift med Theodeberti og Deuterix Søn, og at hans Søbrøder

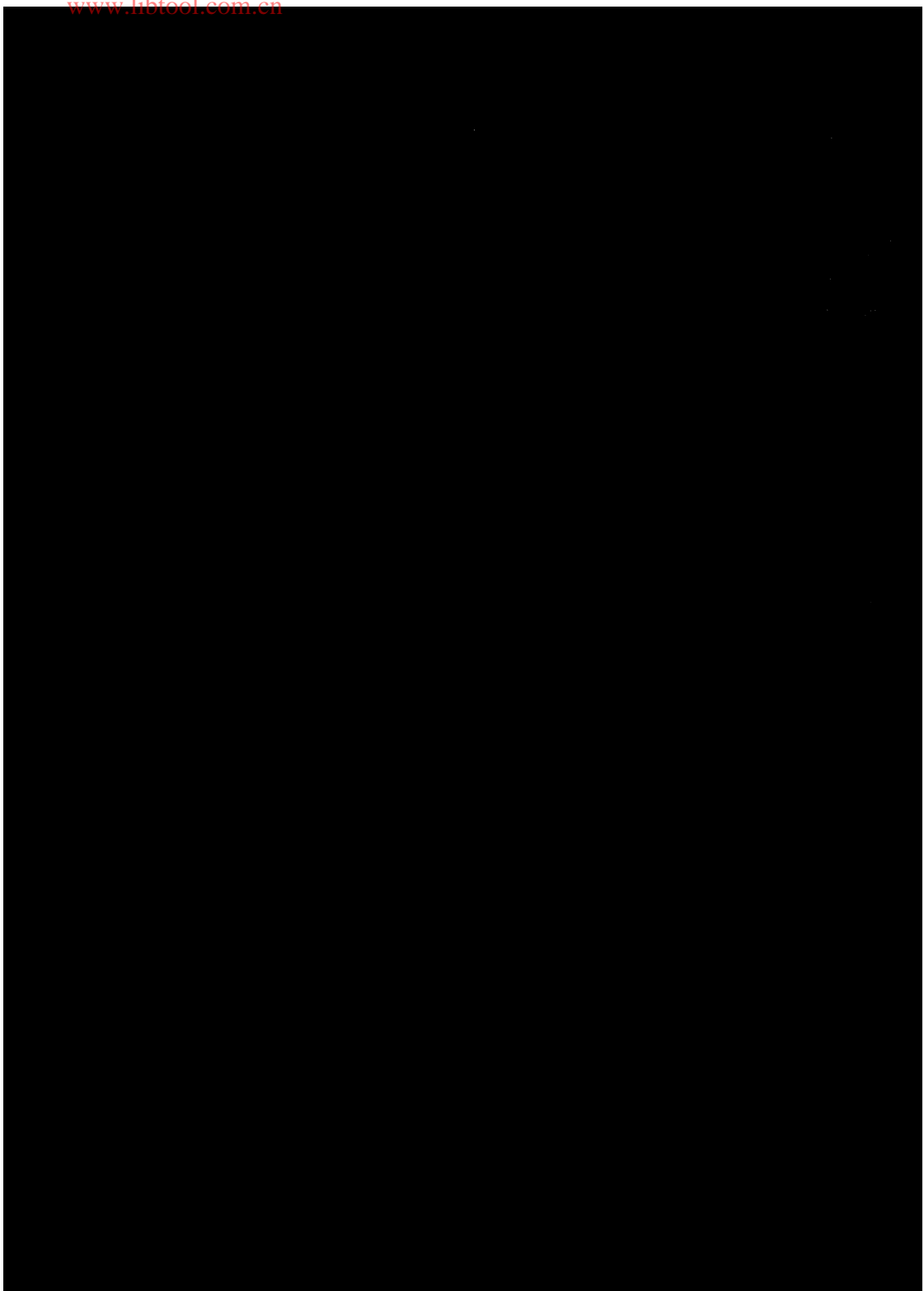
540.

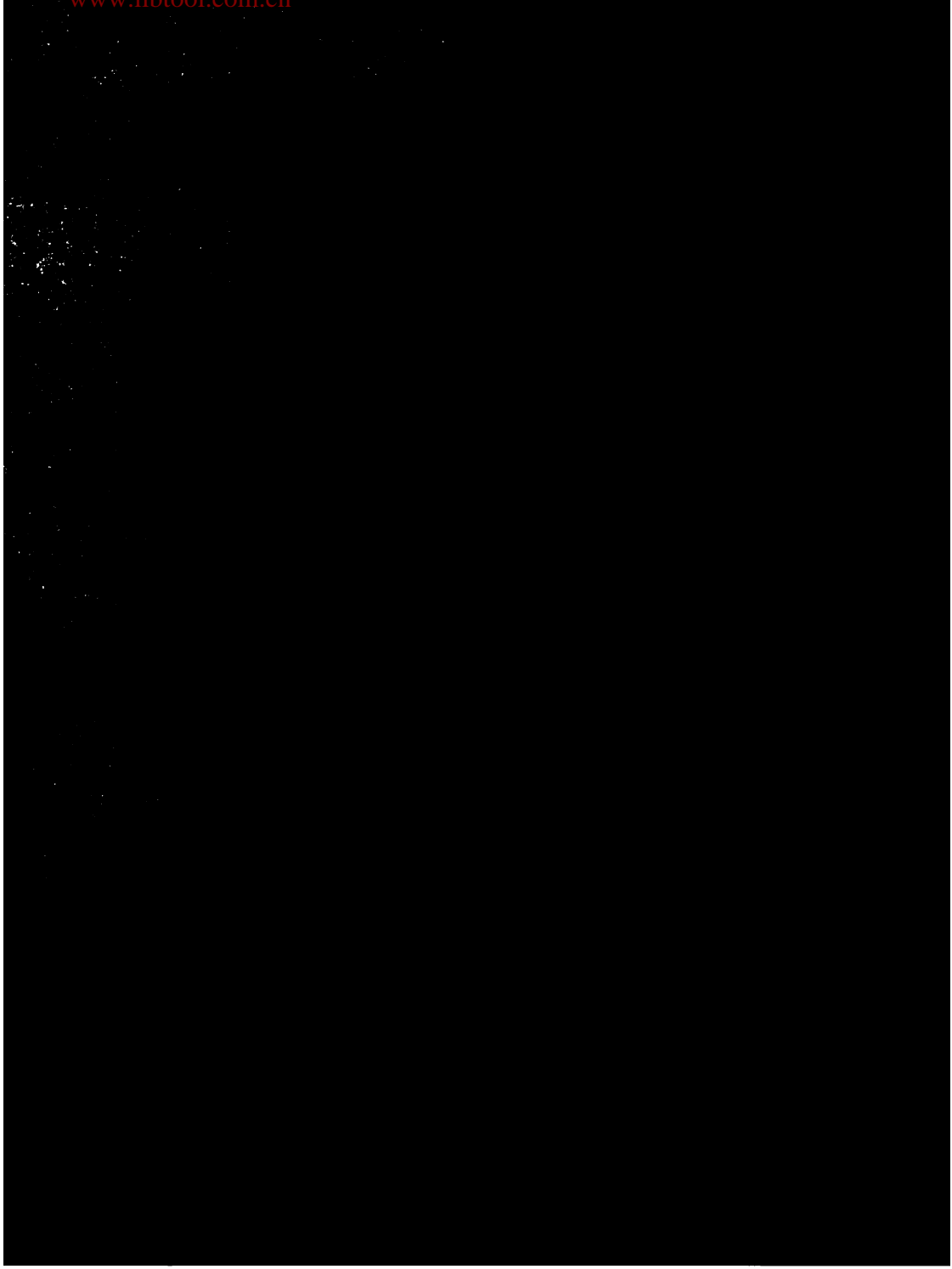
555.

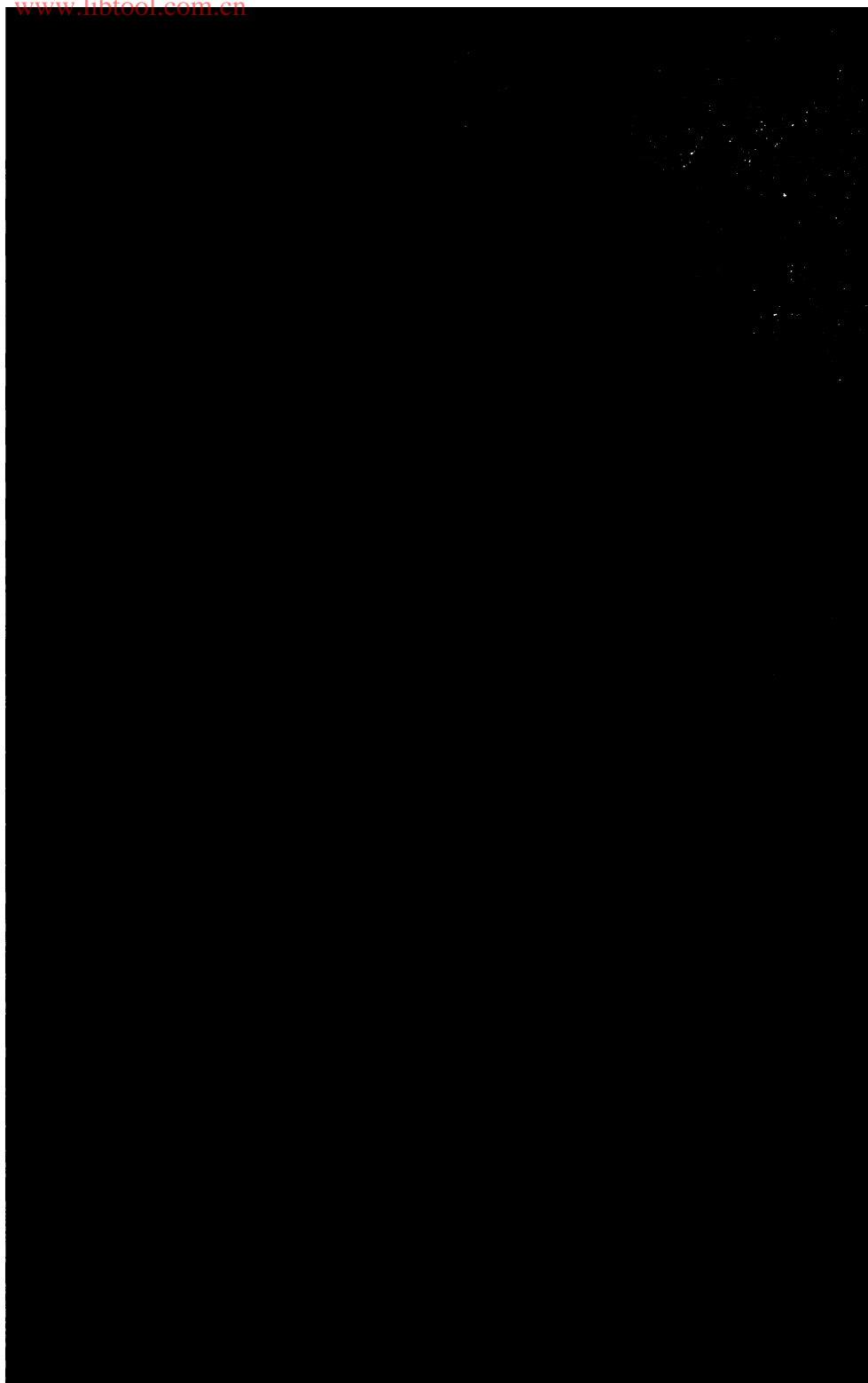
(53) Paulus I. 1. c. 21.

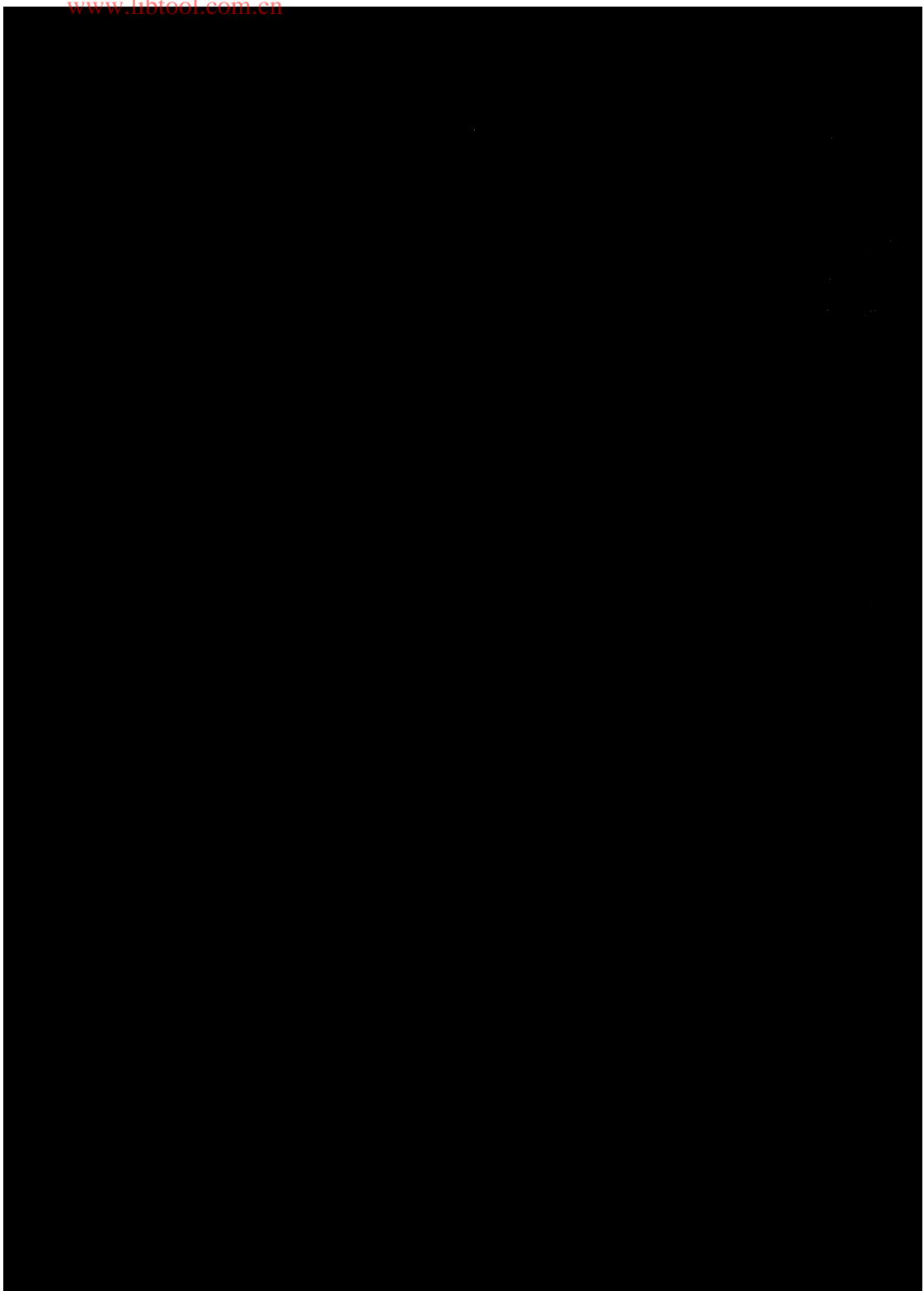
(54) F. 10. p. 1 & 2.

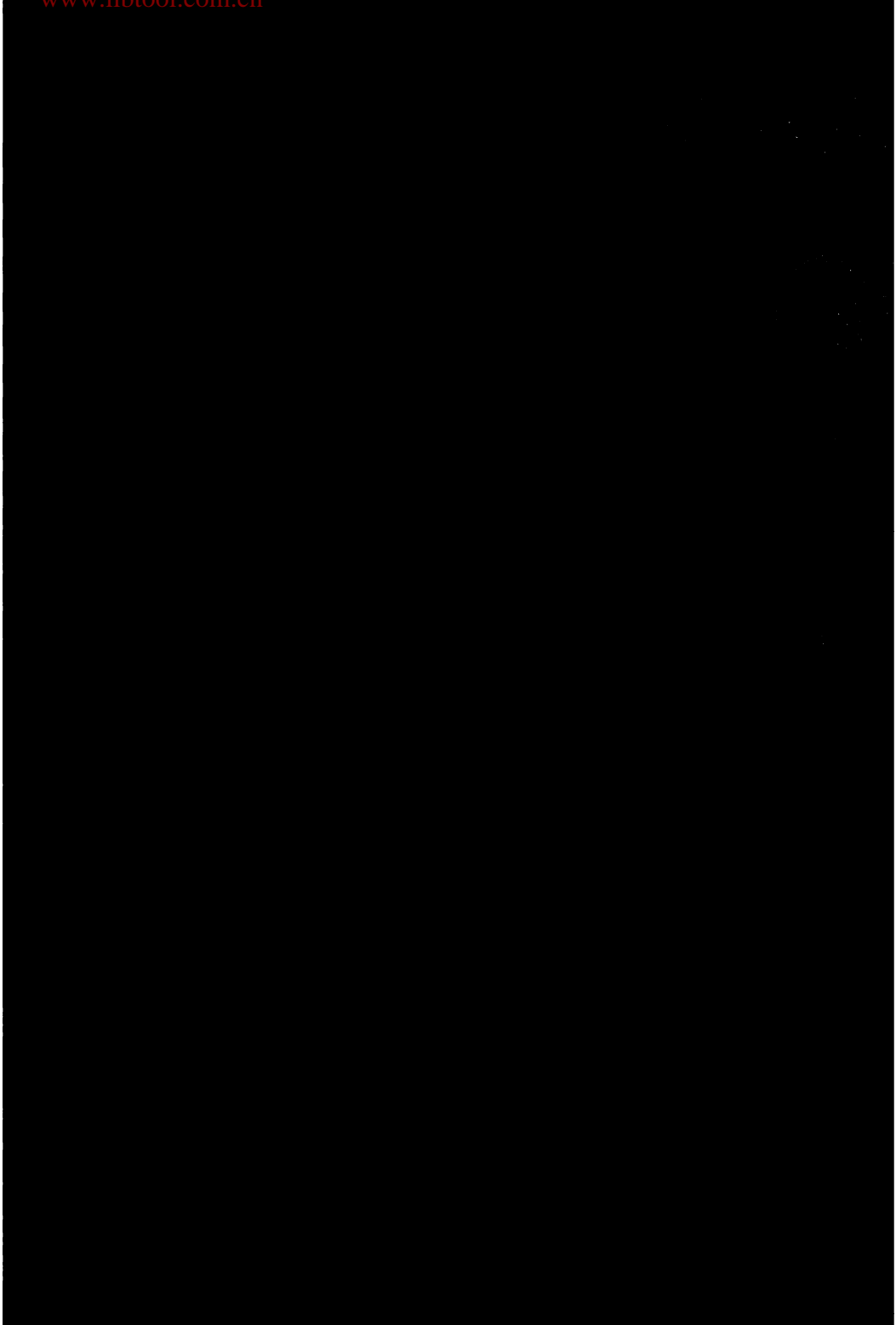
(55) L. 3. c. 20 & 22. col. 127. l. 4. c. 9. Gregorius Turonensis Epit. c. 54. col. 568.

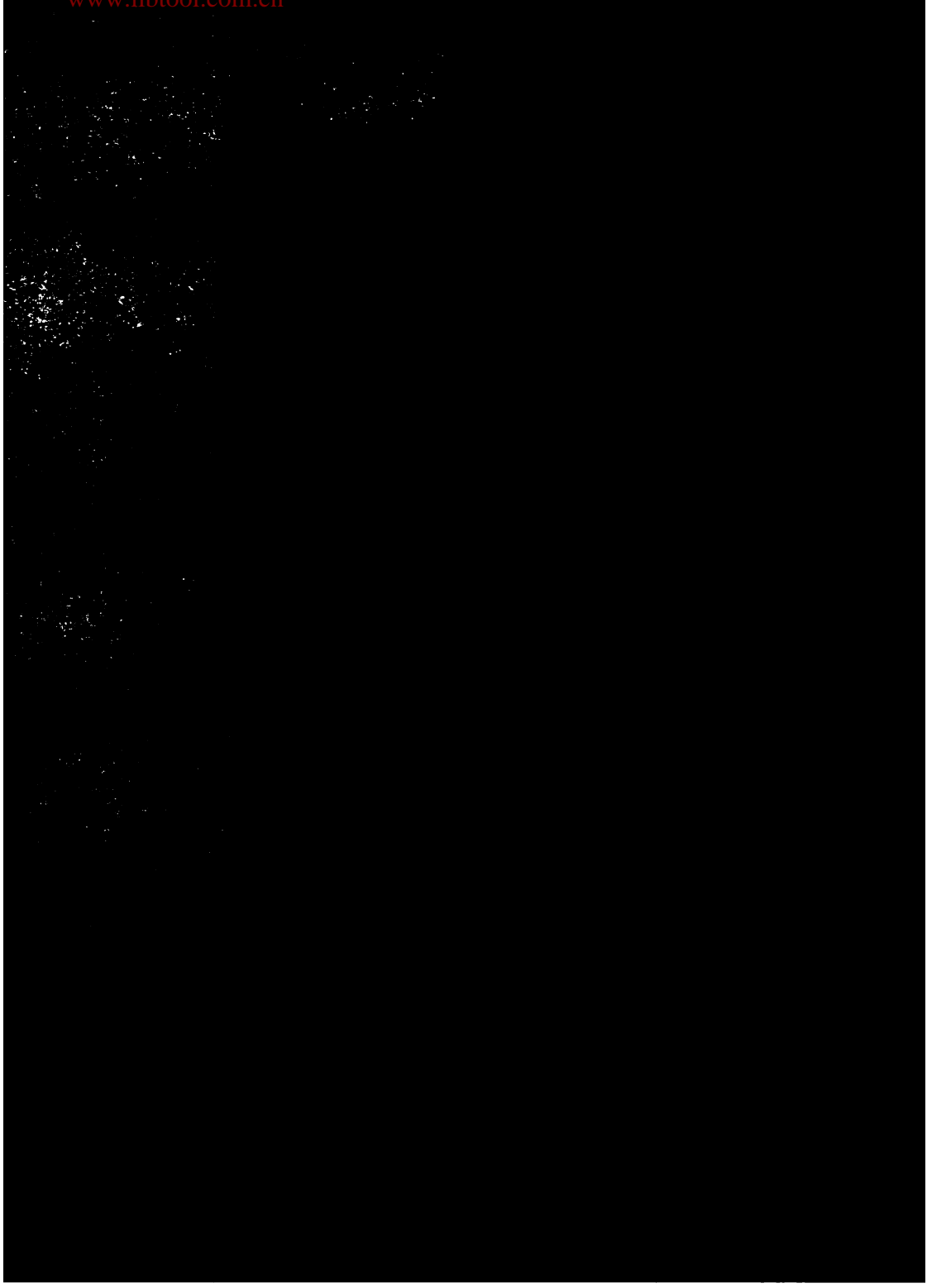

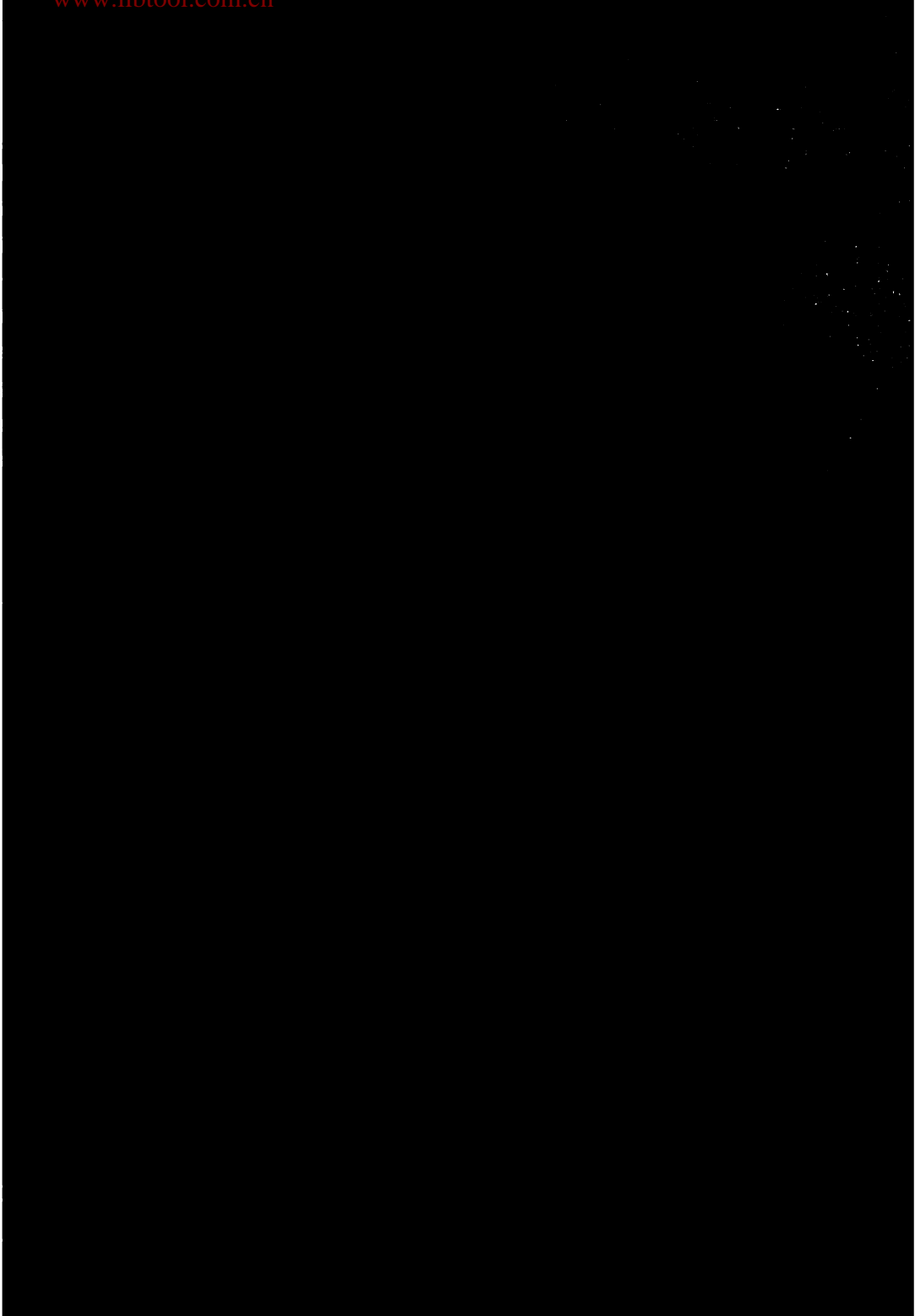

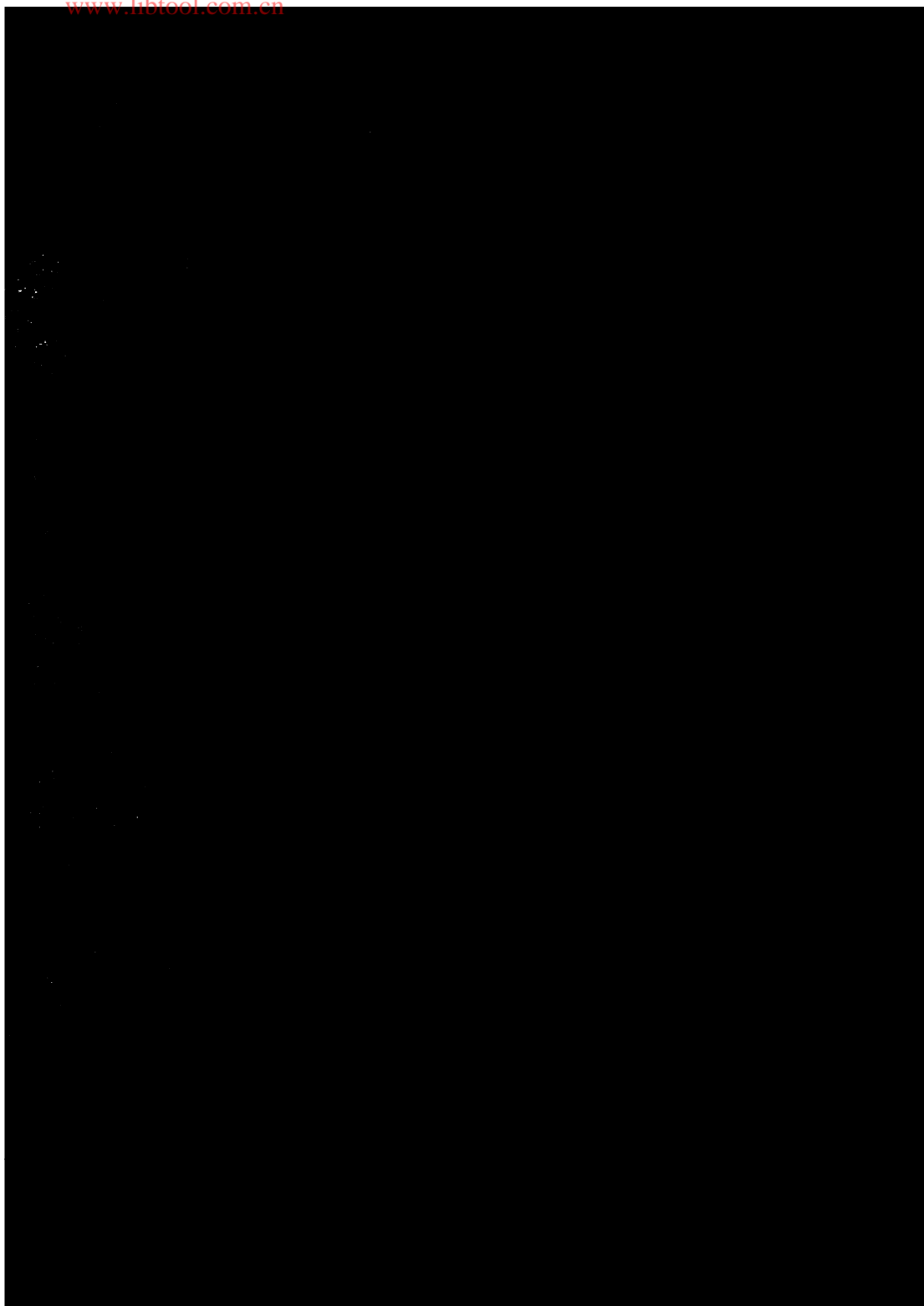

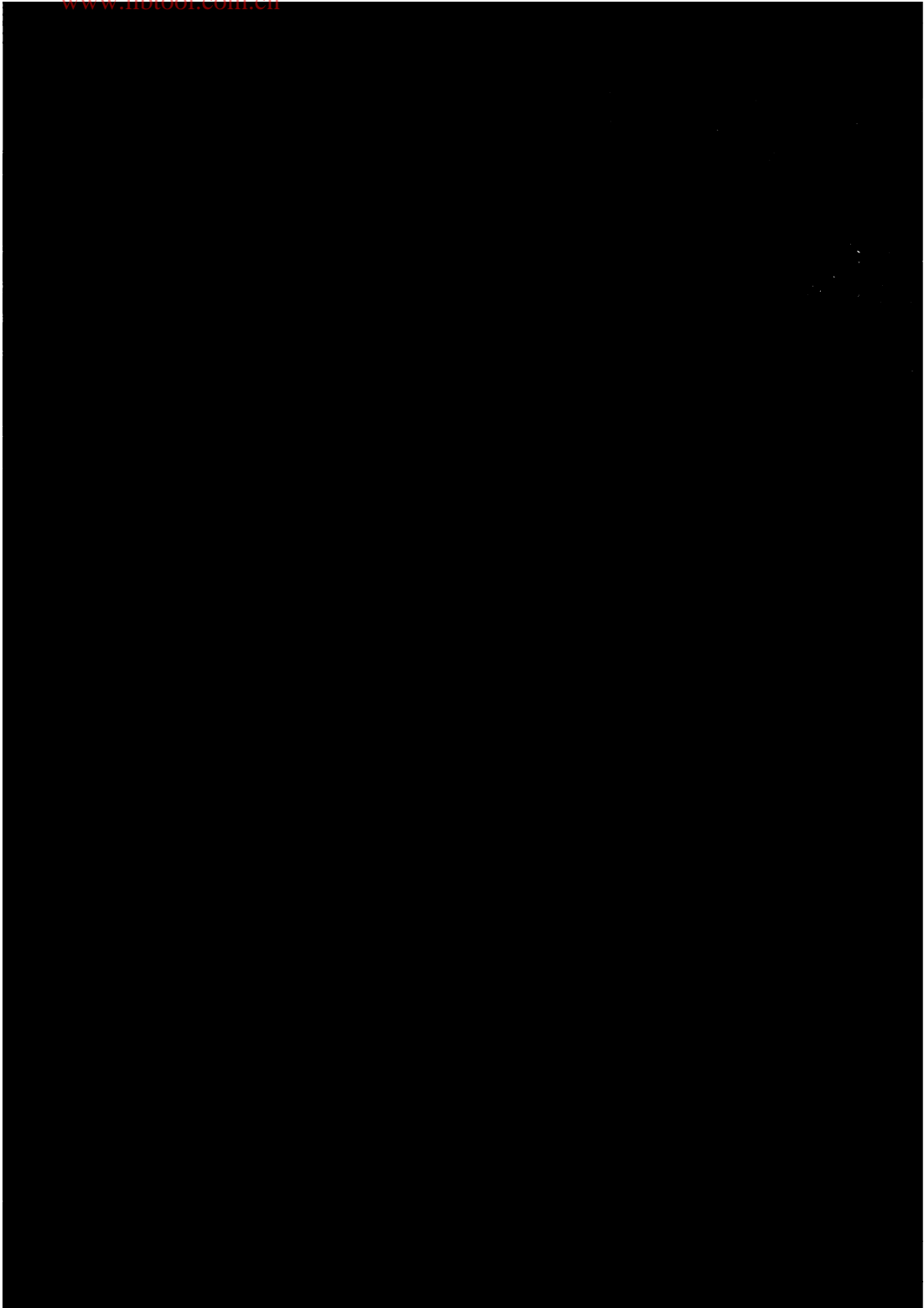

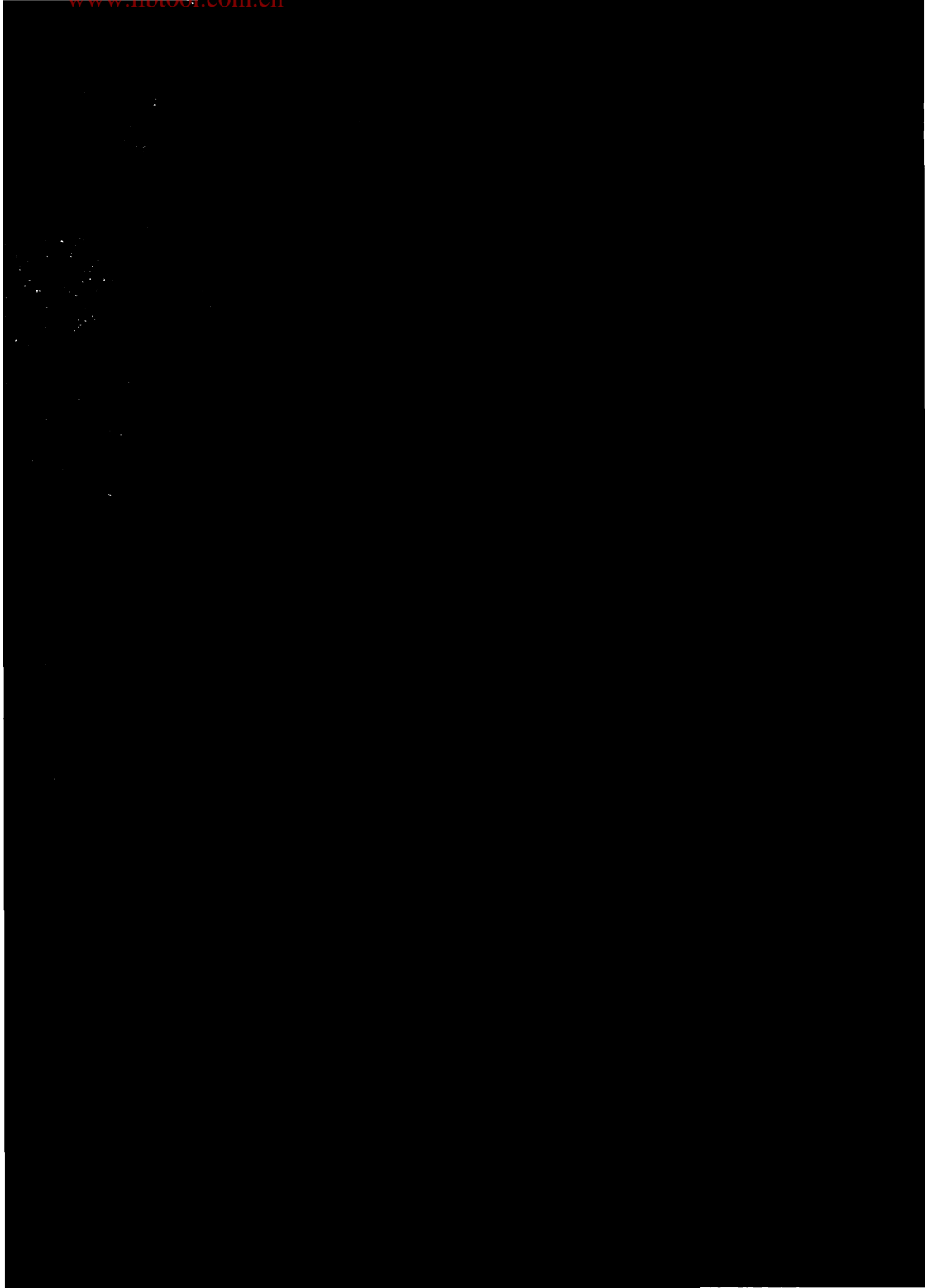

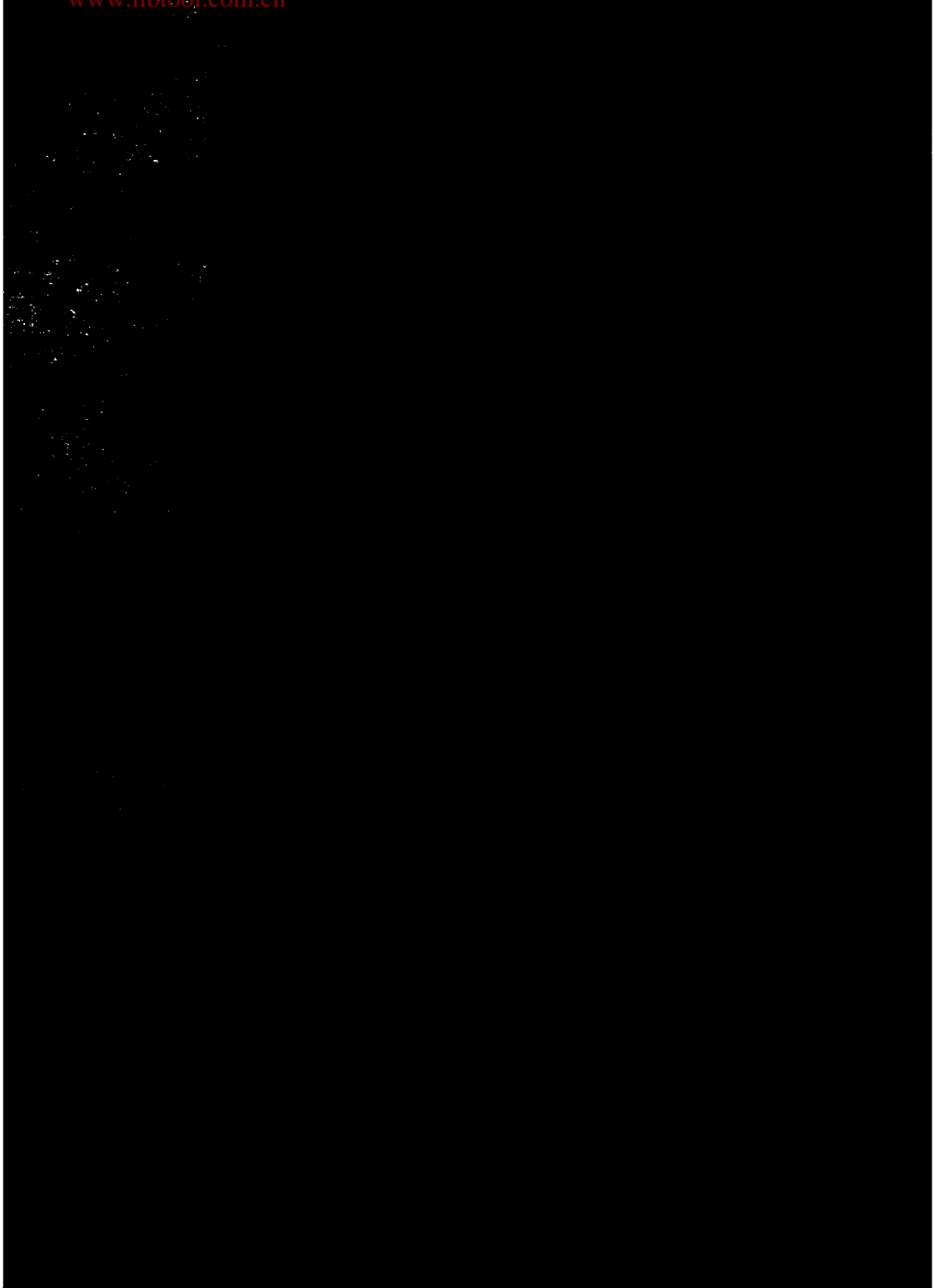

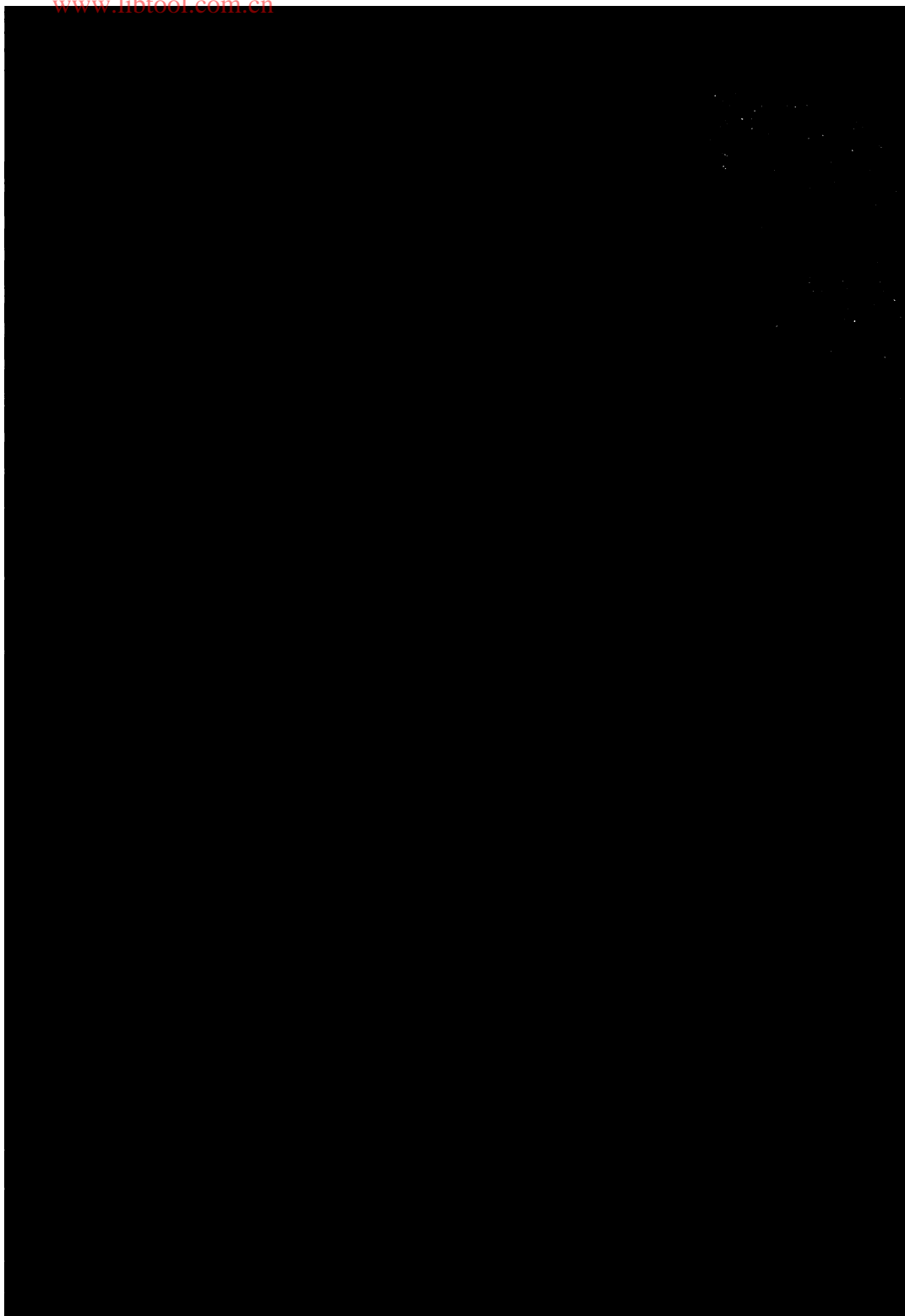

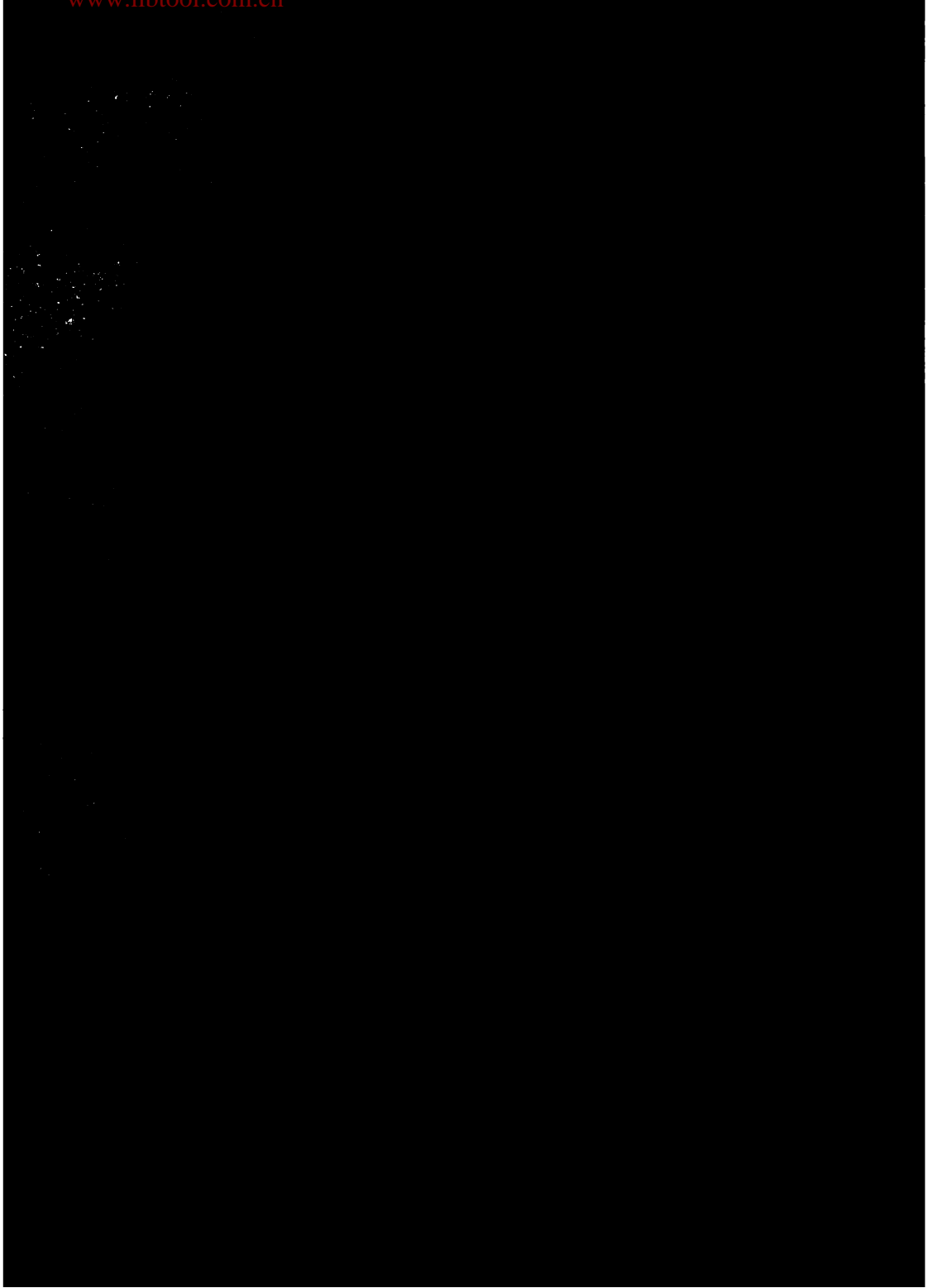

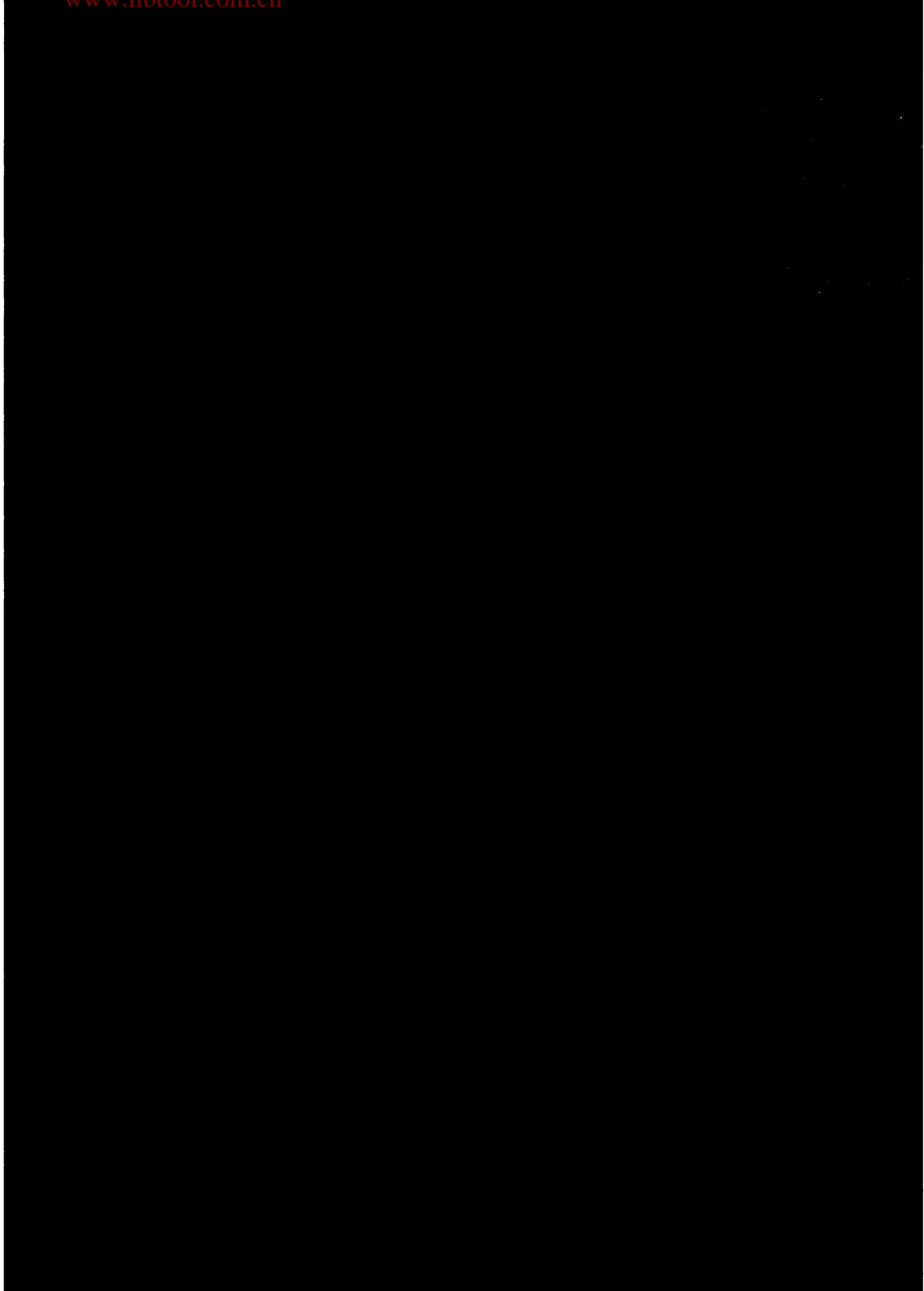

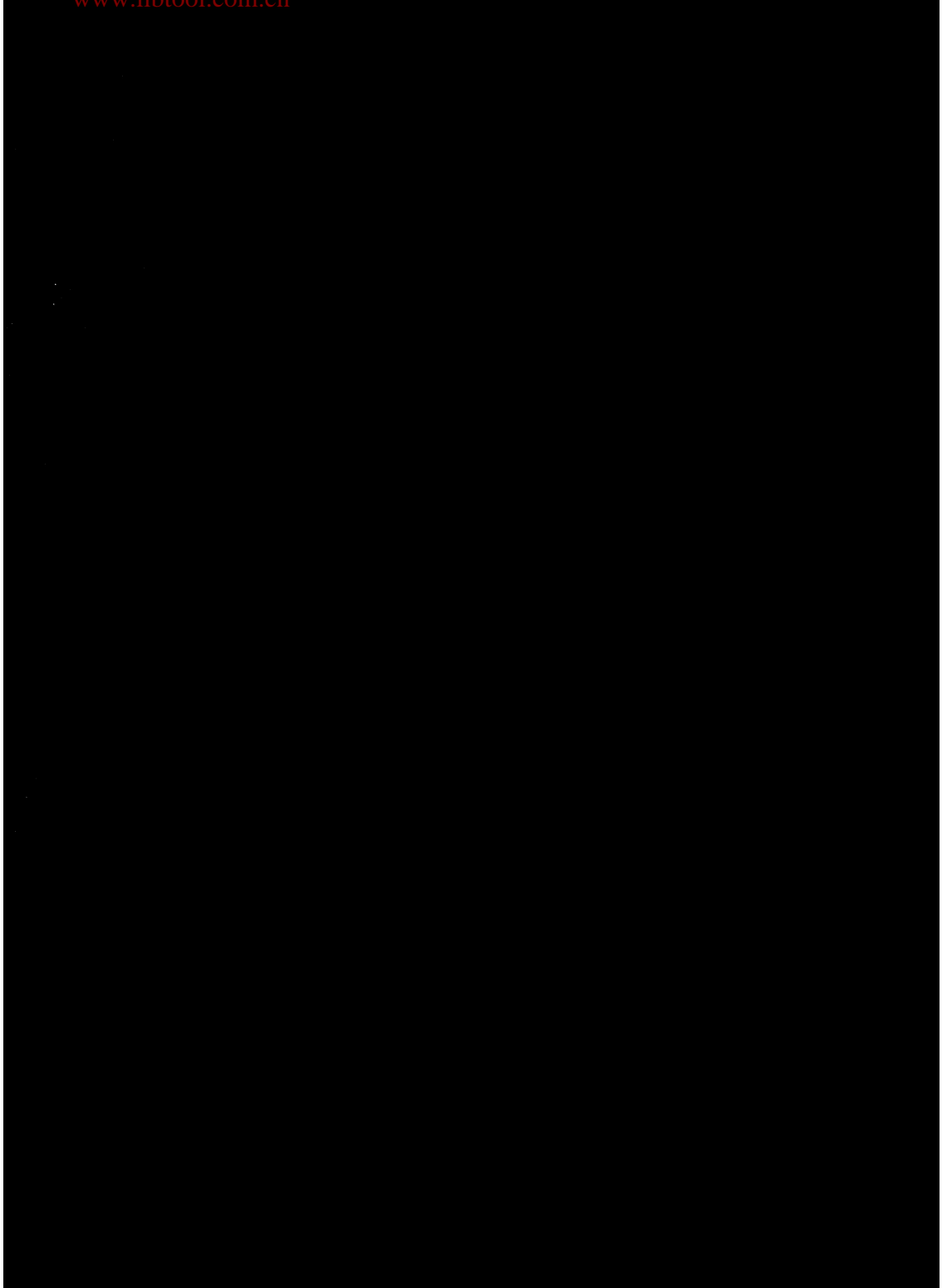

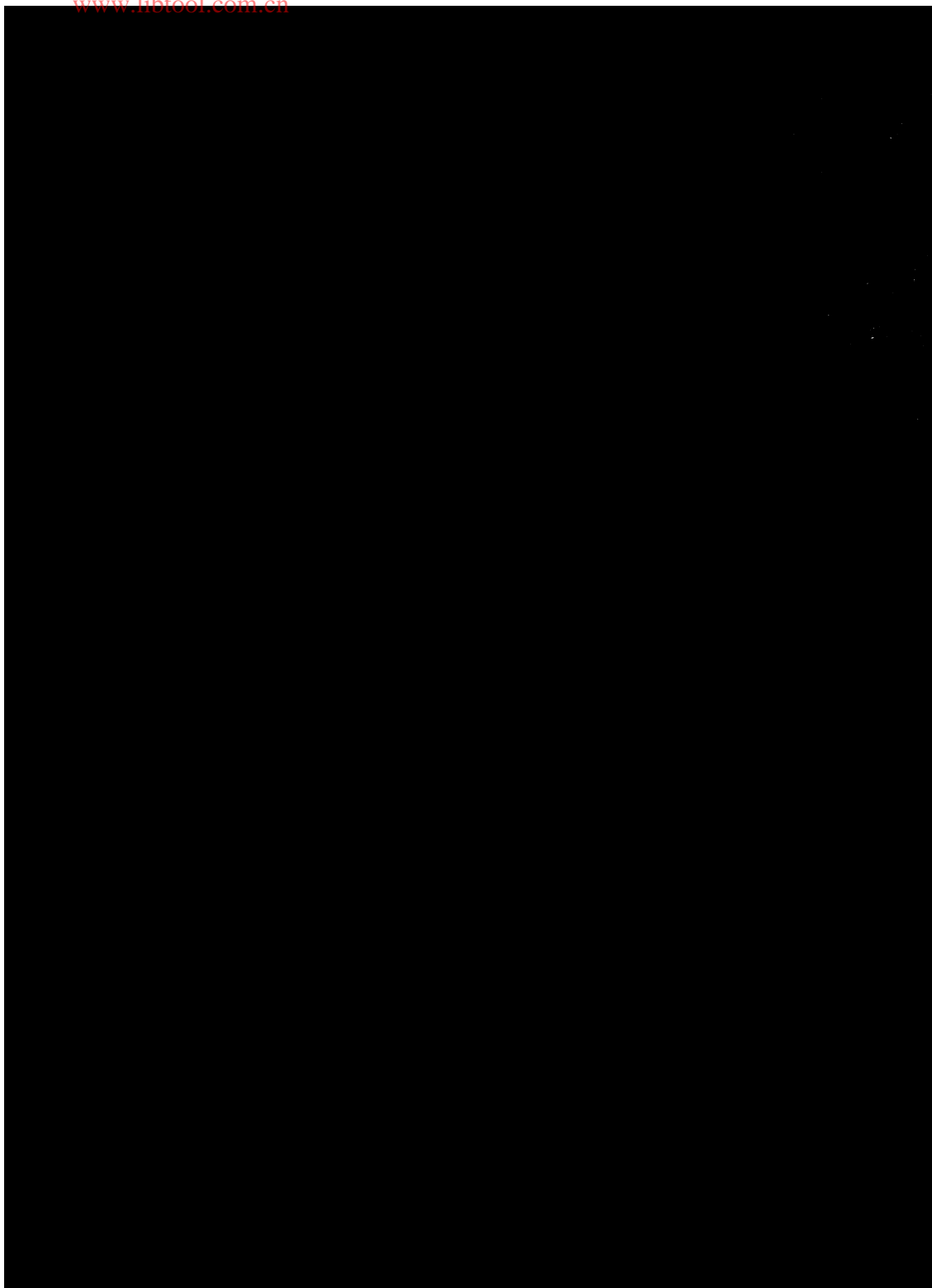

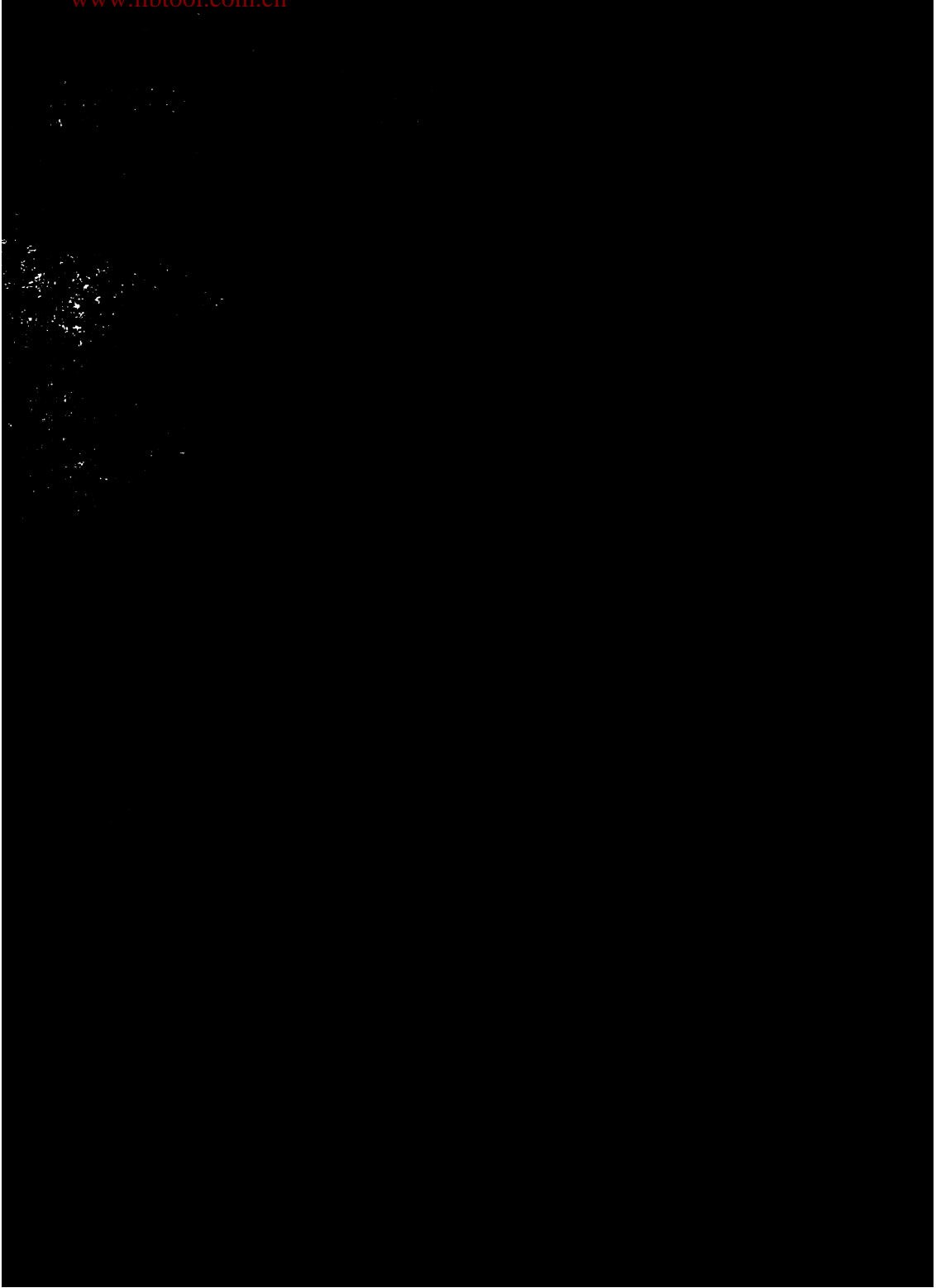

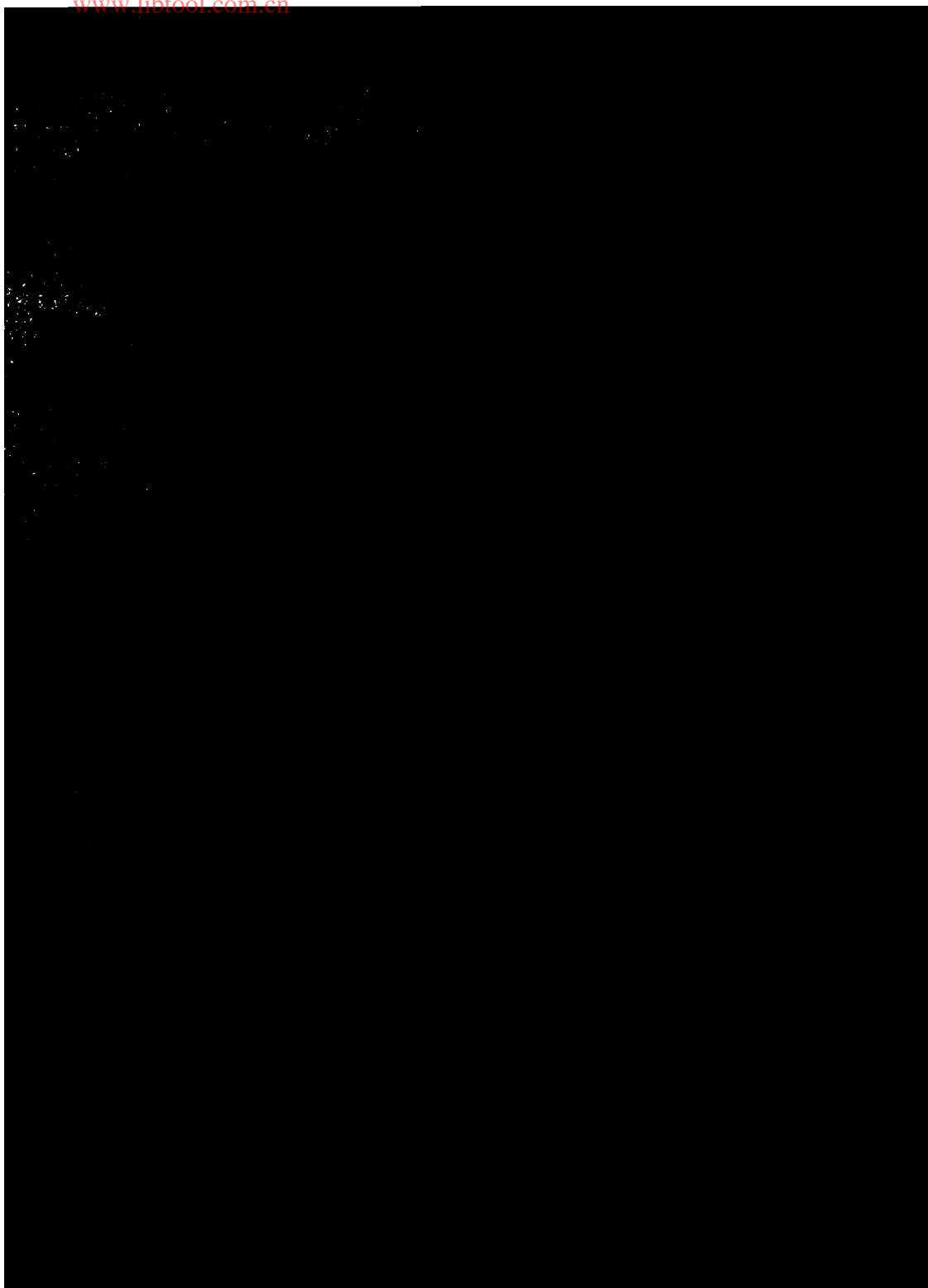

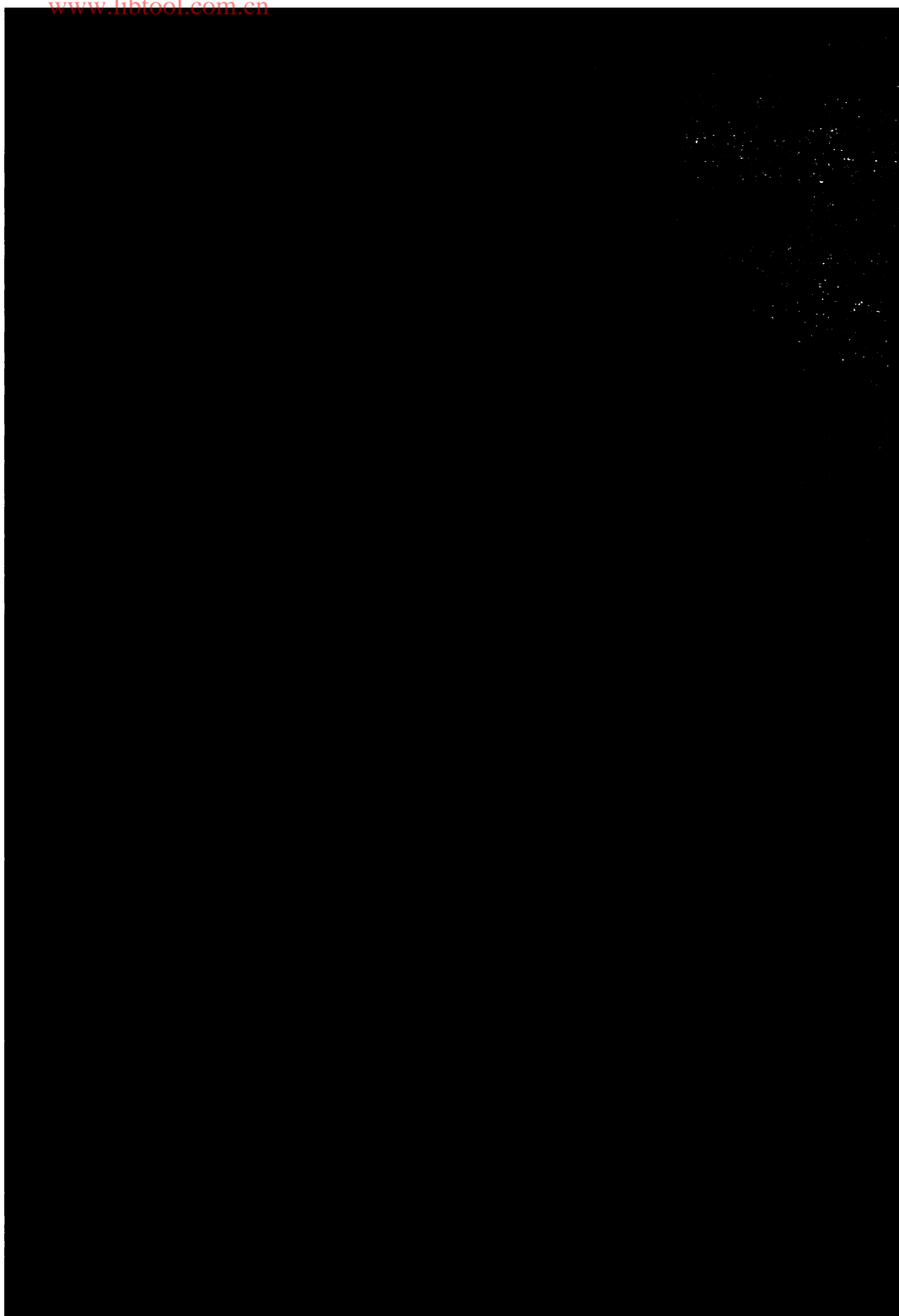

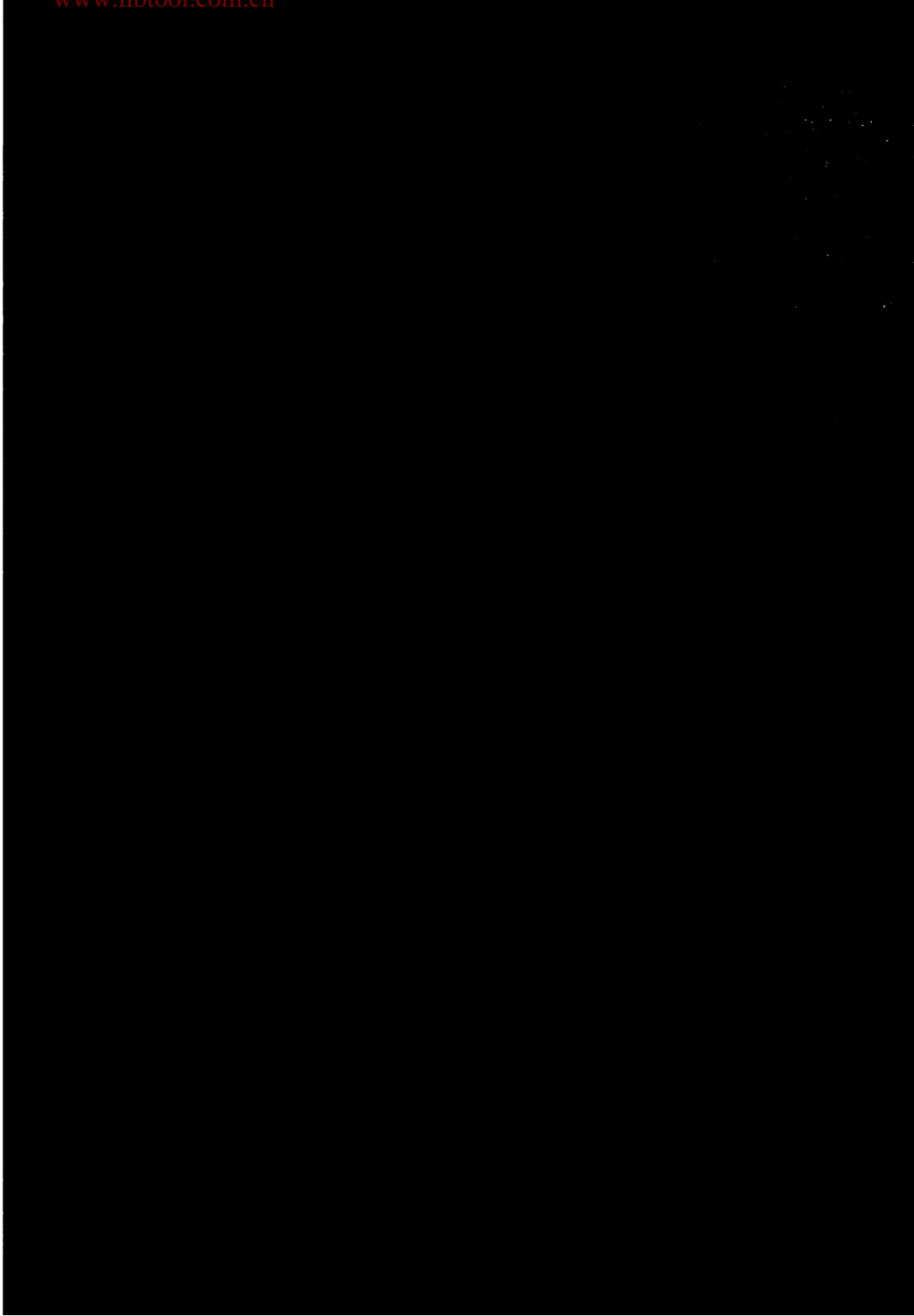

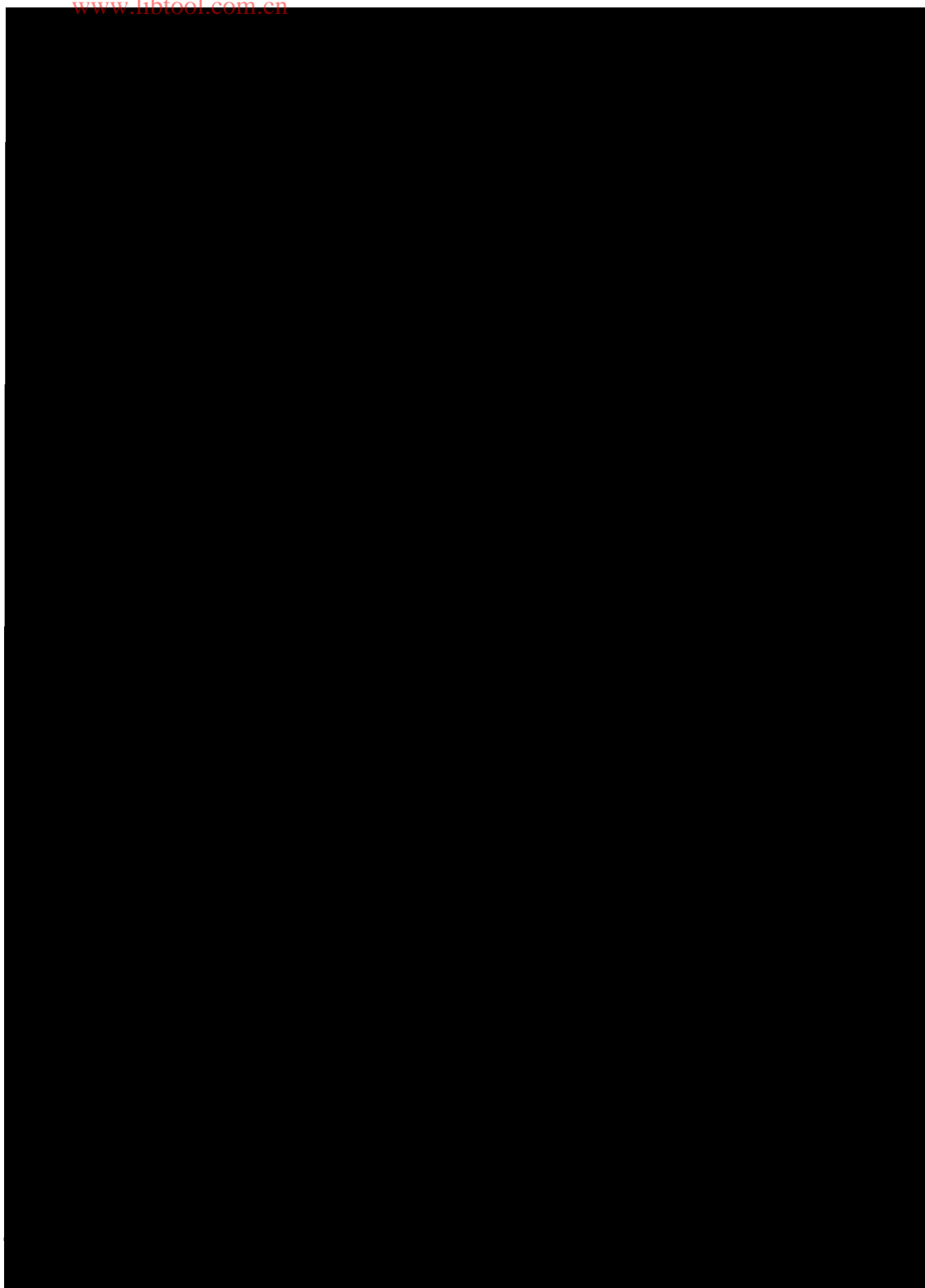

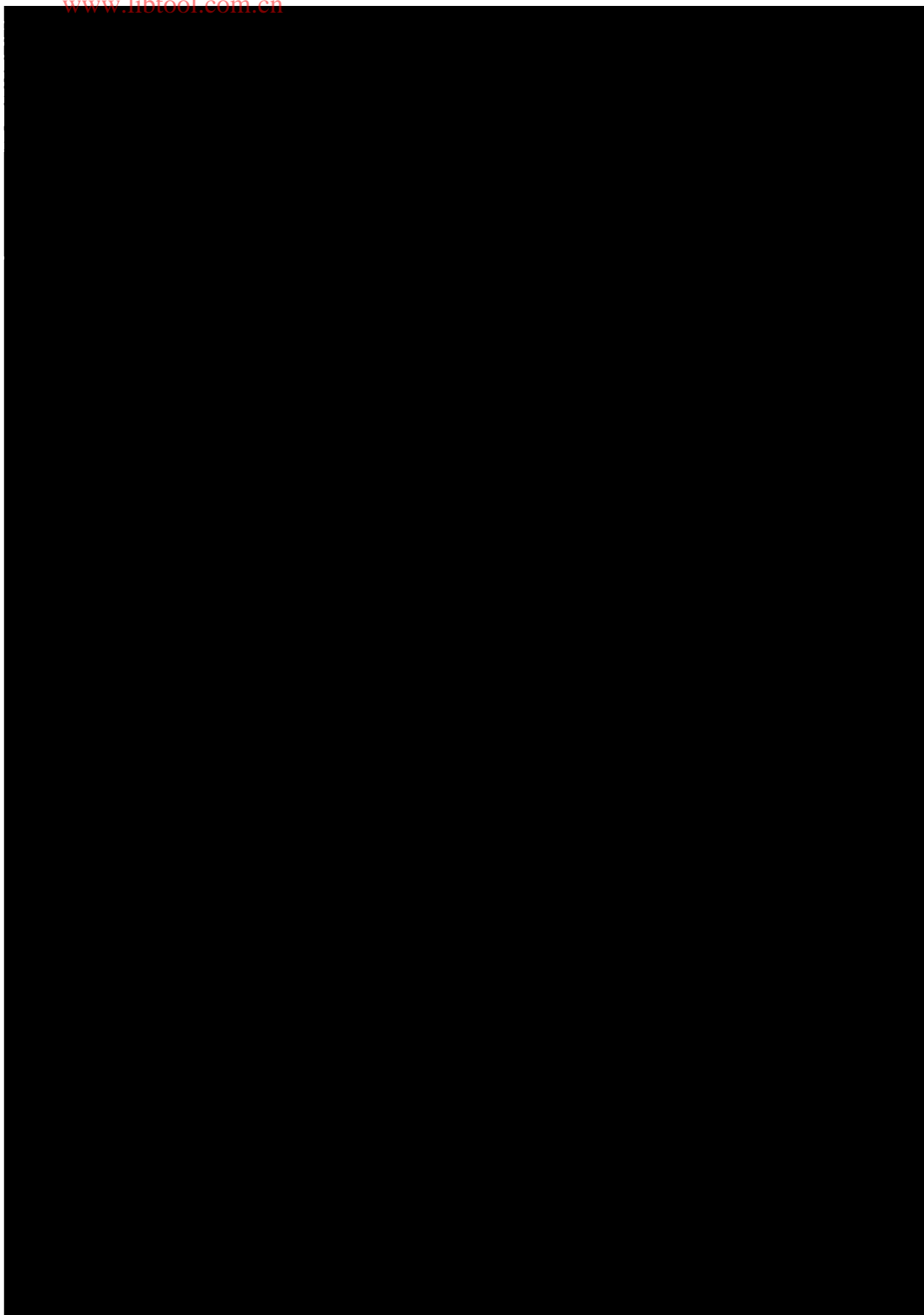

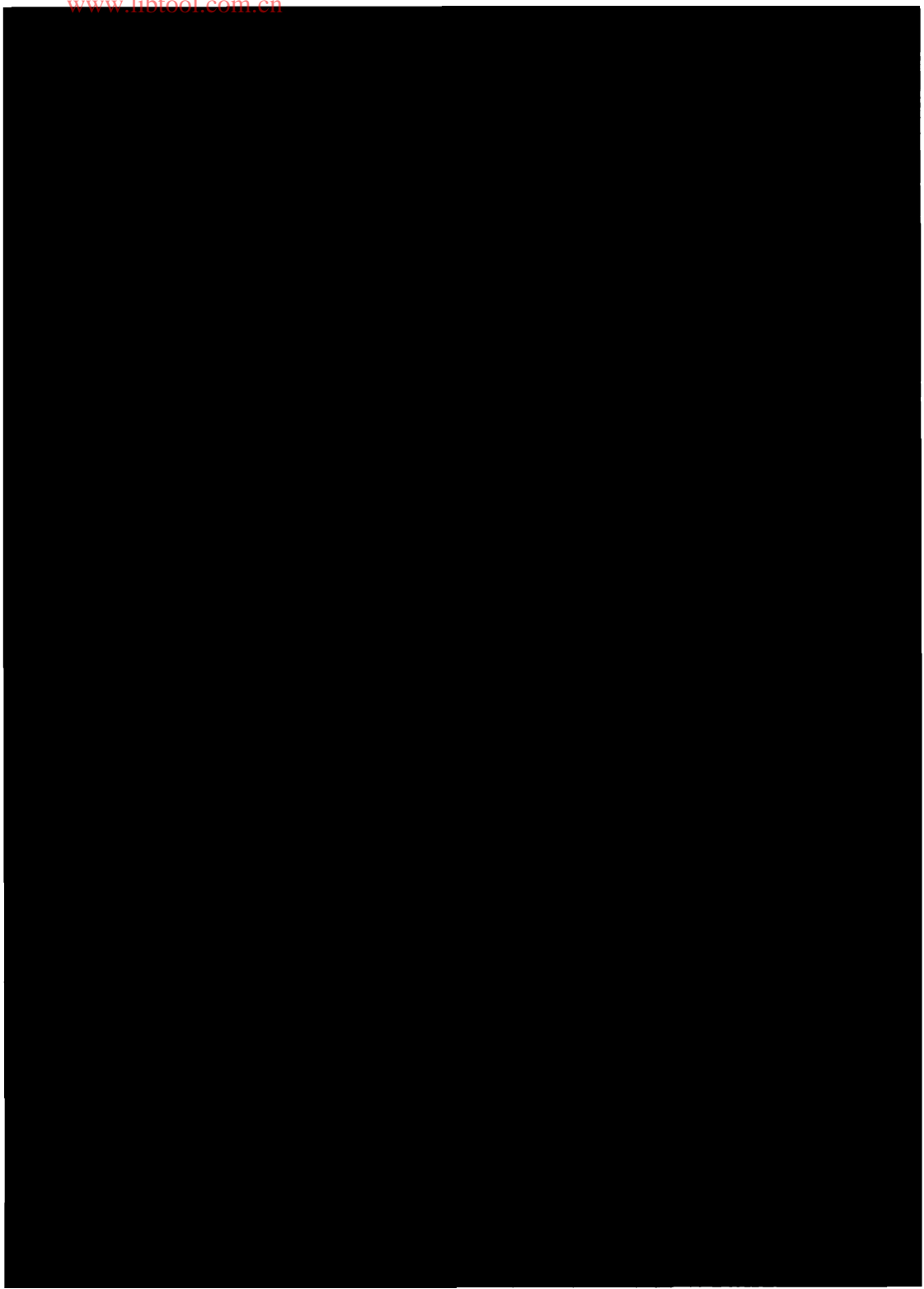

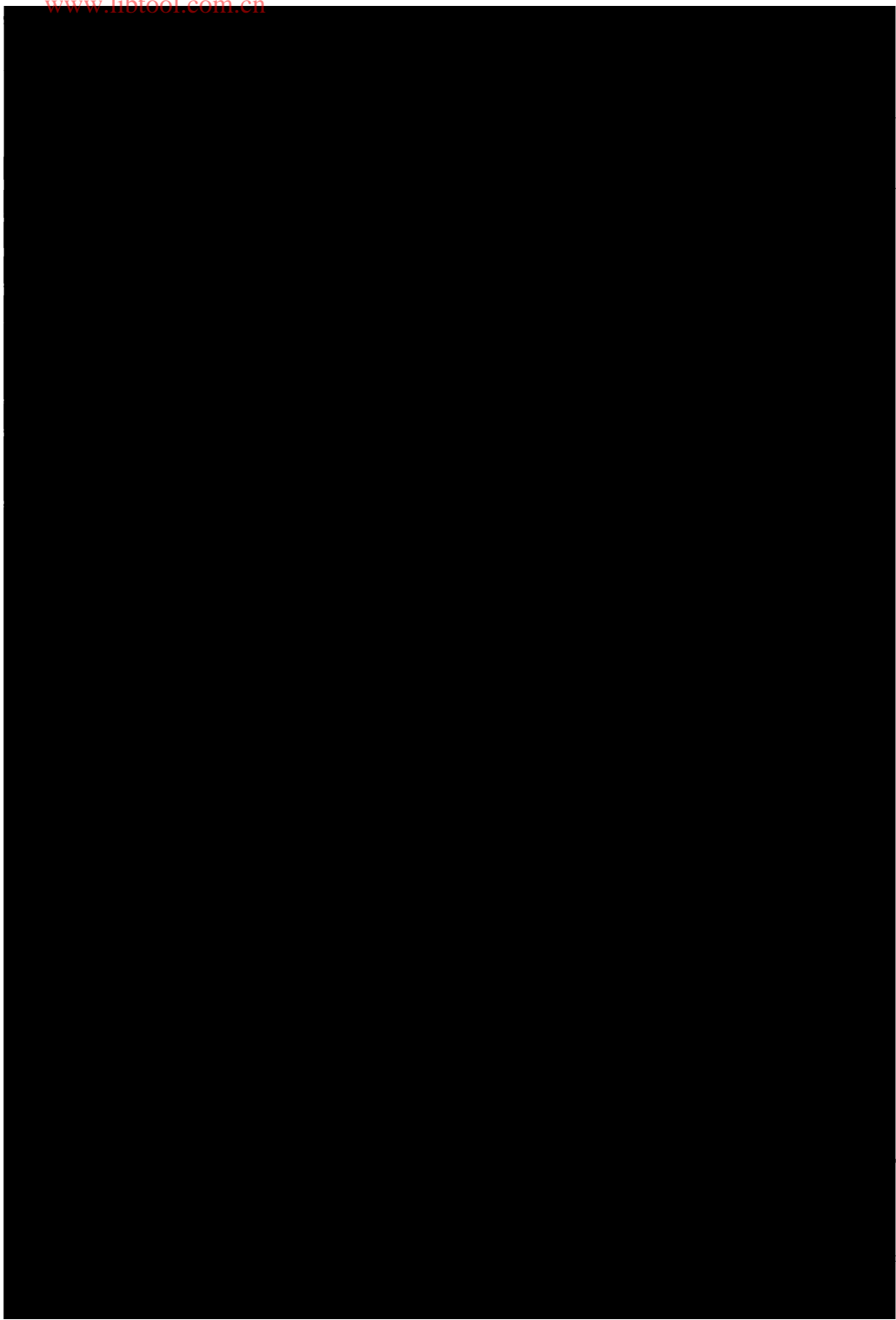

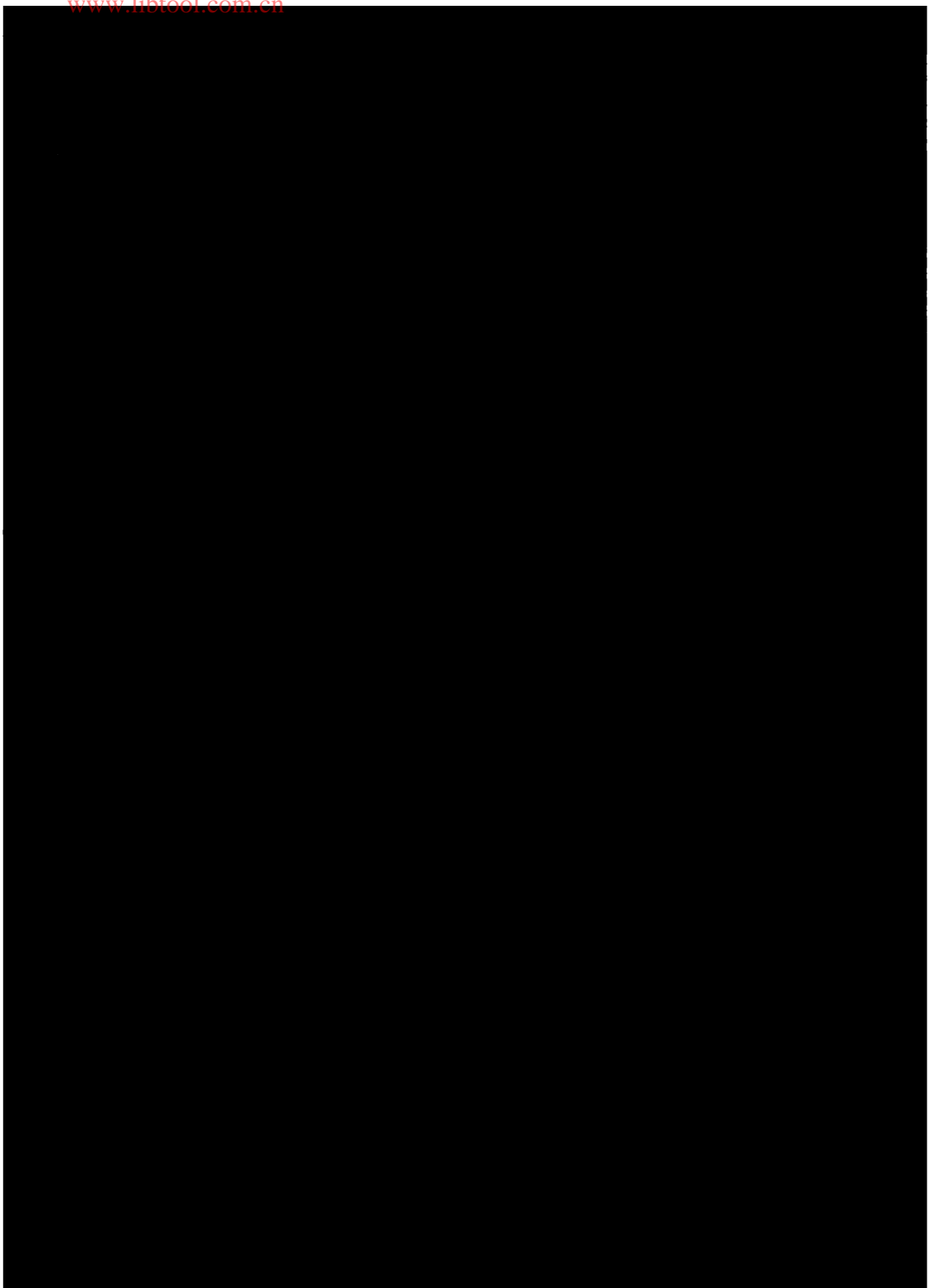

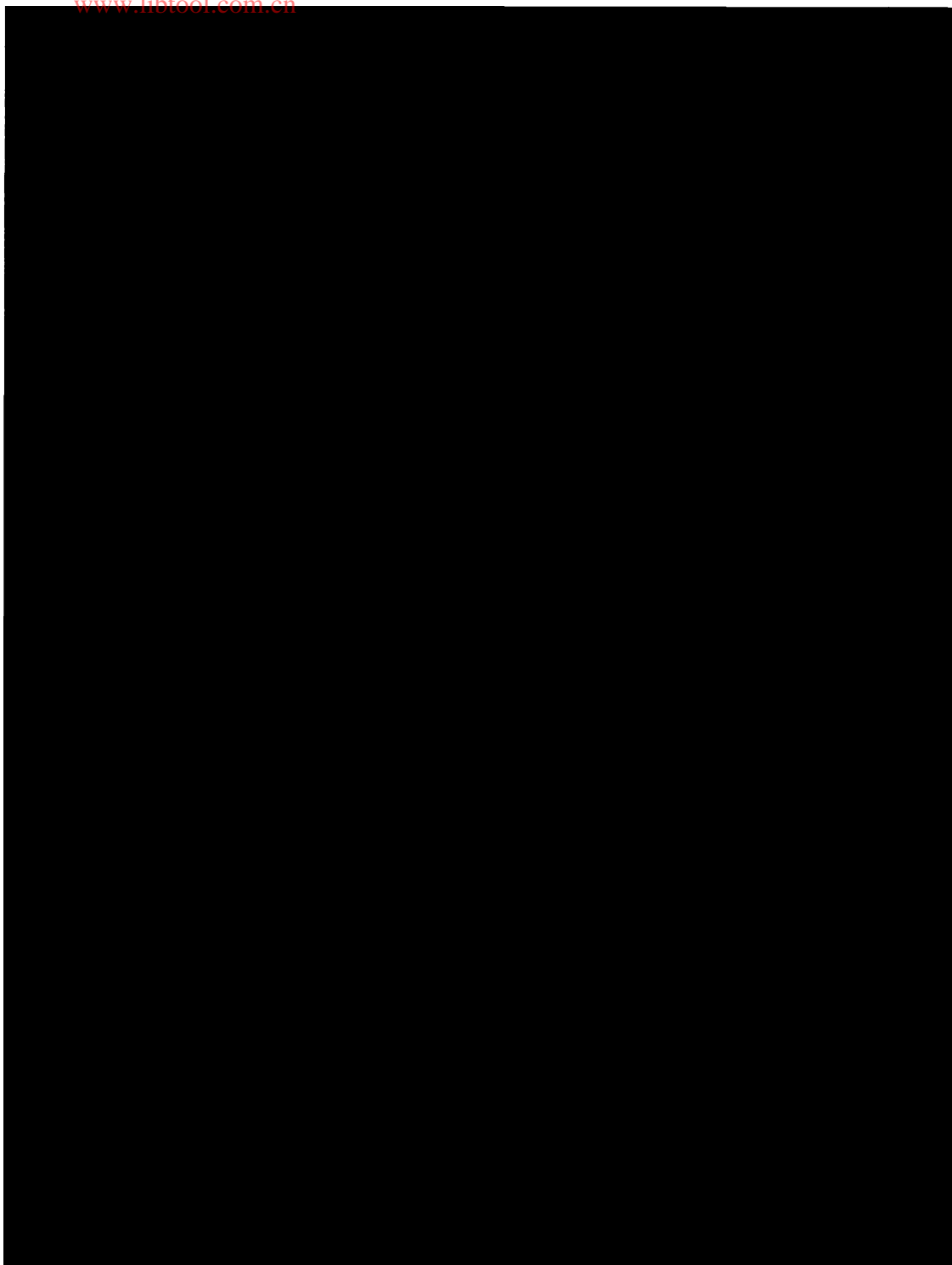

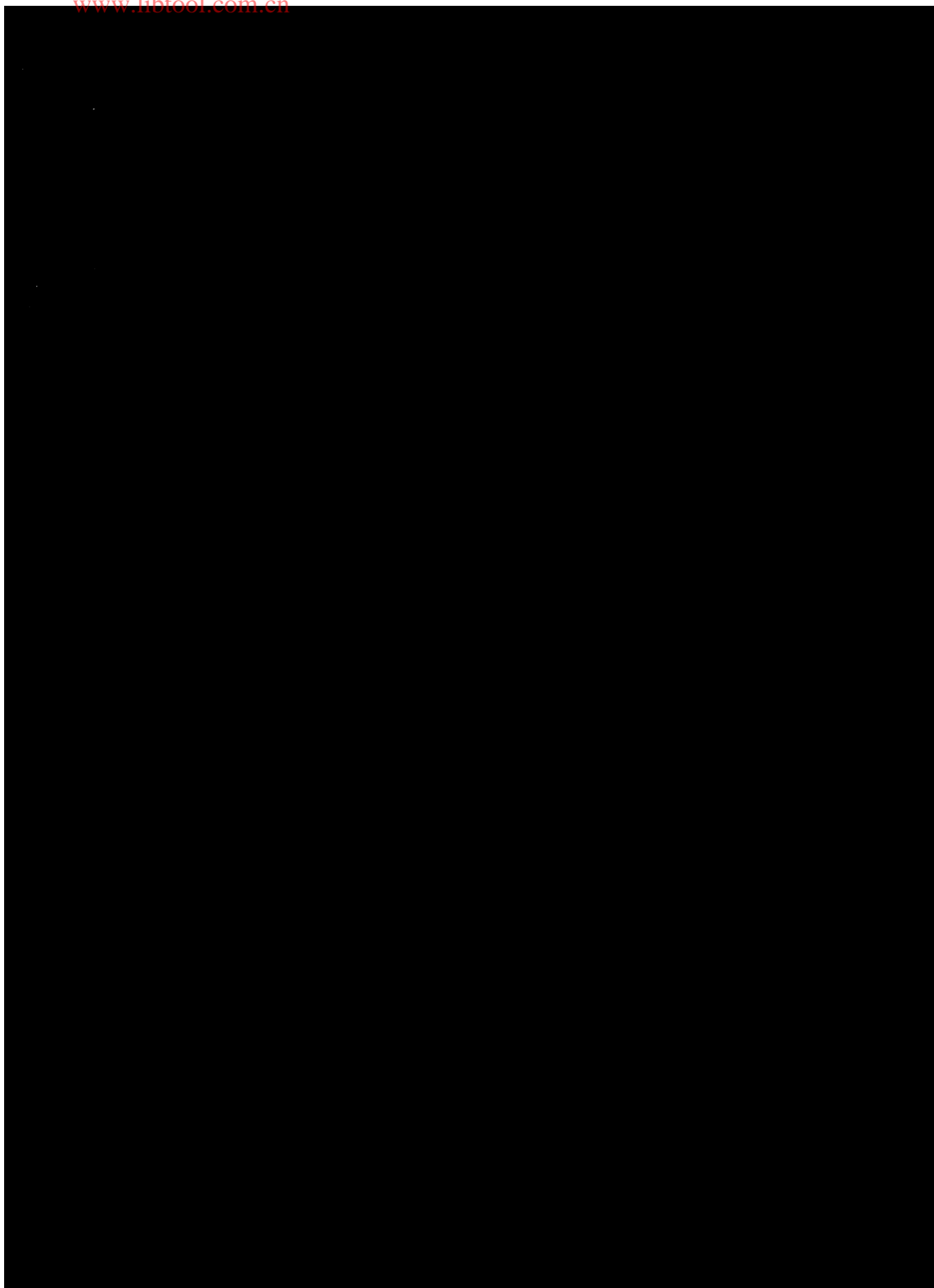

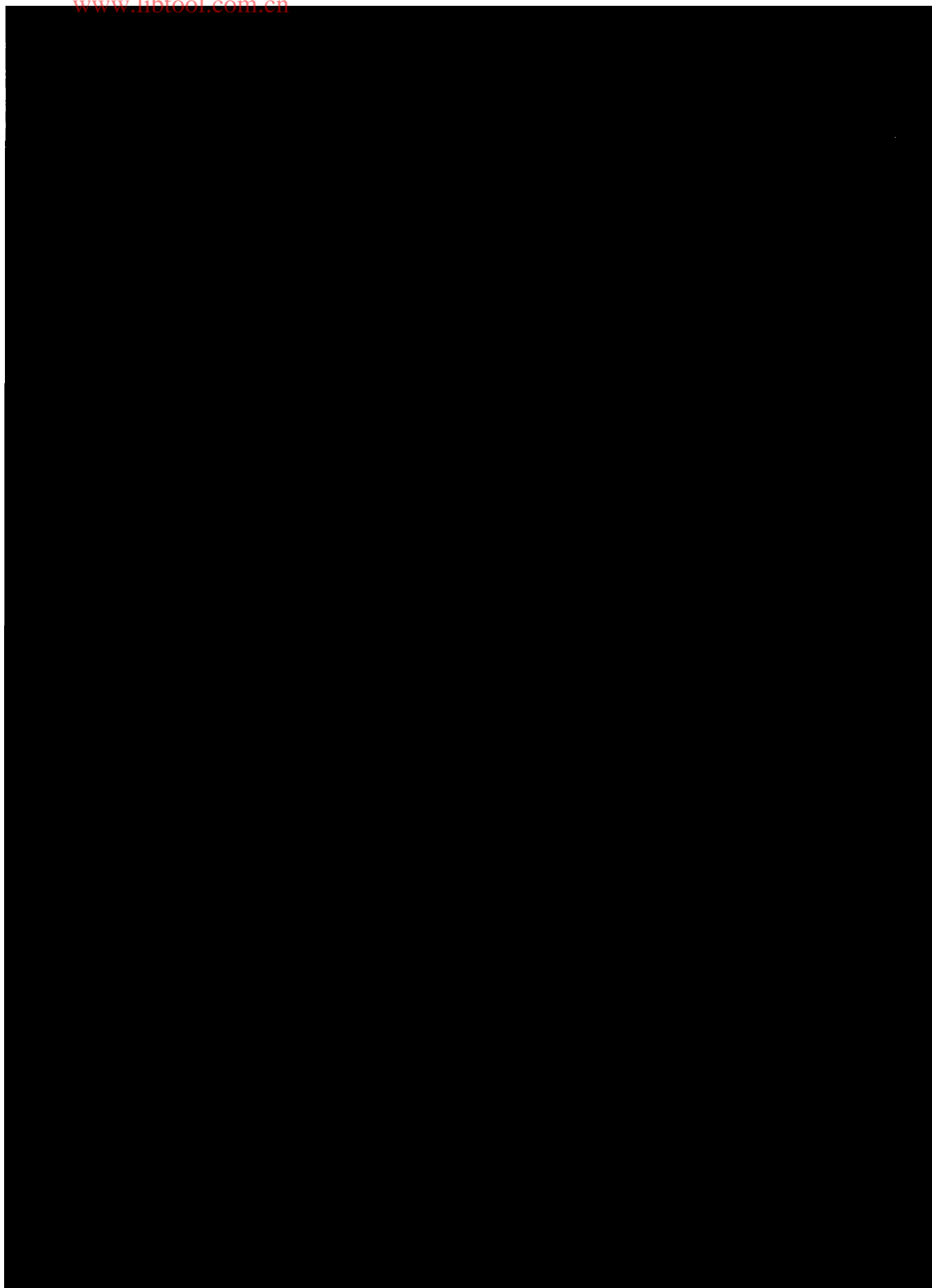

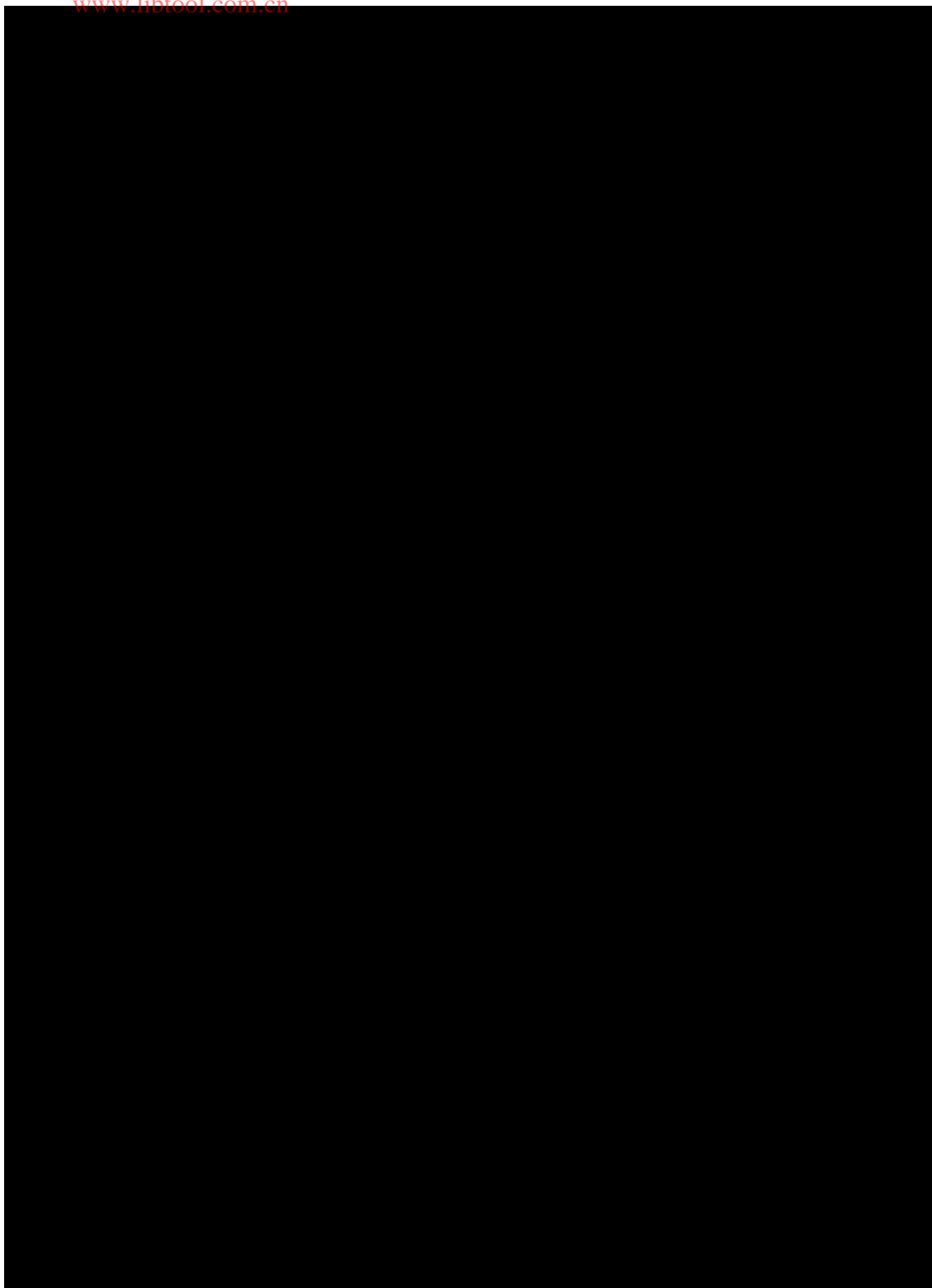

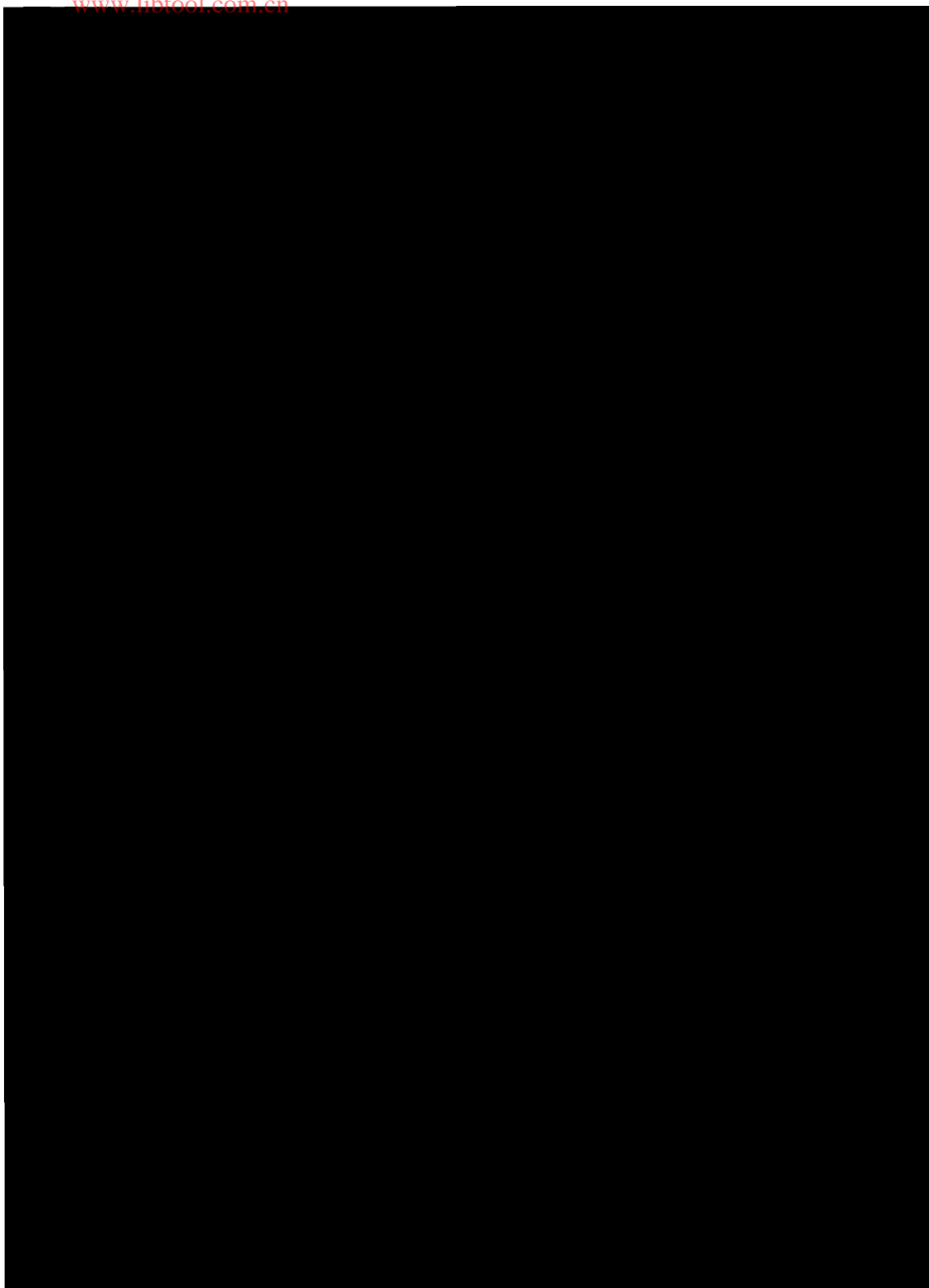

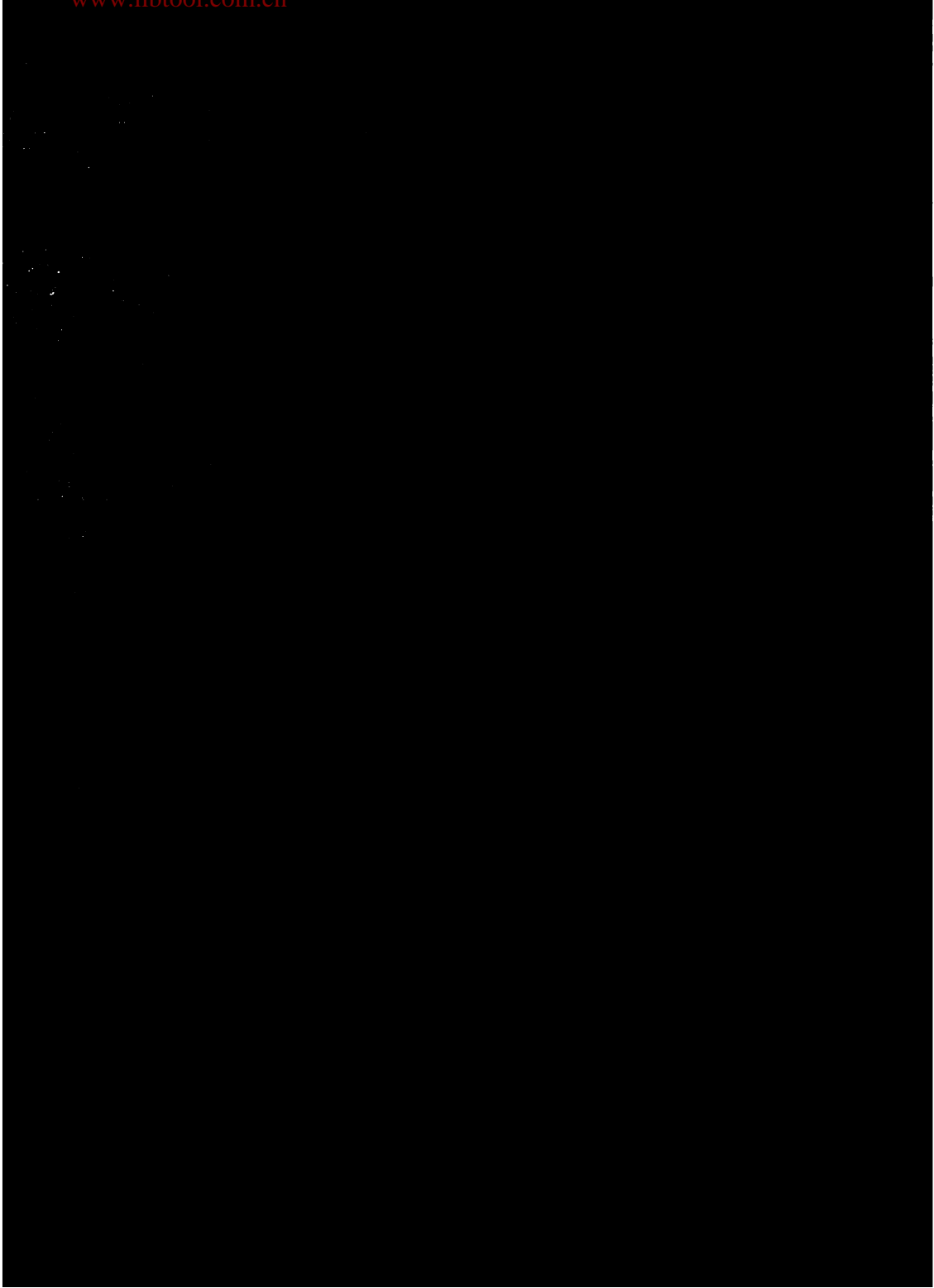

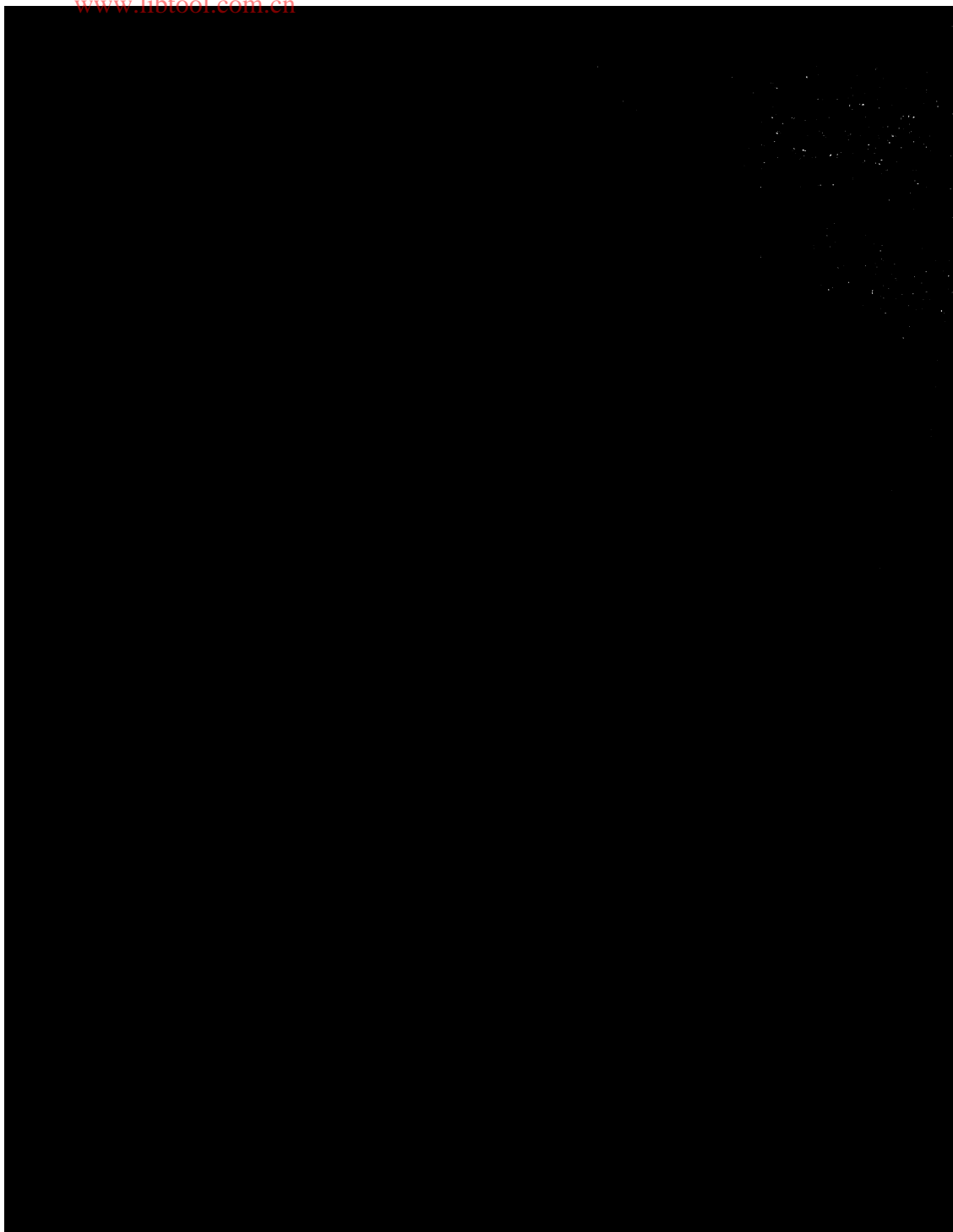

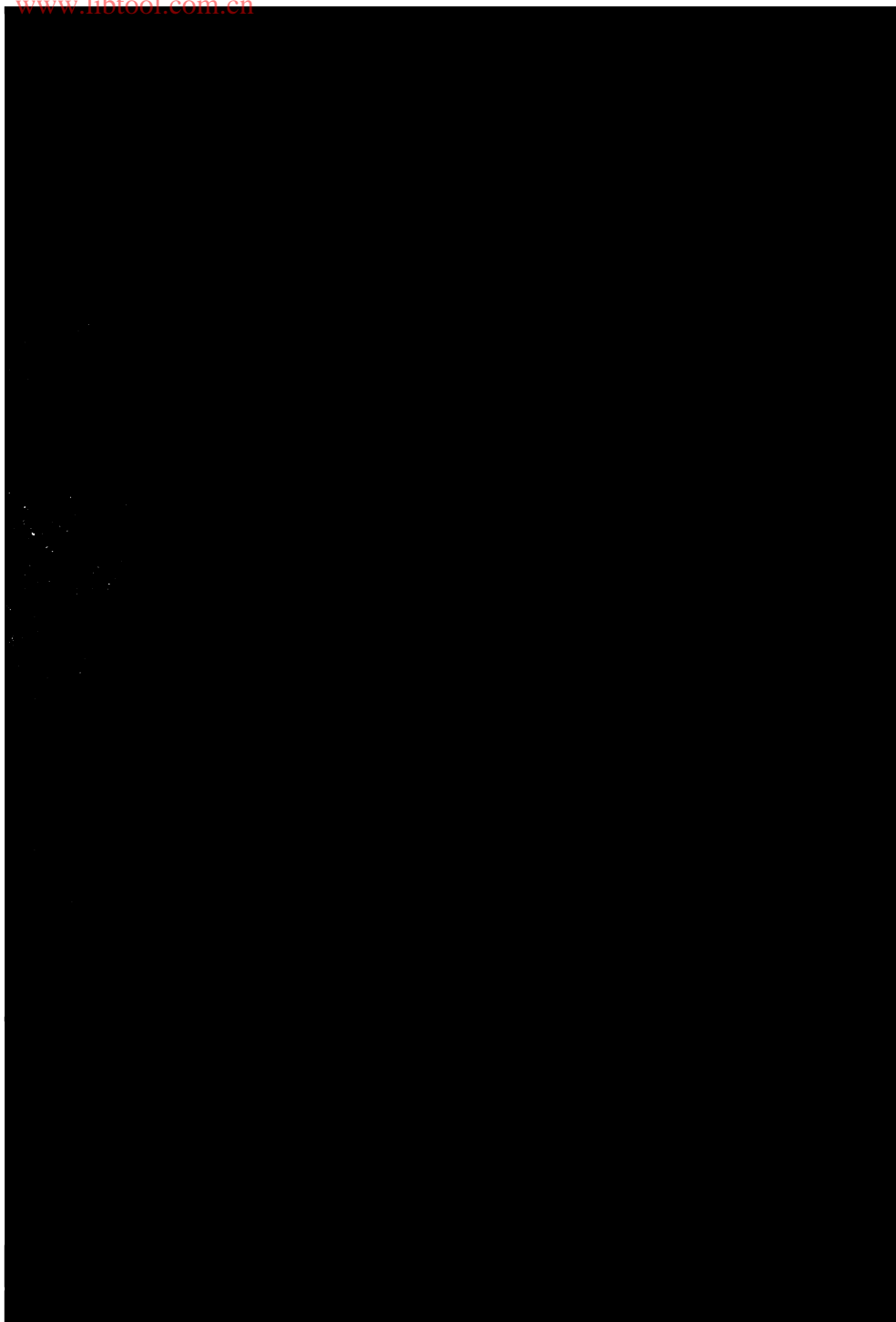

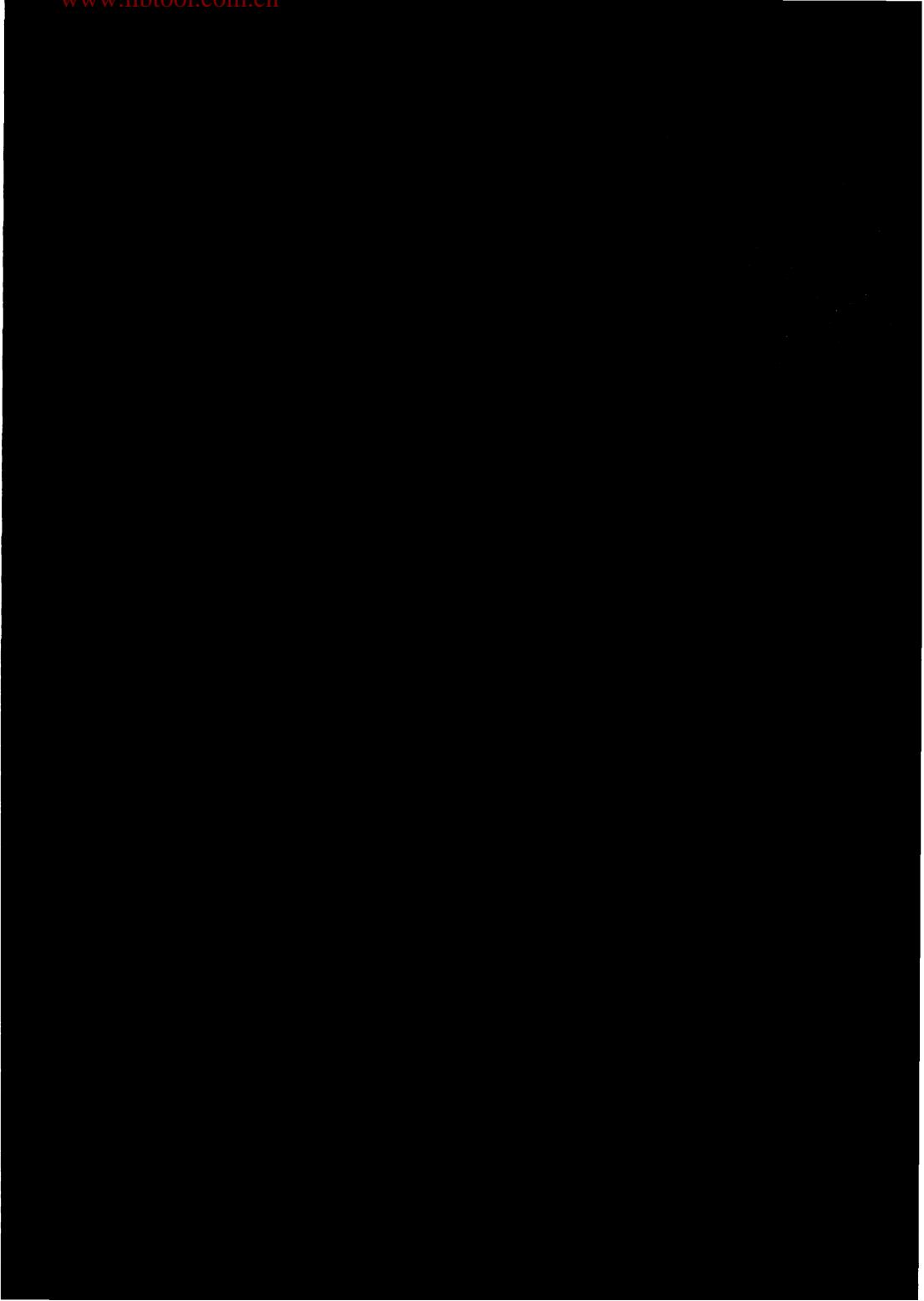

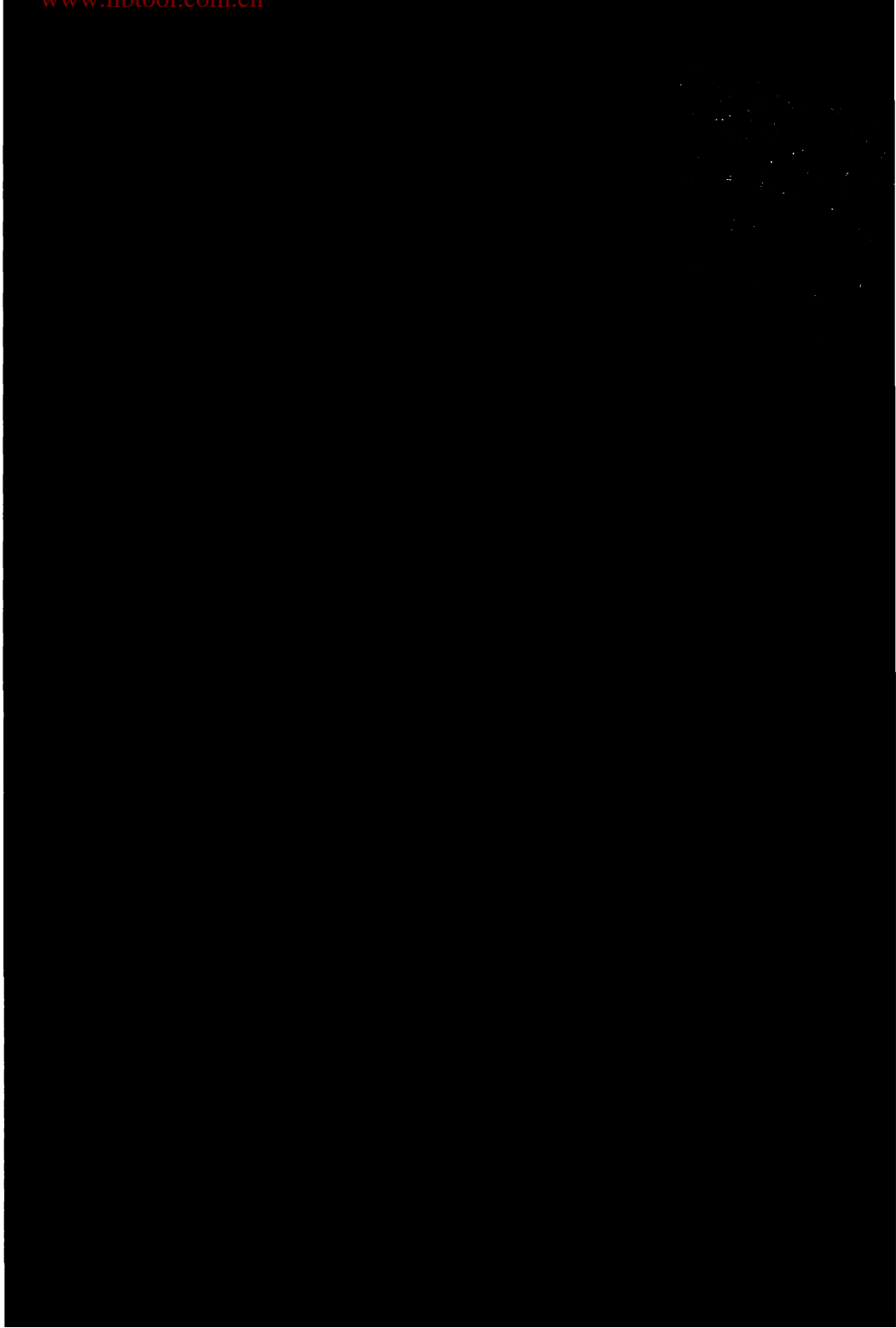

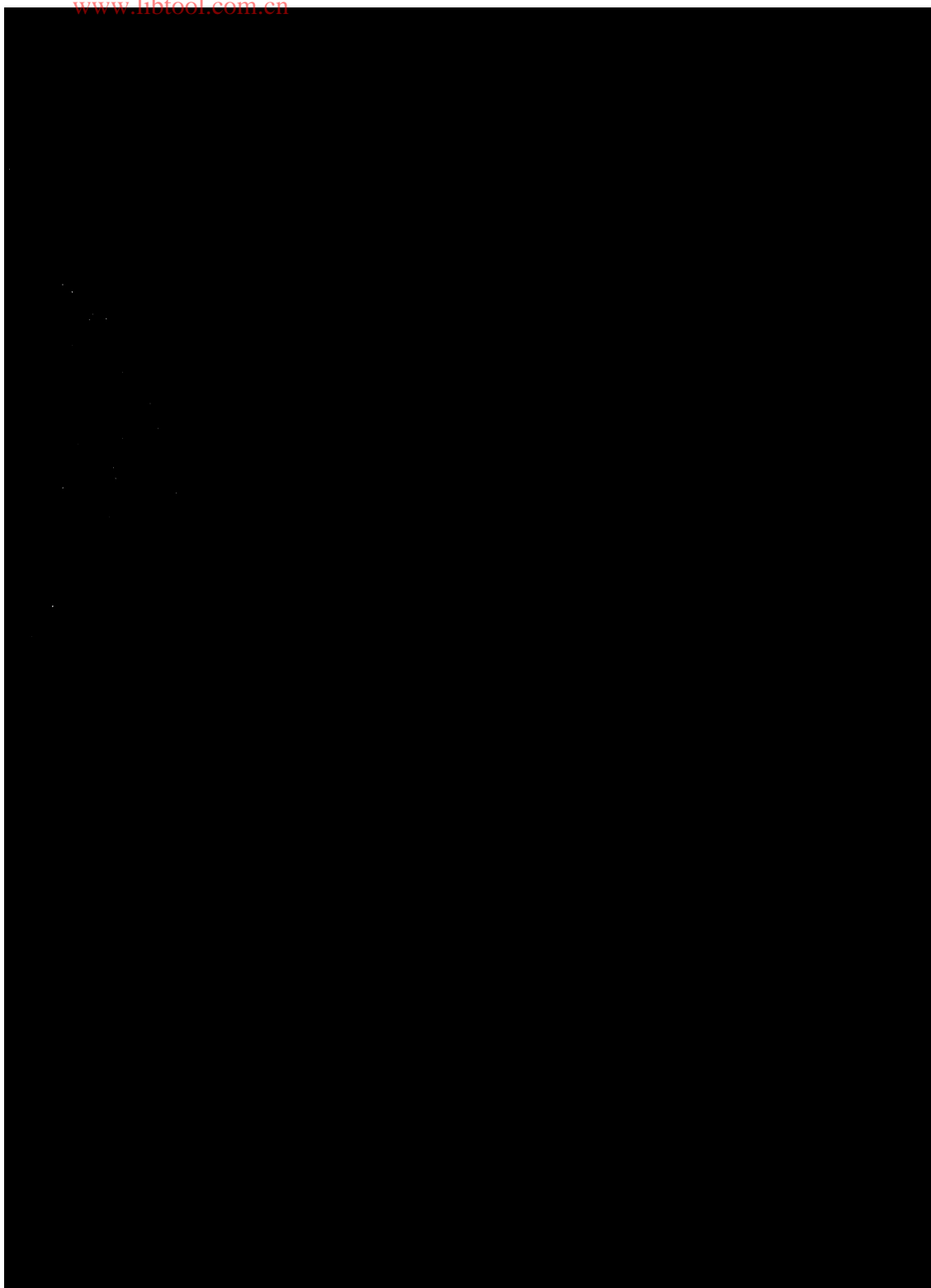

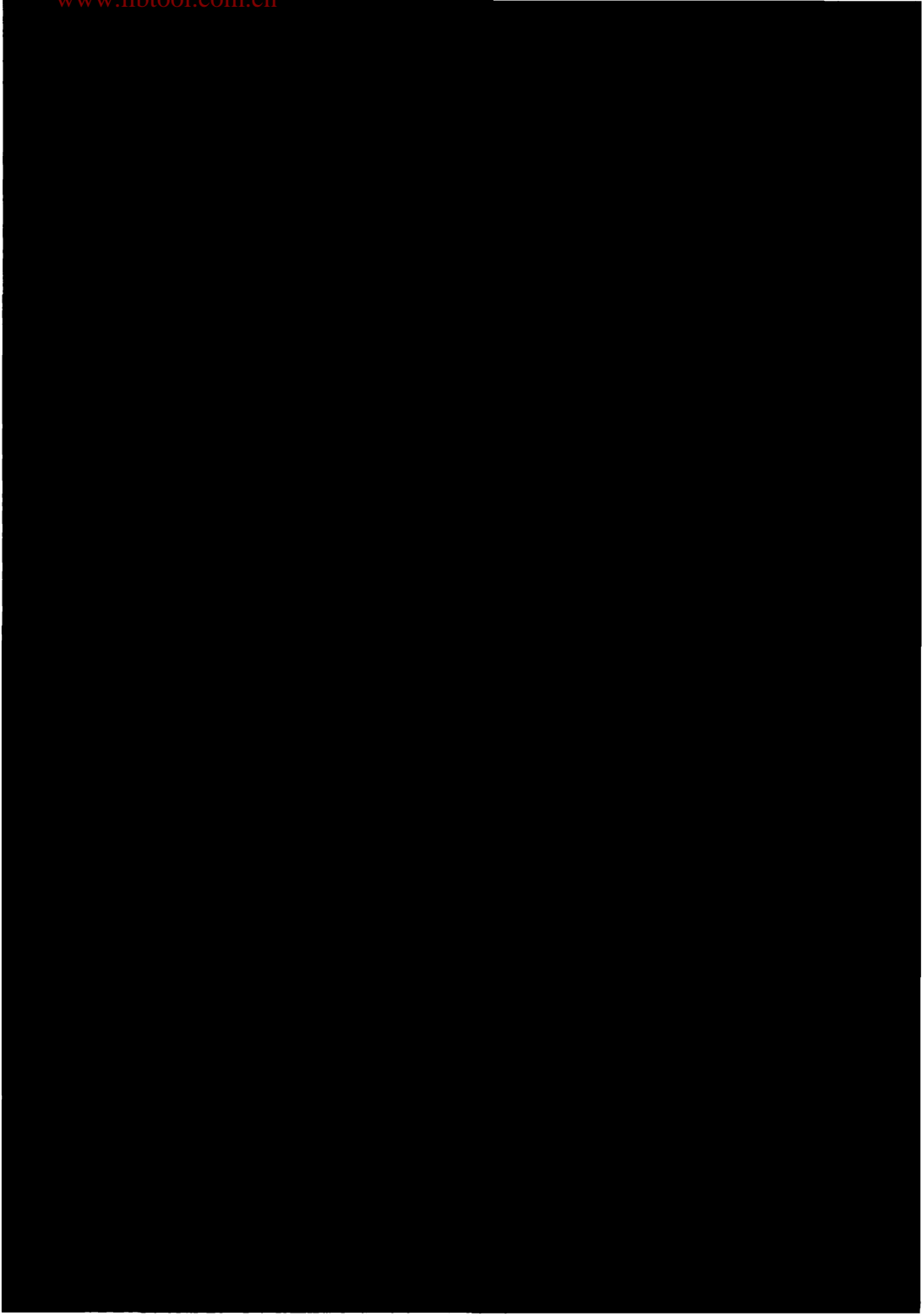

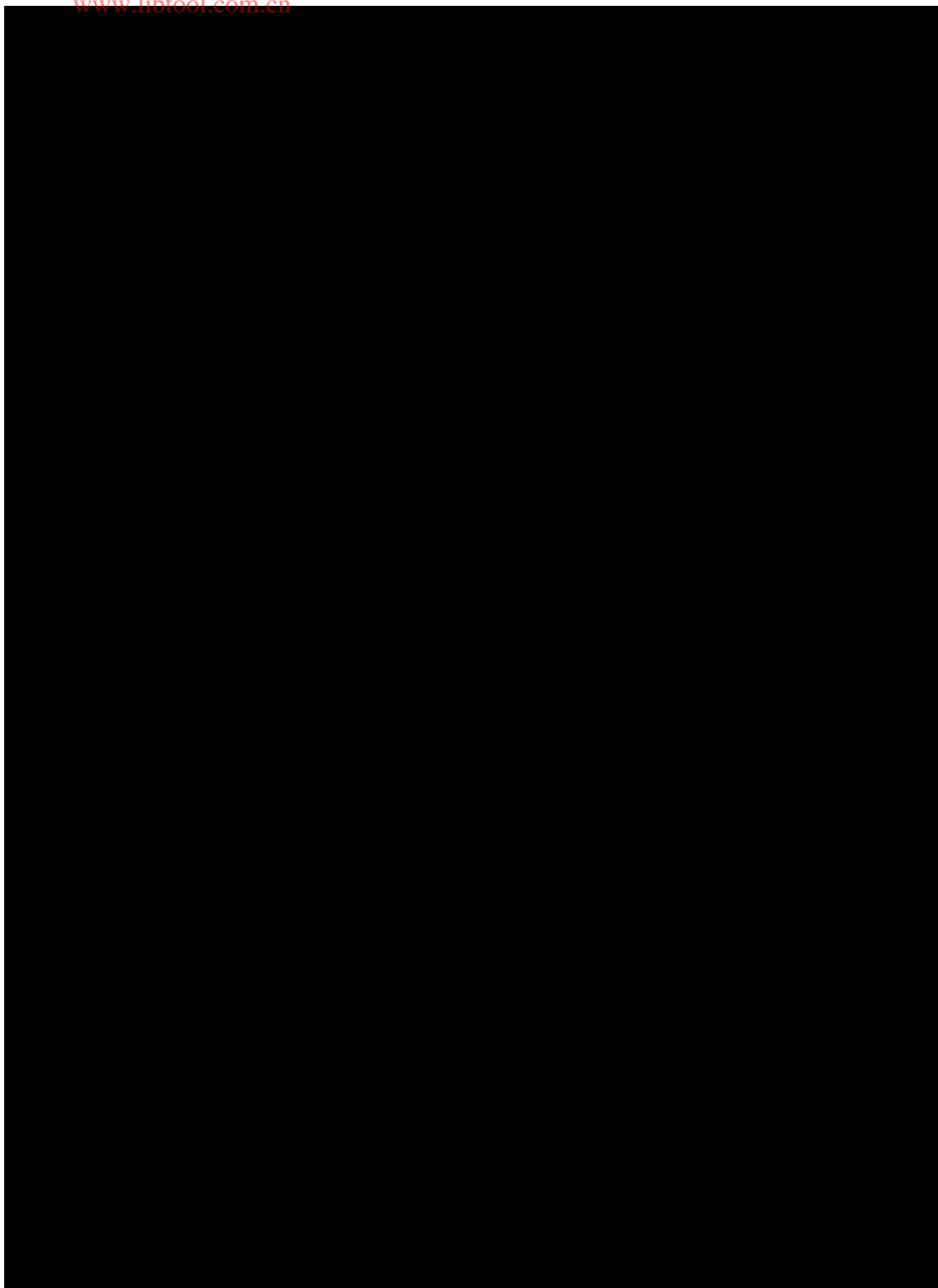

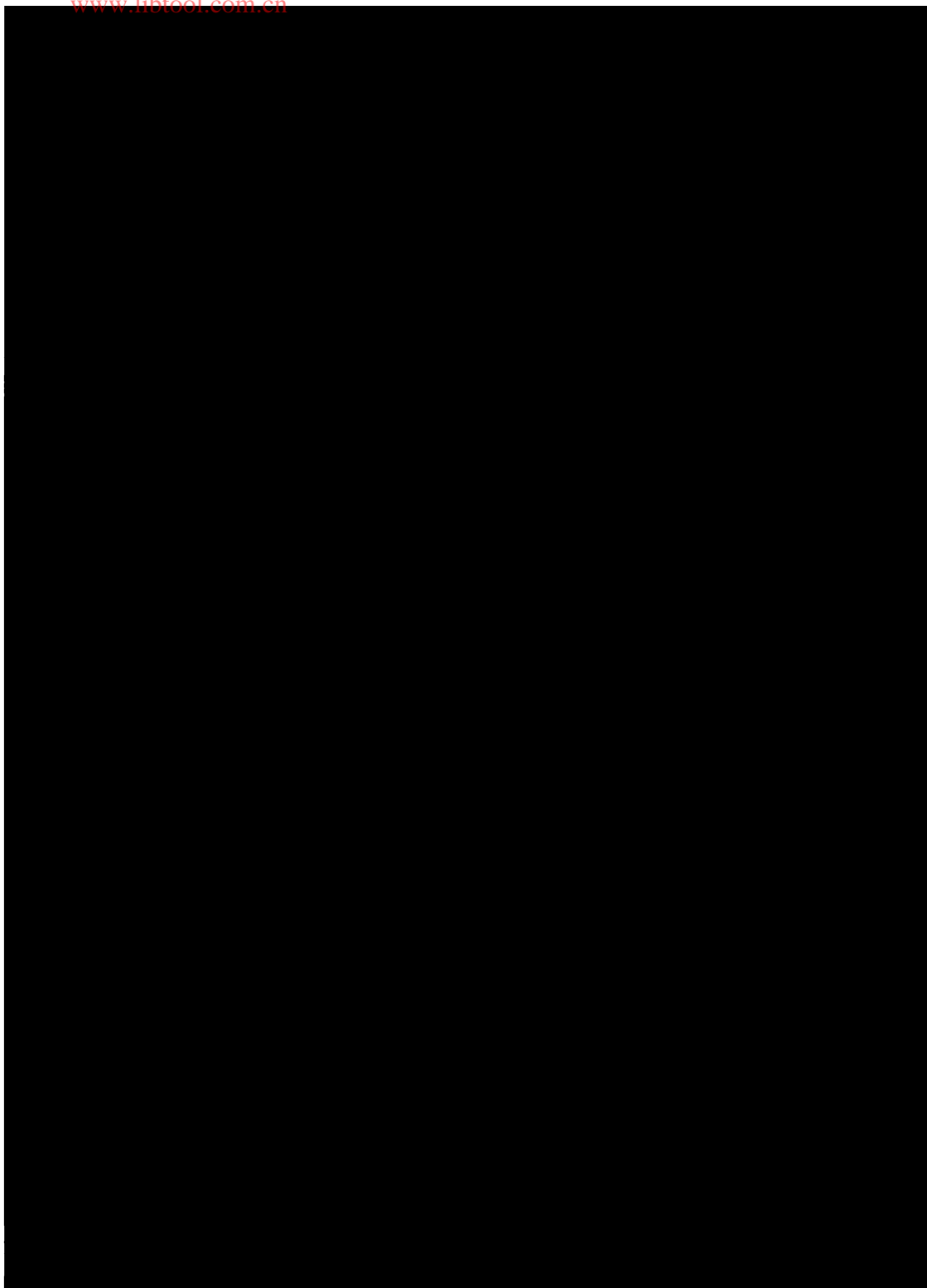

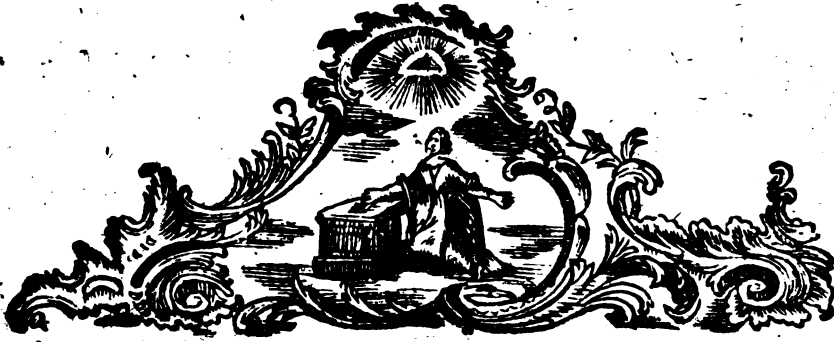

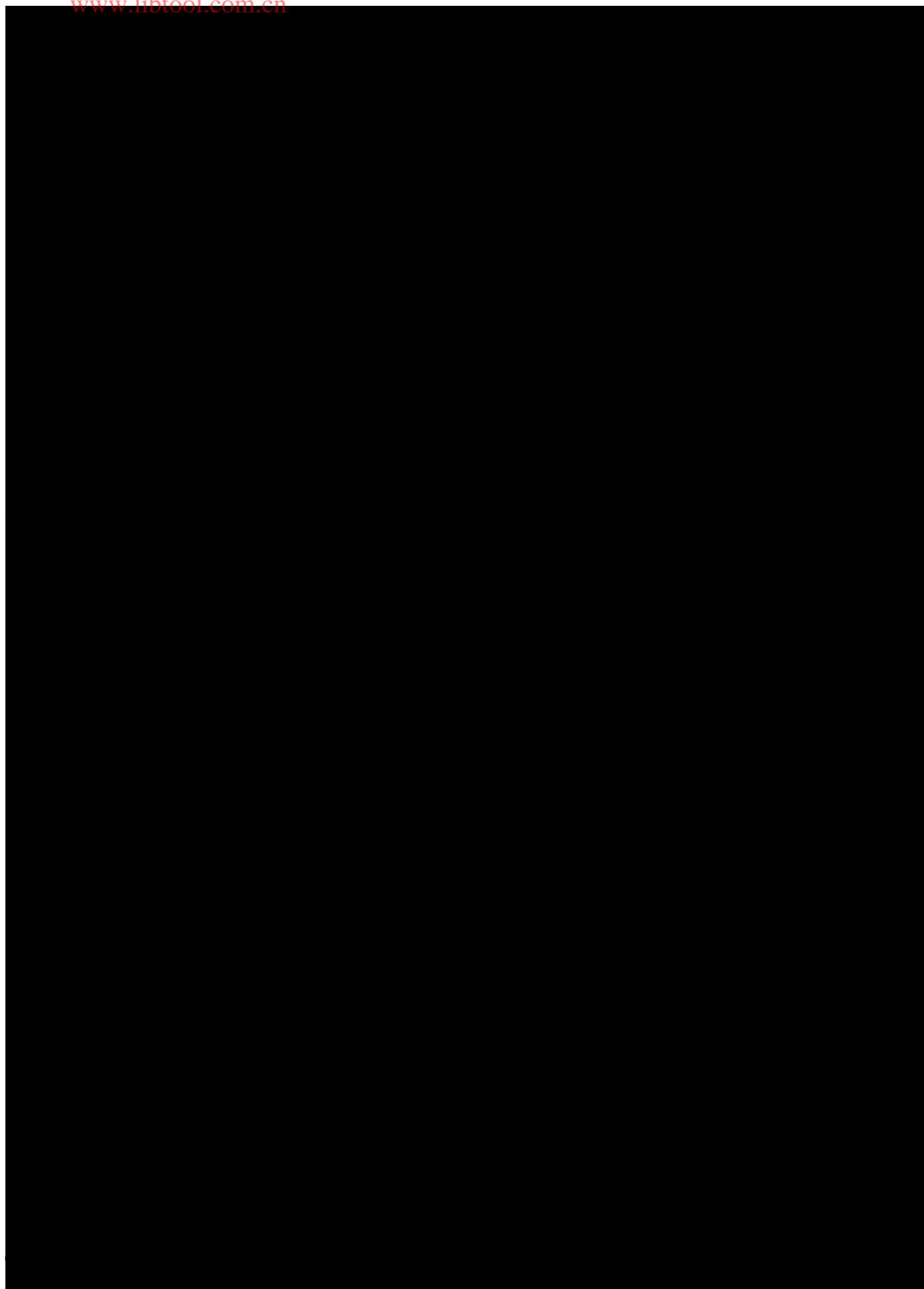

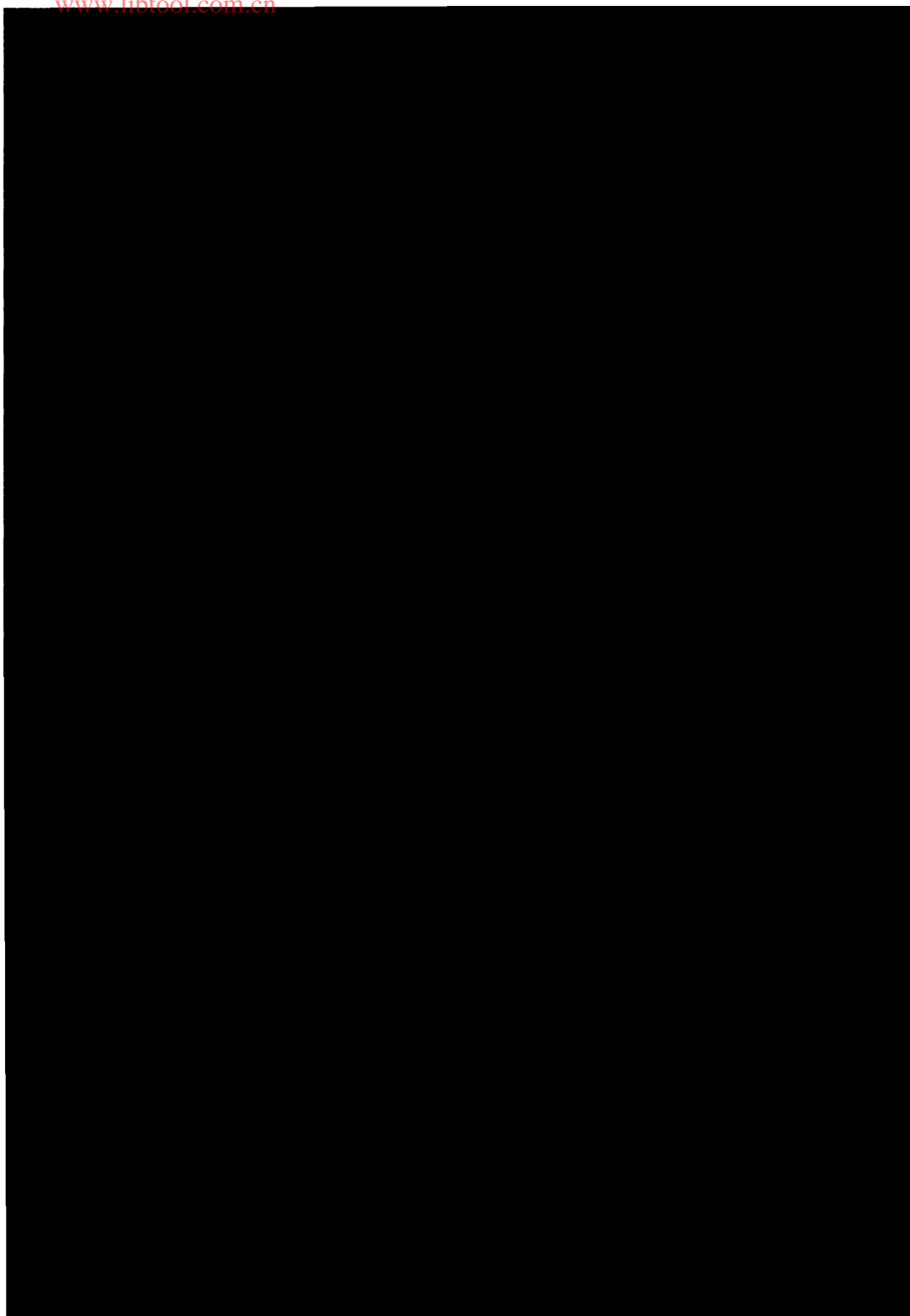

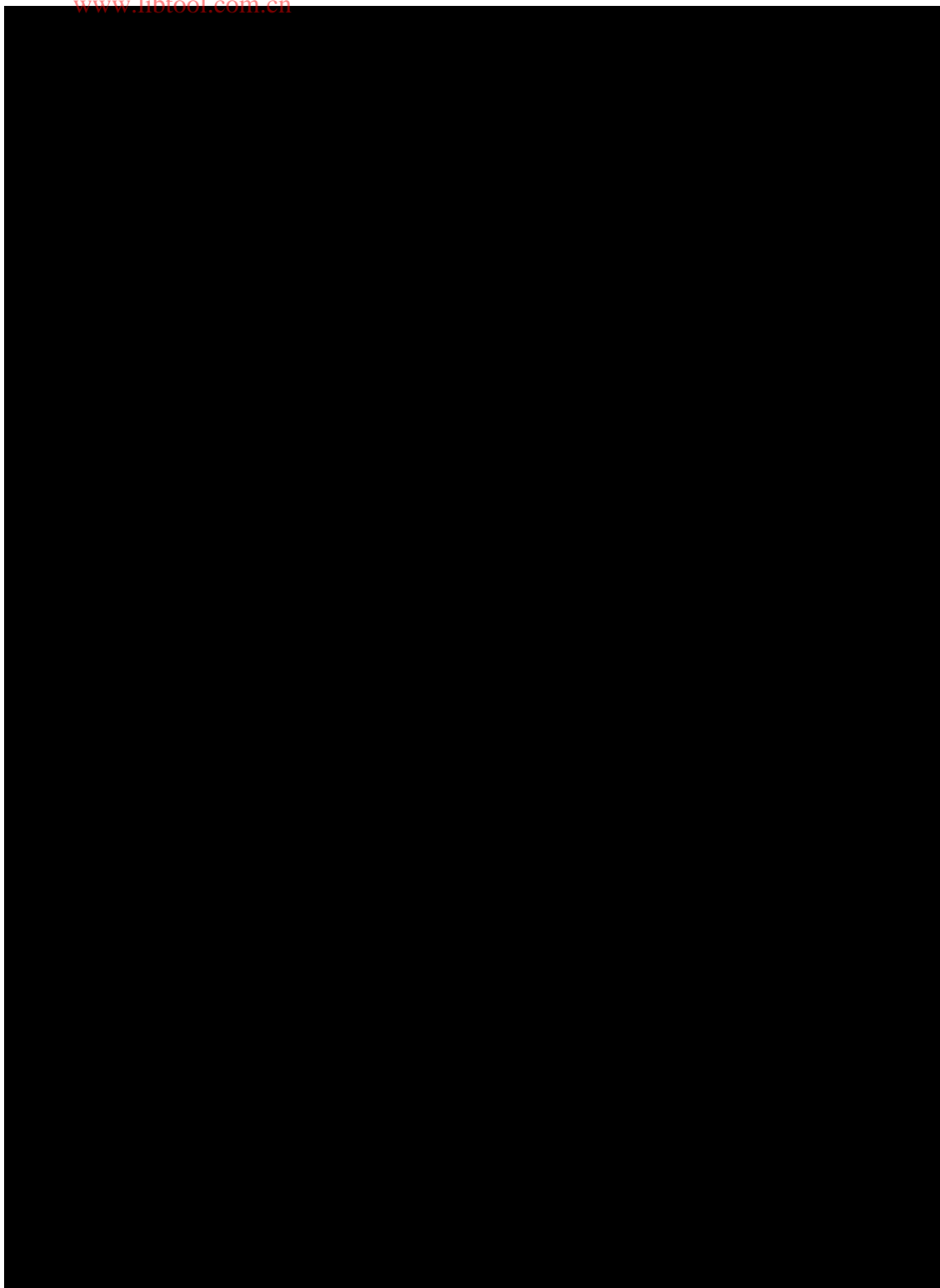

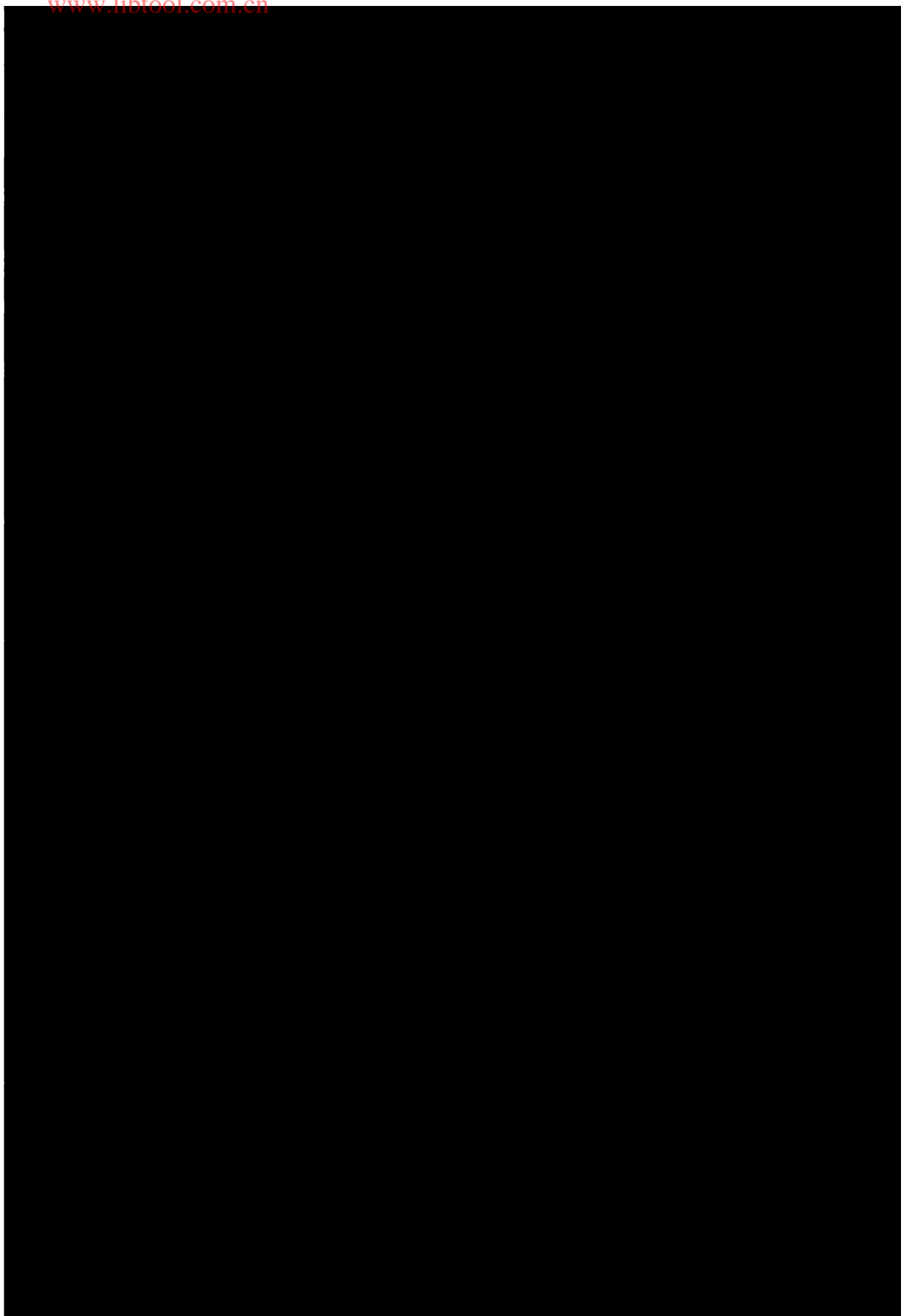
Fortale.

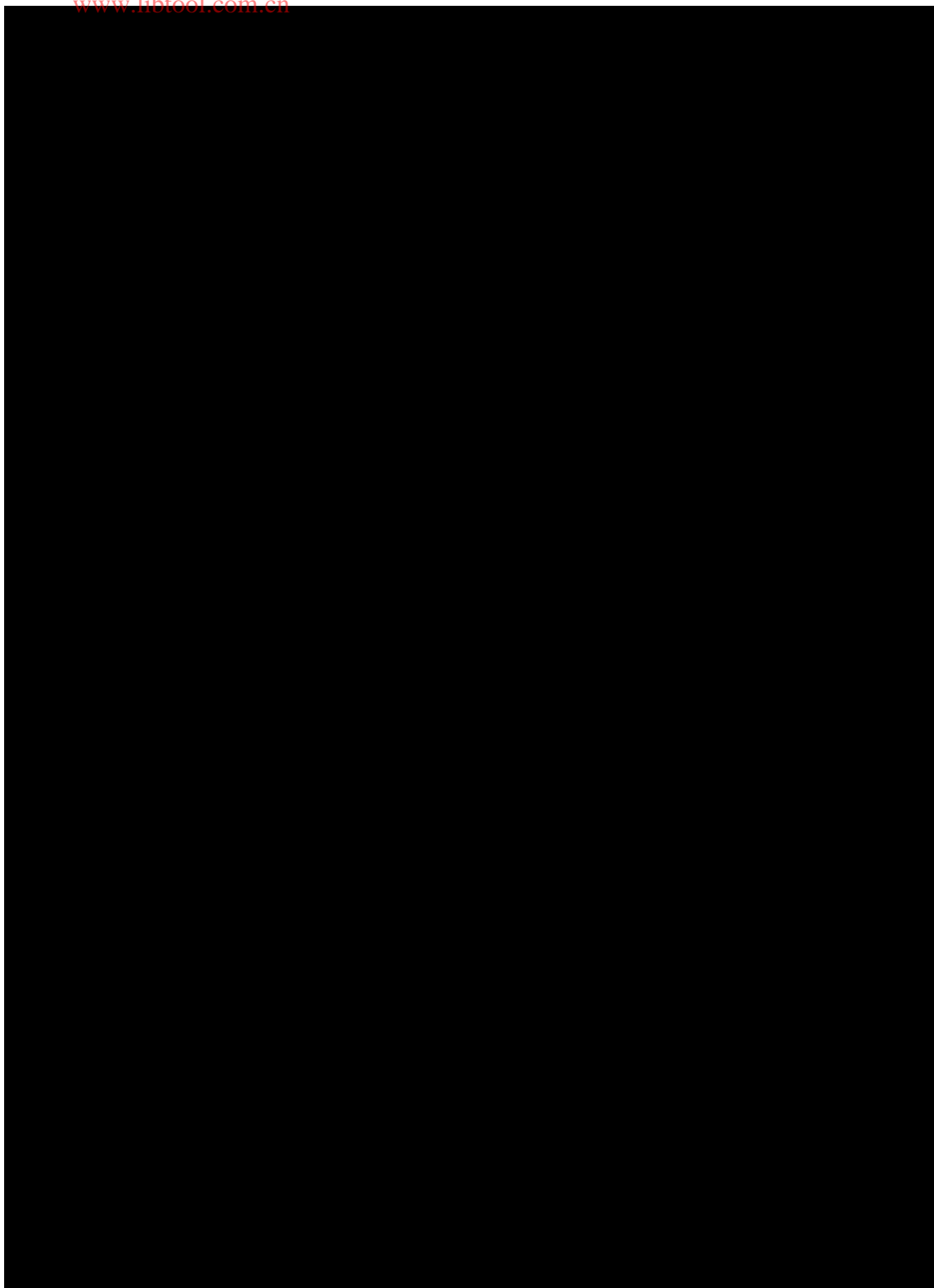
Med denne Deel sluttes Historien af de vandrede Folk; og skal den næste indeholde kritisk Historie af det Danske Folk fra Odin indtil Gorm den Gamle, Harald Blaatands Fader. Men som nogle Skrifter, vedkommende de Ting, som jeg udi disse Deele haver afhandlet, ere udfomne, og ei bløve mig bekendte, førend efterat de 4 første Deele vare trykte, saa jeg derover ei haver kunnet betiene mig af dem, heldst da ingen Leilig-

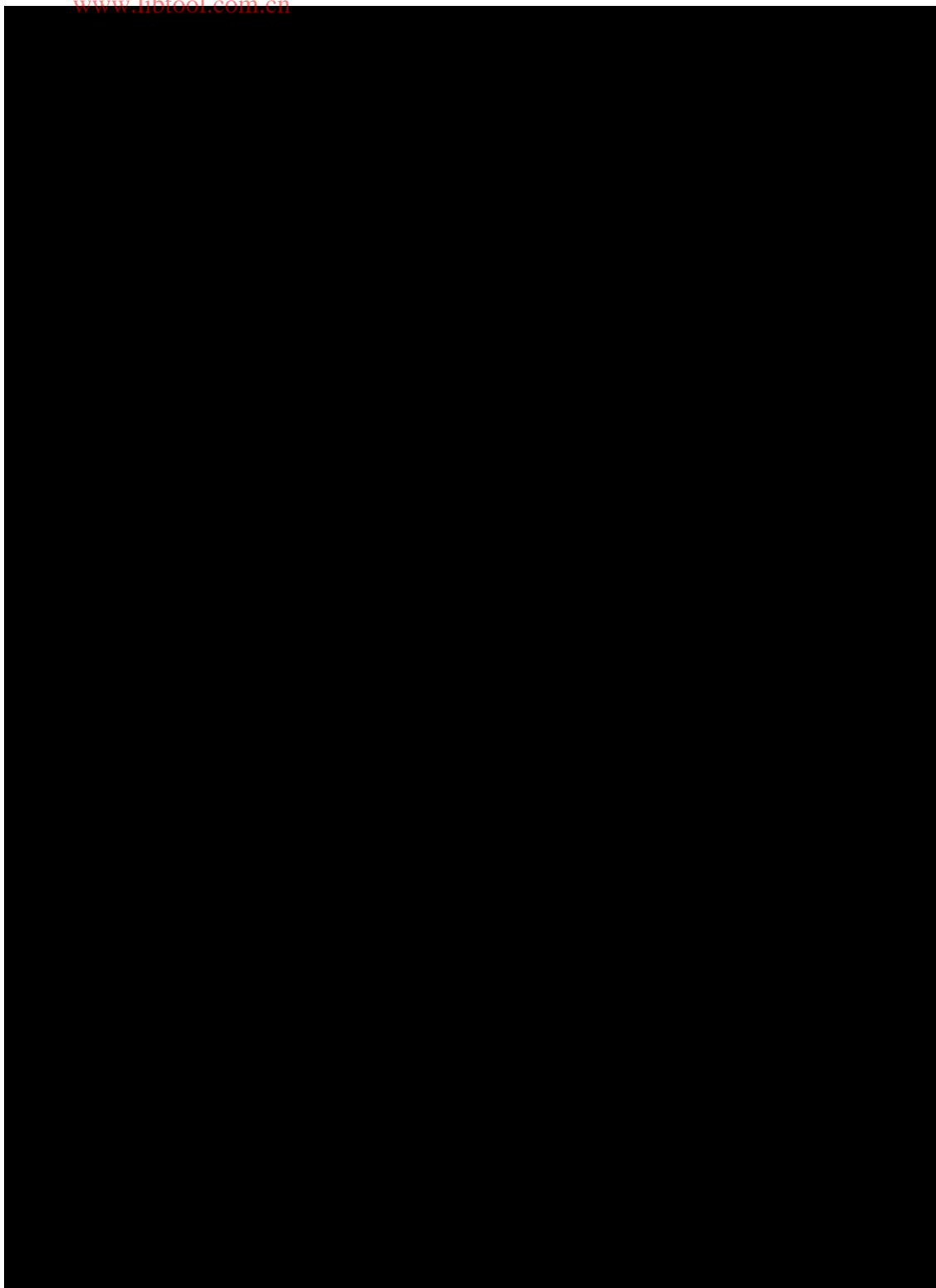

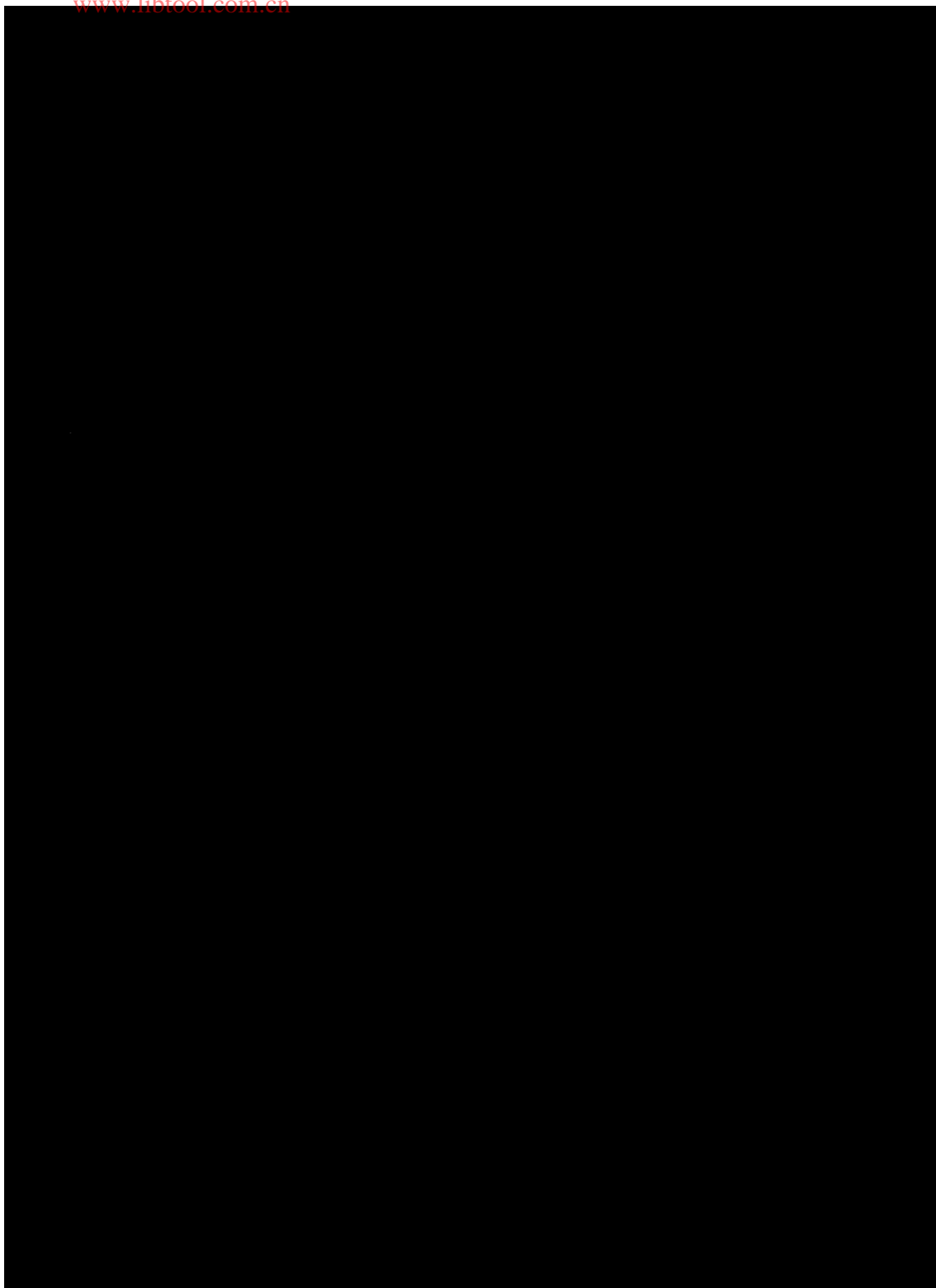

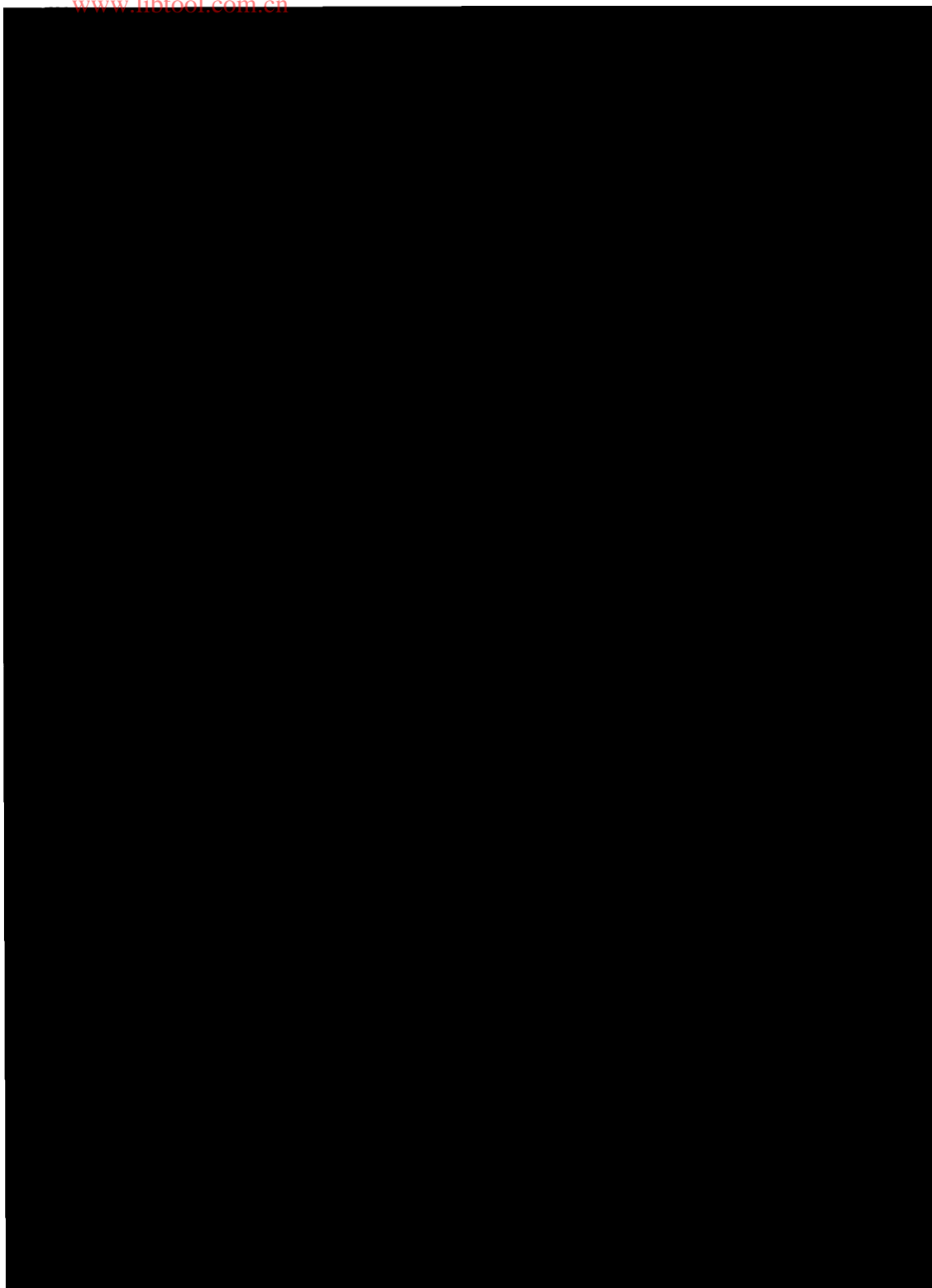

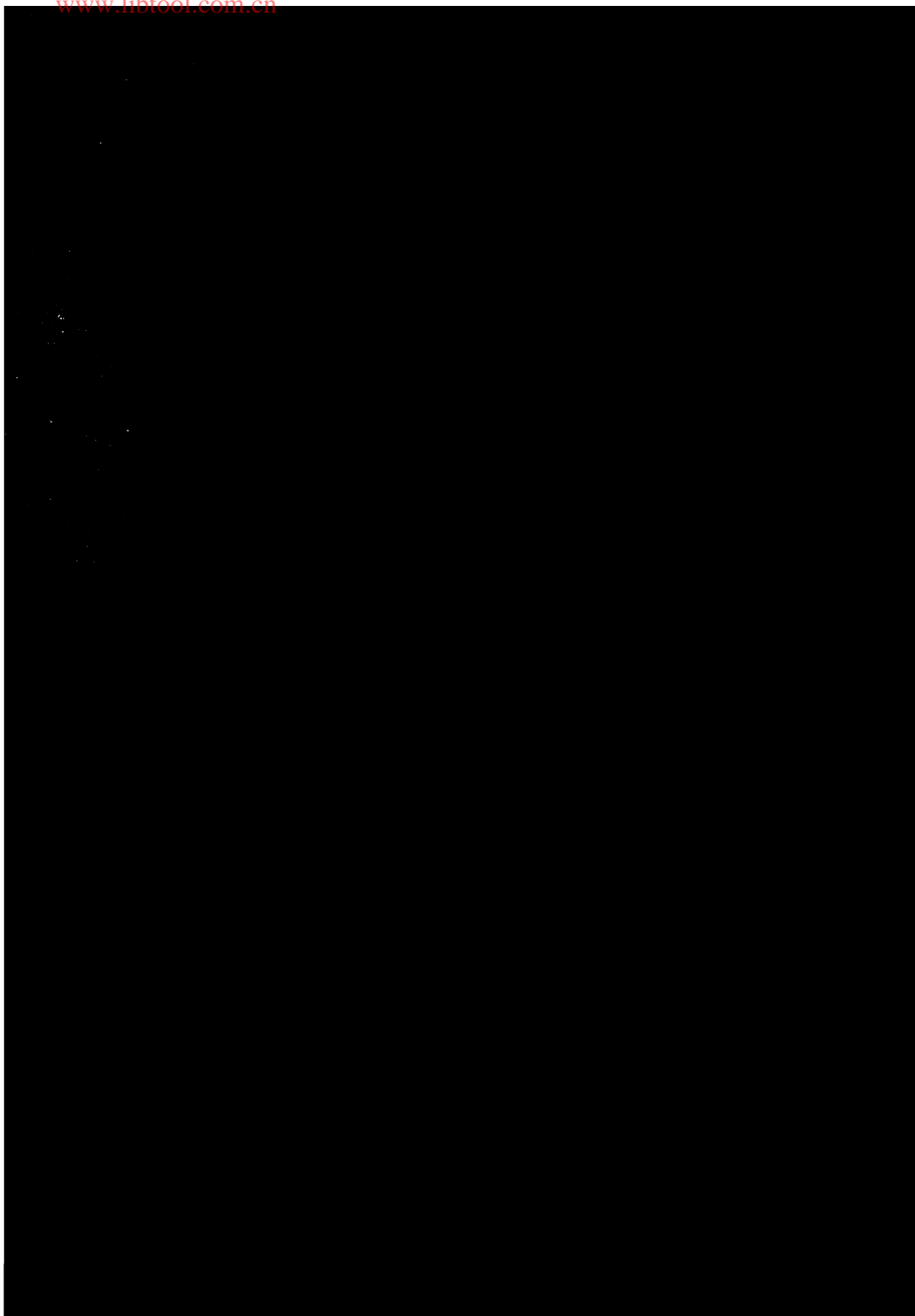

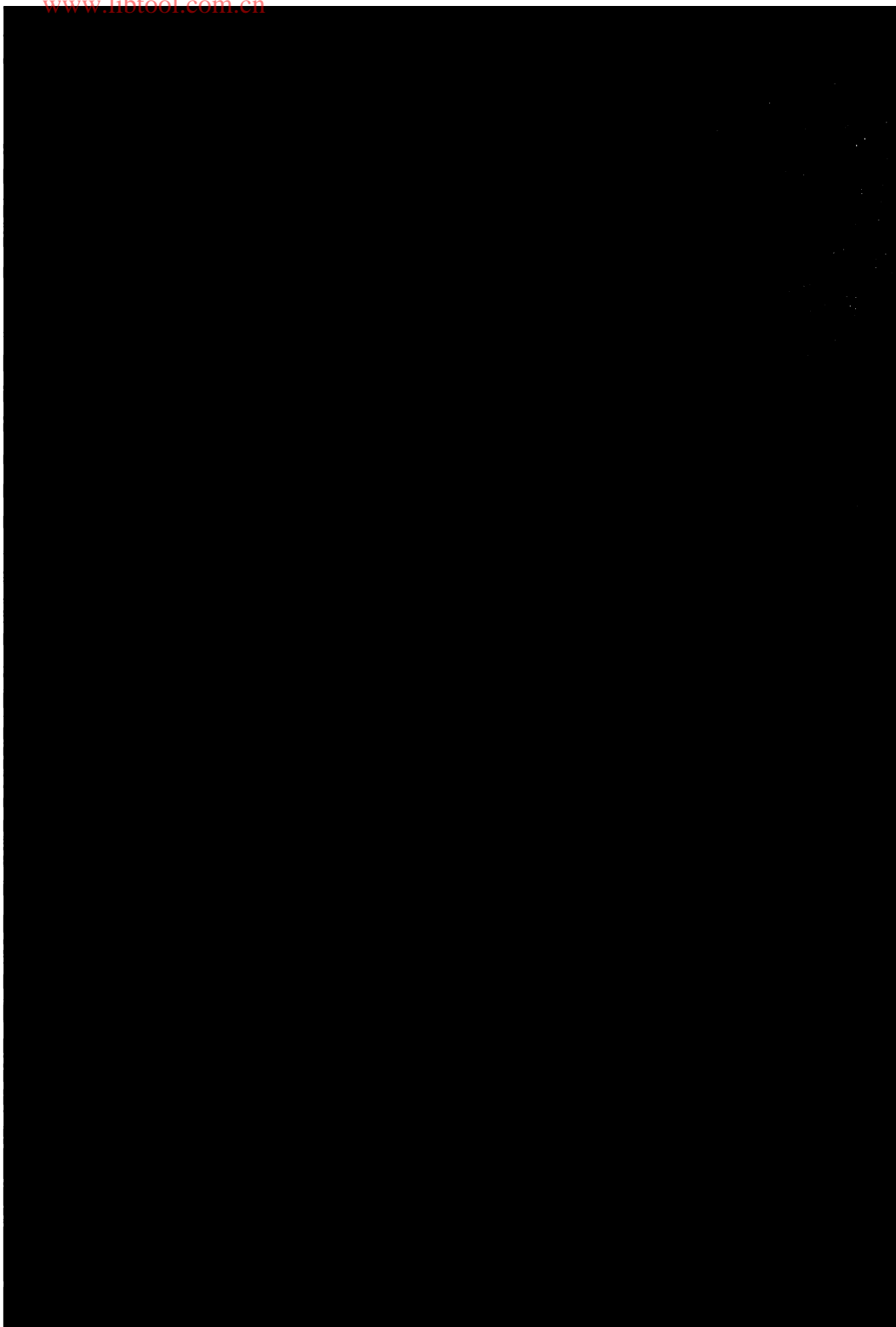

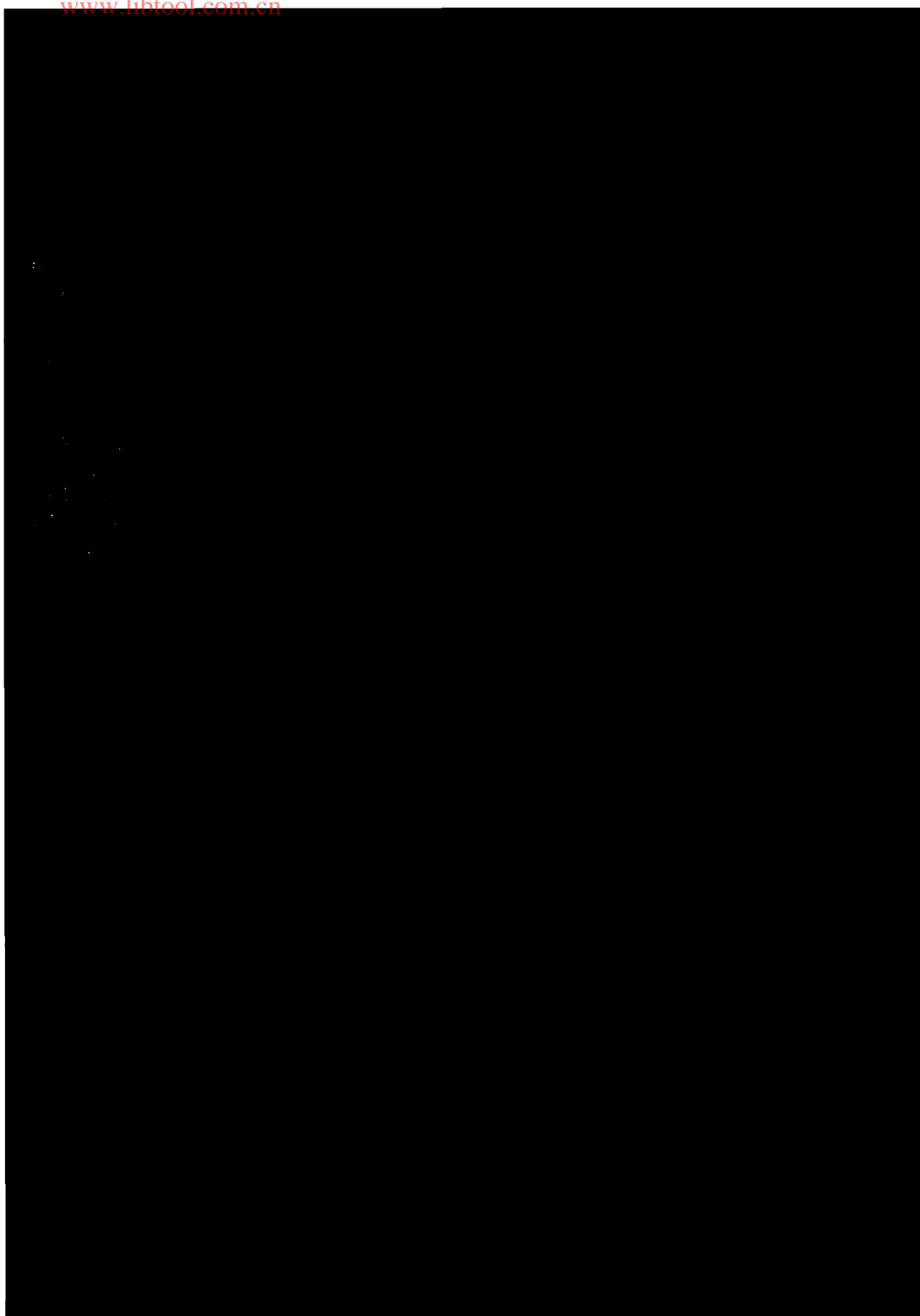

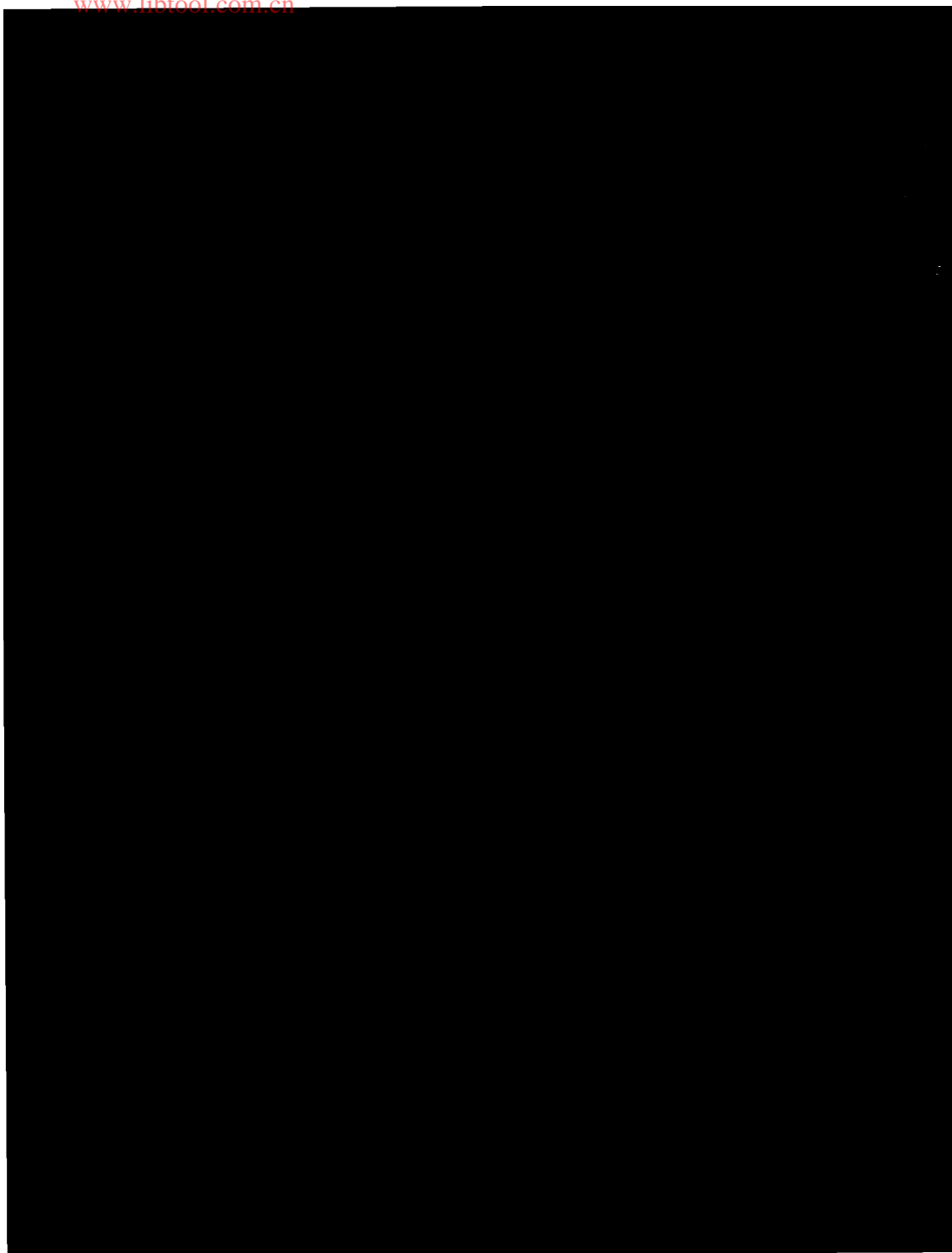

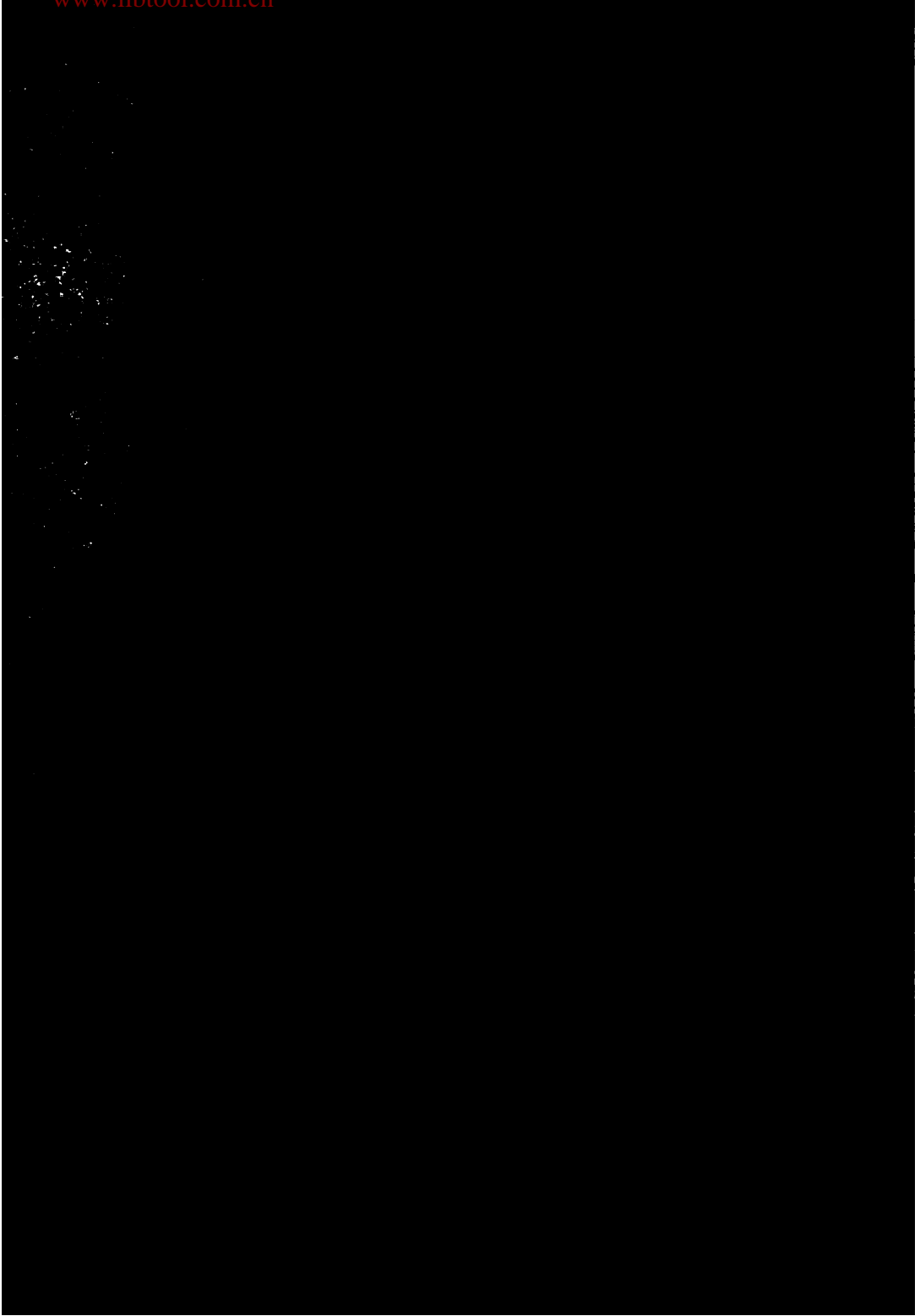

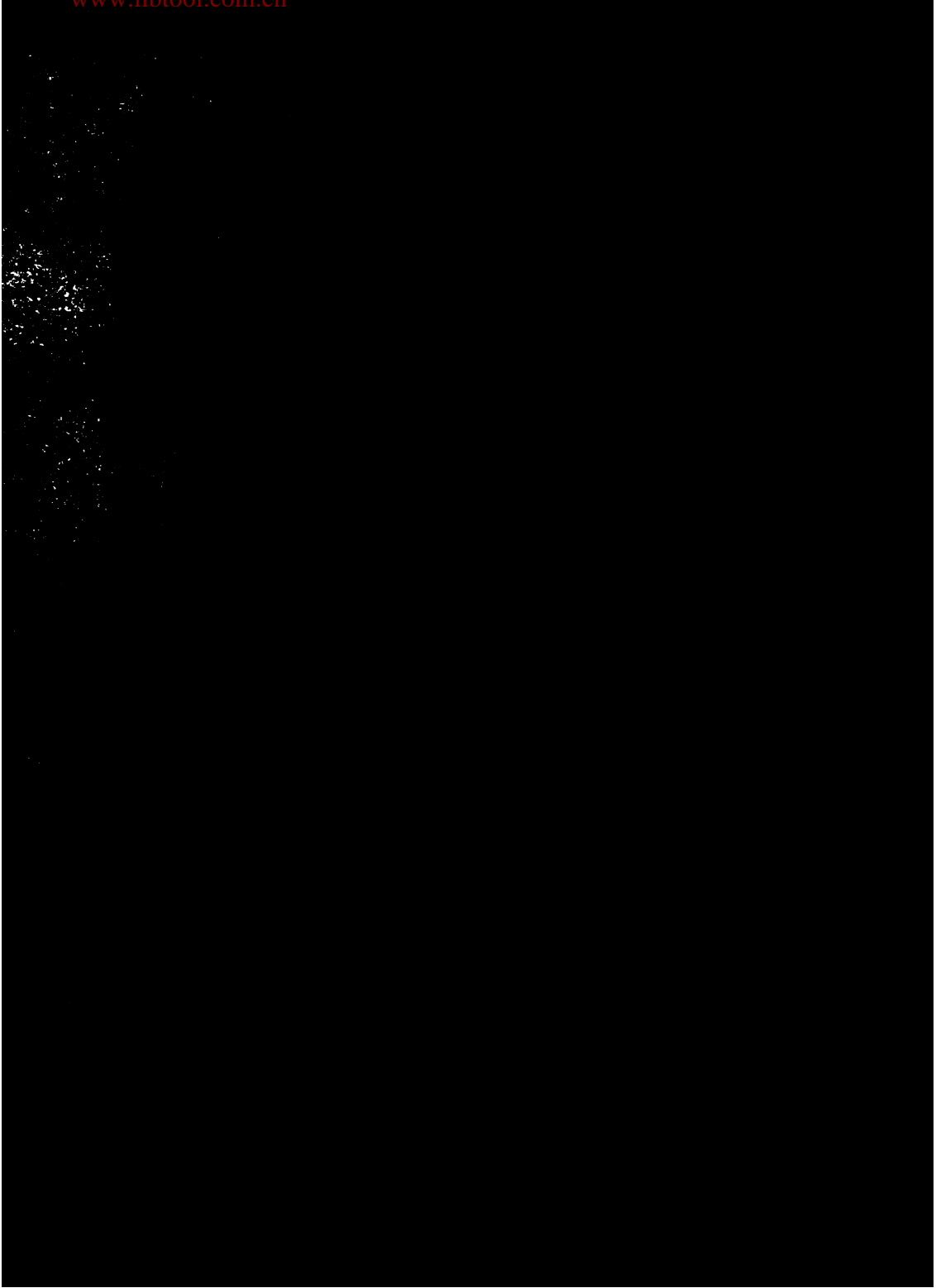

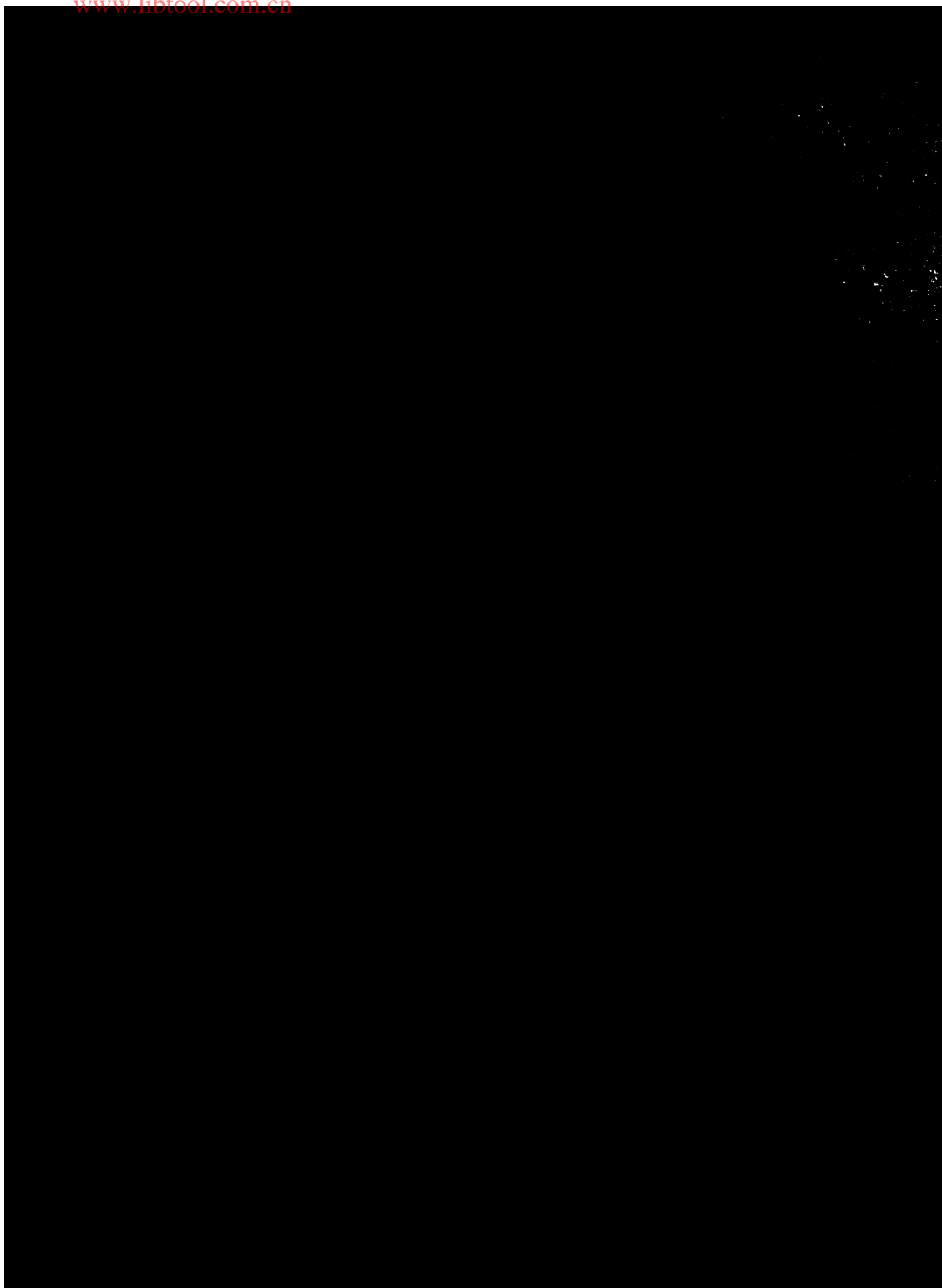

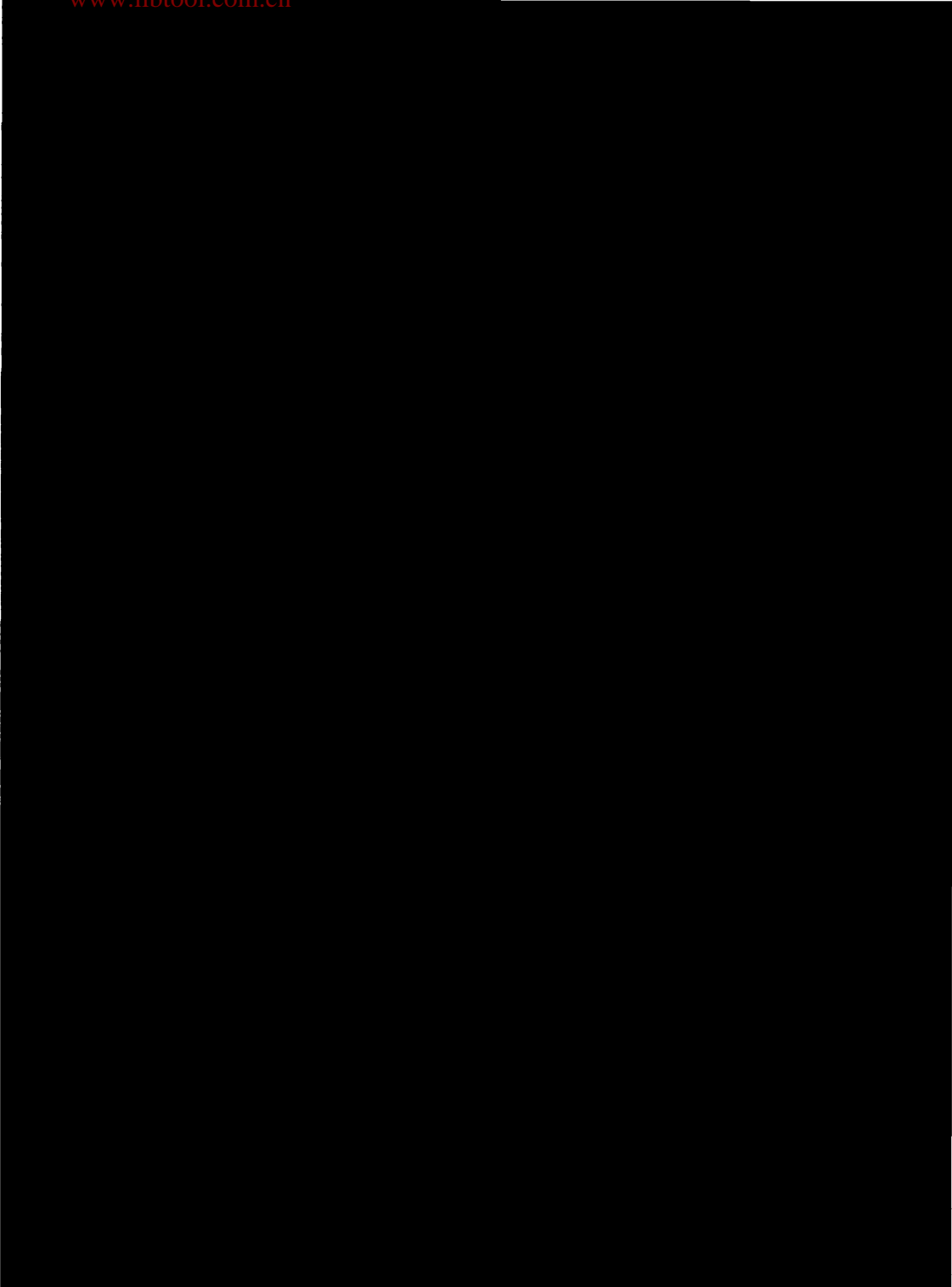

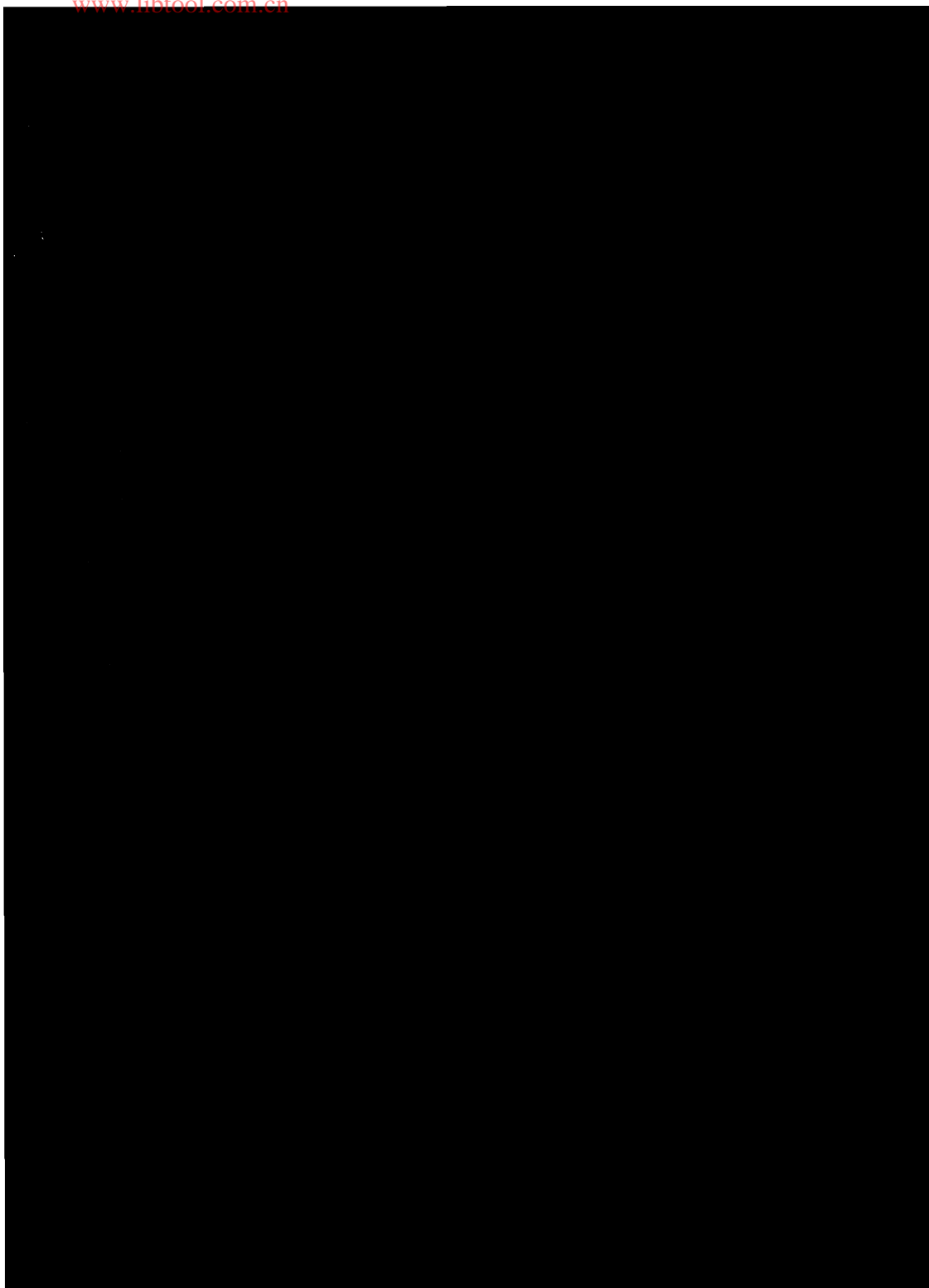

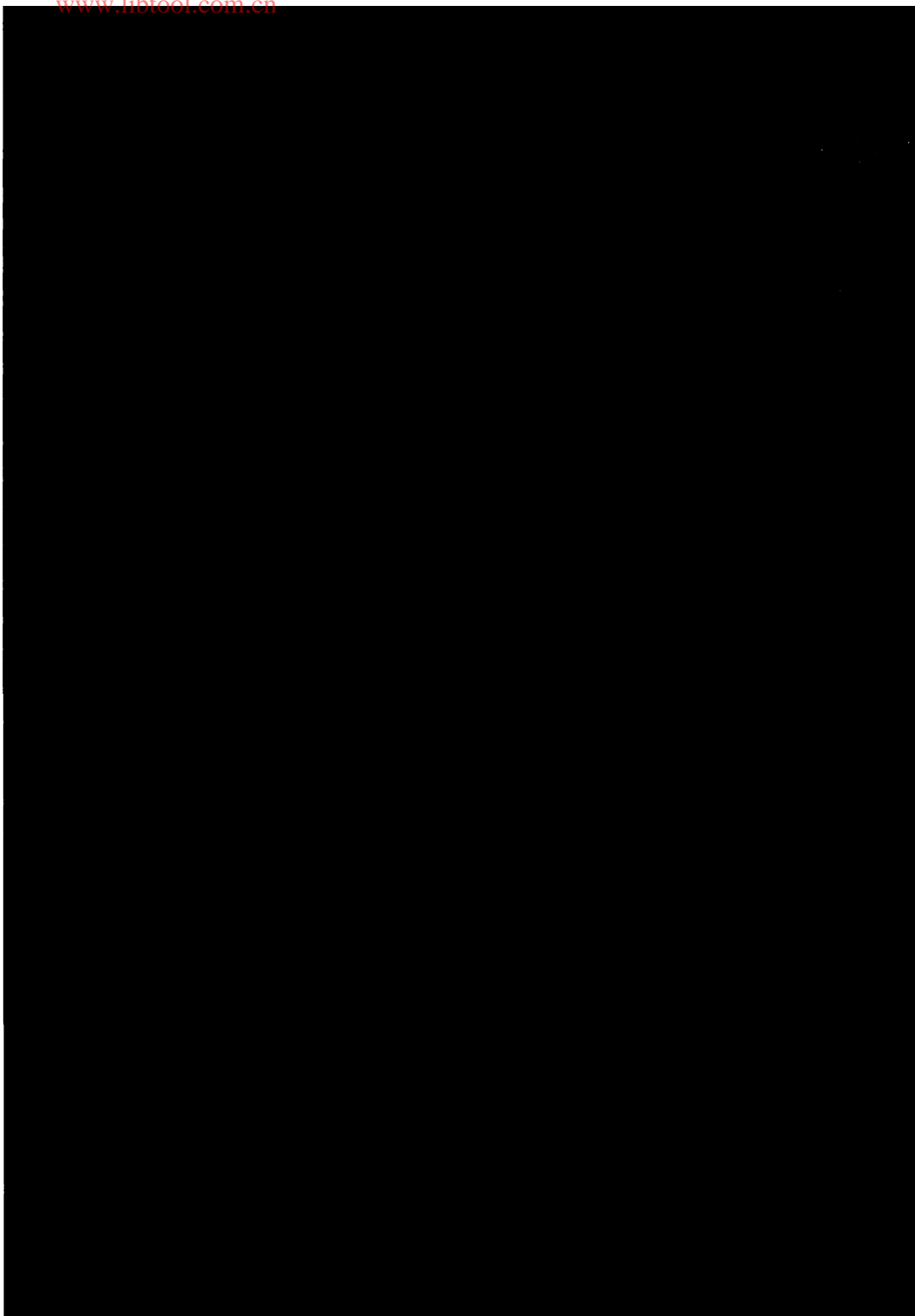

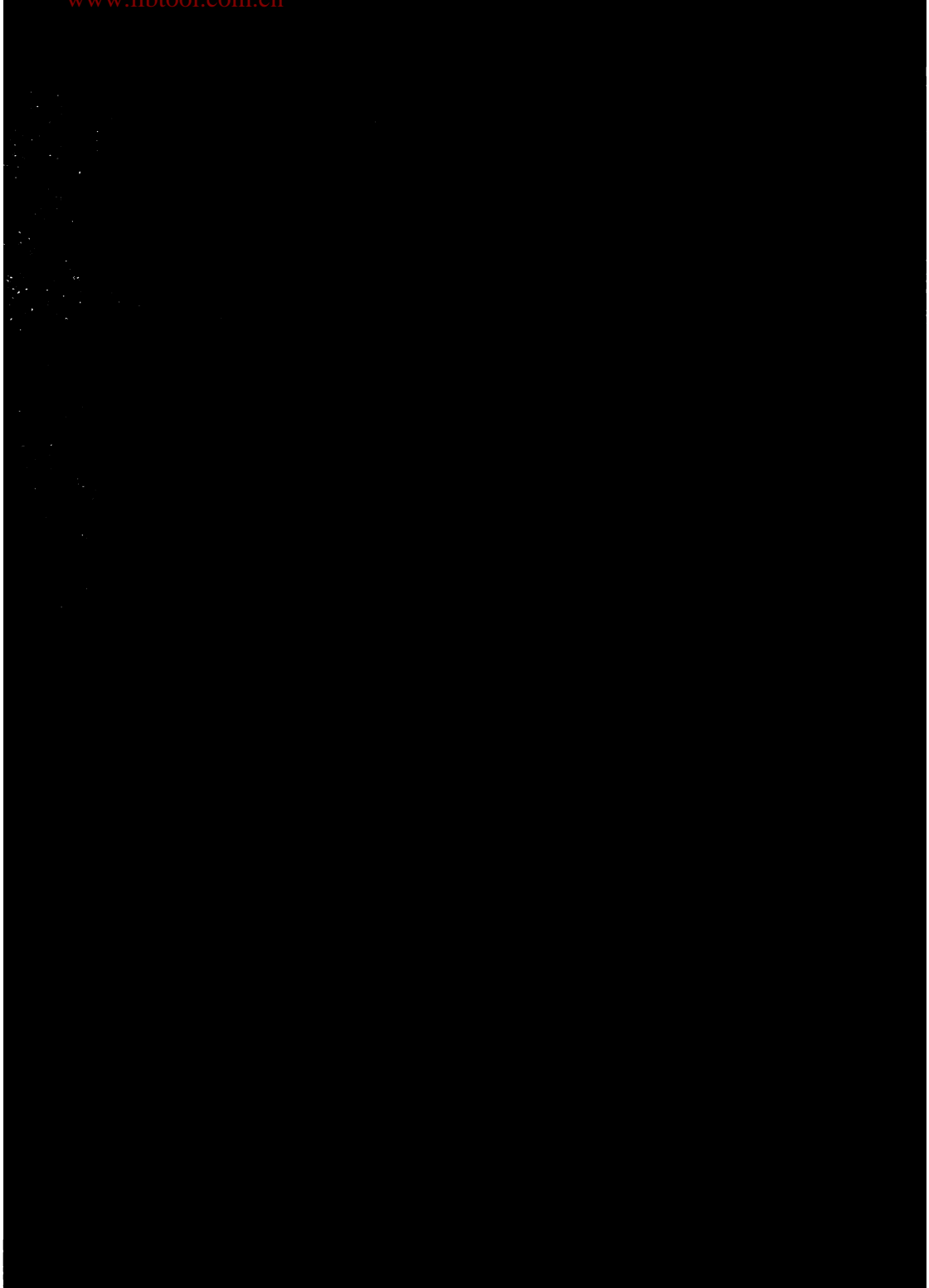

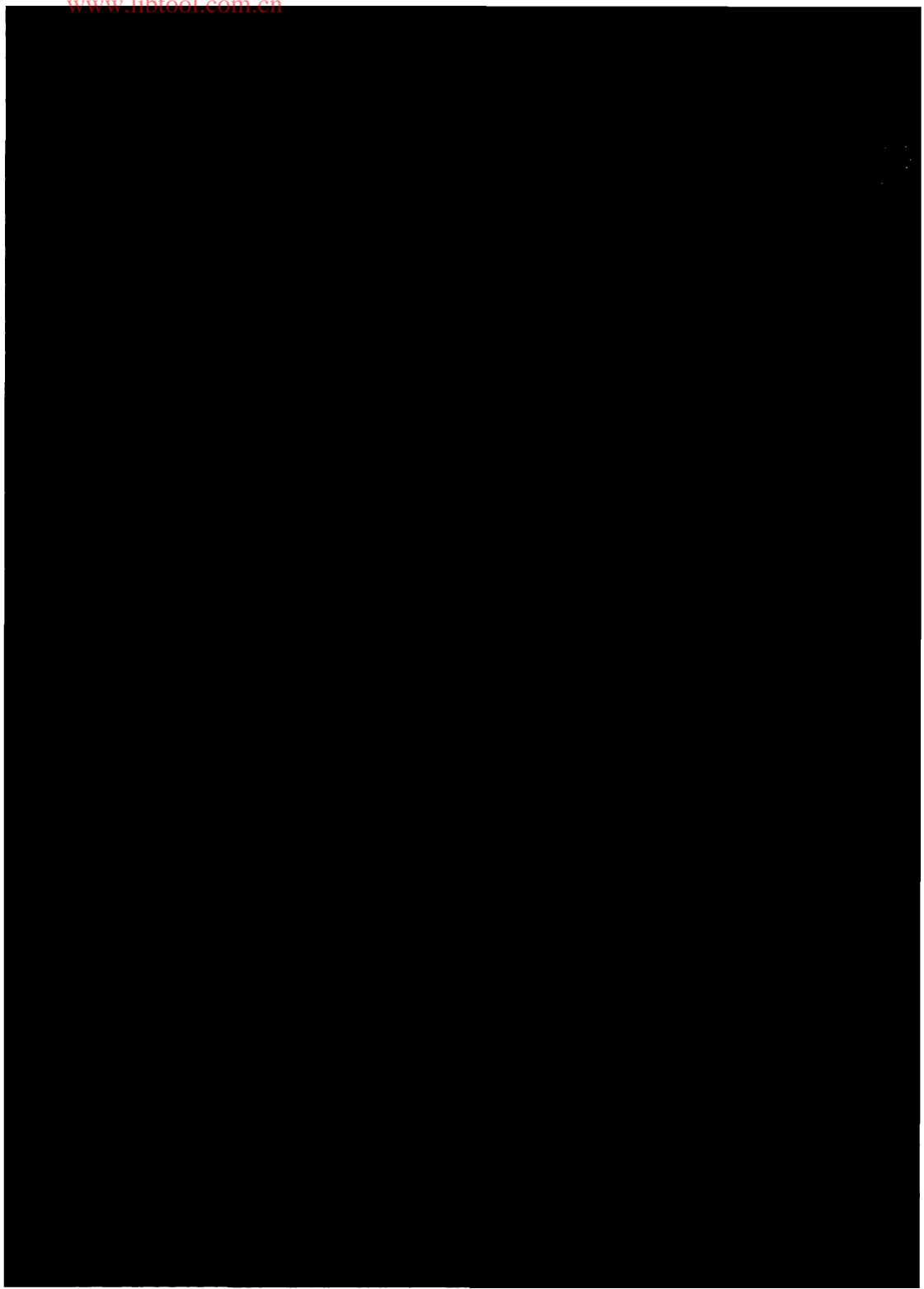

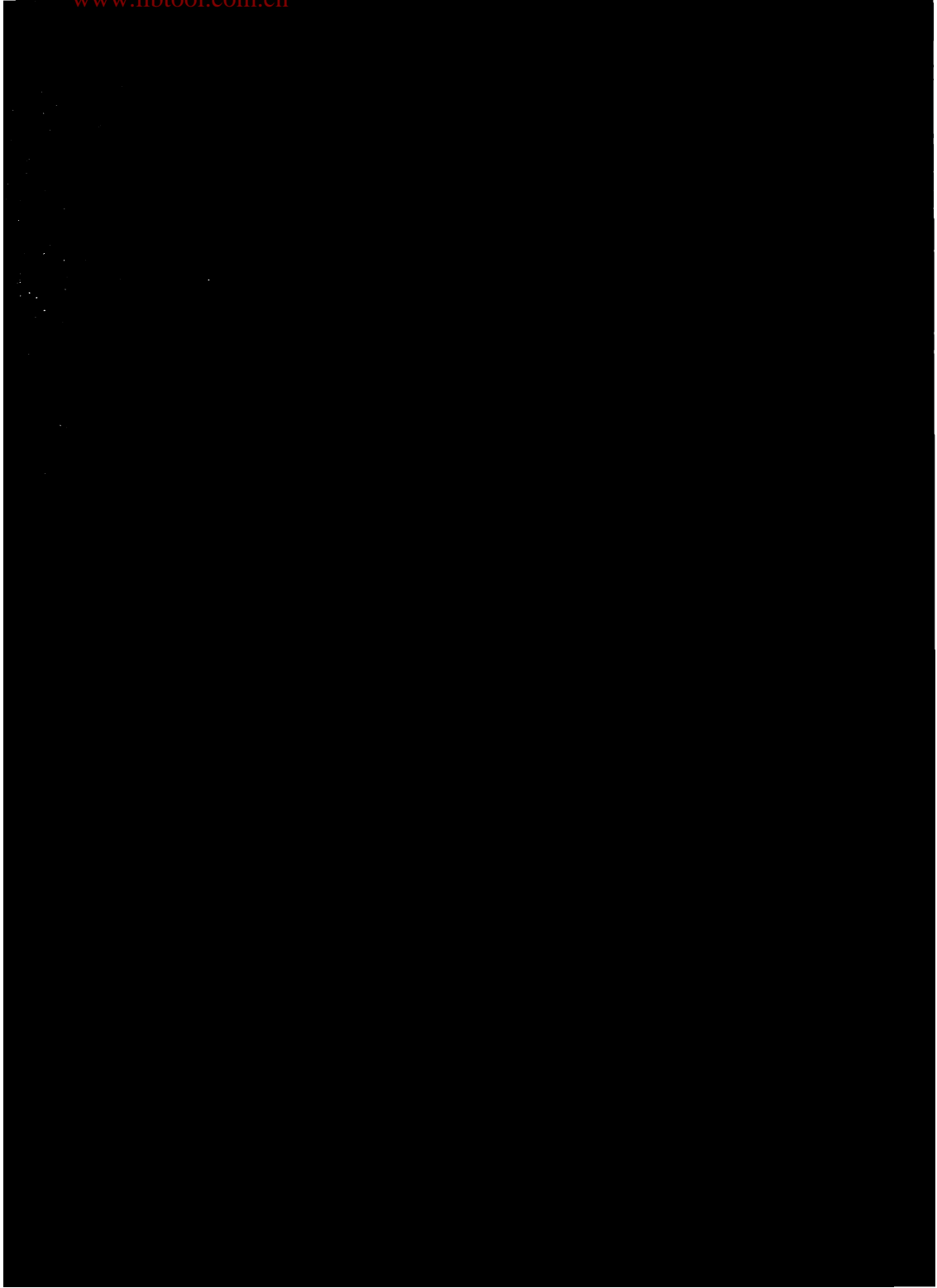

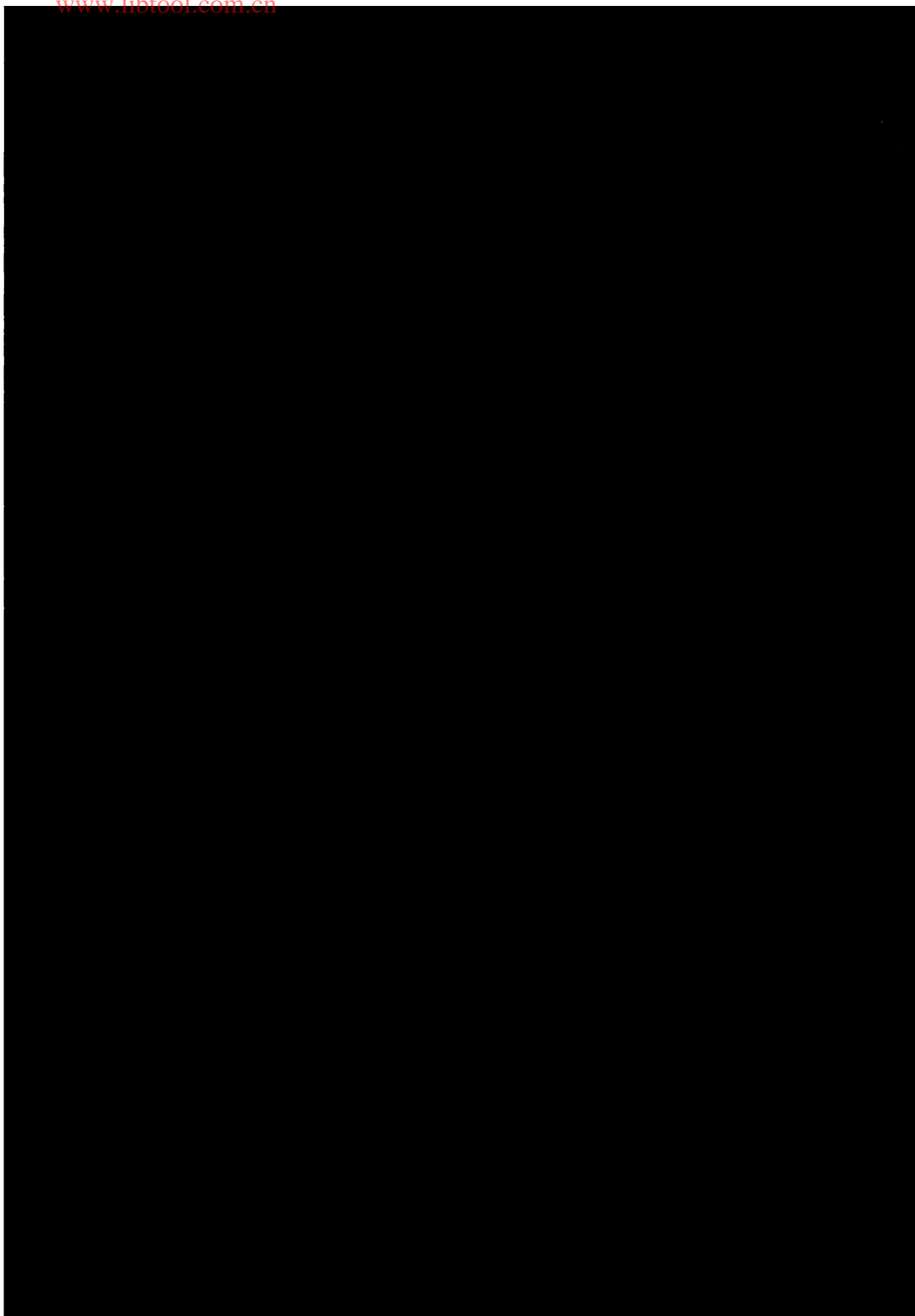

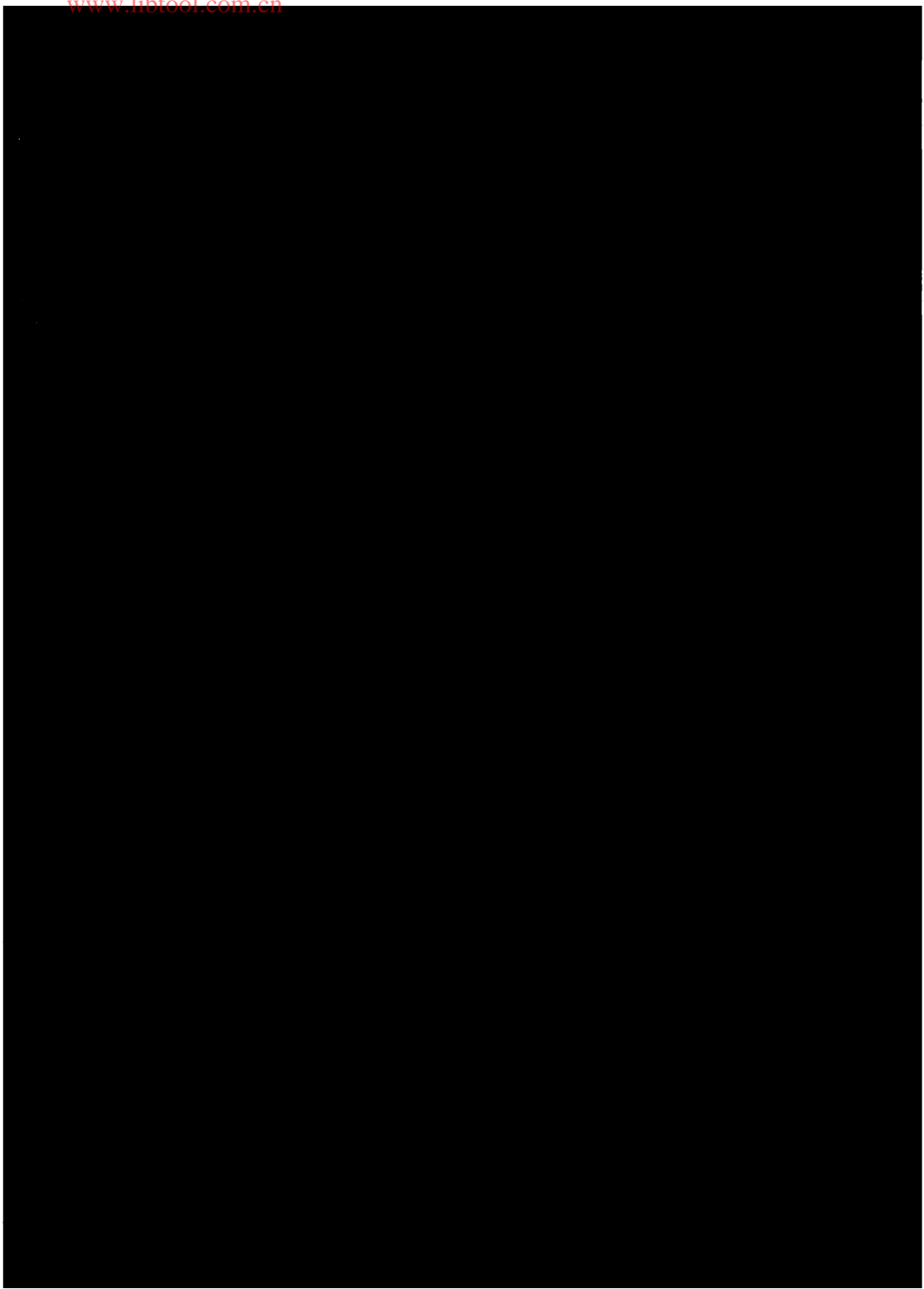

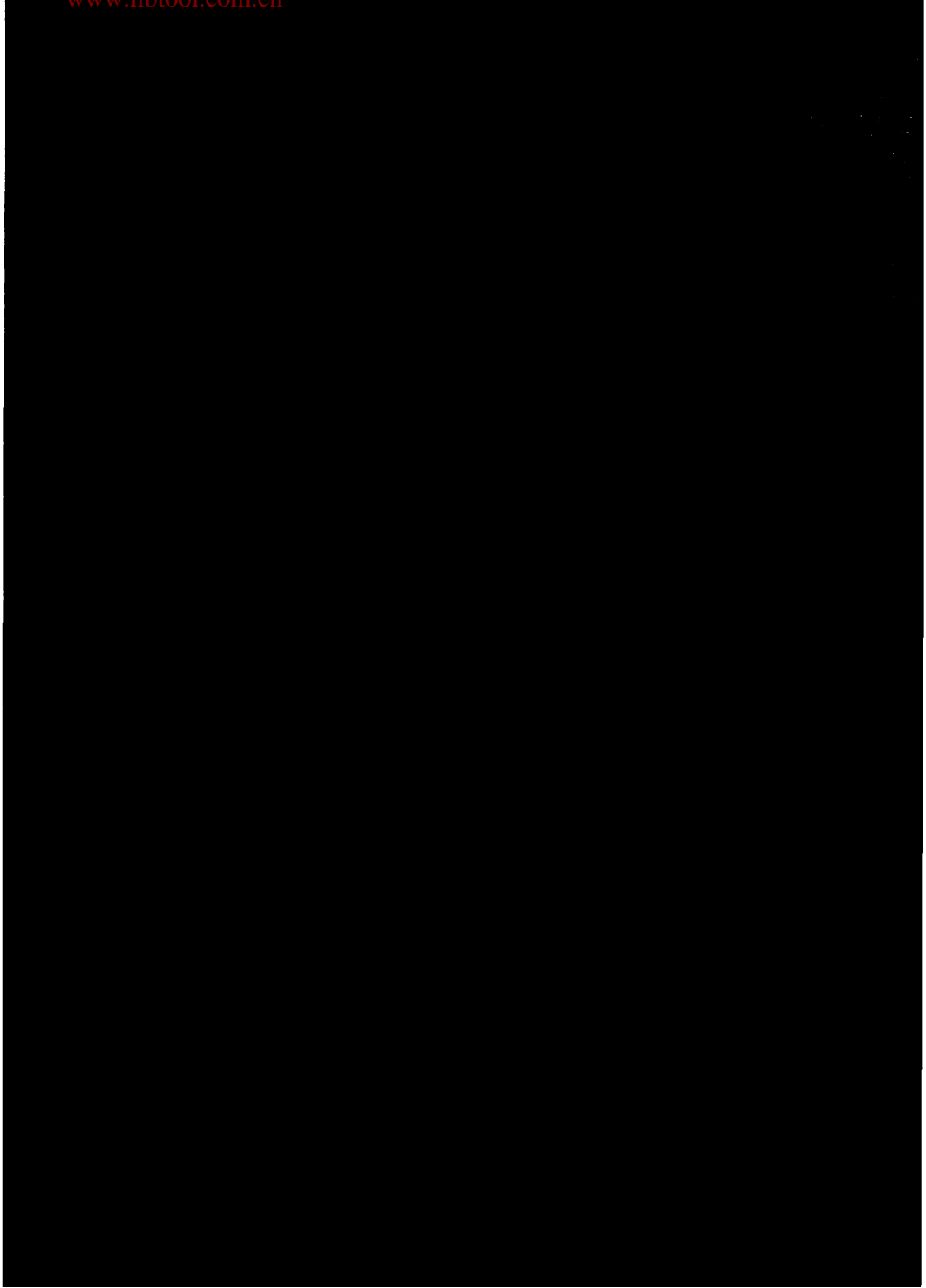

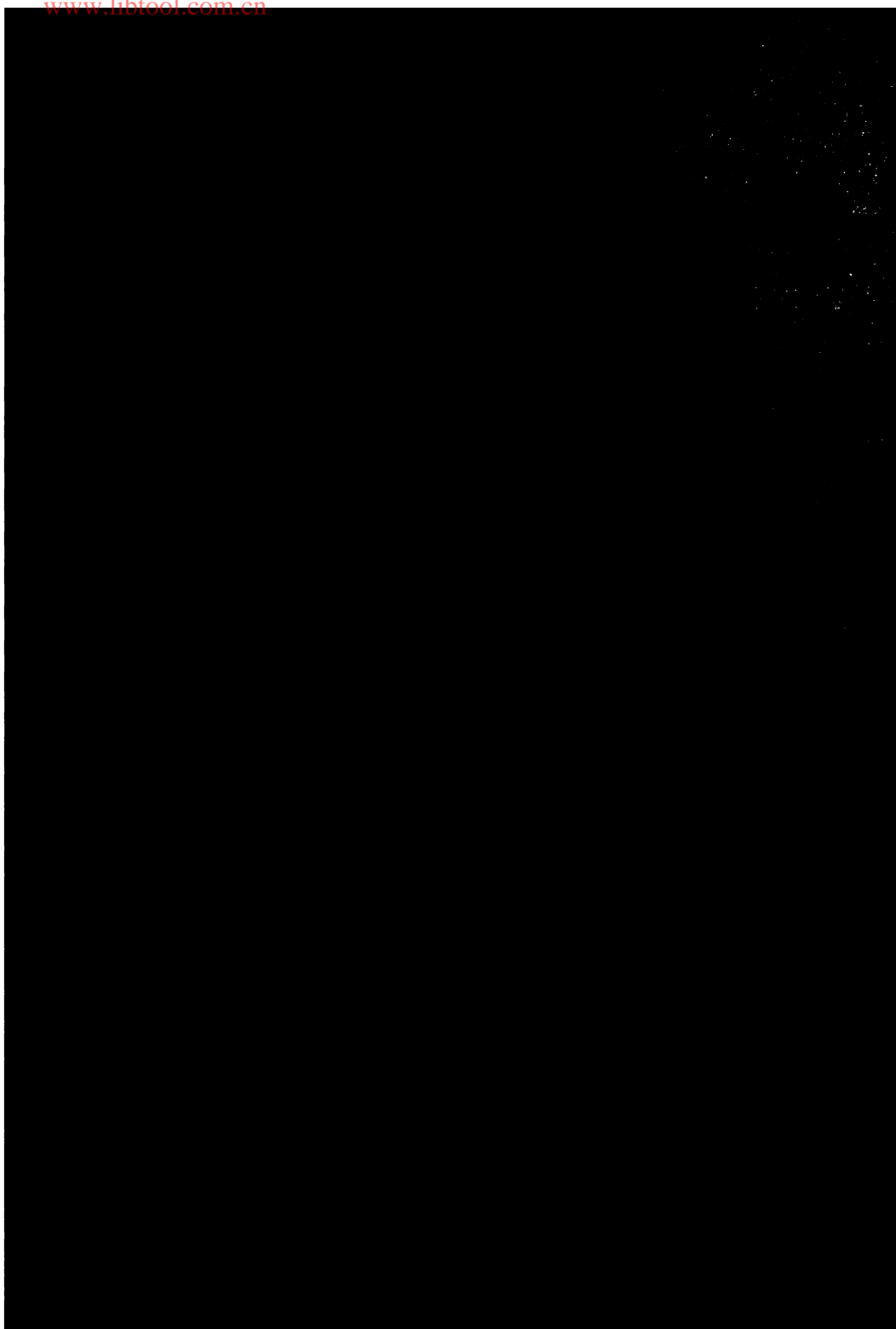

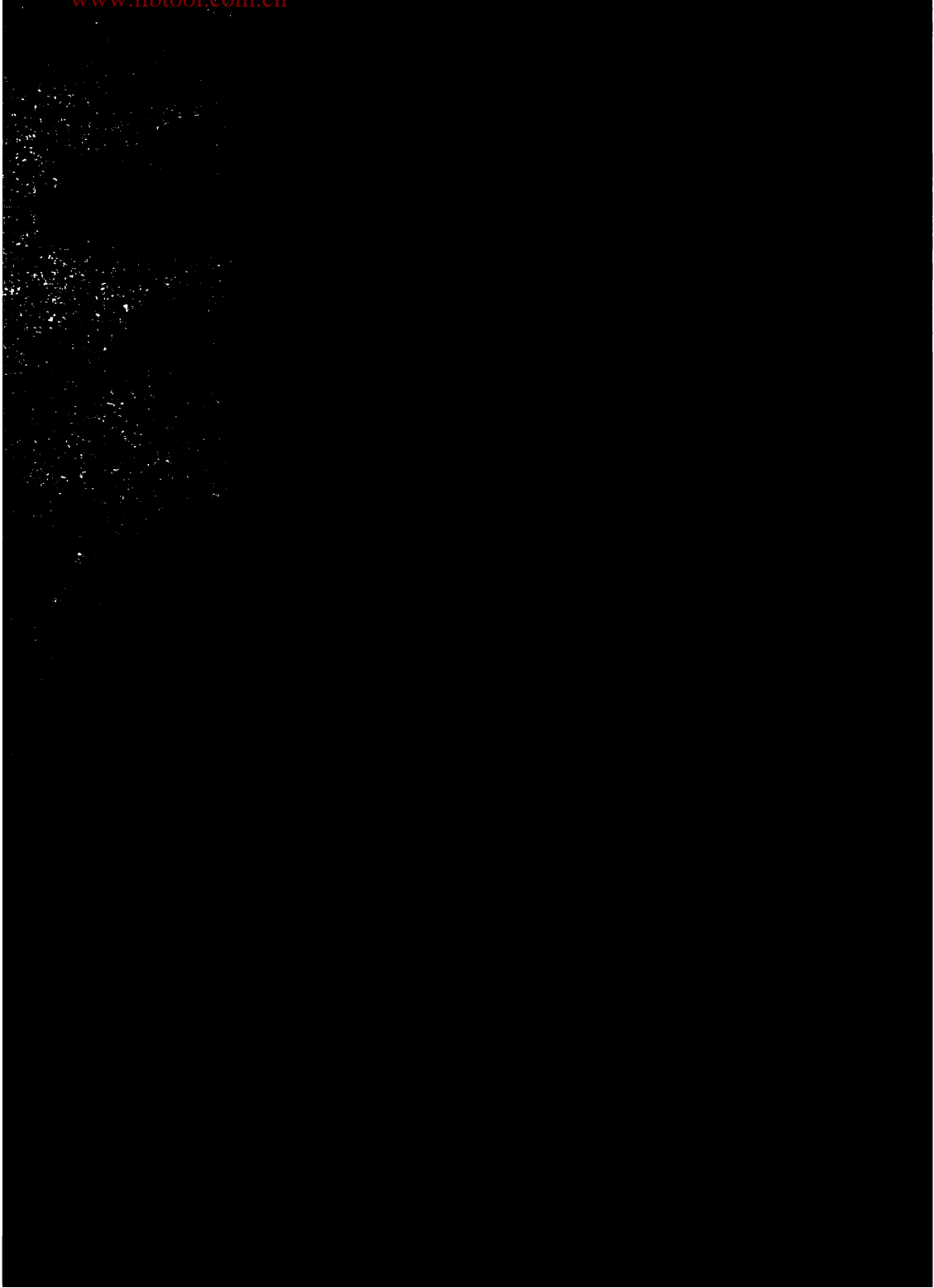

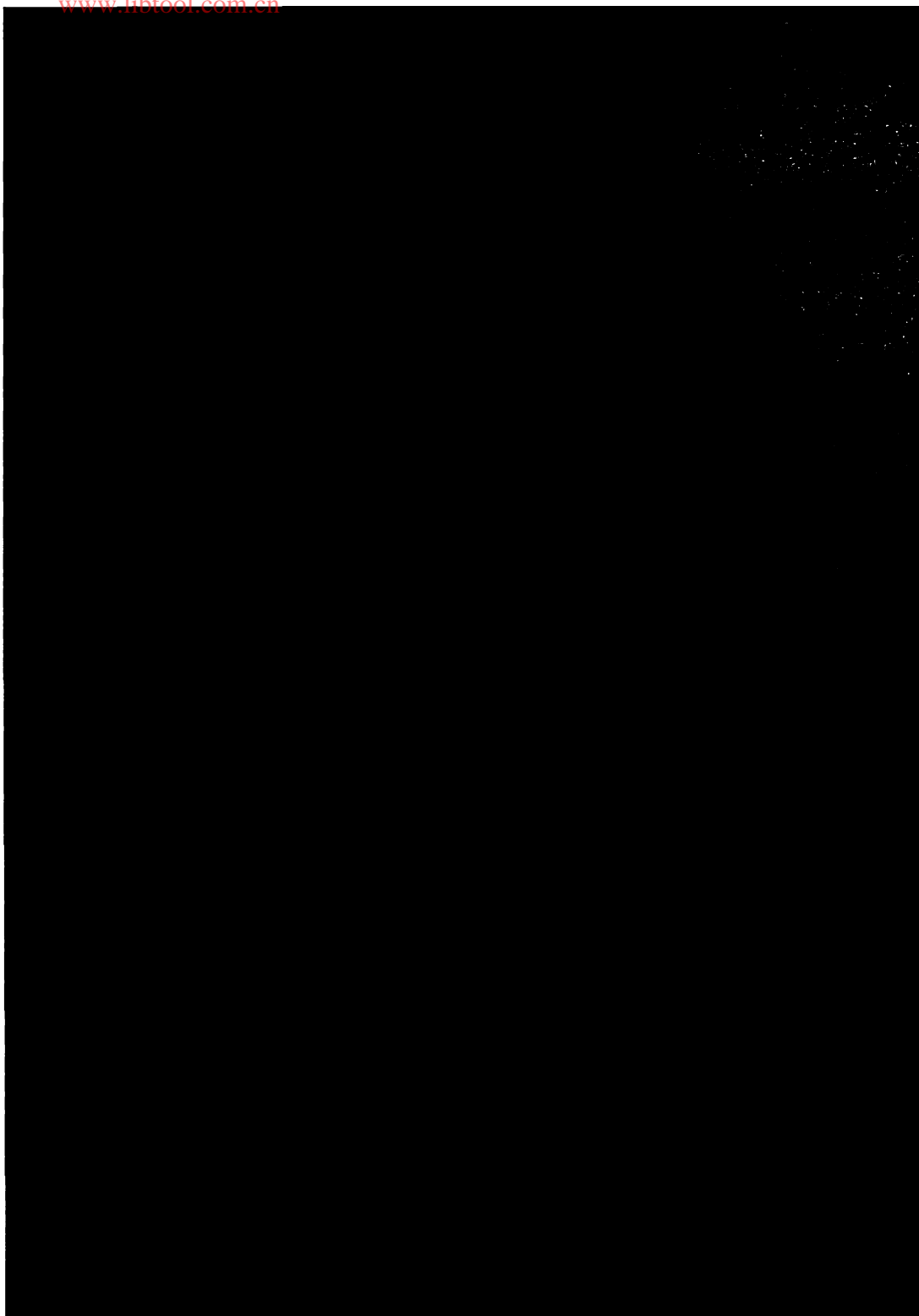

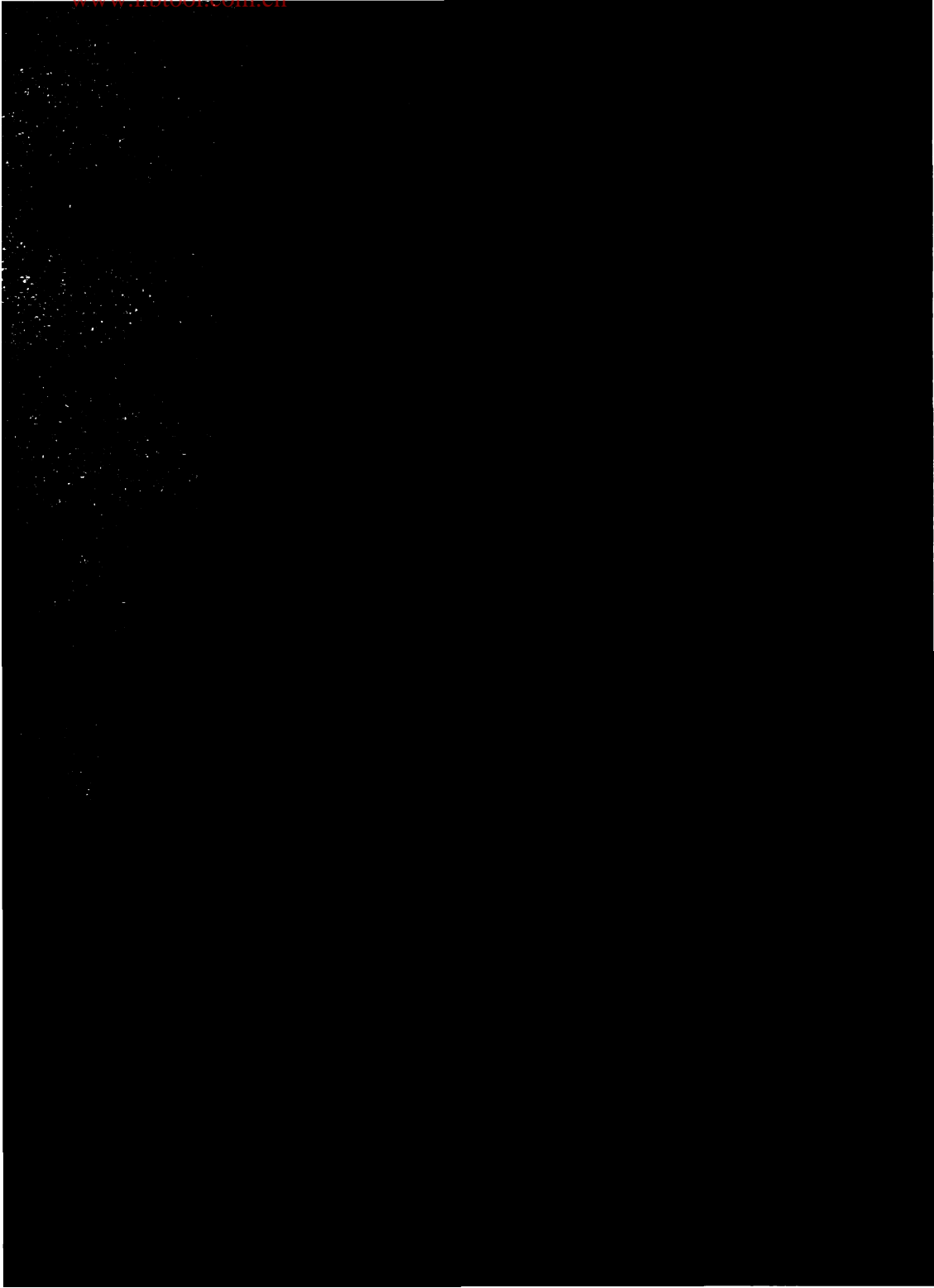

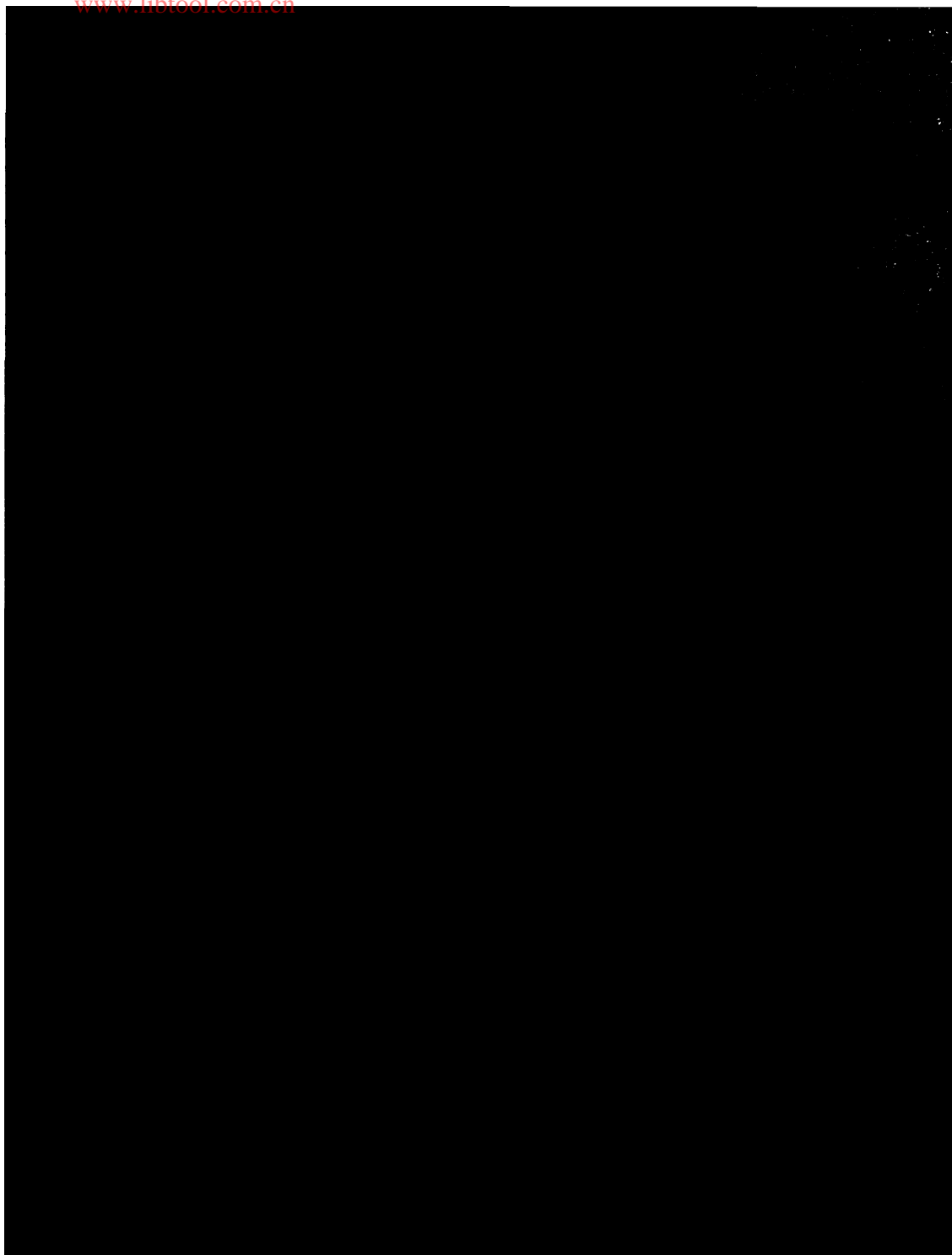

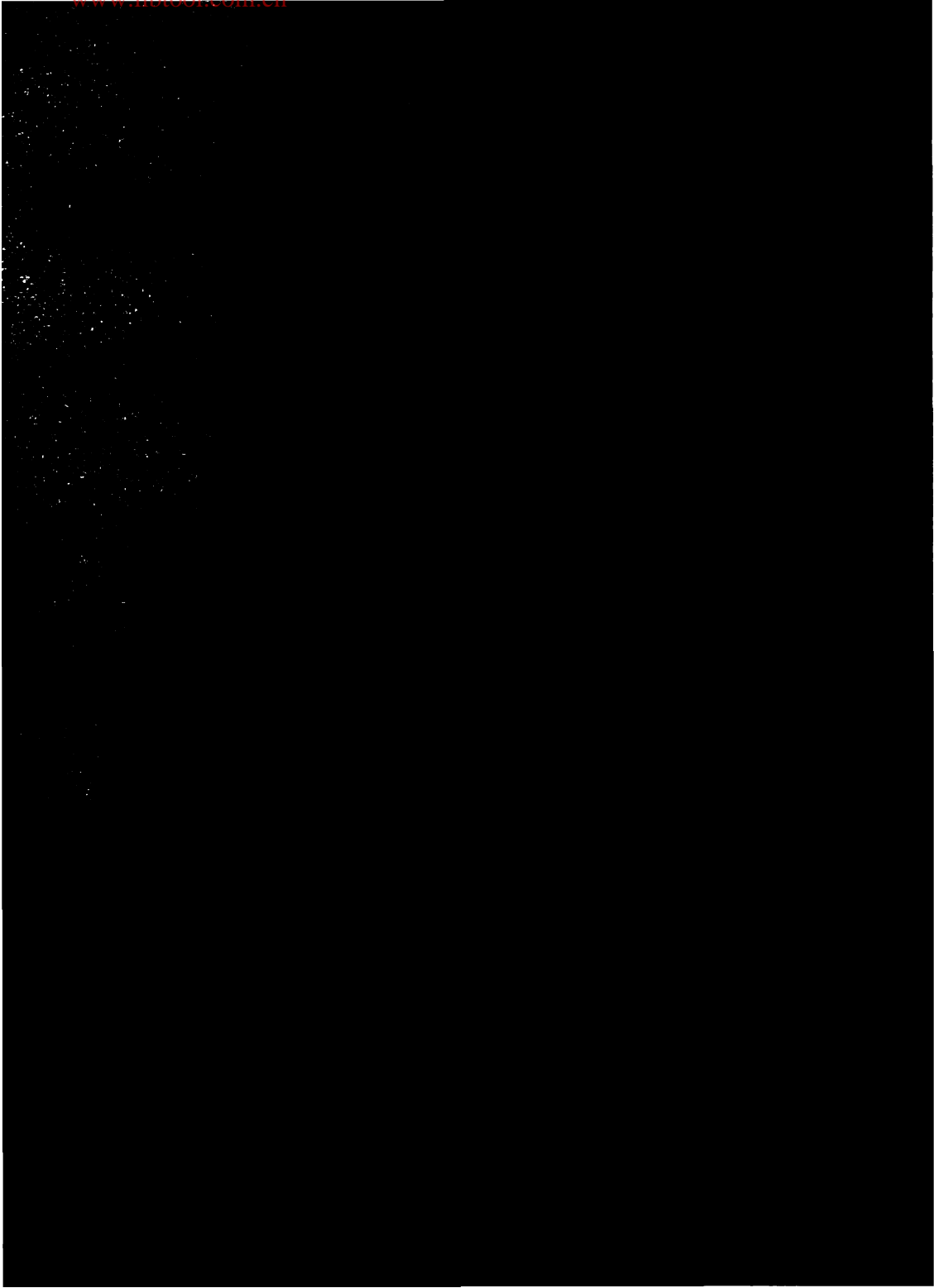

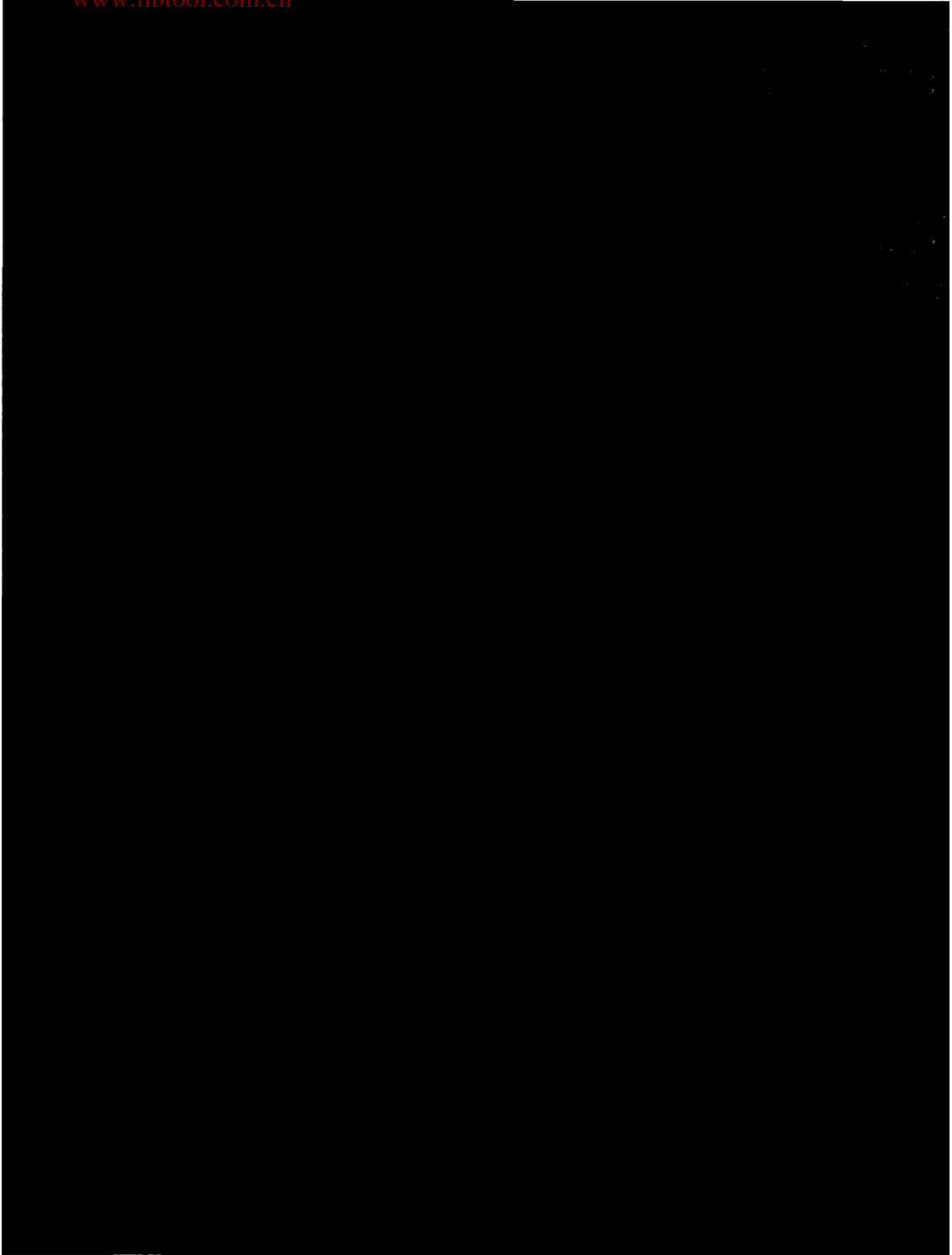

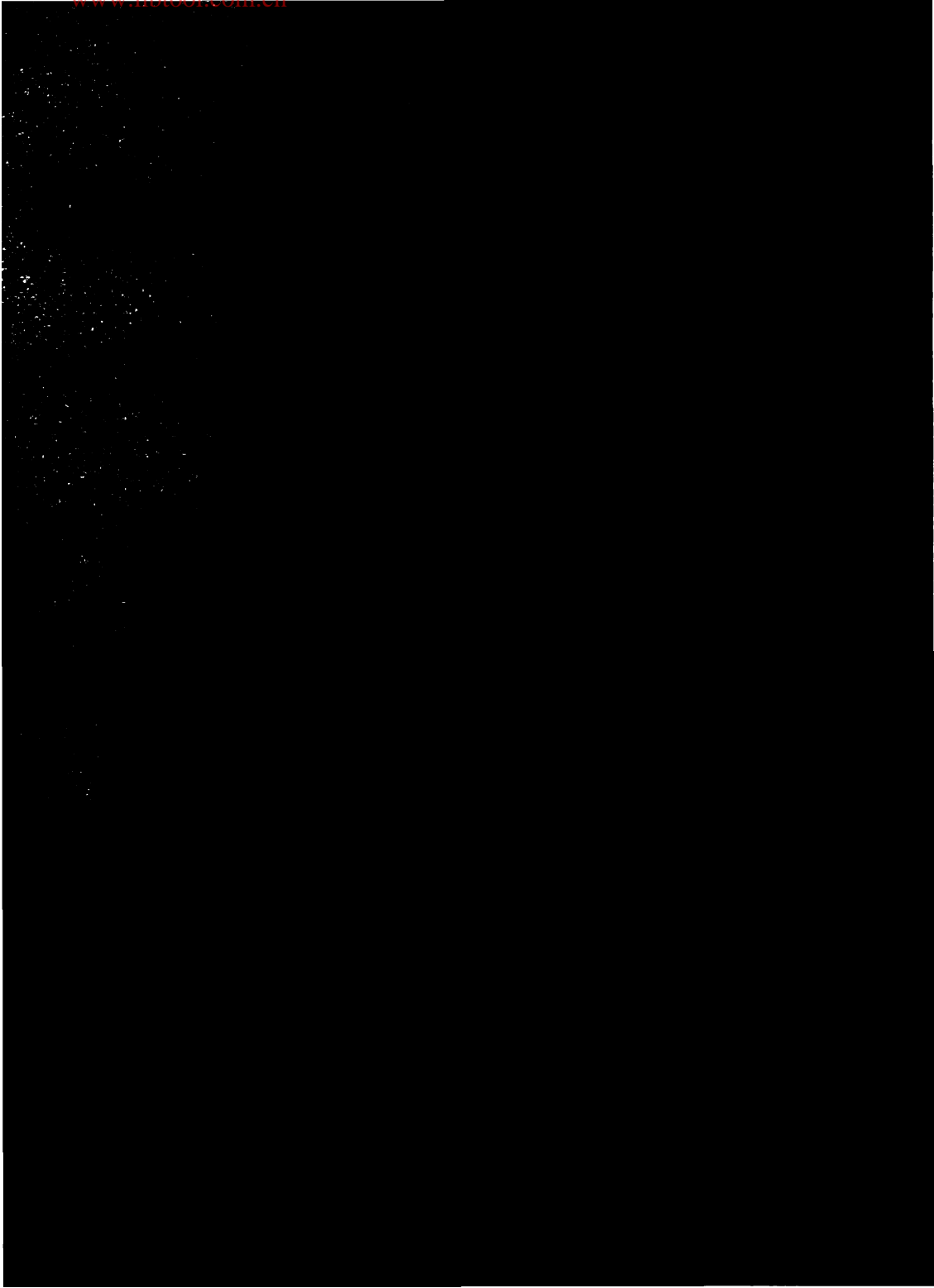

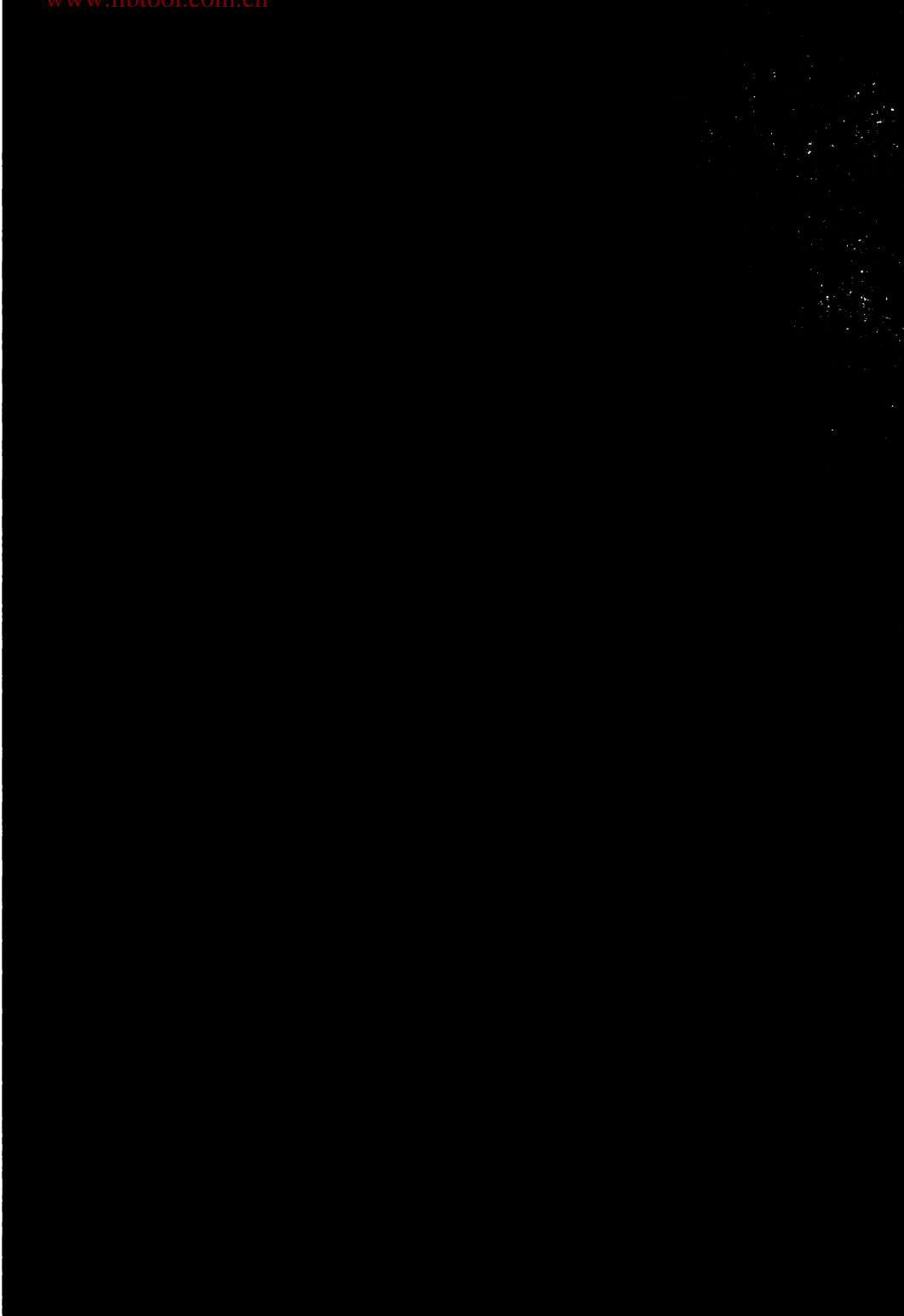

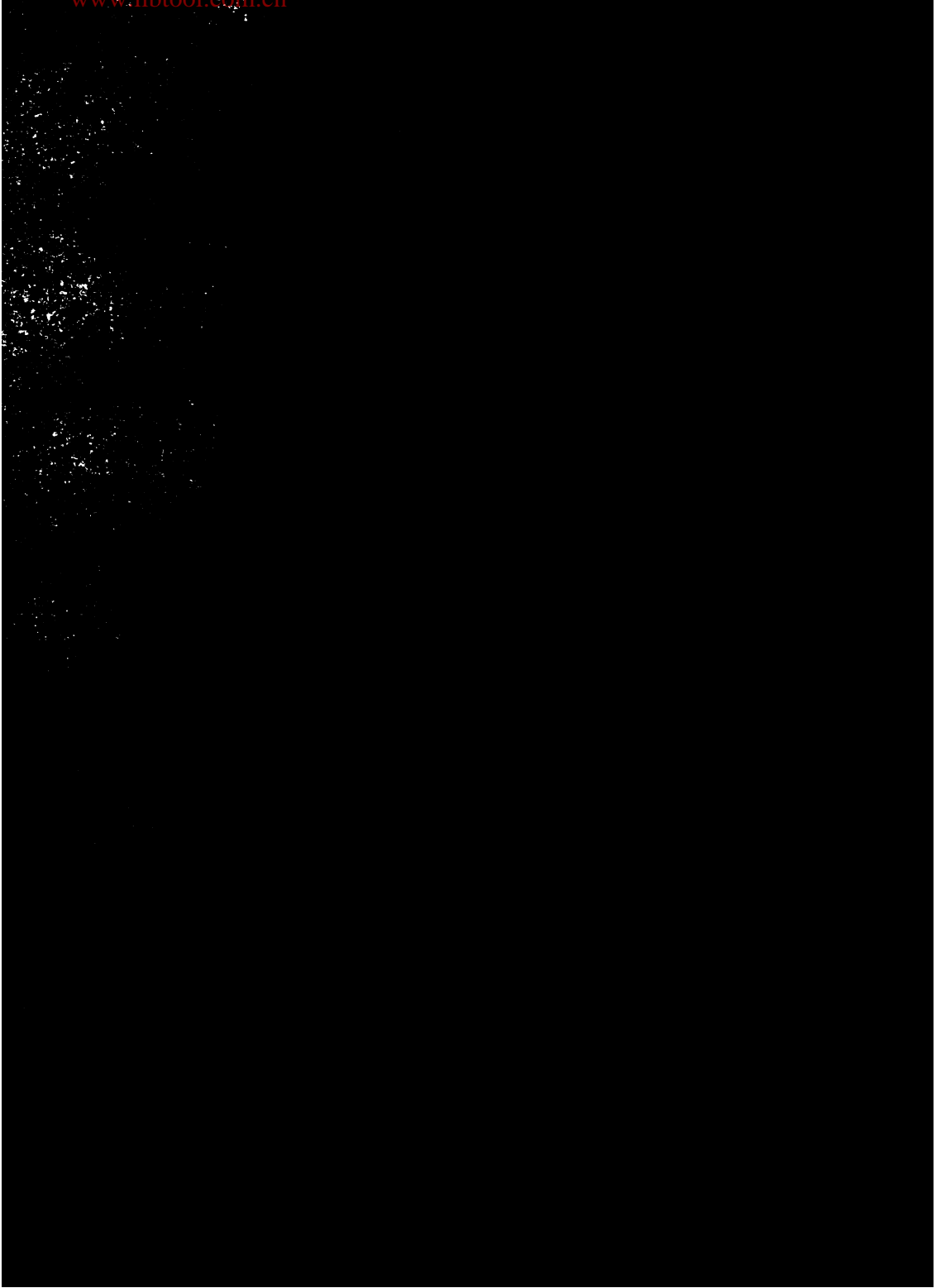

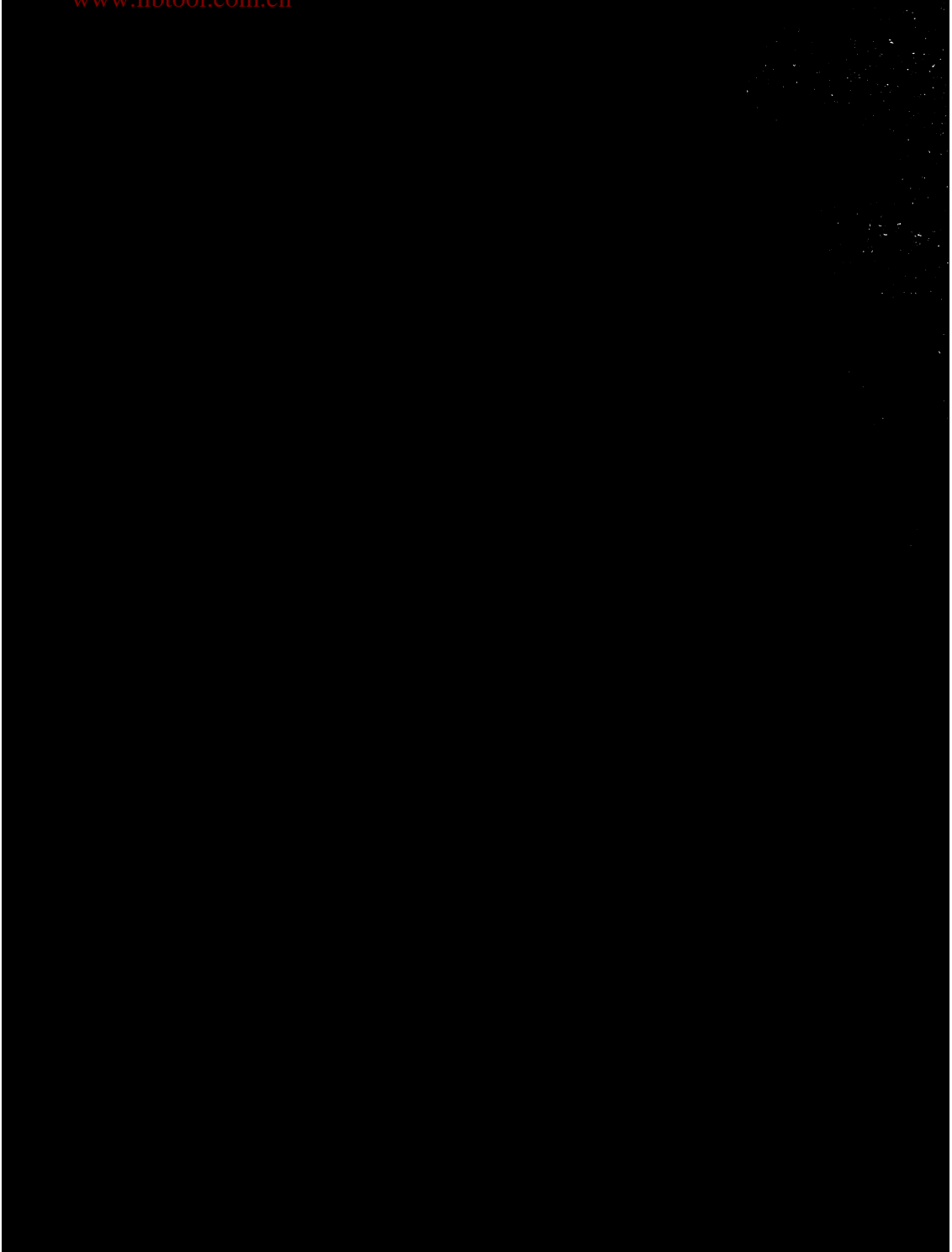

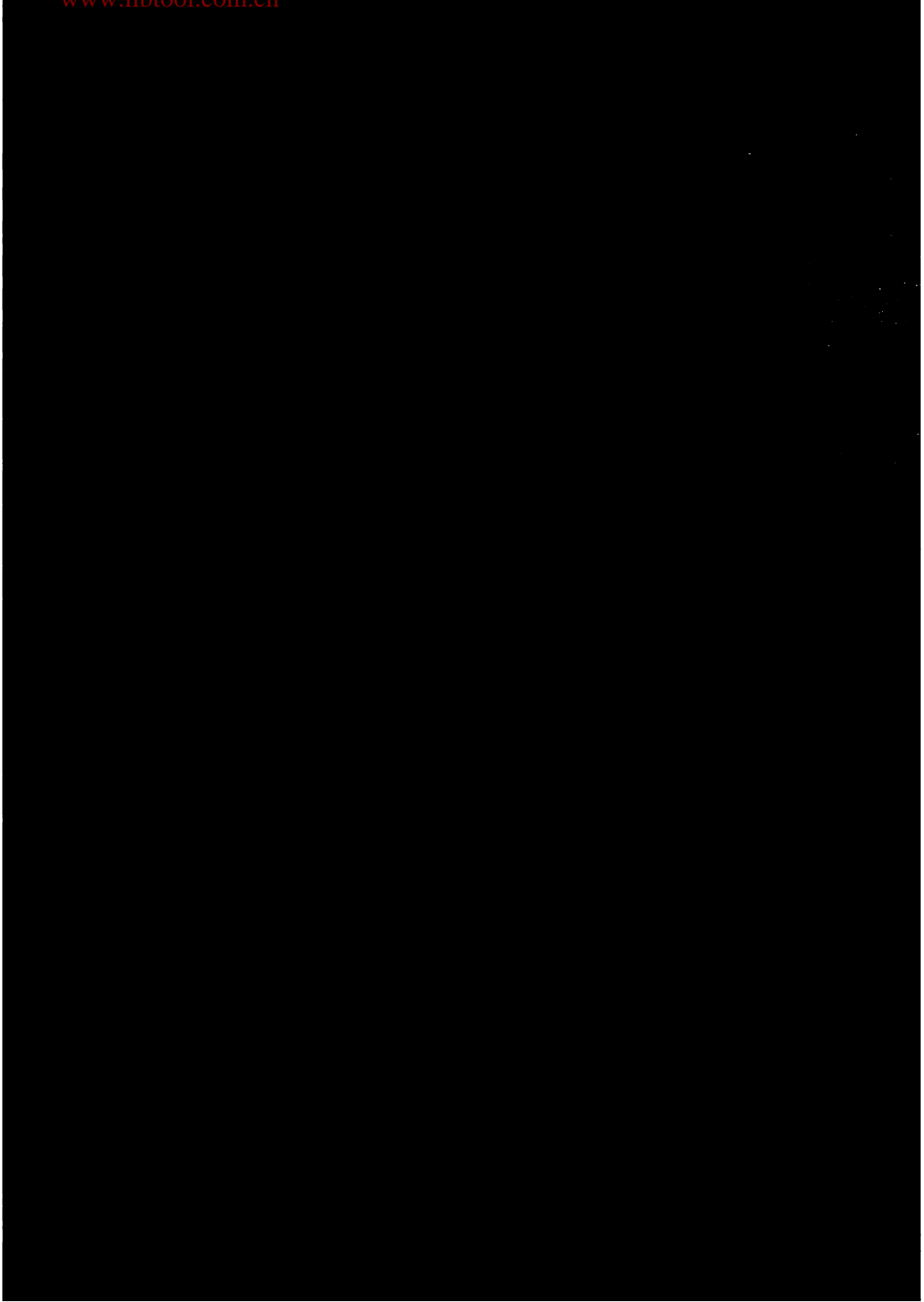

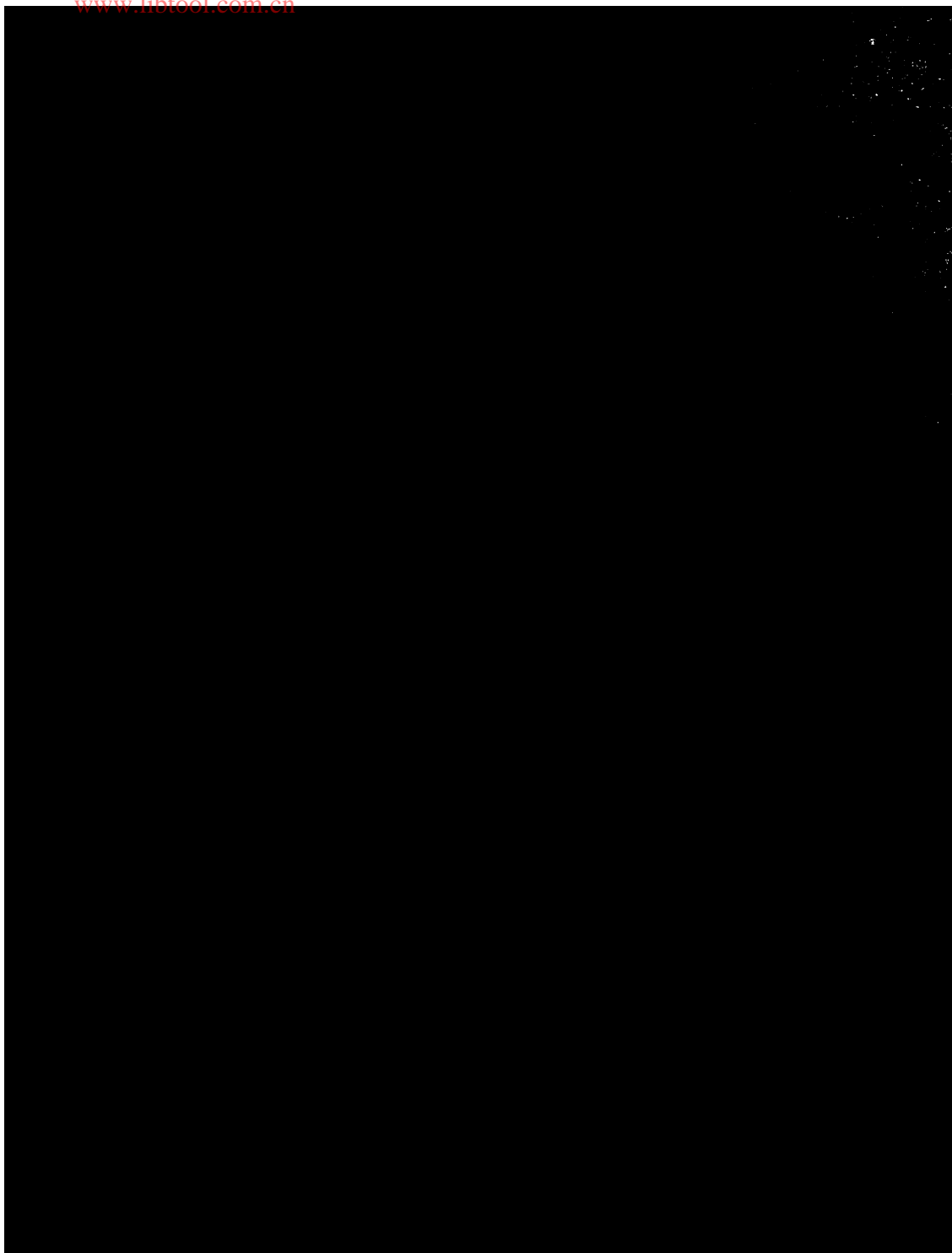

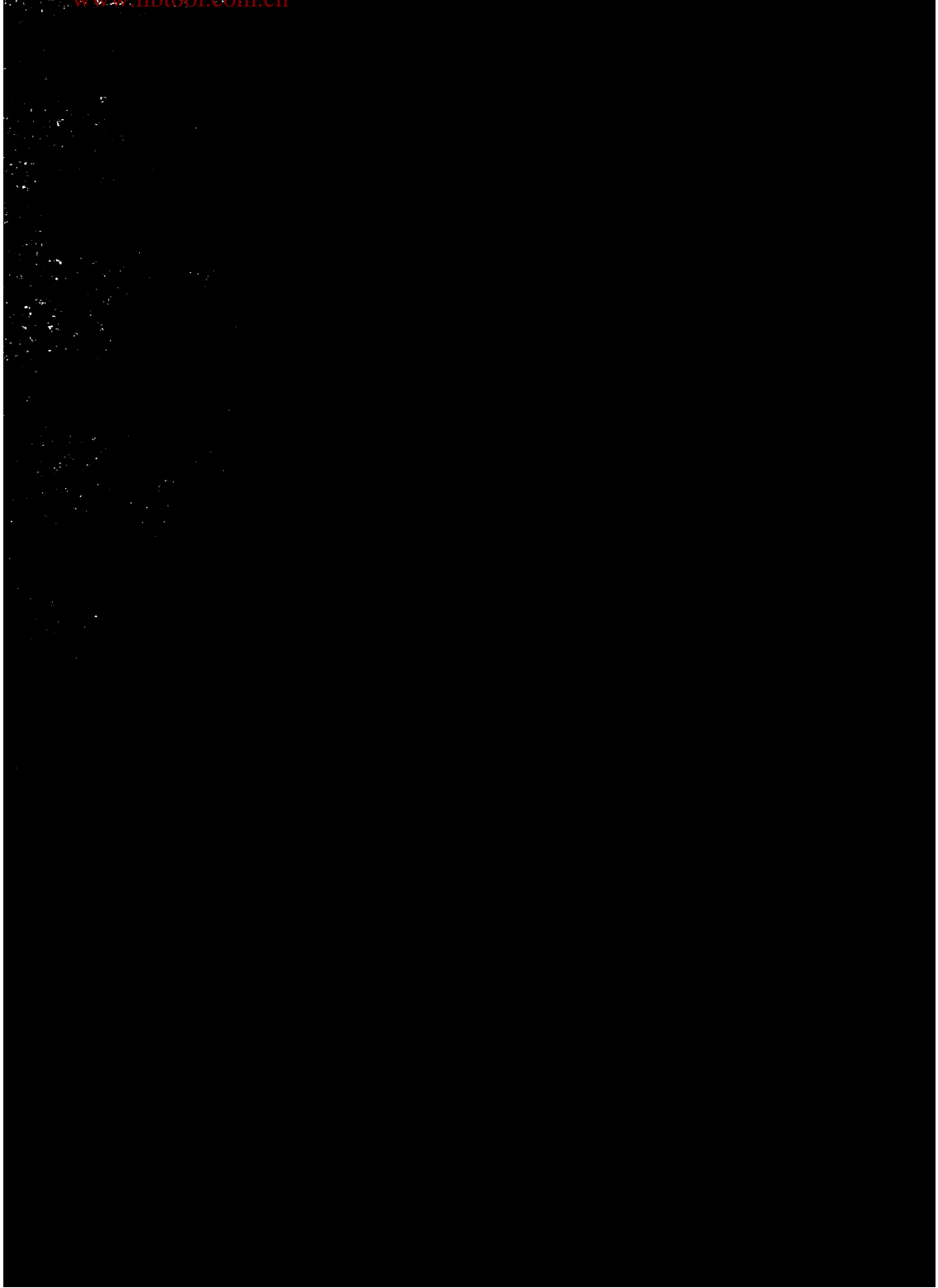

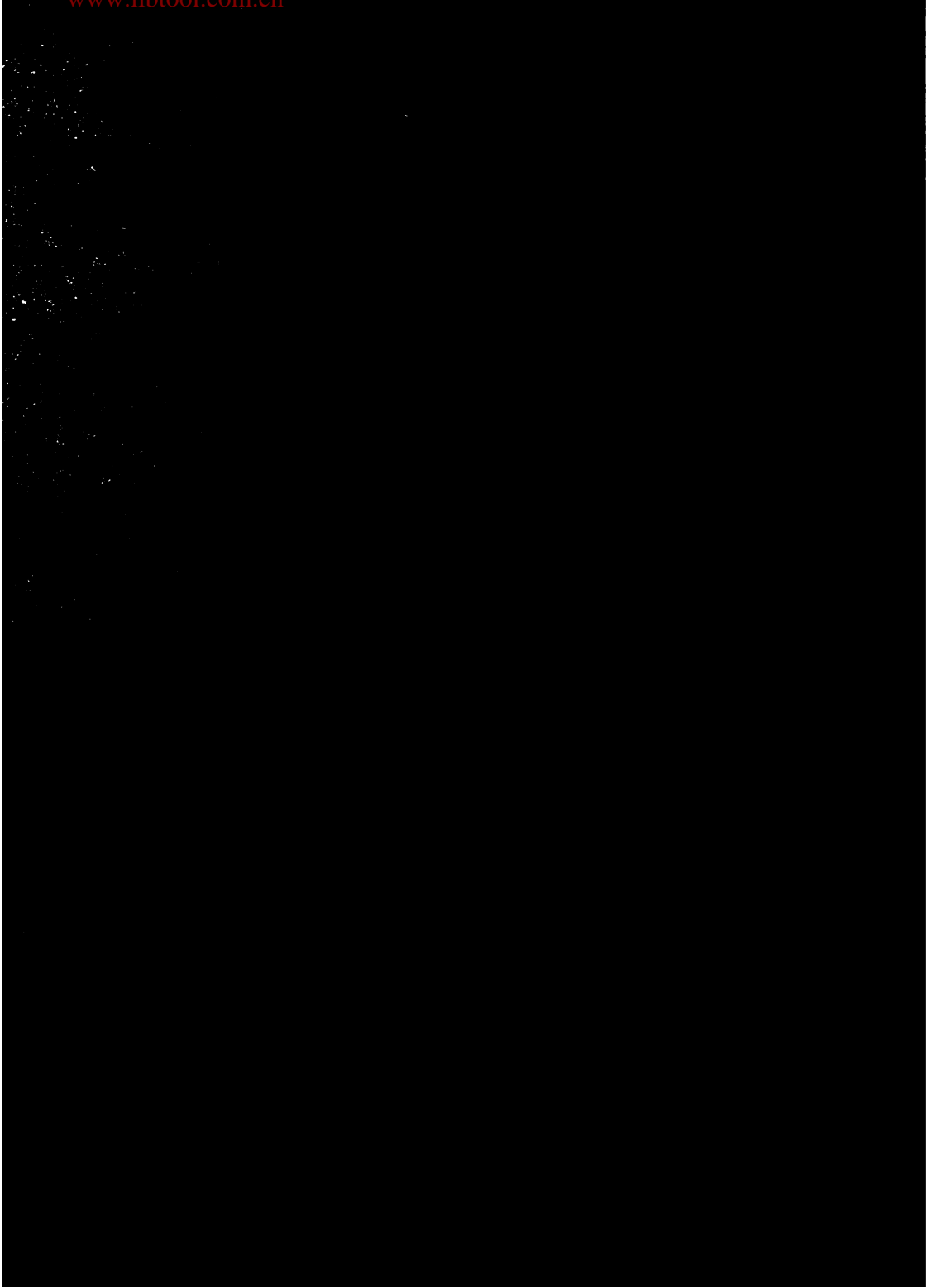

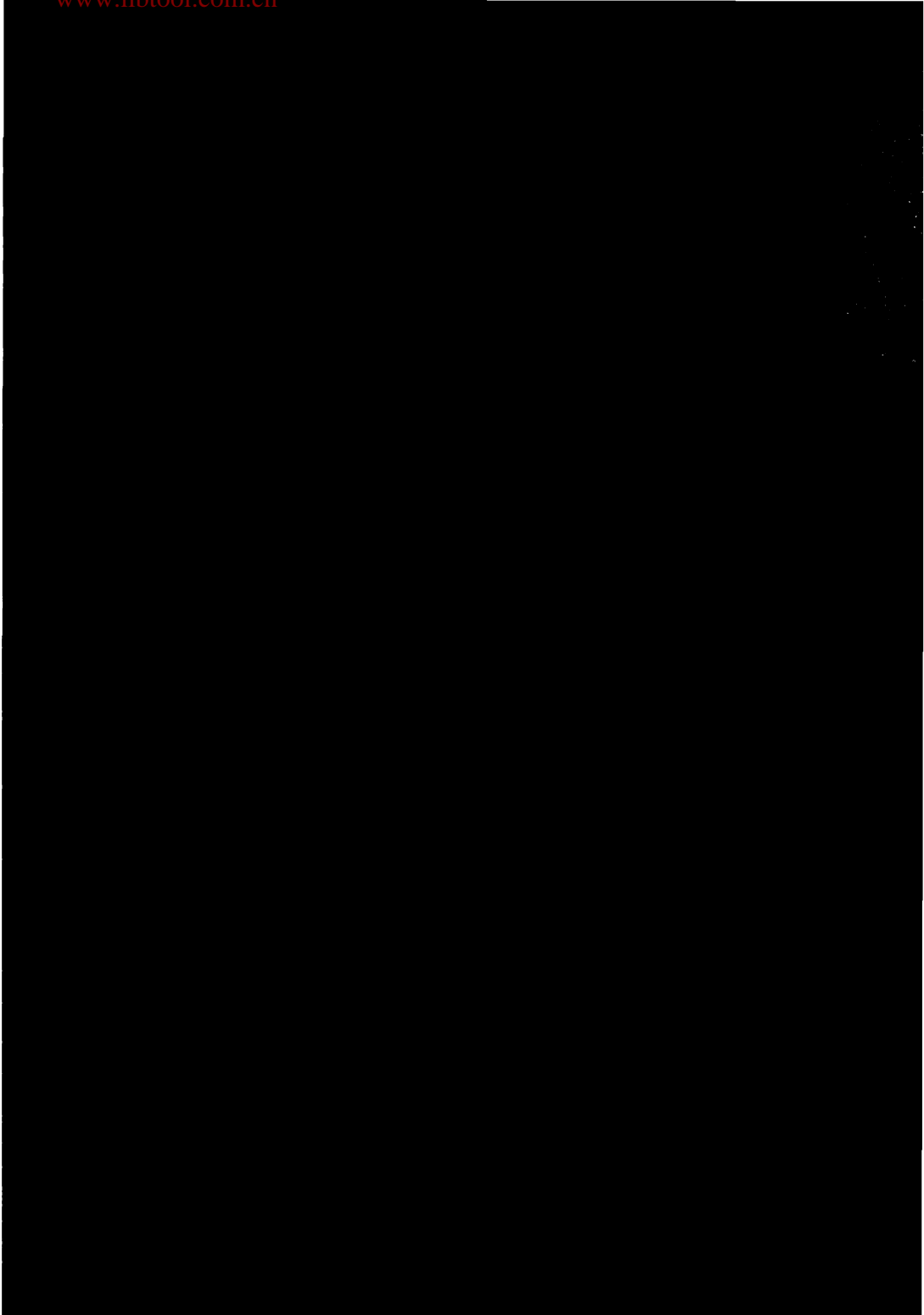

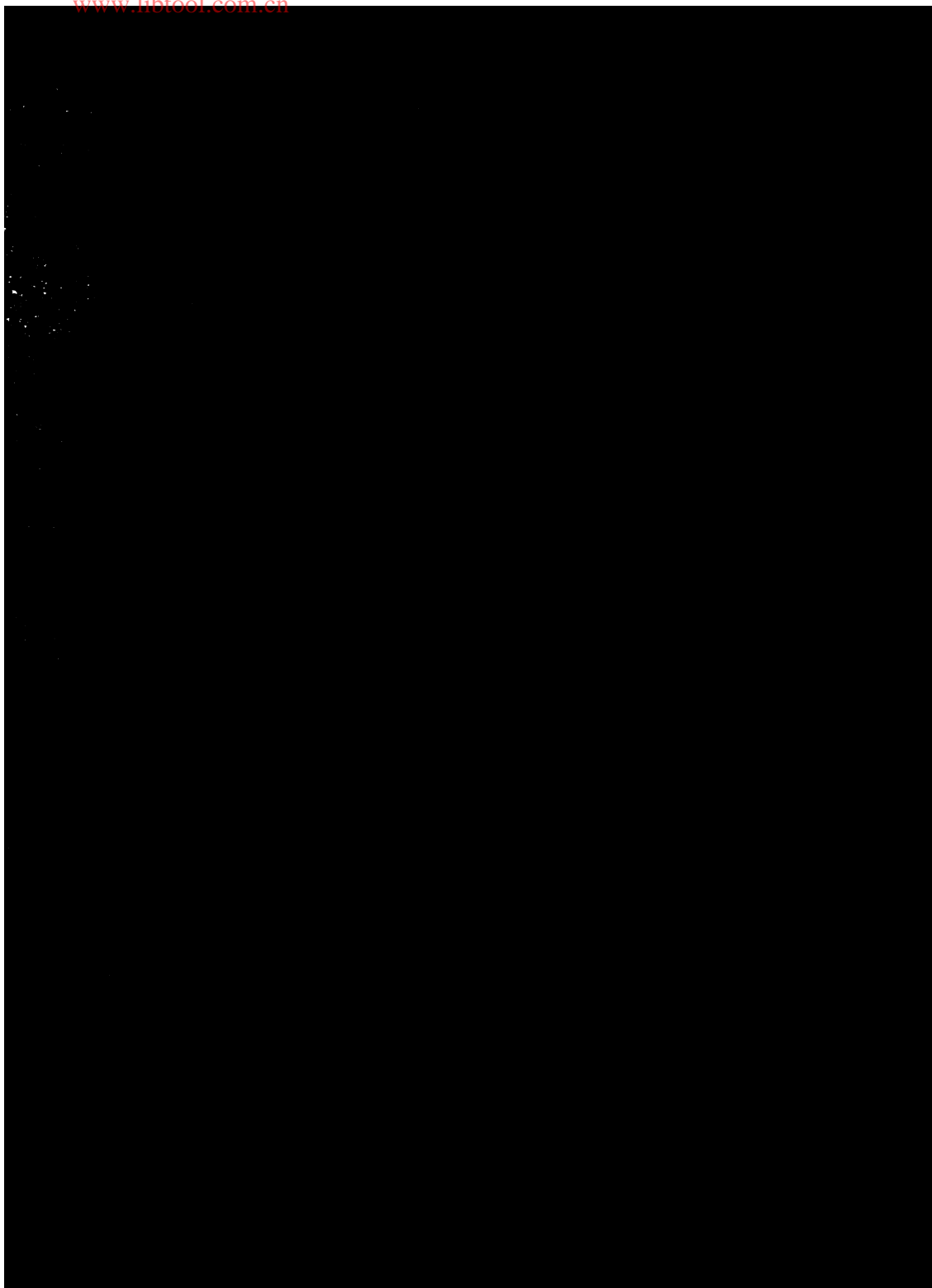

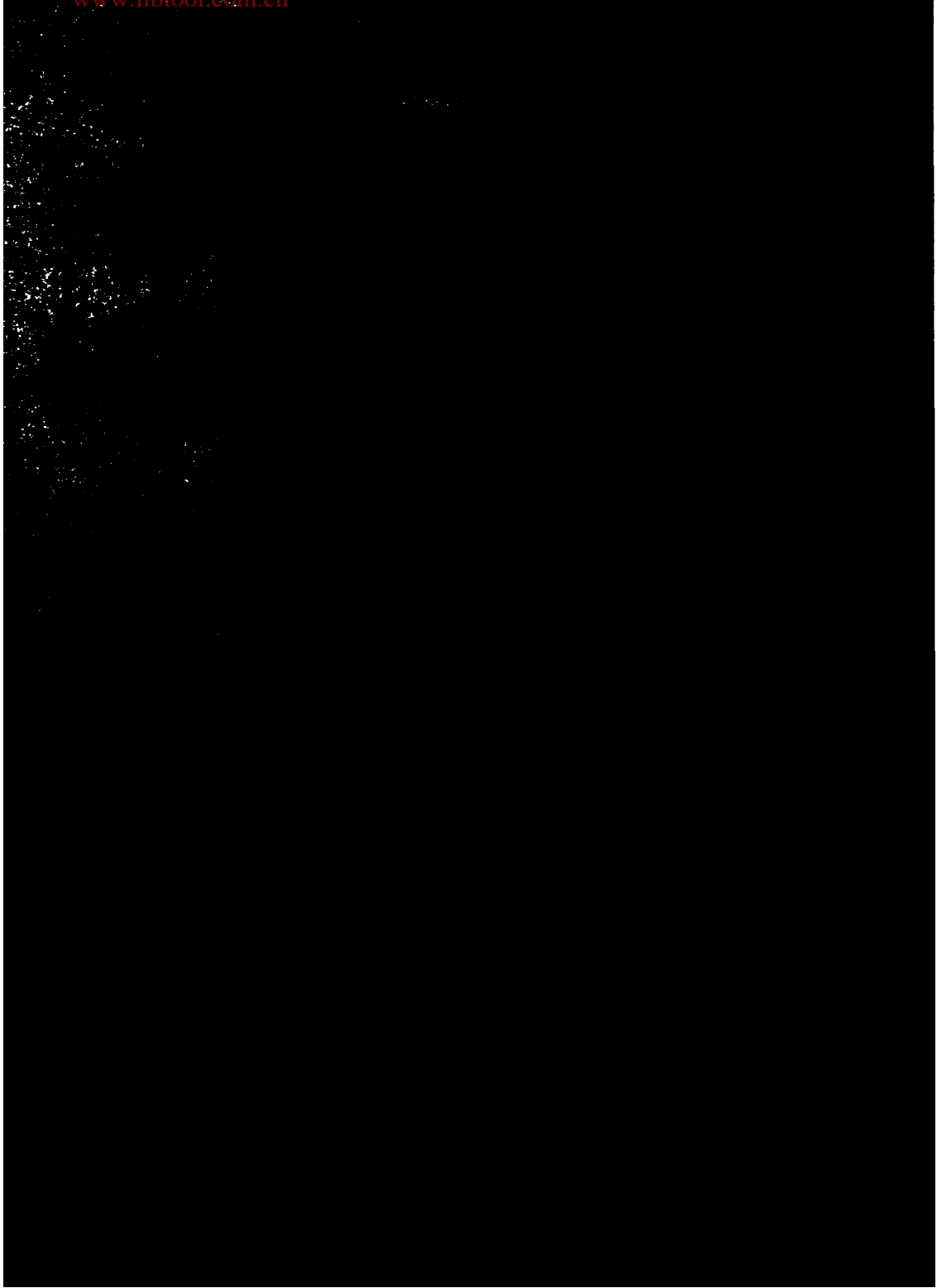

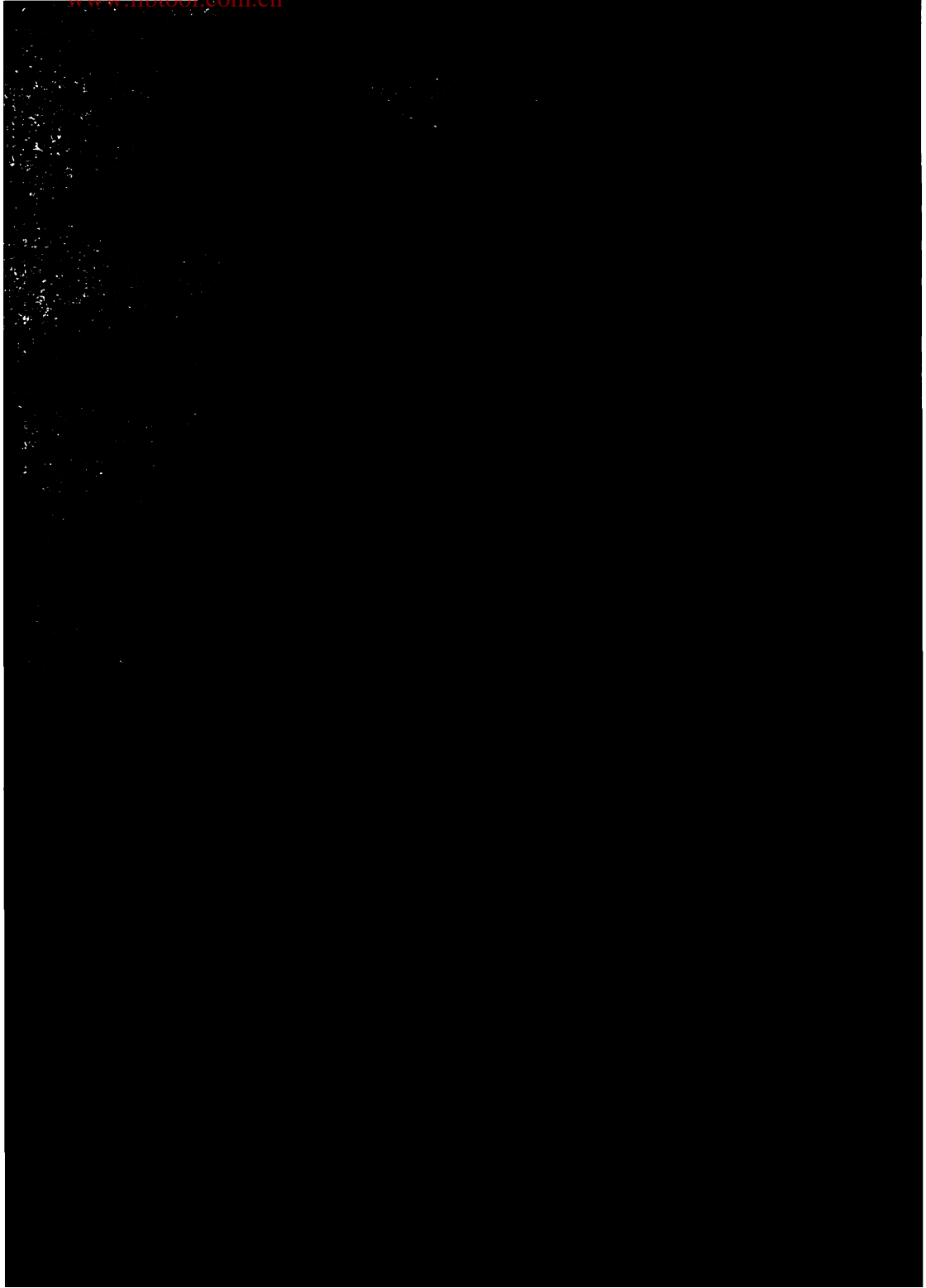

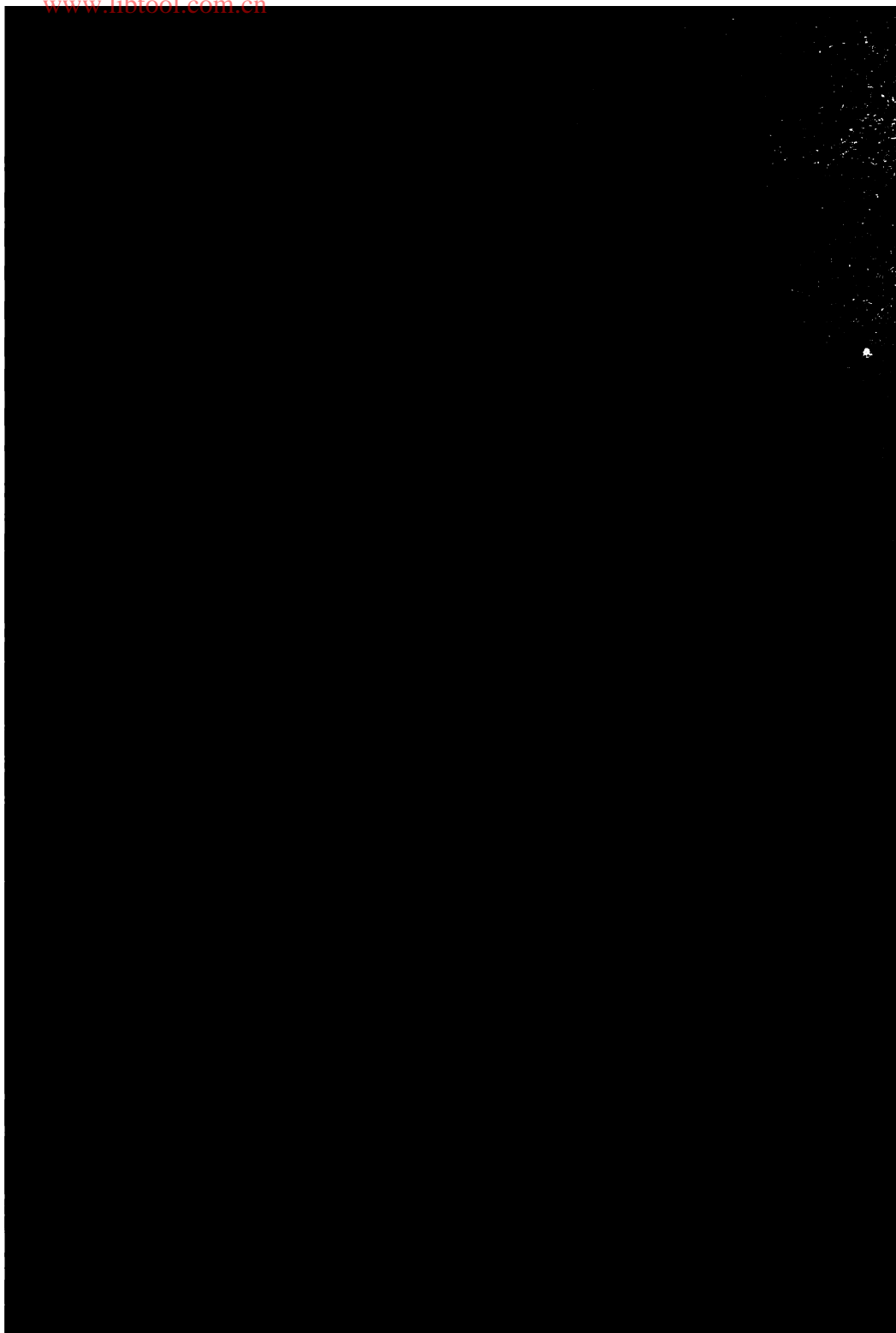

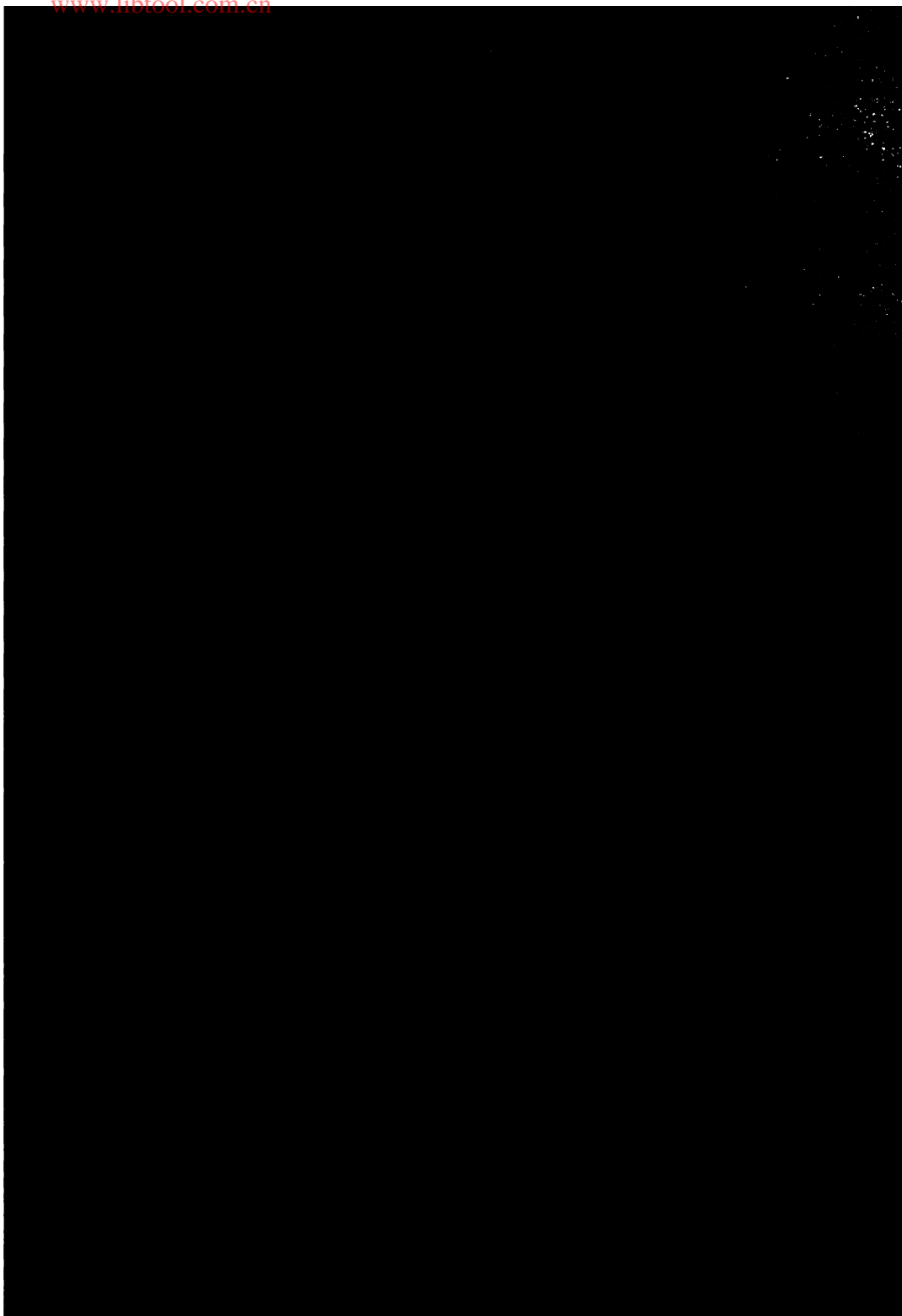

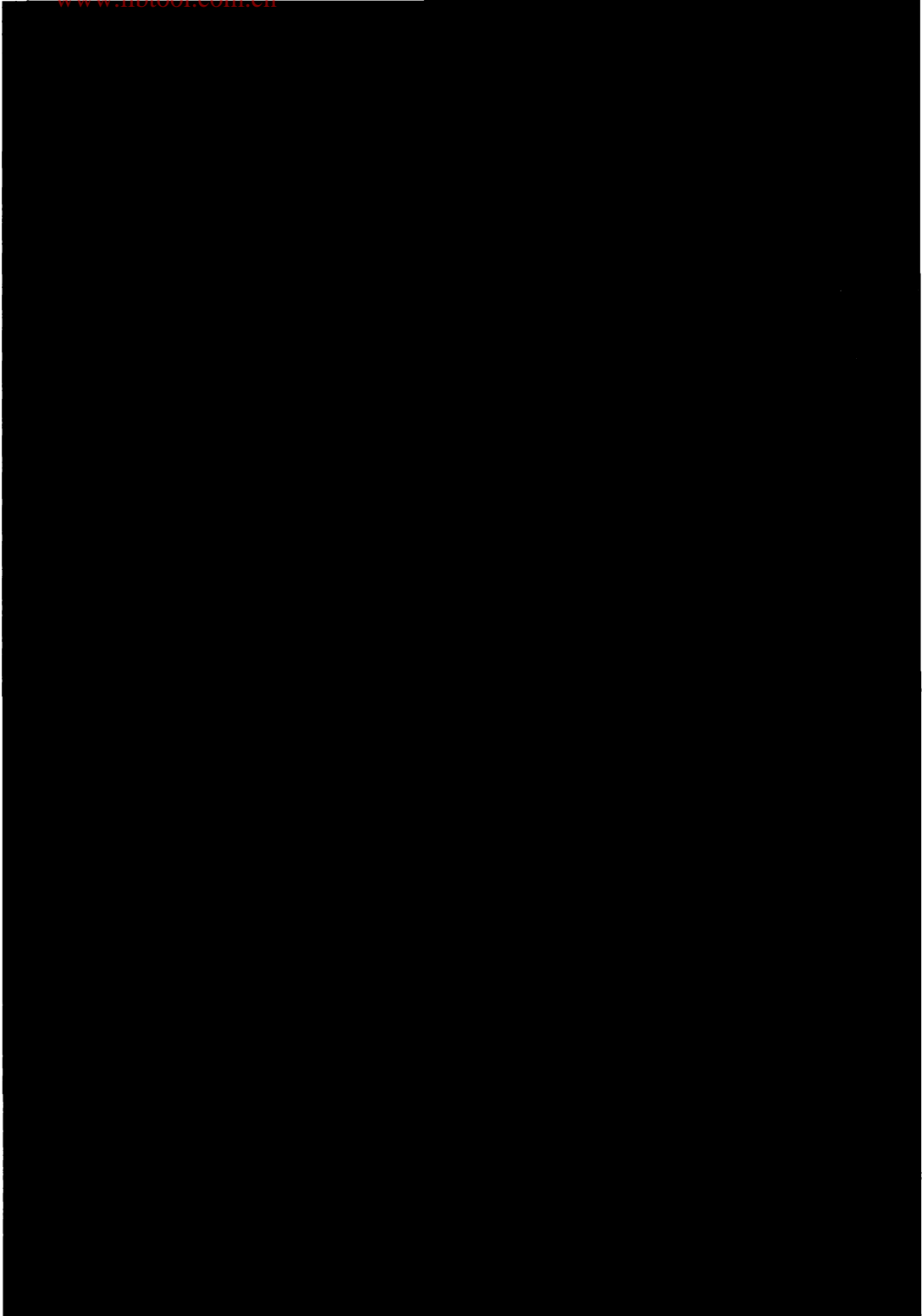

som paa deres eget: Naal kaldes English, hans Naam af Ingo Odins Søn (da han dog var Niords, og regjerede i Sættig); At Suardones hos Tacitum bør forandres til Saponas; S Holstena vil sige, saa meget som Ost-Saxen 2: det gamle Saxa (et Naam som af Angel-Saxerne i Britannien, blev givet som Saxen i Tydskland, saa at Holsteen har dist. været forføgt med under det Naam, men dog bliver det vedda vilkrændigt, og Holsteen haver Naam deraf, eller om Holsten ei vil sige som get som Holt-Saxen 3: Folk, der sidde, boe i Skovene, som Landet haver i gamle Dage været meget begroet med Skov, som det vel fornemmeligen er blevet efter Saxernes Overgang i Britannien, og var deri sær bekiendt den store Skov Dithmar eller Dysterholt, og denne Etymologie bestyrkes ogsaa deraf, at Dithmarschen og Stormarn vare ligesaa meget, om ei af Saxernes ældste Sæde som Holsteen, og kaldtes dog ei Dithmar (i sær); At Saxerne stridede med de Danske om Jylland, og da Anglerne til Hielp, hvilke ved den Leilighed først nedkom paa Jylland, og bleve fra Sæver til Saxer, (en Sæver som er meget sindrige, og som af mig skal noyere overgaaes i egenlige Danske Historie); Og at den Danske Kong Harald haver rimeligen først bragt Friserne ind i Søndre-Jylland, og Anglernes Bedrifter i Britannien, og Historie af deres smaae Kongeriger, indtil de alle bleve opslugede af det store Saxiske, have best. handlet de neden under anførte Stæder (58), af hvilke Langhorn alerede slutter med Aar 819, 1000

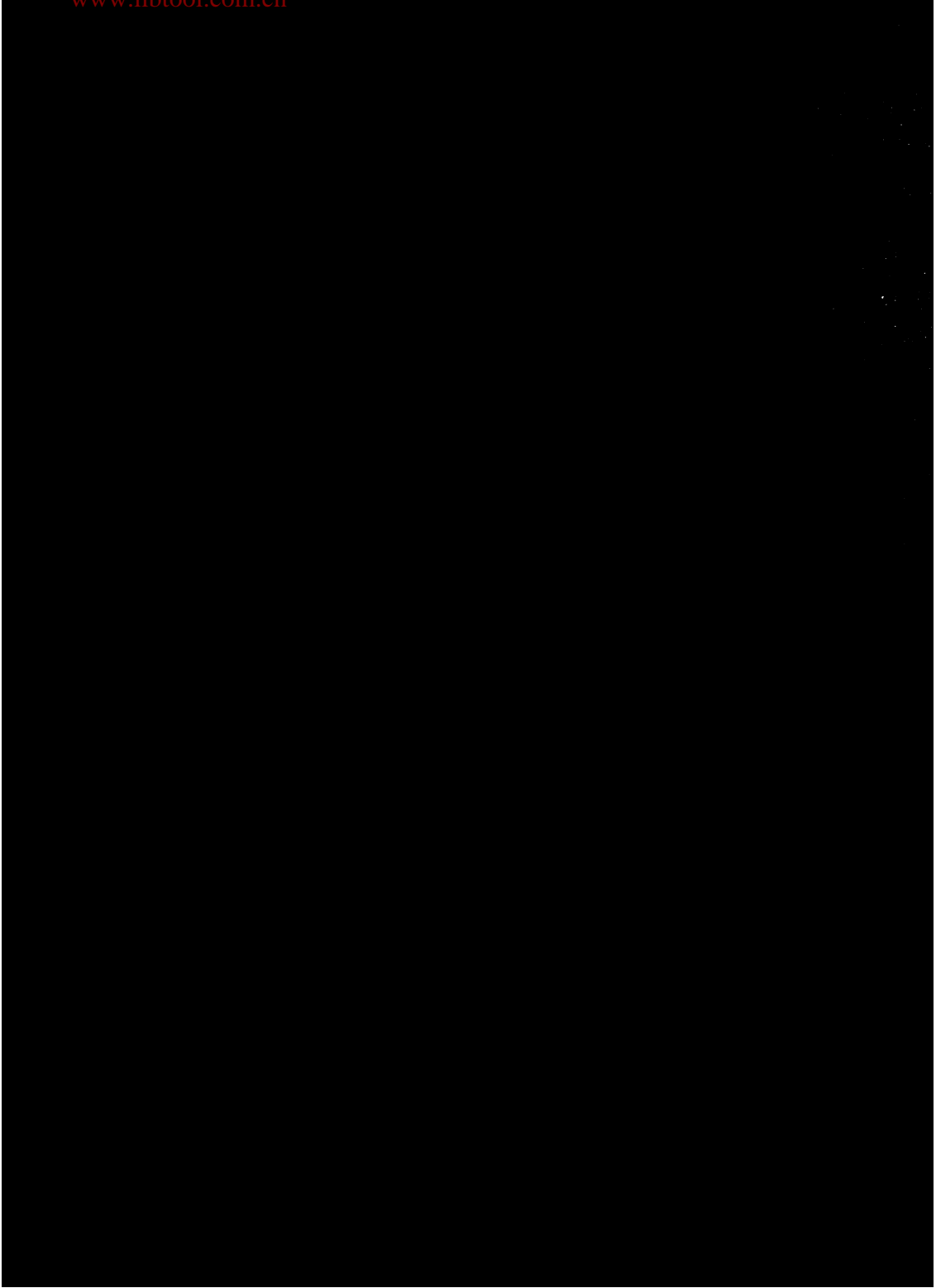
(58) Langhornii Chron. Reg. Angl. Londini 8vo 1679. p. 298. nens Tent. S. t. 1. p. 544 — 559. Salmon's hist. coll. p. 298. Milton's hist. of Britain p. 129 &c. Altord's hist. of Brit. t. 1. p. 566 usque ad finem t. 2 & 3 ubique.

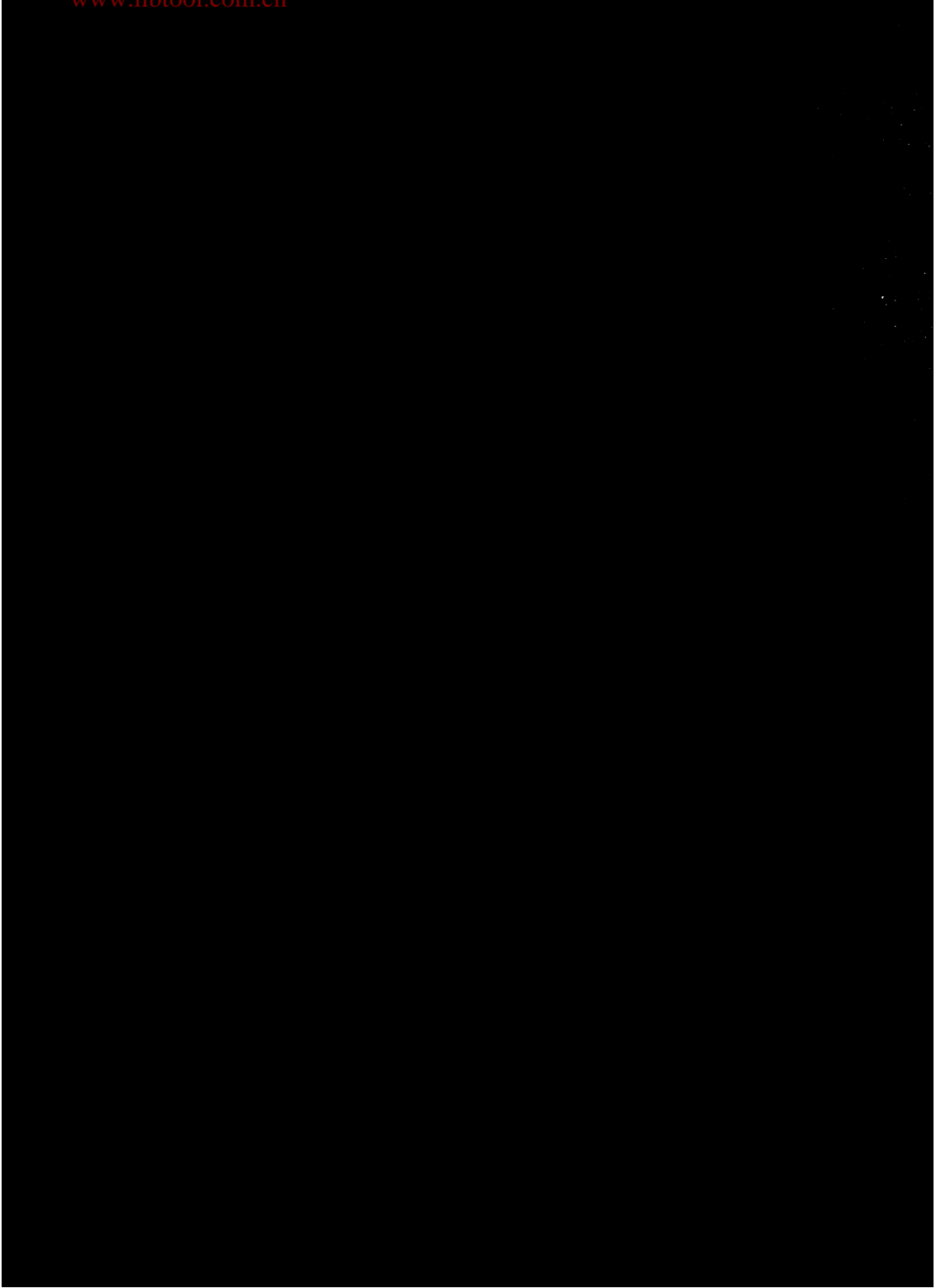

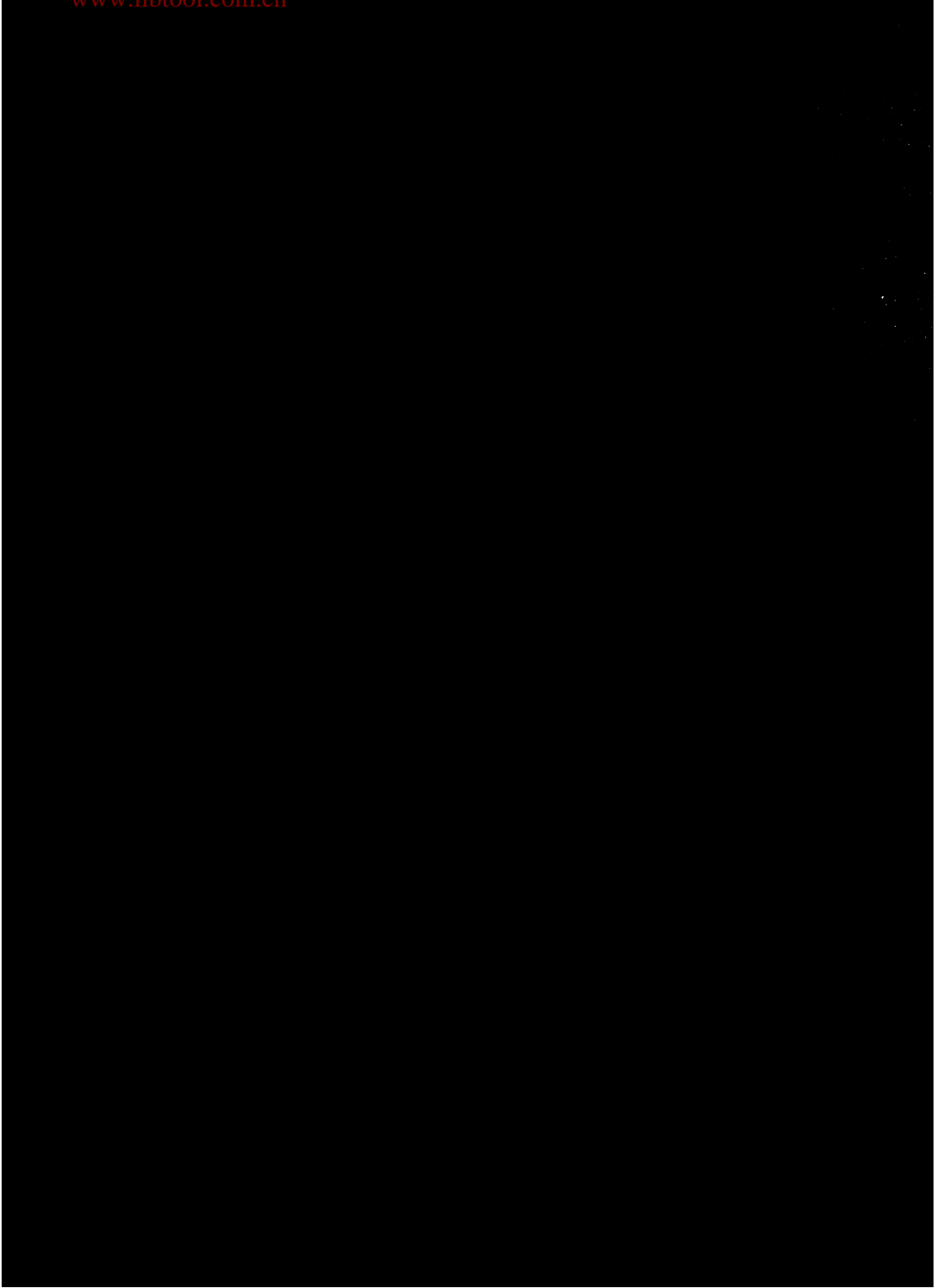

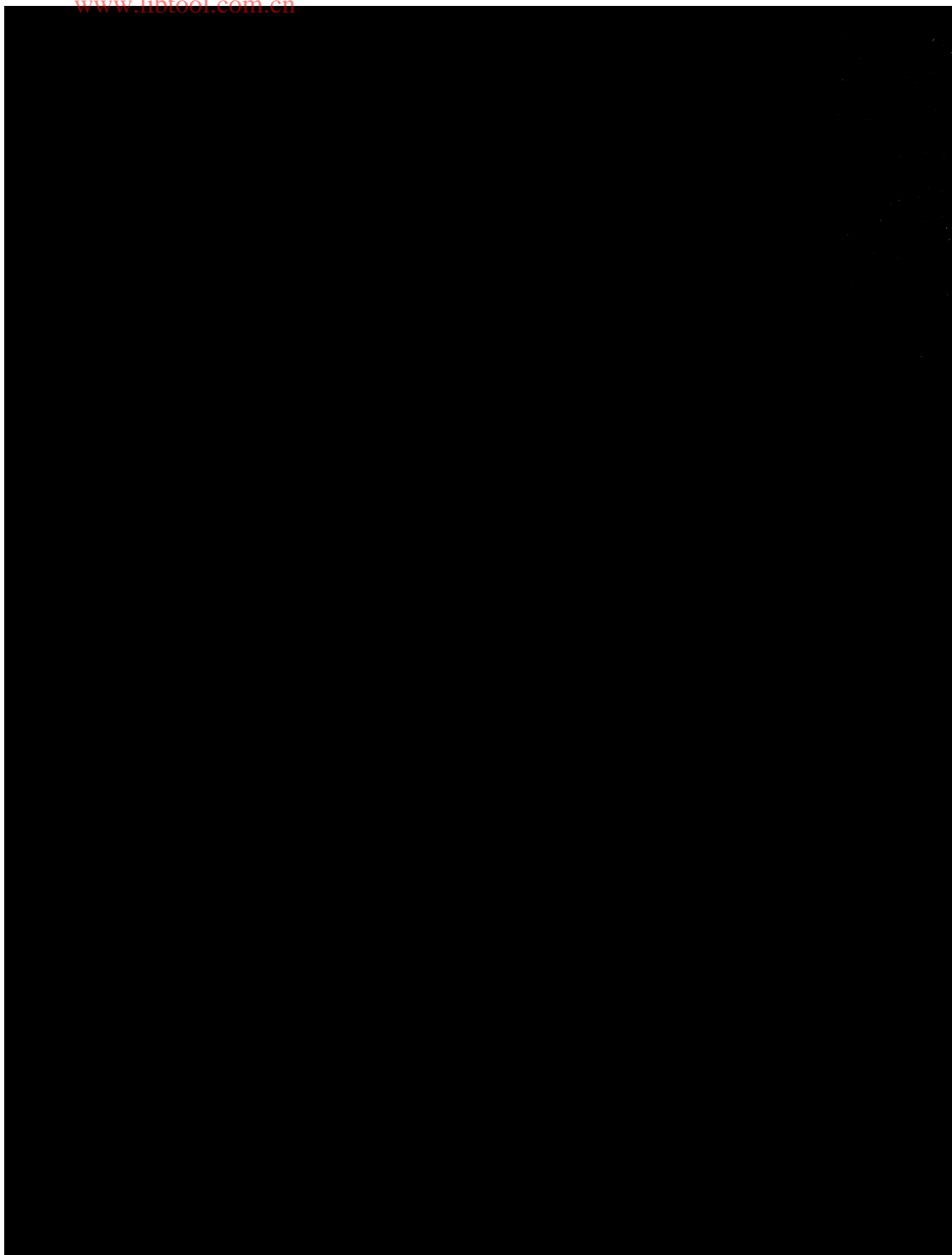

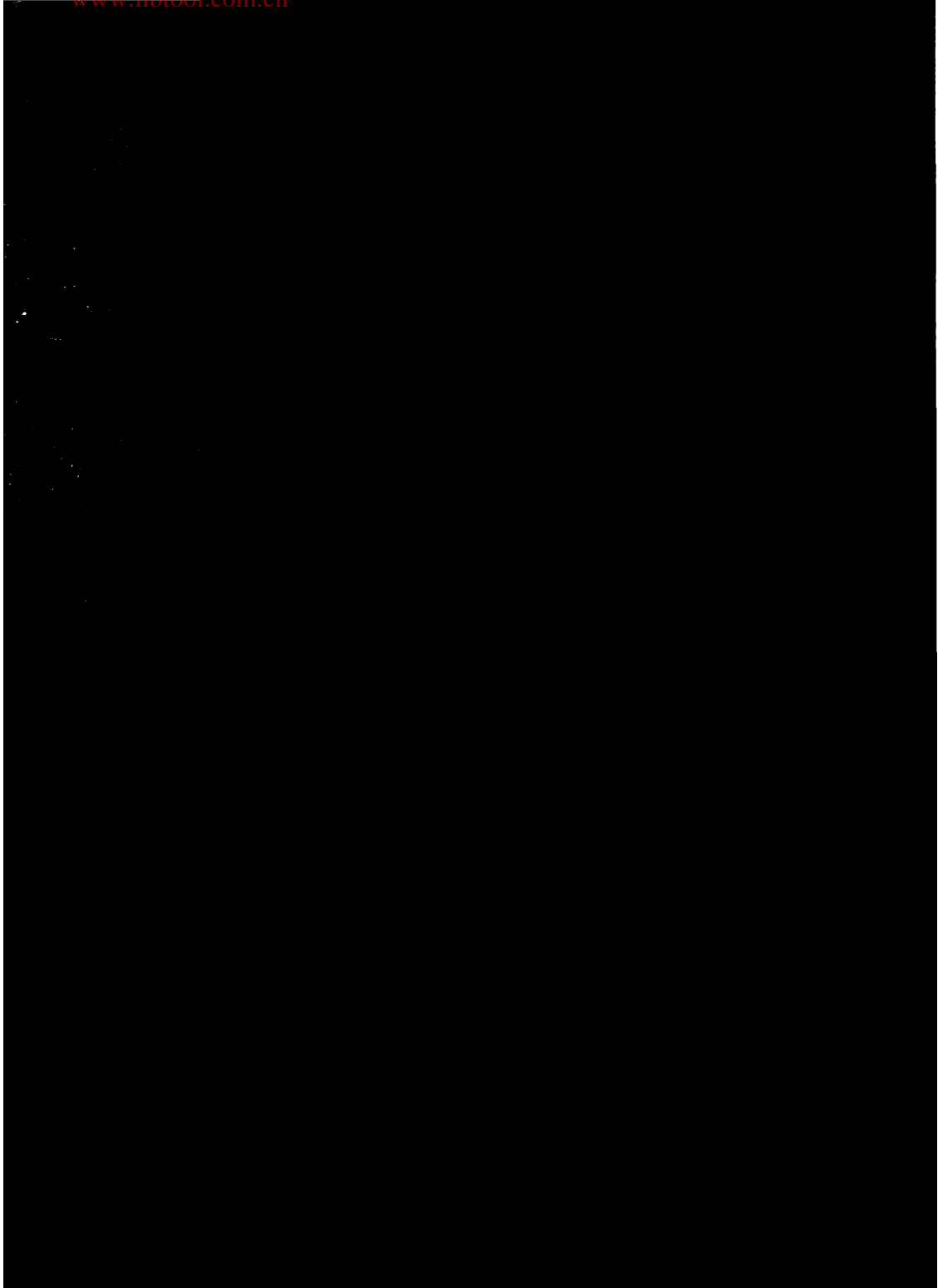

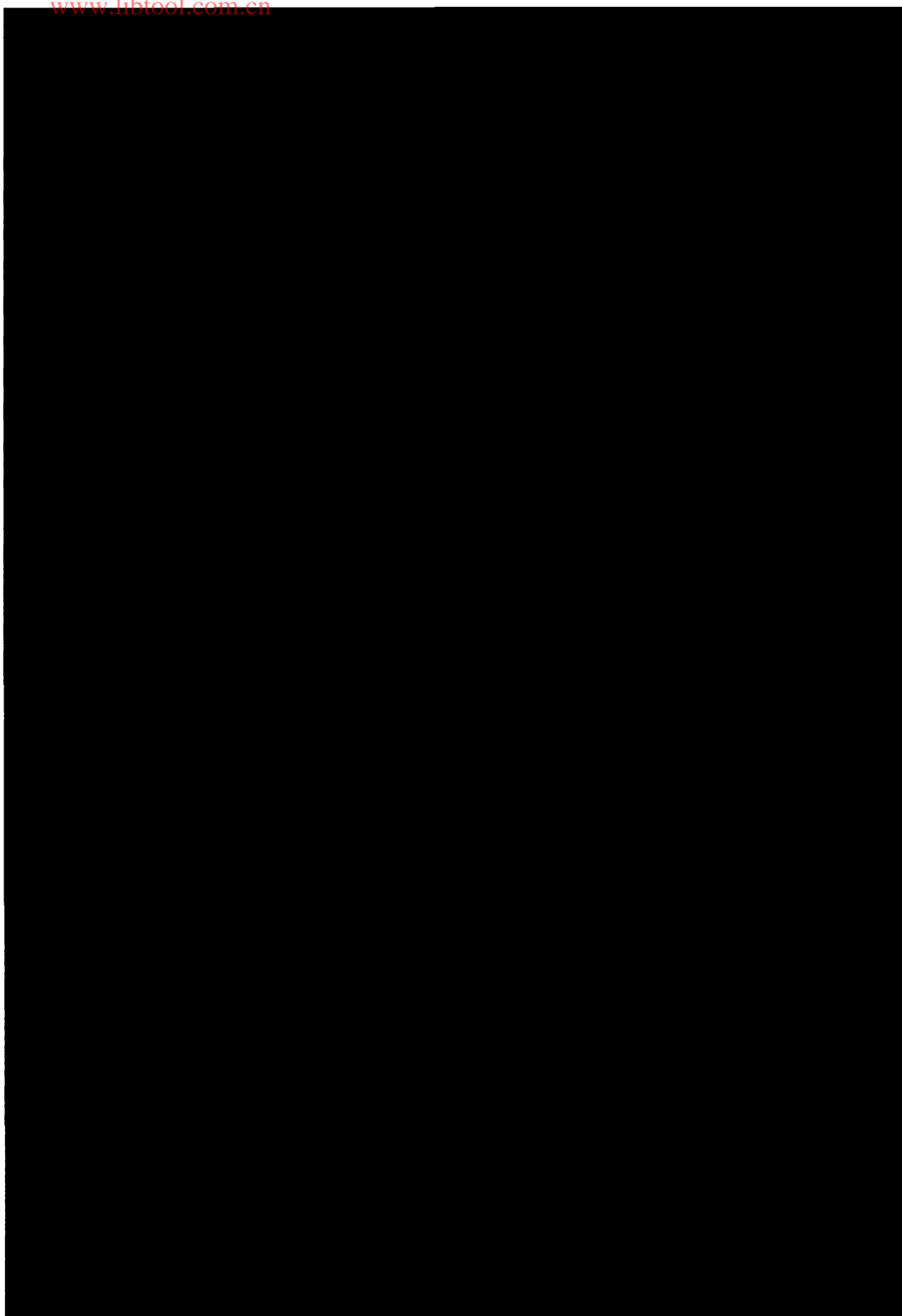

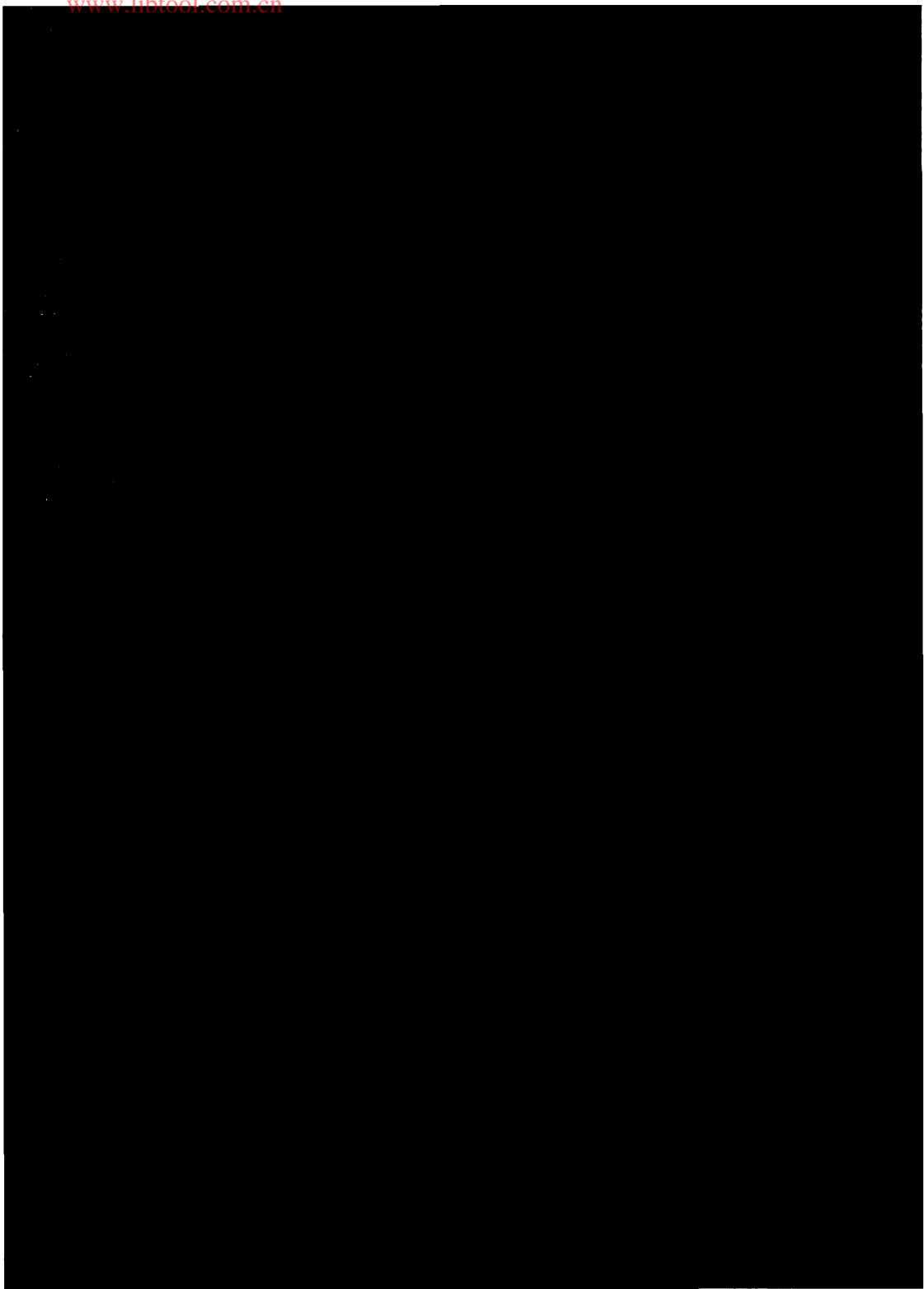
paastaaer og den fortreffelige Hickers (90), at Jyders og A
 Sprog haver enten været det samme, eller og kun lidet si
 ligt fra Dansk, Scandiff og Gothiff, og at Saxernes
 haver vel i meget været adskilt fra de tvende andres, med
 anderledes, end at en Jyde eller Angler haver kunnet ud
 gen: Noget lære Saxiff. Men endskiont jeg ei vil nægde,
 gamle Angler og Jyder have for den nærmere Beslignhed
 mere i Sprog lignet de Nordiffe, end de længre fraliggend
 ter have gjort, saa viser dog det Sprog, som endnu tales
 geln og i Jylland, særdeles paa Vestkanten deraf, noget i
 fremmed og adskilt fra de Nordiffe Sprog, og som dermaa
 des i det gamle Angel-Saxiffe. Imidlertid viser Hicke
 paa et andet Sted, at Sproget i den rette Engelske Noet
 mon, som levede i det 7 Saeculo, kommer nærmere Dansk
 Saxiff ellers pleyer, hvorfor han og kalder det Dansk
 og at det ogsaa kommer overeens med Sproget af de gamle
 ler, som boede nord paa i Engelland, og med det som kaldes
 Dansk Saxiff, hvilket i senere Tider gif næsten gaaet
 Engelland, og i hvilket mange Poëmaer ere skrevne (som
 gaaede at tage overhaand i Engelland fra det 9 Saeculo
 den Tid nemlig, da de Danske jævnlig bekriegede det),
 keligt er det, at Irland skal have brugt de Angel-Saxiff
 staver, førend det blev undervunget af Engellanderne
 maae være blevene indførte ved Missionaarer); Ja og det
 tidsens været i Brug i Franckerige og Tydskland, thi her
 Land de ere blevene bragte ved de Benedictinffe Mission
 men naar det samme ogsaa siges om Dannemart, da

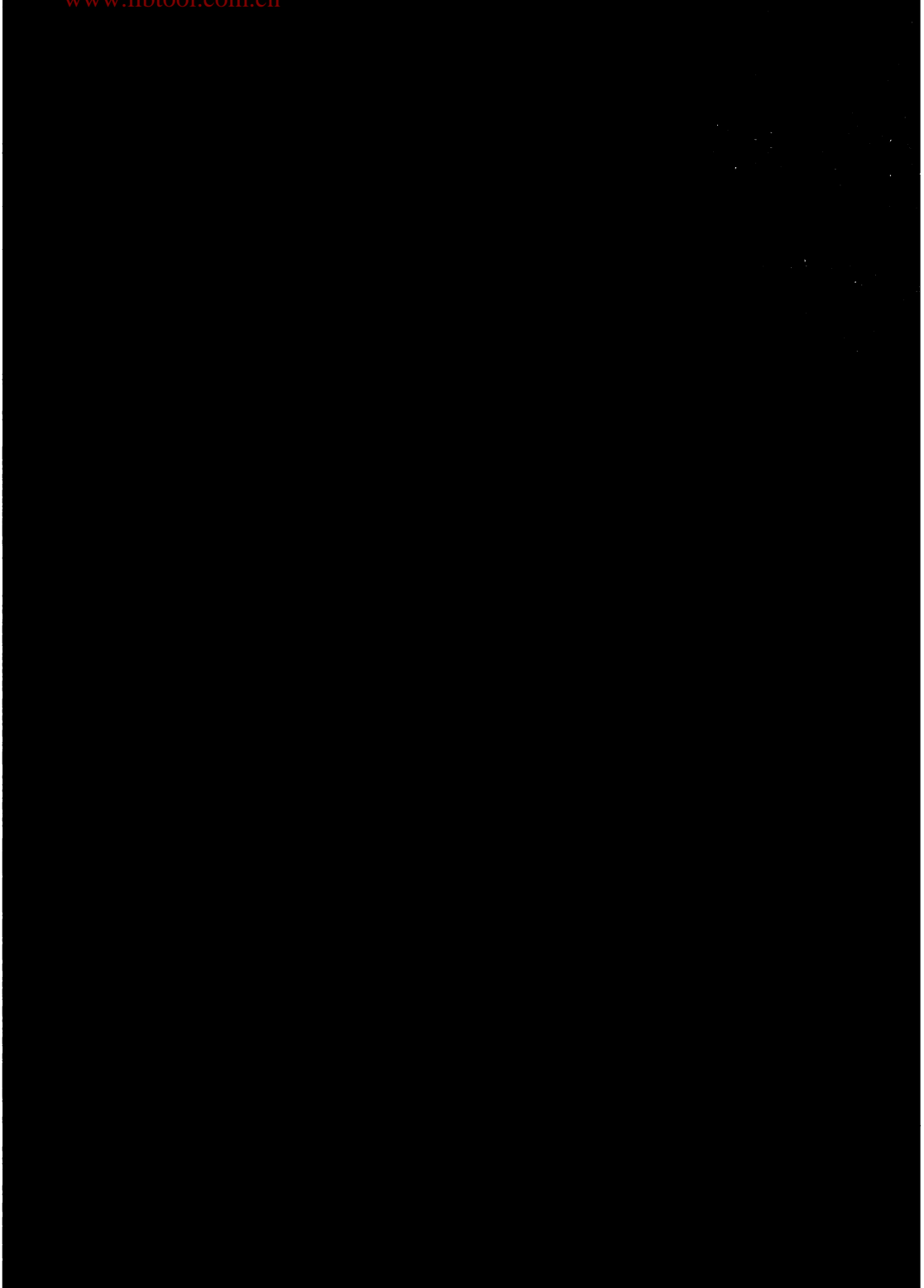
(90) Thef. ant. t. 1. Dedicat. p. 3. præf. in Gallicis
 lo S. p. 9.

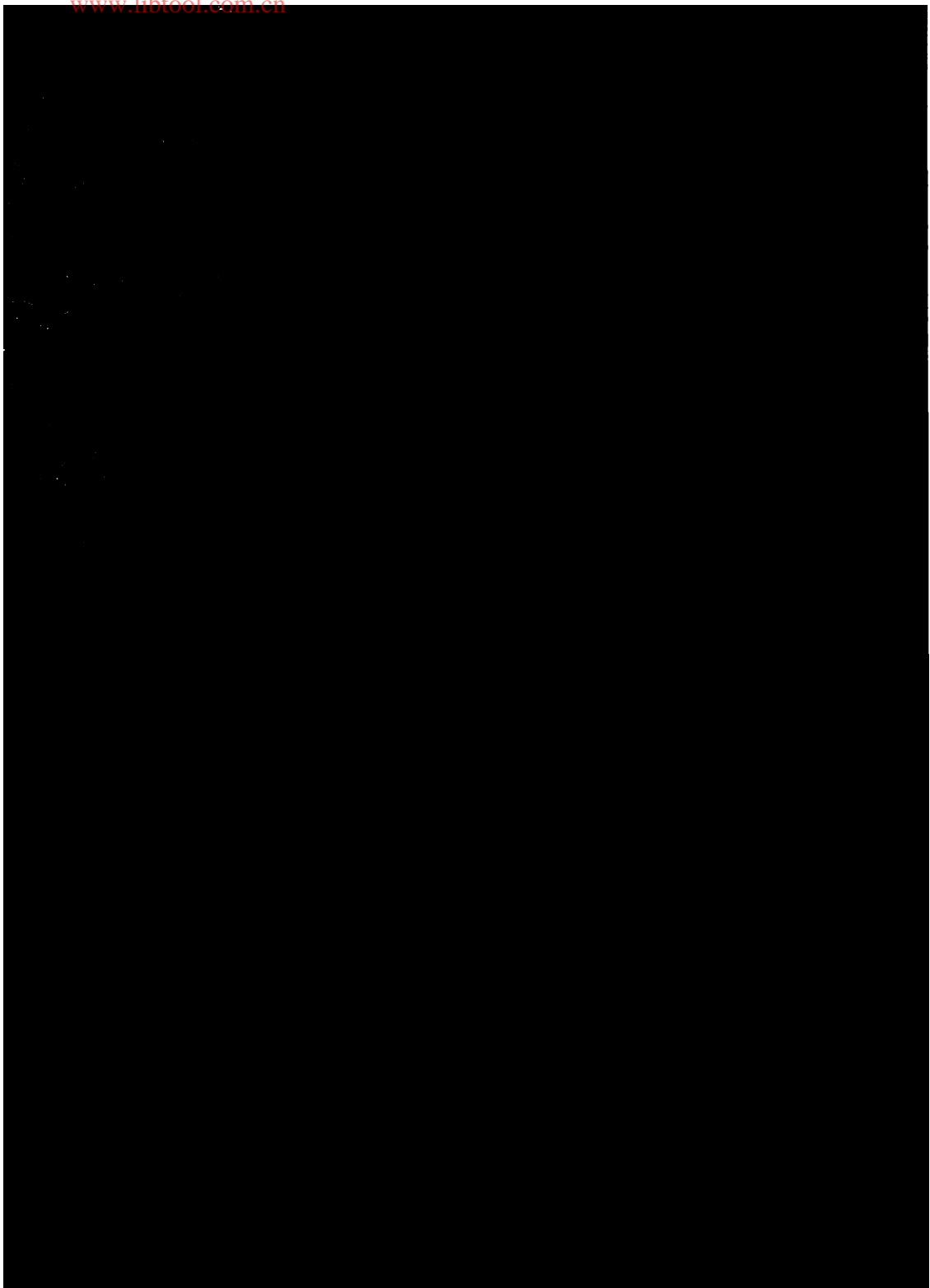

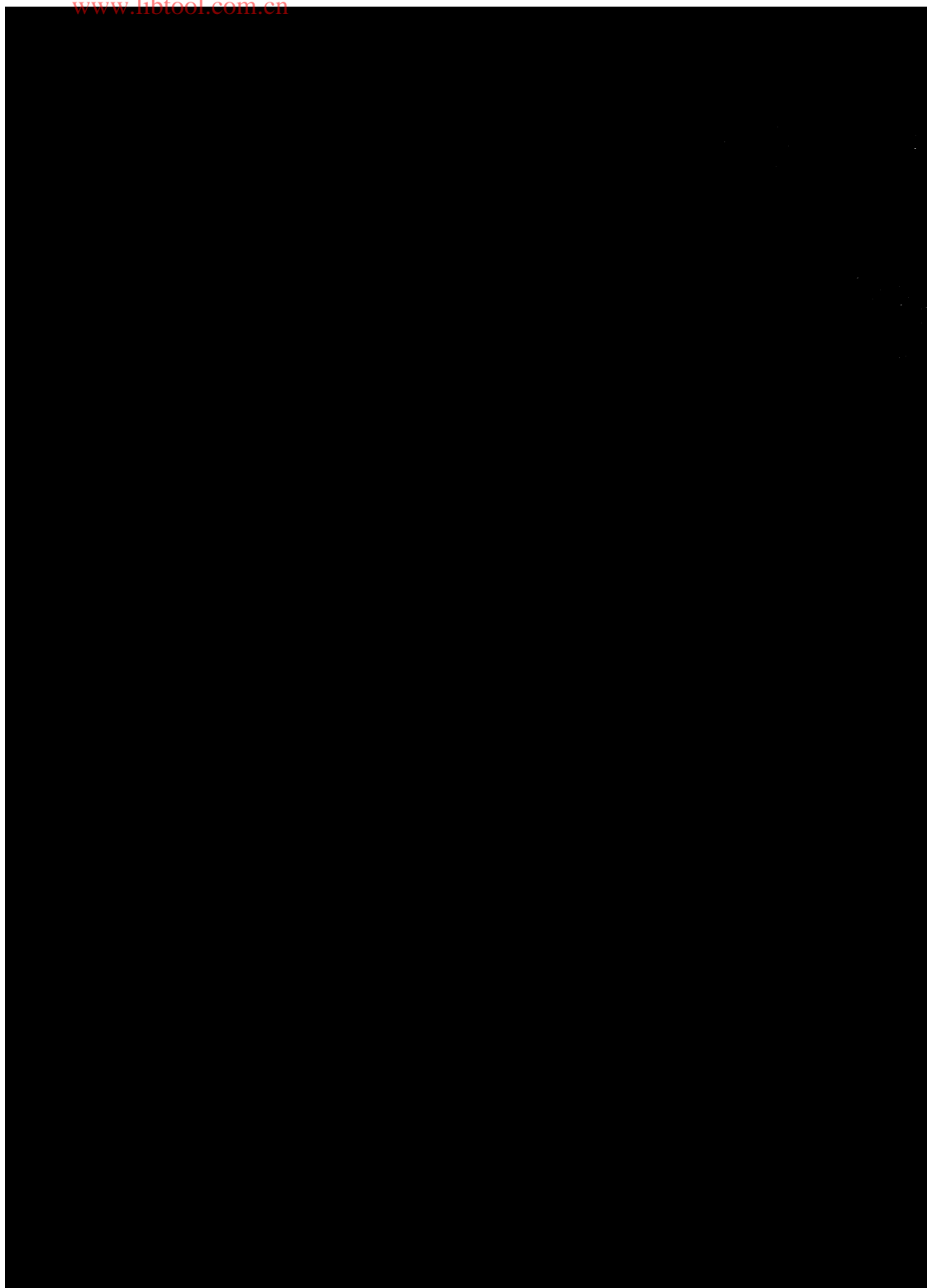

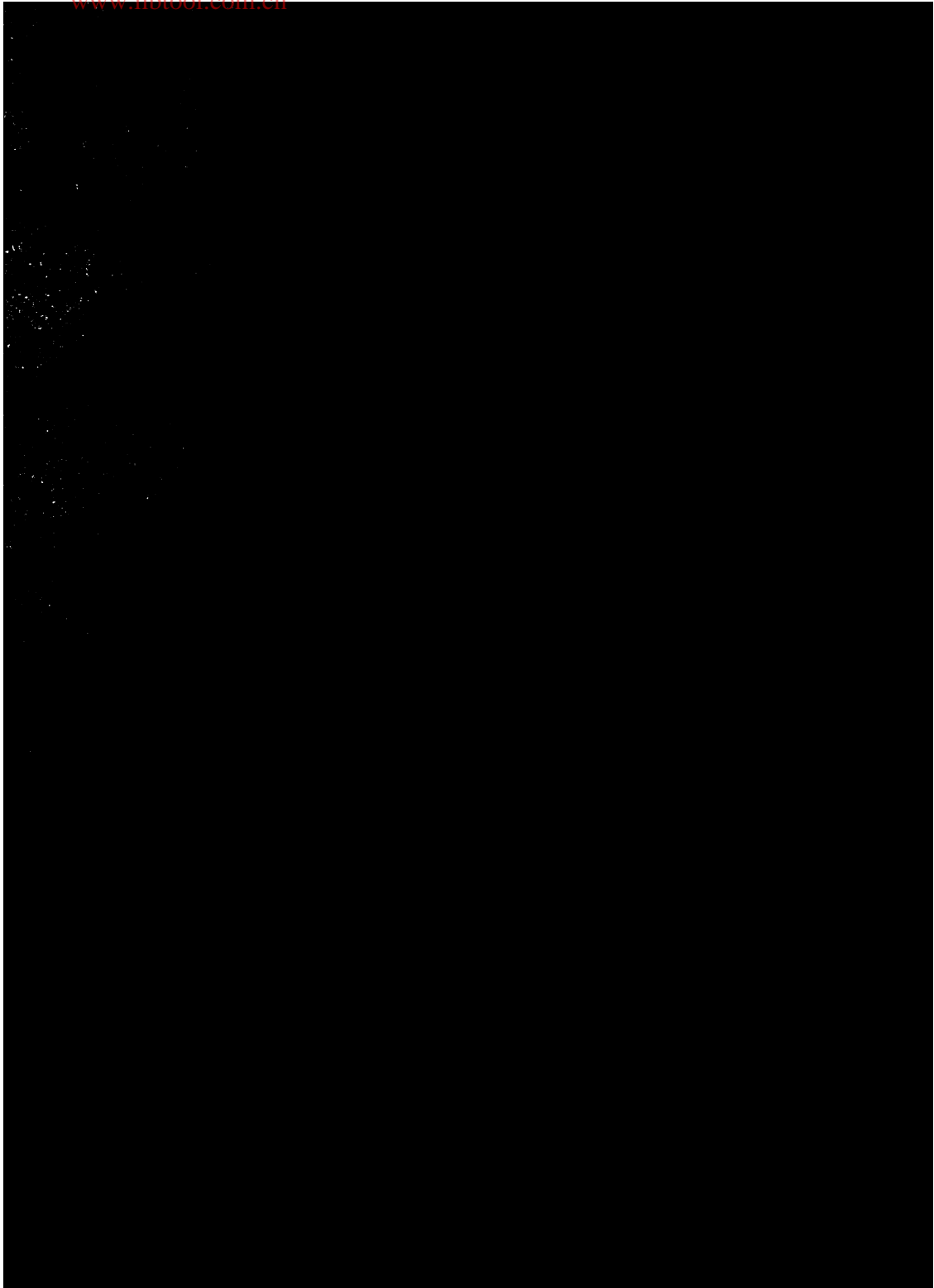

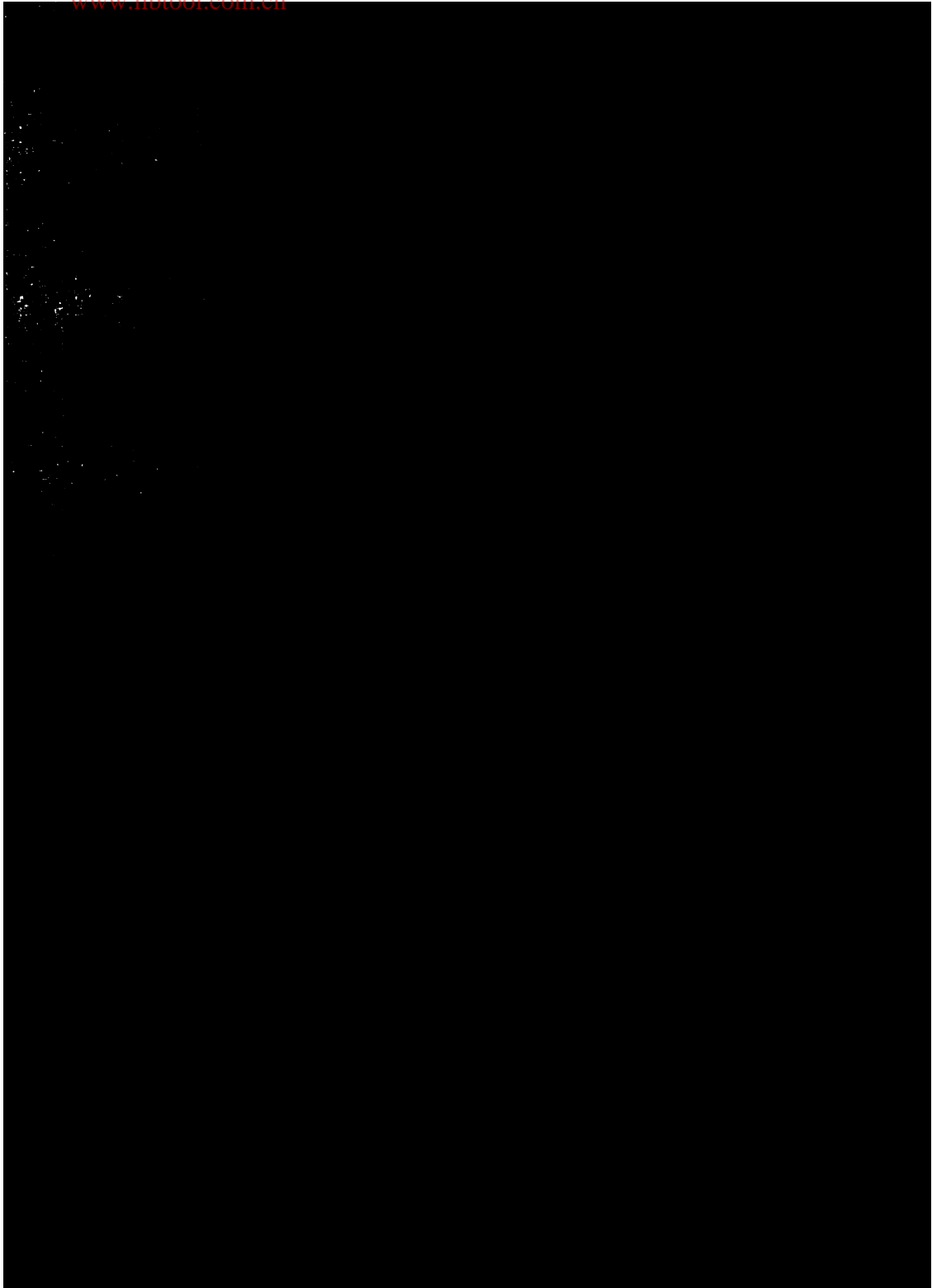

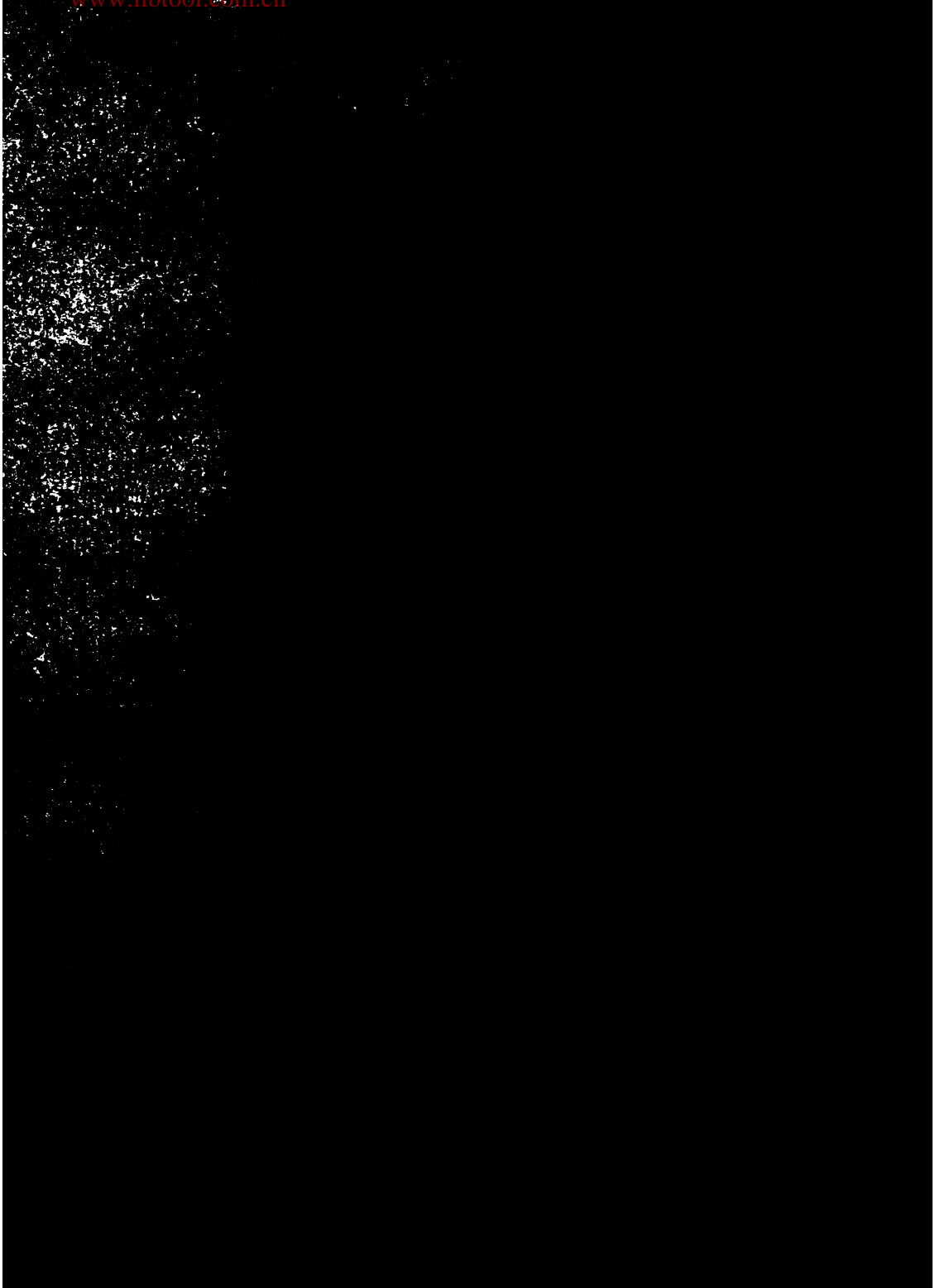

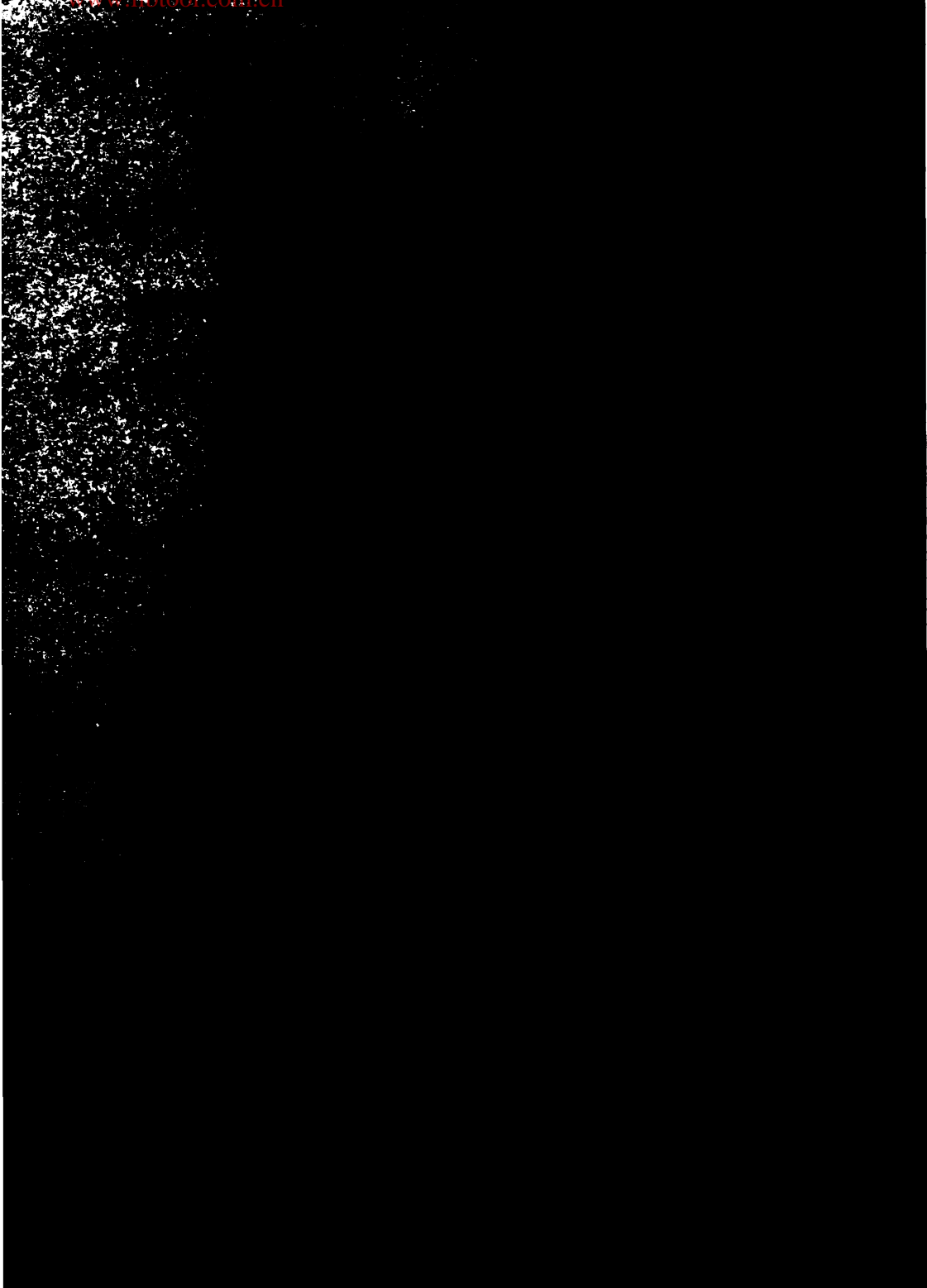

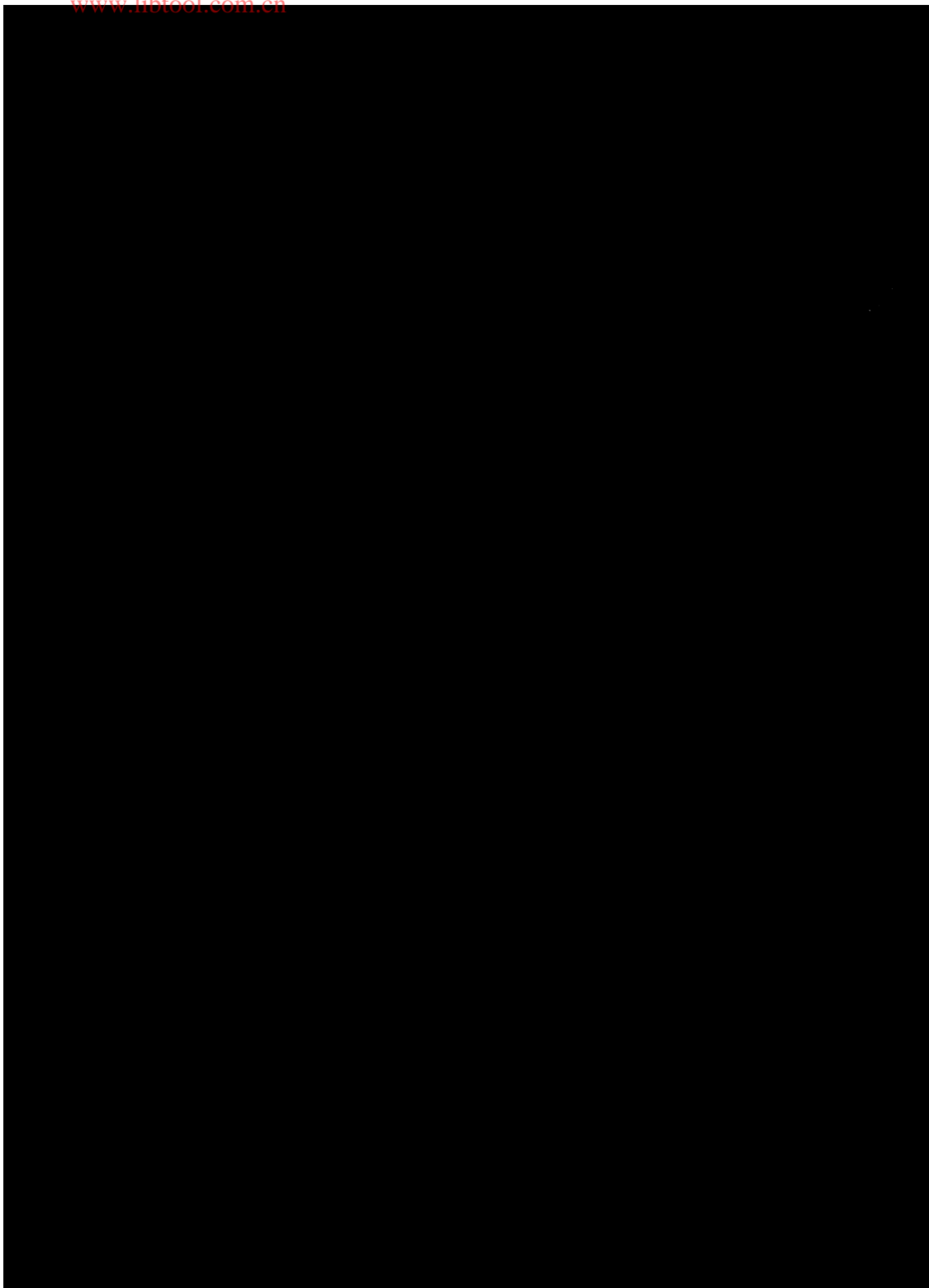

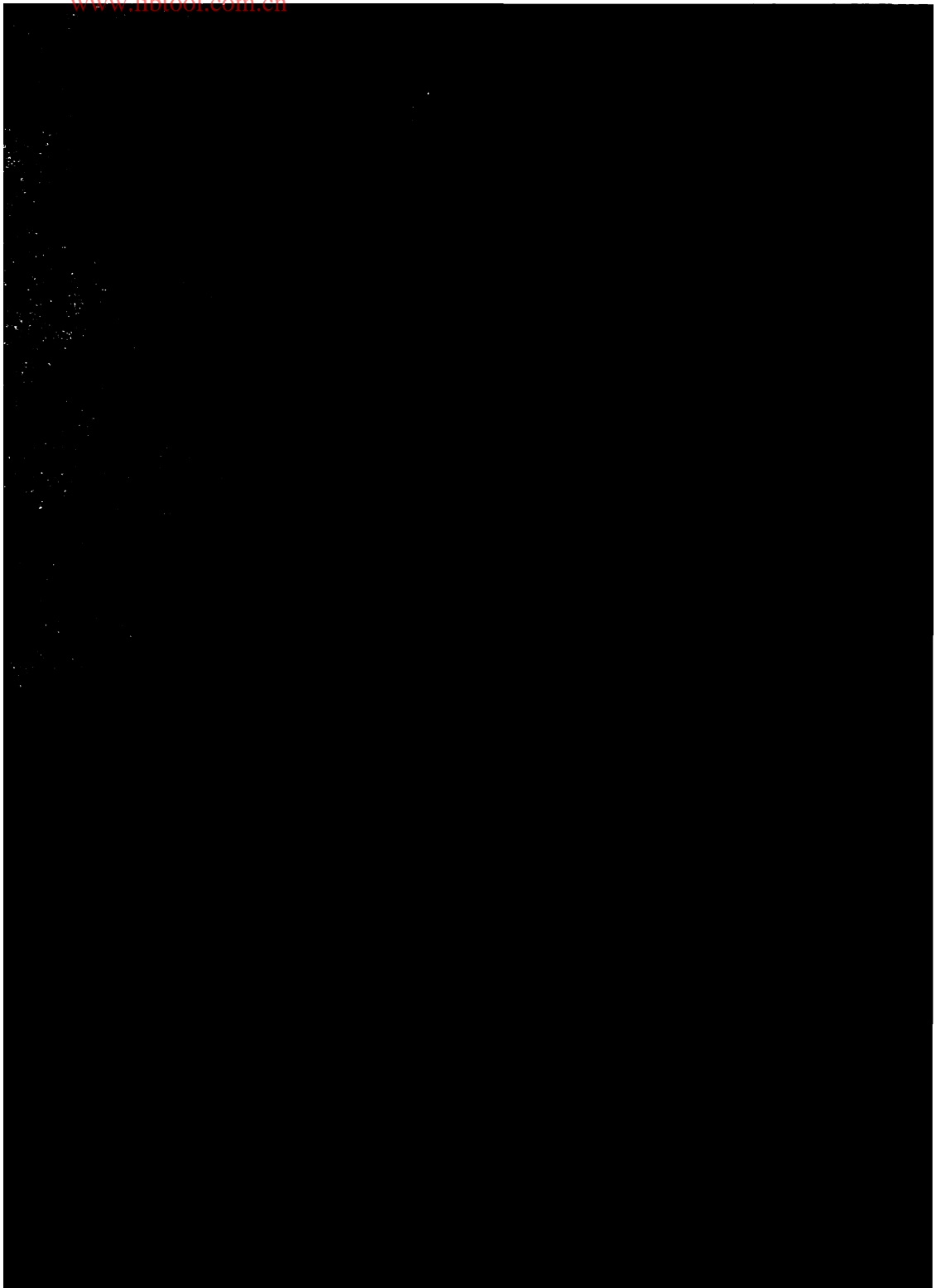

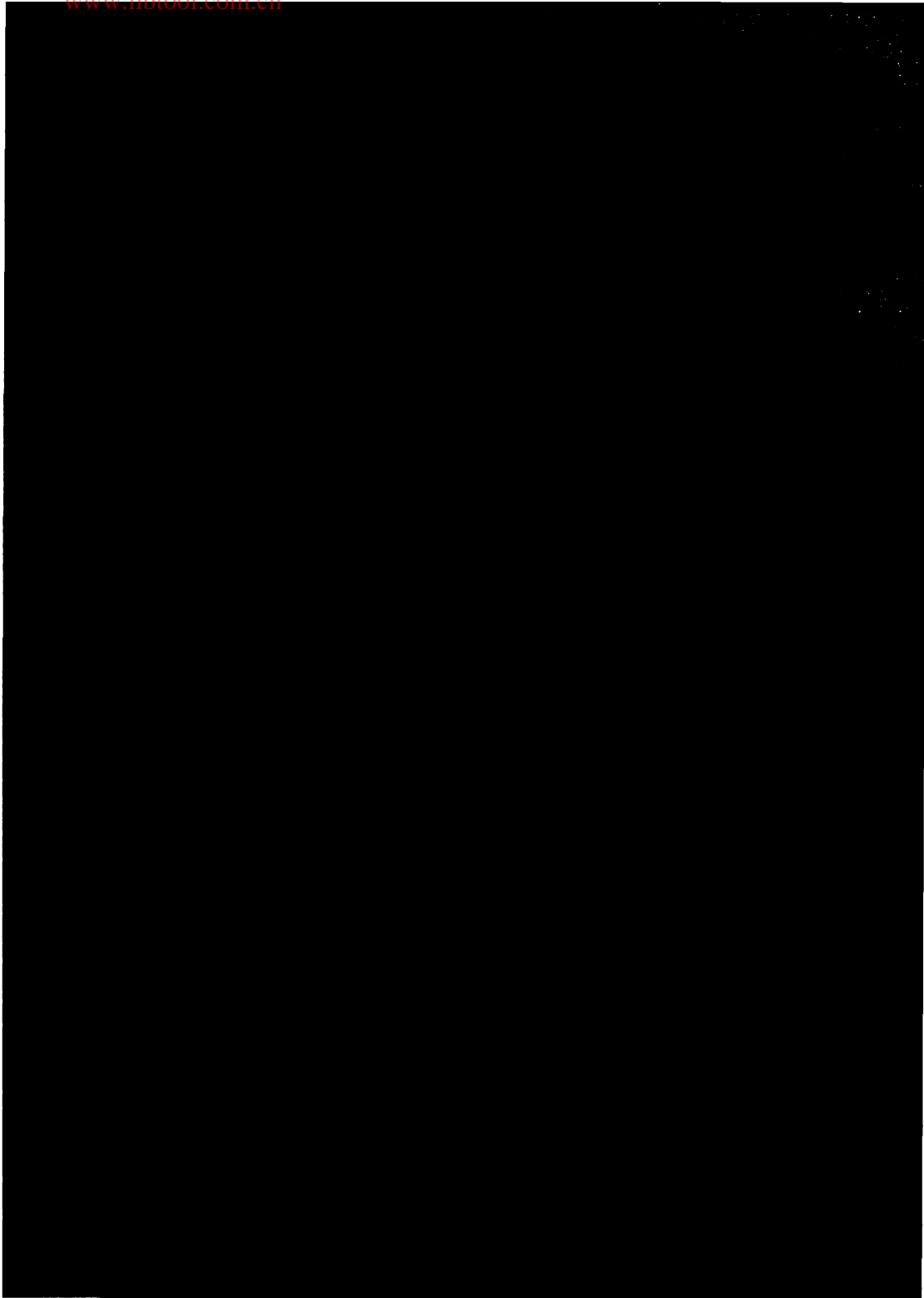

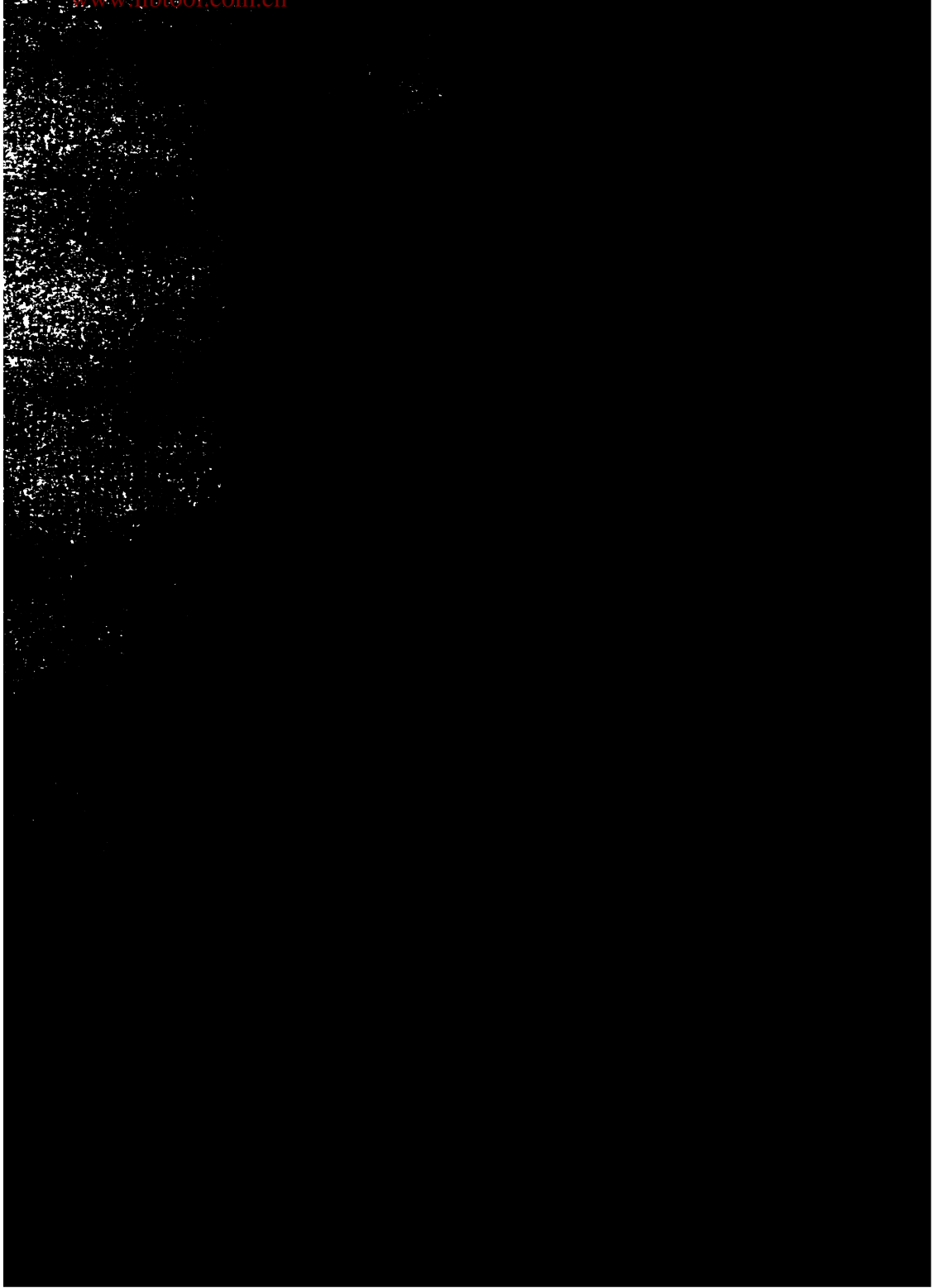

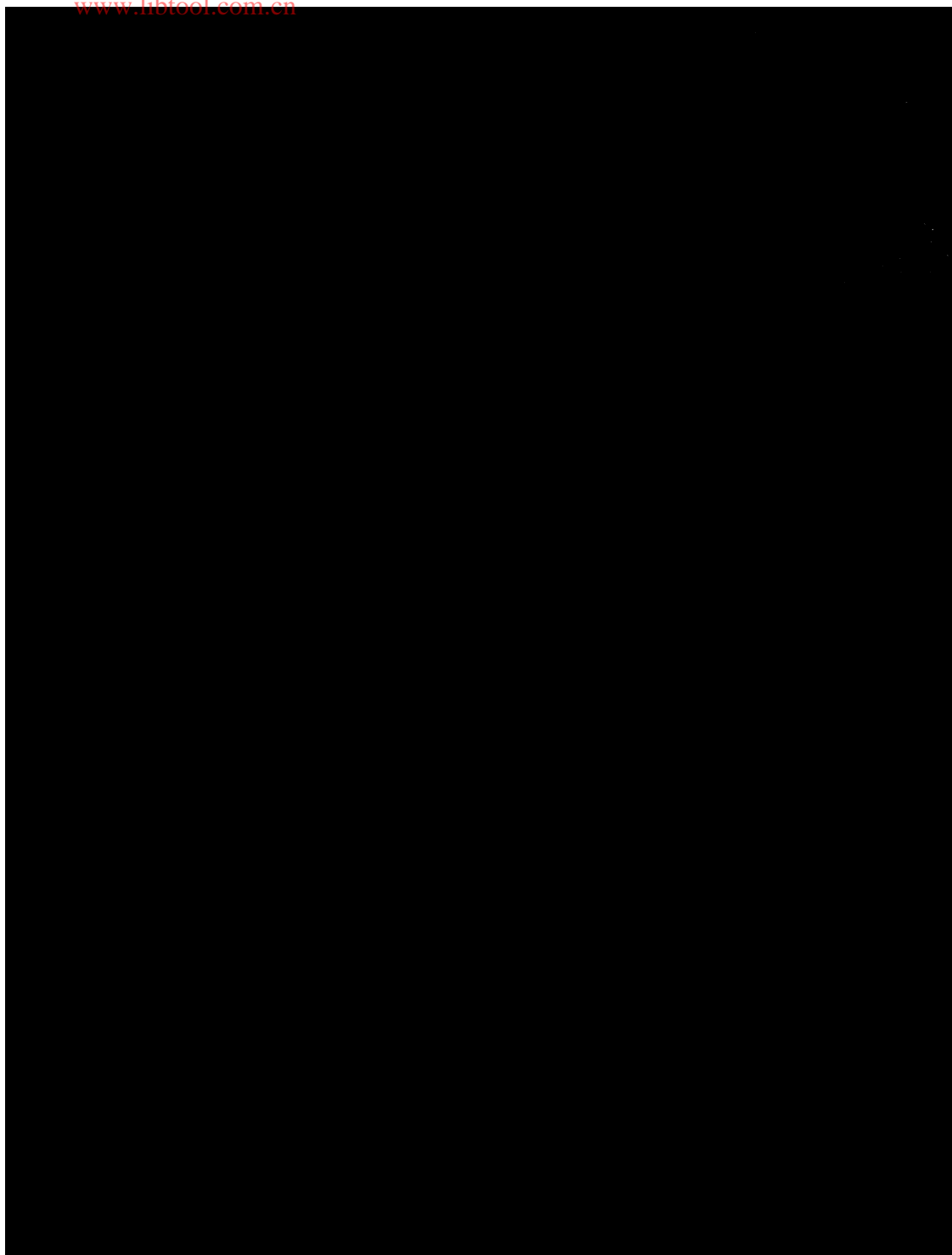

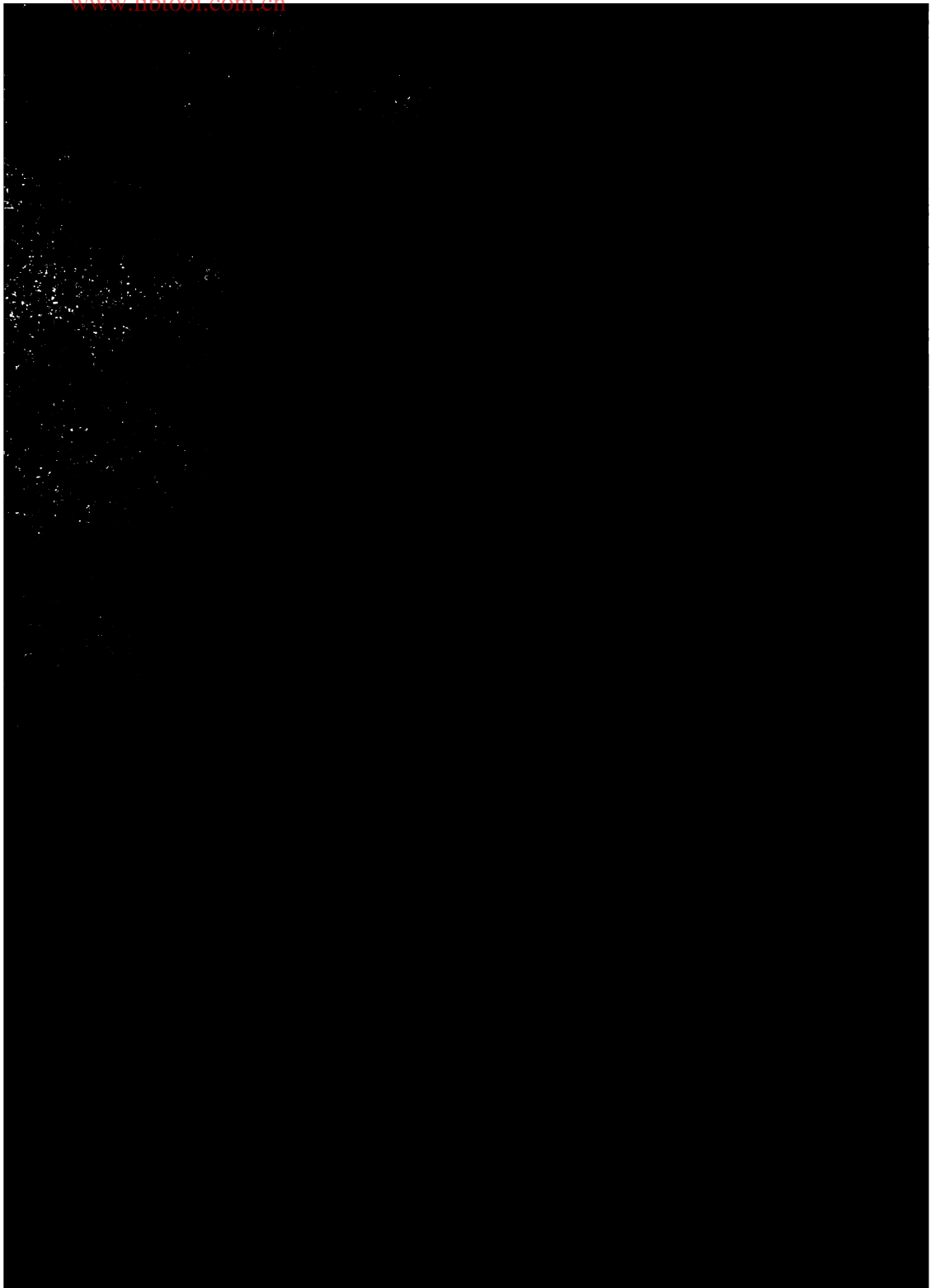

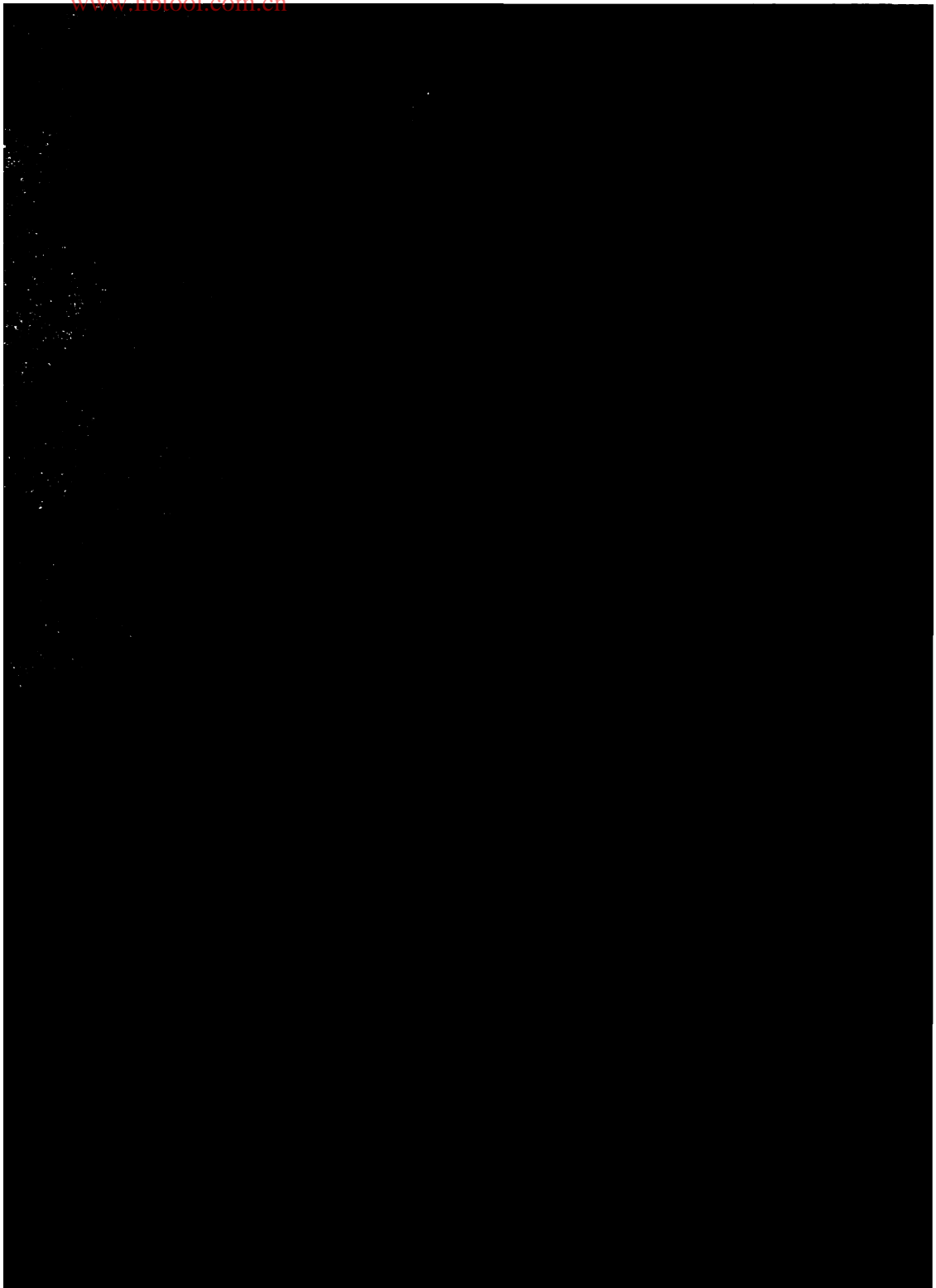

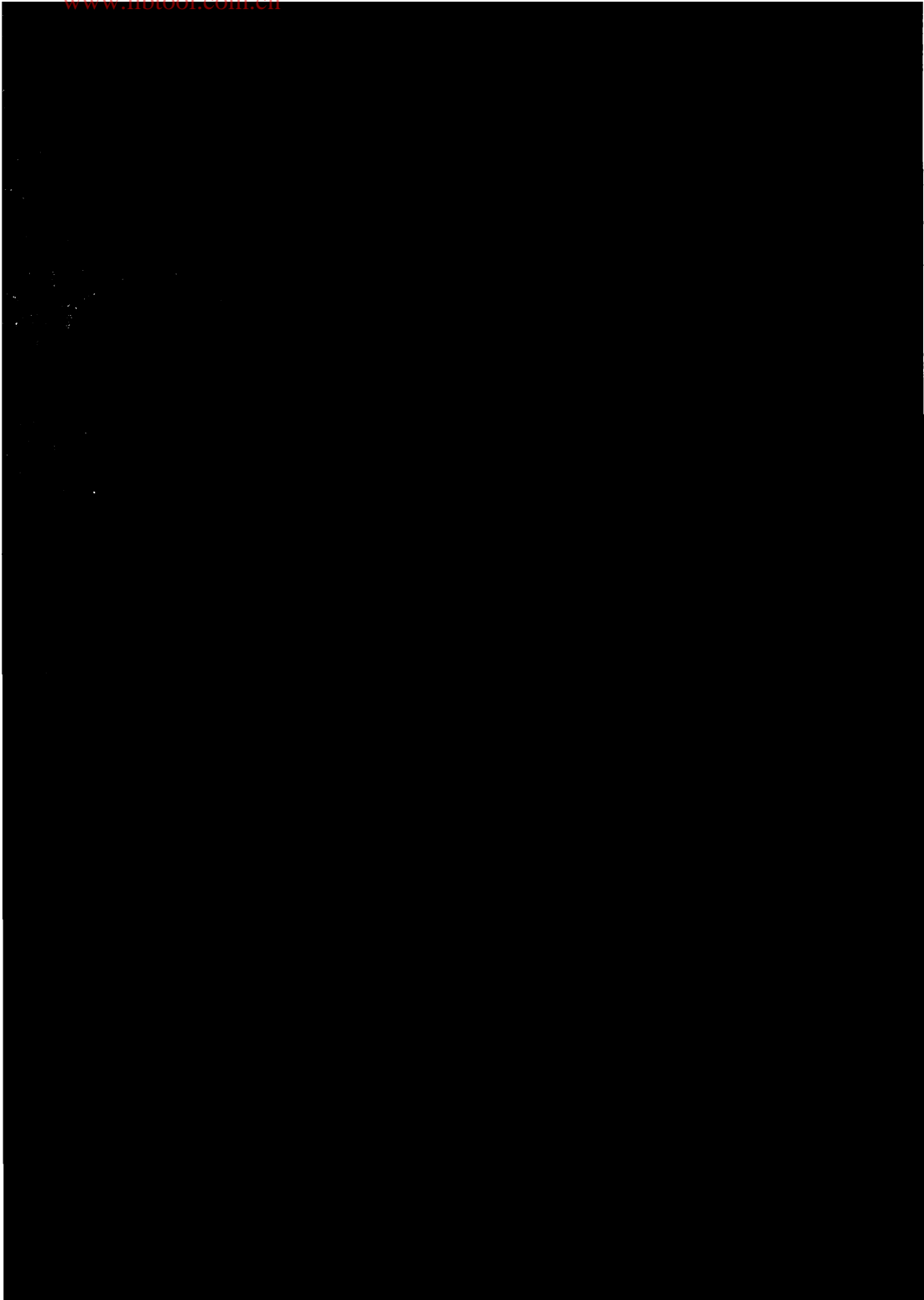

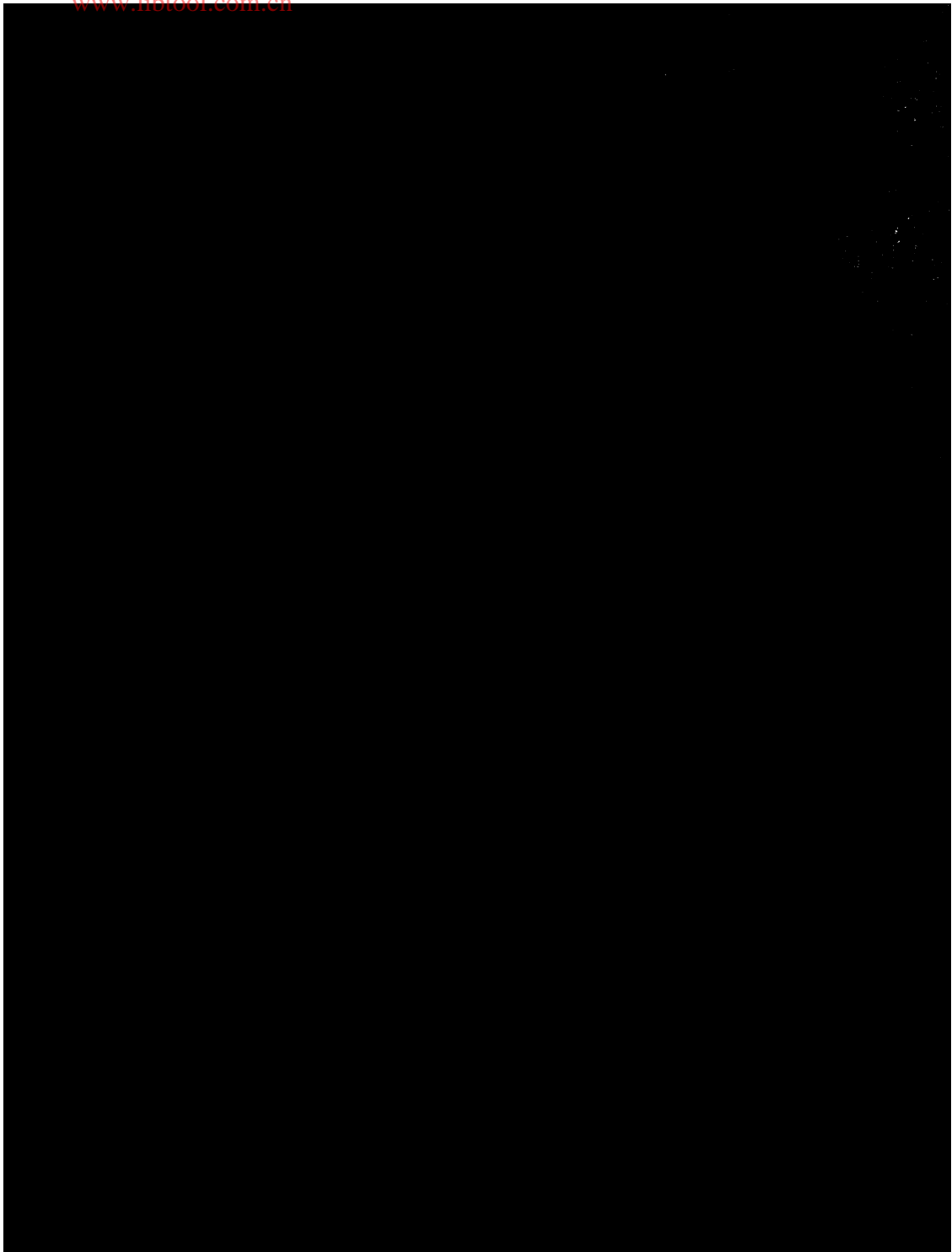

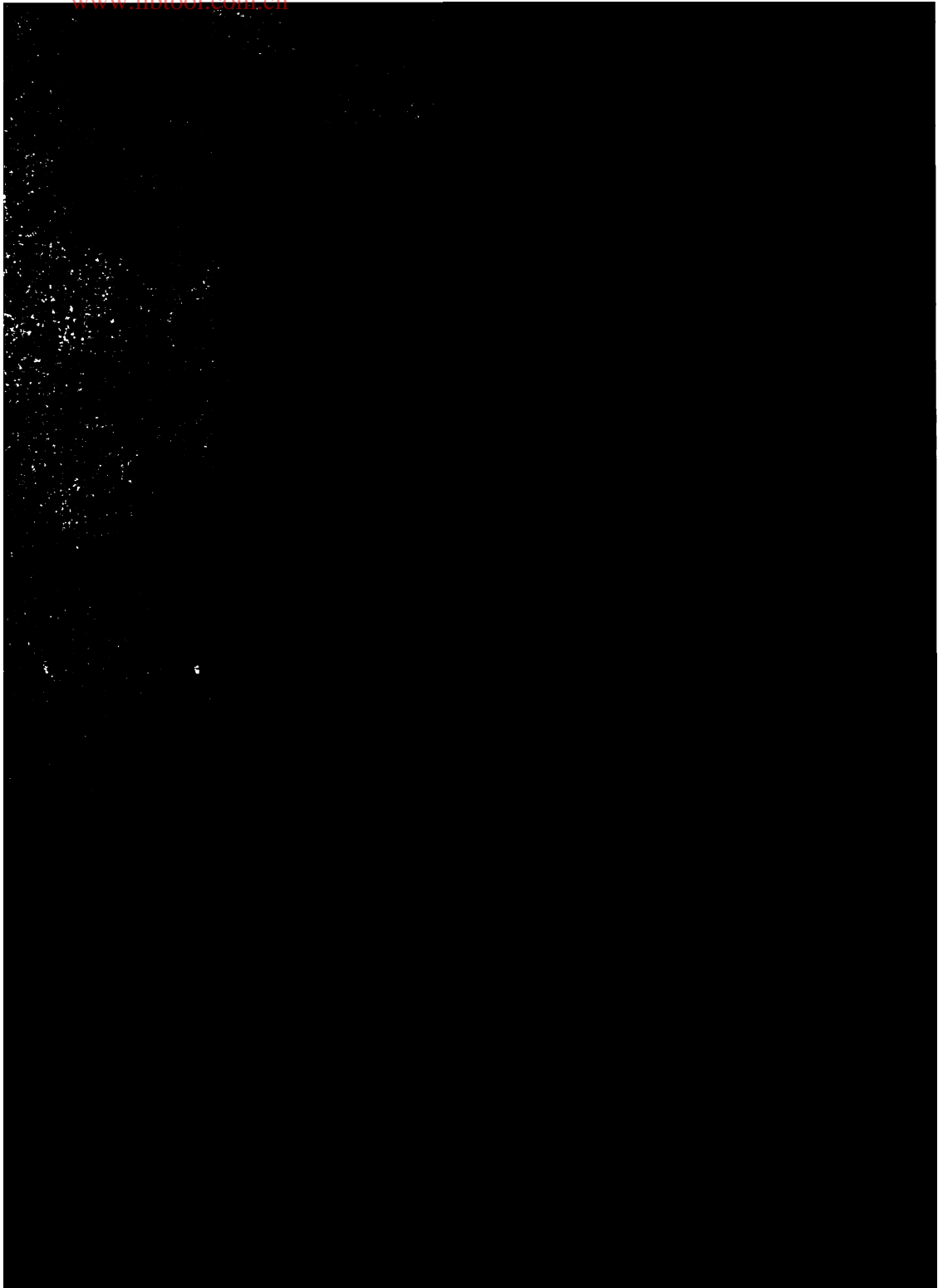

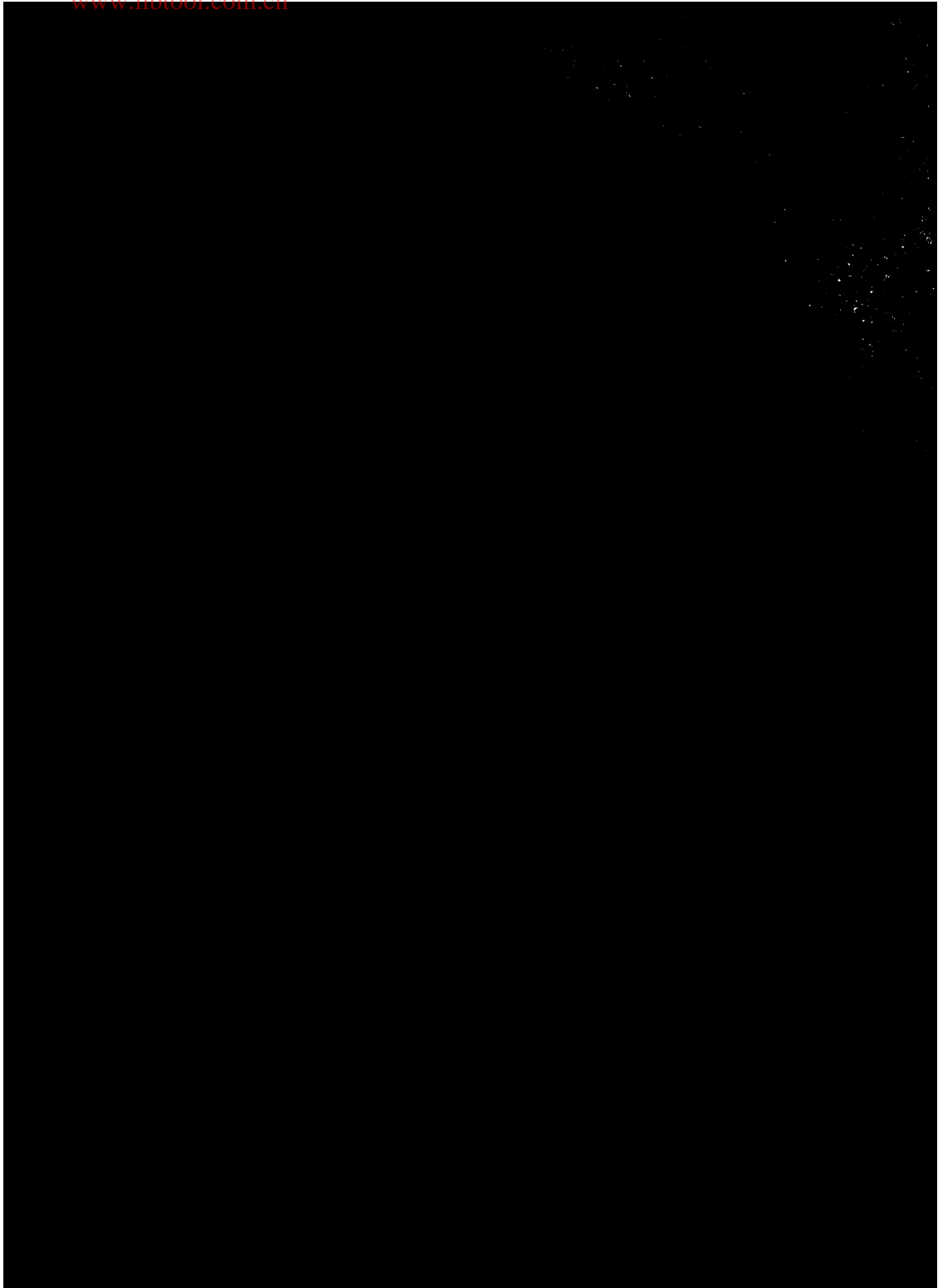

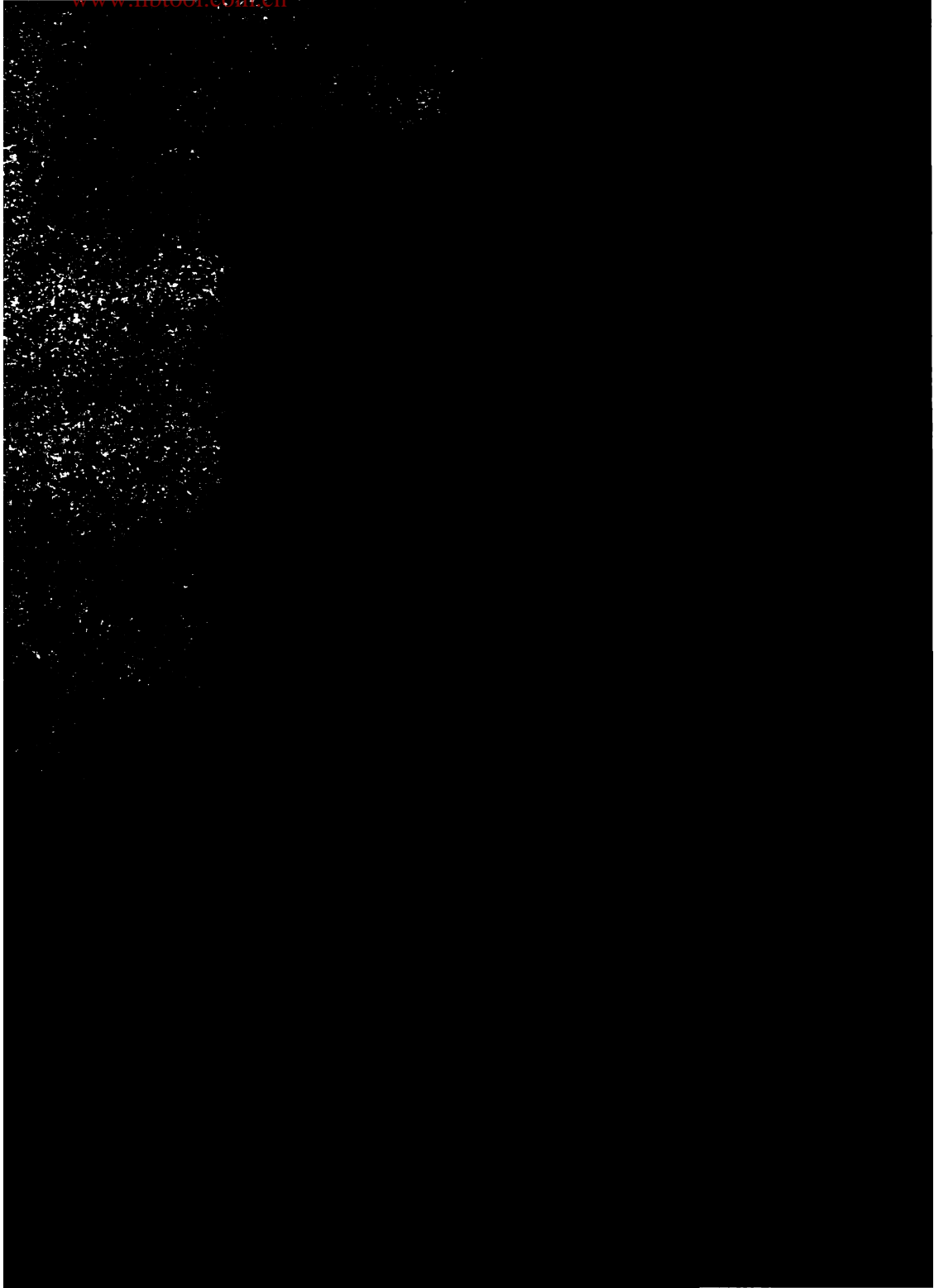

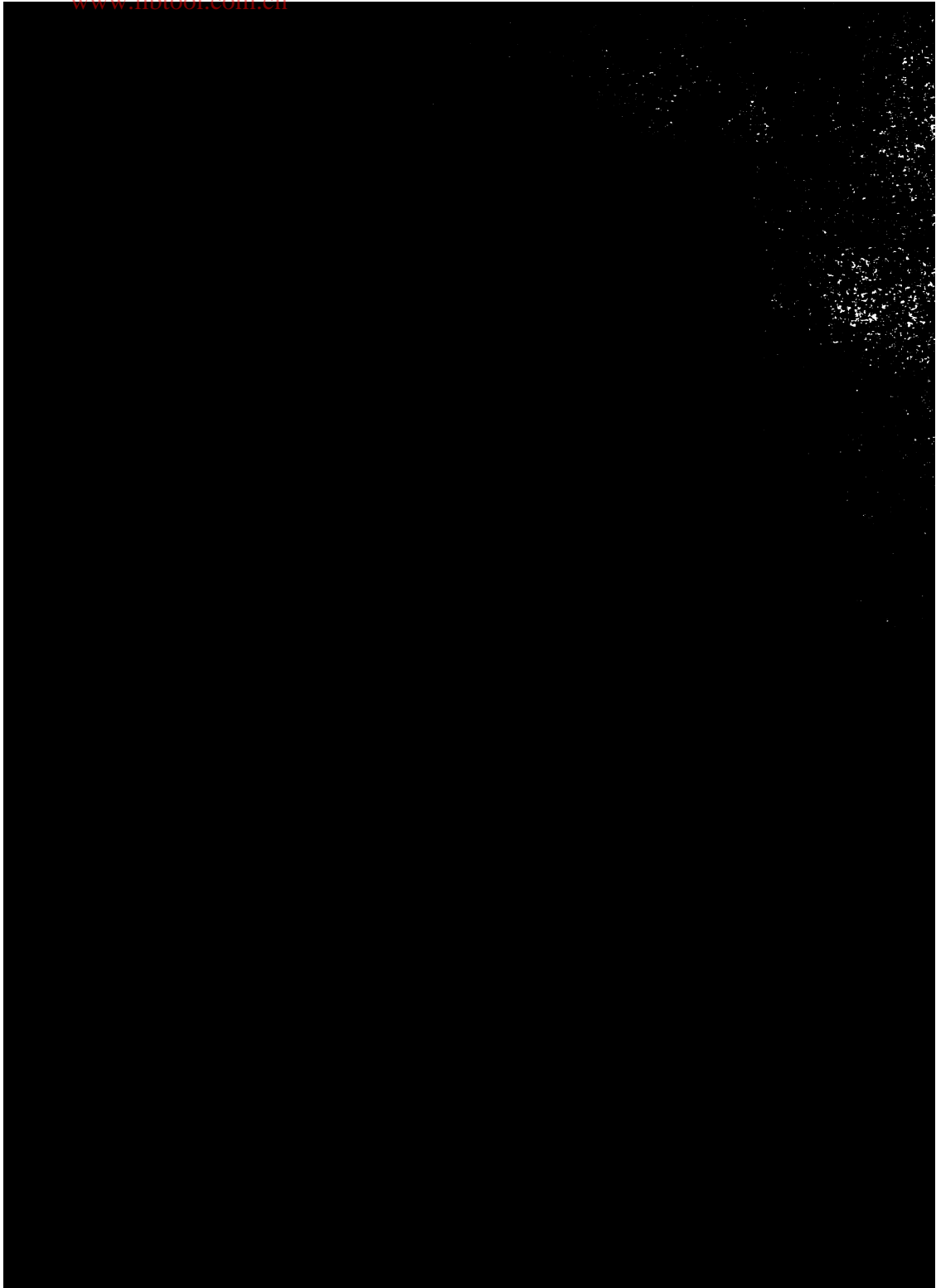

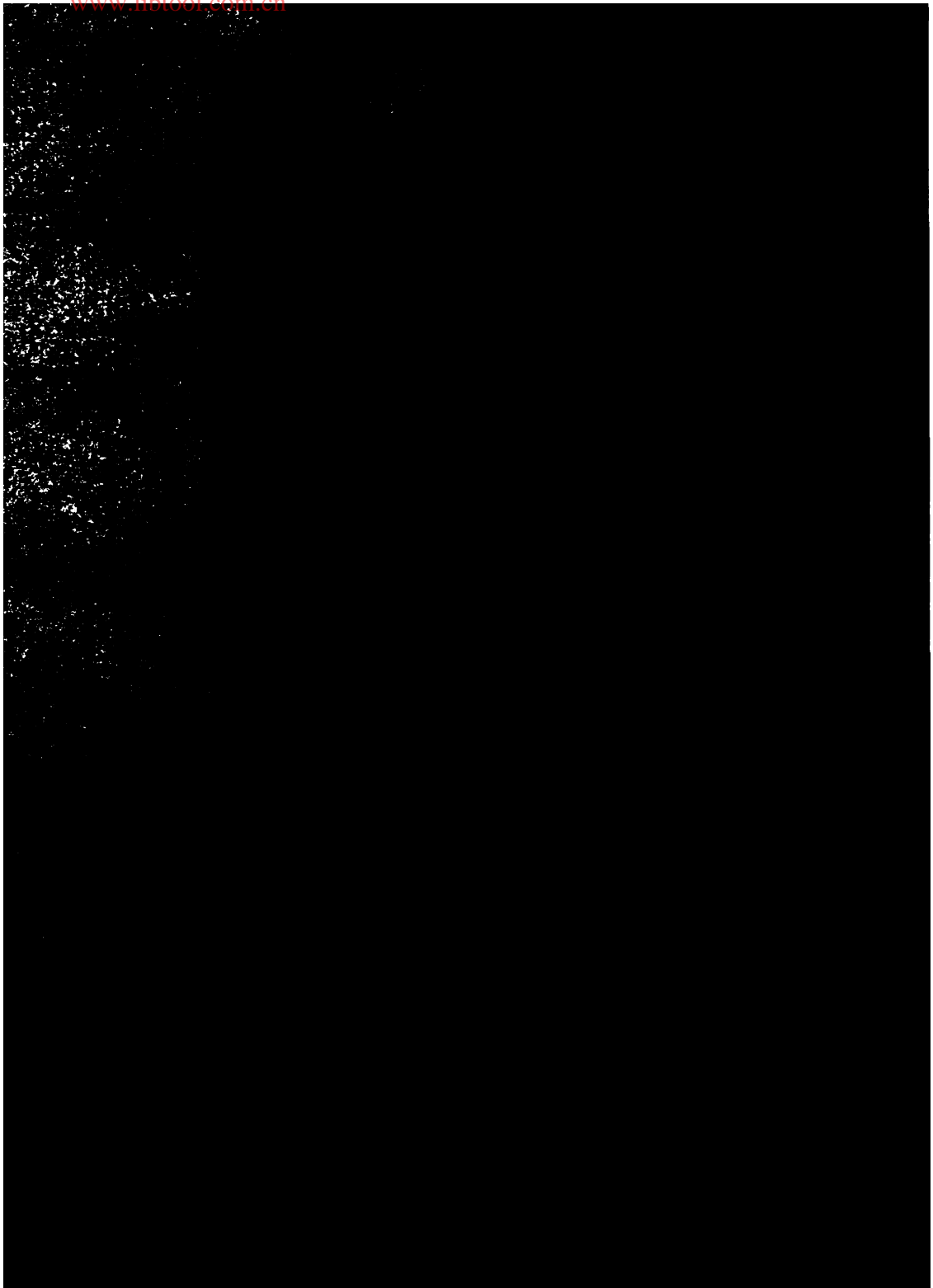

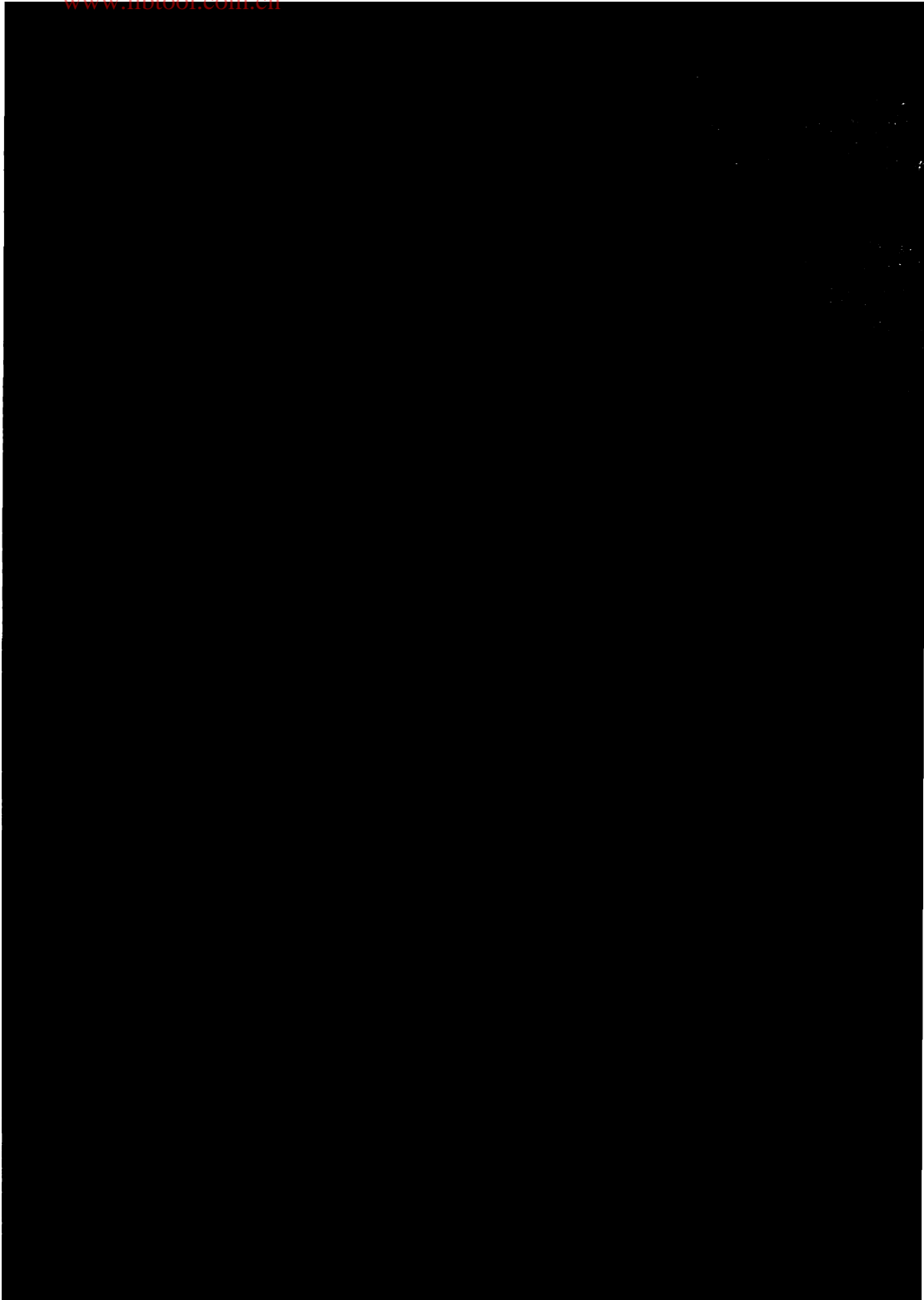

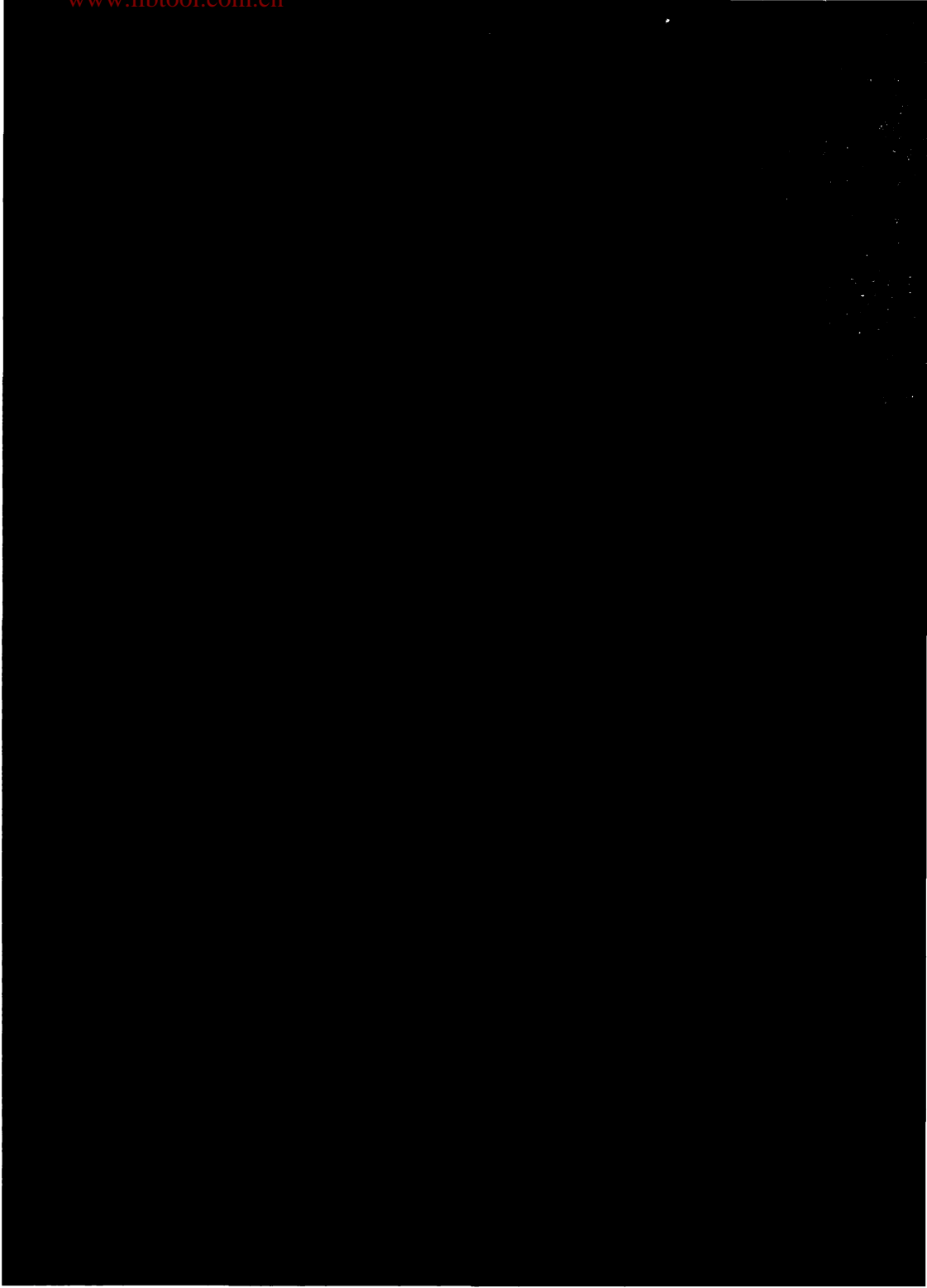

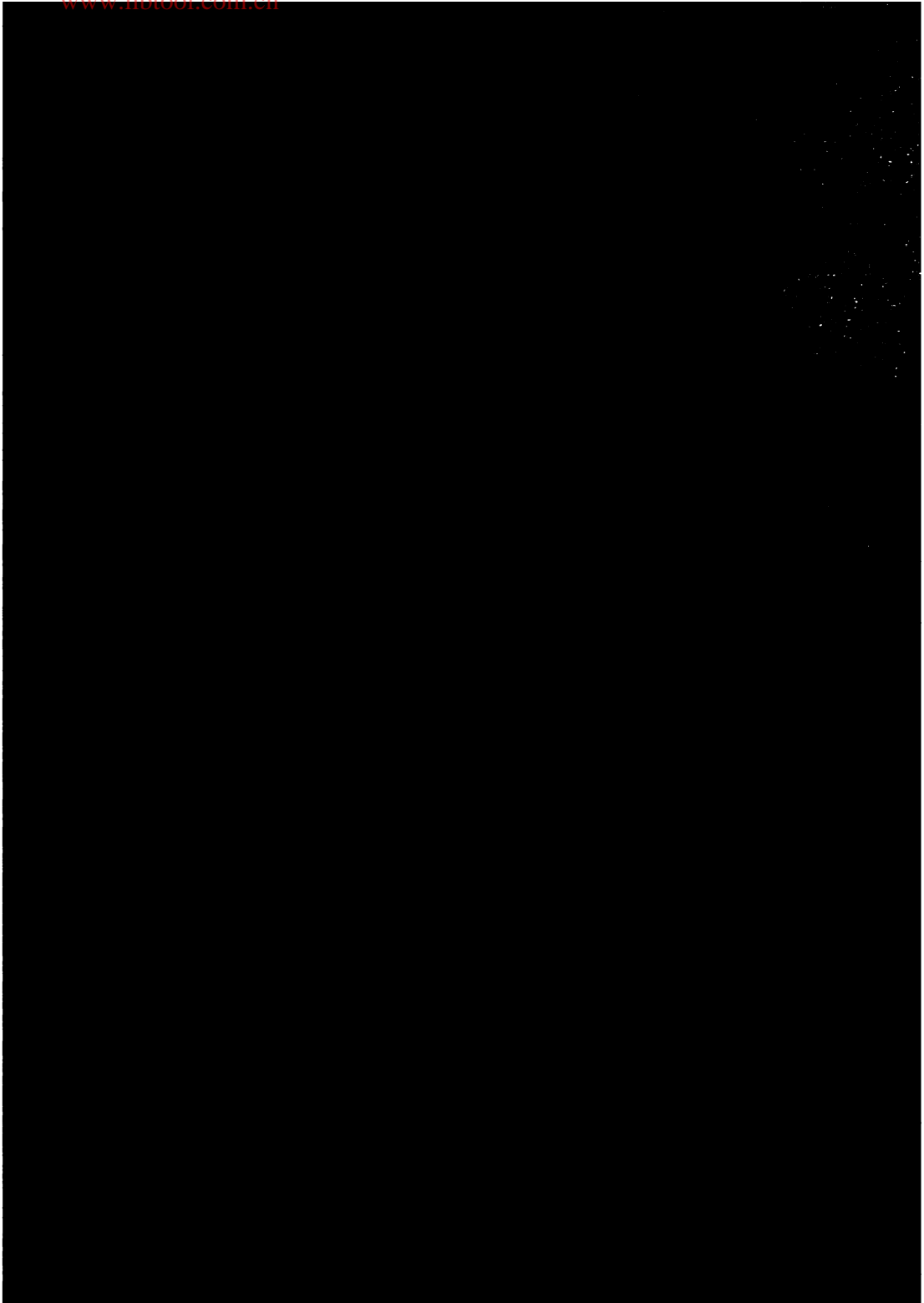

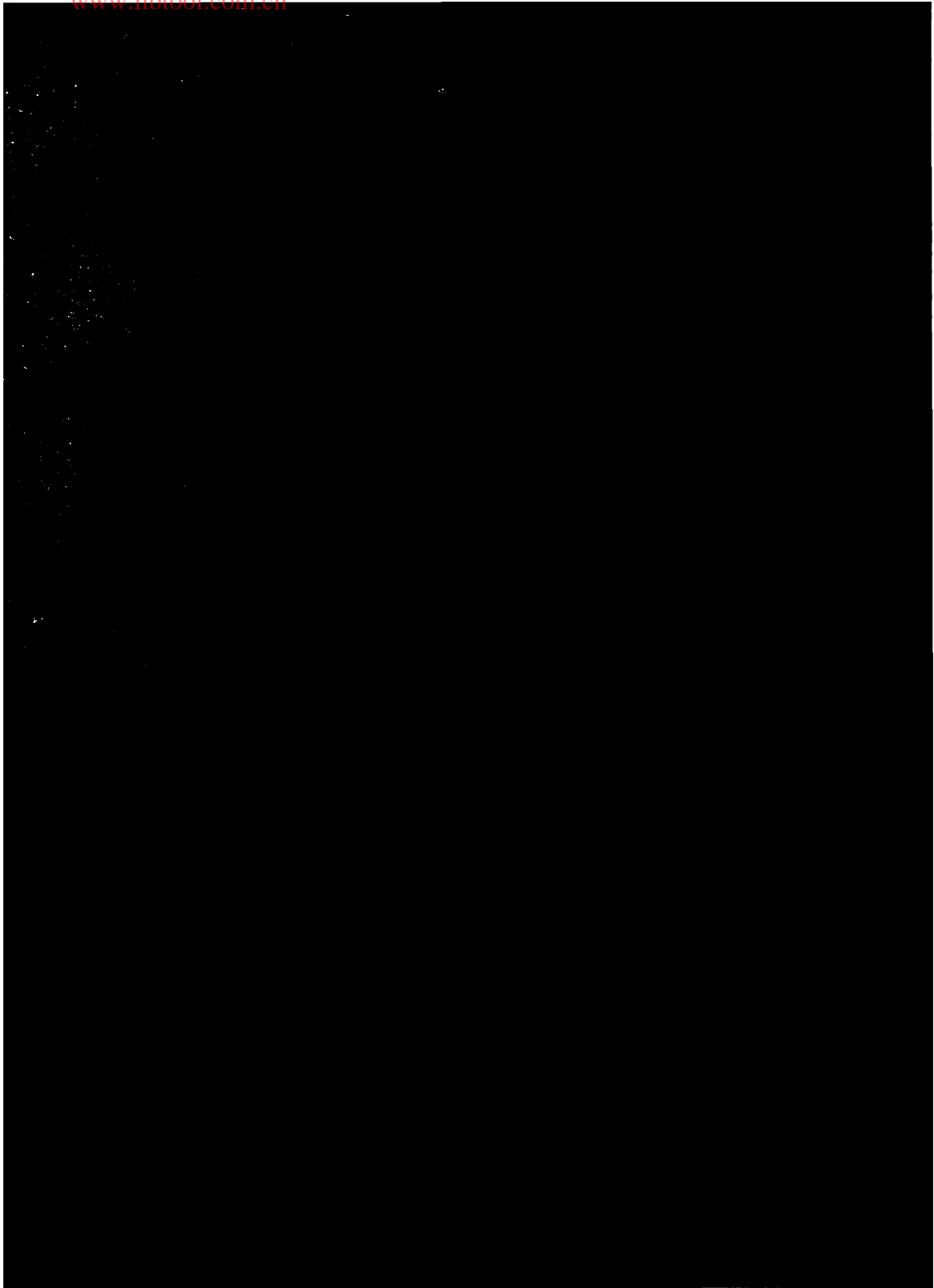

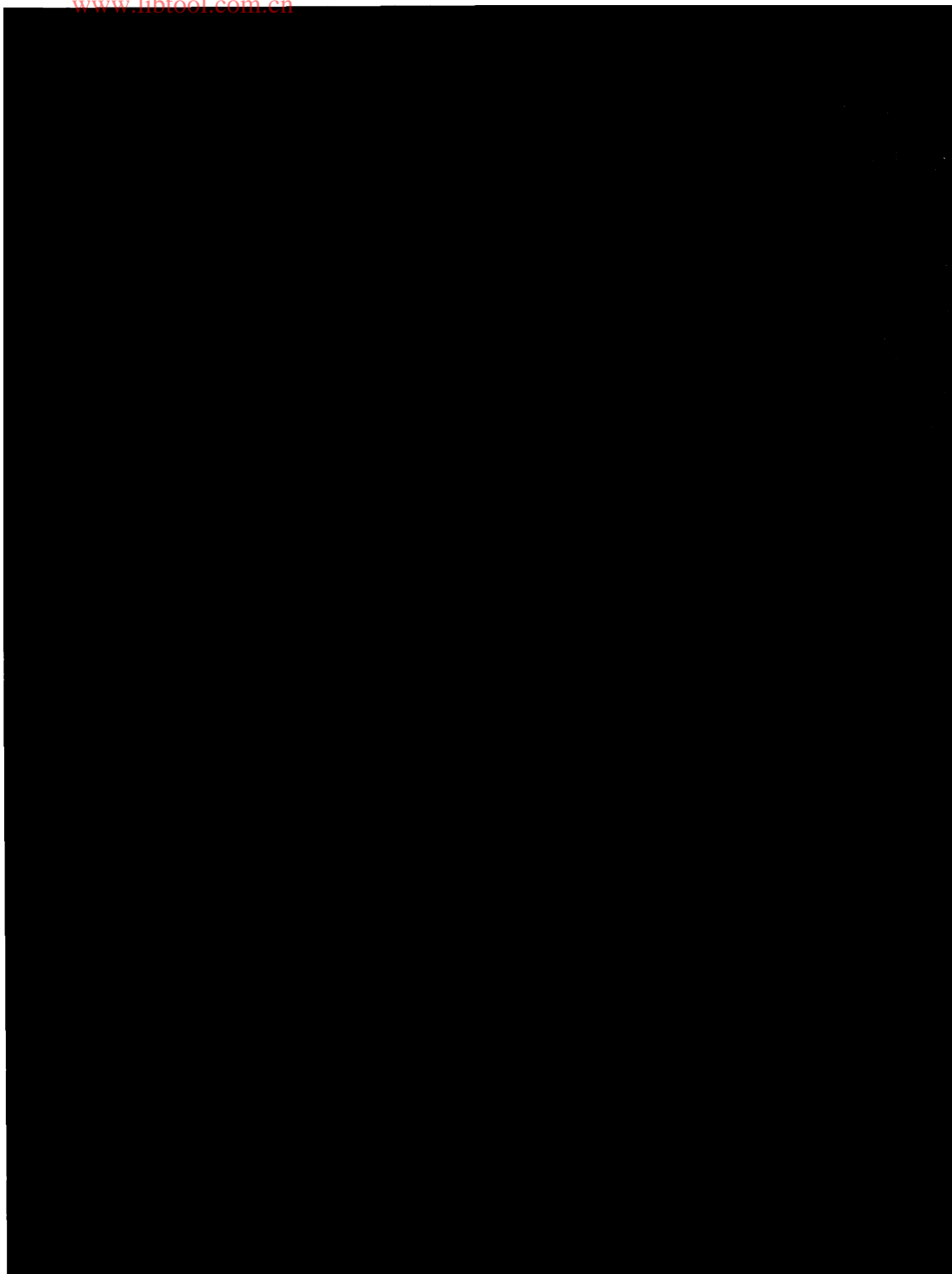

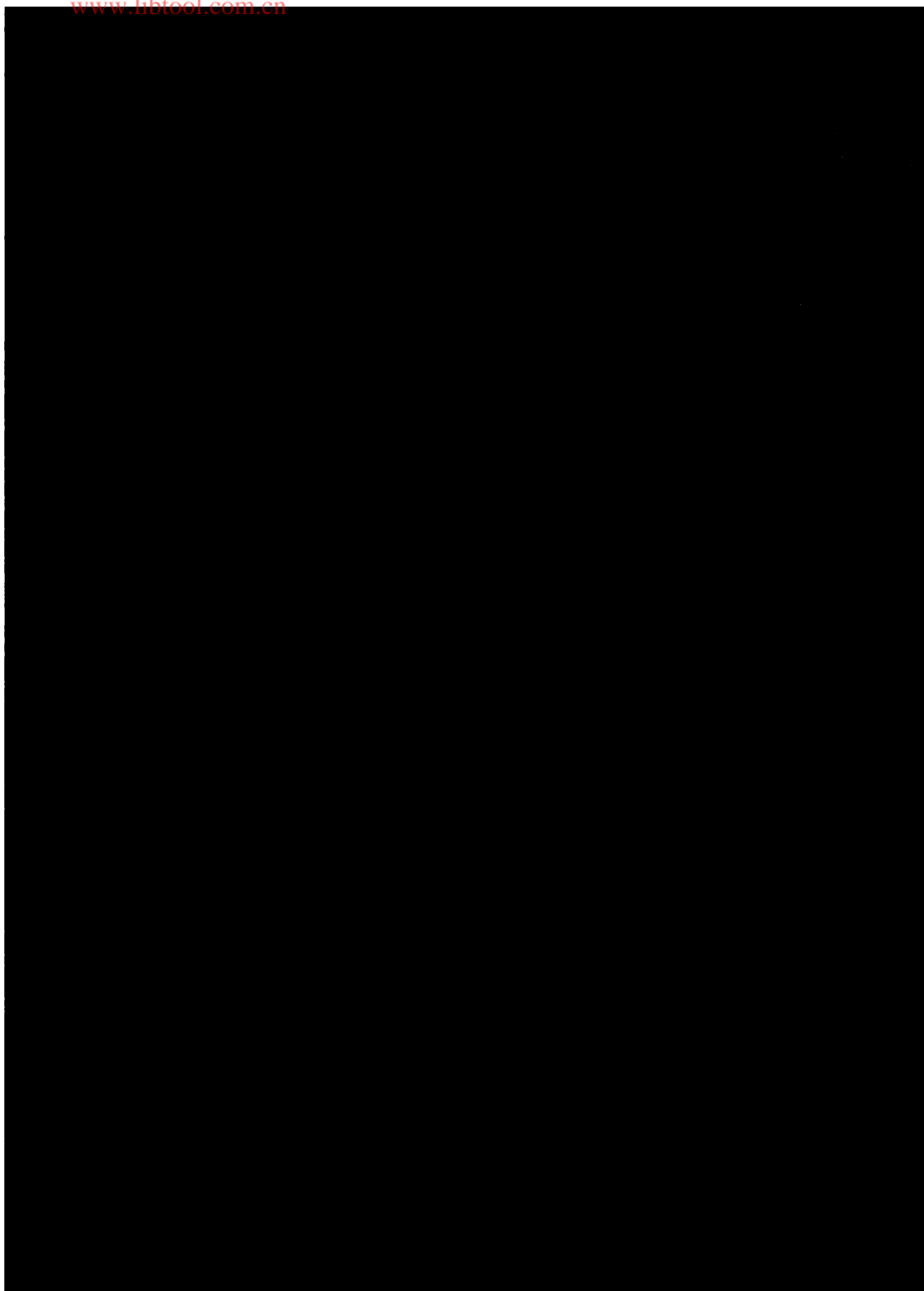

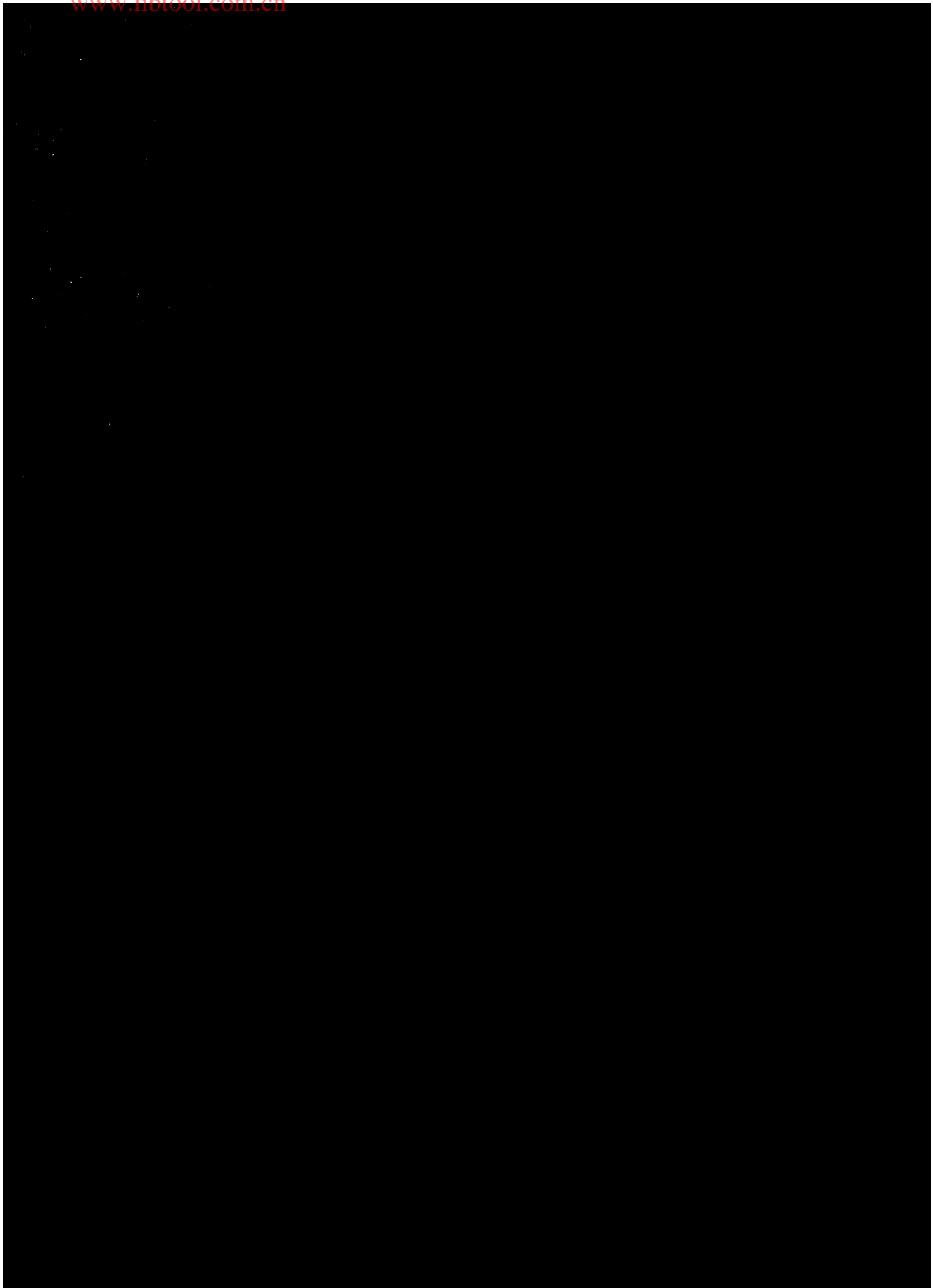

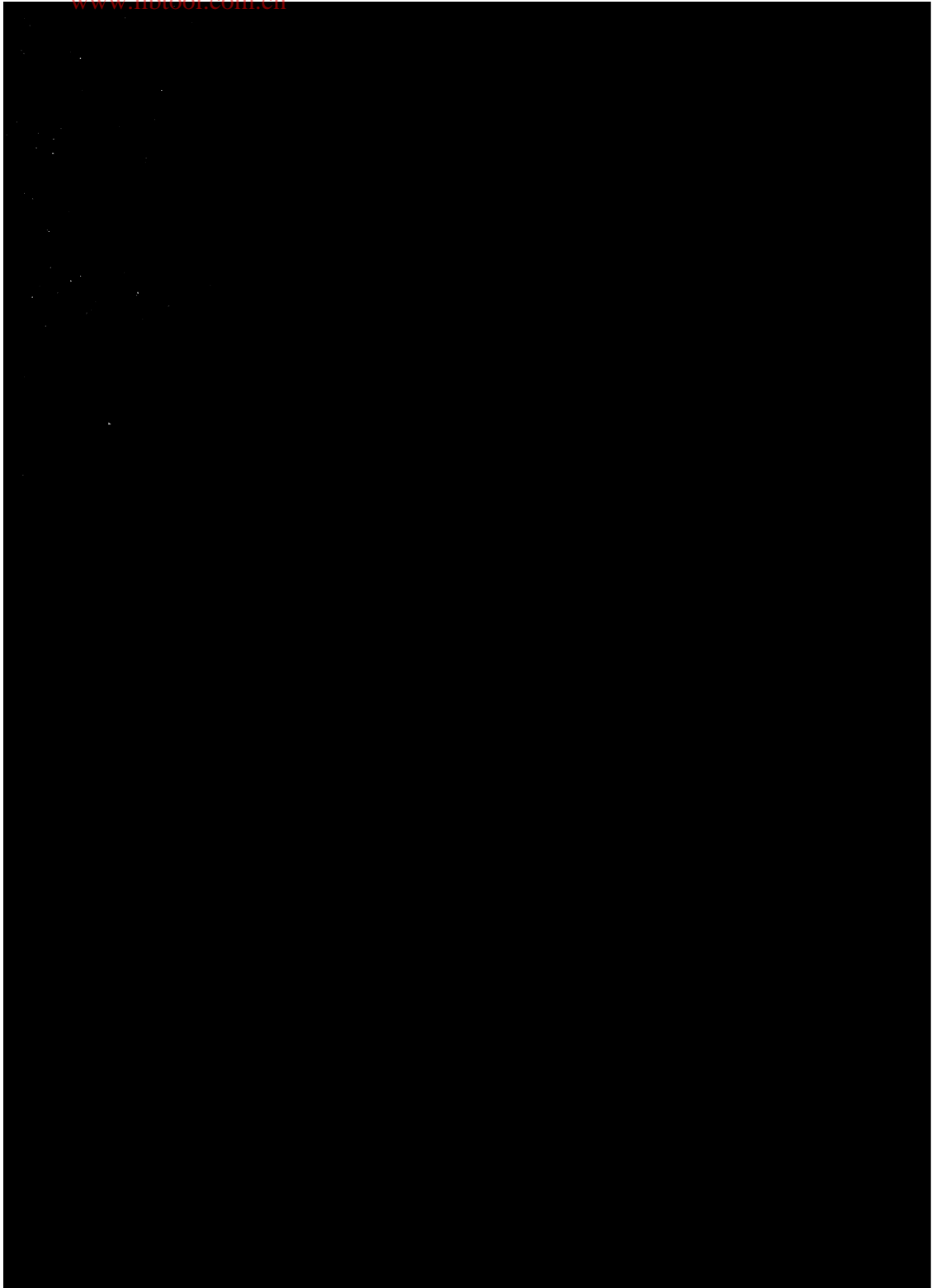

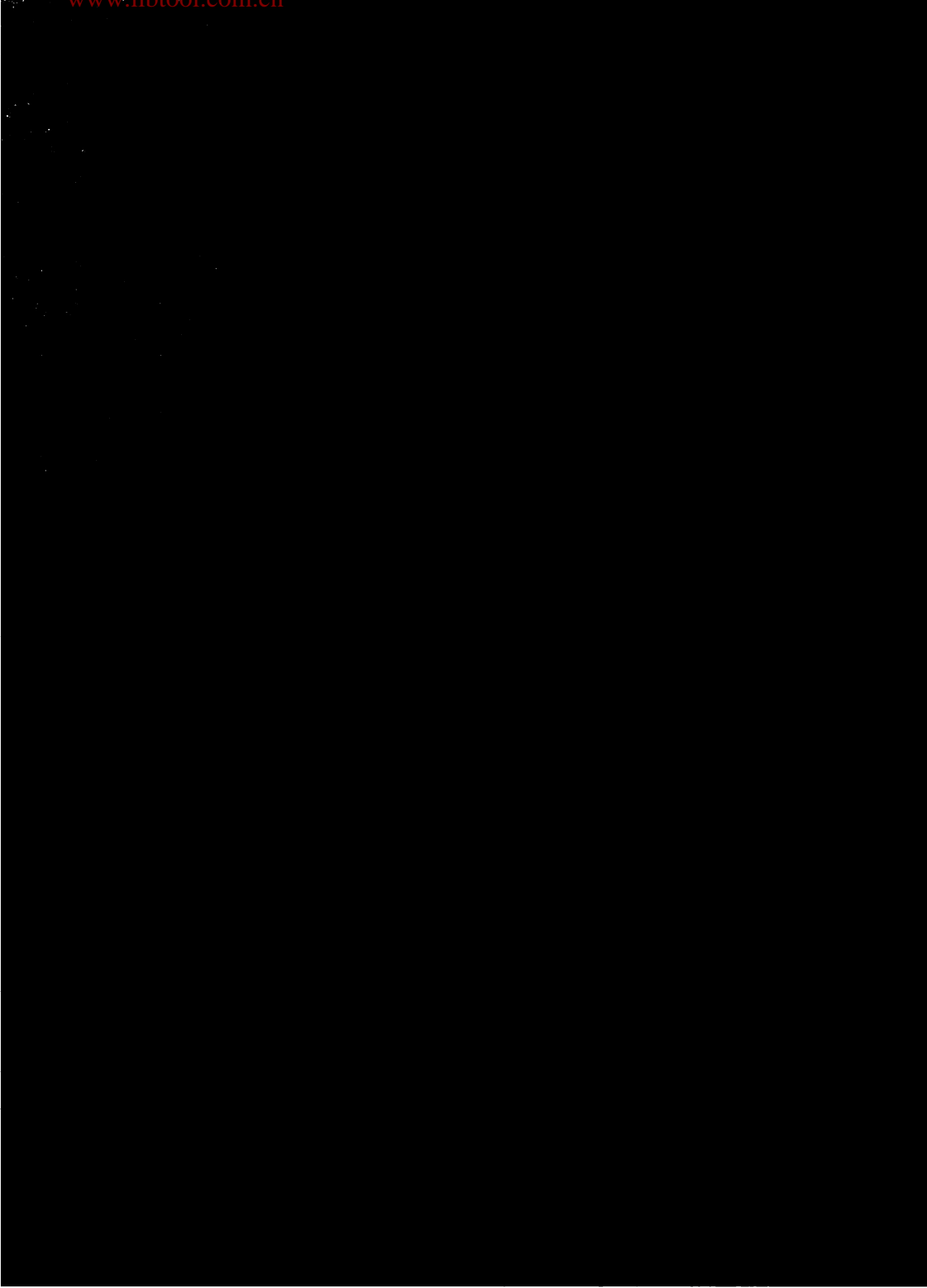

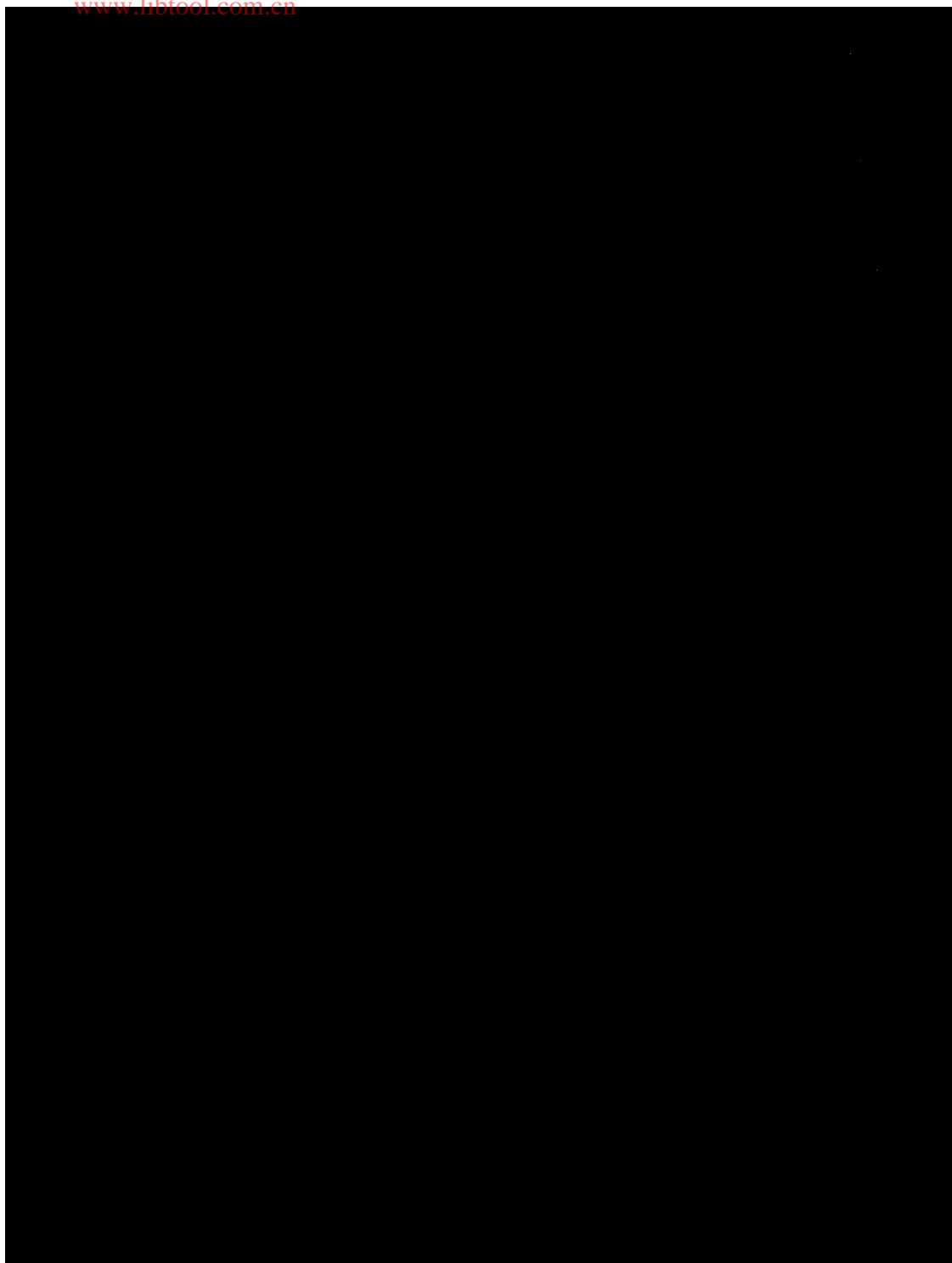

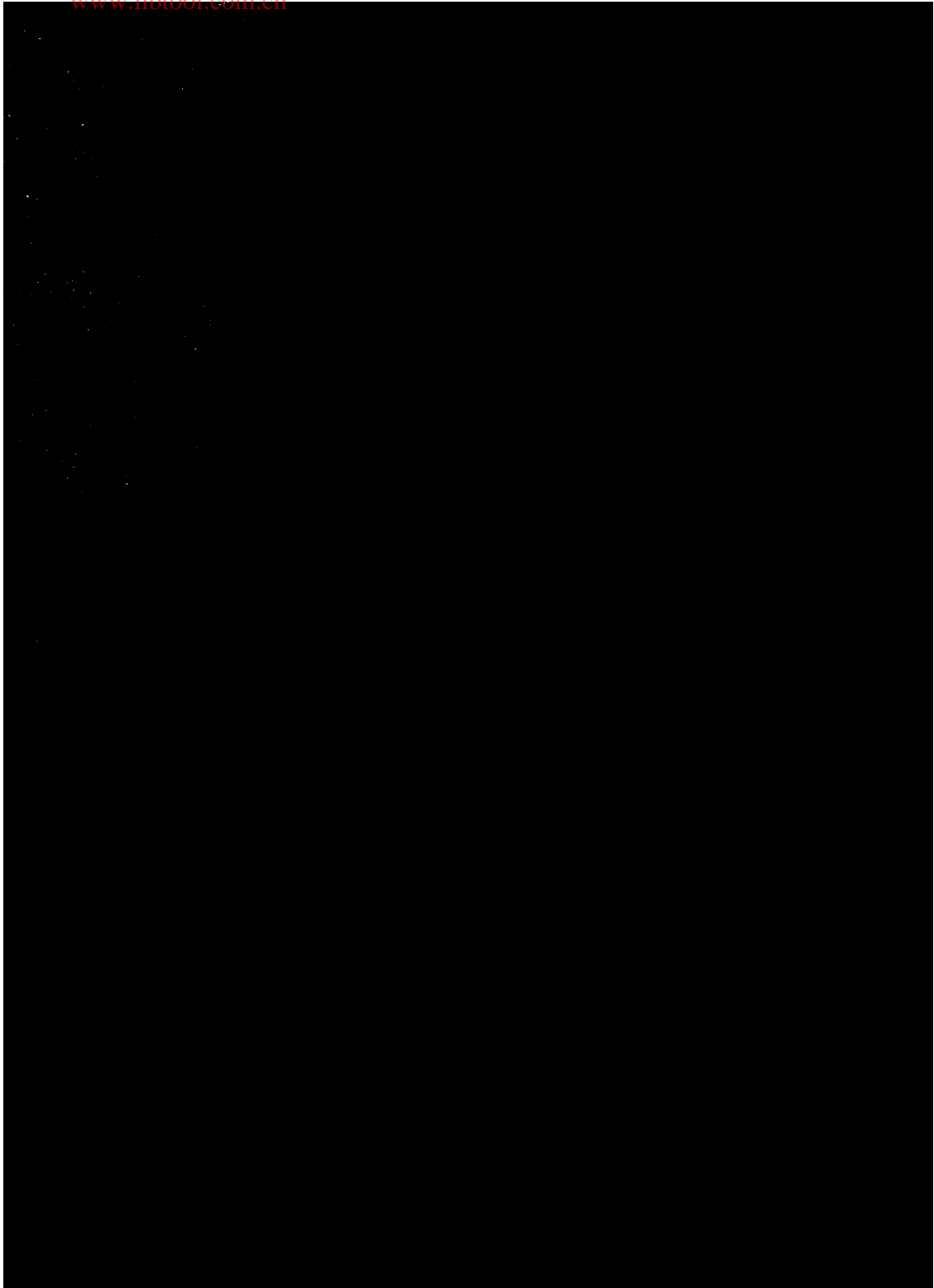

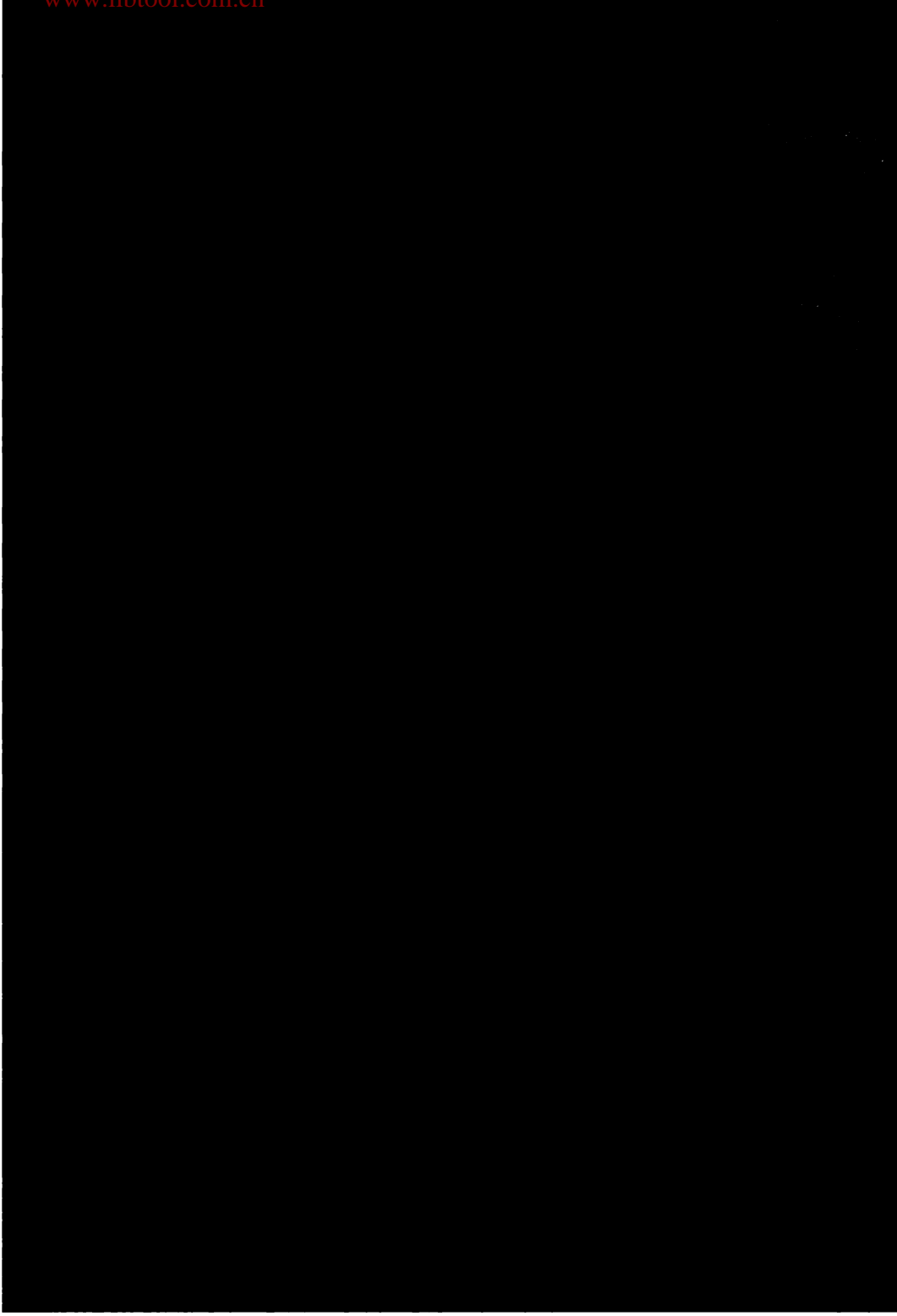

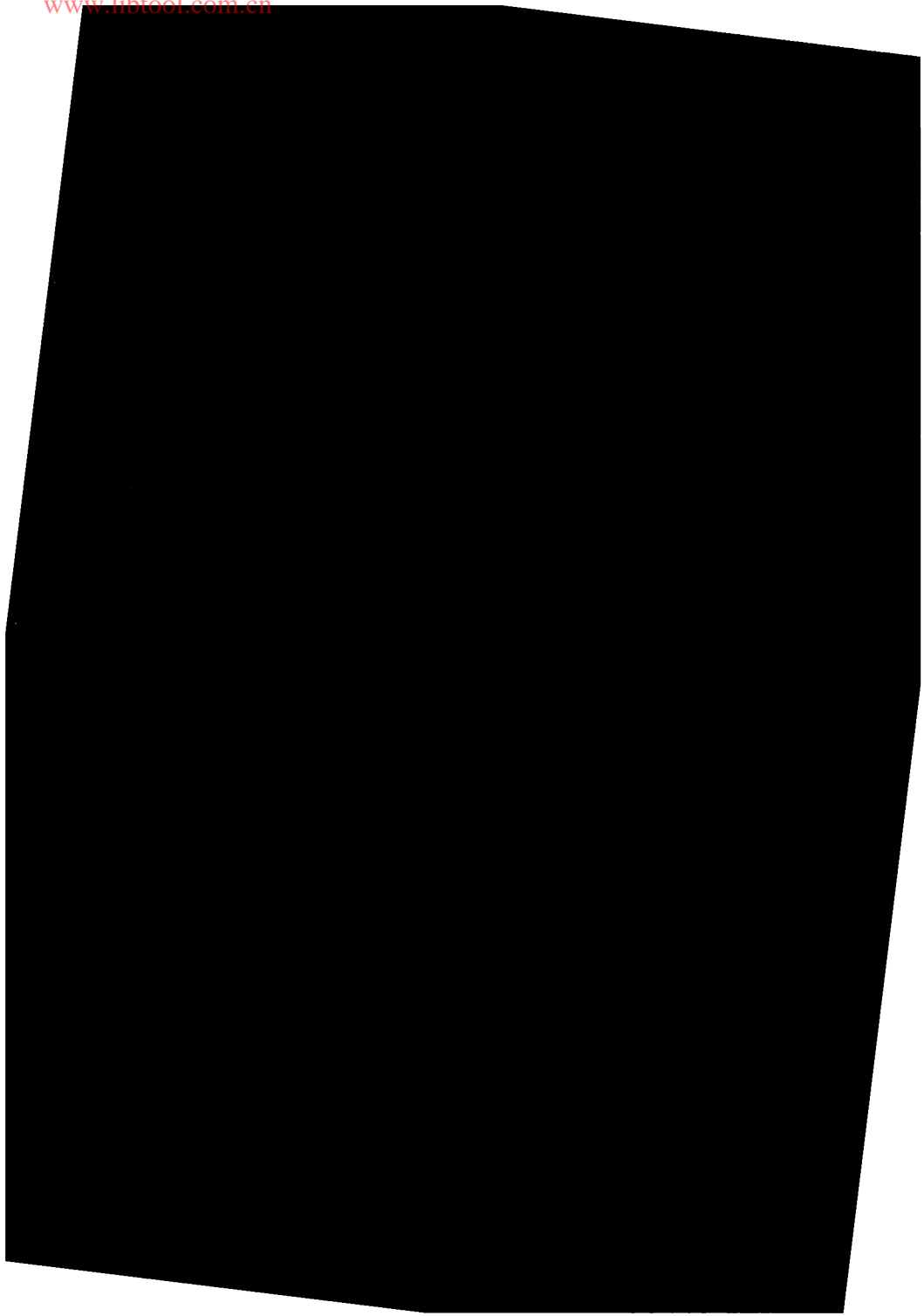

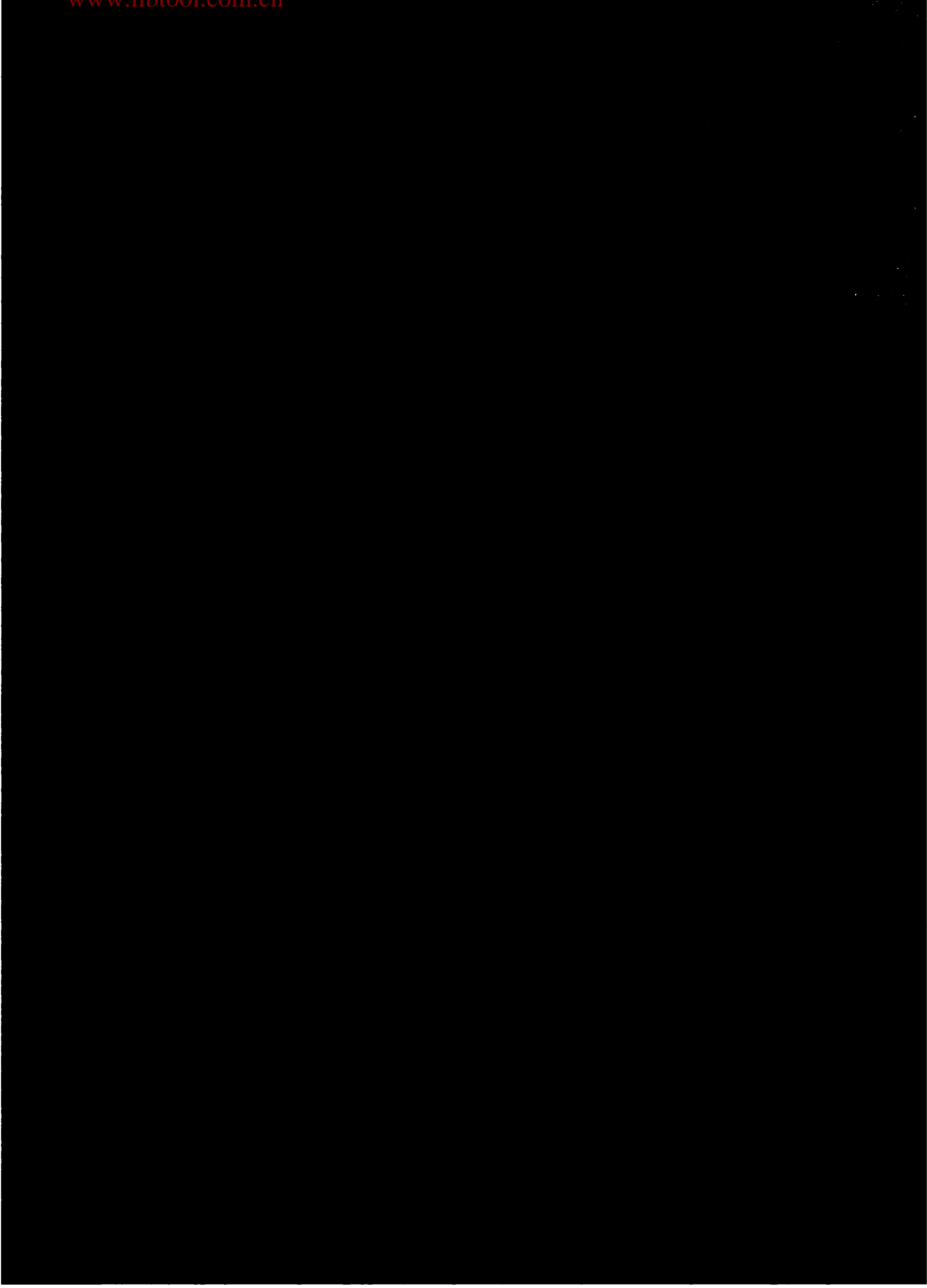

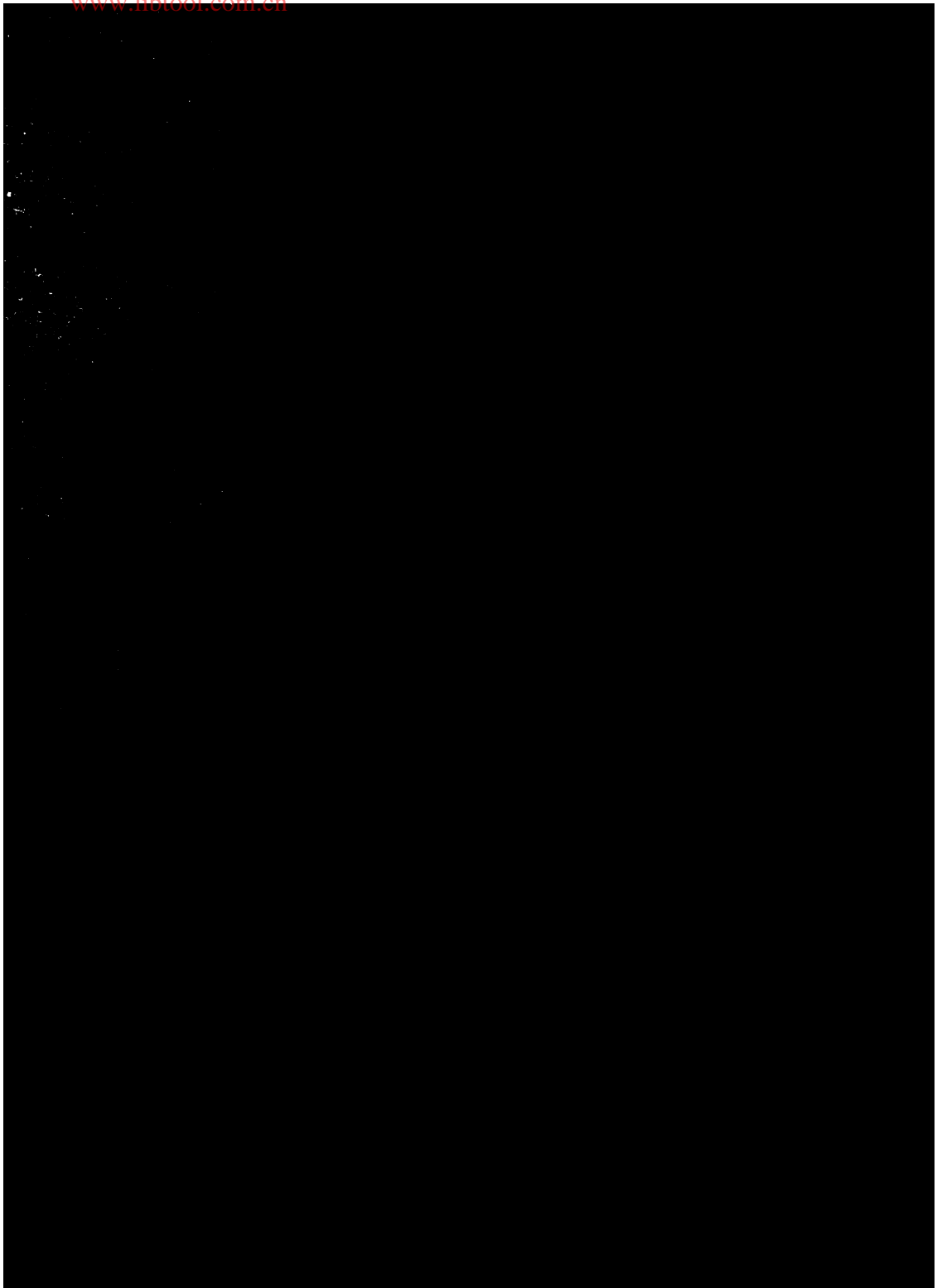

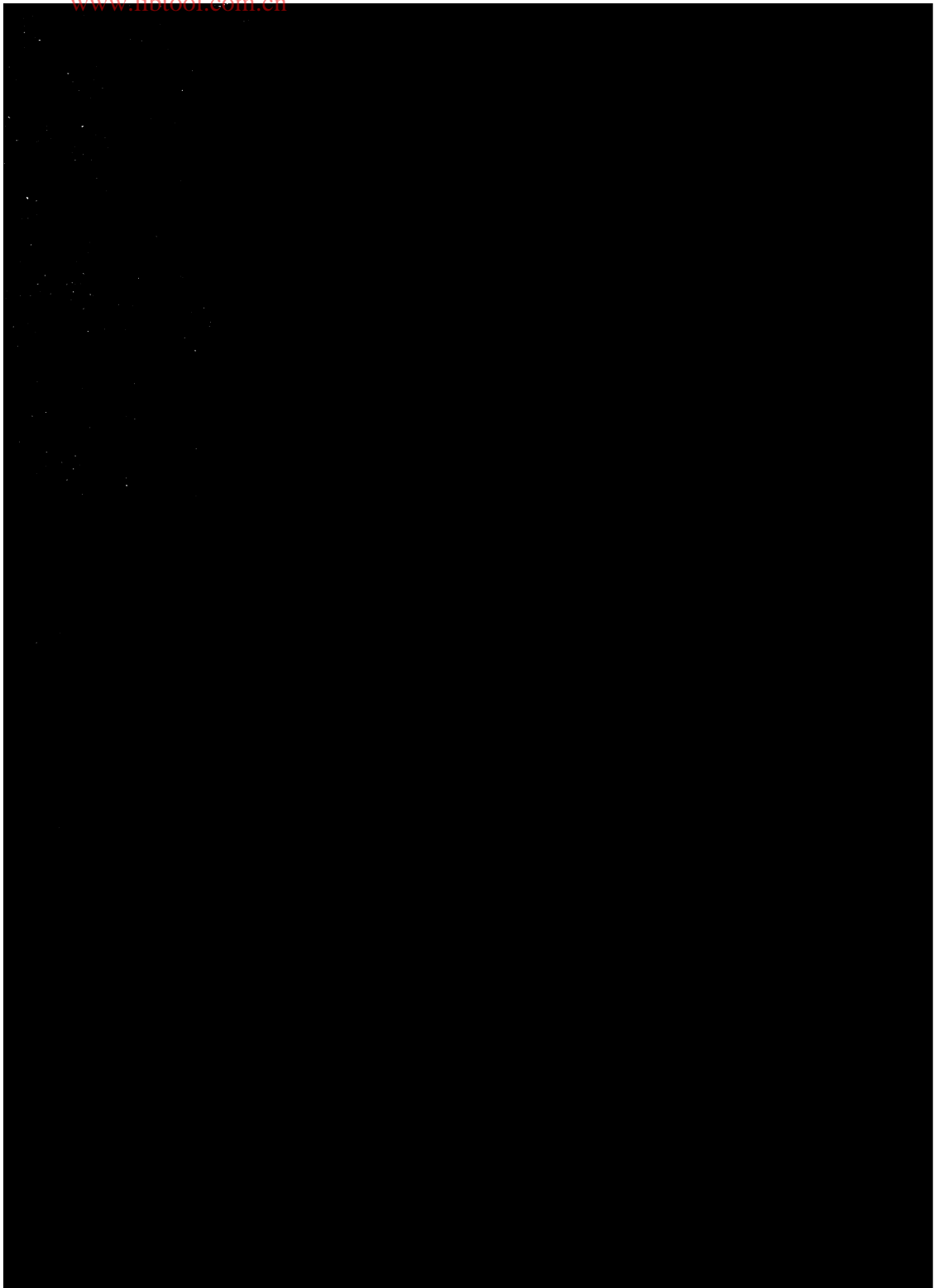

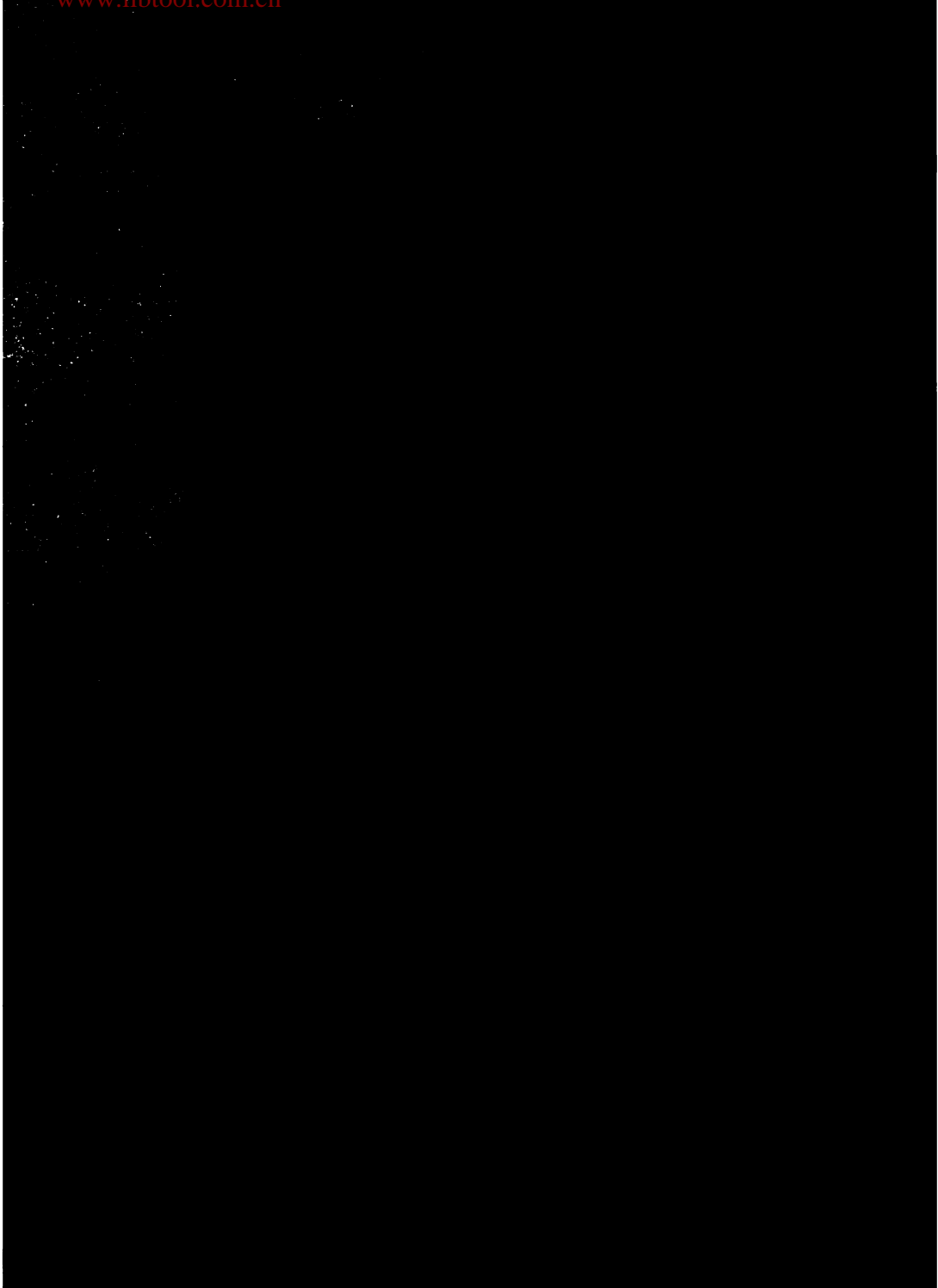

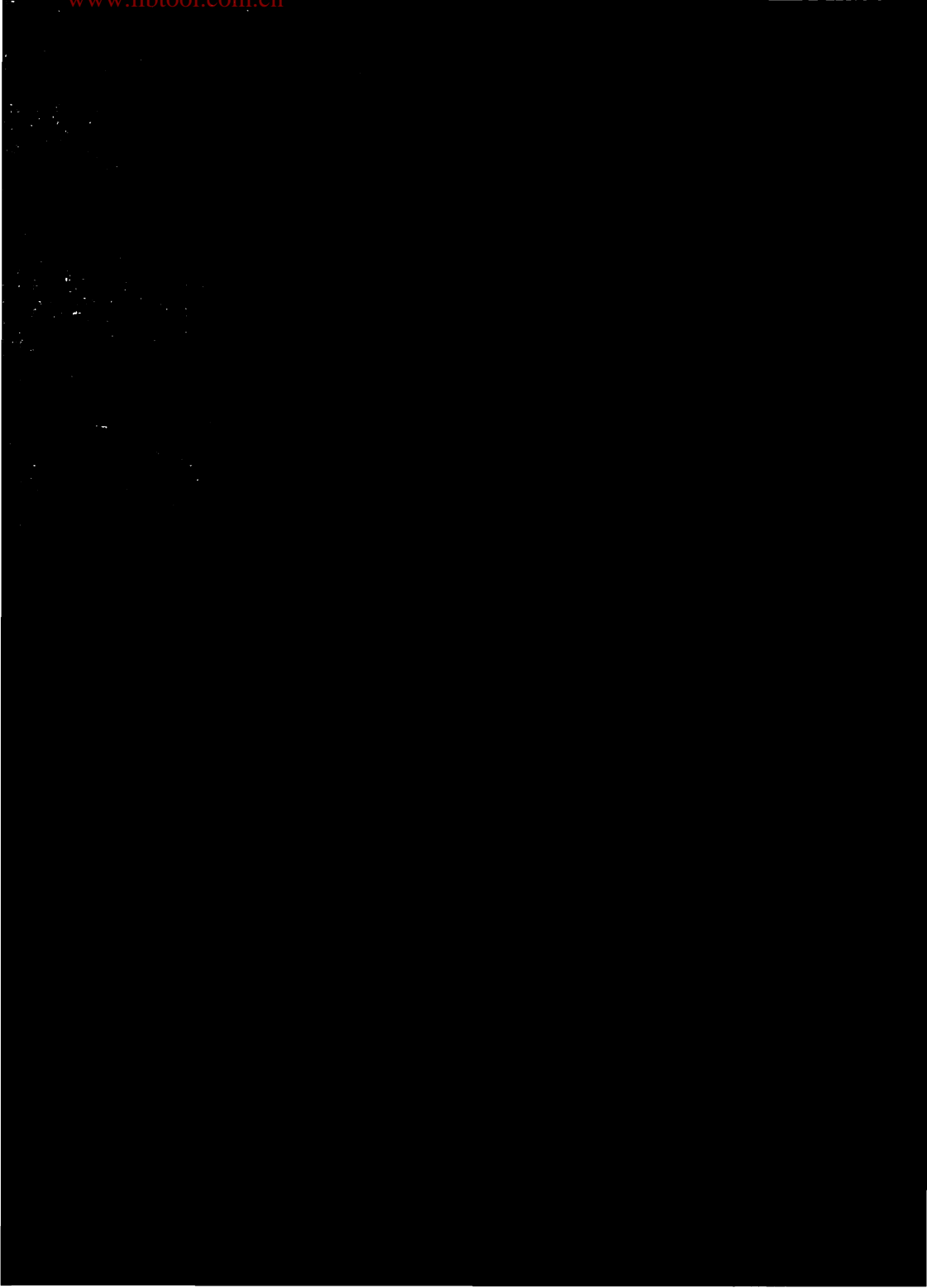

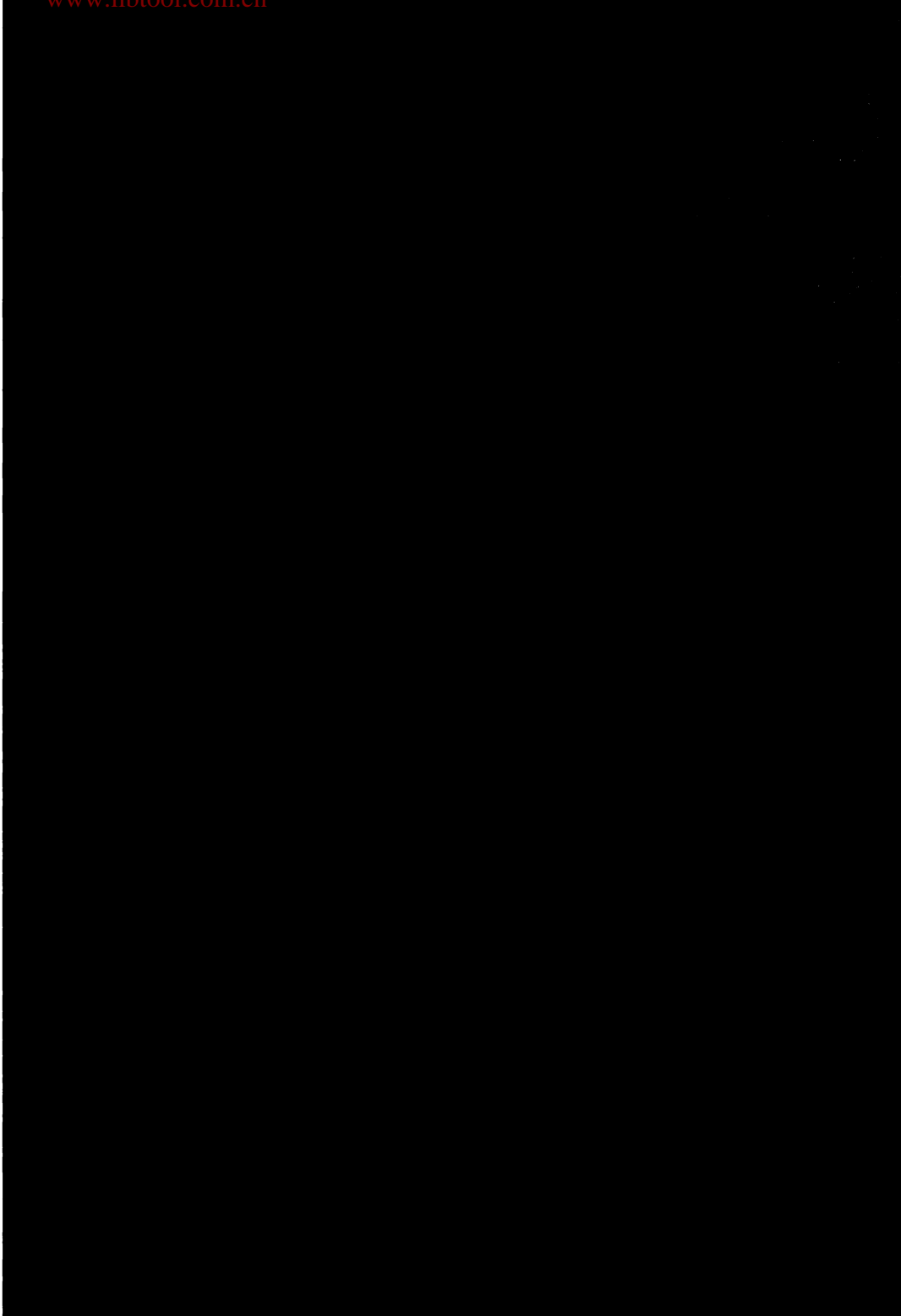

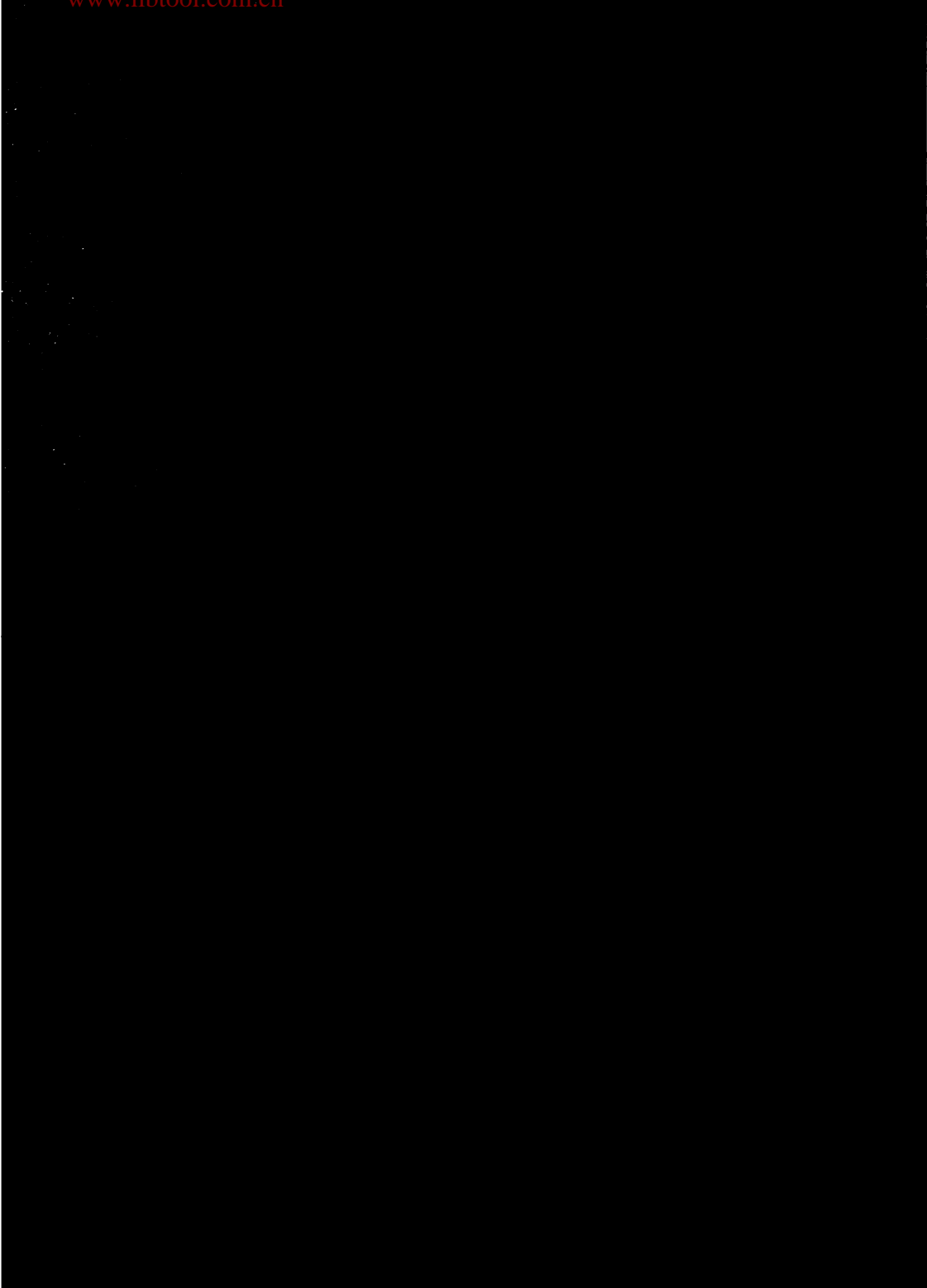

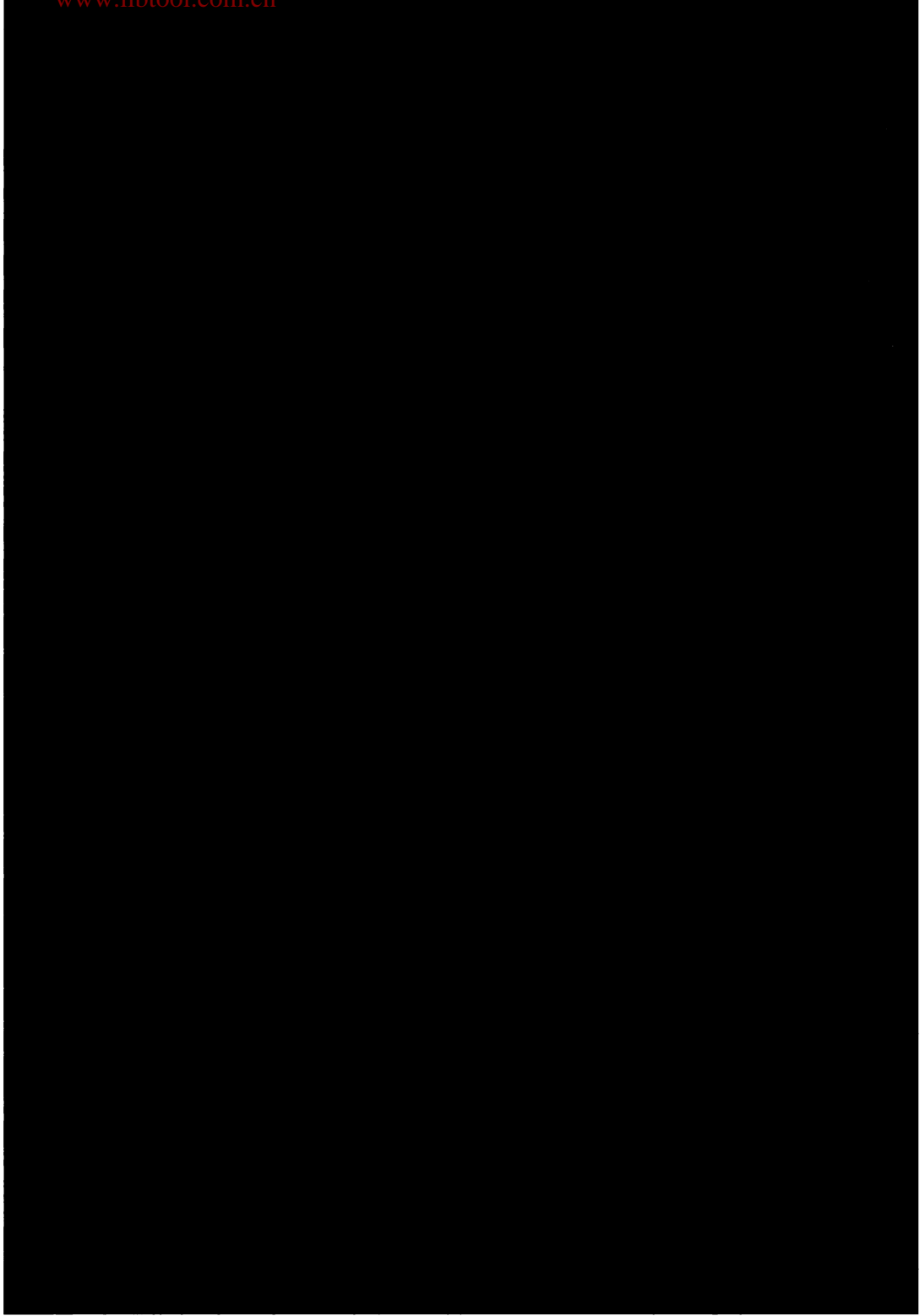

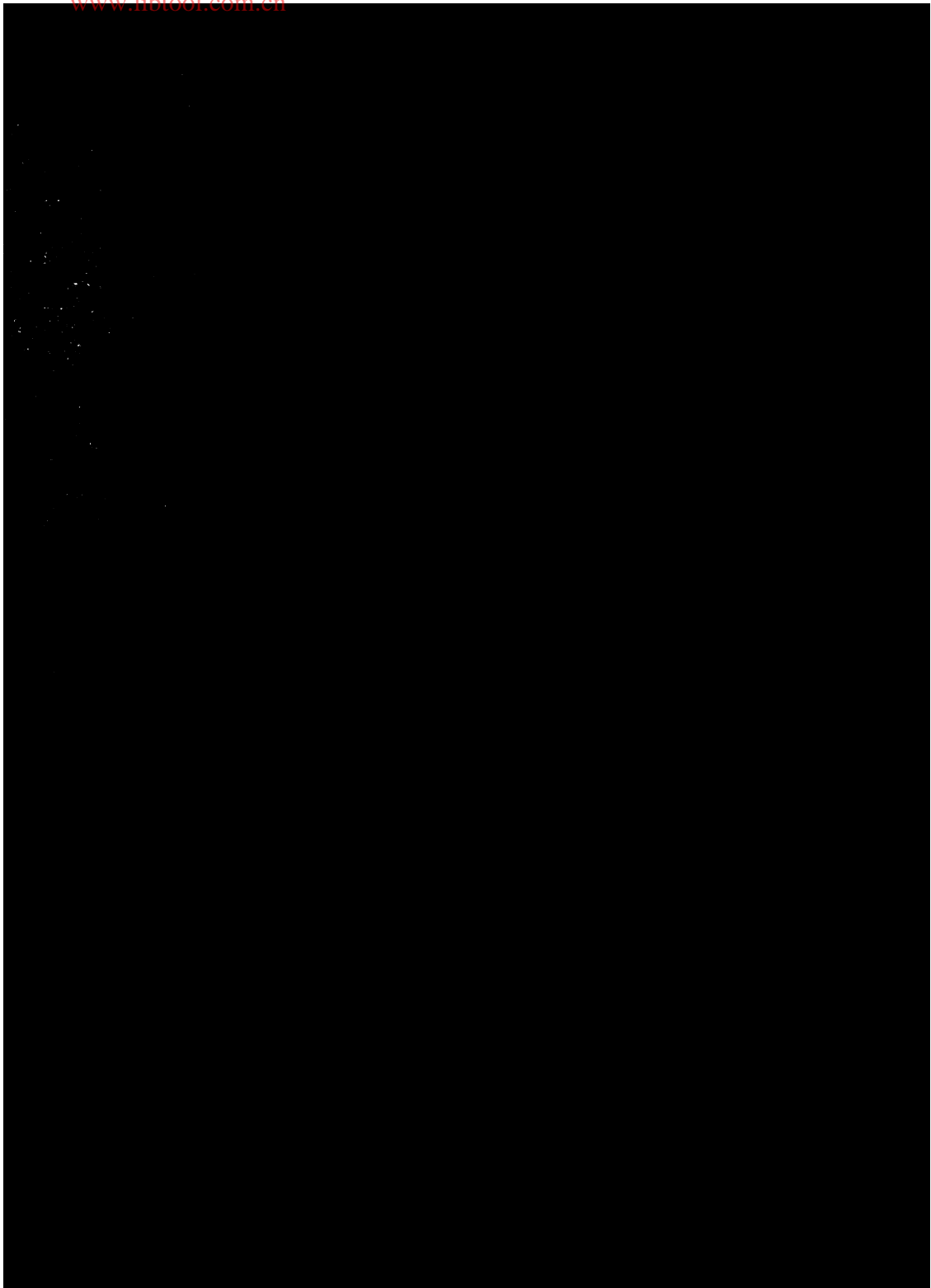

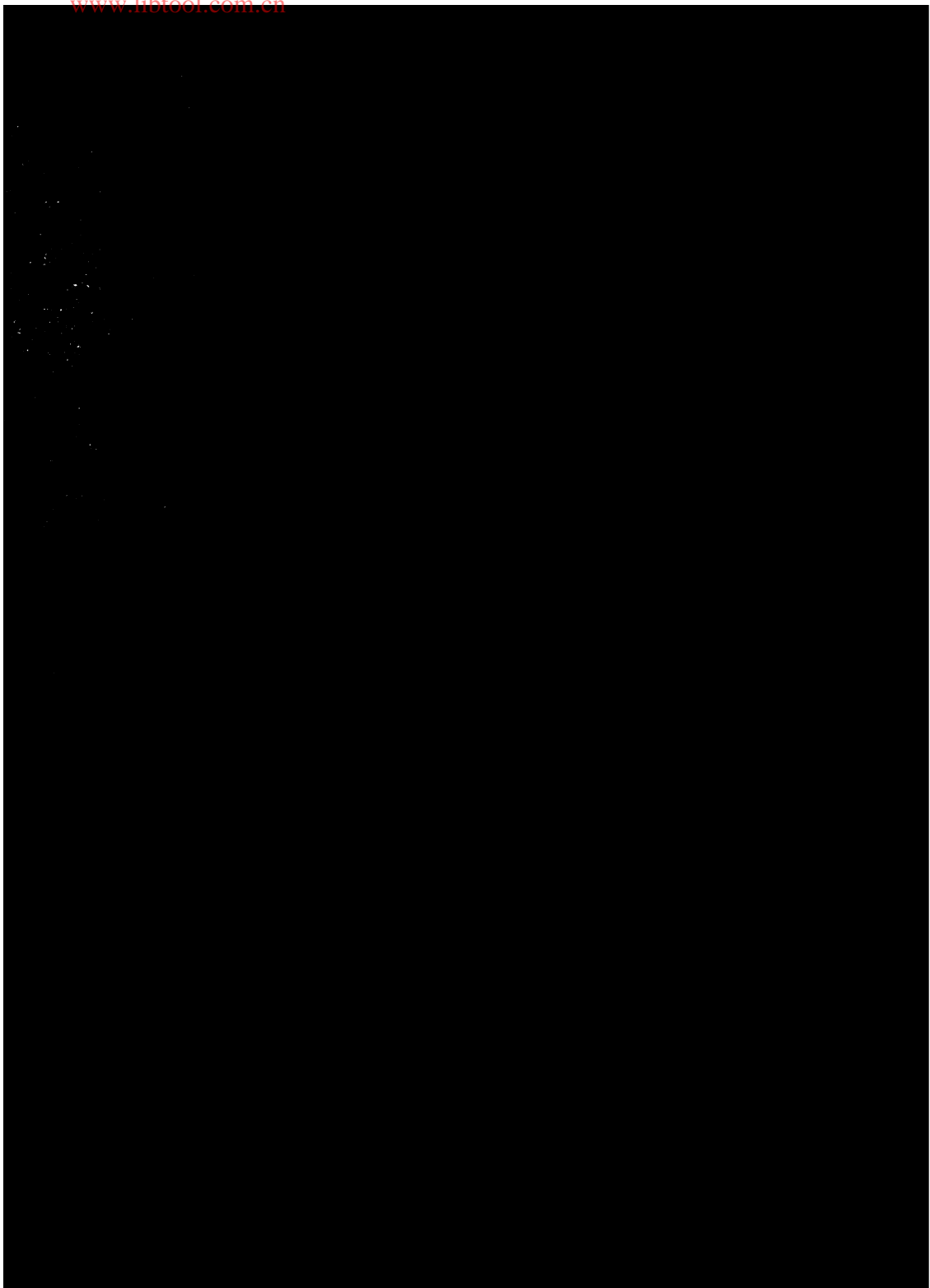

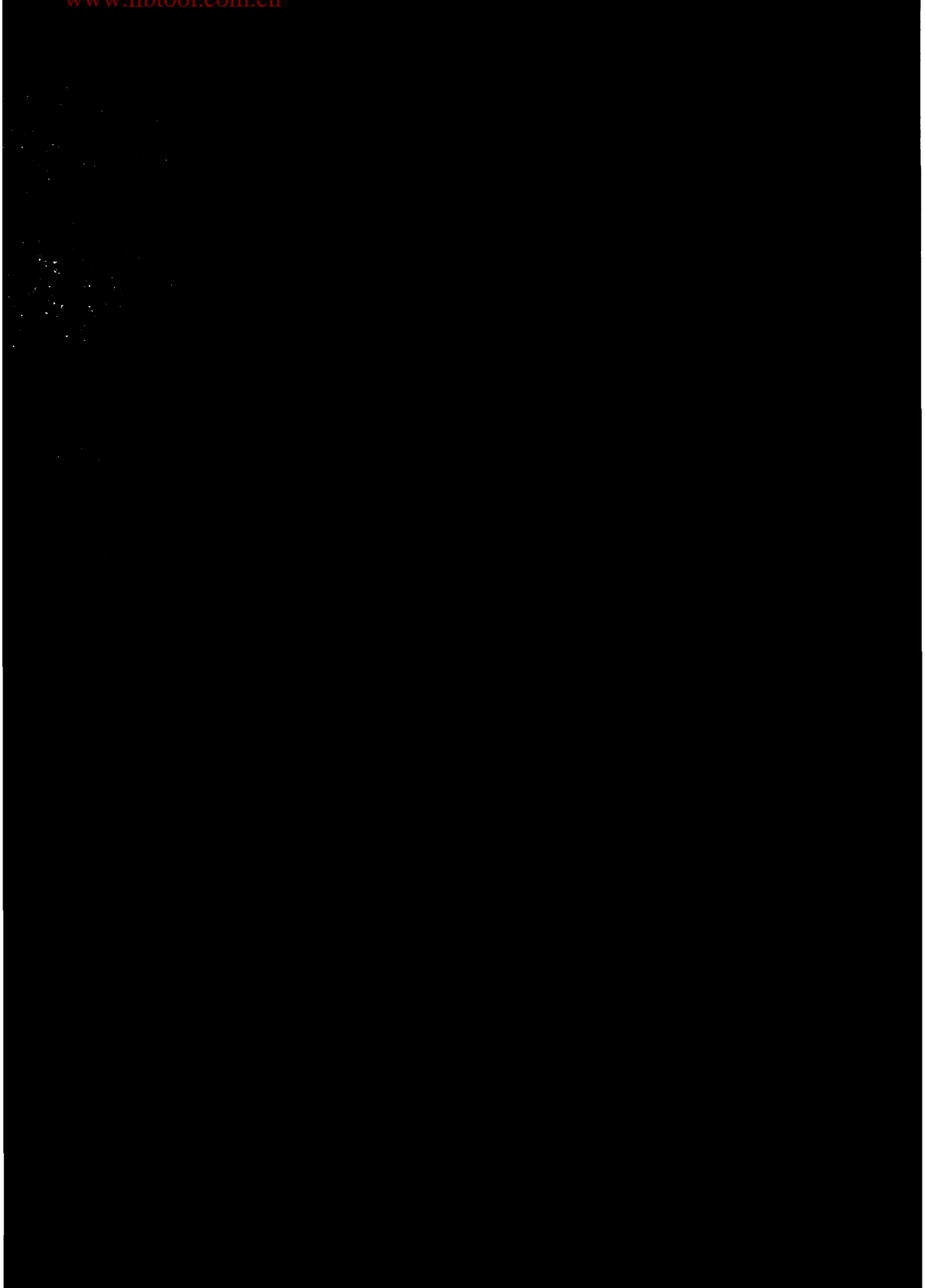

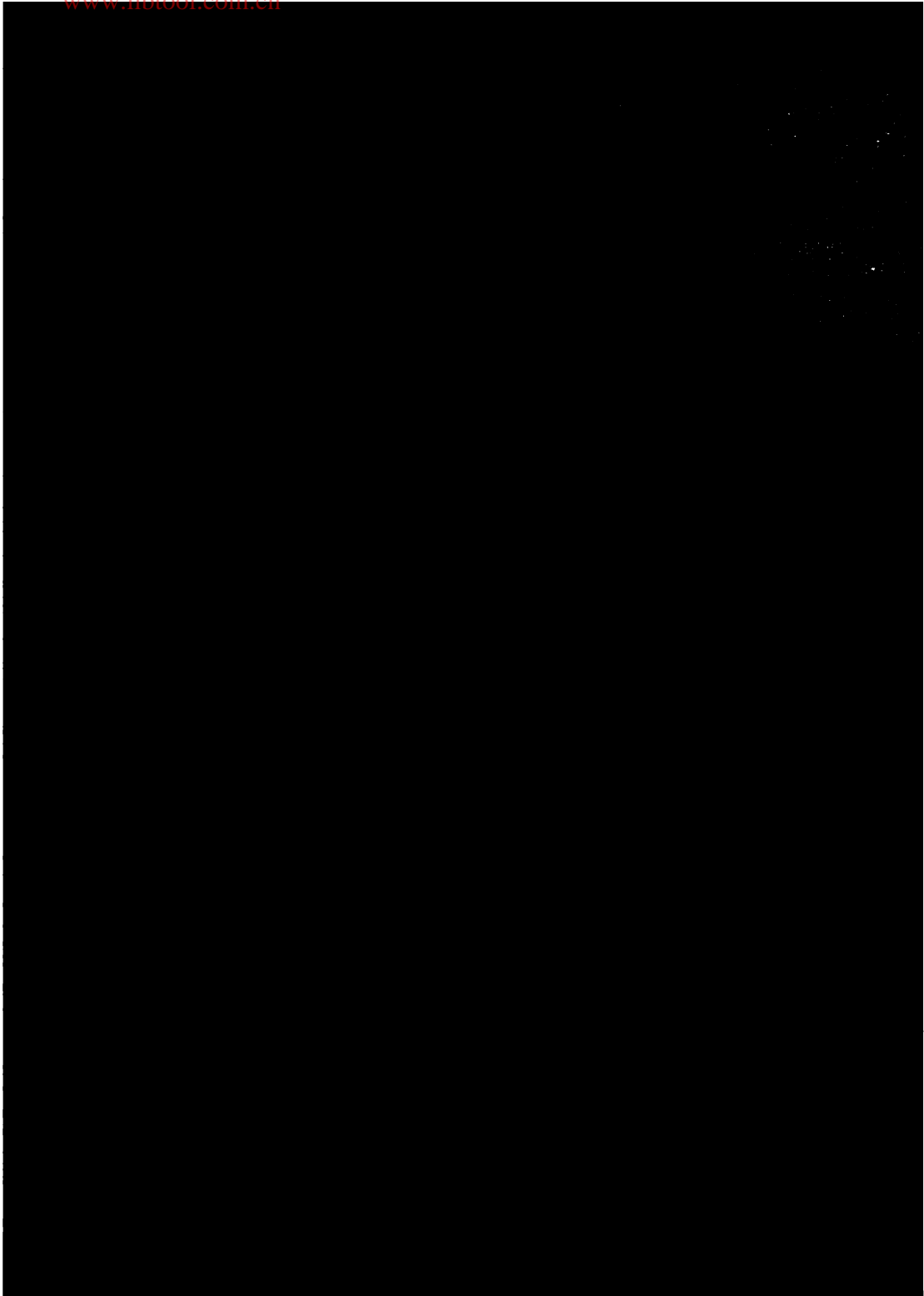

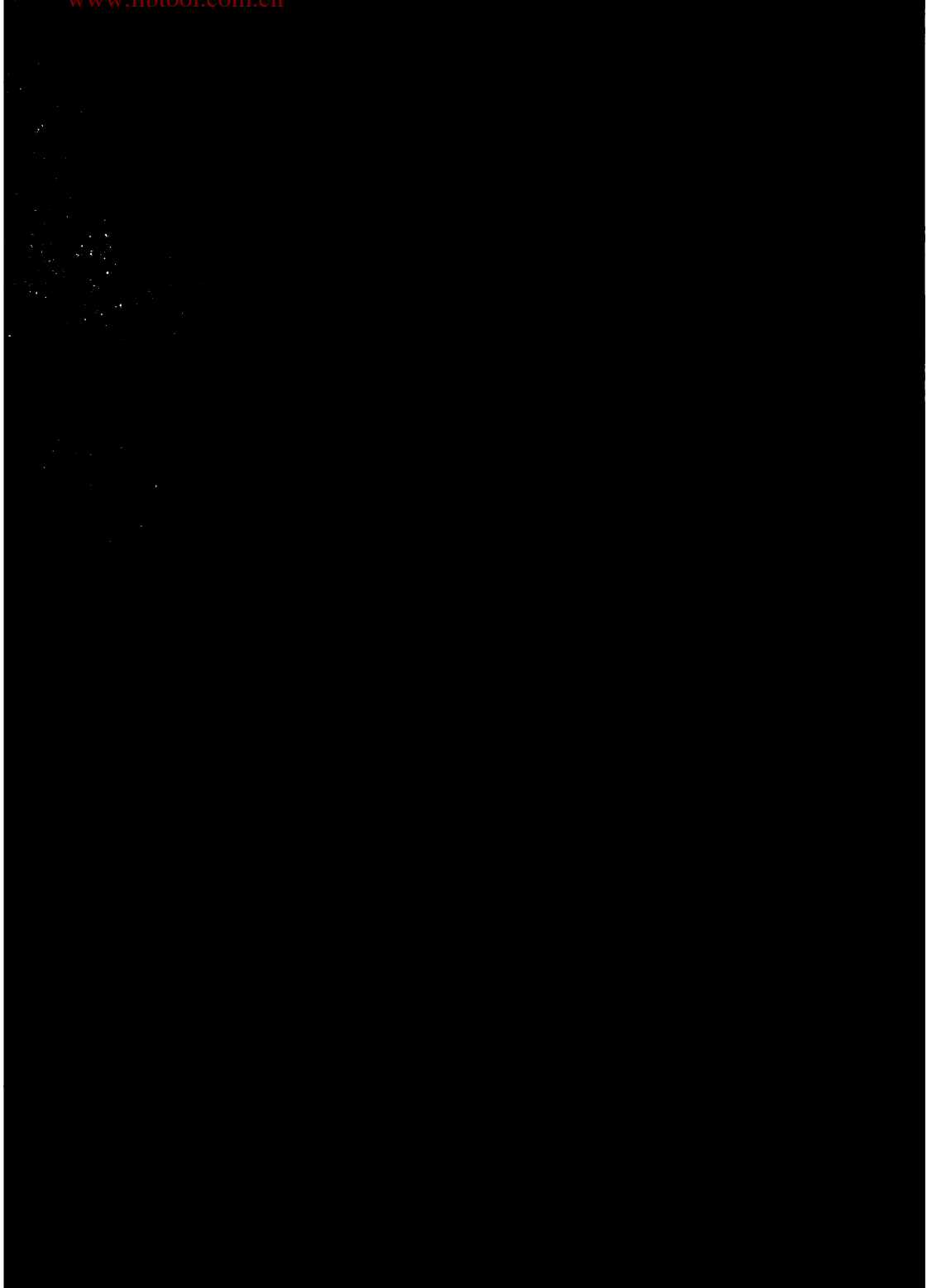

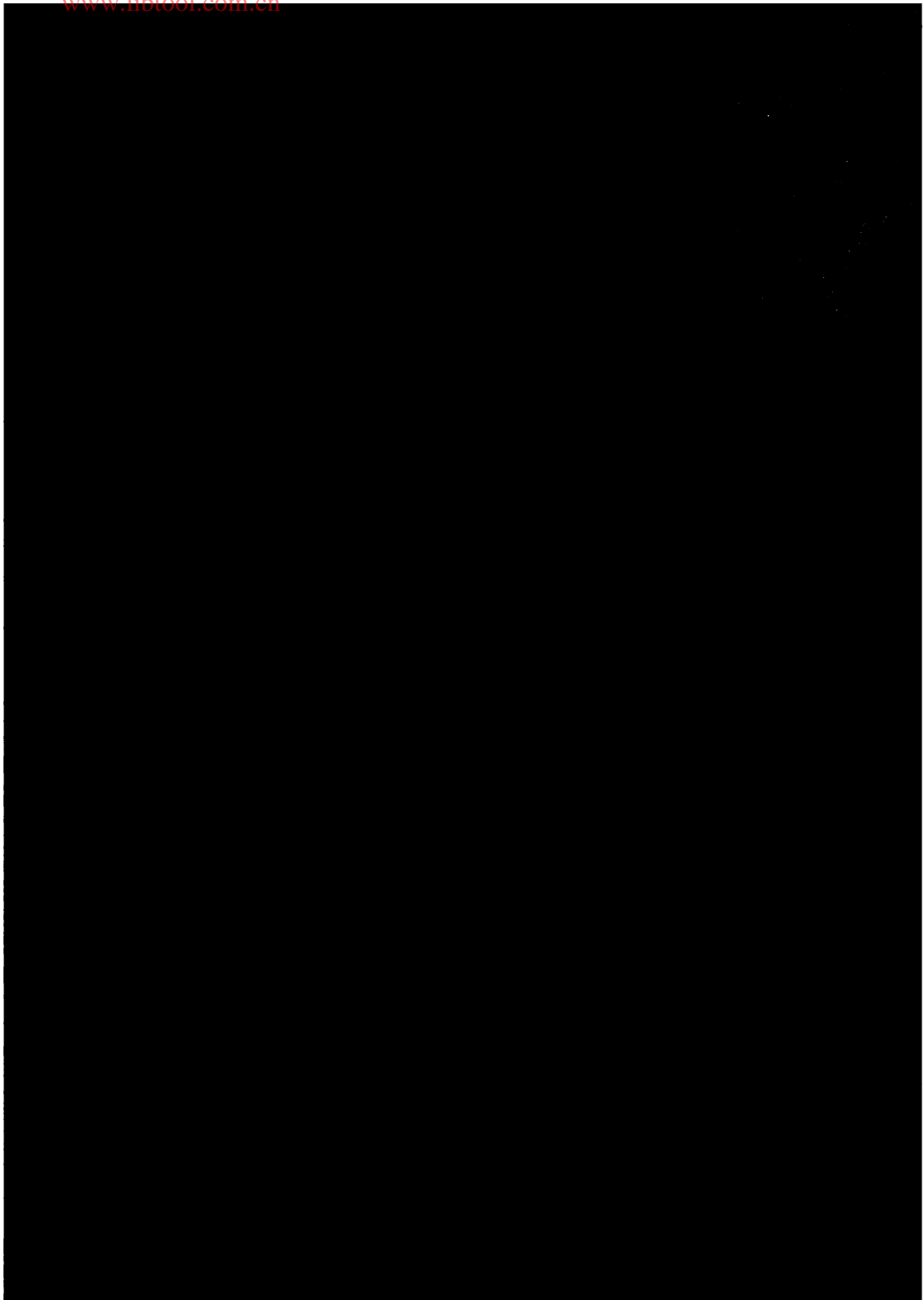

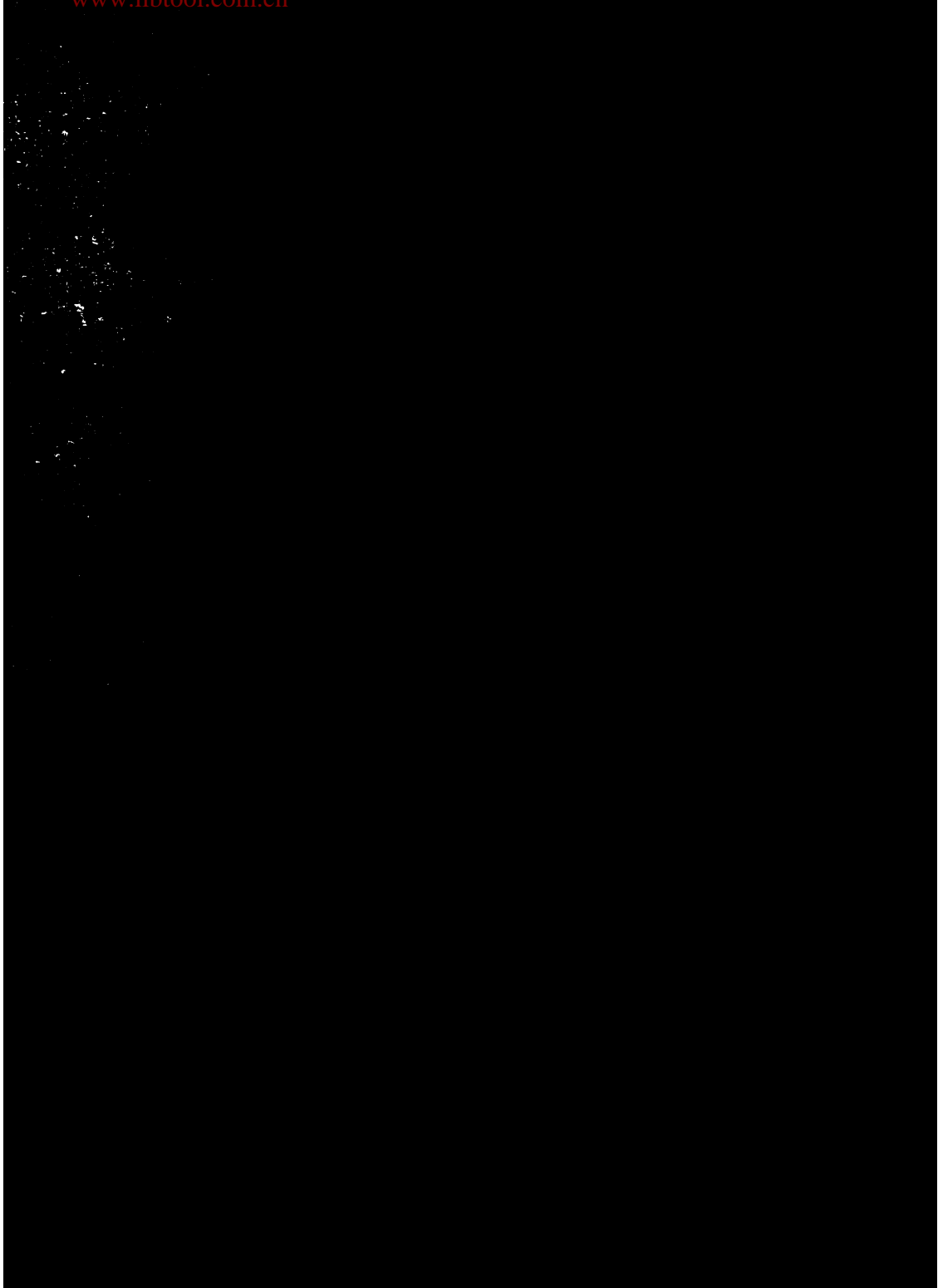

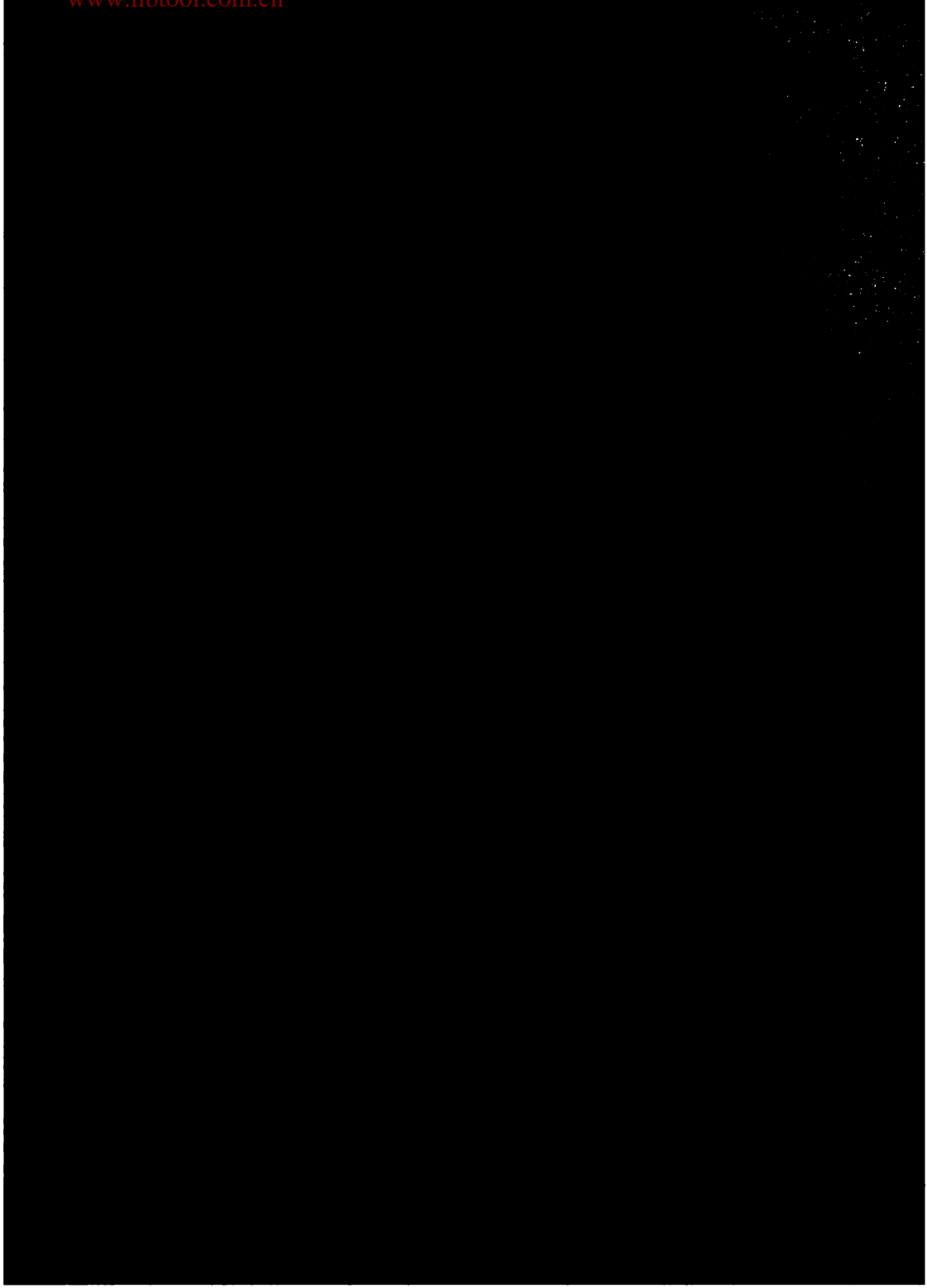

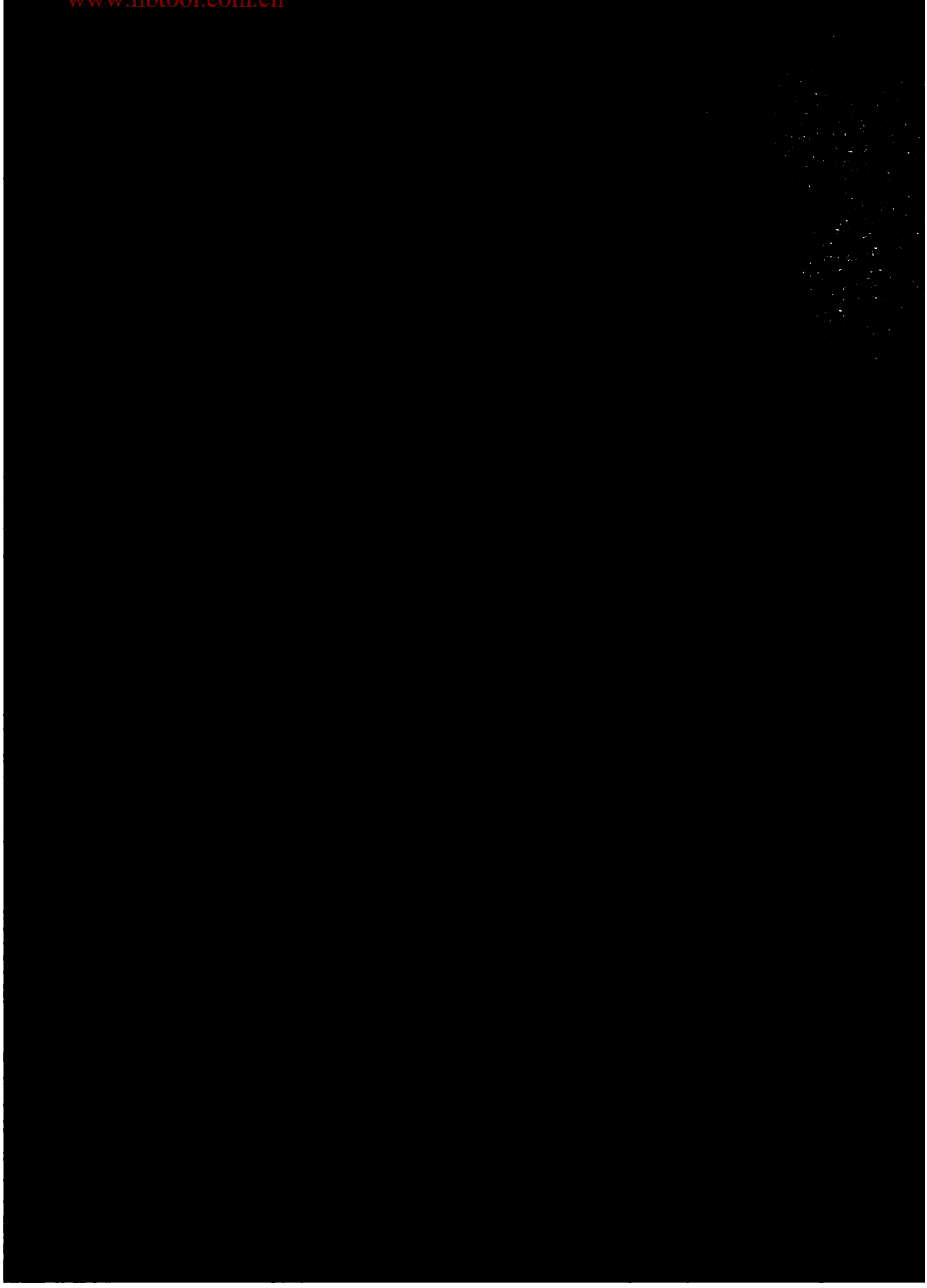

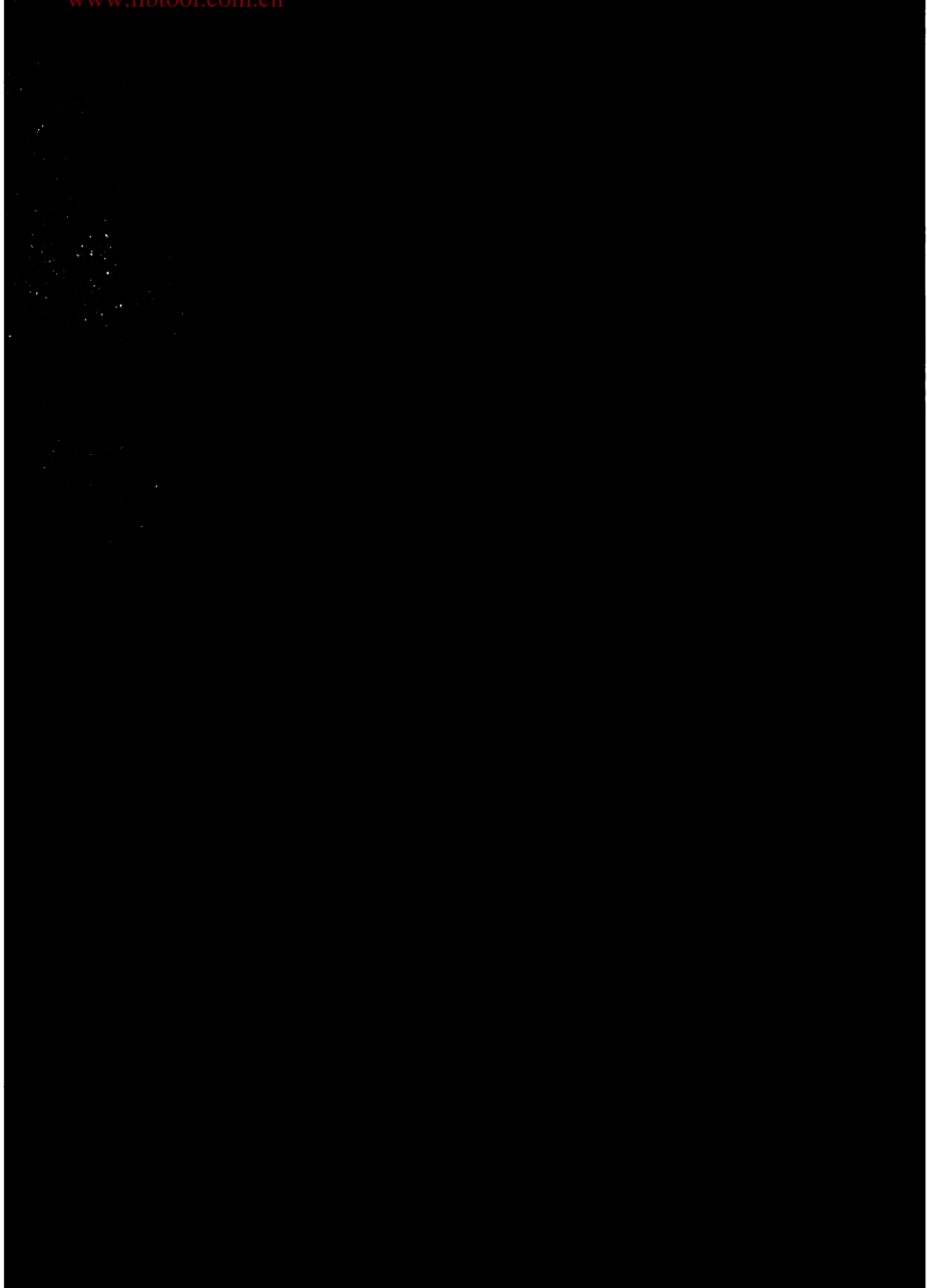

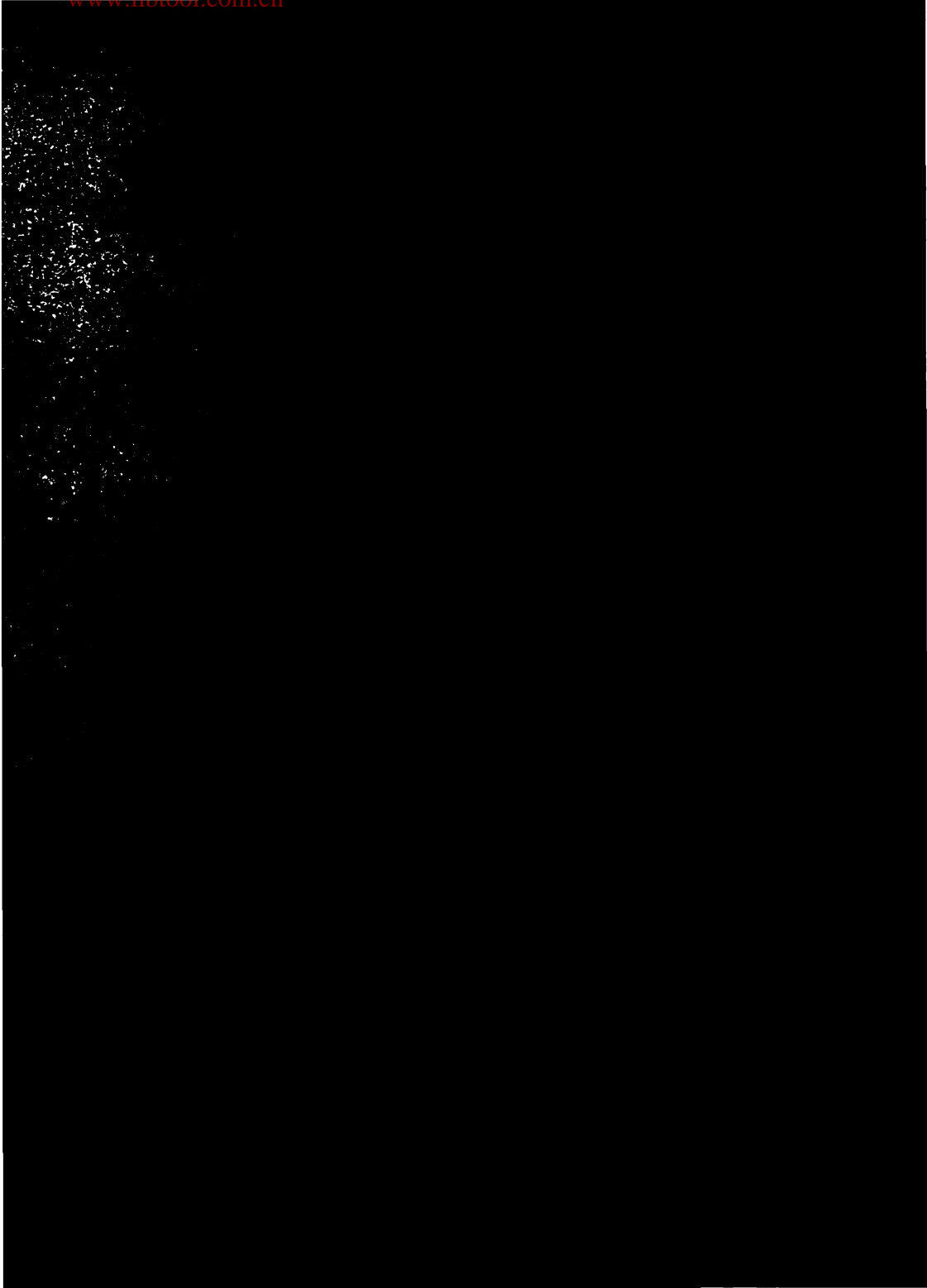

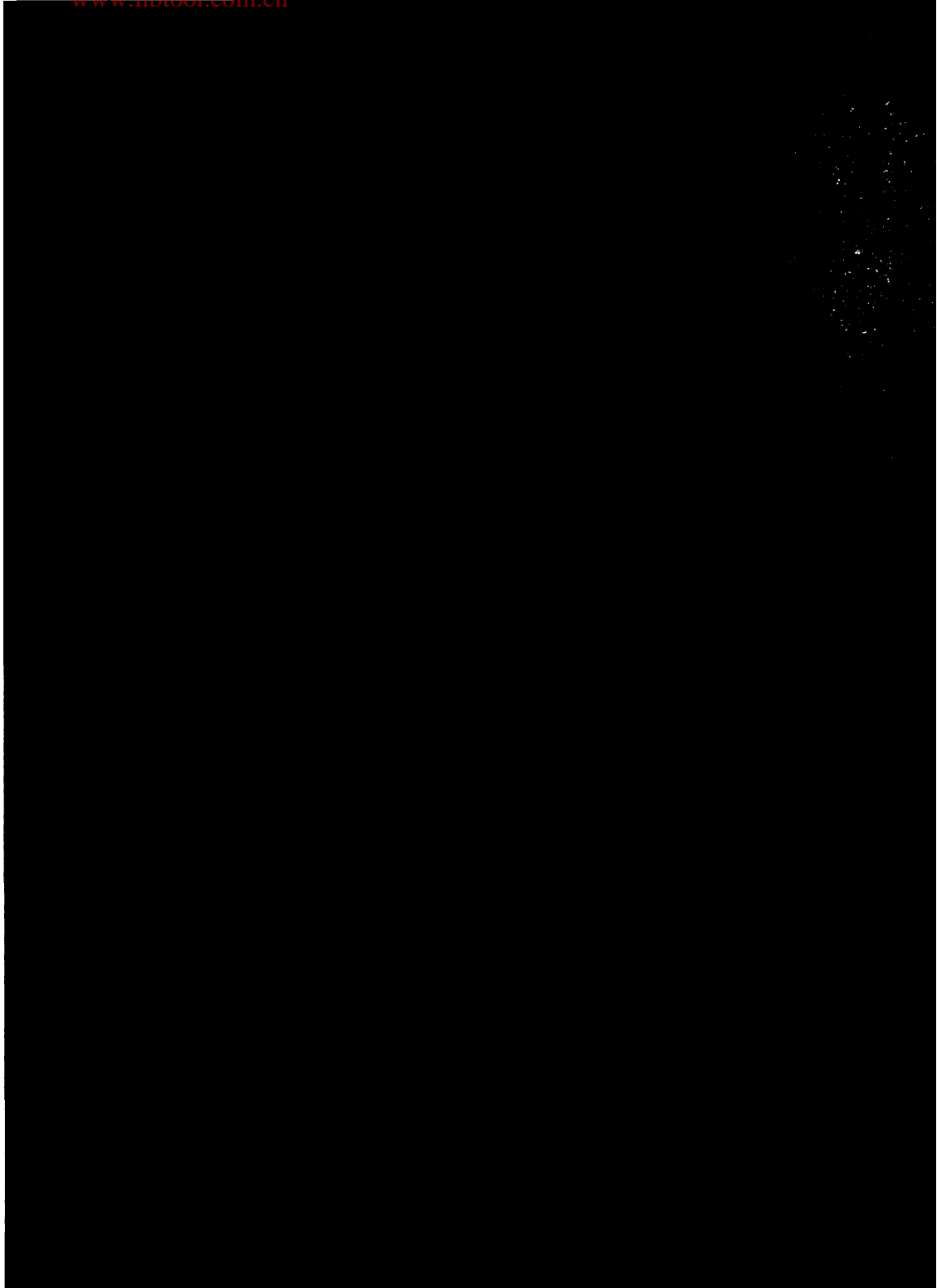

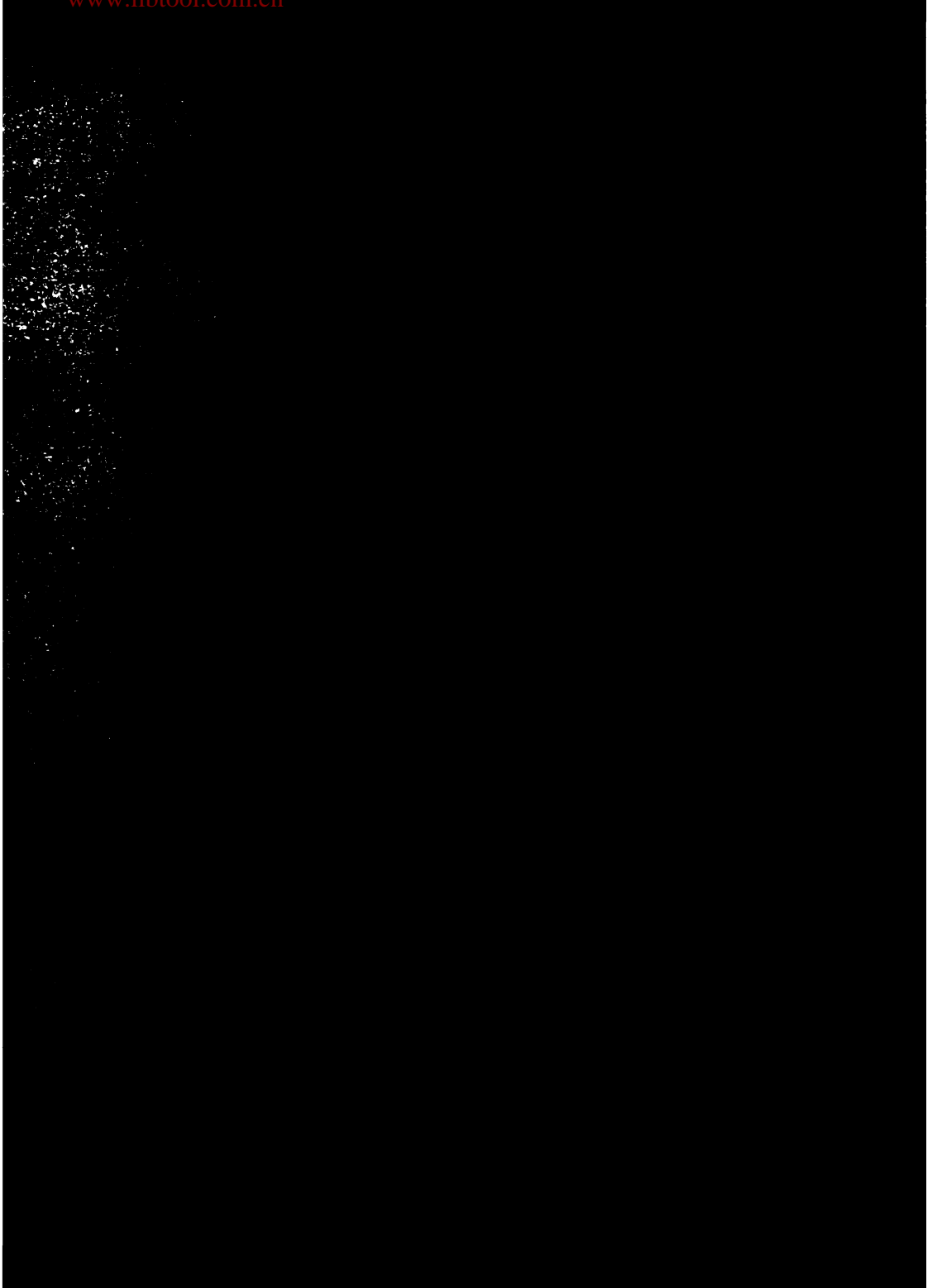

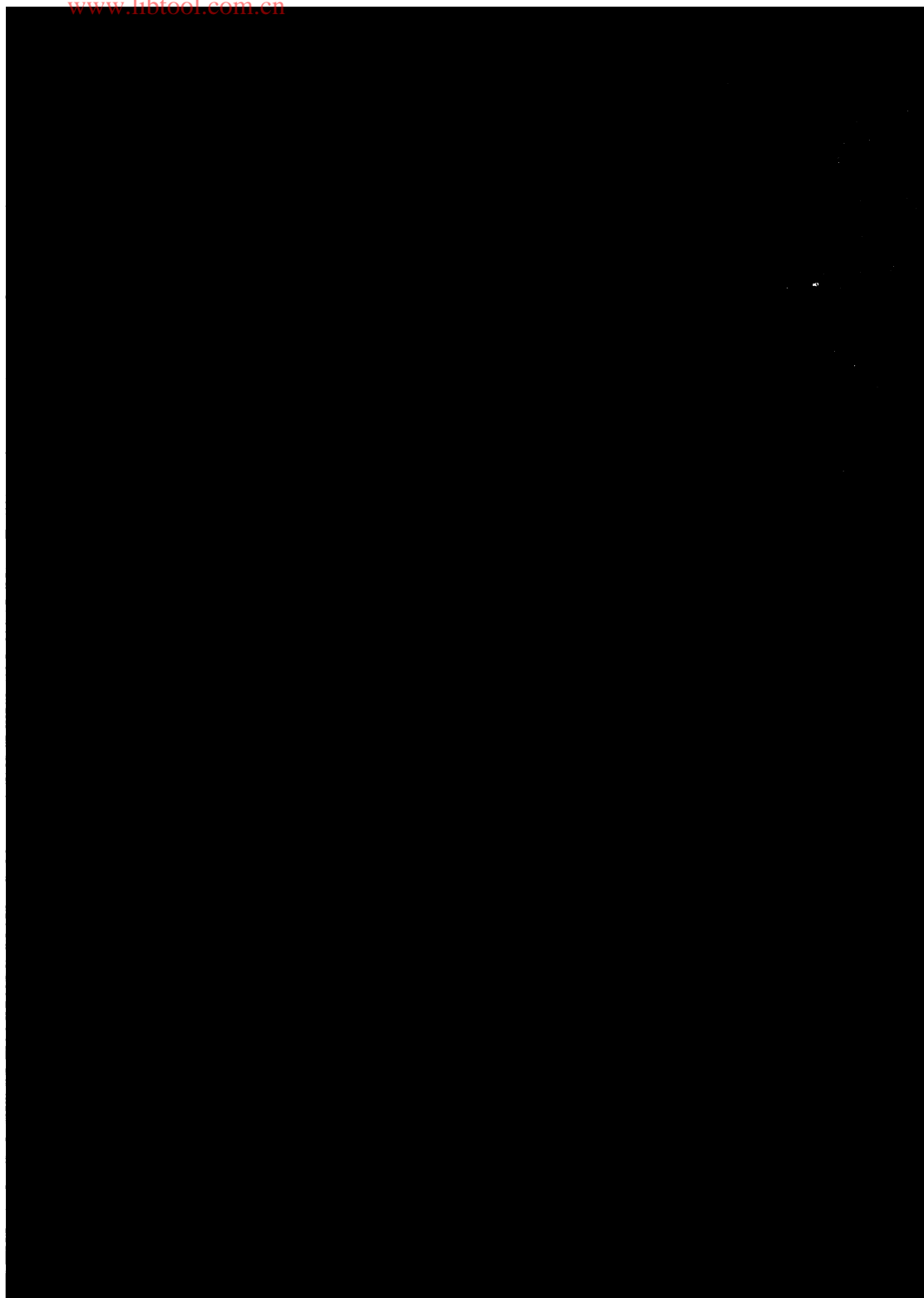

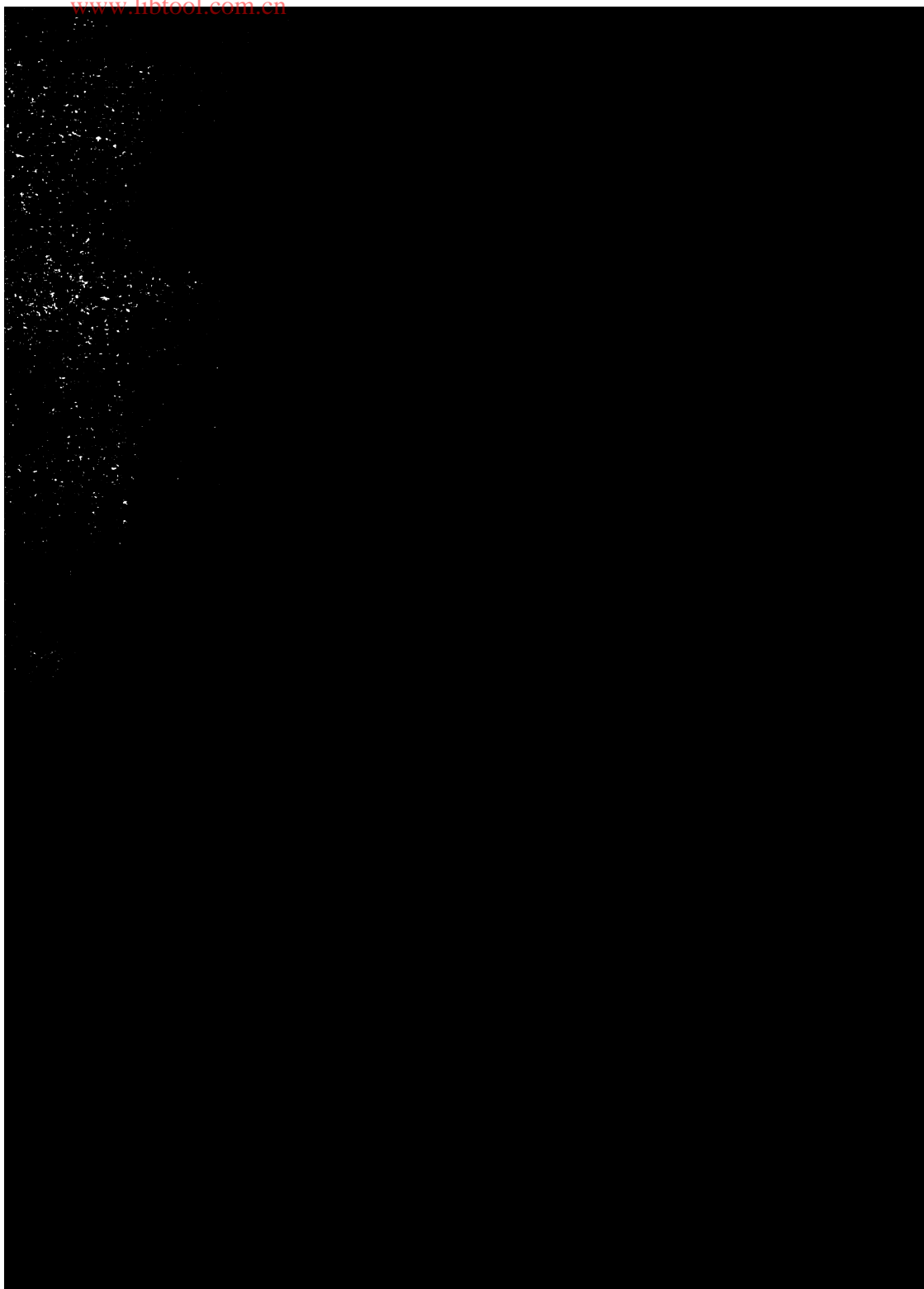

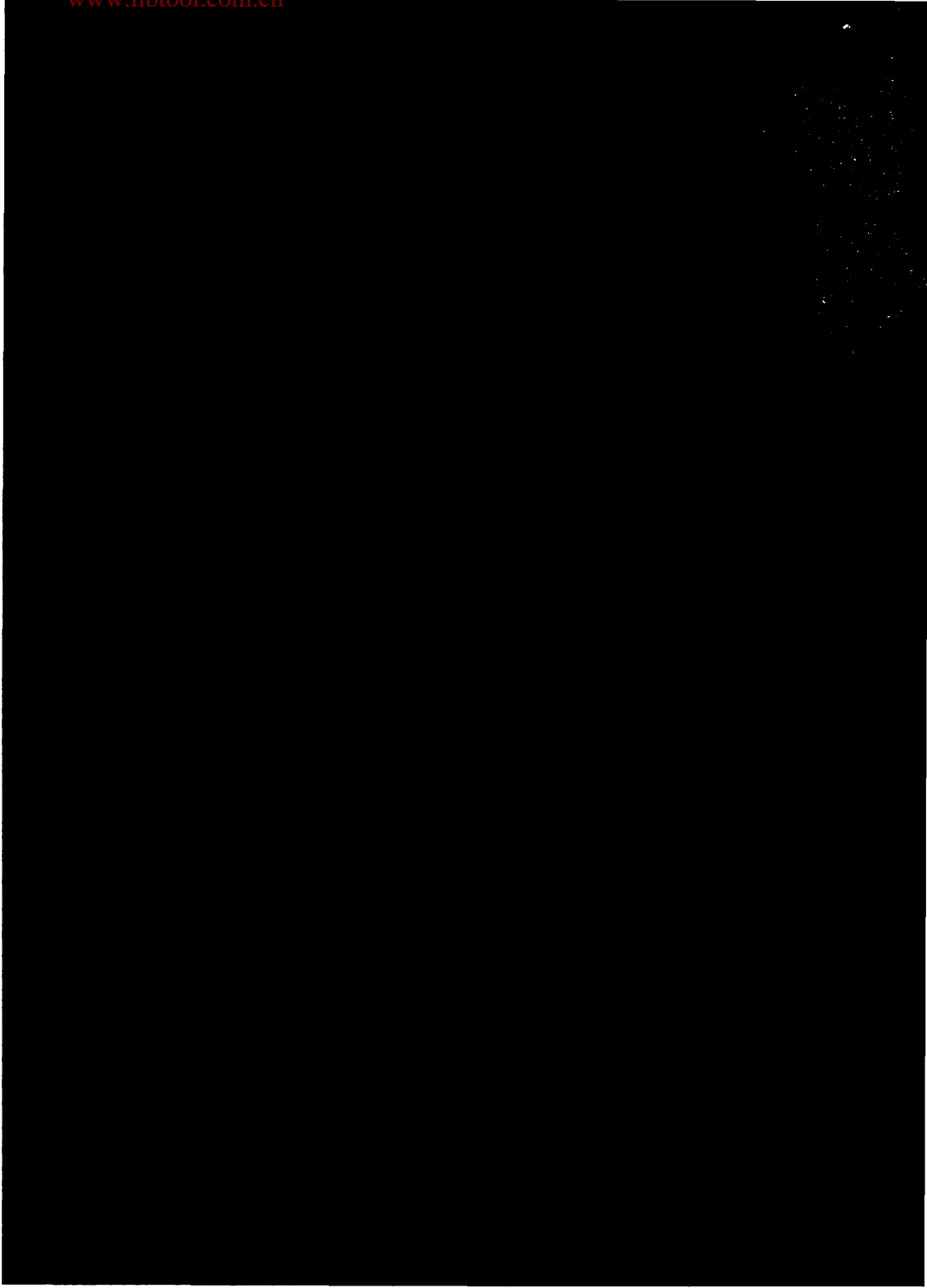

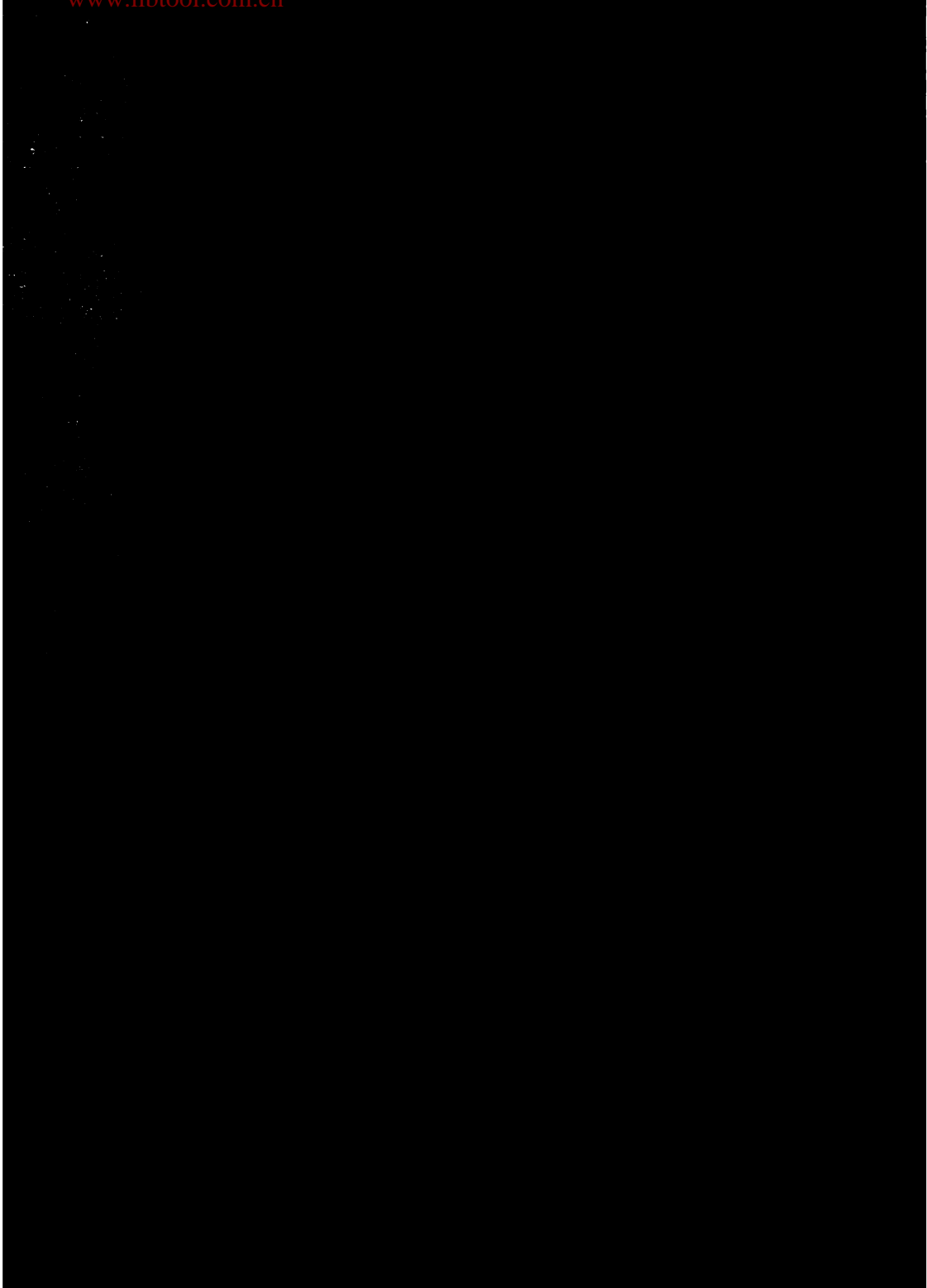

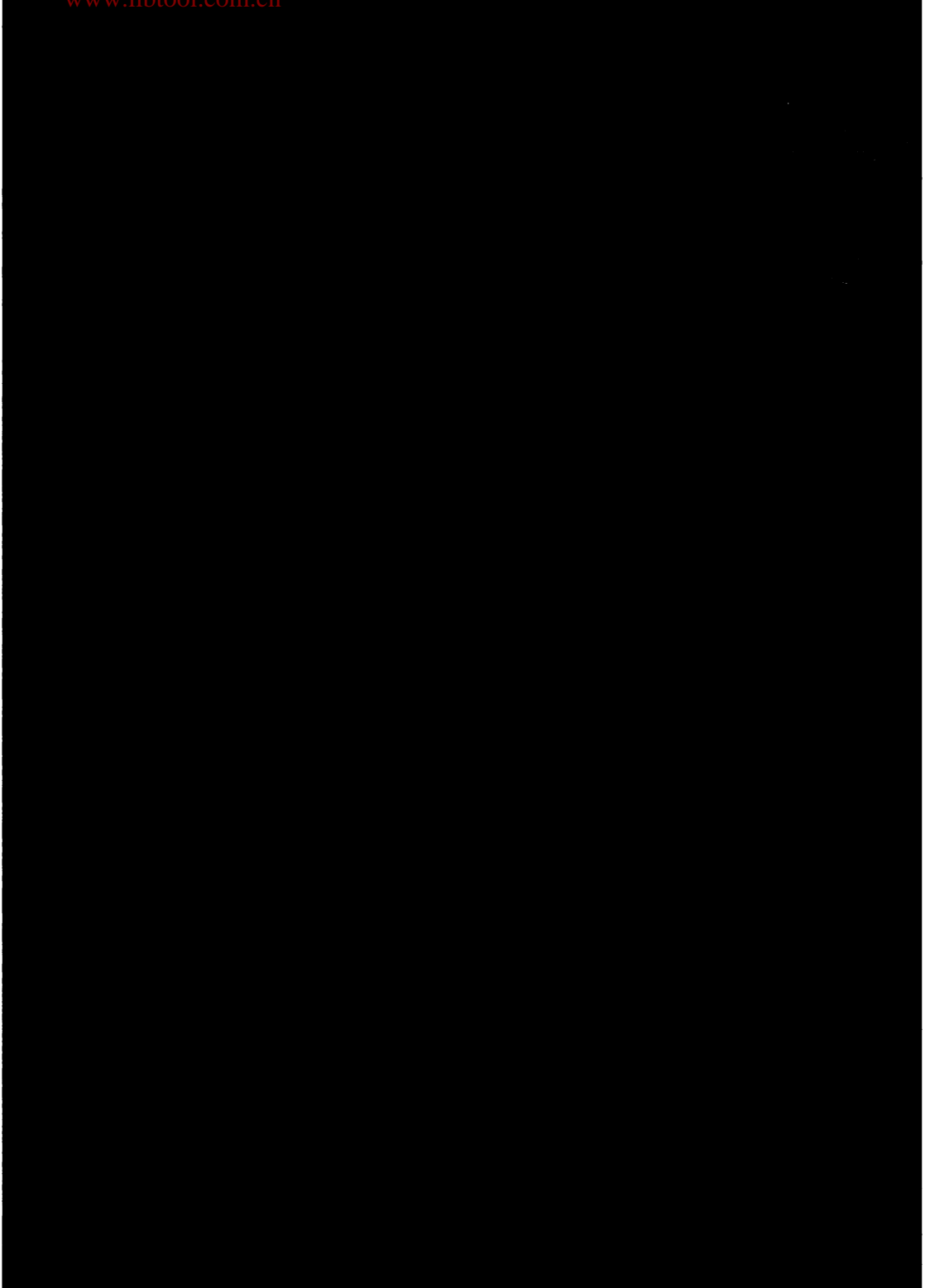

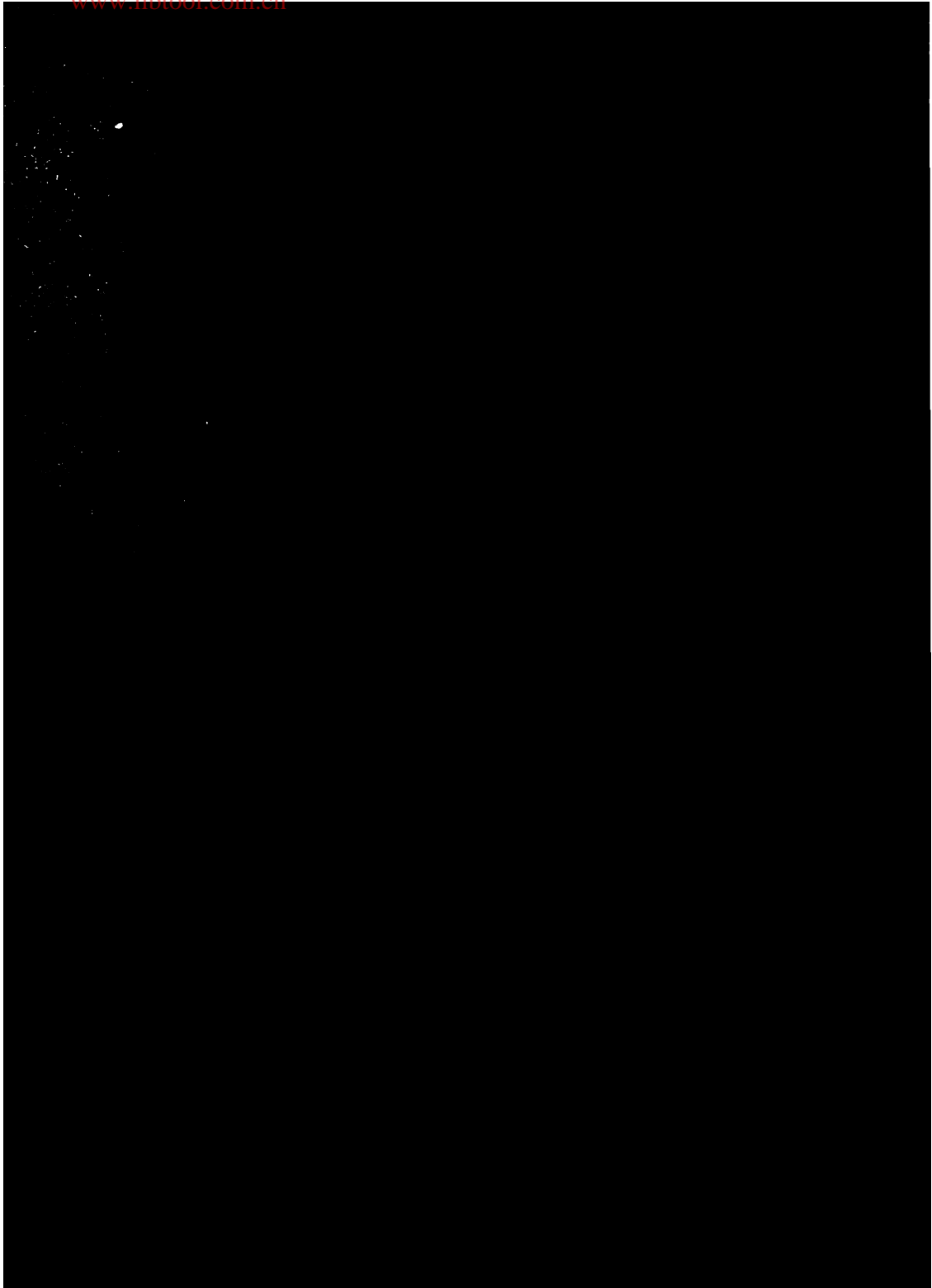

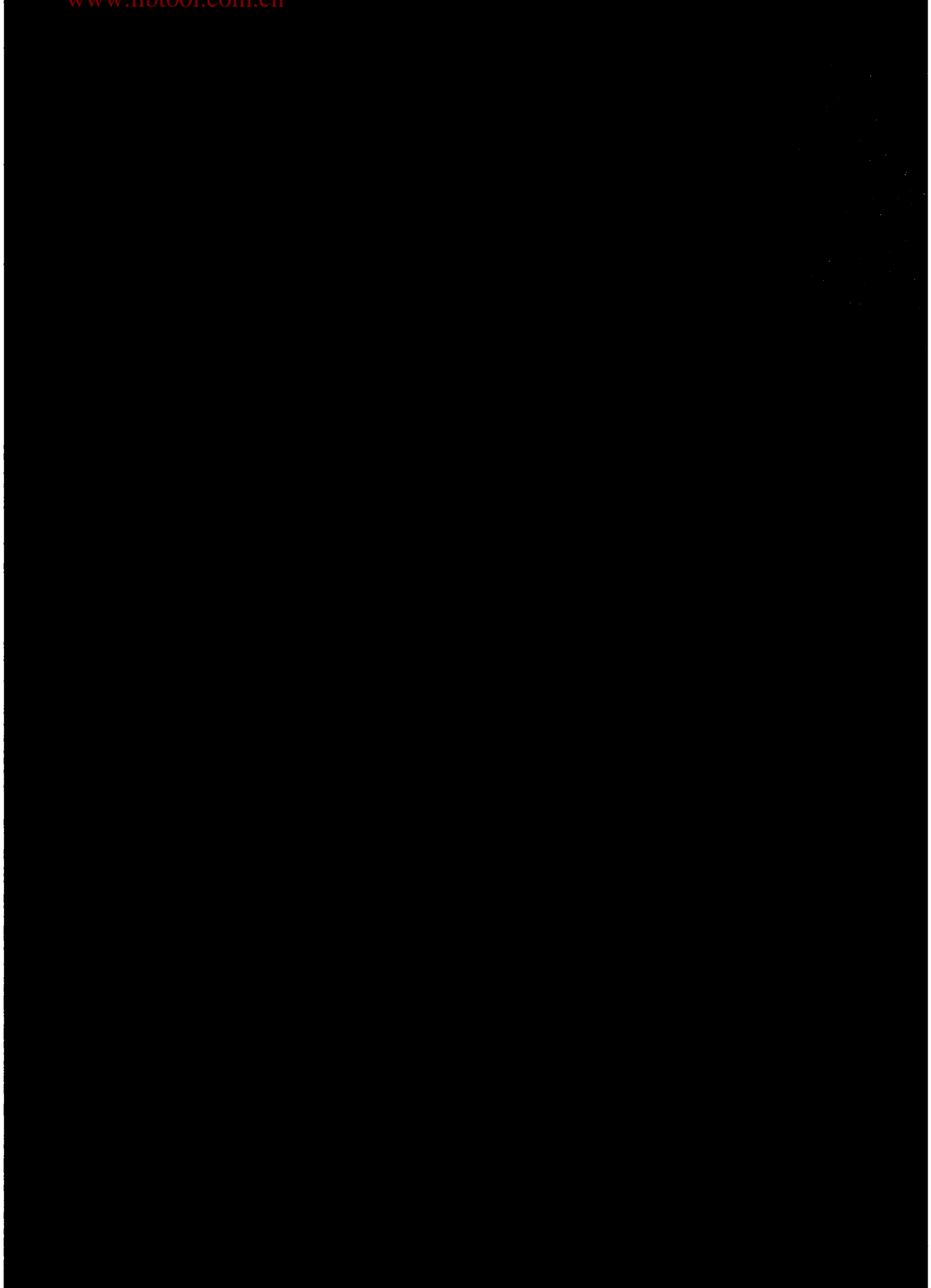

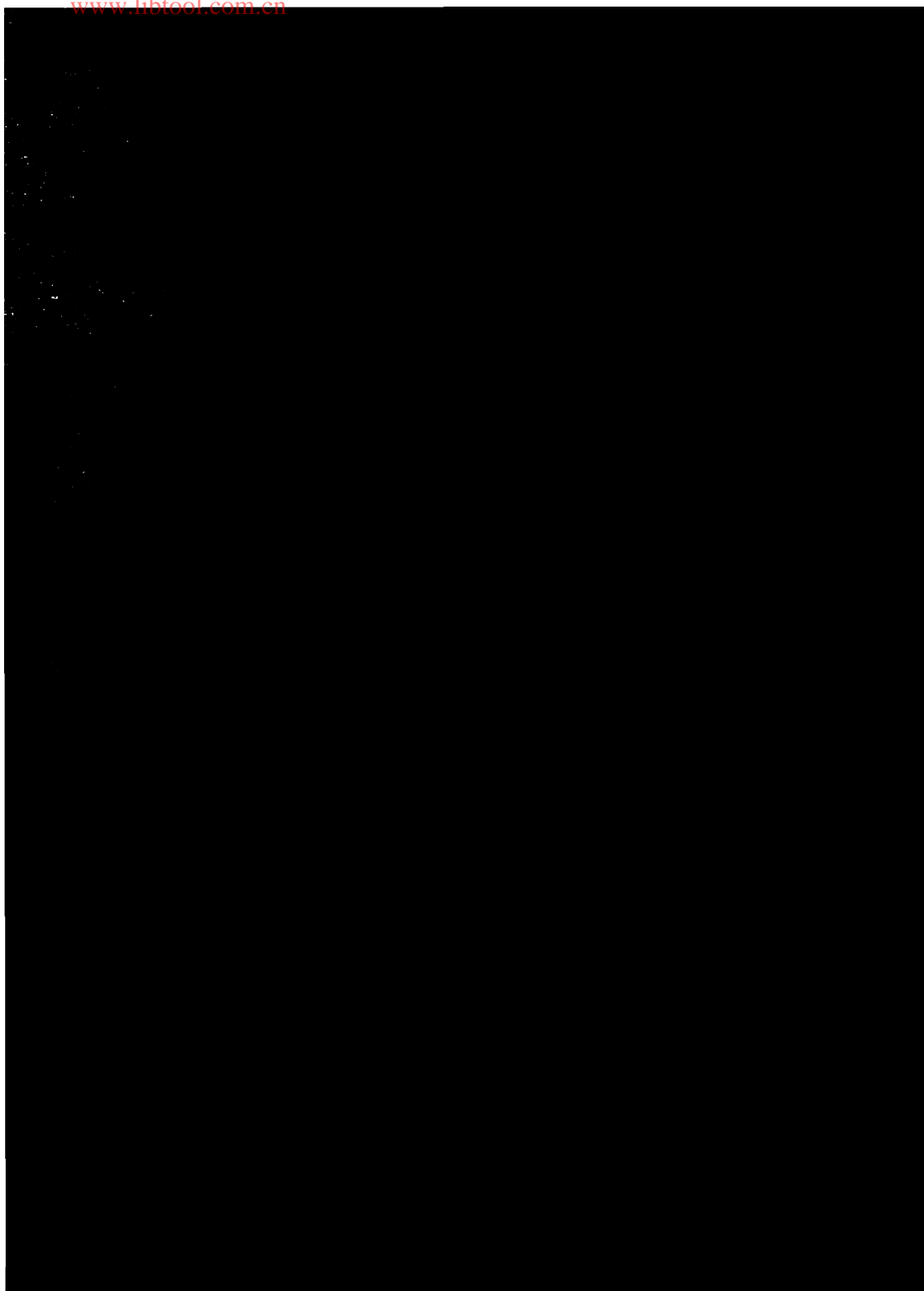

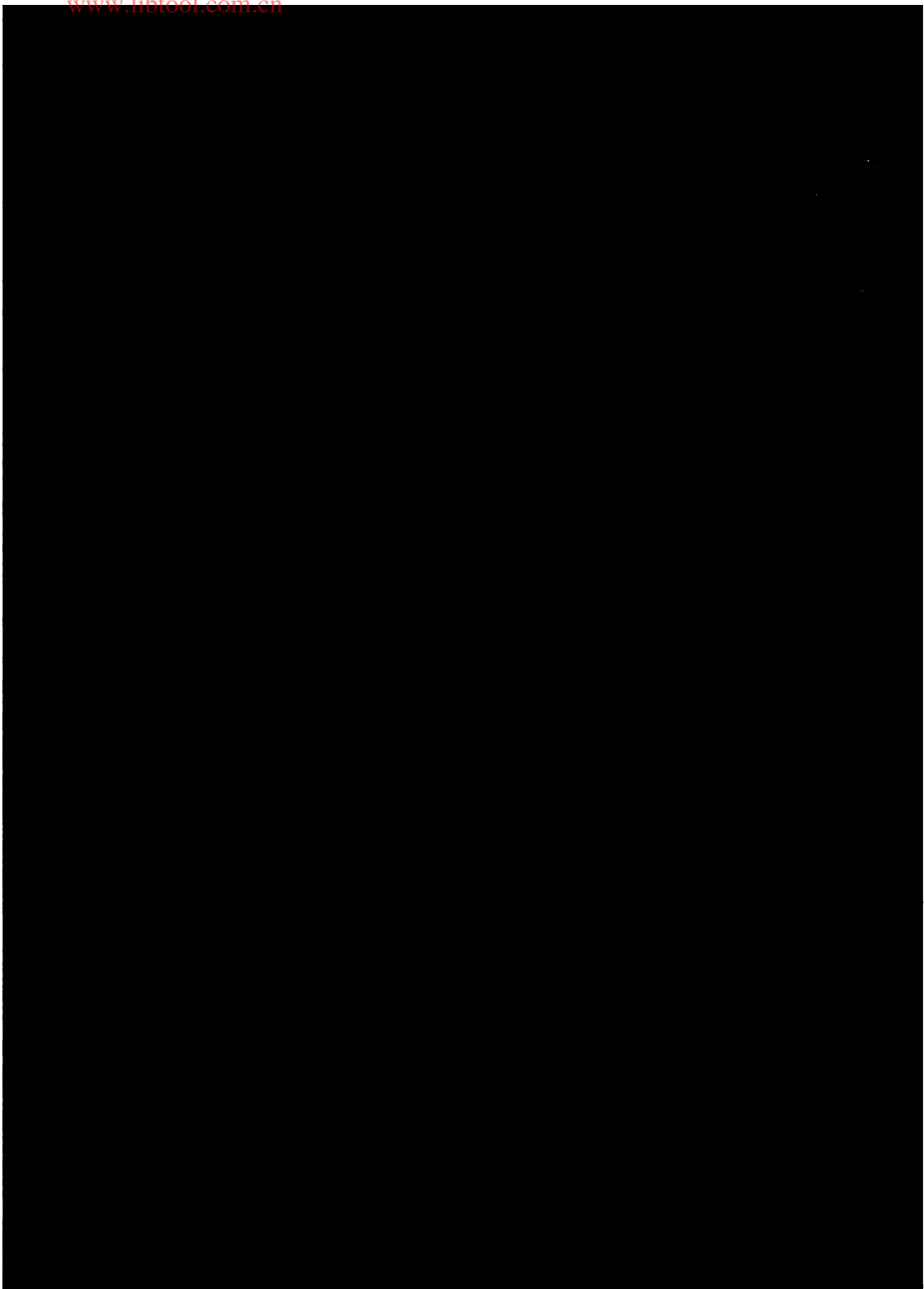

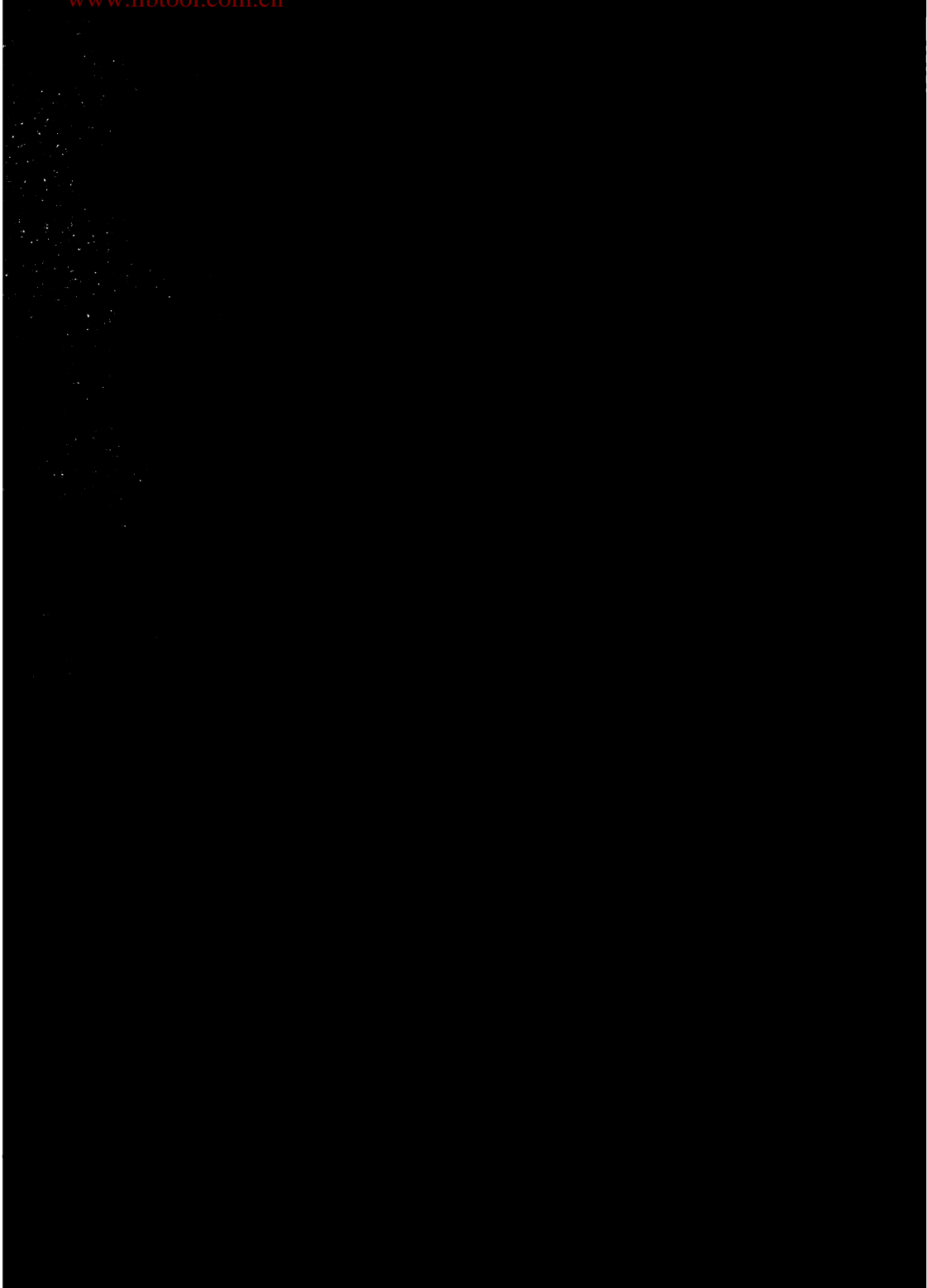

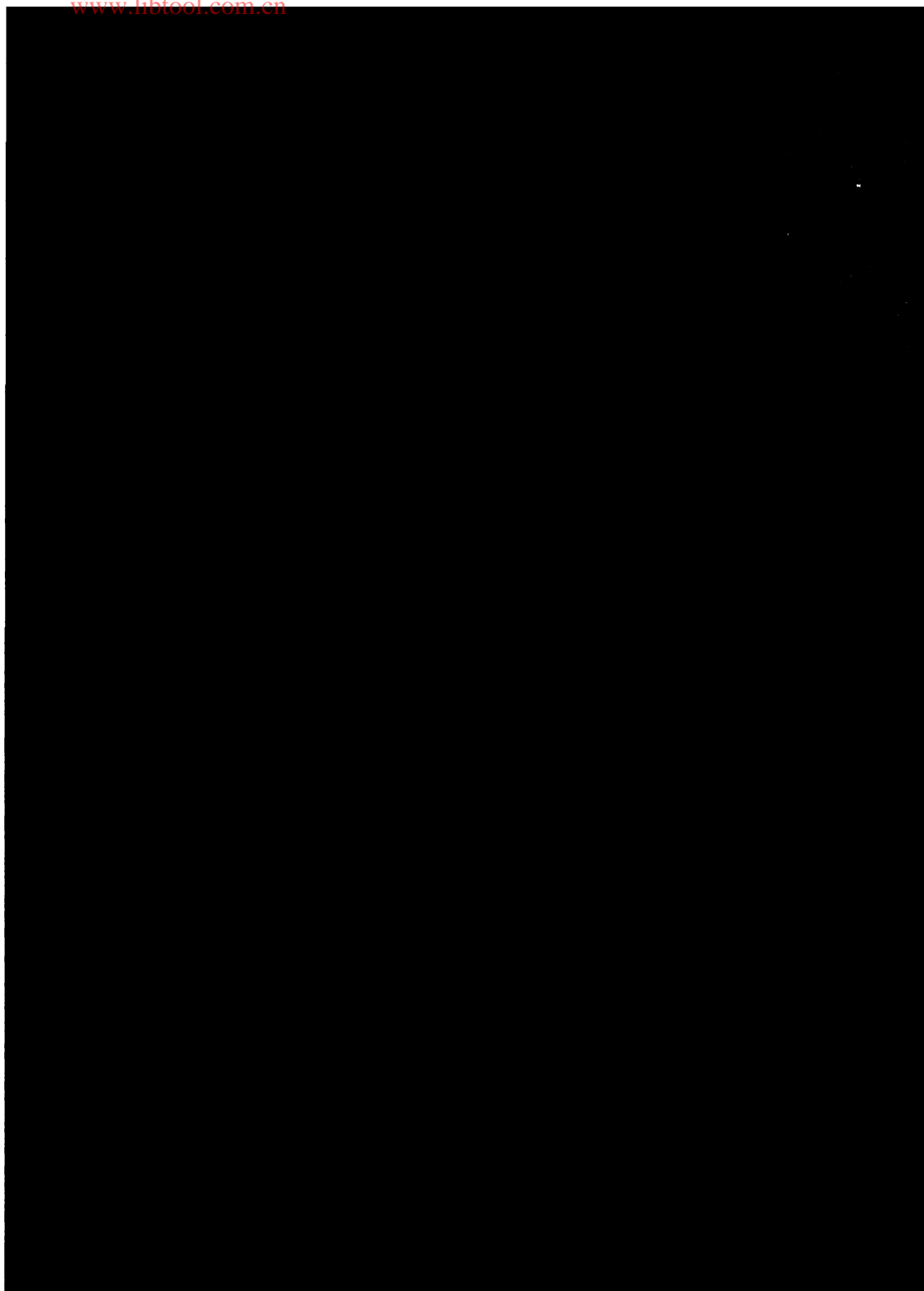

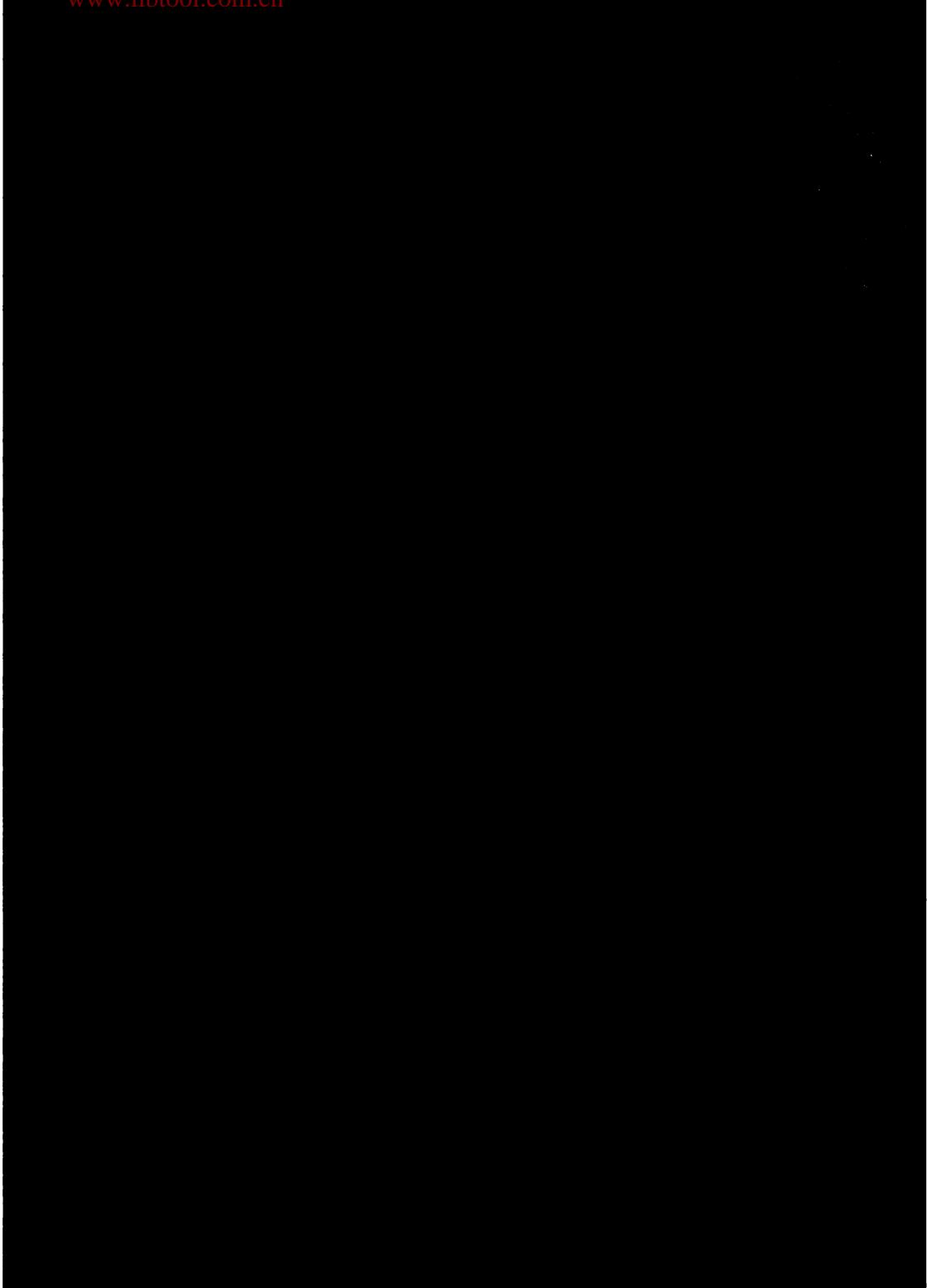

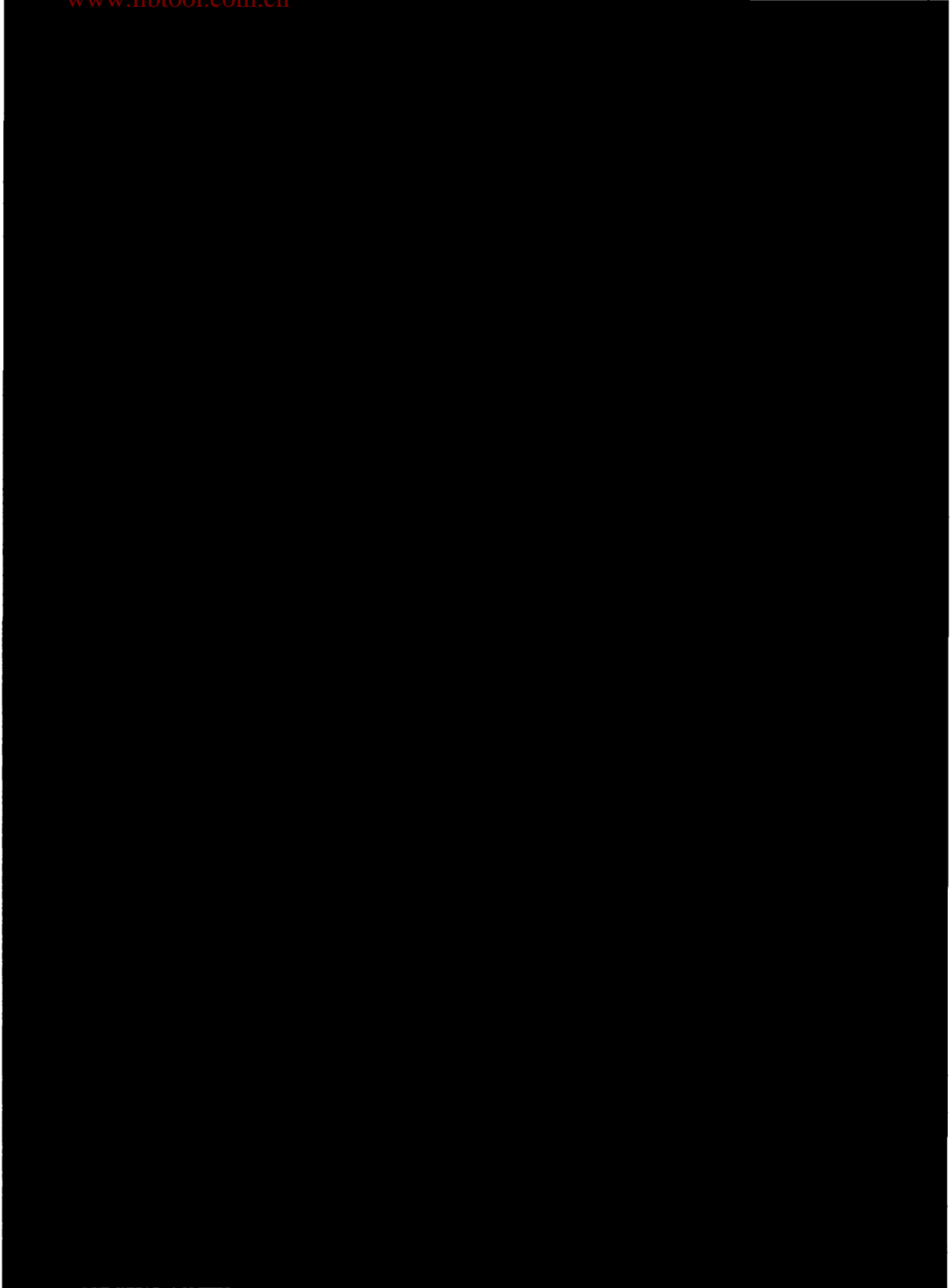

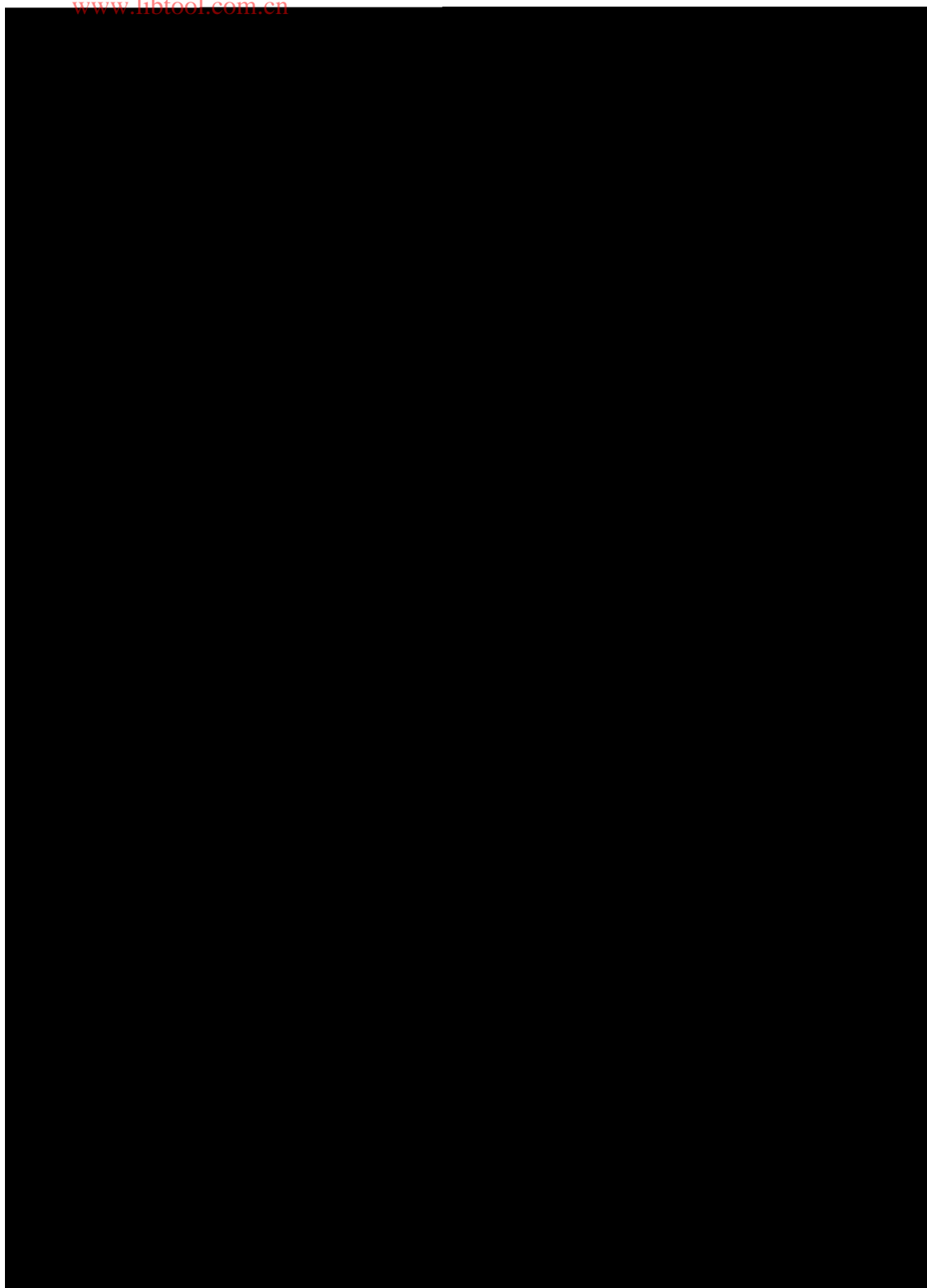

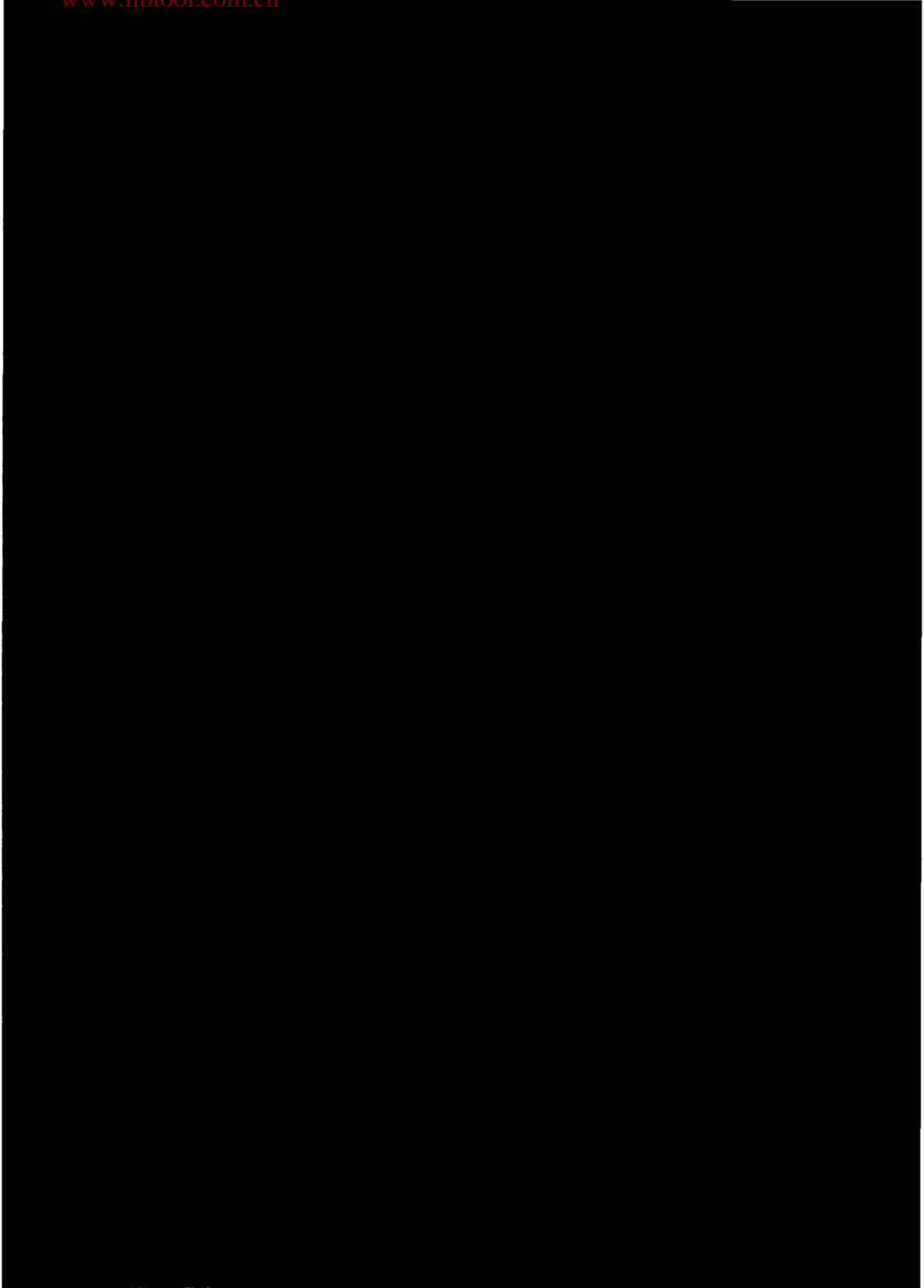

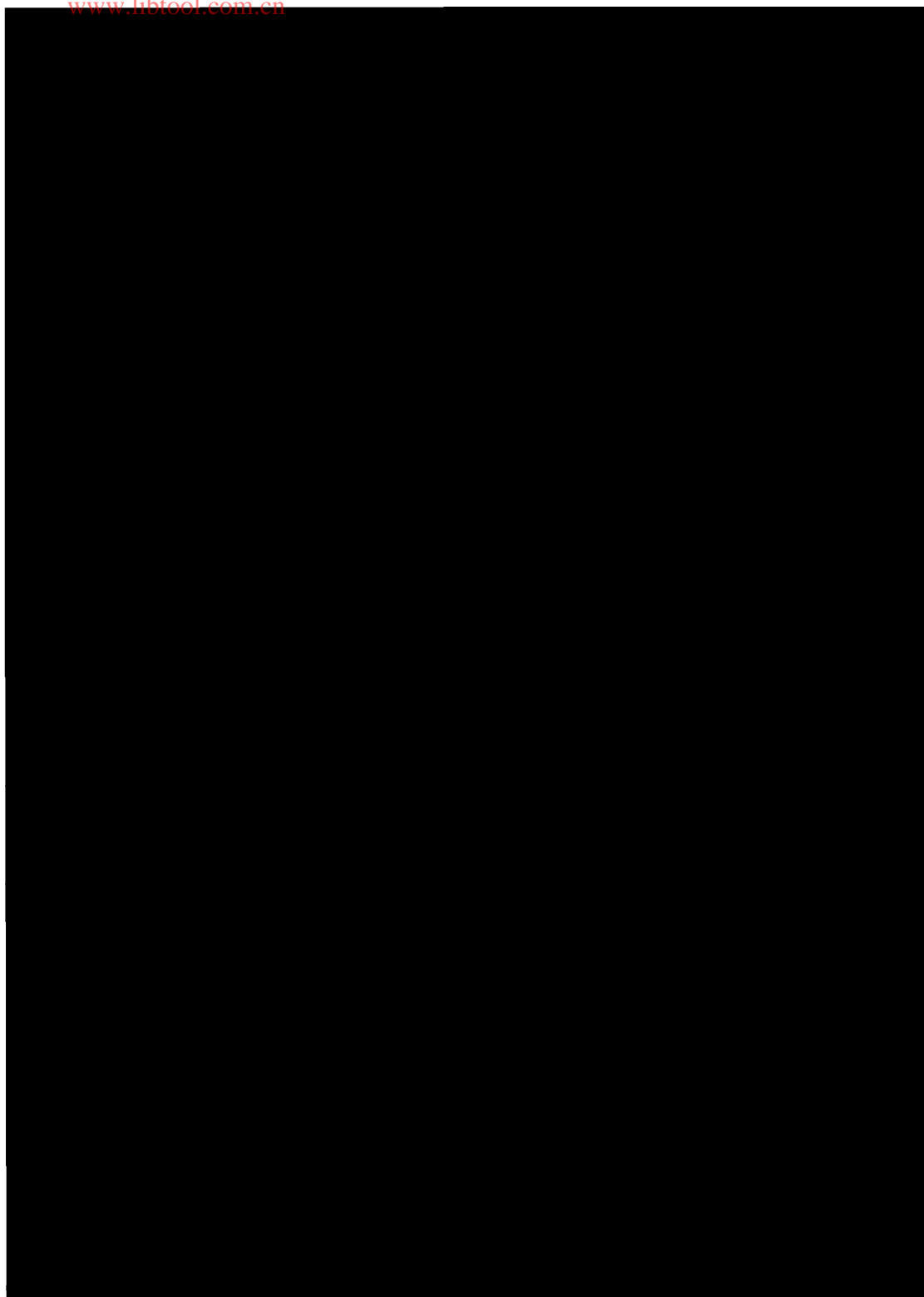

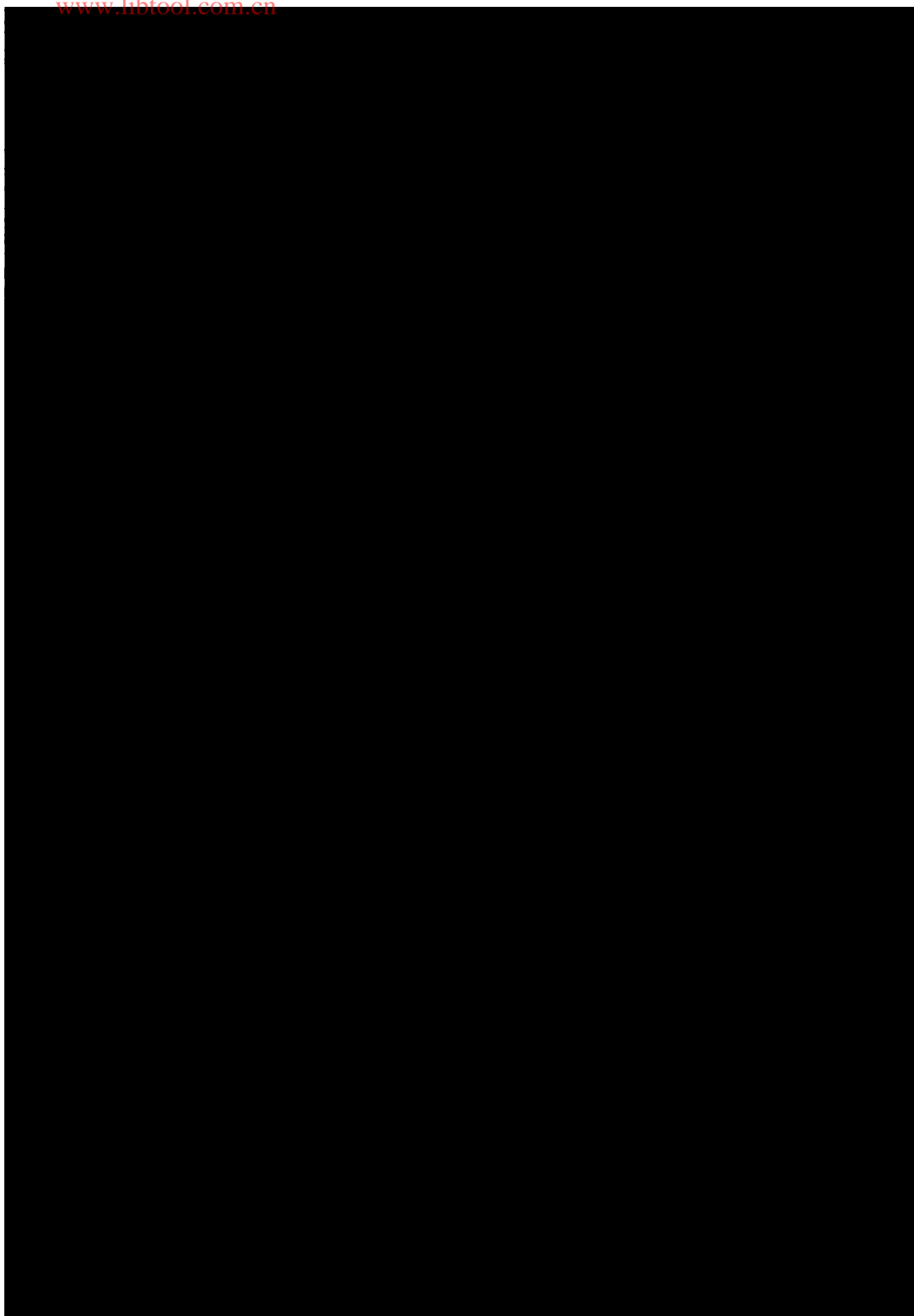

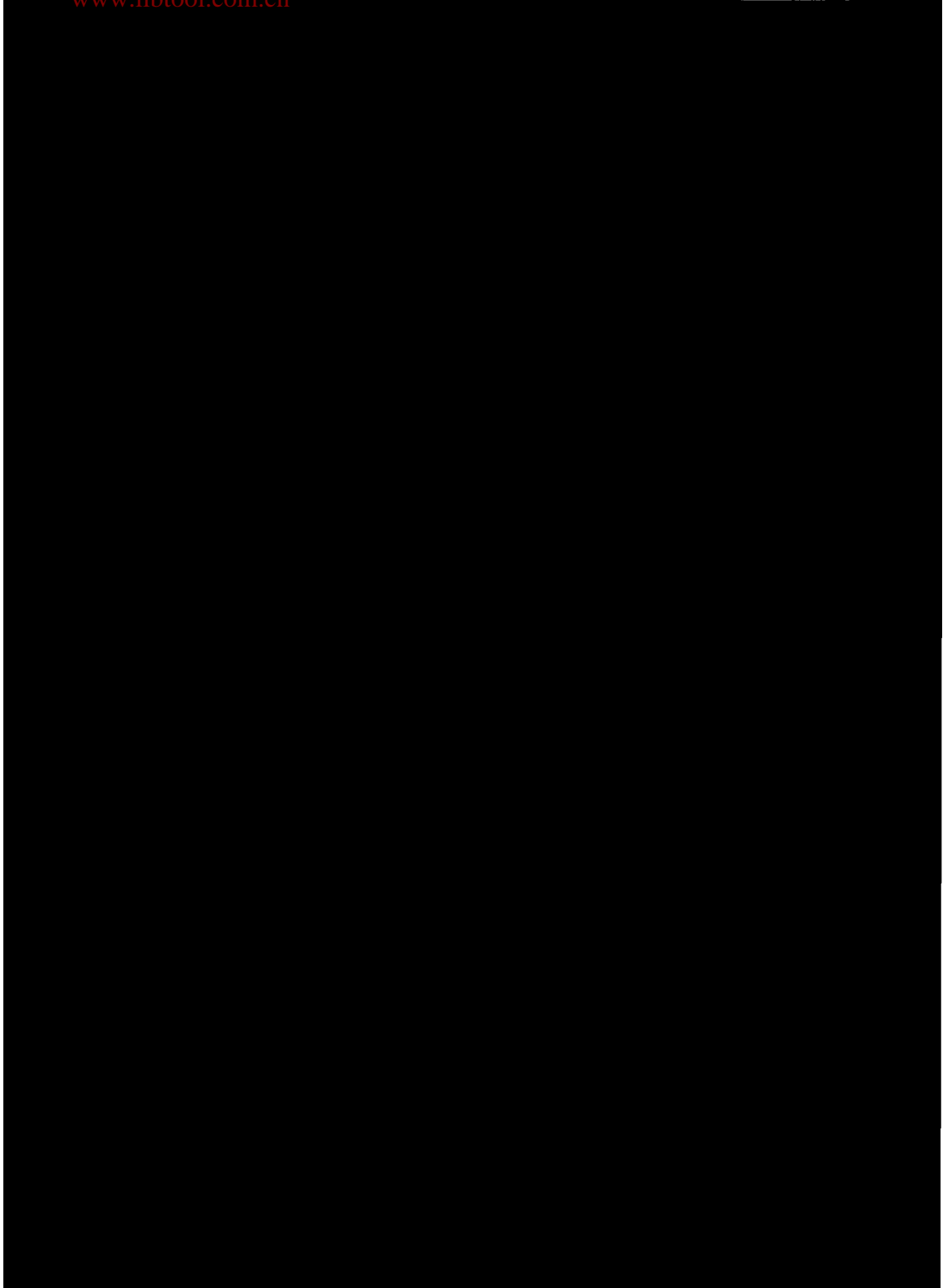

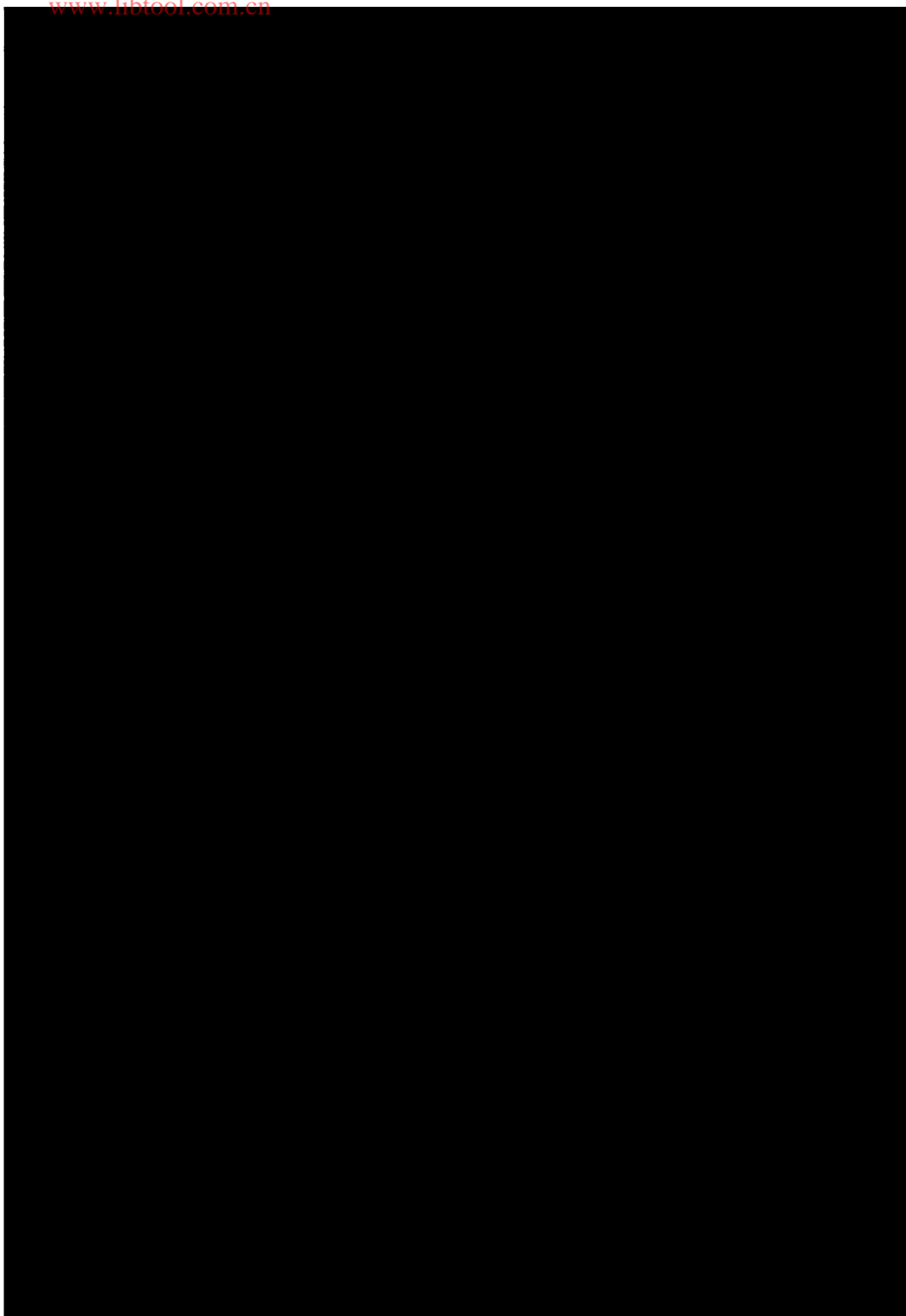

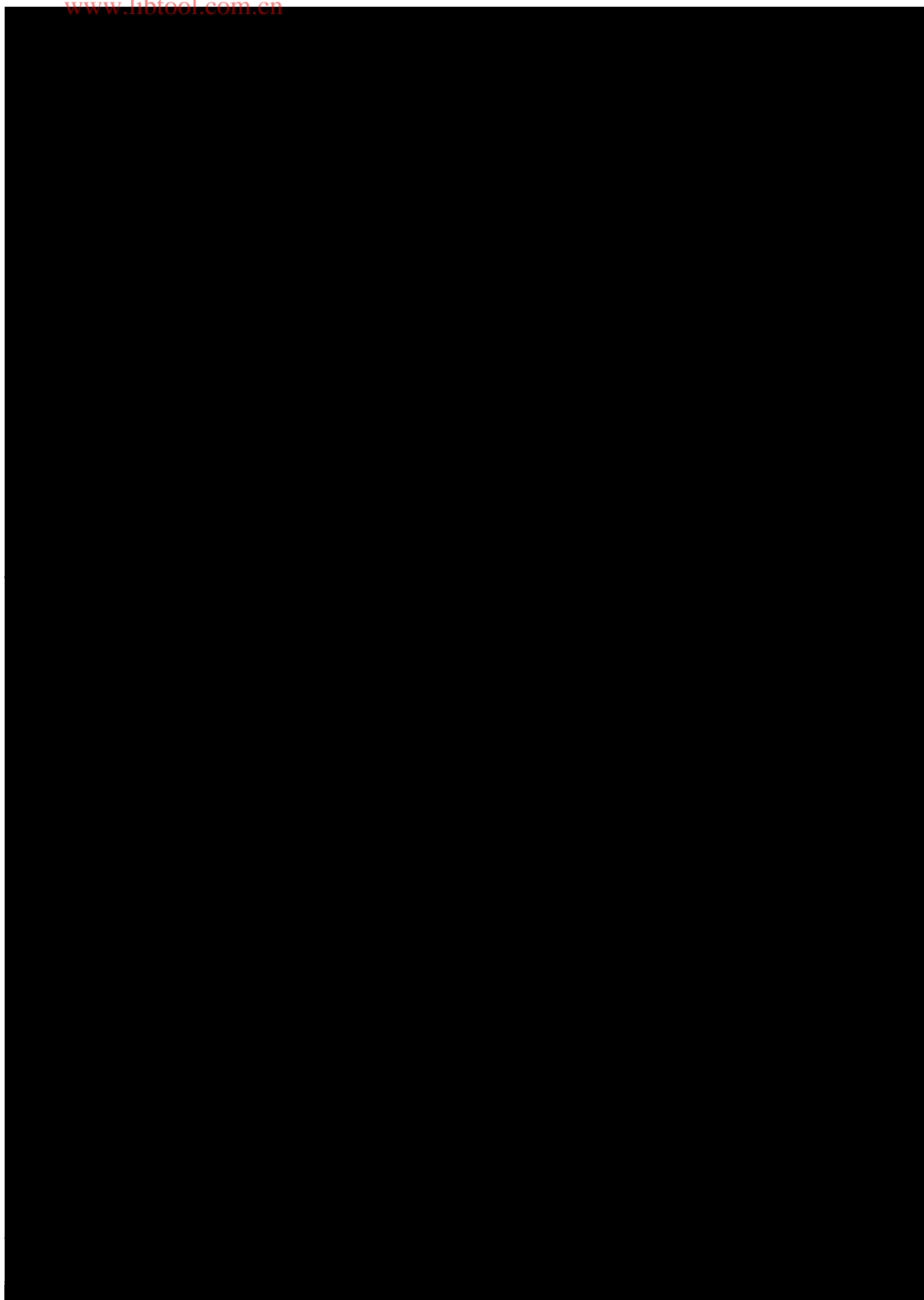

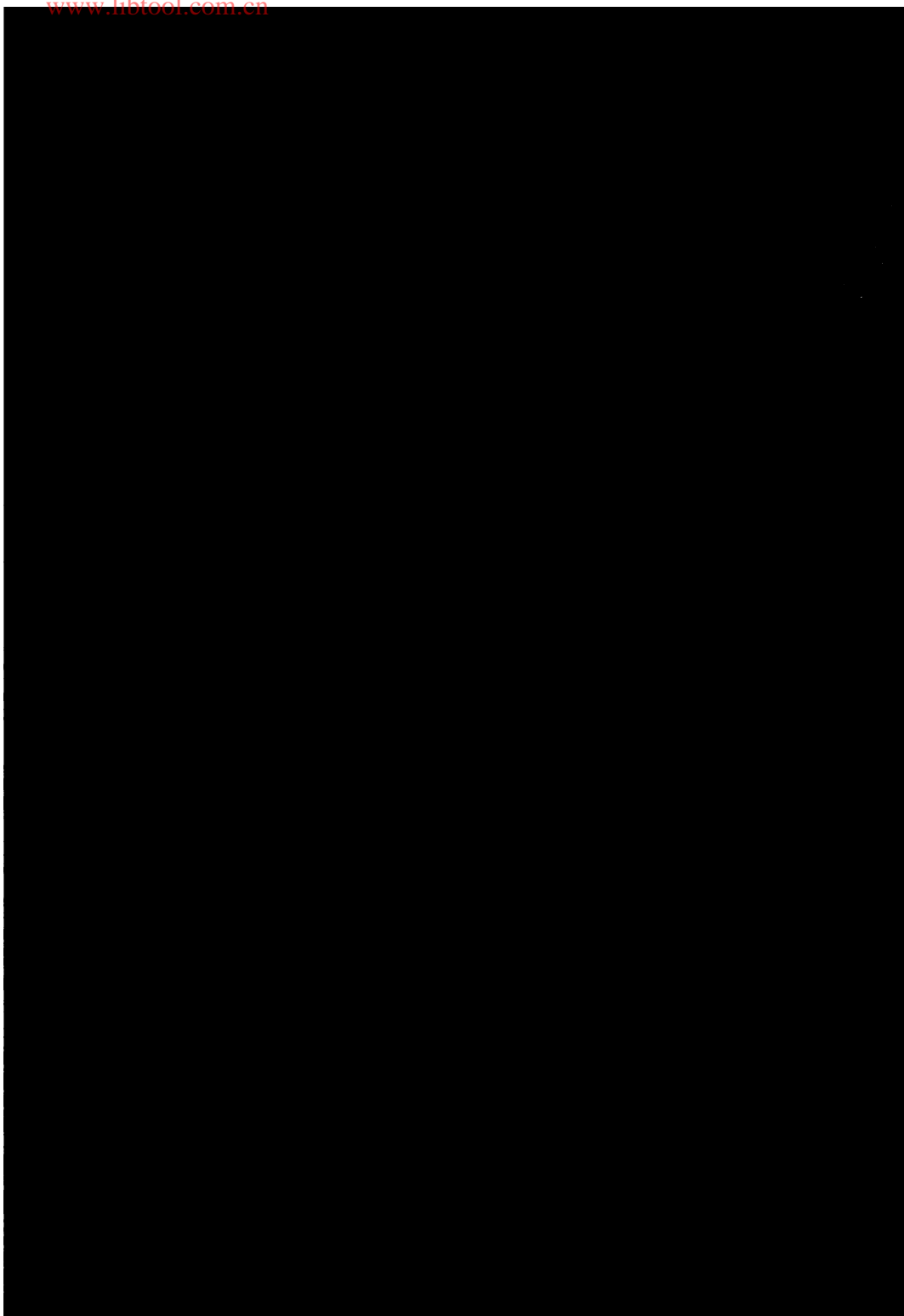

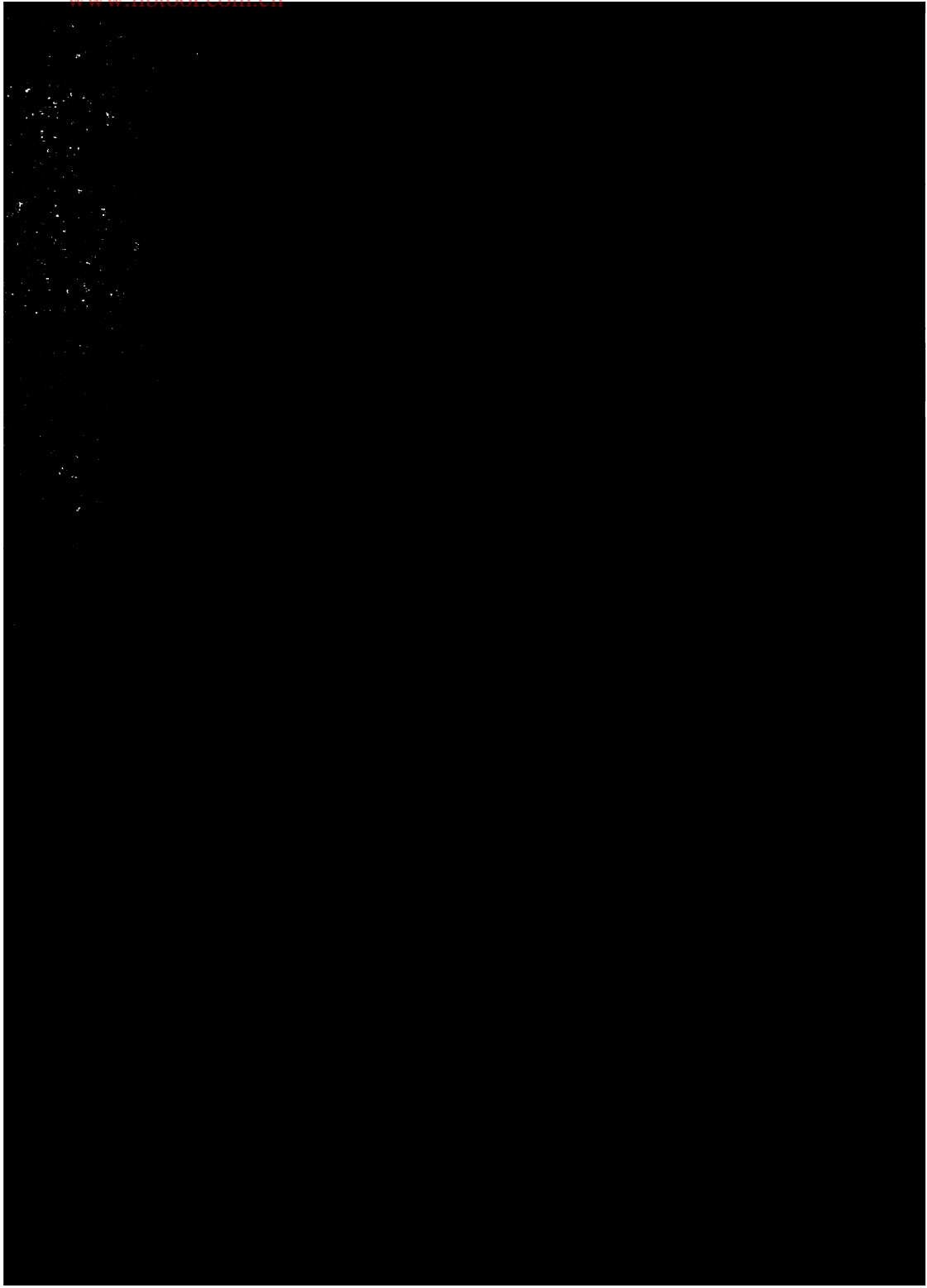

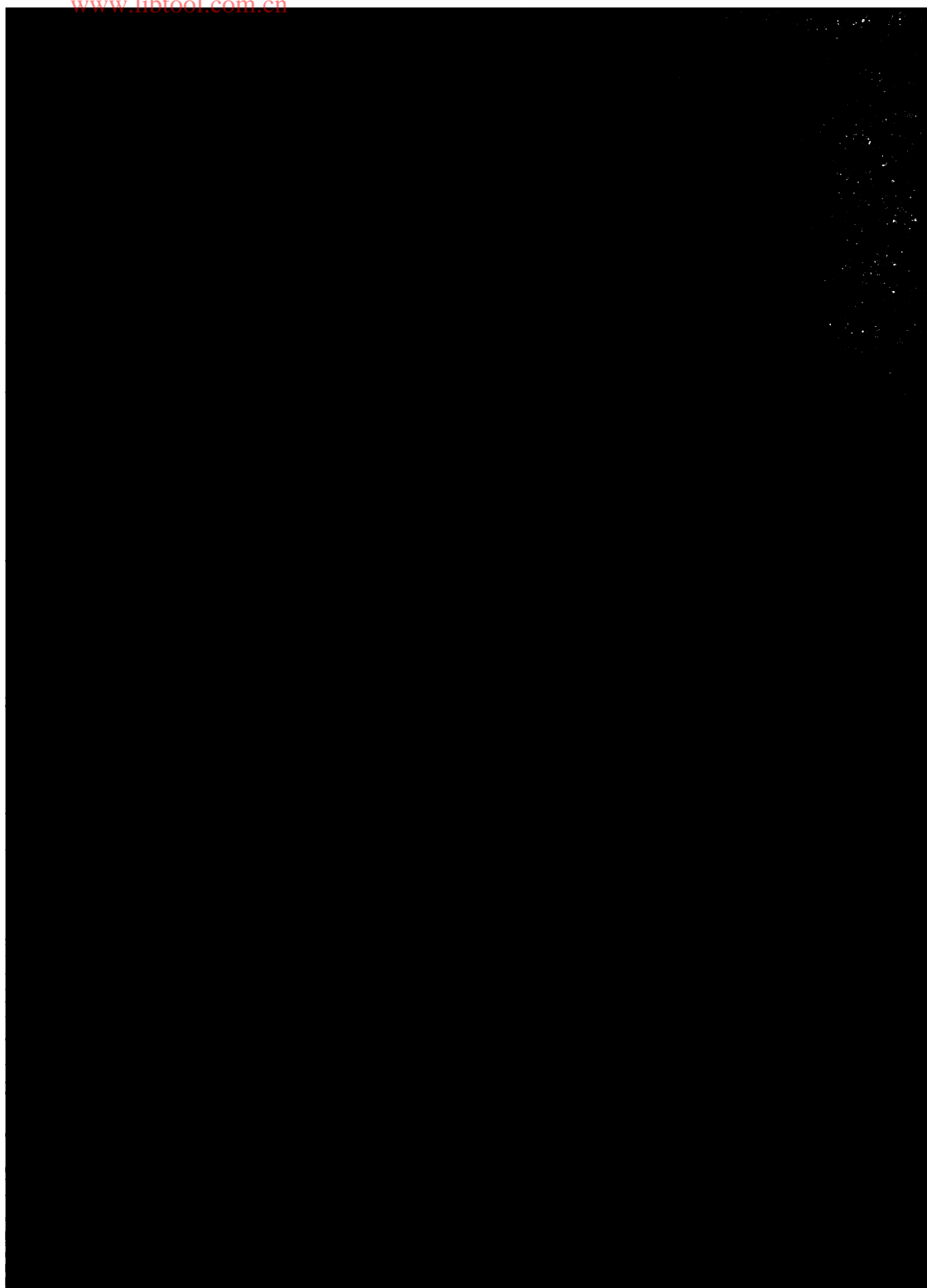

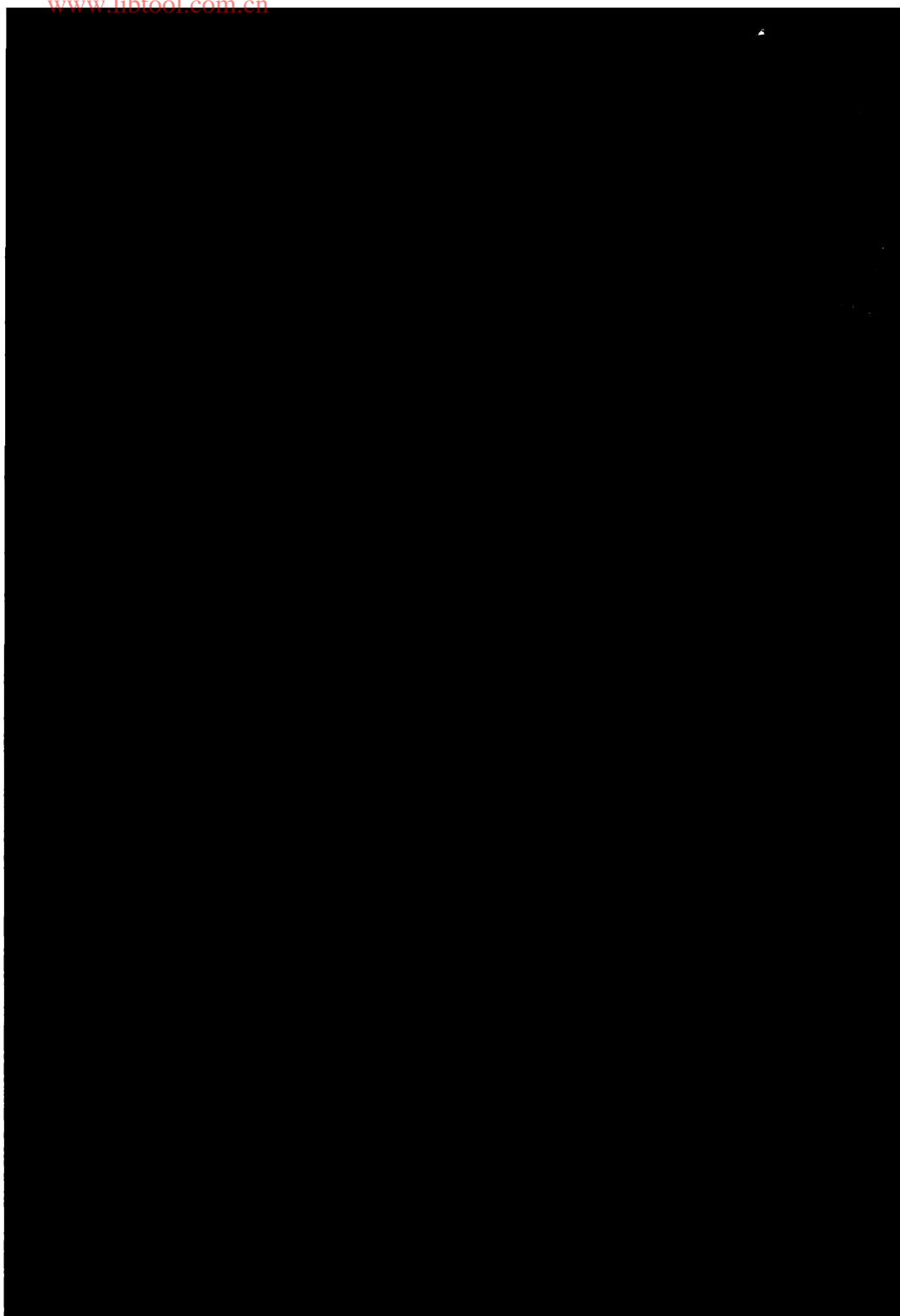

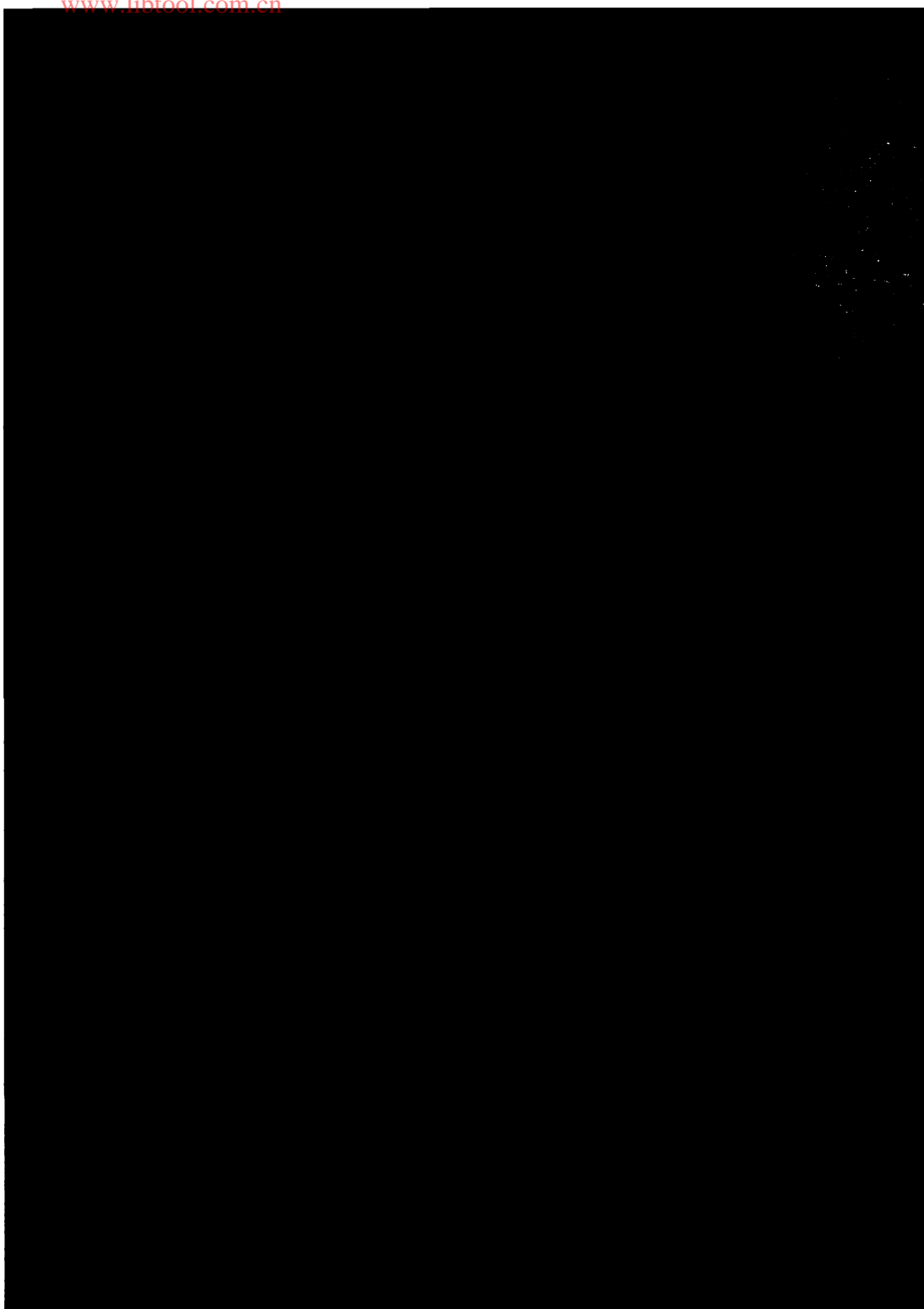

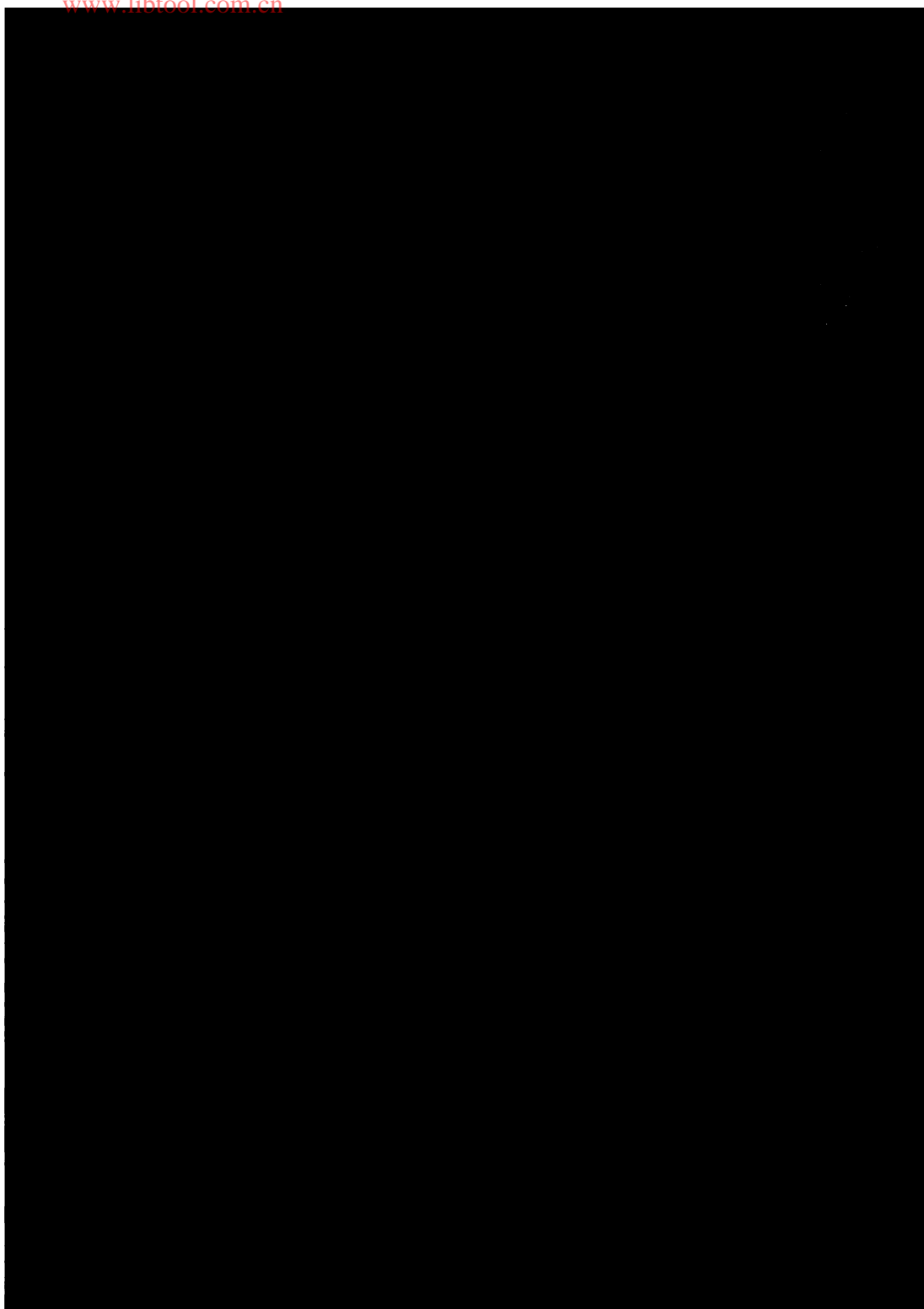

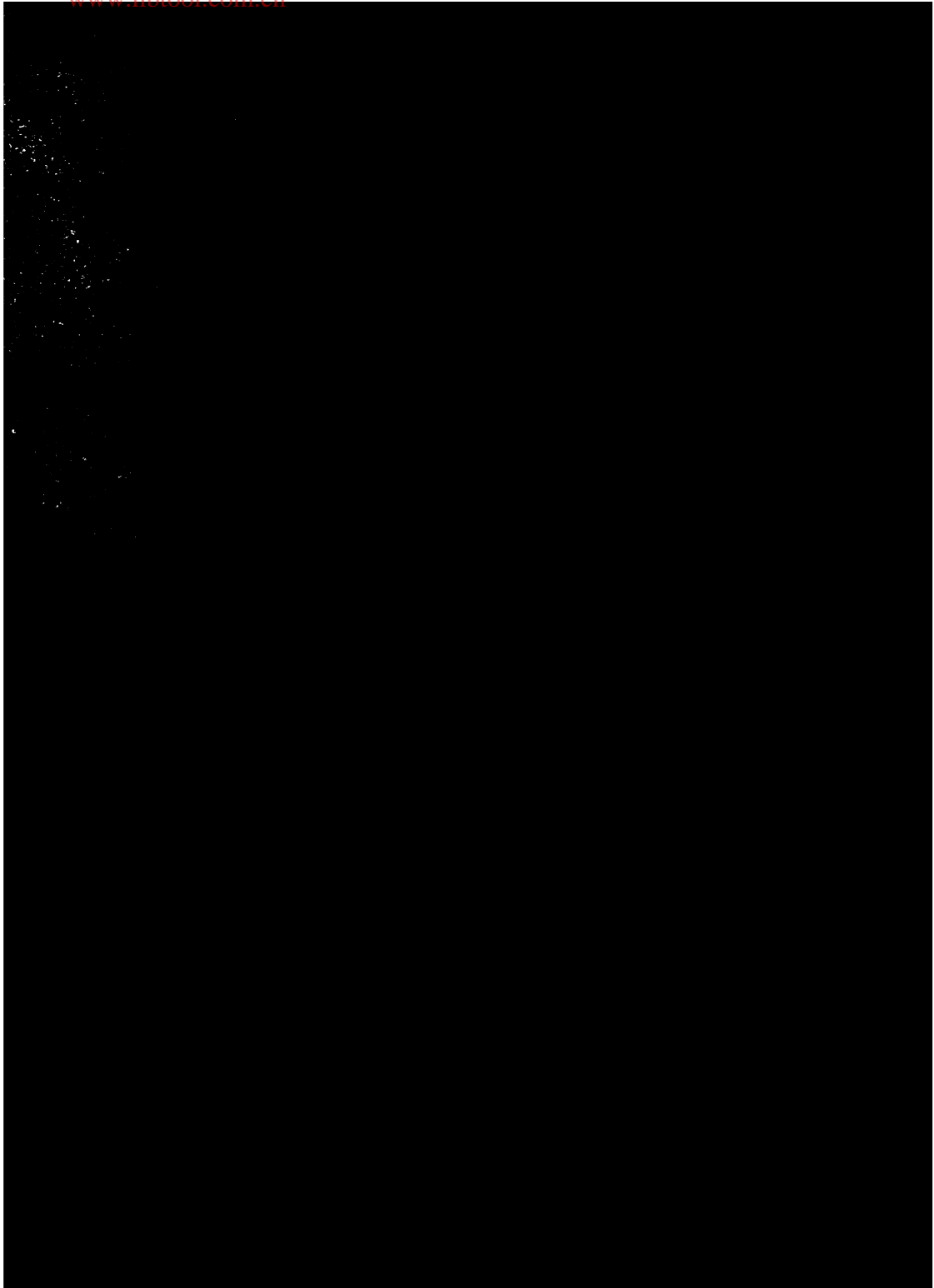

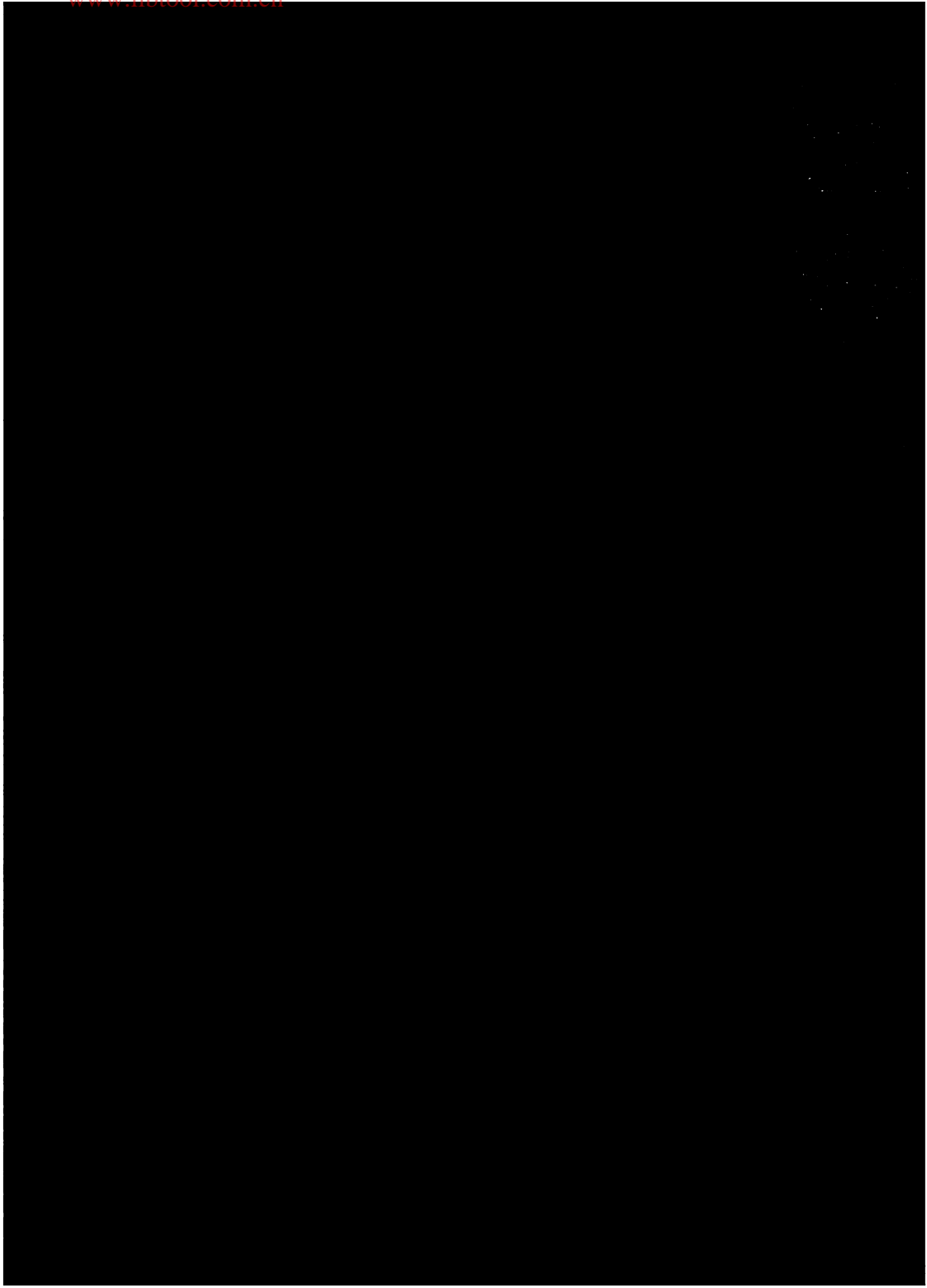

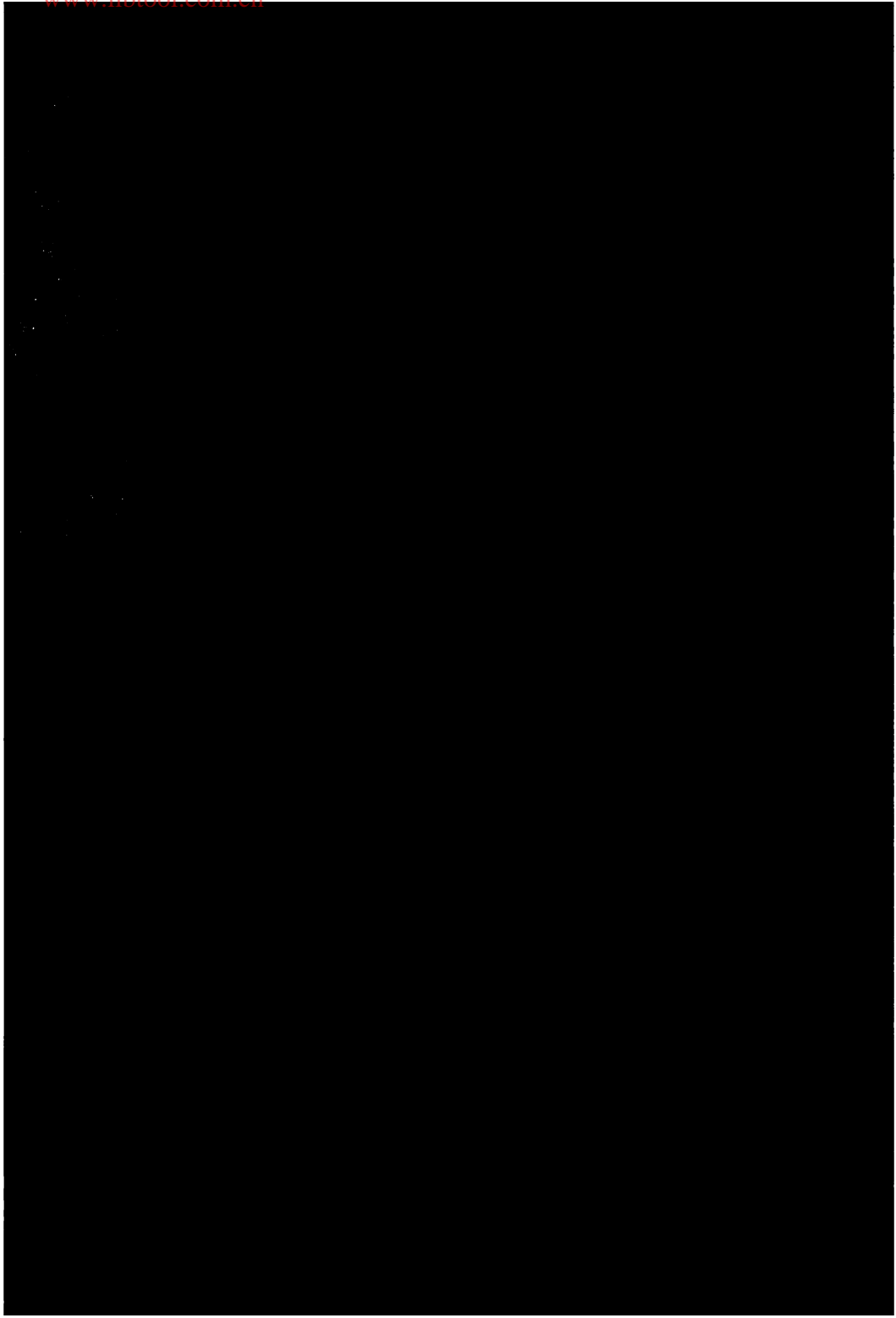

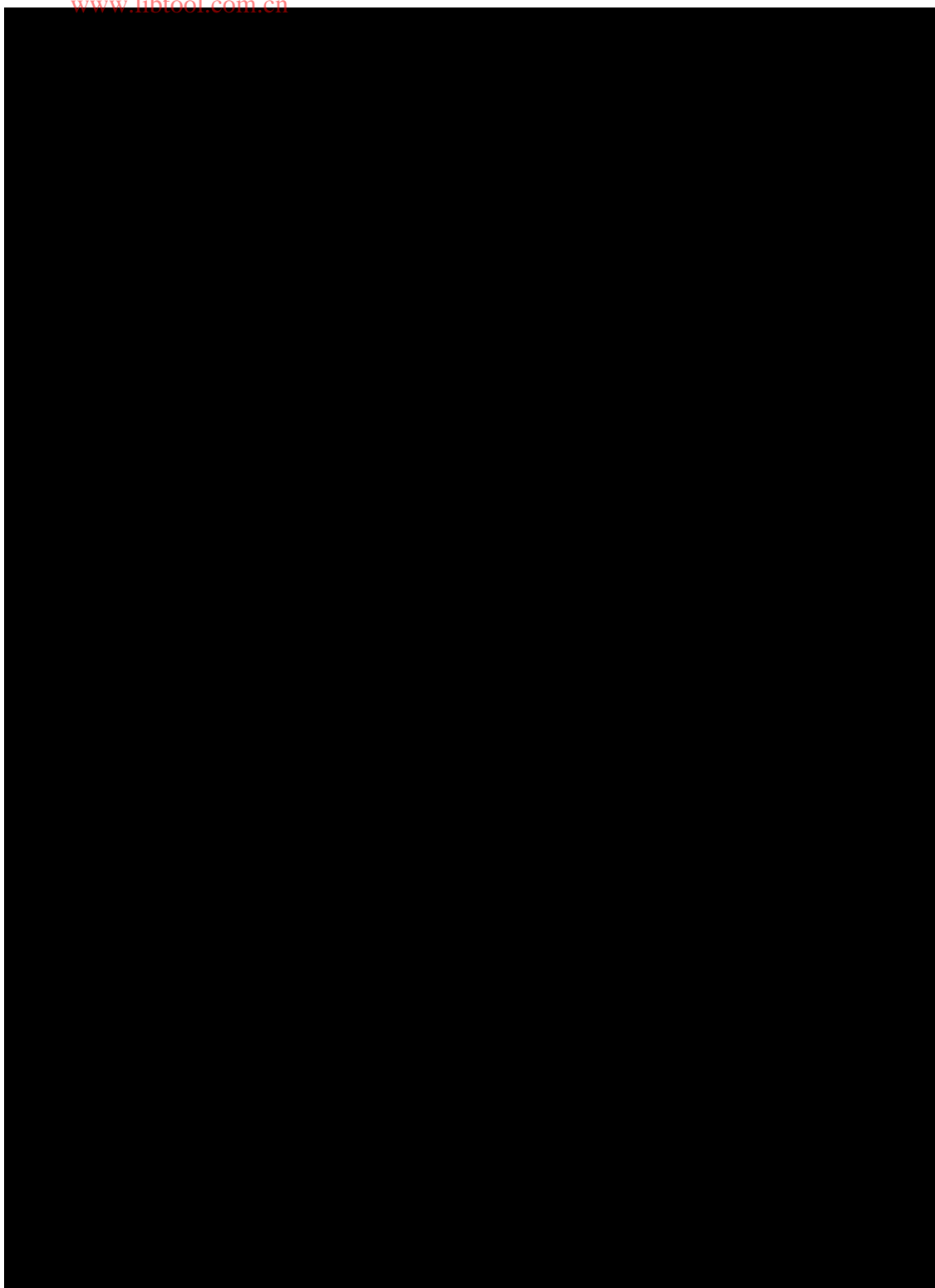

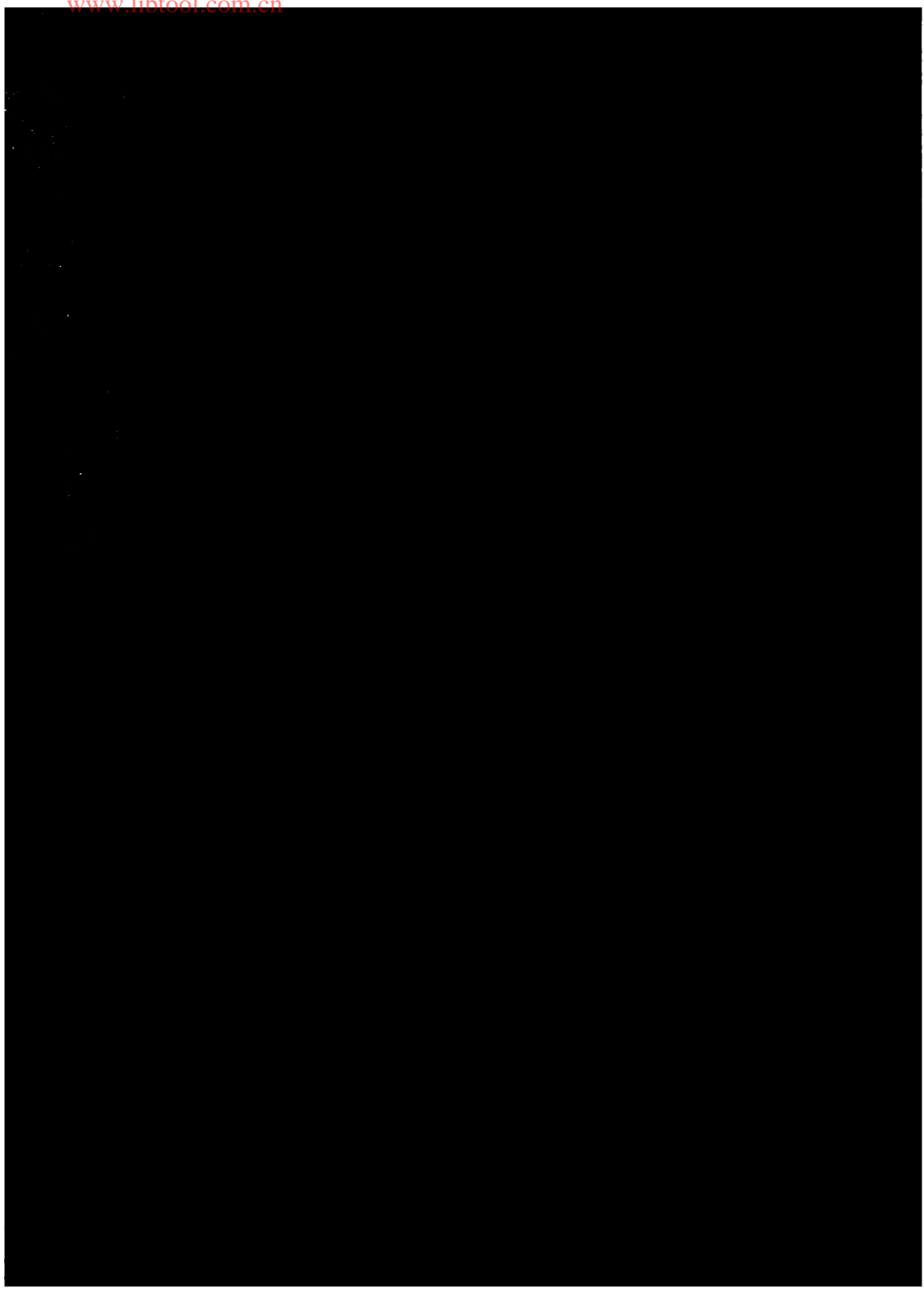

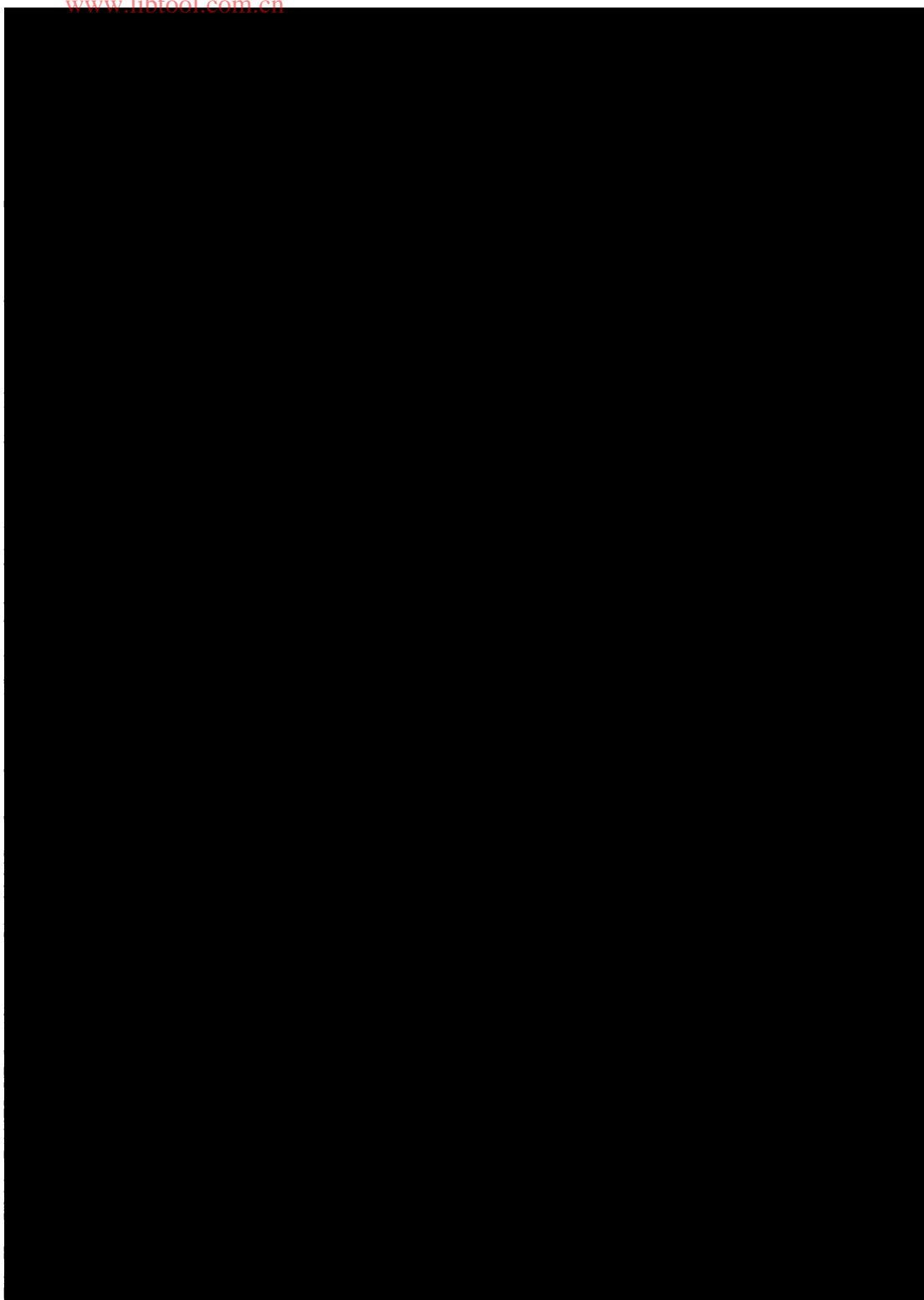

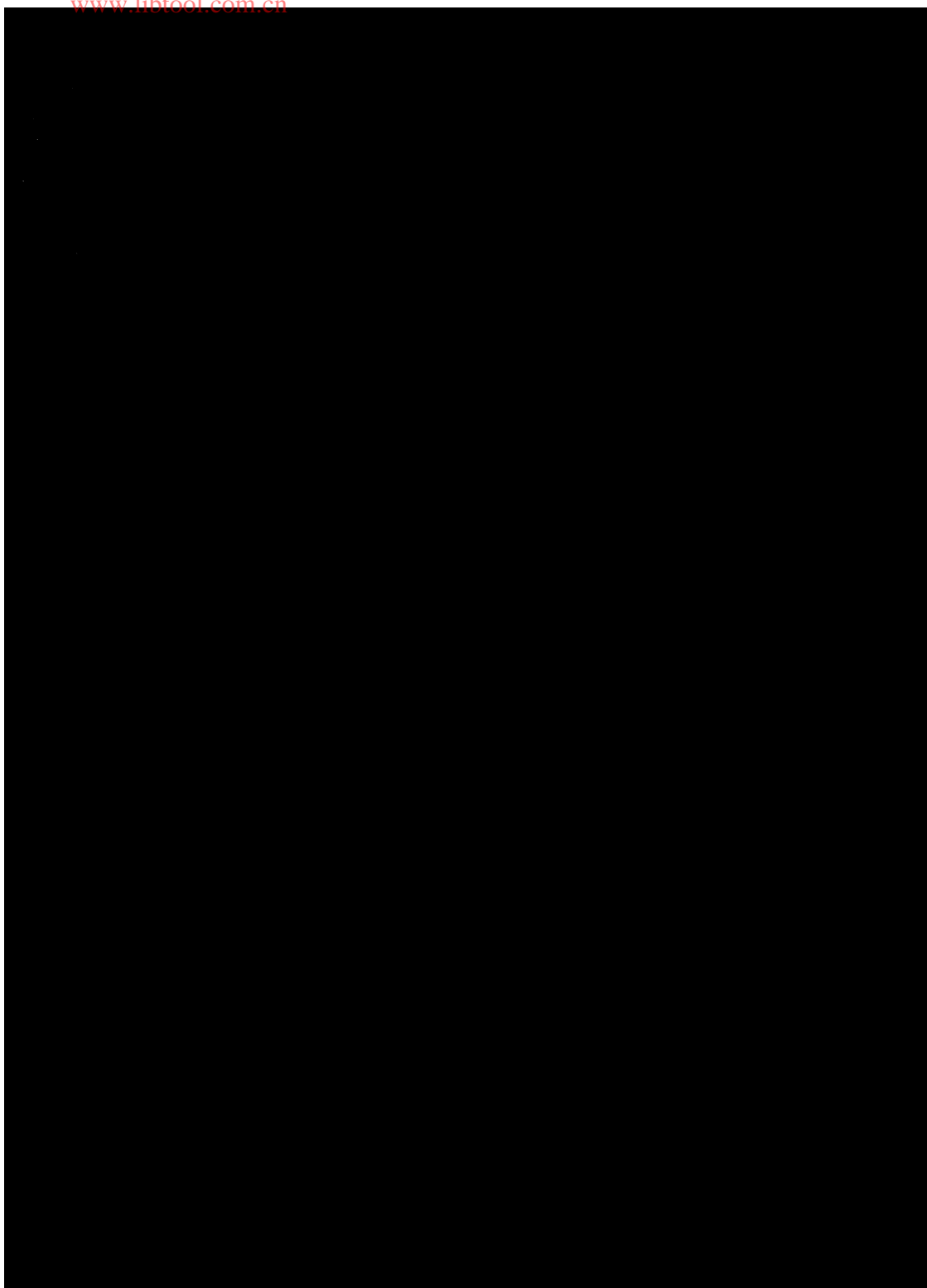

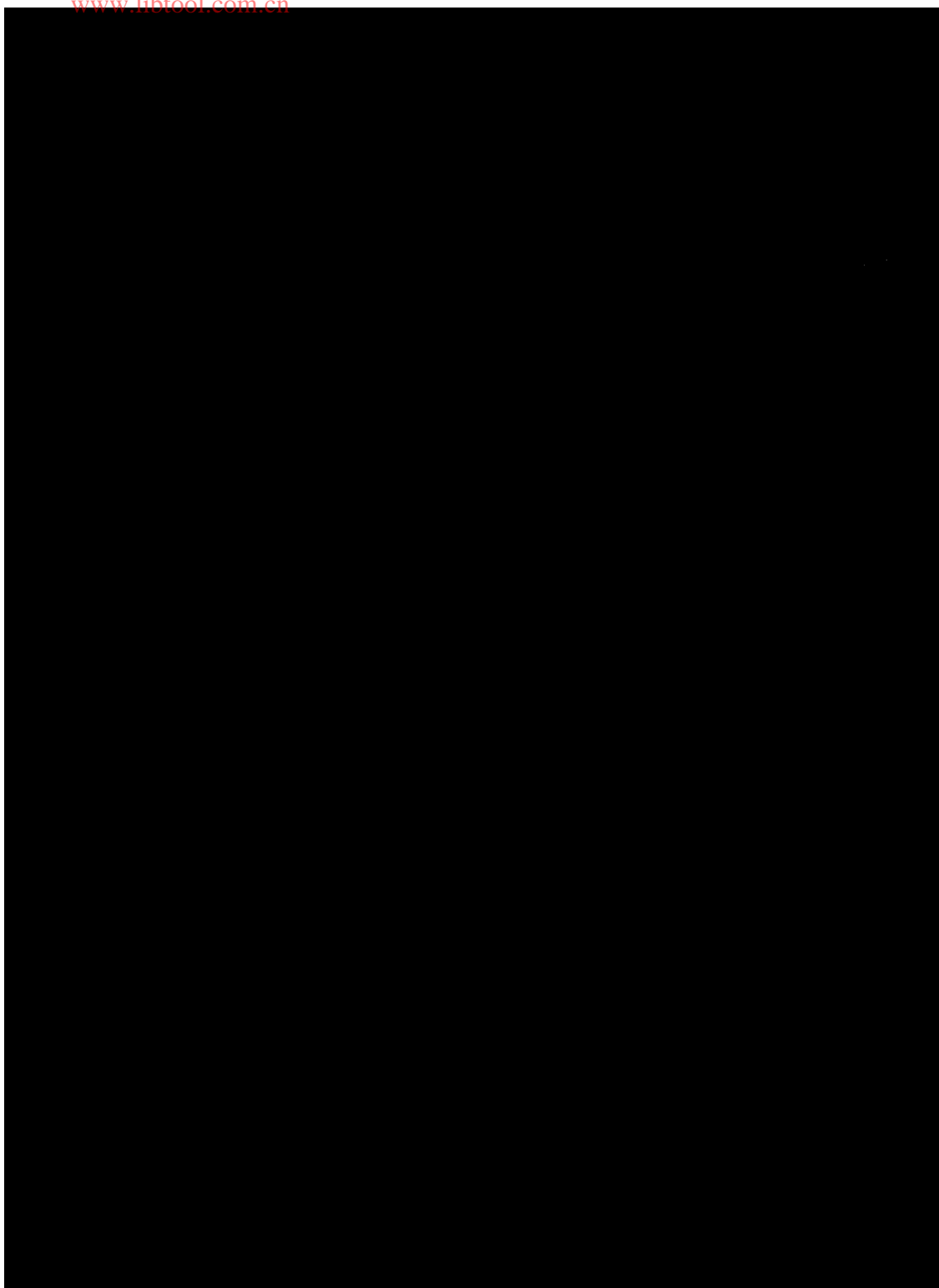

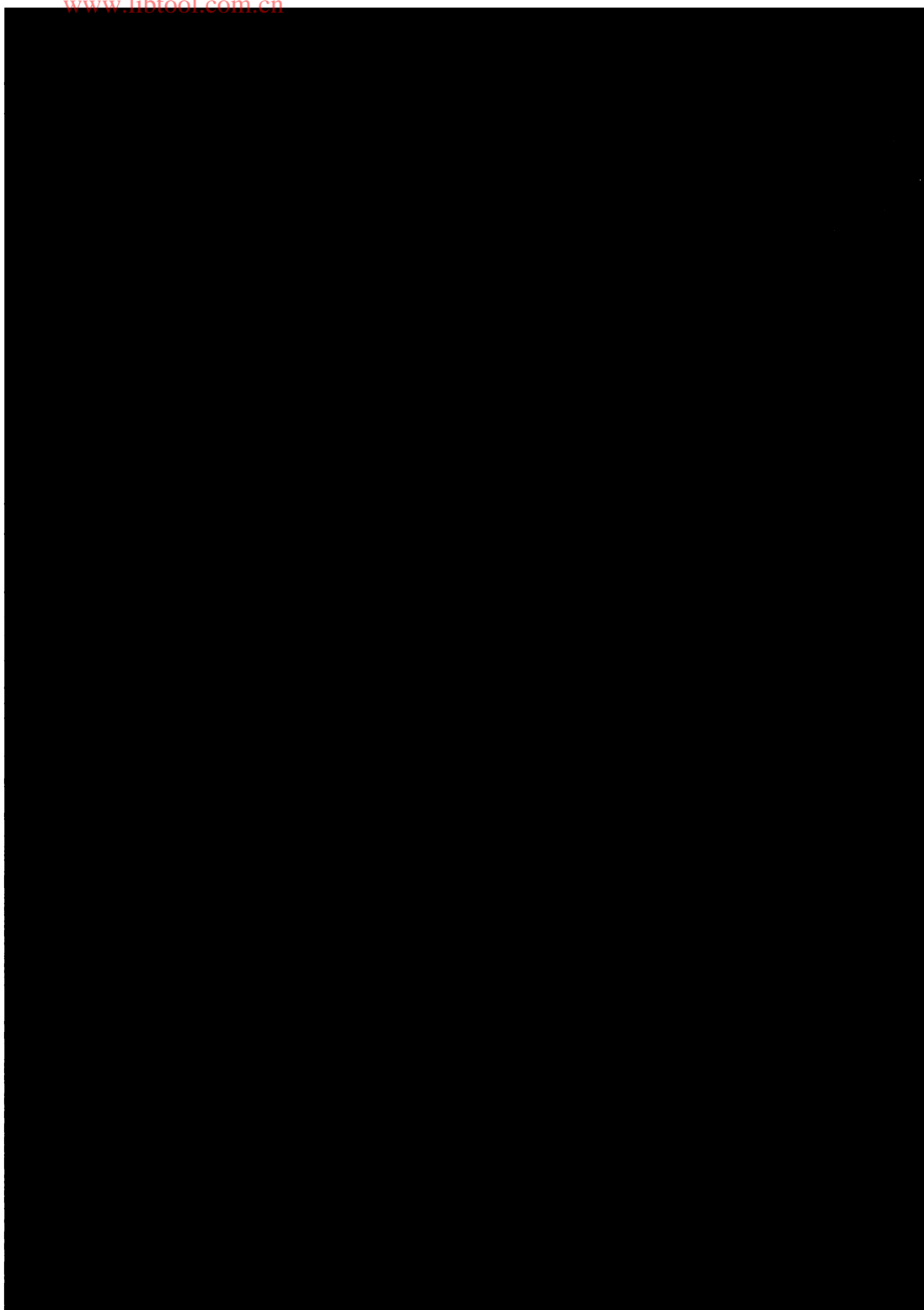

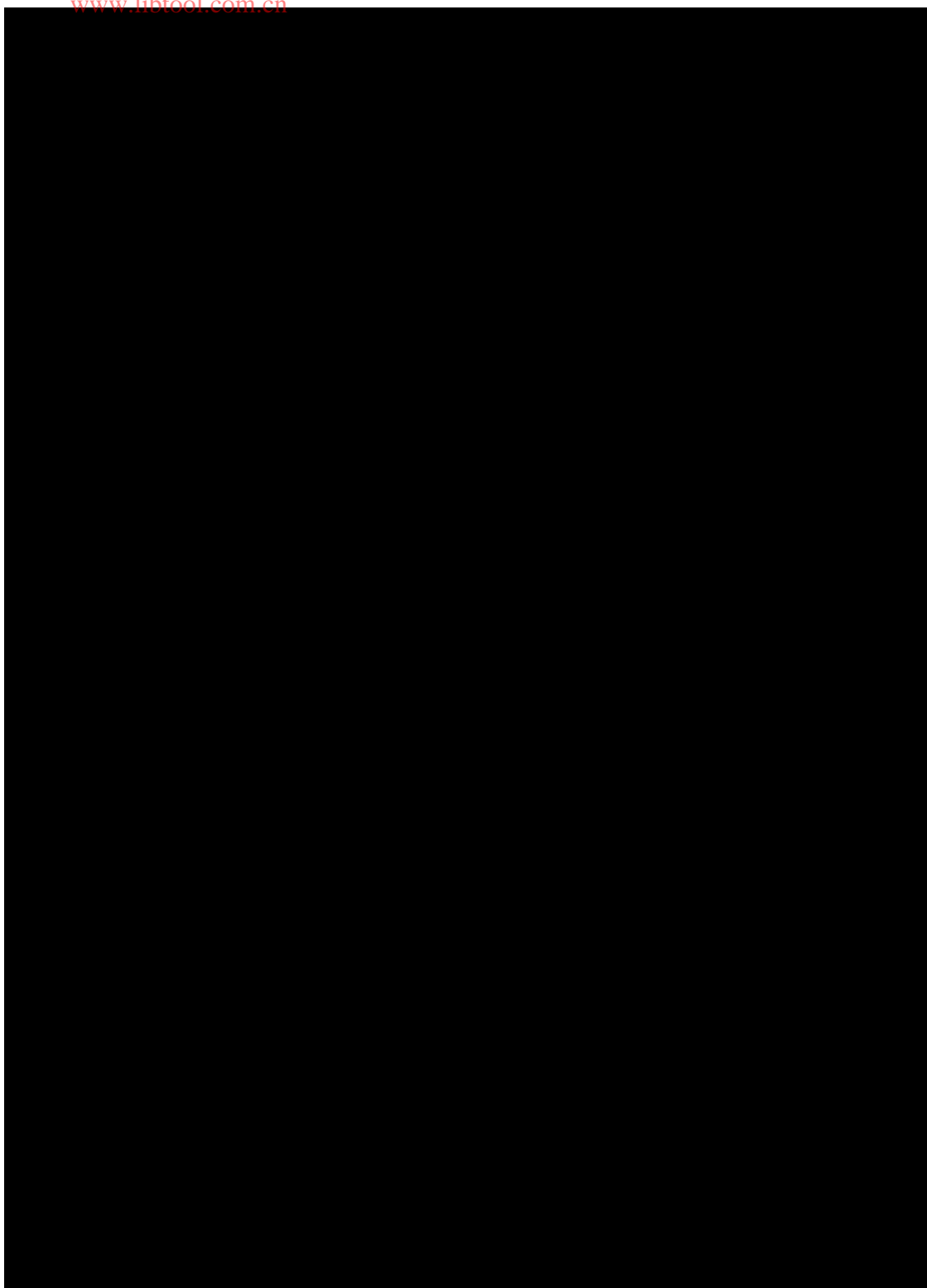

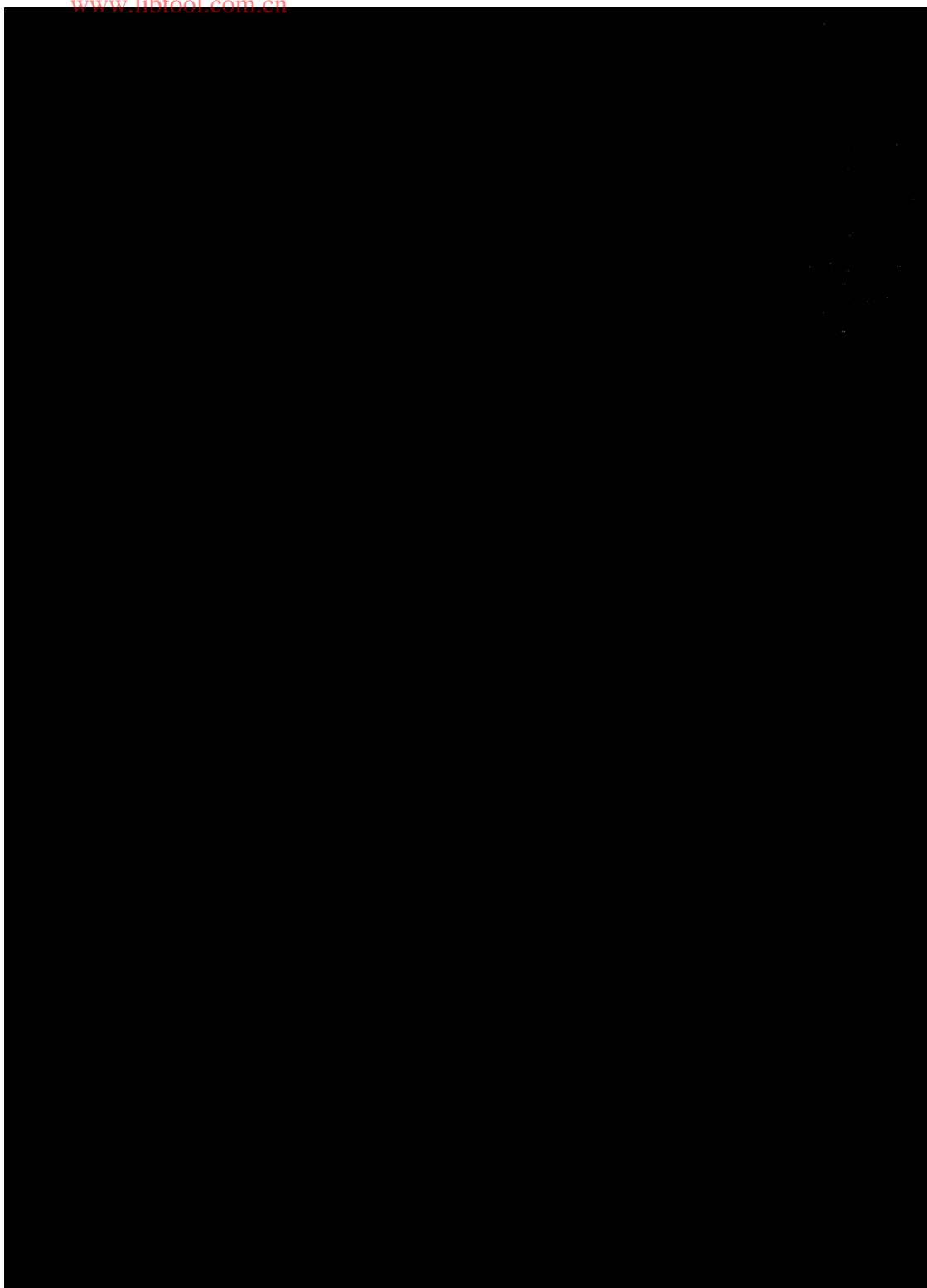

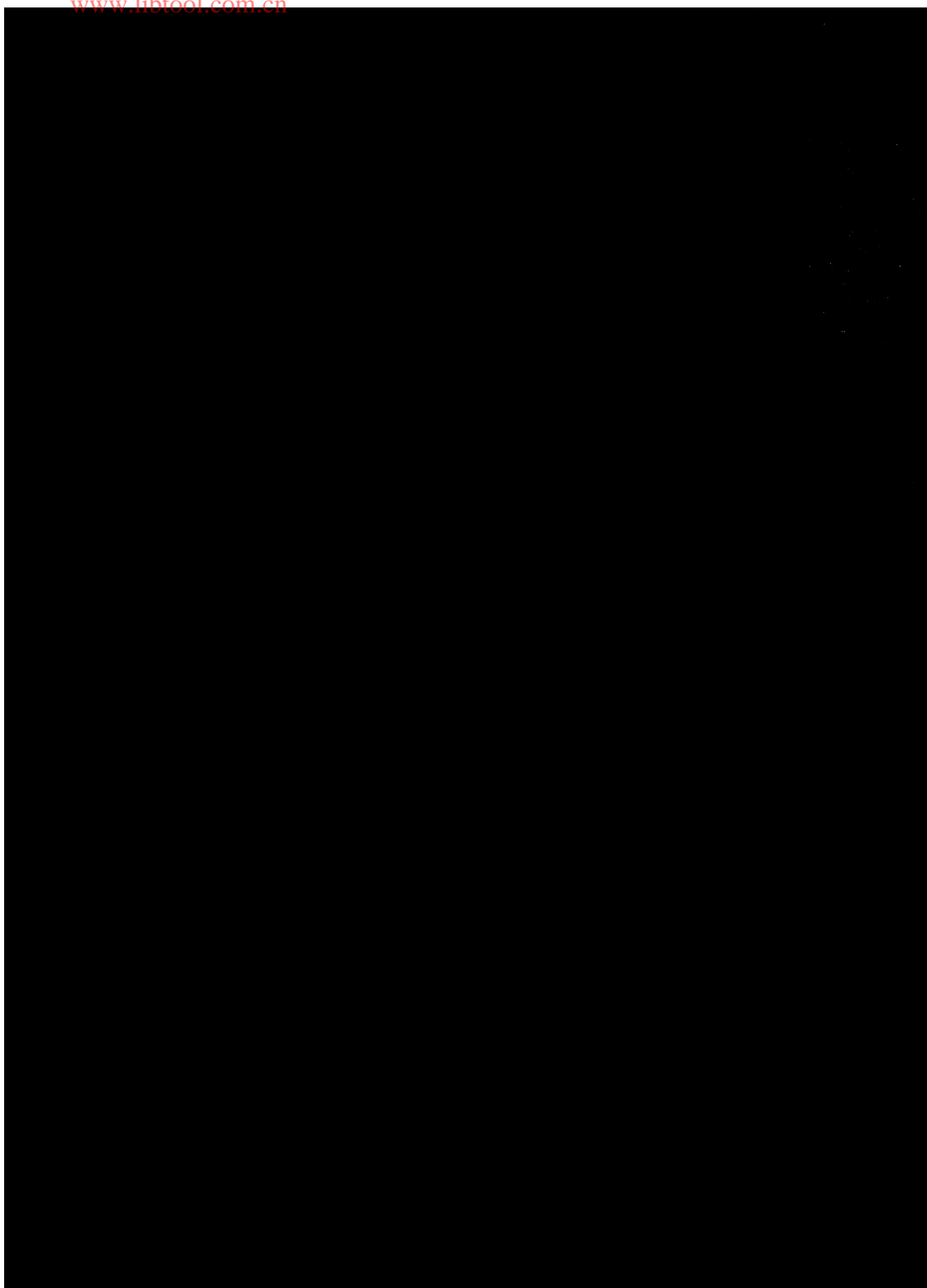

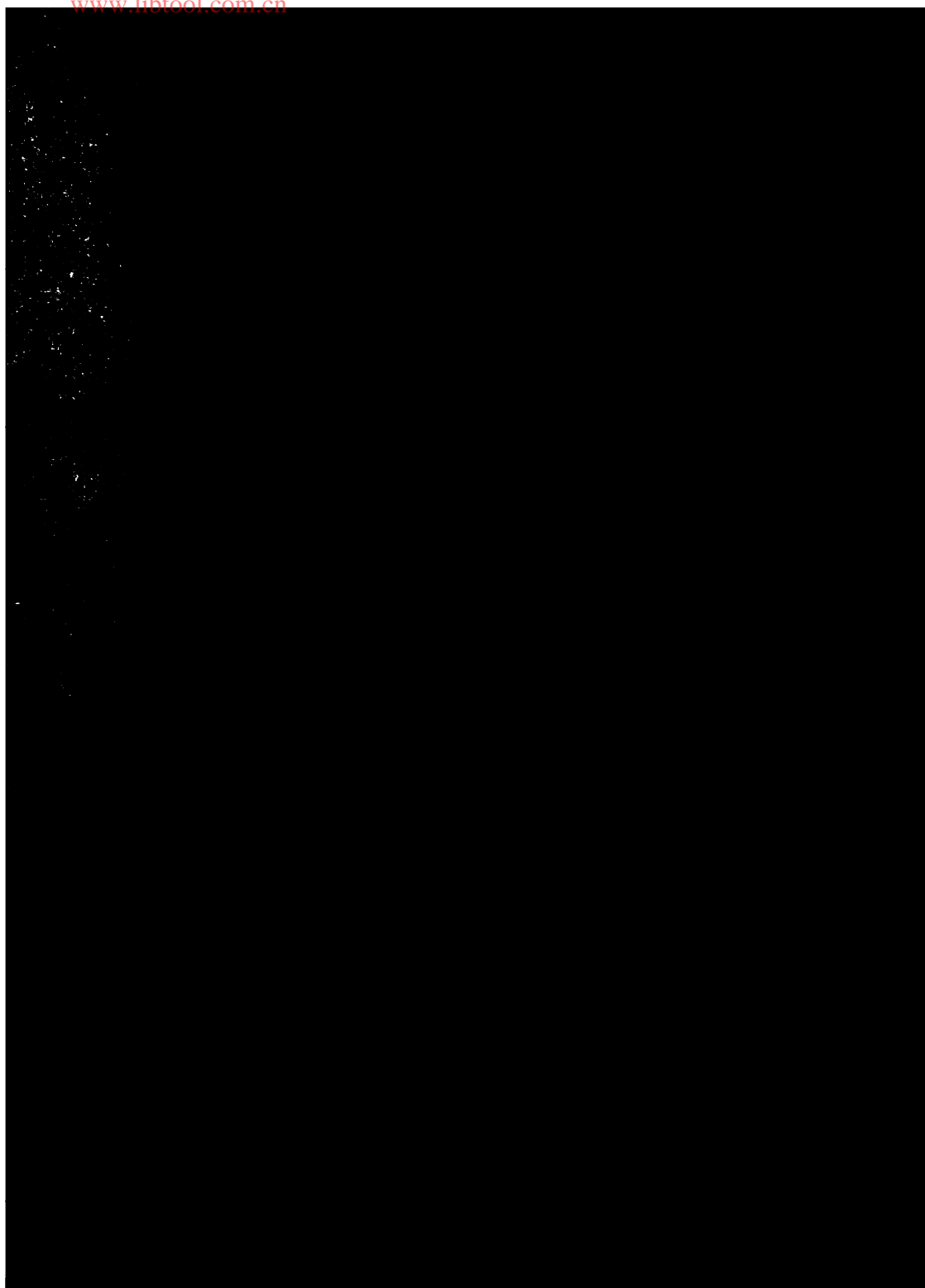

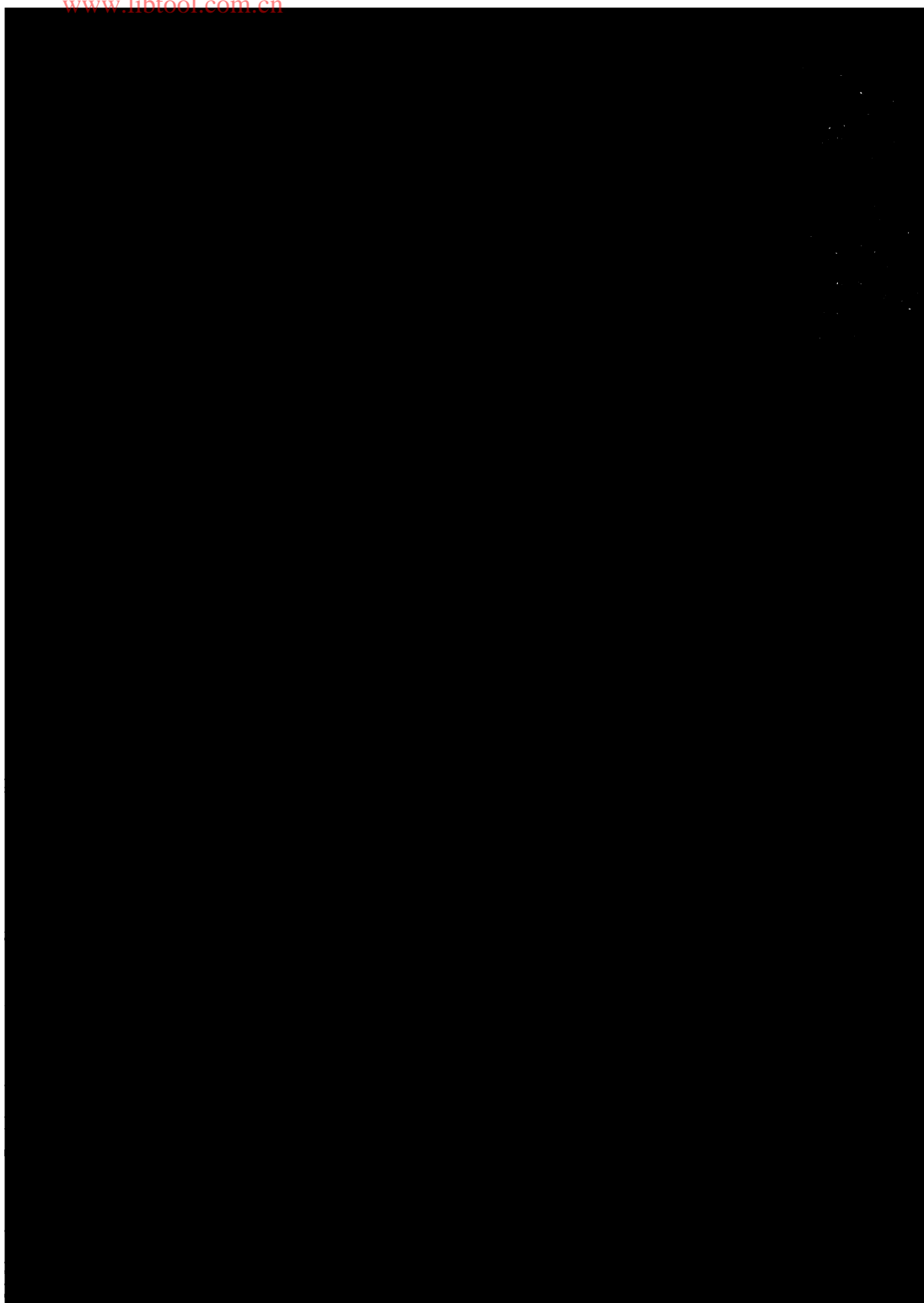

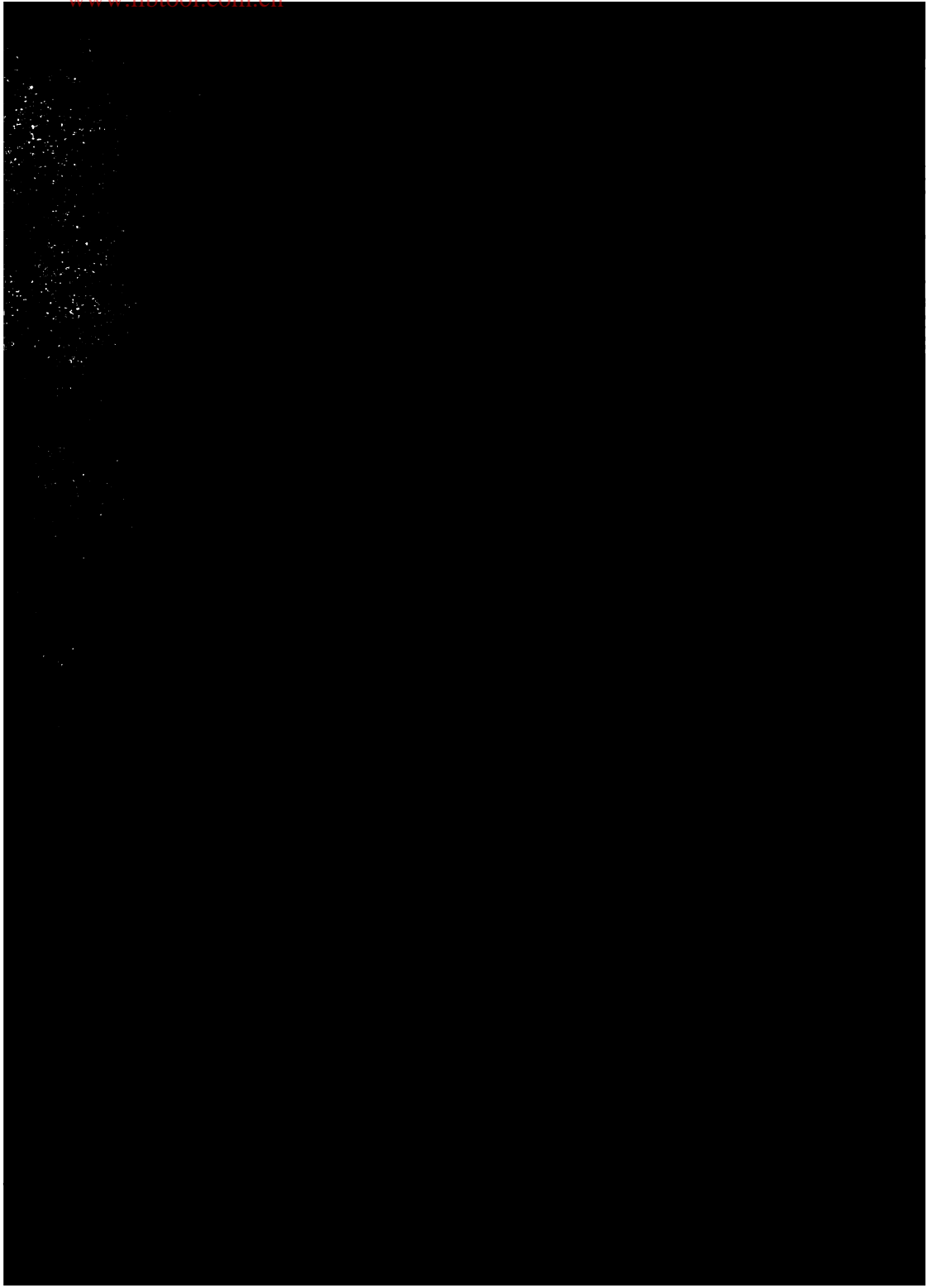

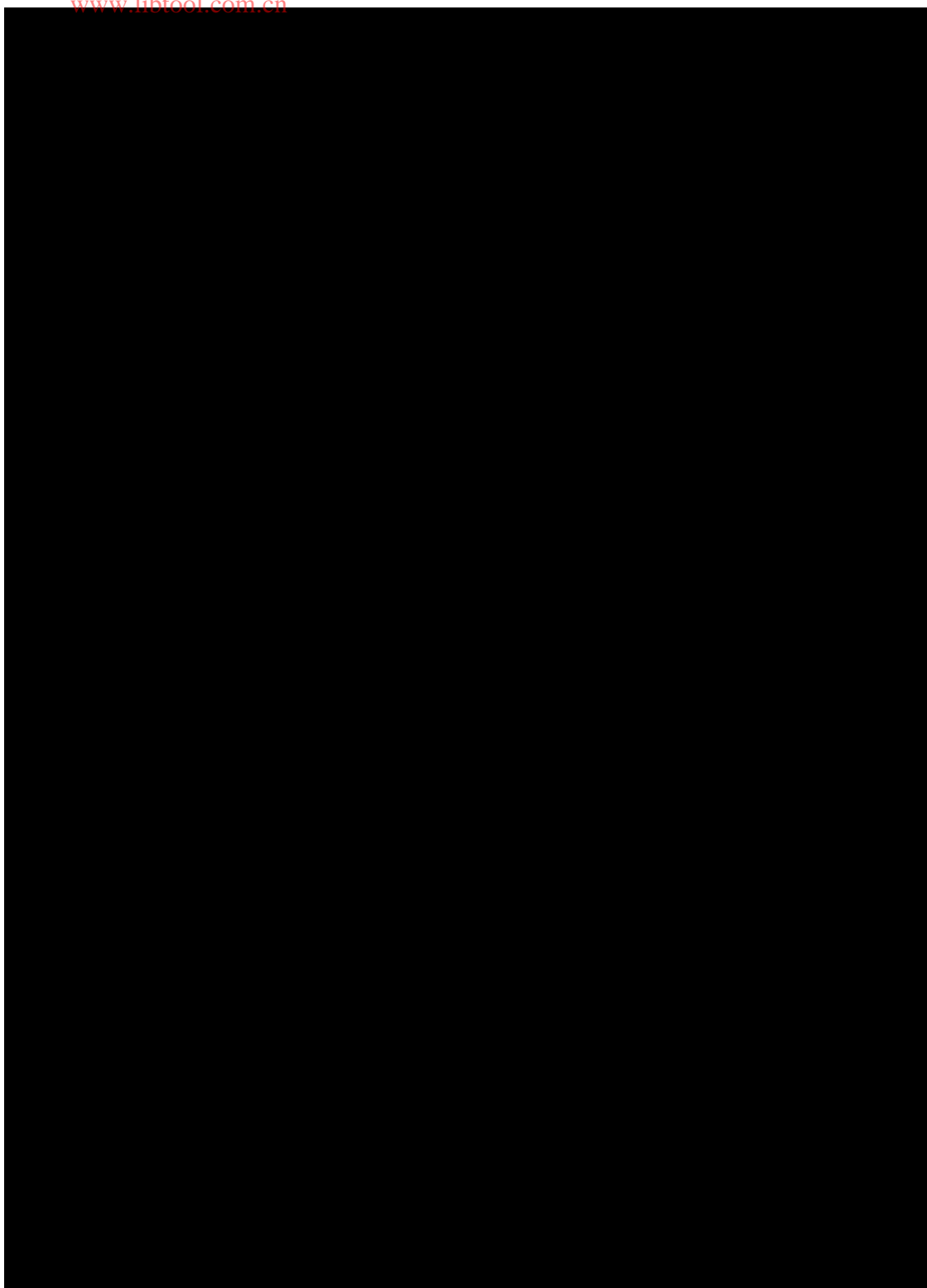

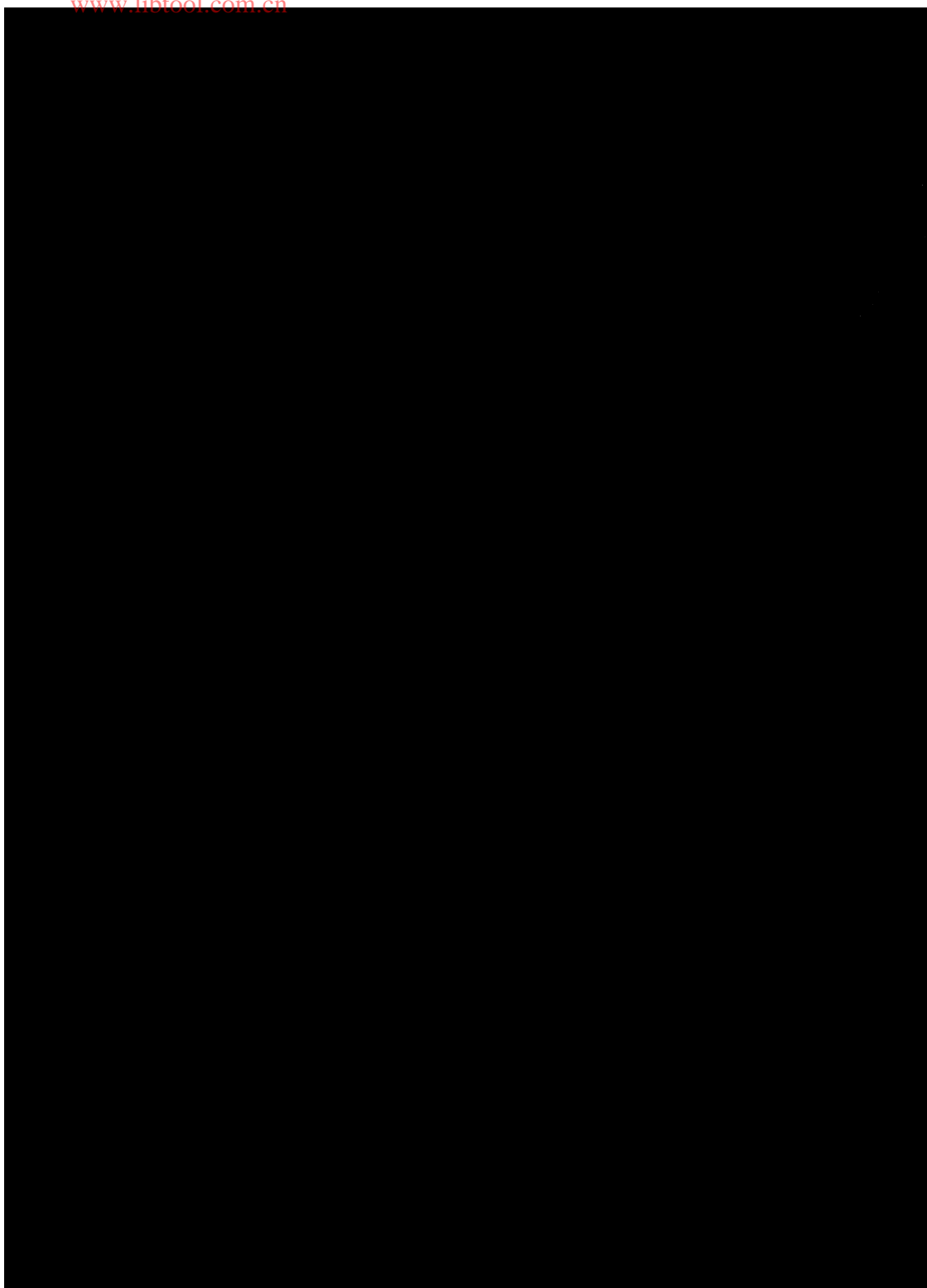

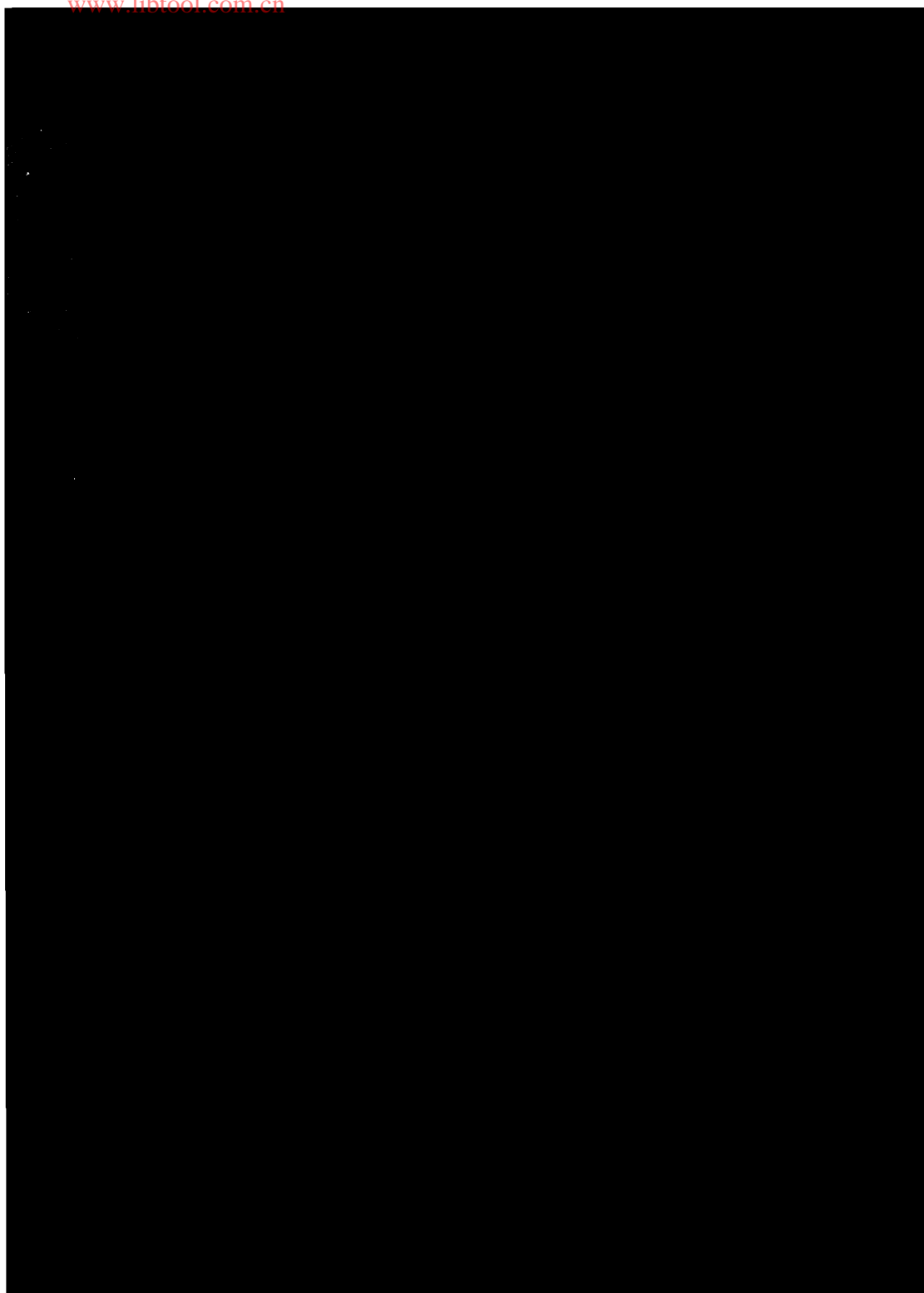

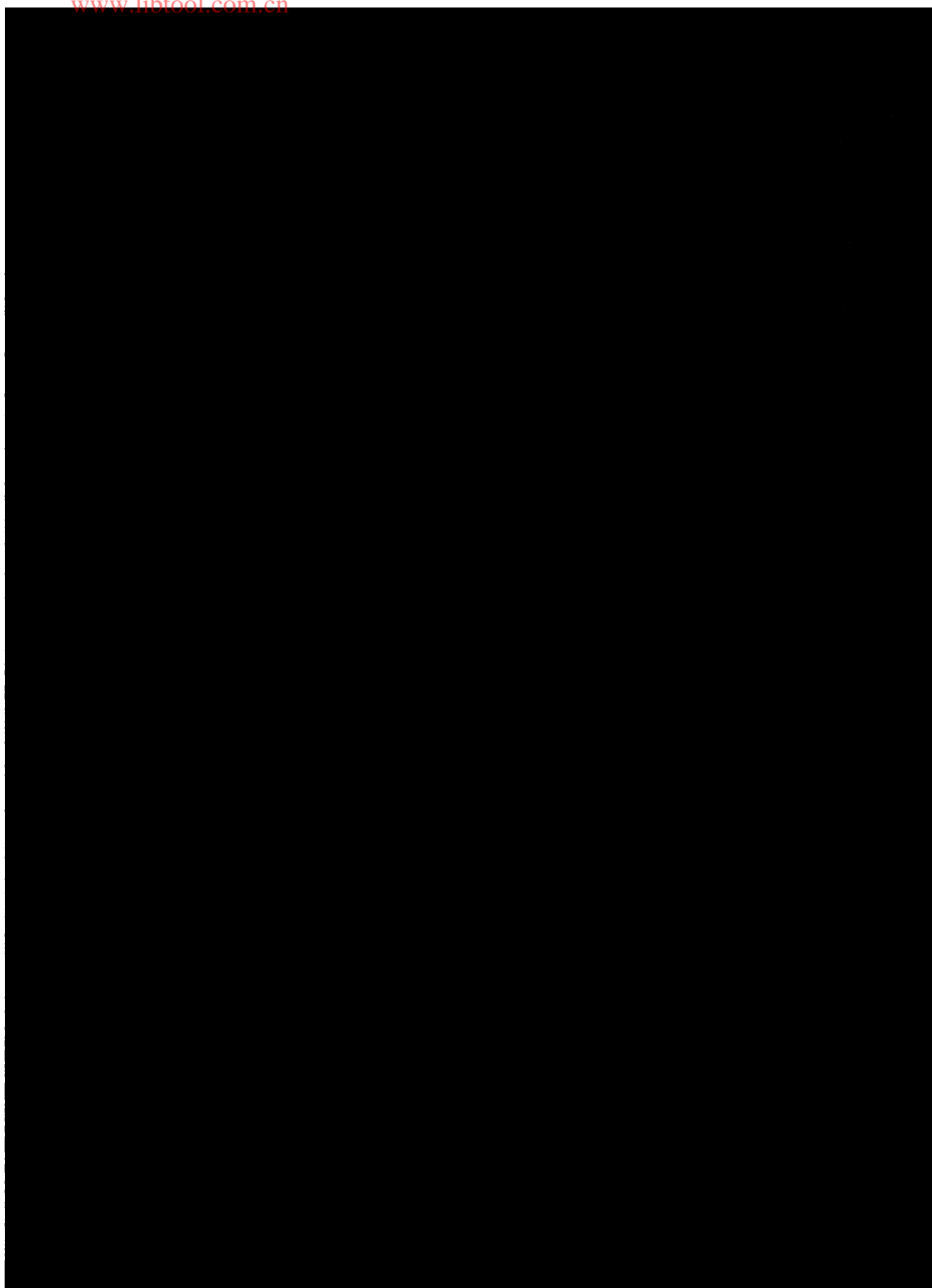

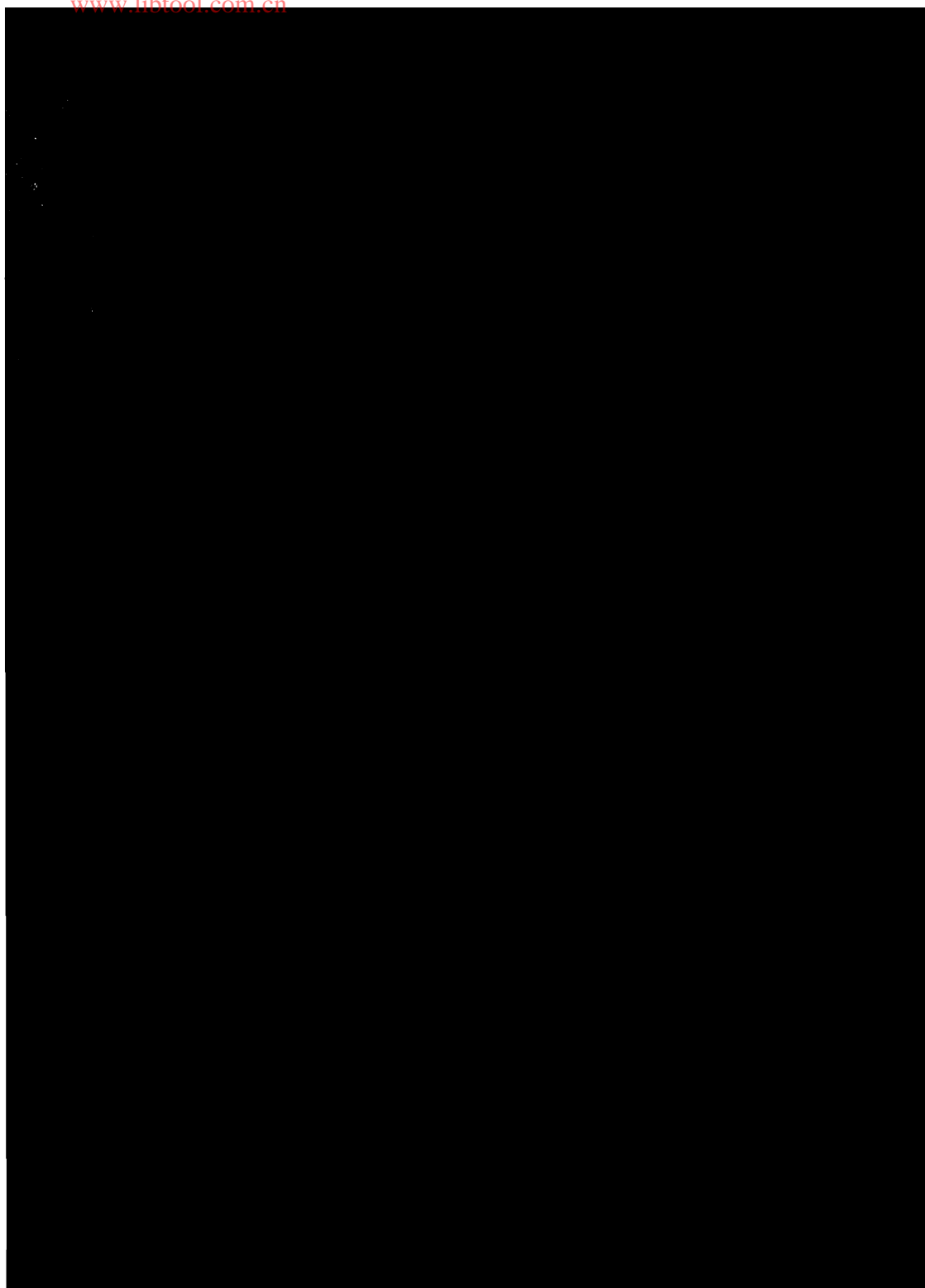

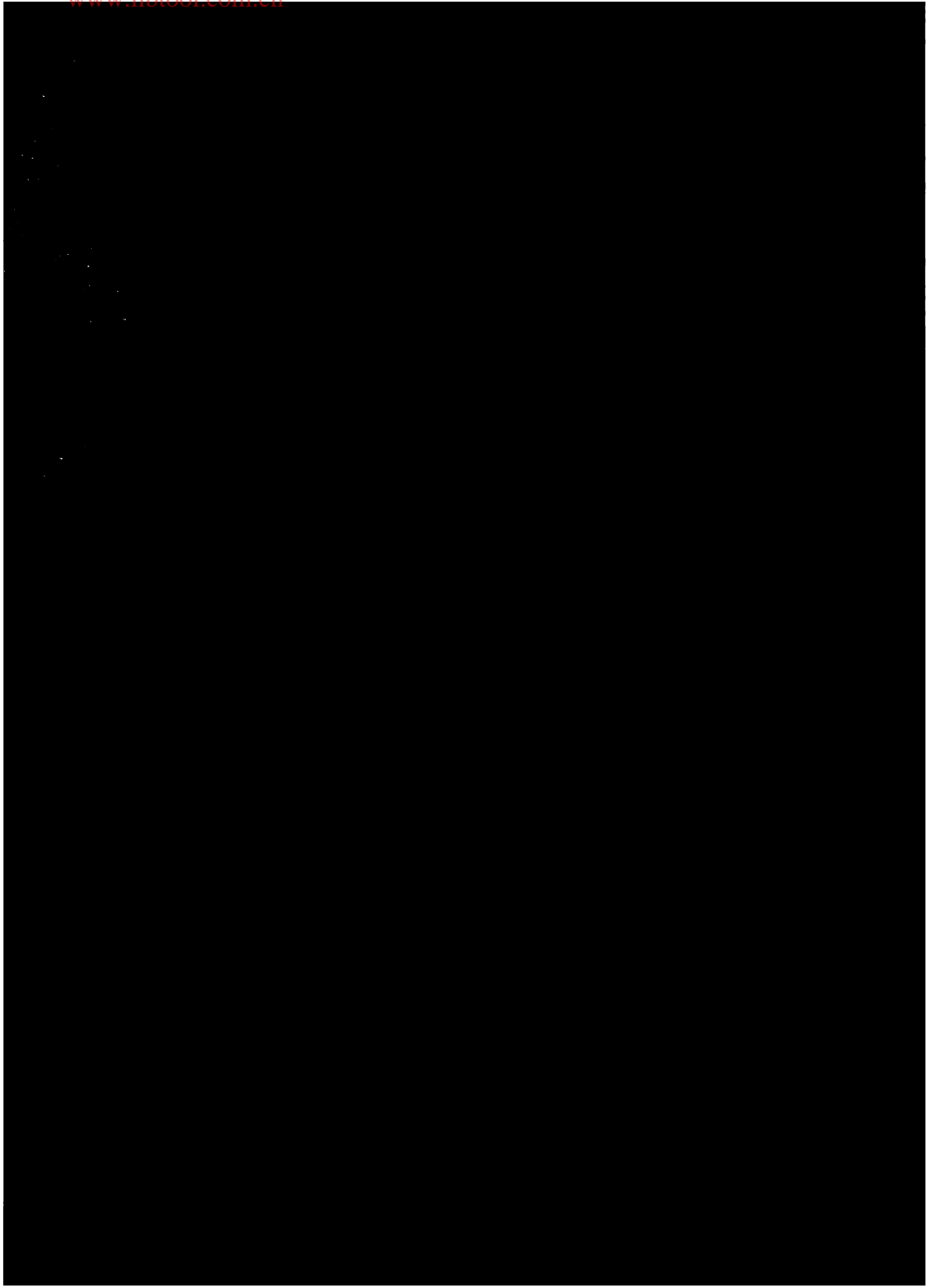

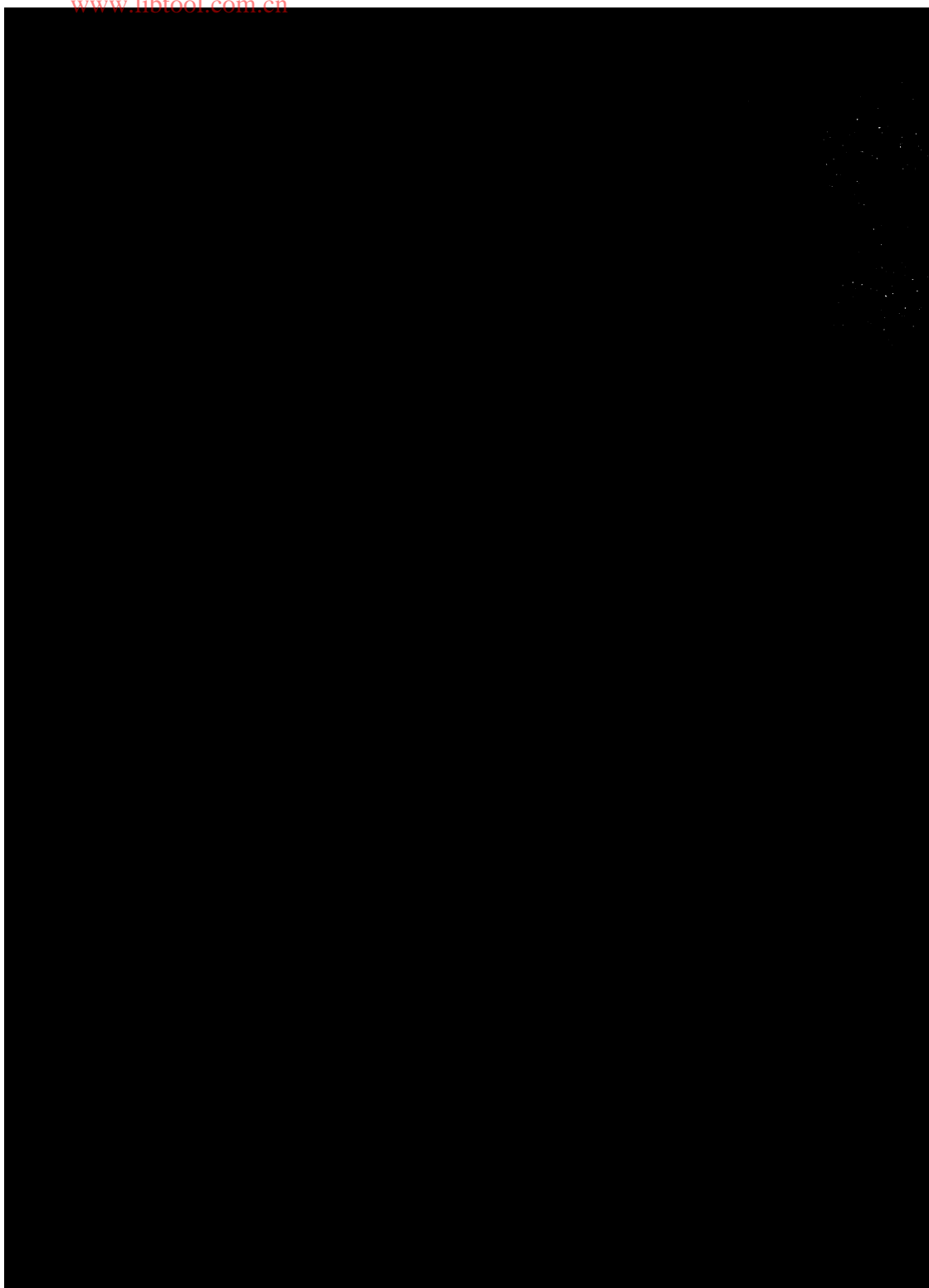

- et Gallisk Folk I. 263. Havde Kæd med Norici, og belejre Noreja. Udfik om de skal regnes til Germaner eller Gallier I. 269. II. 197. Deres Høvel II. 244. 245.
- , en Cimbrisk Konge II. 196. 296. rimelig været en Søjer af Herkomst 97. Kæd til Romernes Lejr, for nævne en Dag til Strid II. 207. betyder dristig IV. 354. i de ældste Eider I. 23, en Flod IV. 281.
- ius, Romersk Statholder i Africa 523. Kalder Bandalerne dertil
- ius af Engelland, forsøger at omkøbe Friiserne V. 57 sq. Ombringes m. ibid.
- s, Aureliani General IV. 93. med den Gothiske Huner ibid. Beskrivelse IV. 94.
- holm, =: Bornholm IV. 552. har, en Frisk Dye V. 62.
- d, i Norge IV. 551.
- darholm, =: Bornholm II. 194. 551.
- n, Czuvaschernes Skjold II.
- holm, dets gamle Navne I. 194. 551. 552. Kalder og Burgender IV. 551. Hørske Navnet kan være kommen IV. 552. Hvorfor Romerske Mønter der opgraves IV. 552.
- Bortmagad, hvad Friiserne deryed forstod V. 64.
- Boructuarii, et Folk V. 13.
- Bosniater, ansees for et Slavisk Folk I. 259.
- Bosporus, dette Lands Straffning fordom III. 89.
- Botnen, Navnets Oprindelse II. 186.
- Bouraberder, et Folk II. 48.
- Bourgogne, har Navn af Burgundigene IV. 545.
- Boviasmum V. 77.
- Box, Hunisk Konge, fanges af Gotherne IV. 271.
- Brachmaniske Sprog, dets Ursprung I. 137.
- Bracteater, fundne paa Borringholm, i Norge og andensteds II. 96.
- Brænde de Døde, anordnede Odin III. 73. 108. Hvorfor Odin lod sit Legeme brænde III. 109.
- Braga, en Rusisk Drik II. 97. Og brugt hos andre Nordiske Folk II. 124. III. 209.
- Bragamatur, den som best kan tale III. 208.
- Brage, Odins Søn III. 131. En Nordisk Guddom III. 208 — 211. Har adskillige Navne III. 208. Er dyrket i Norden III. 208. 209.

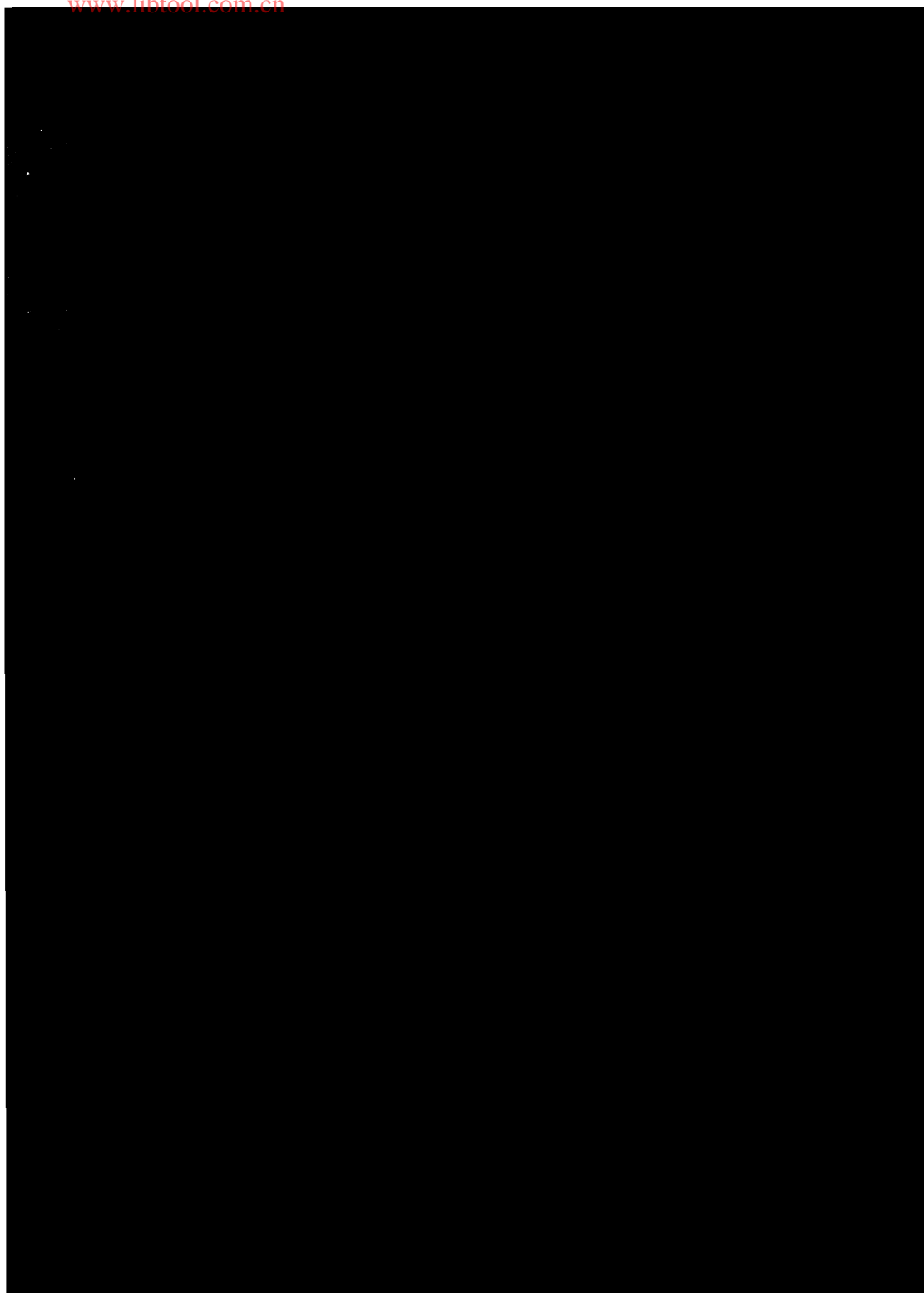

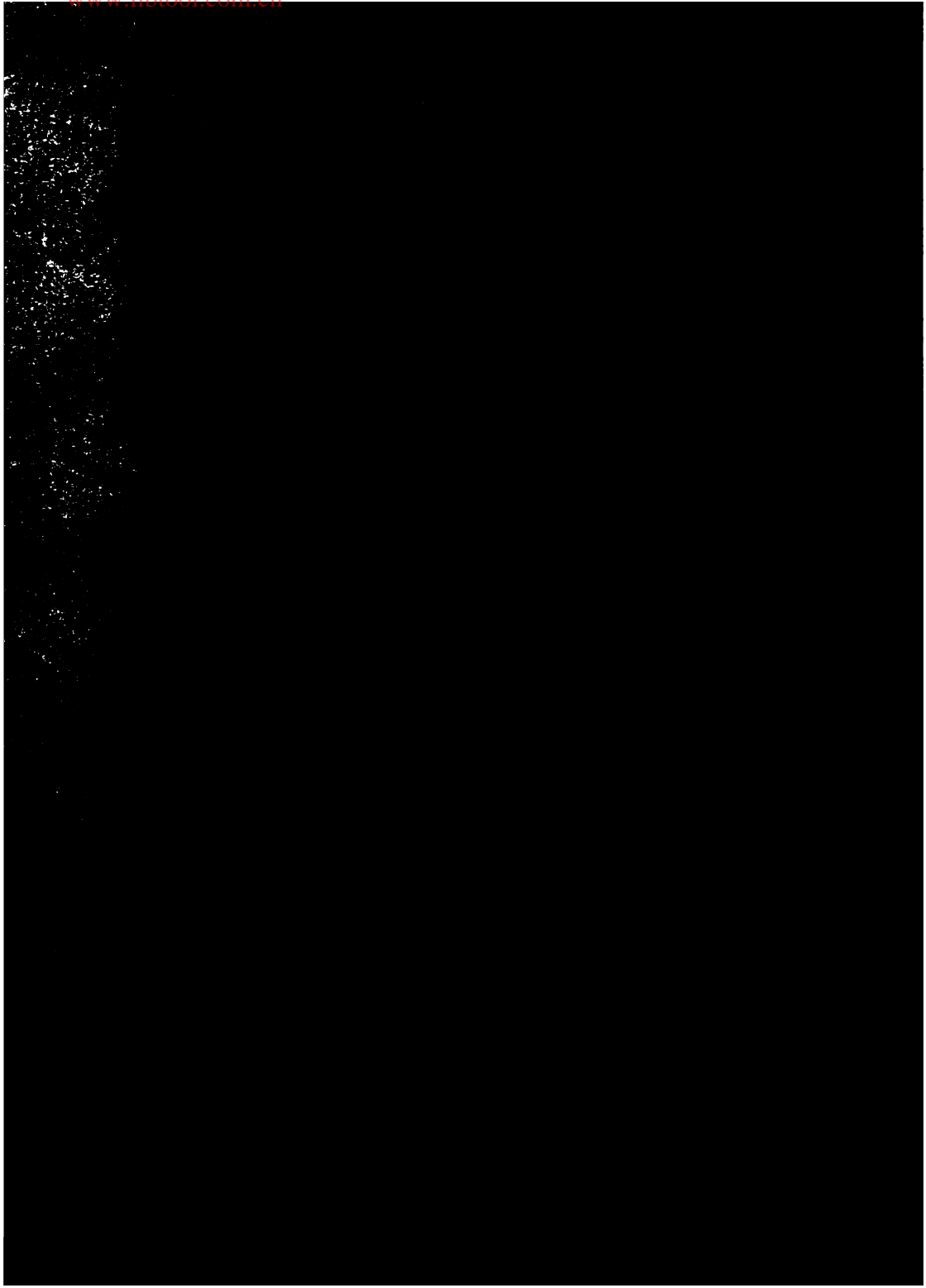

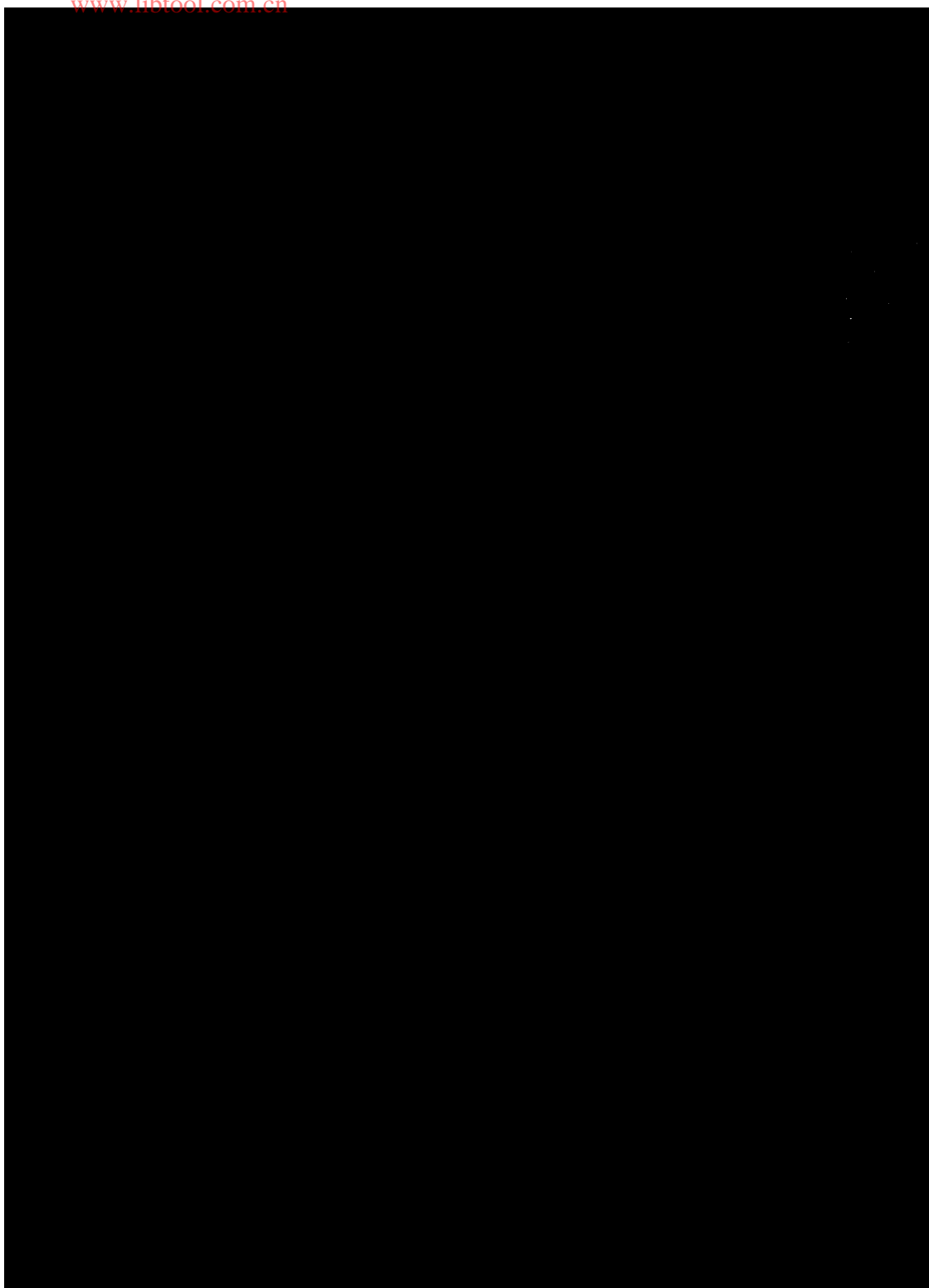

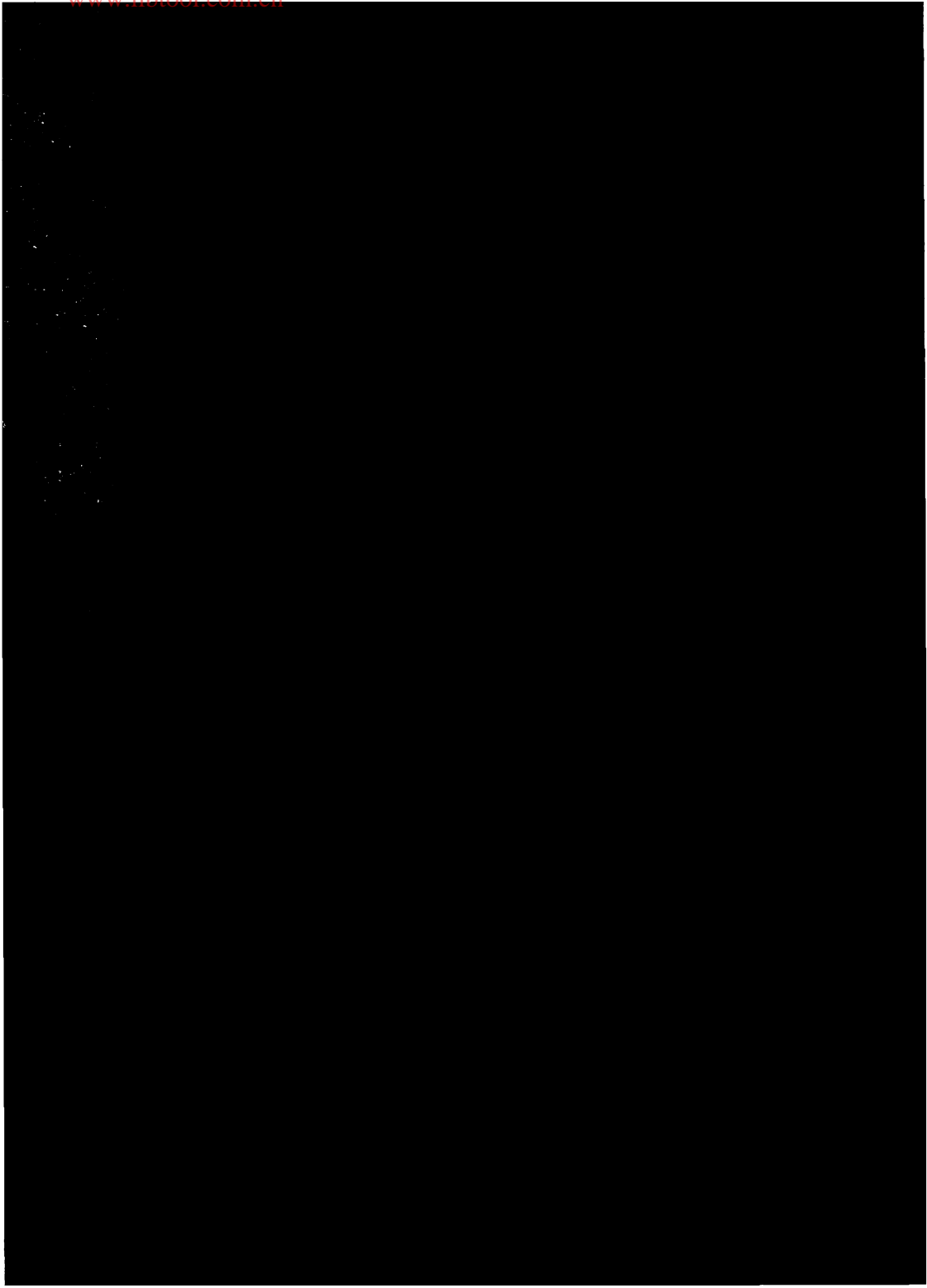

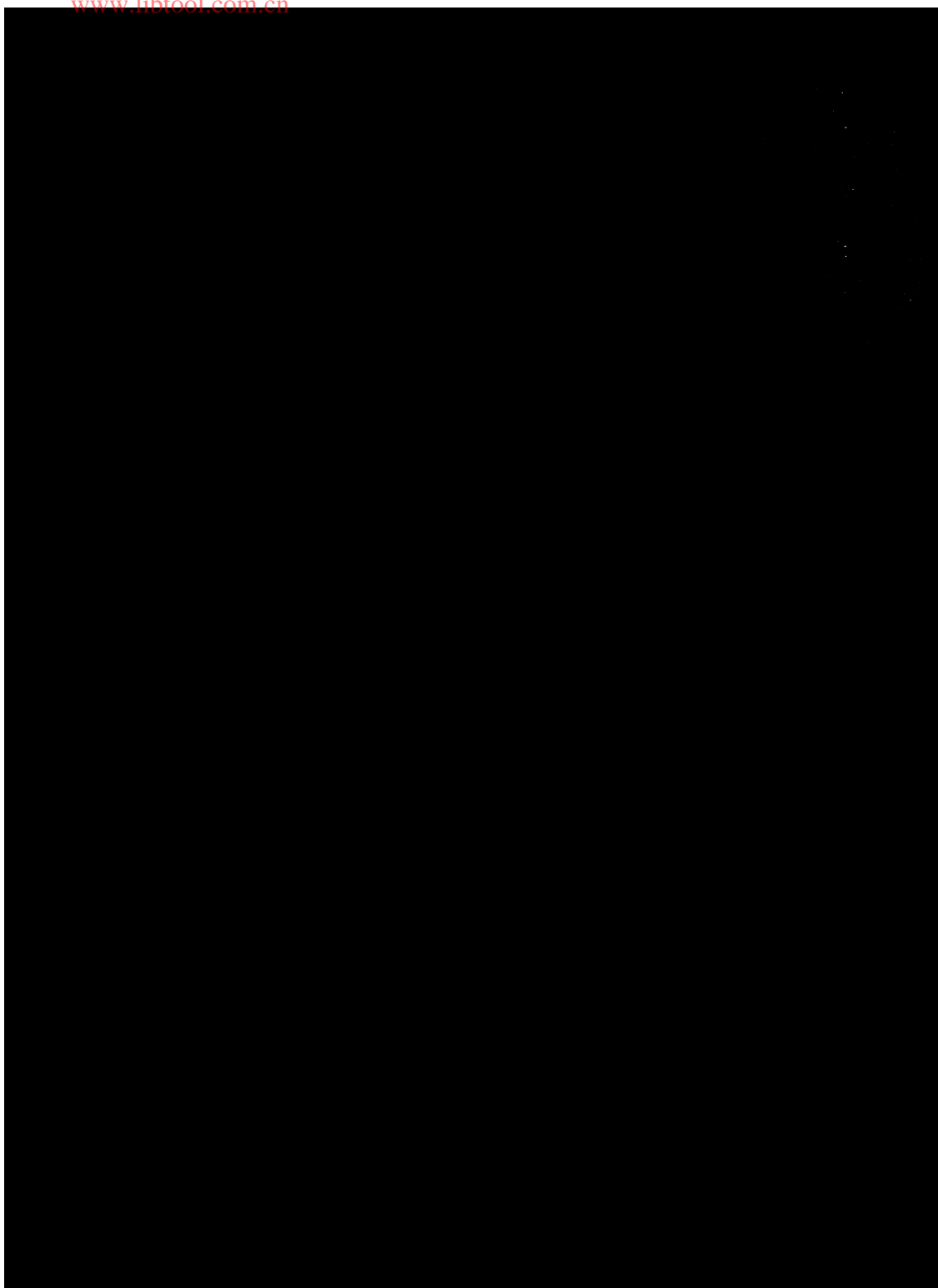

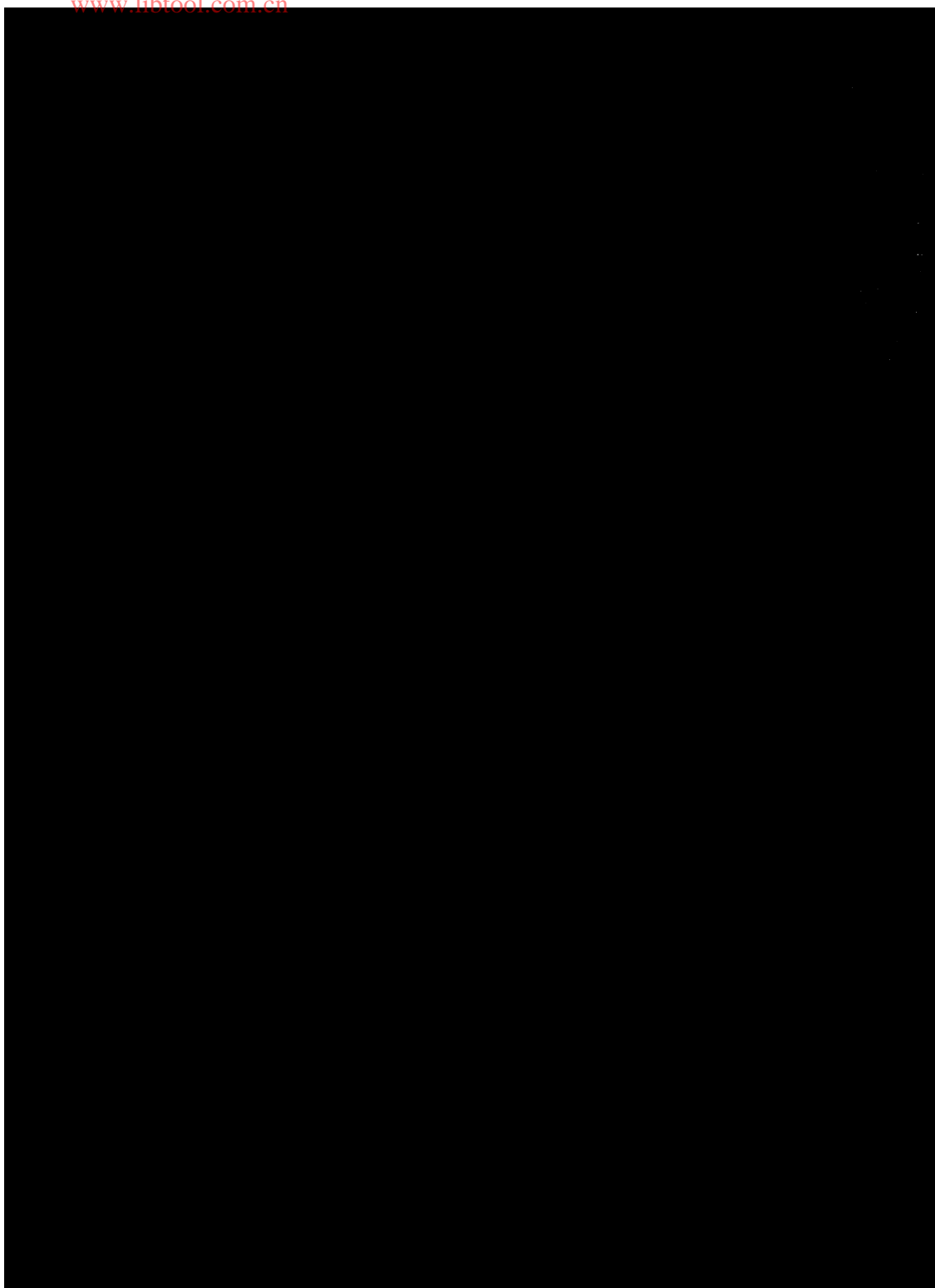

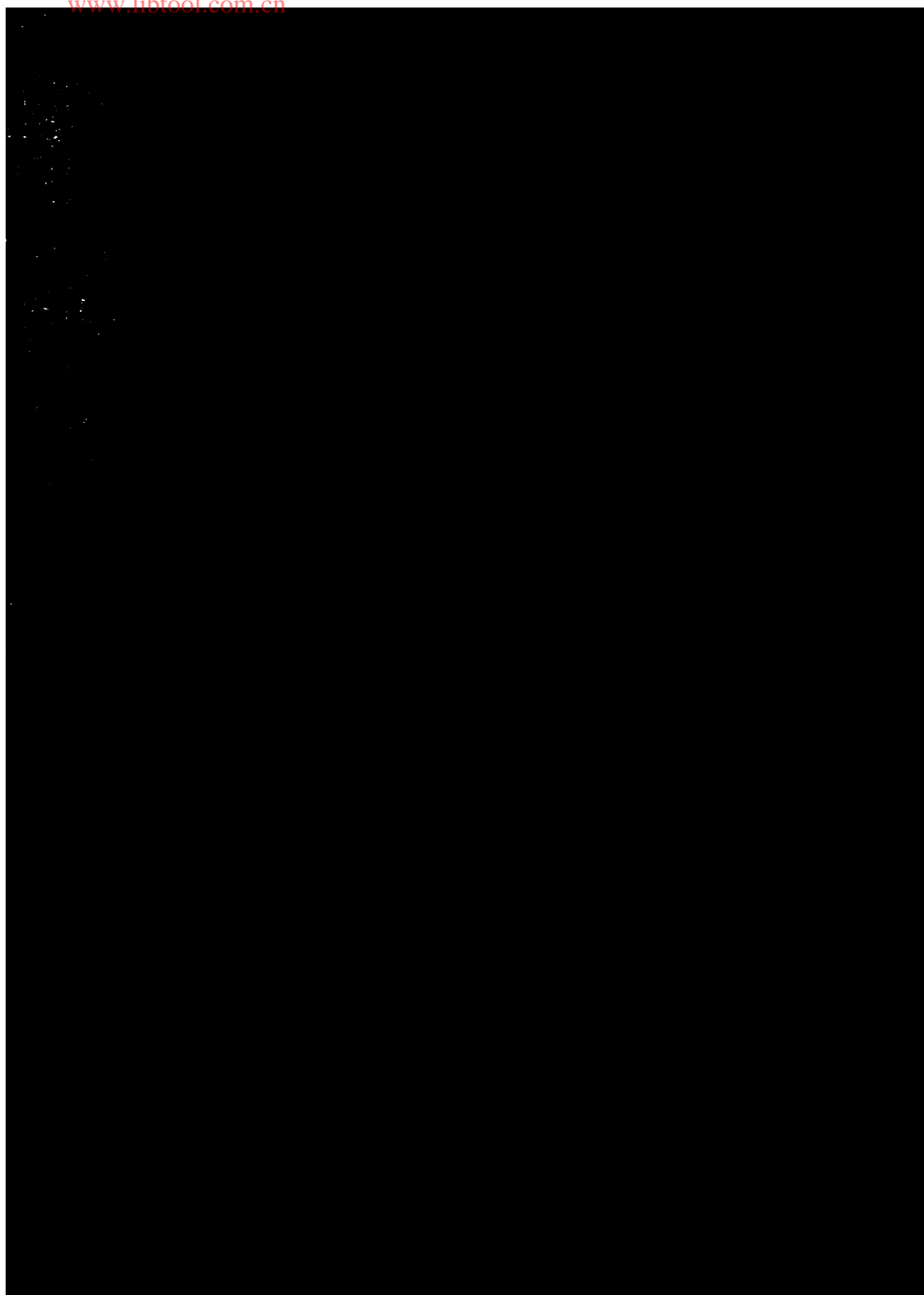

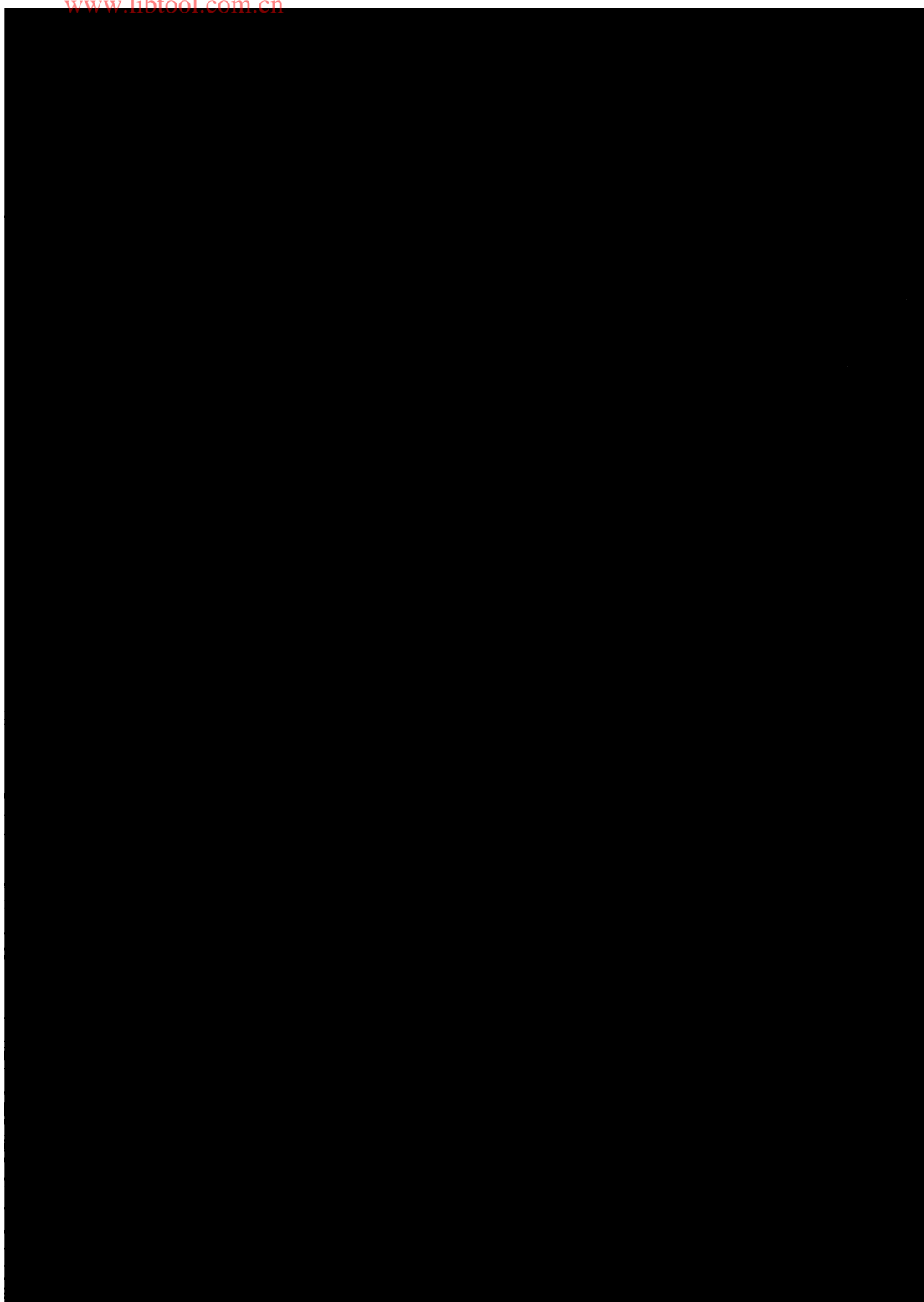

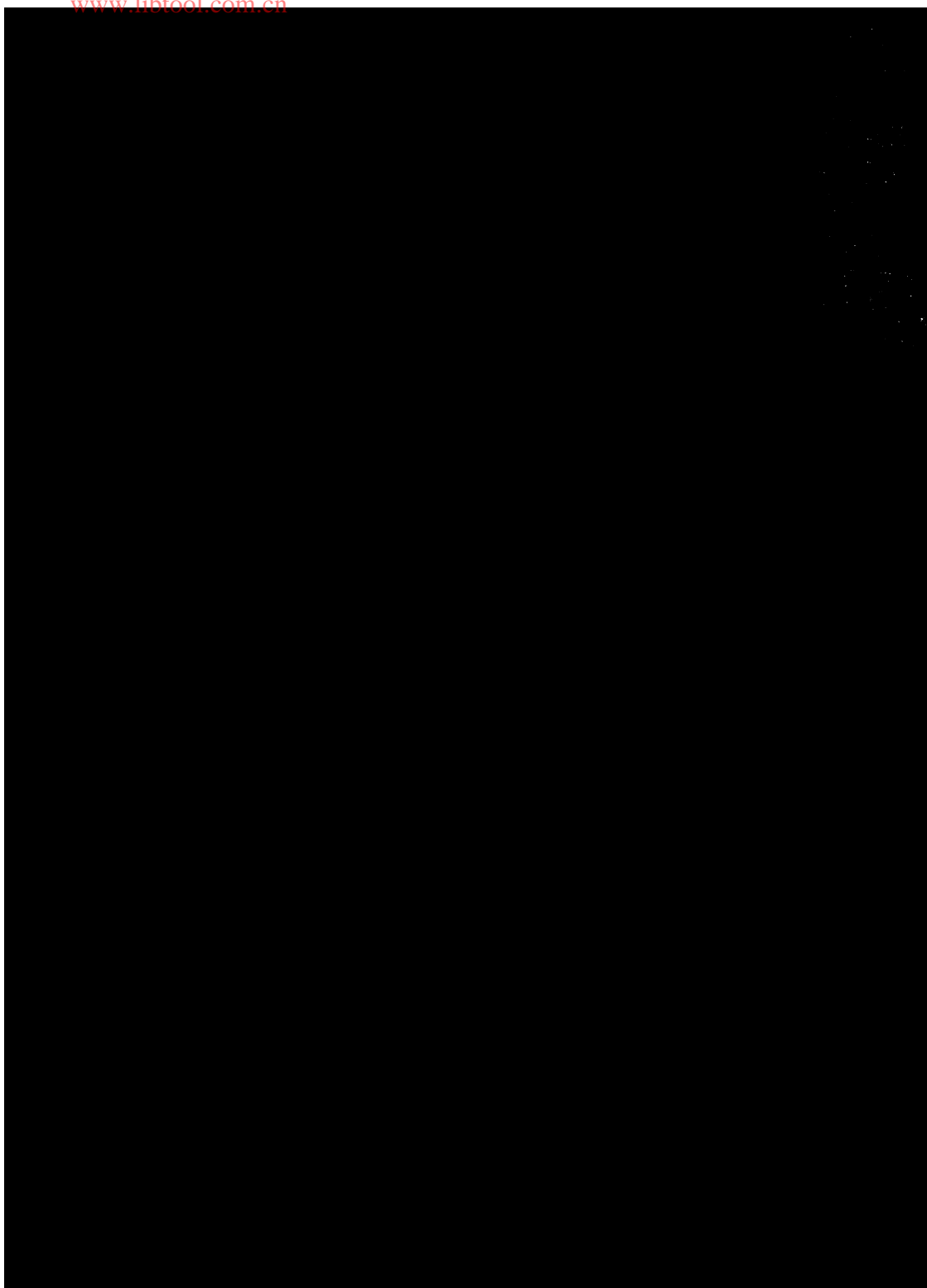

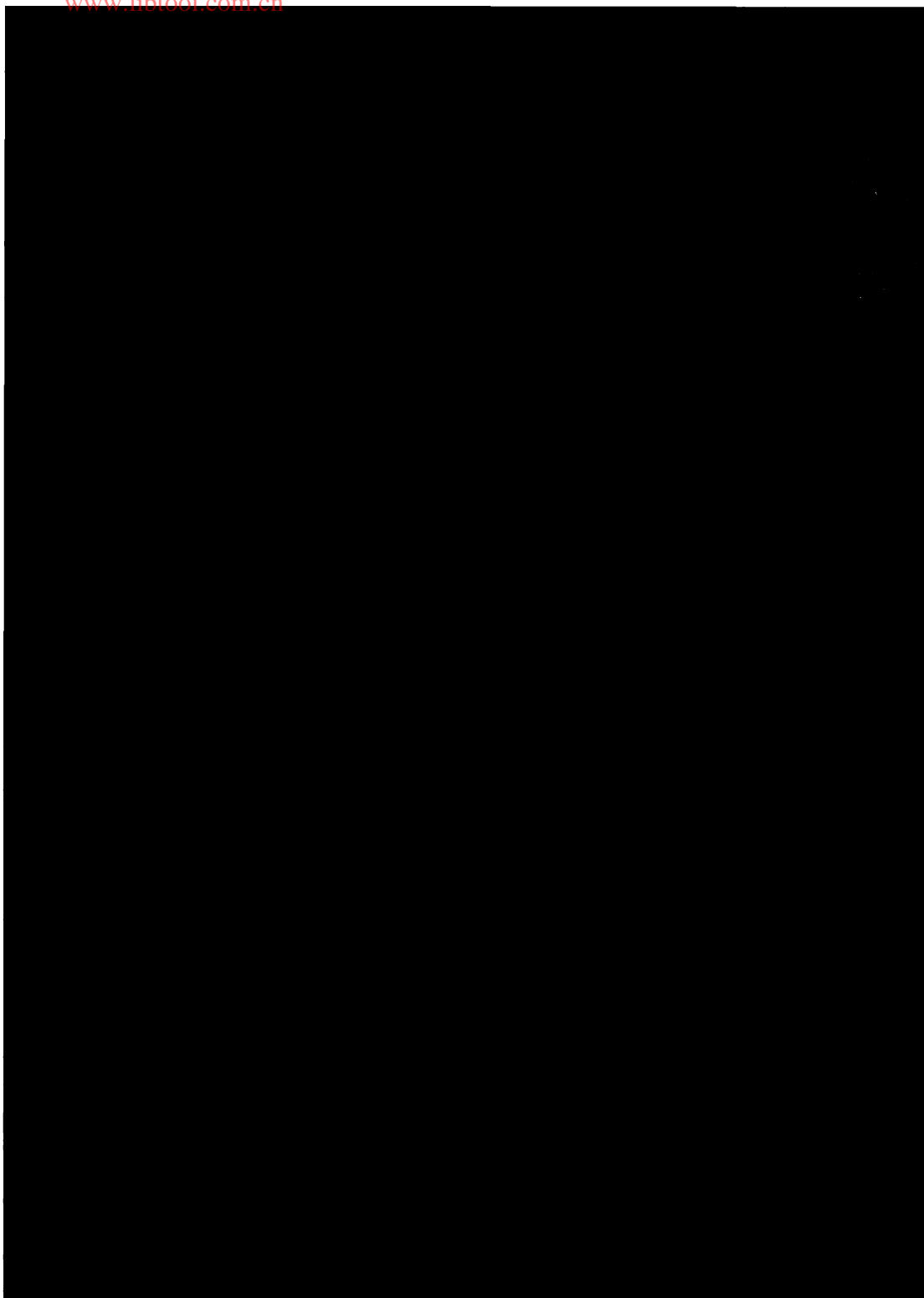

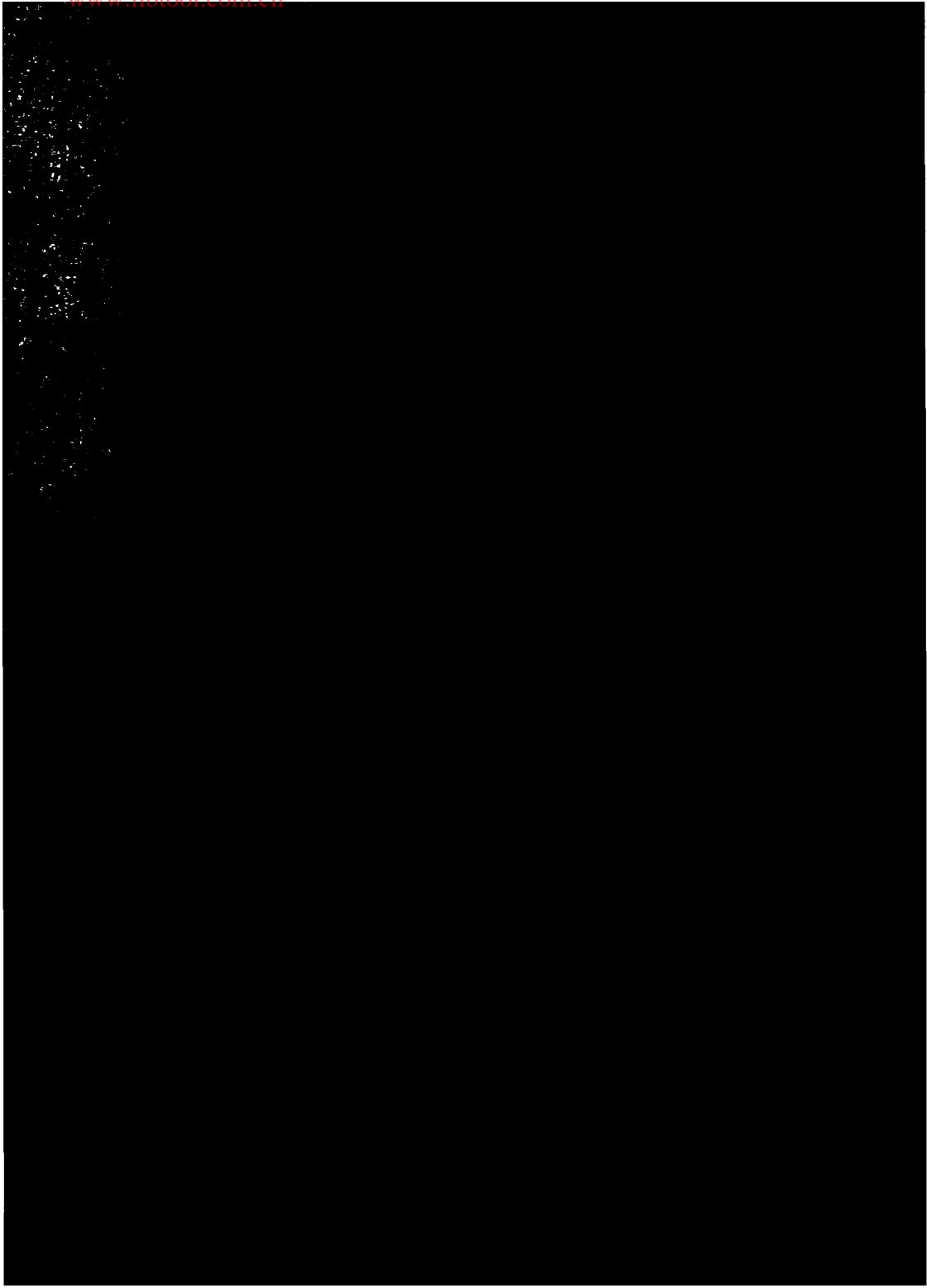

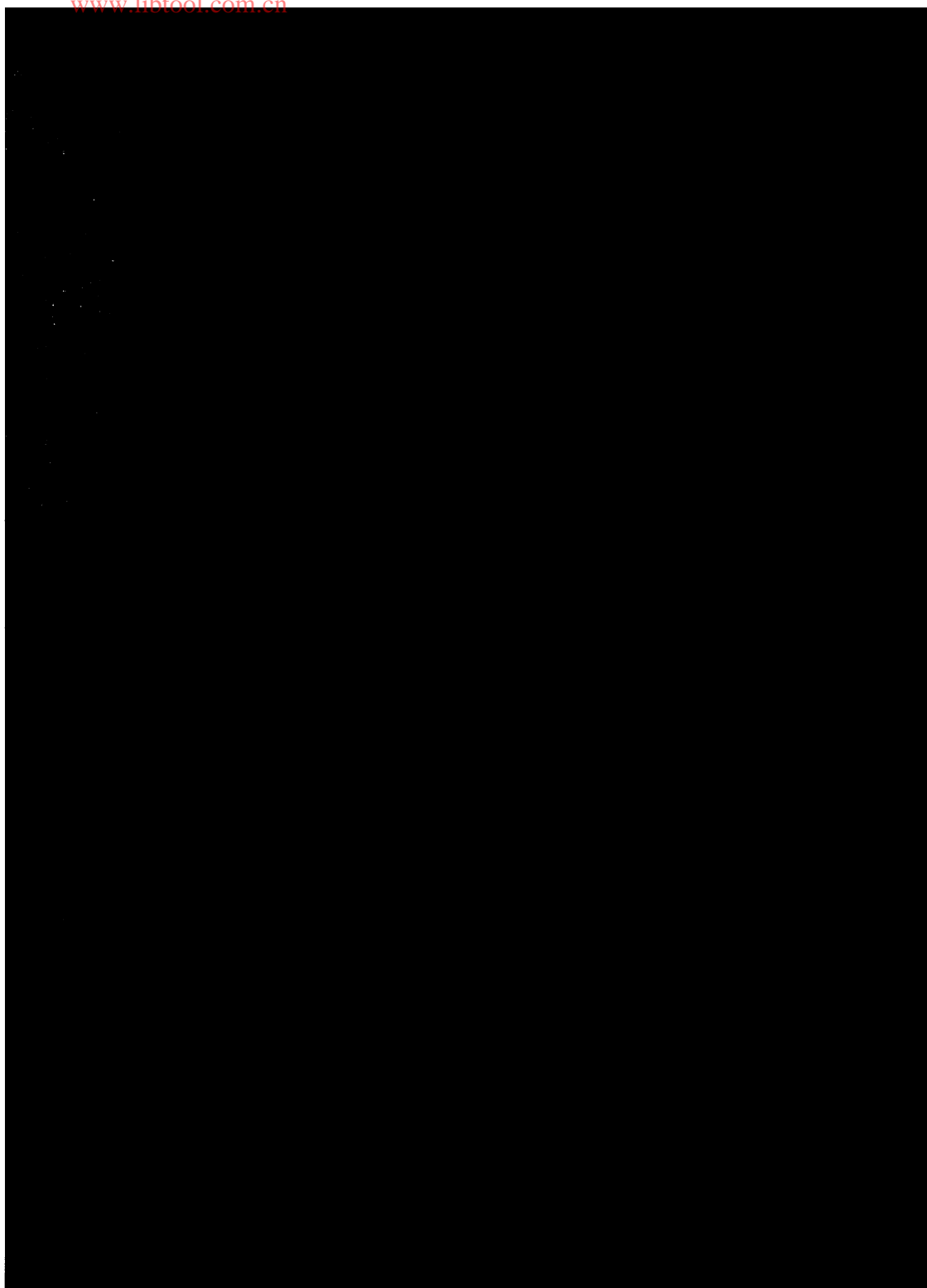

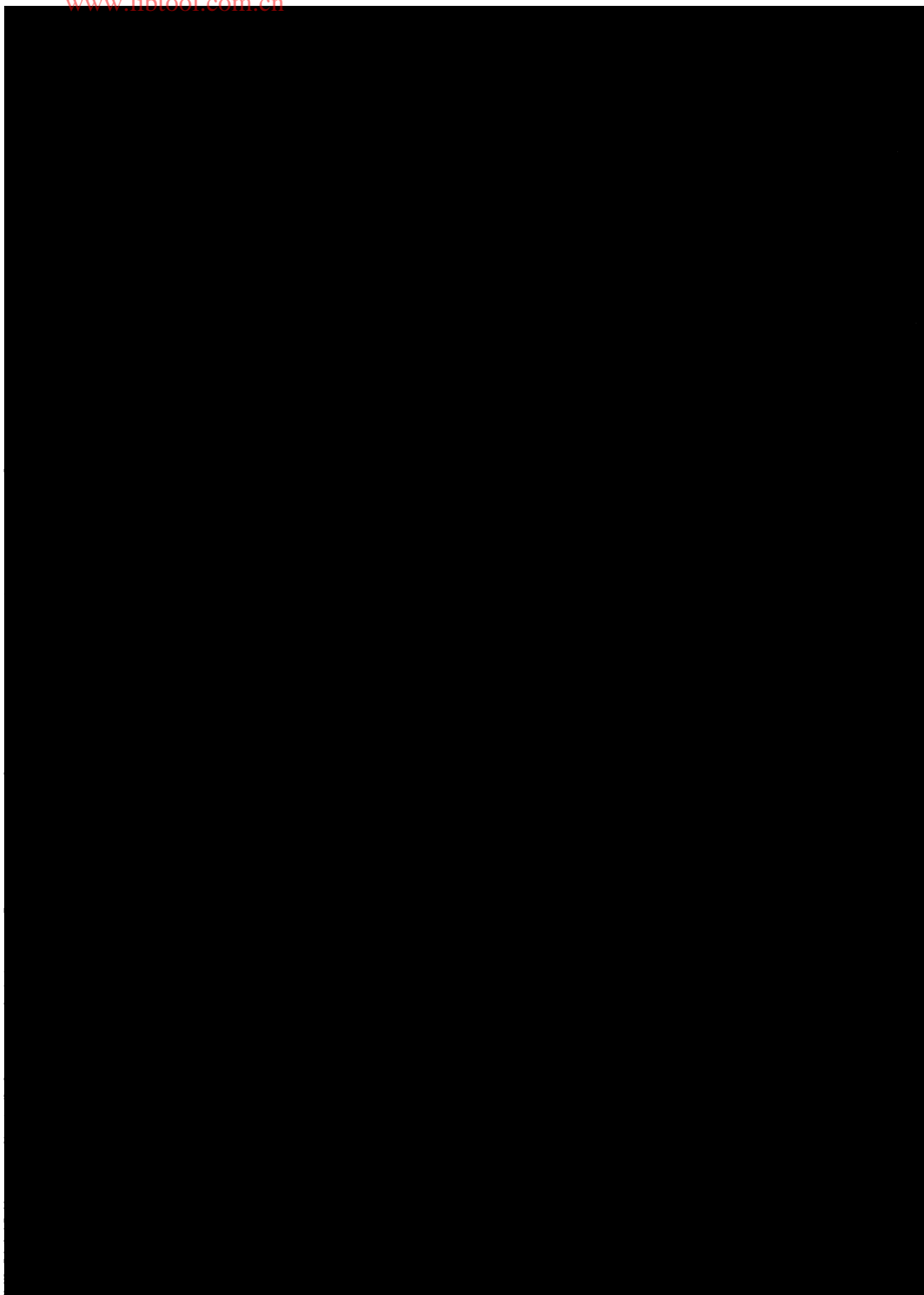

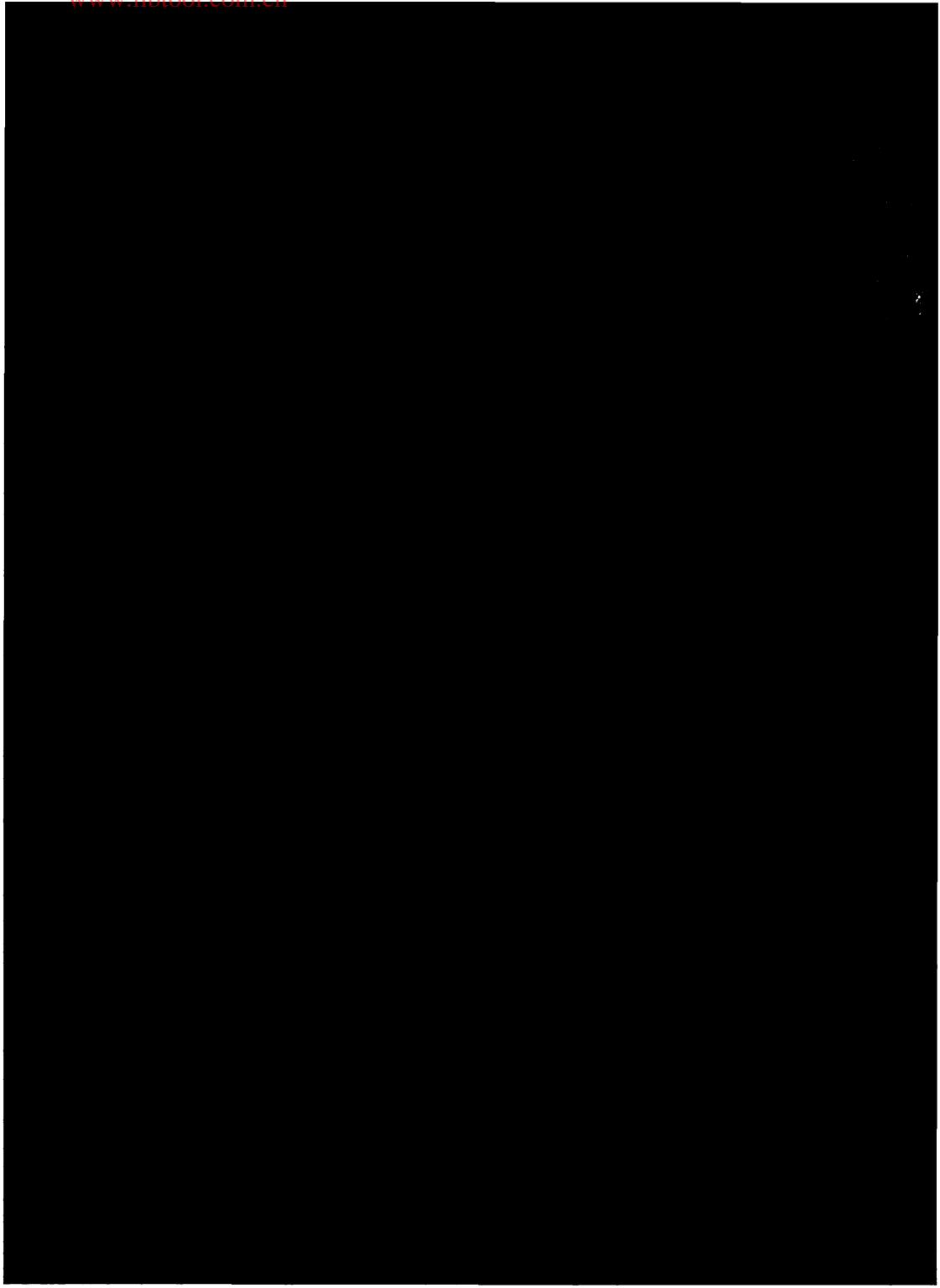

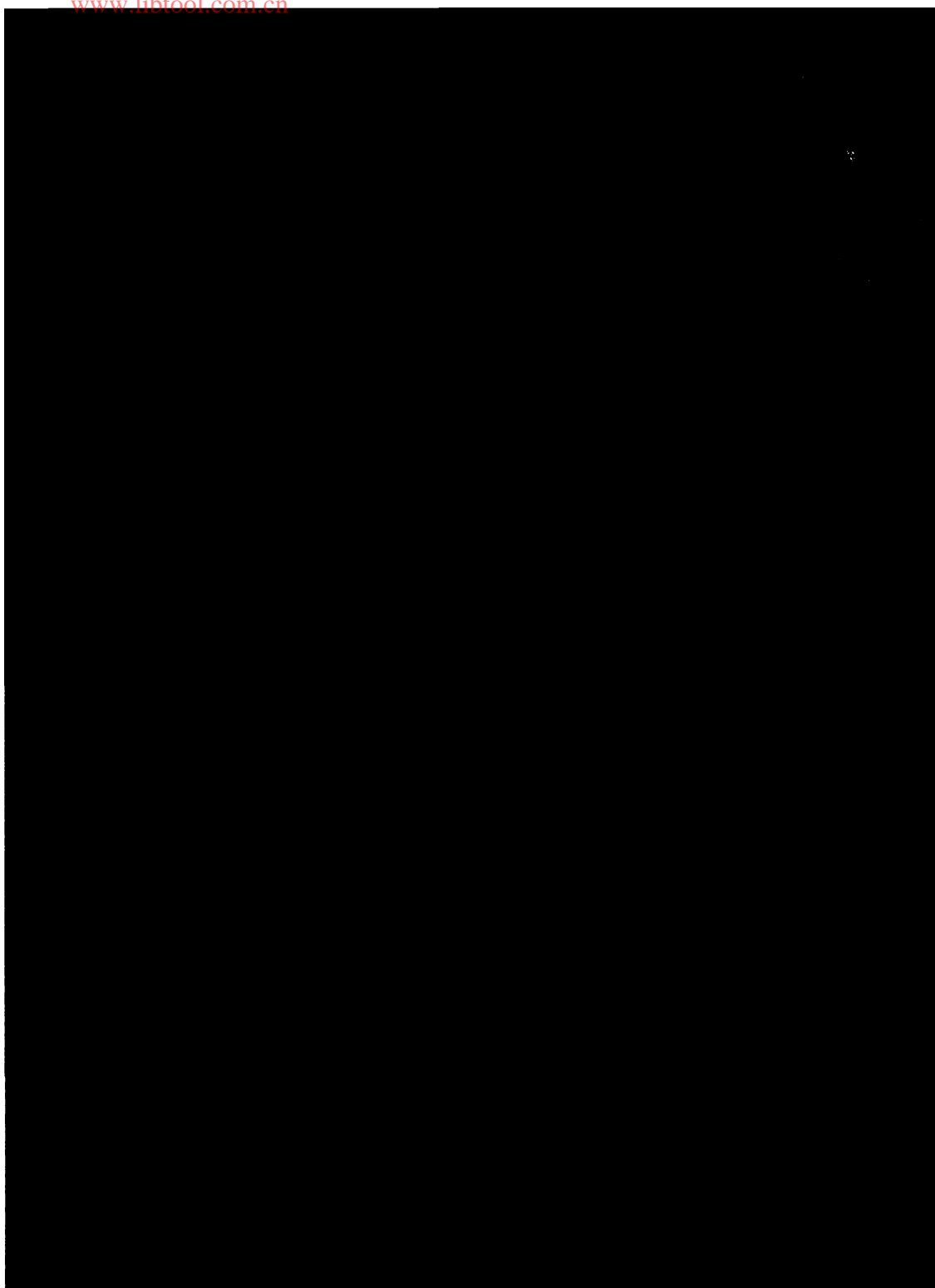

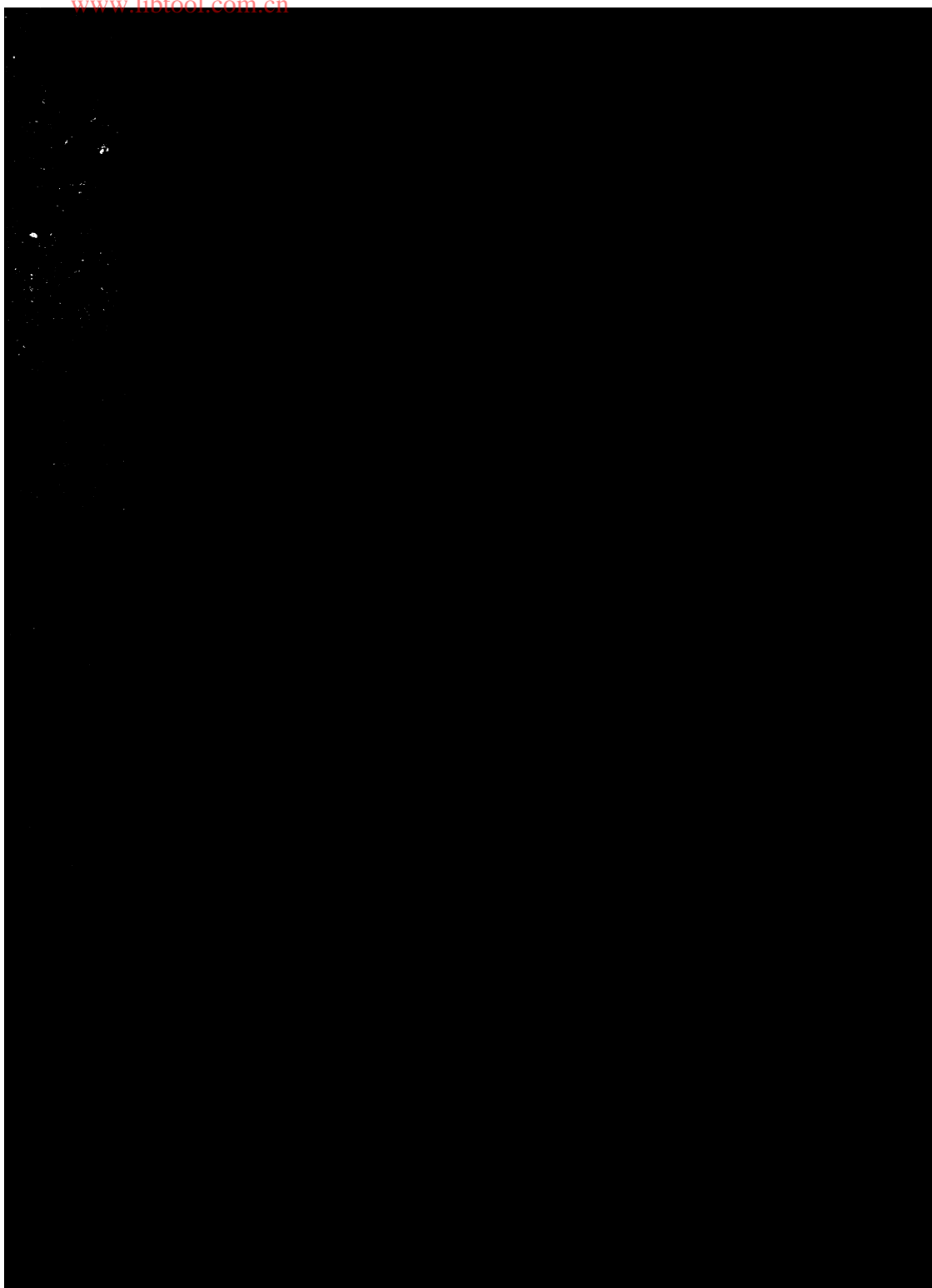

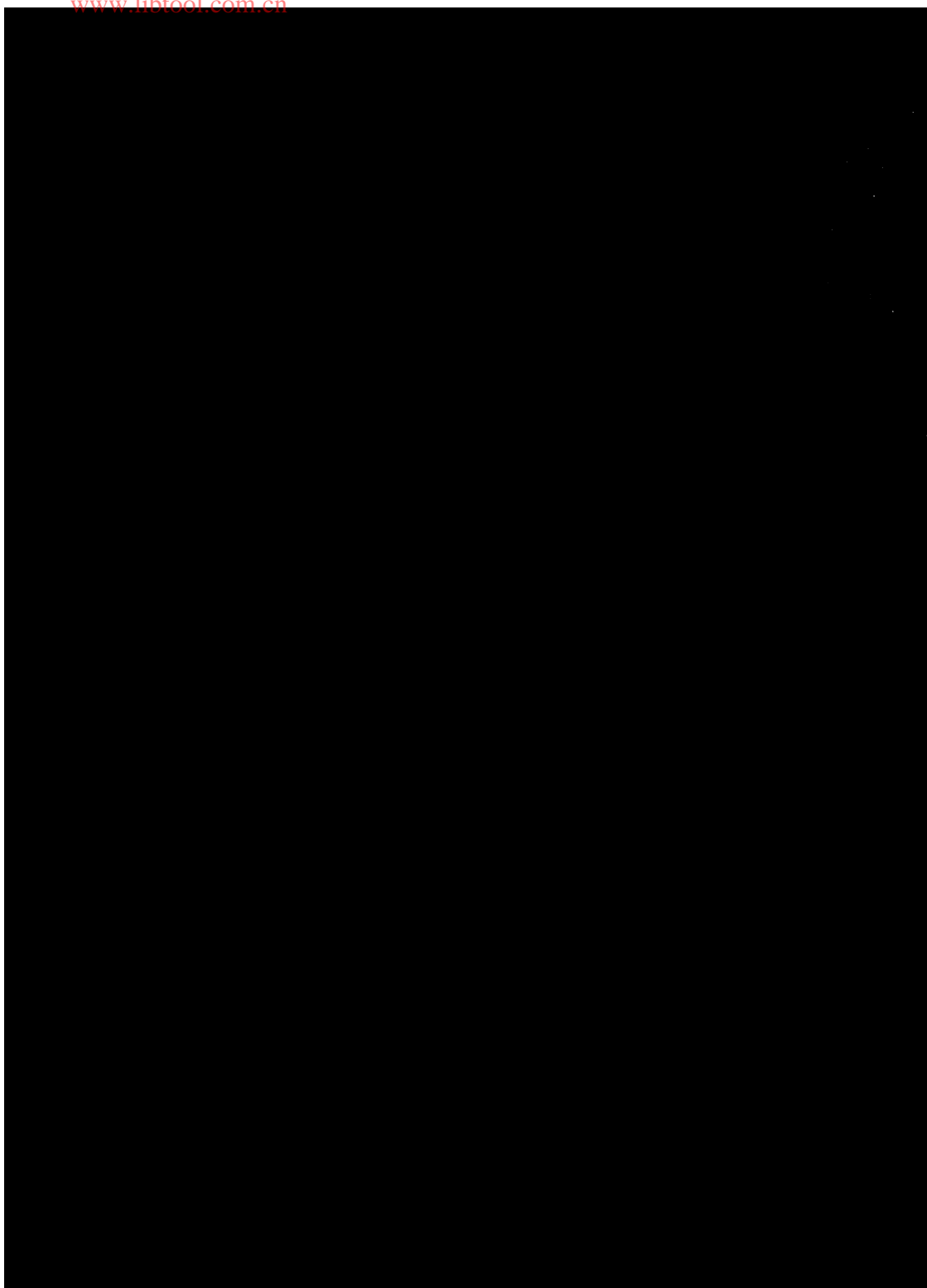

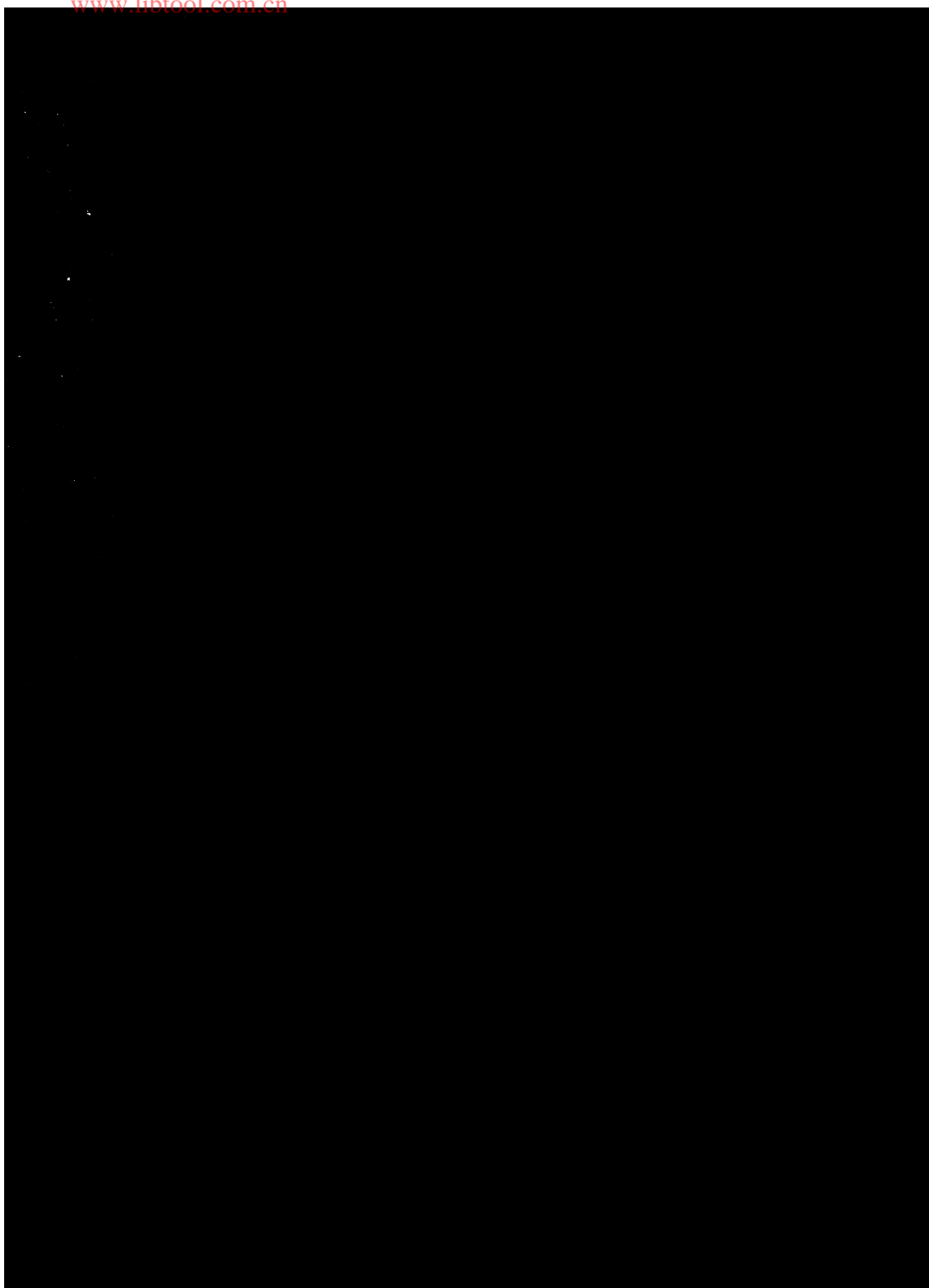

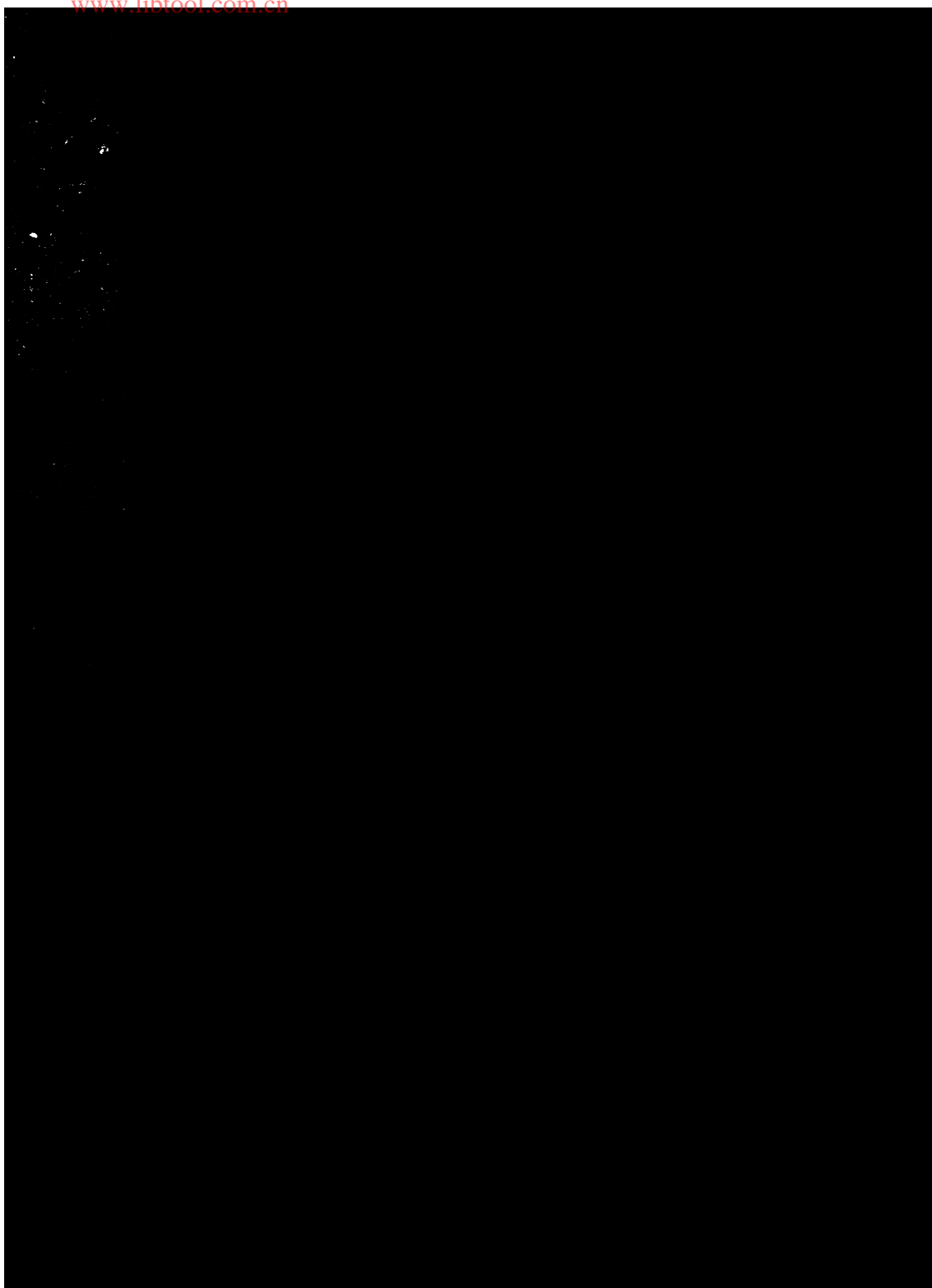

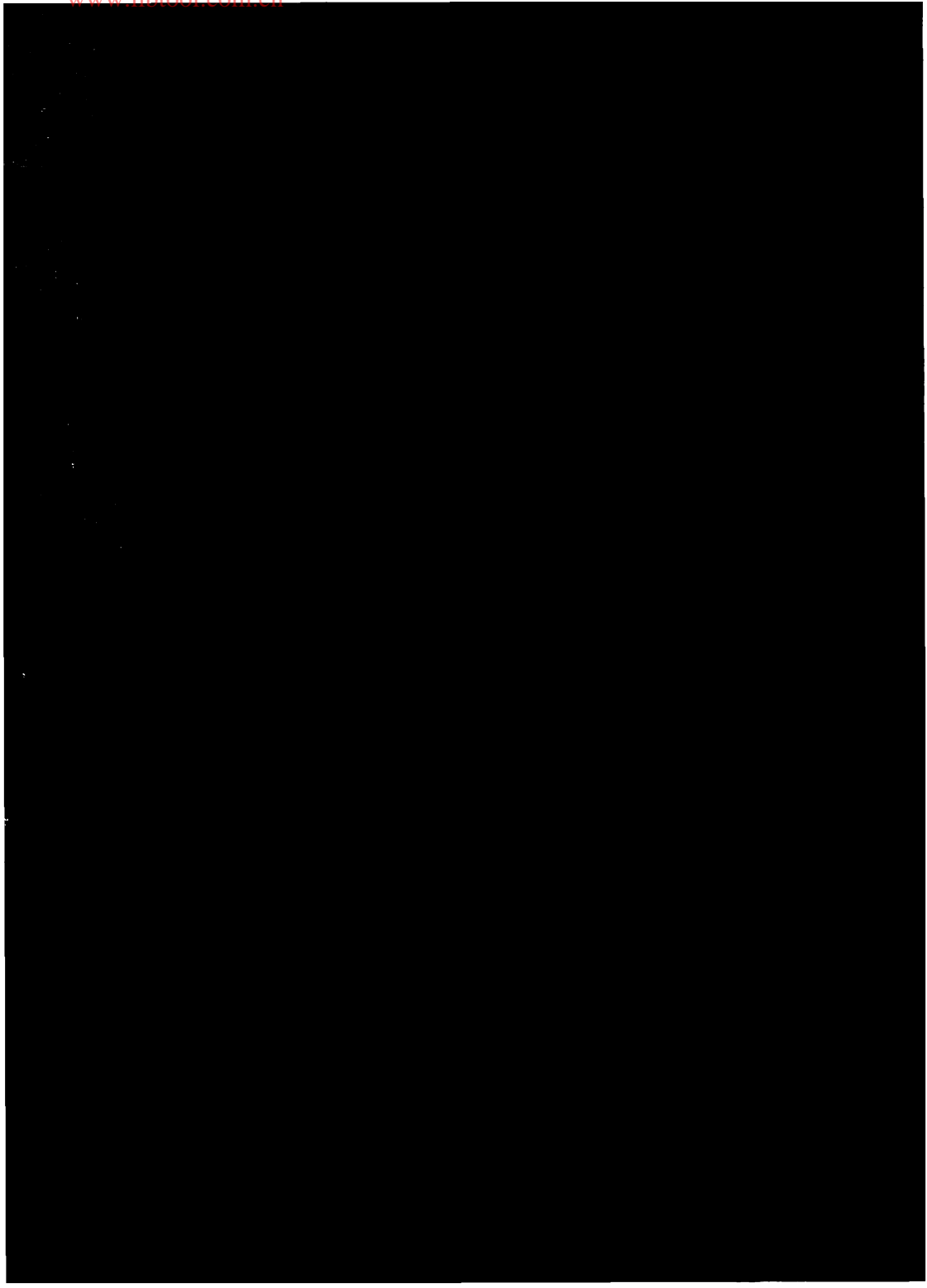

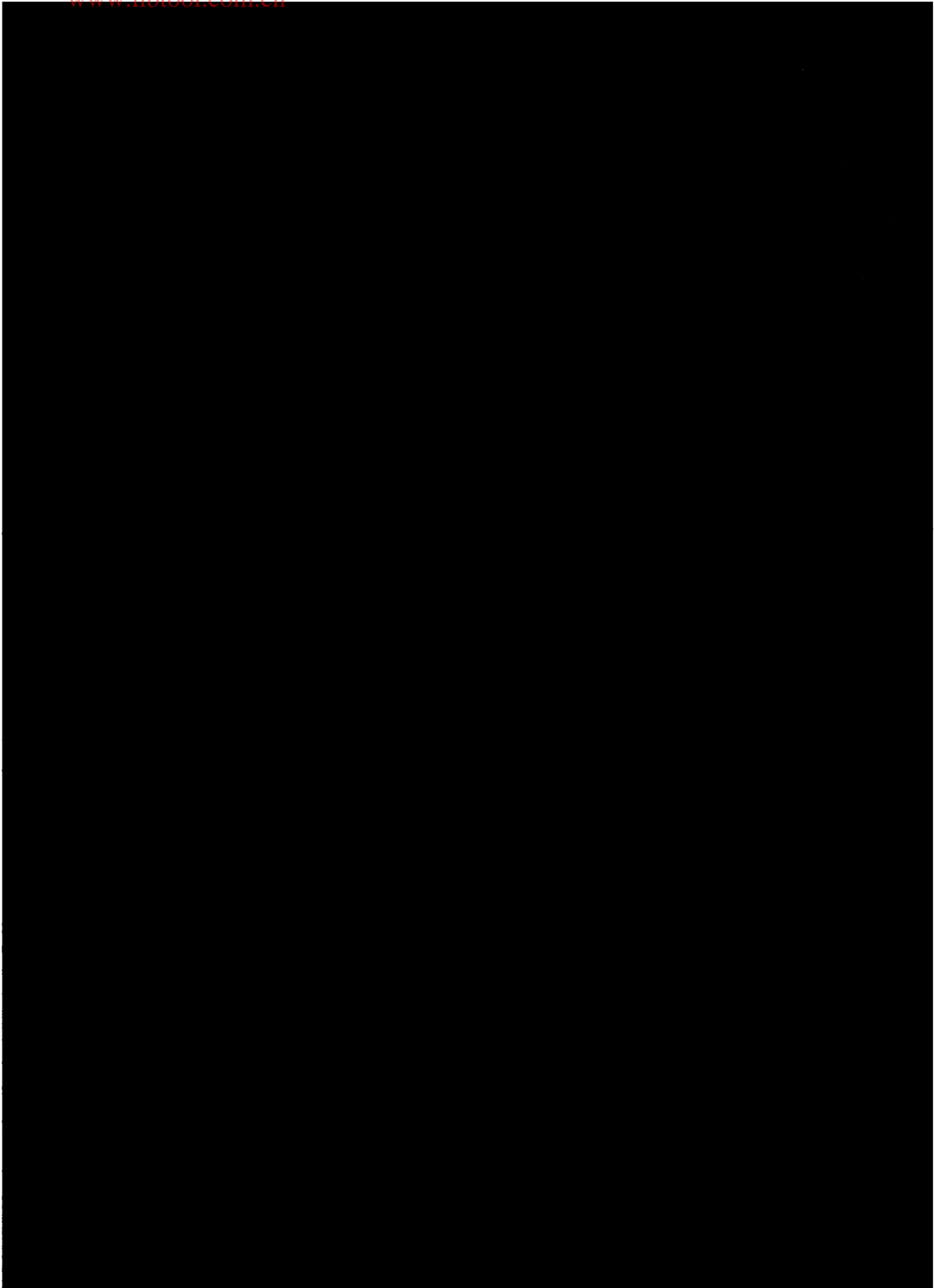

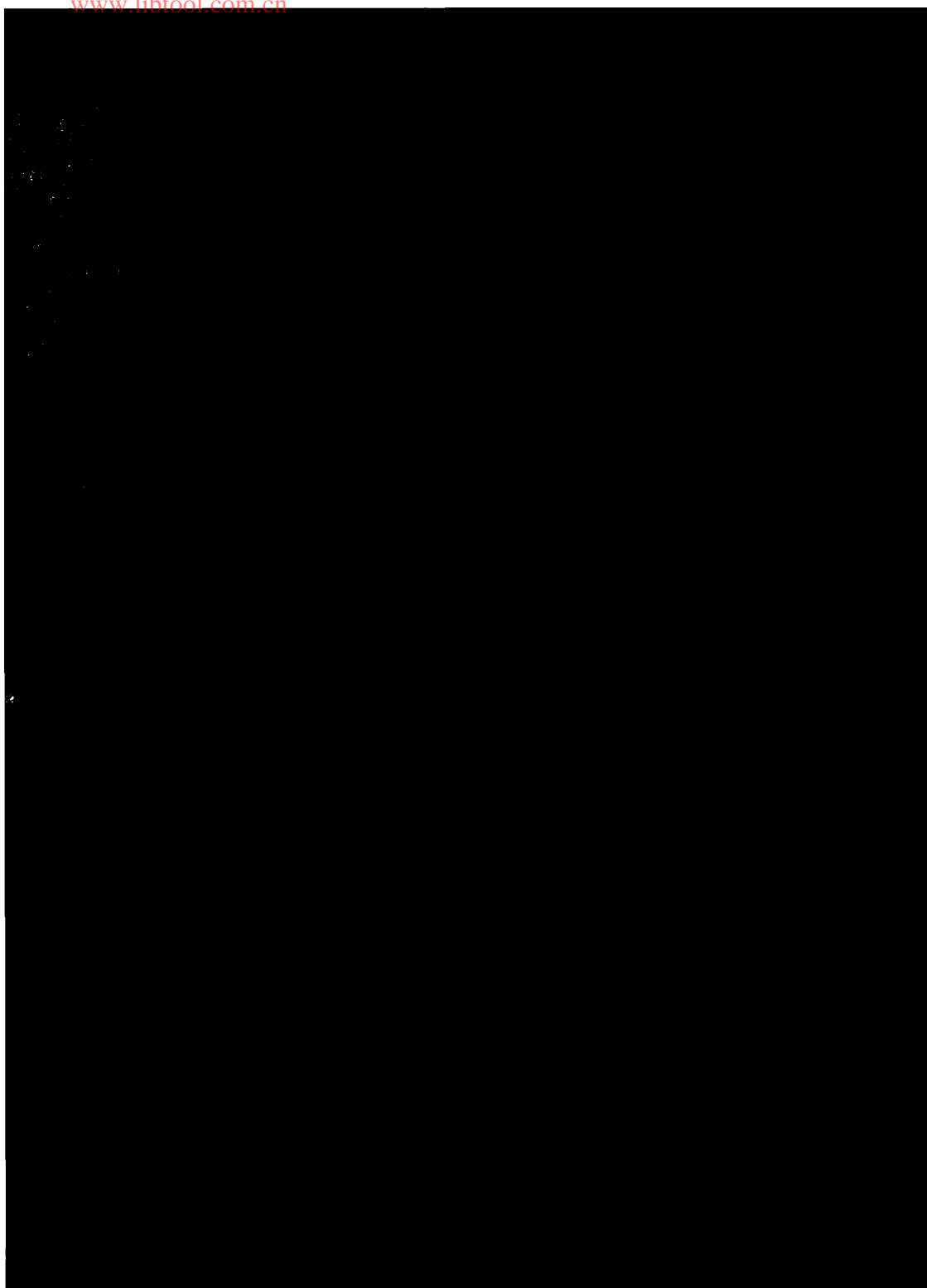

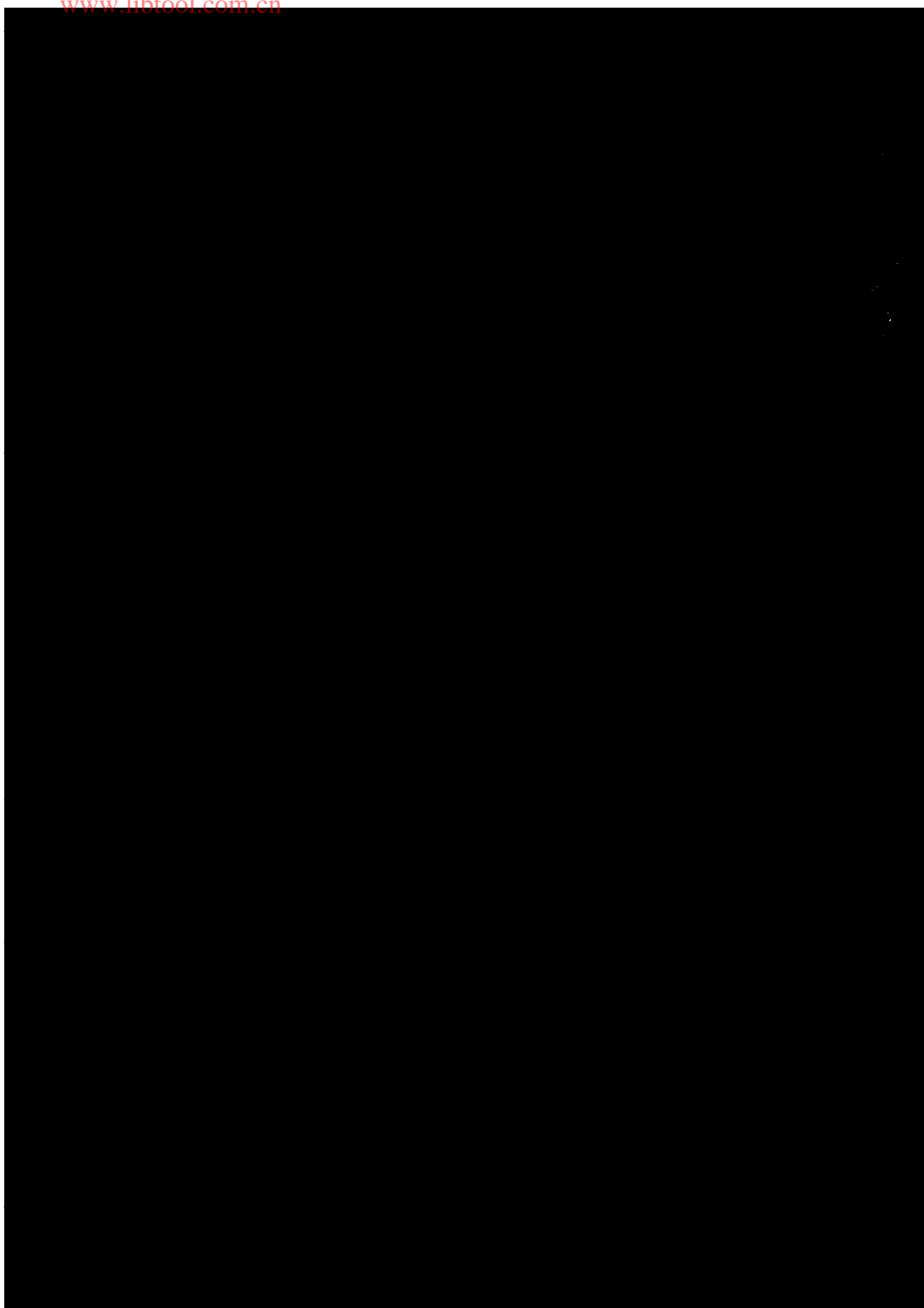

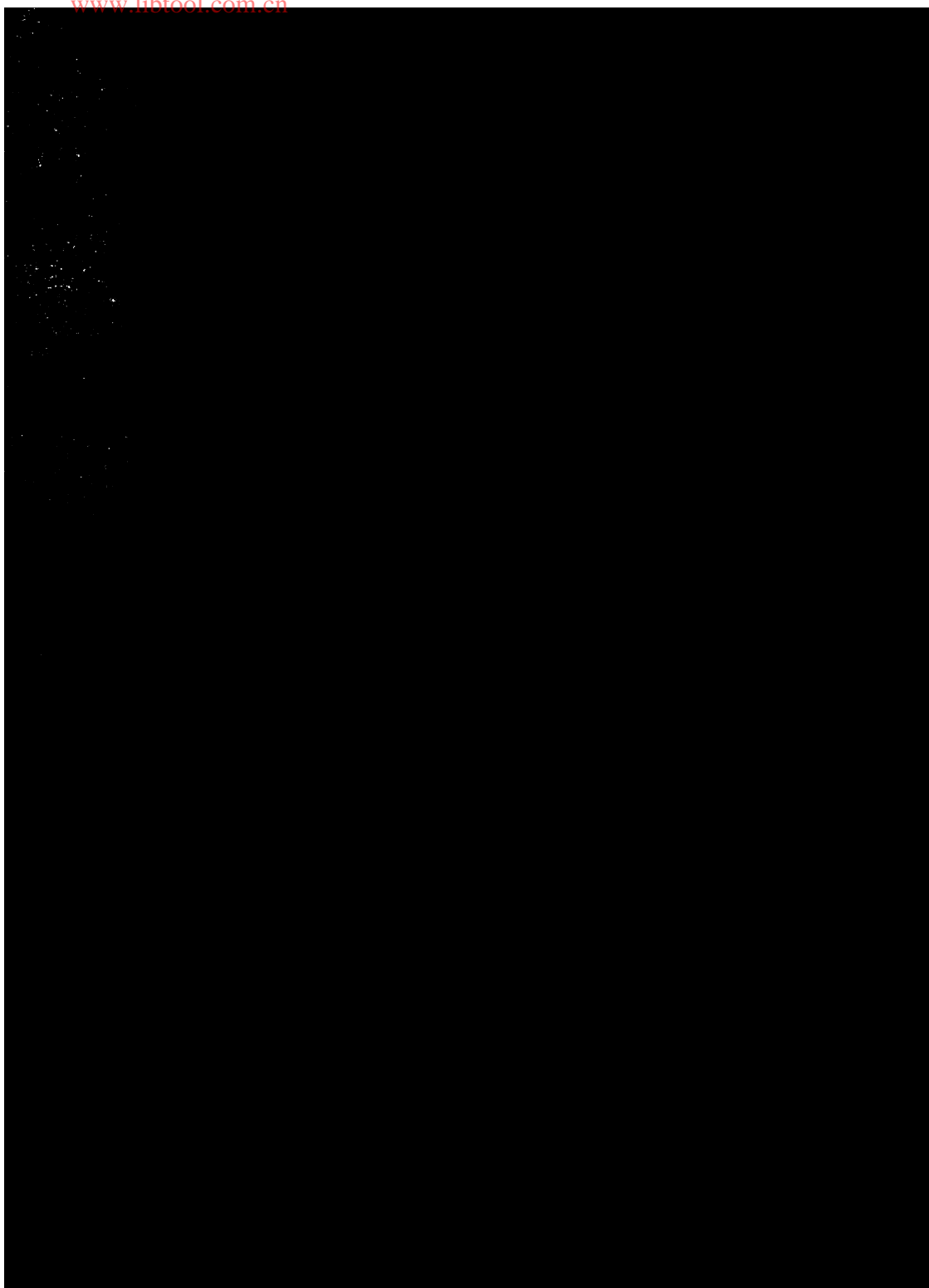

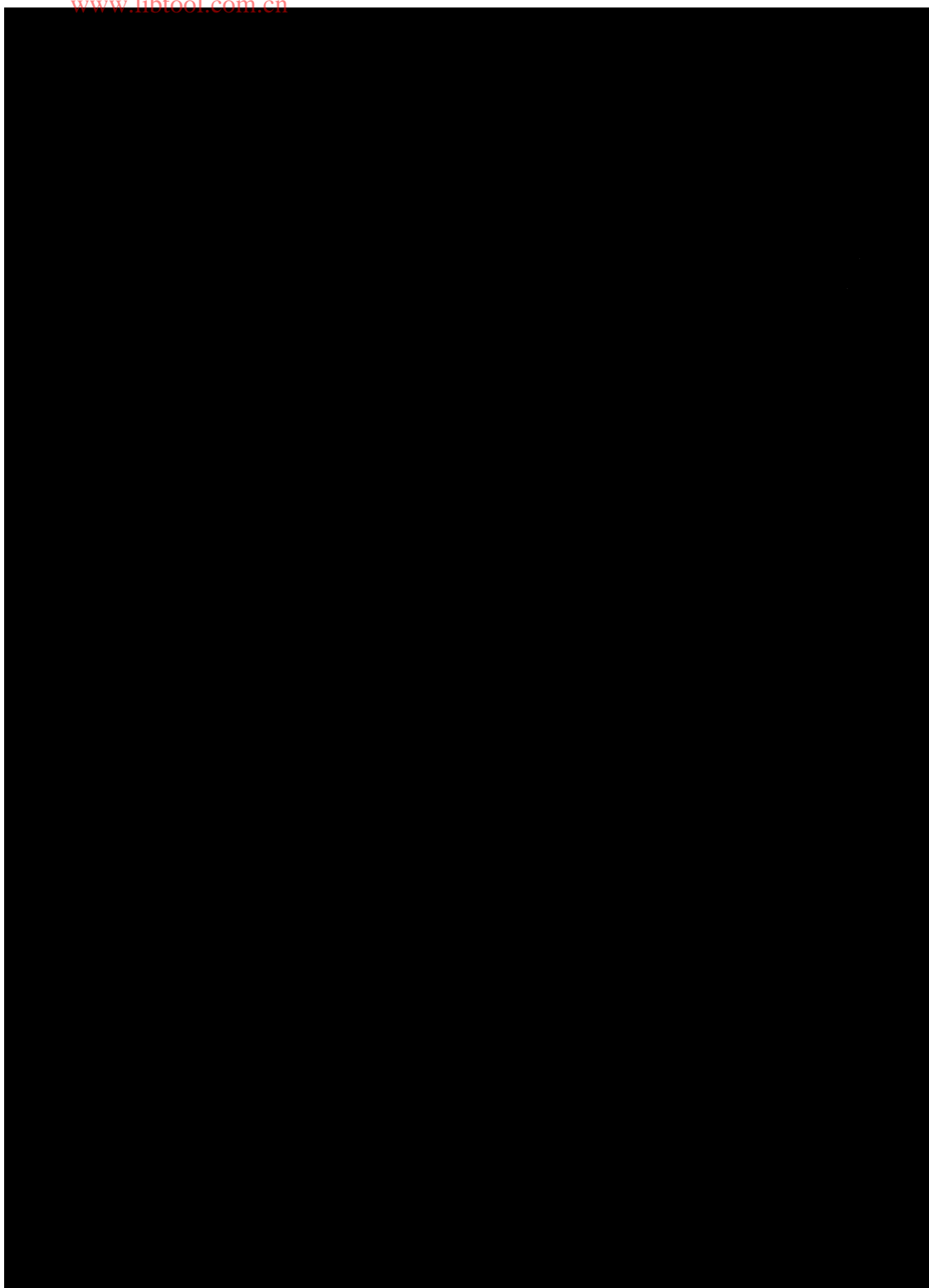

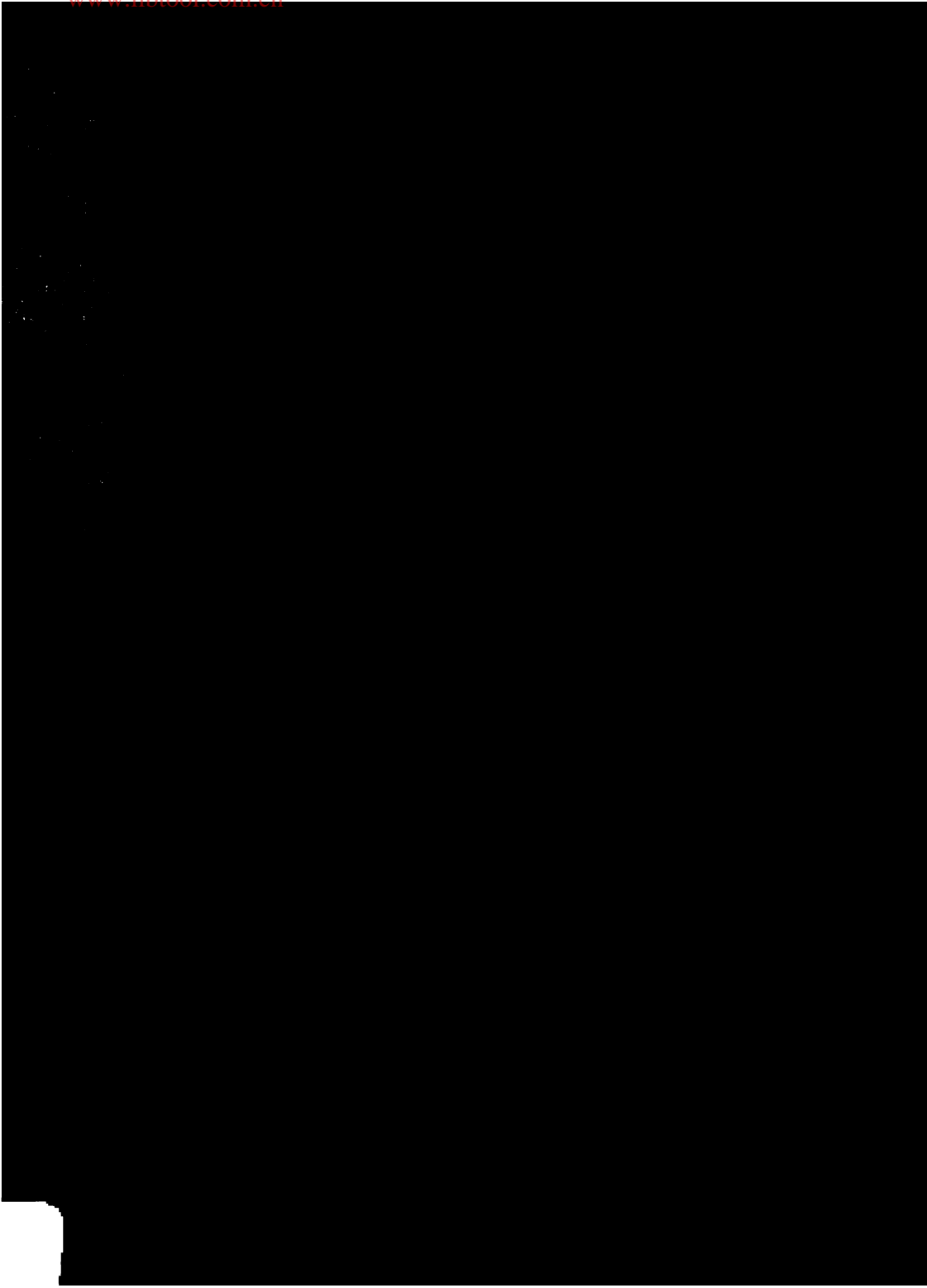

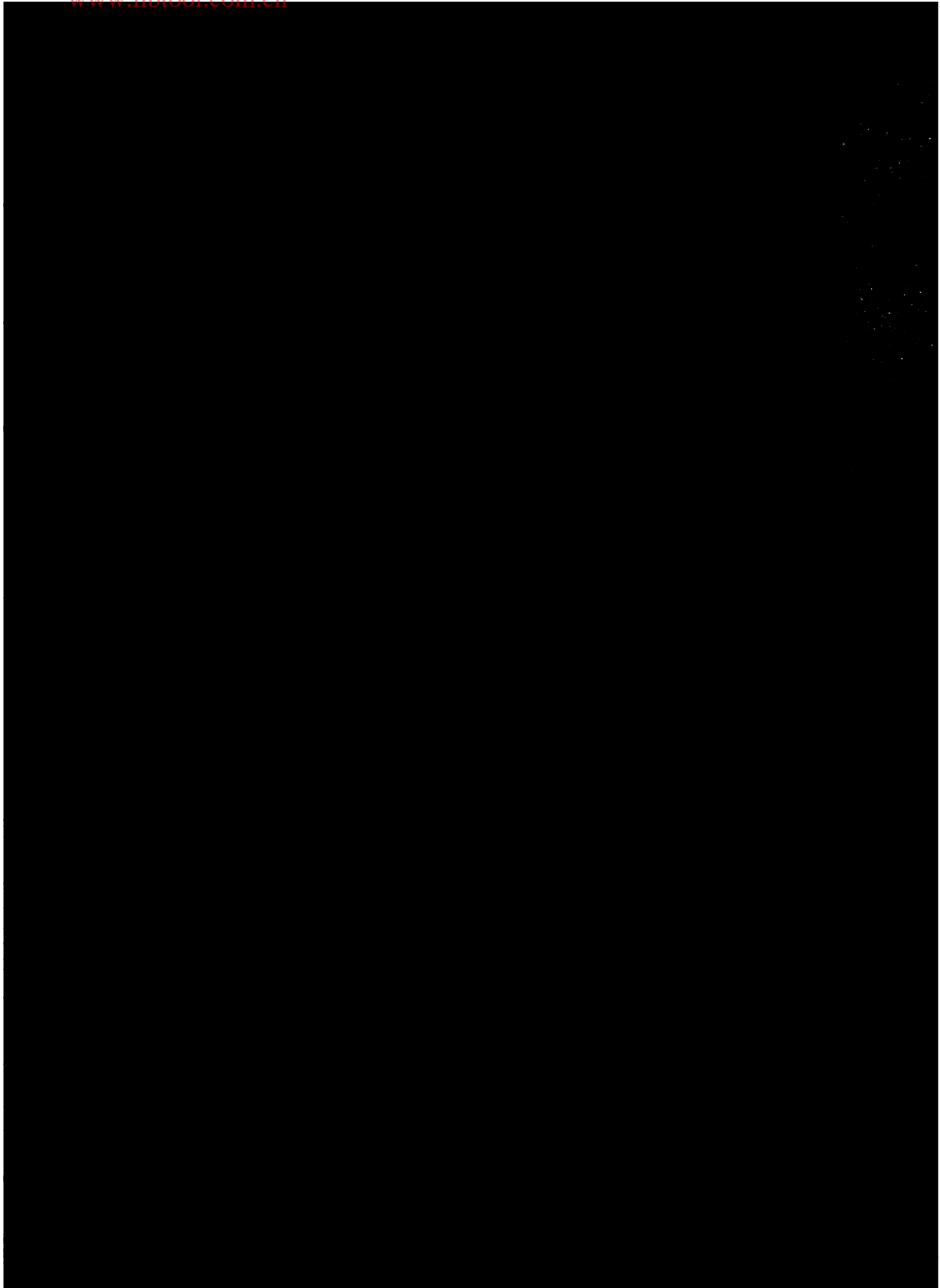

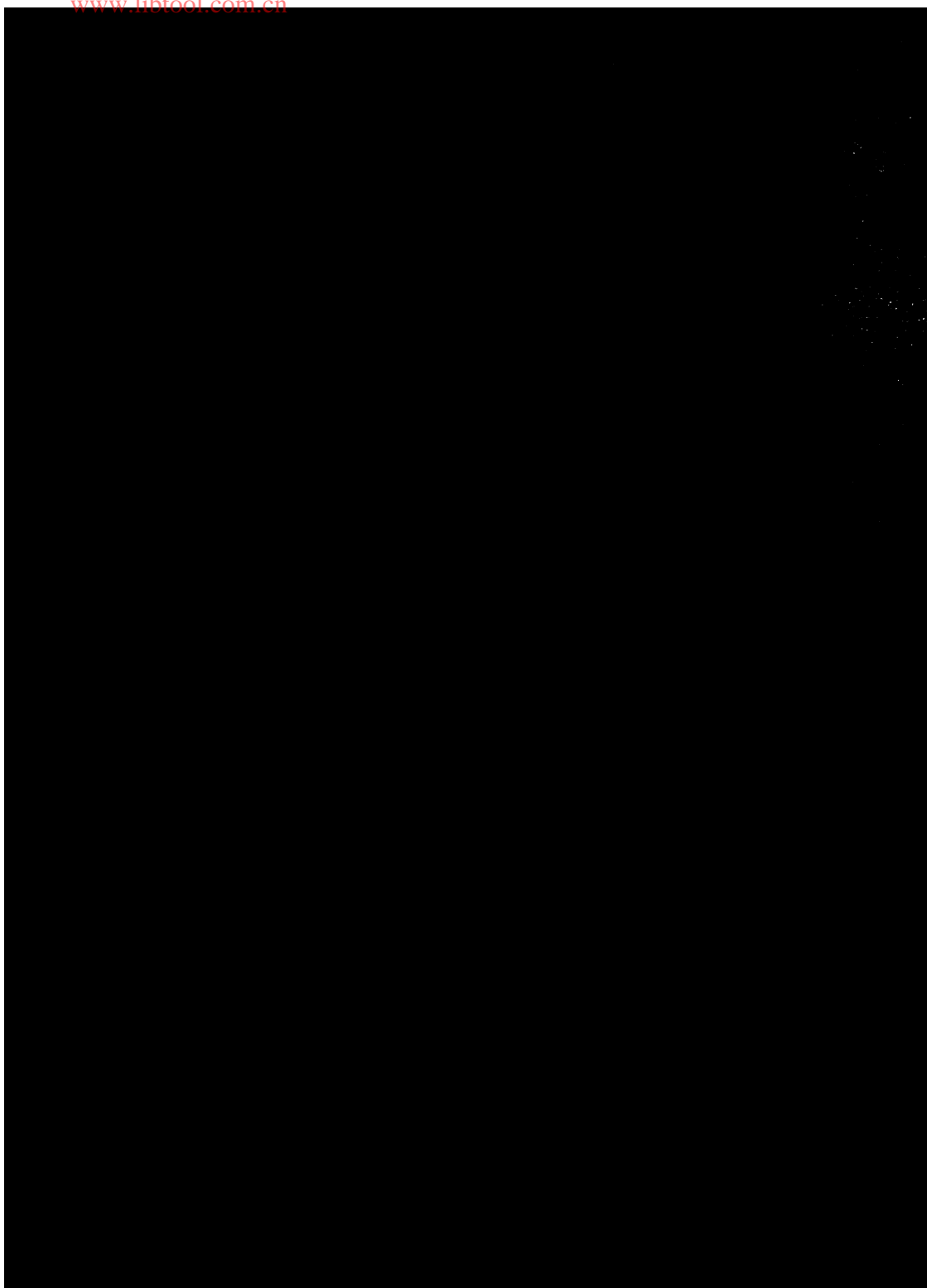

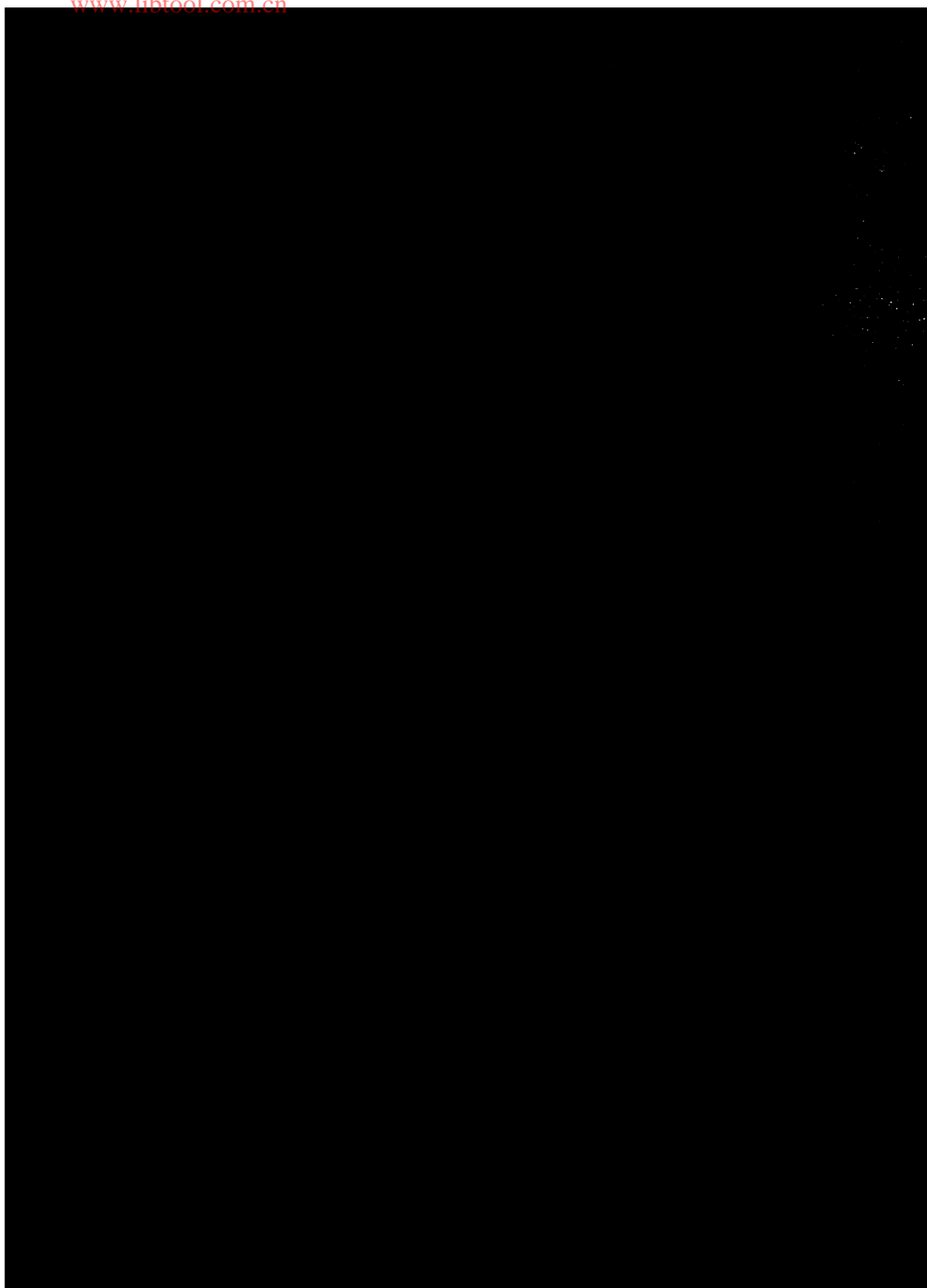

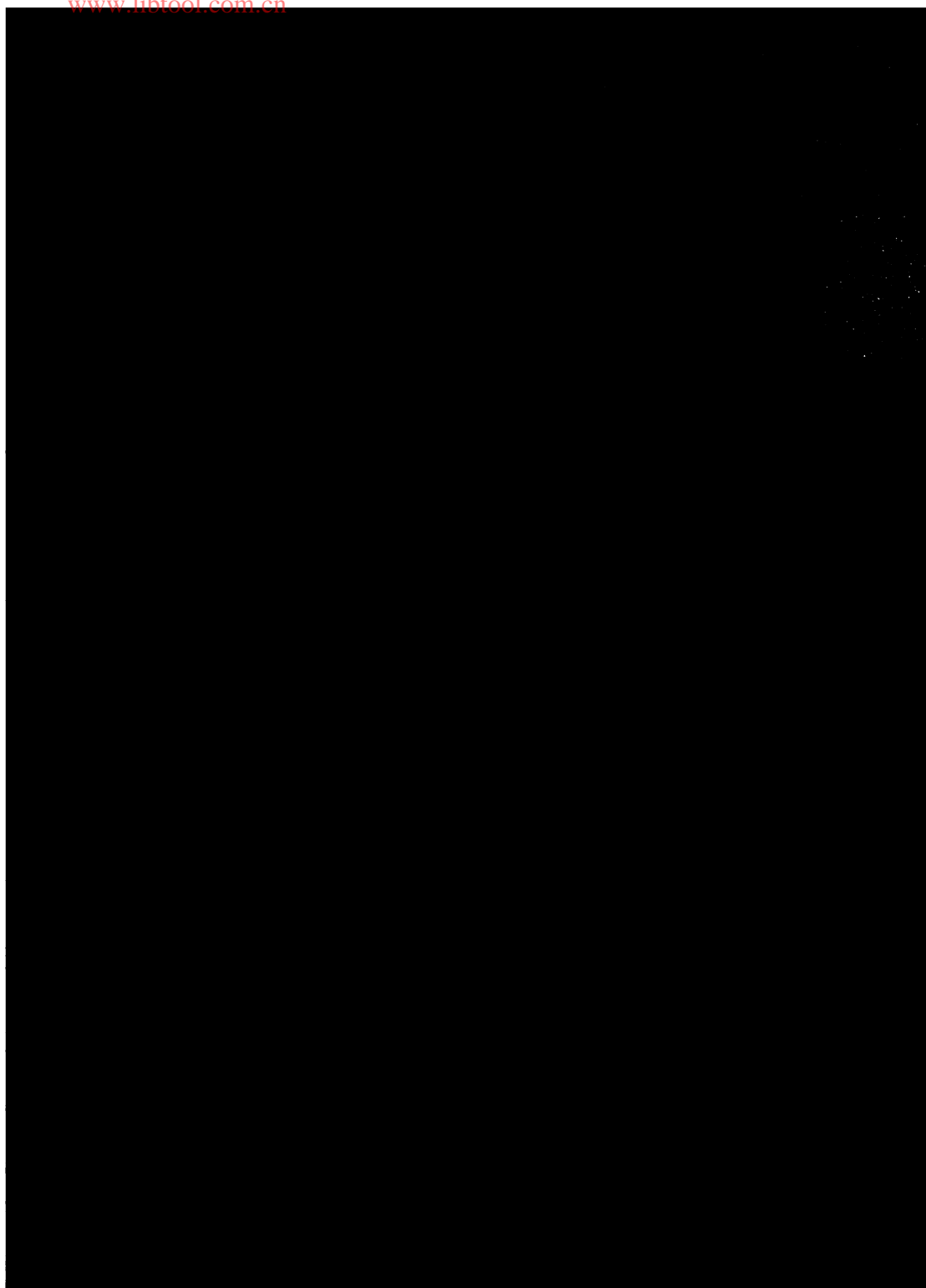

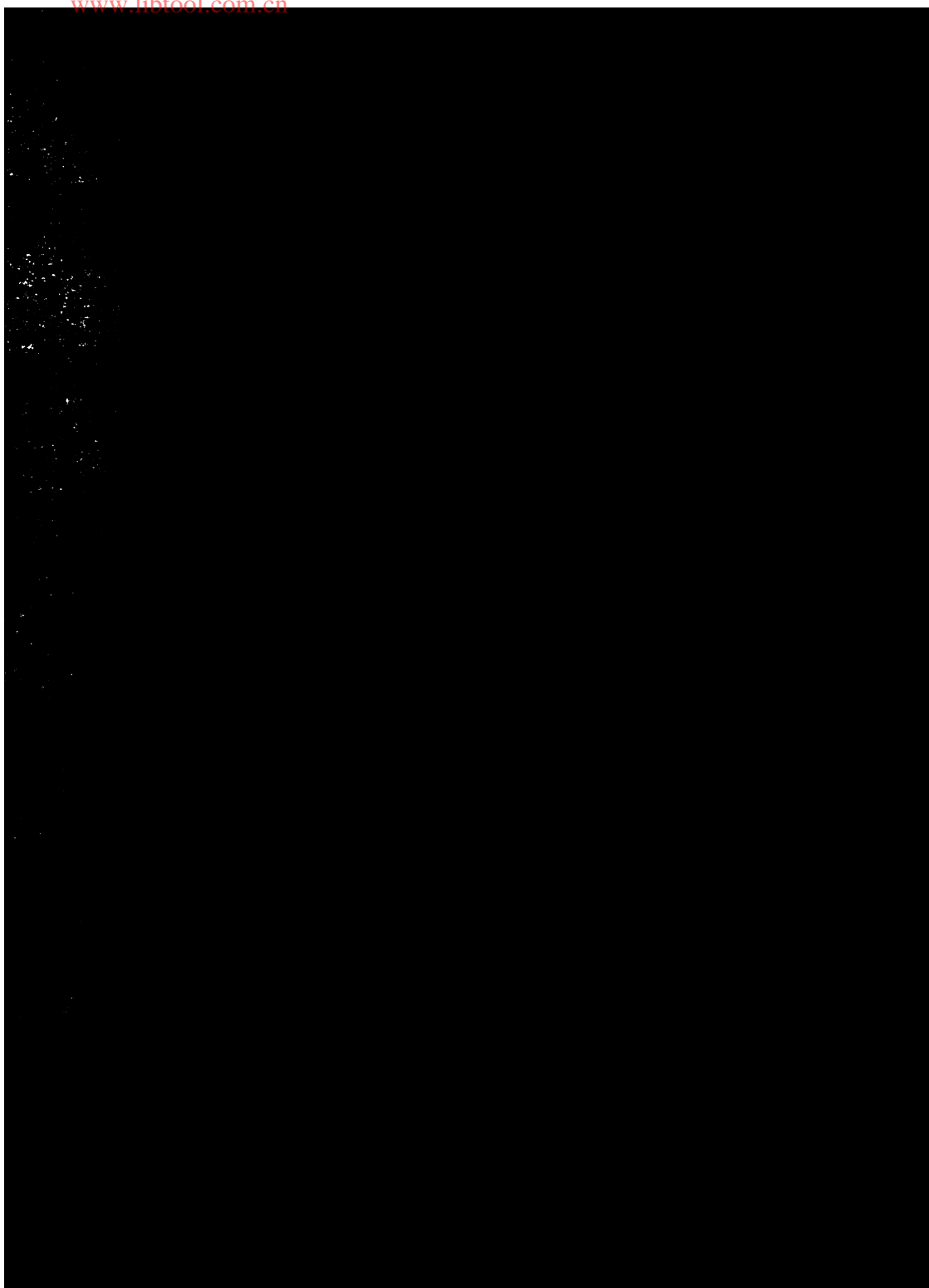

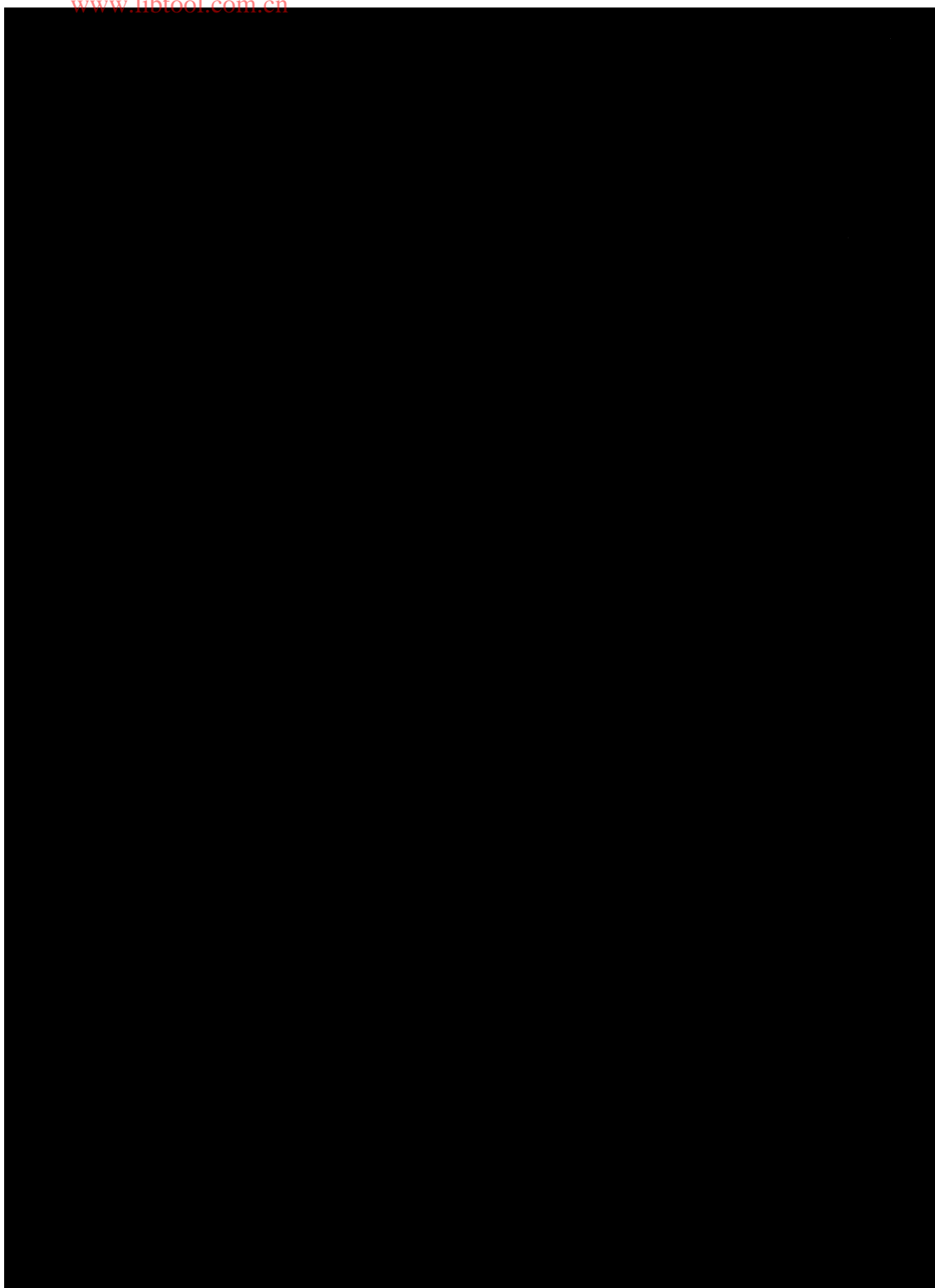

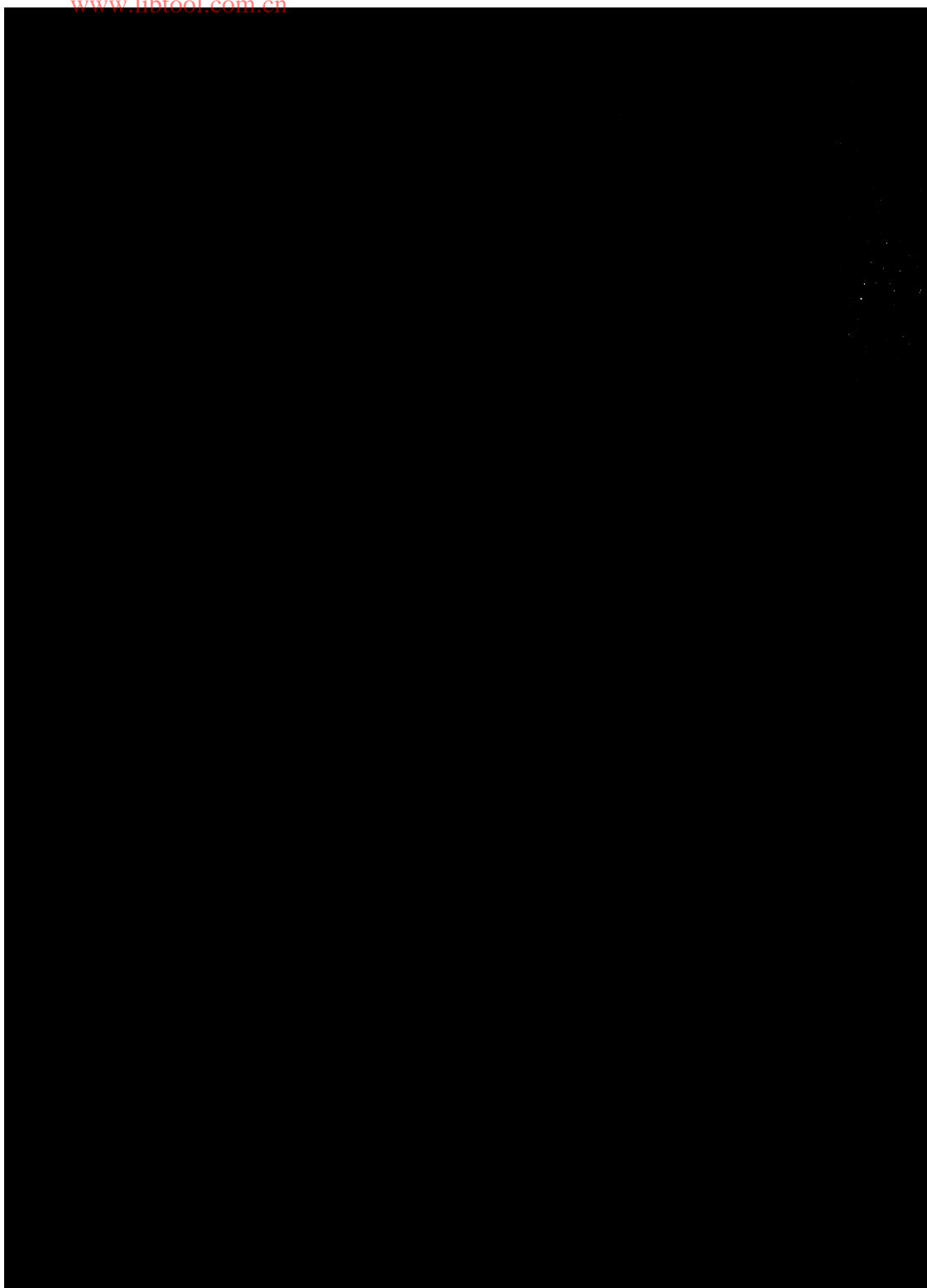

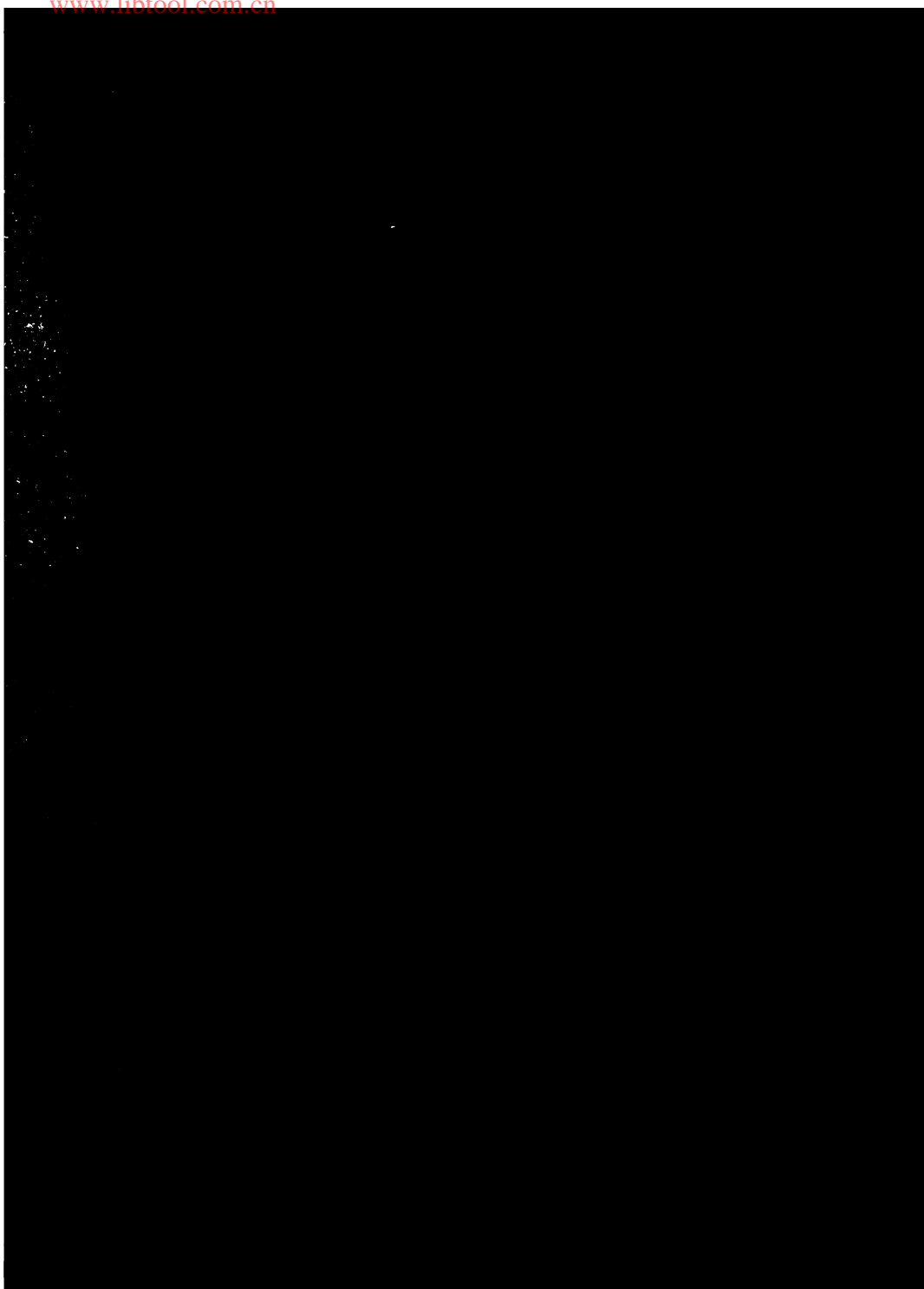

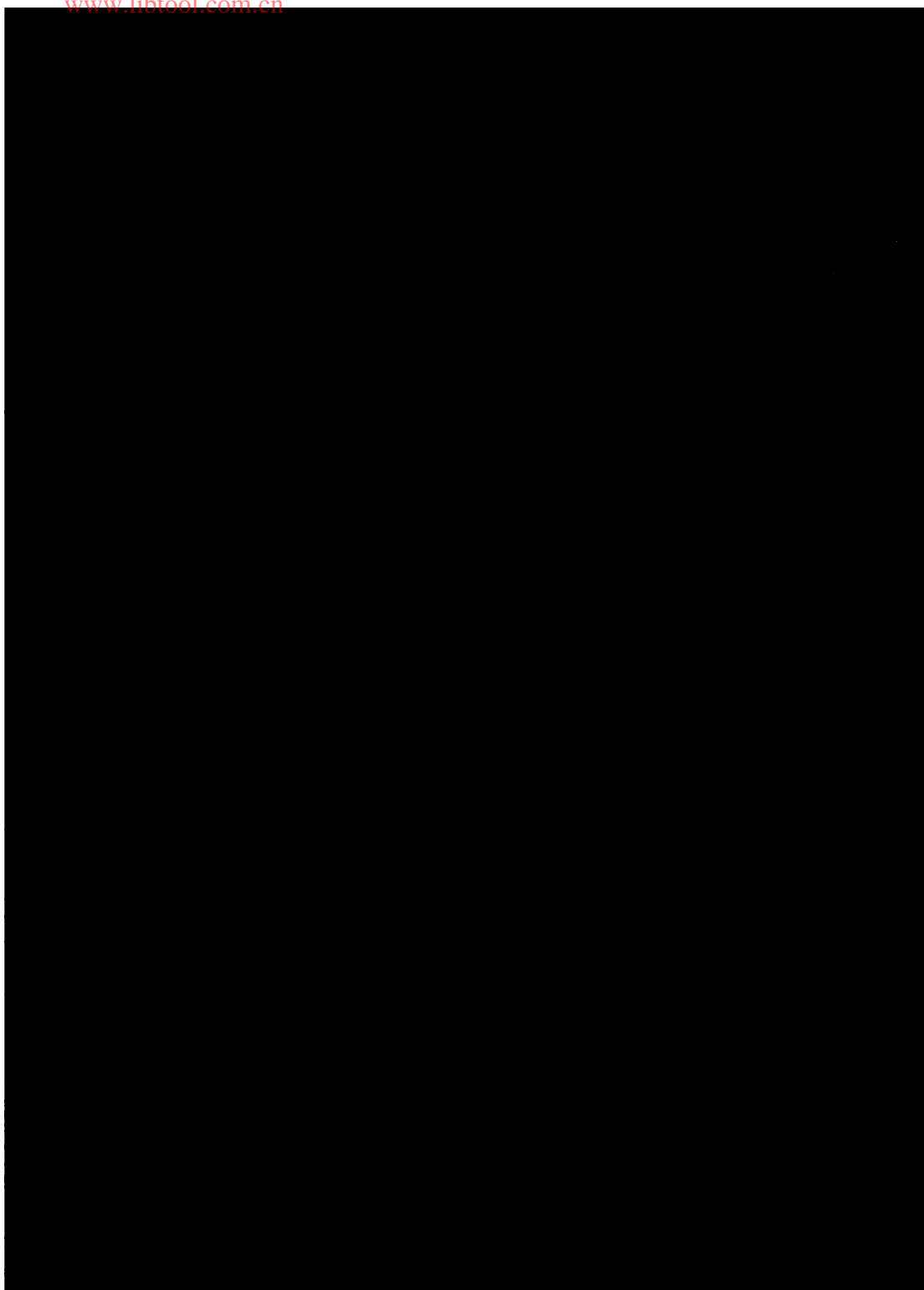

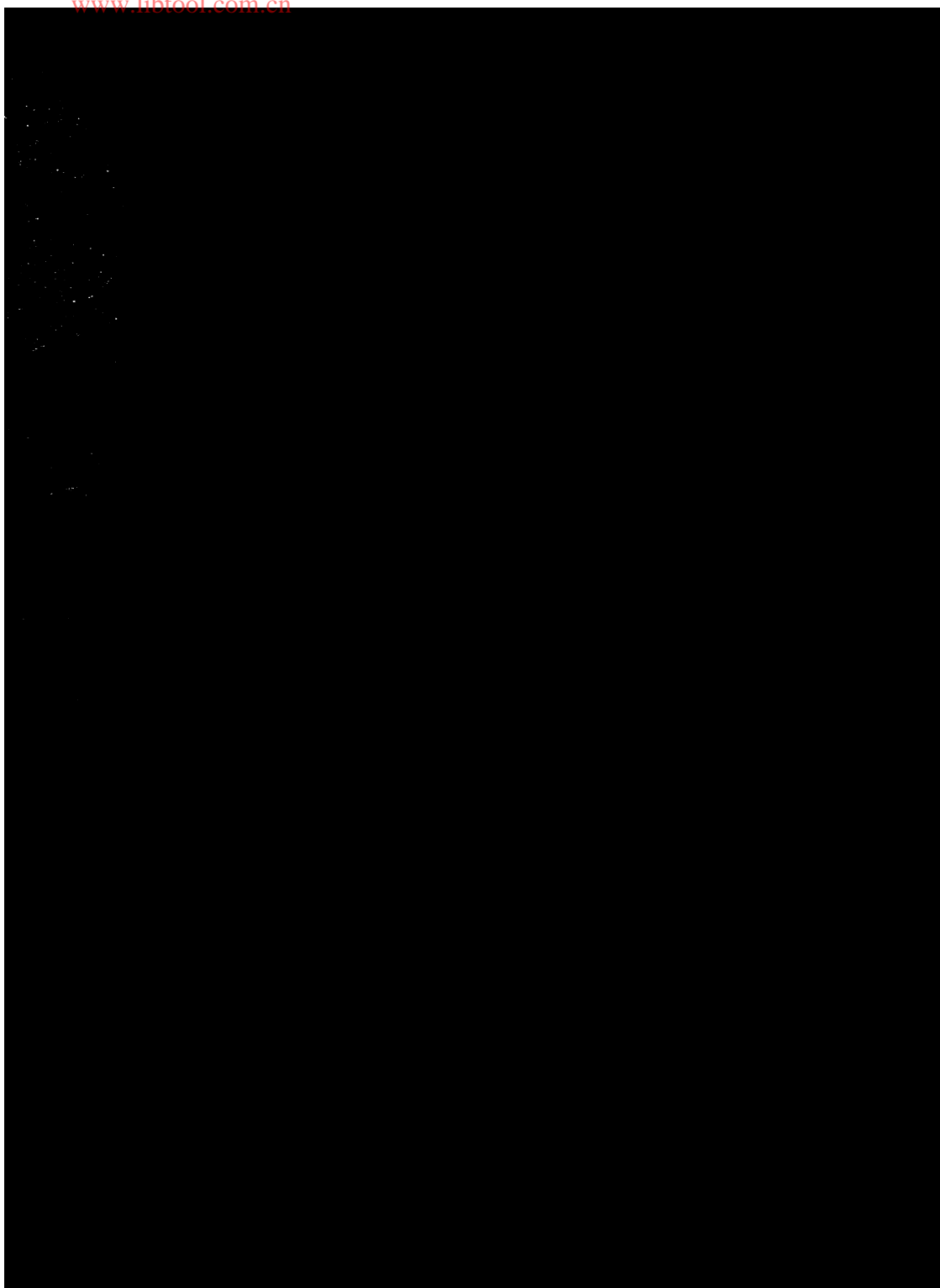

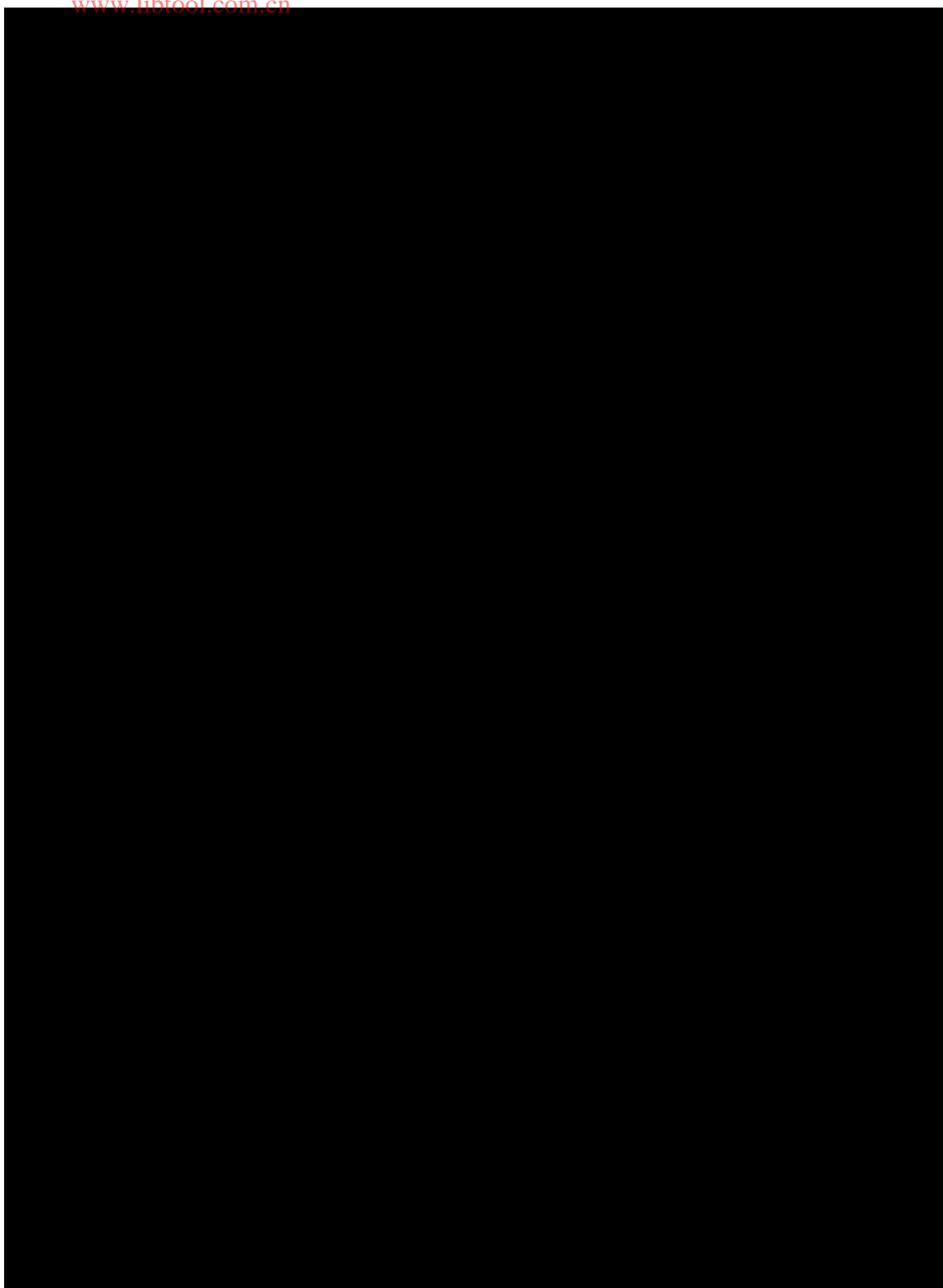

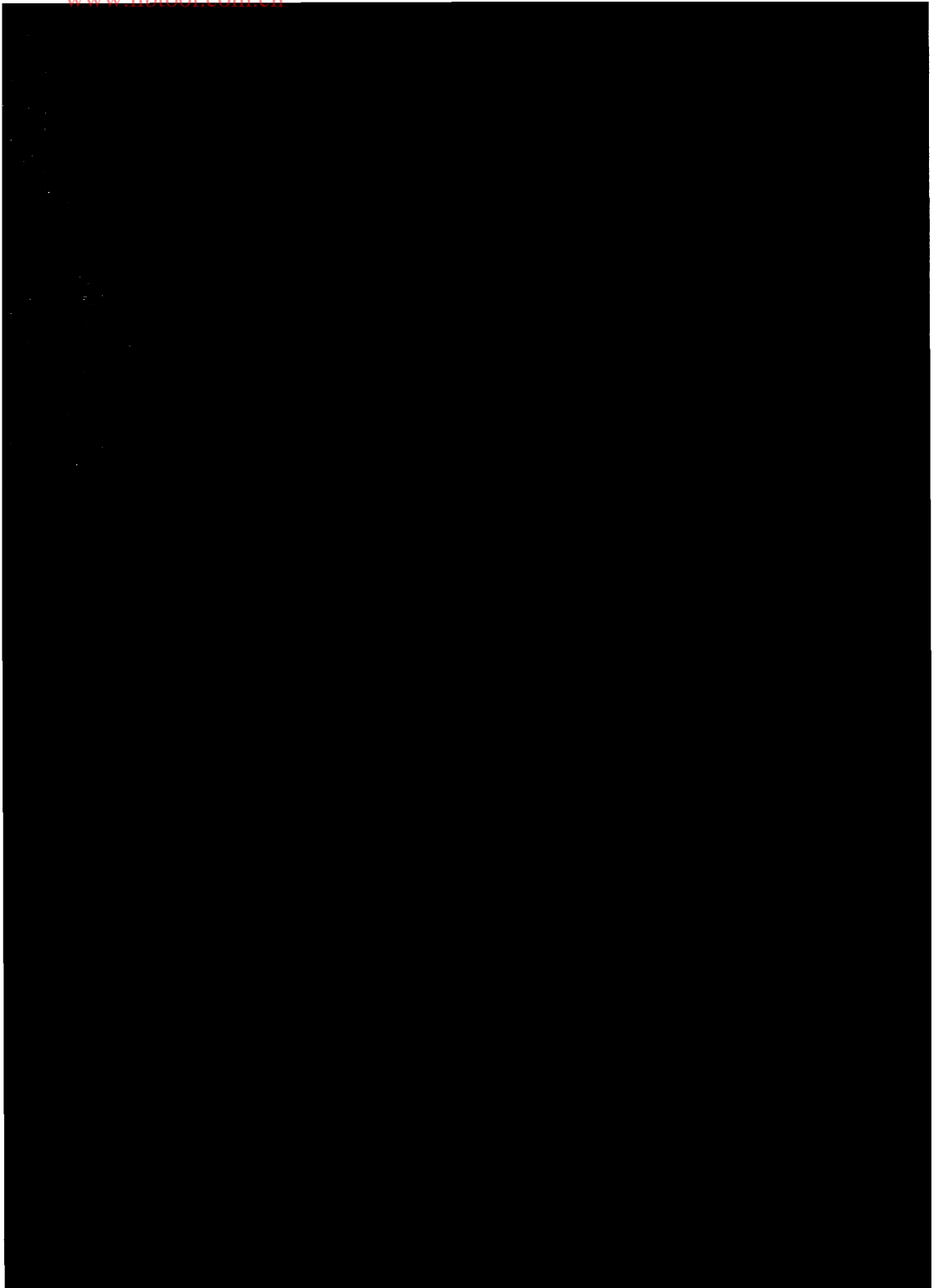

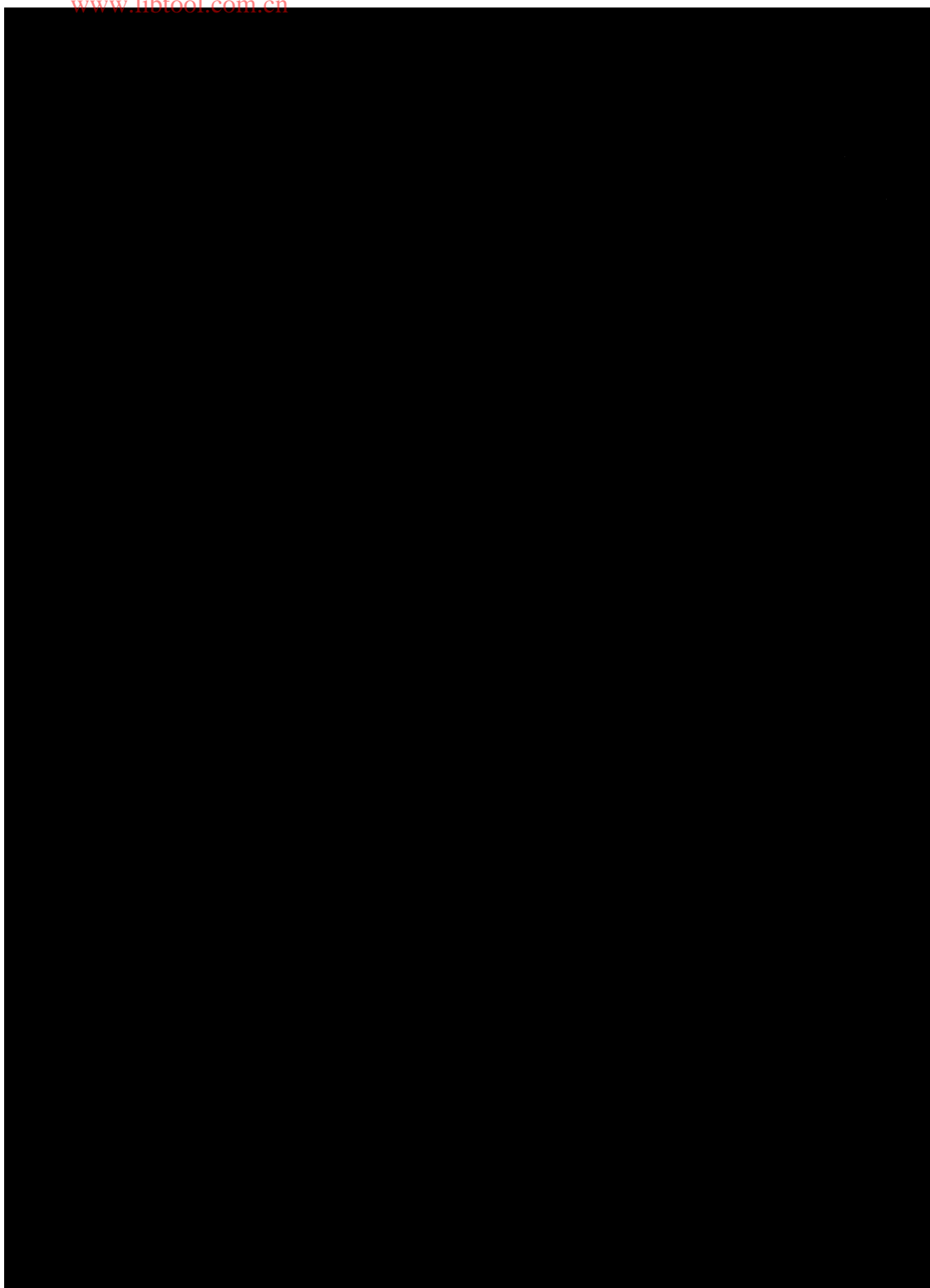

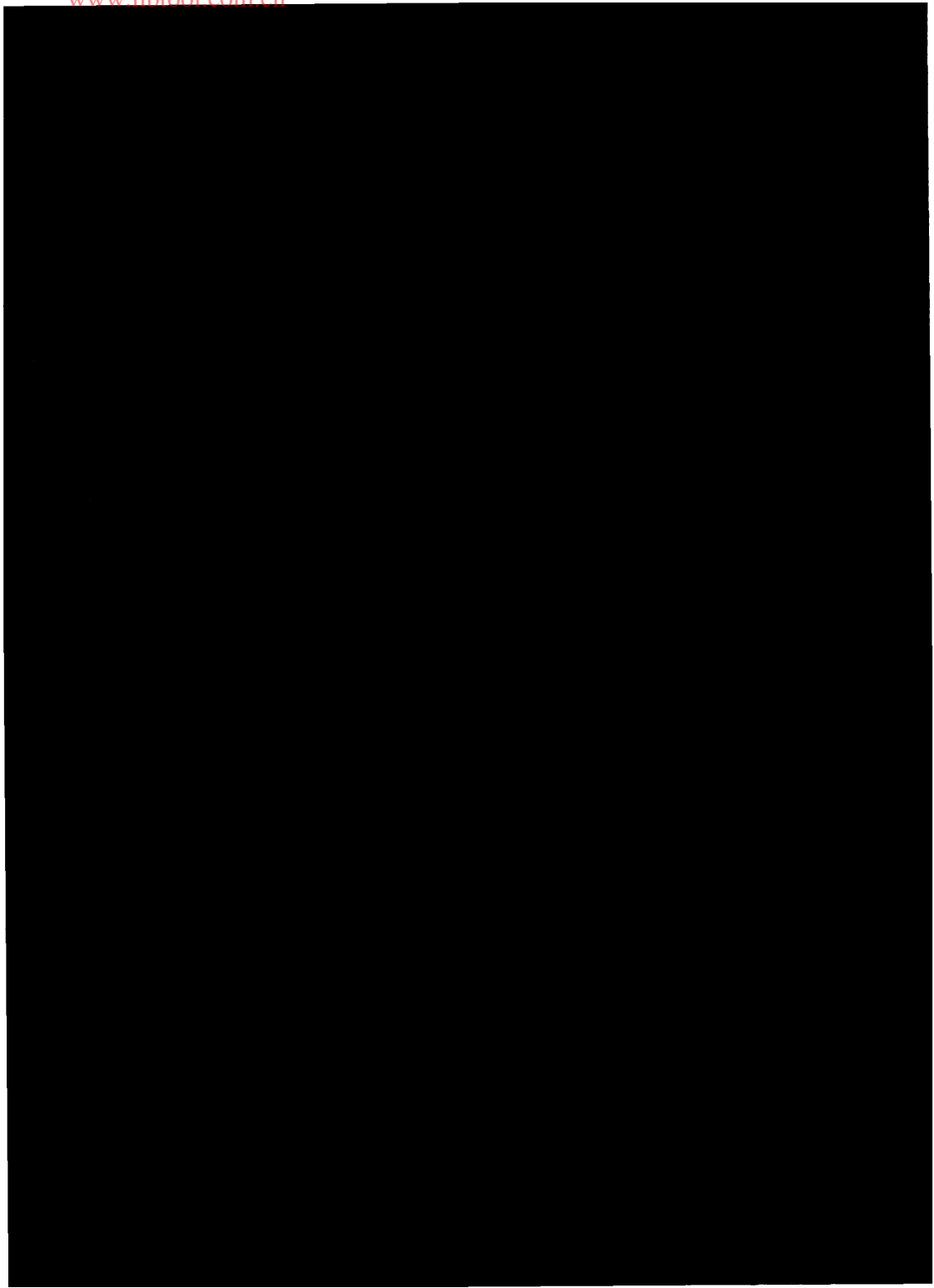

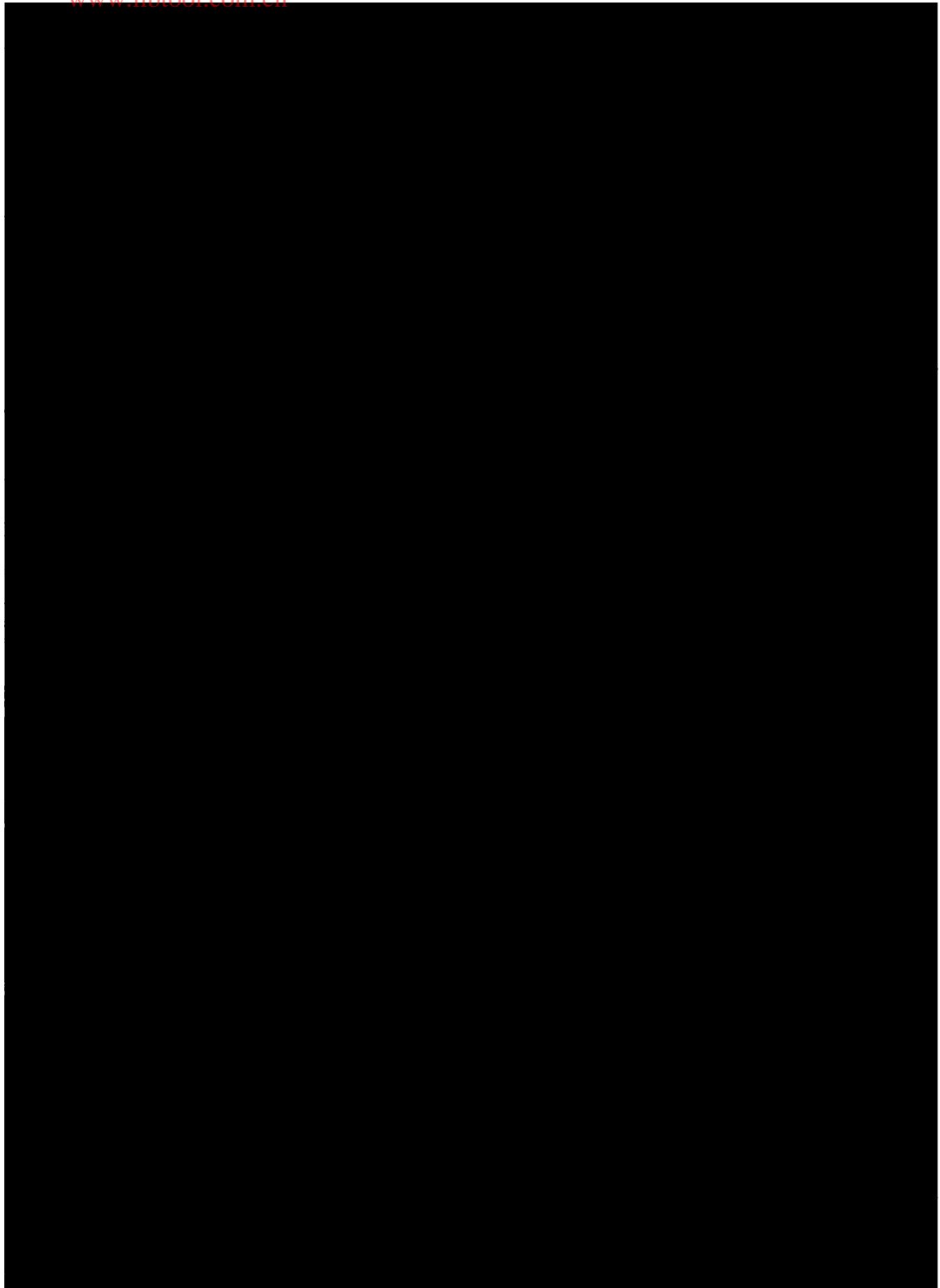

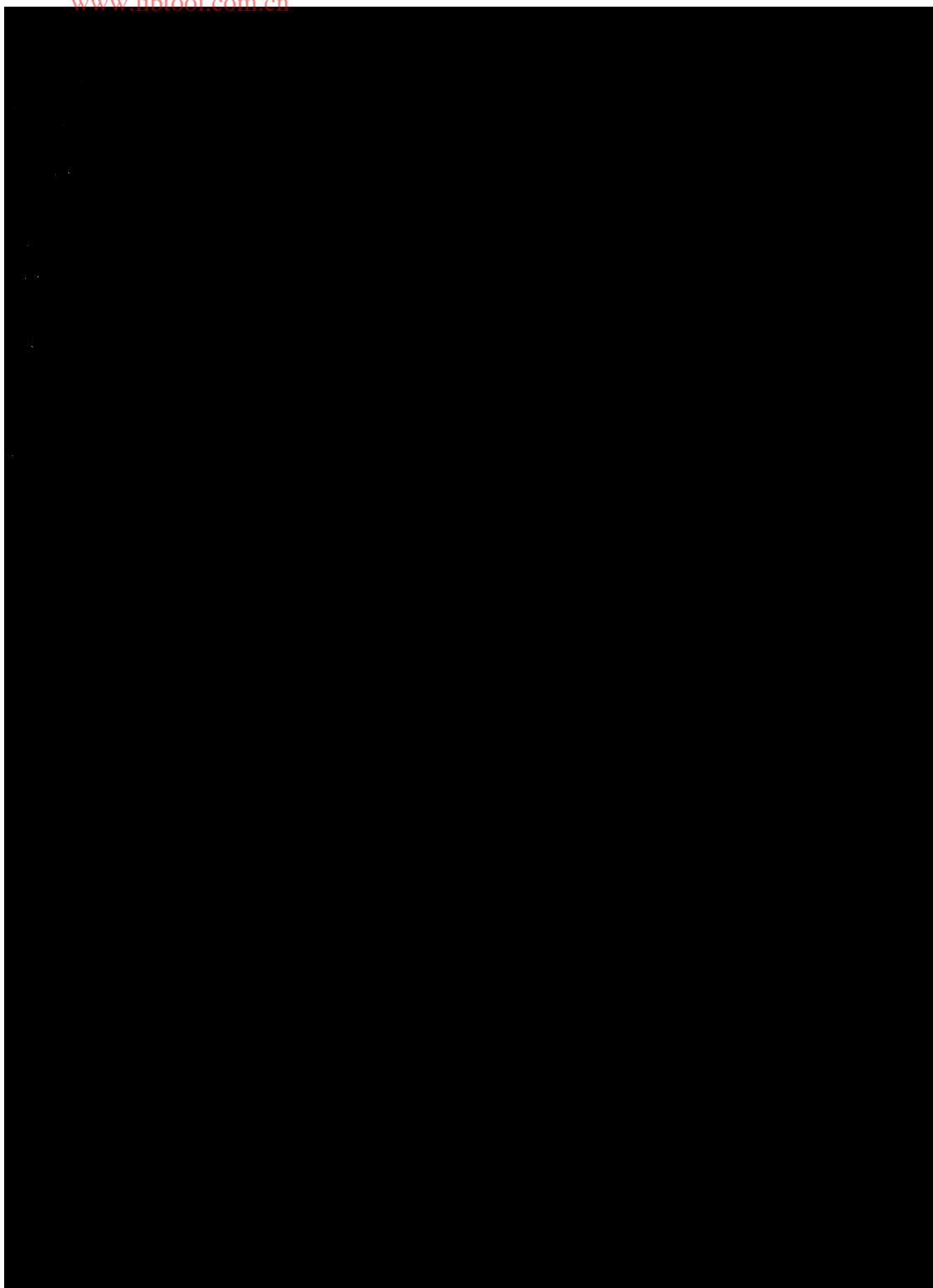

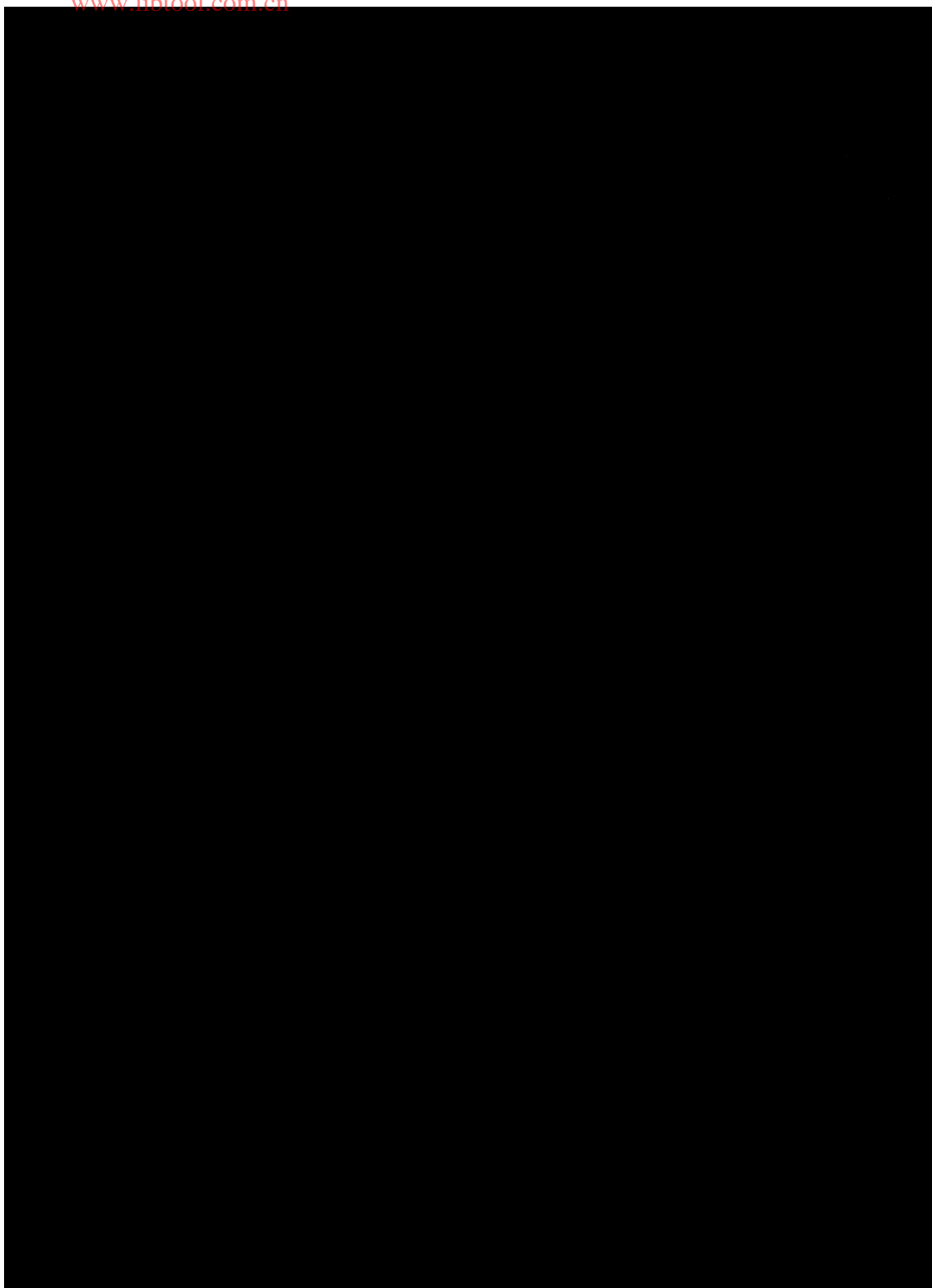

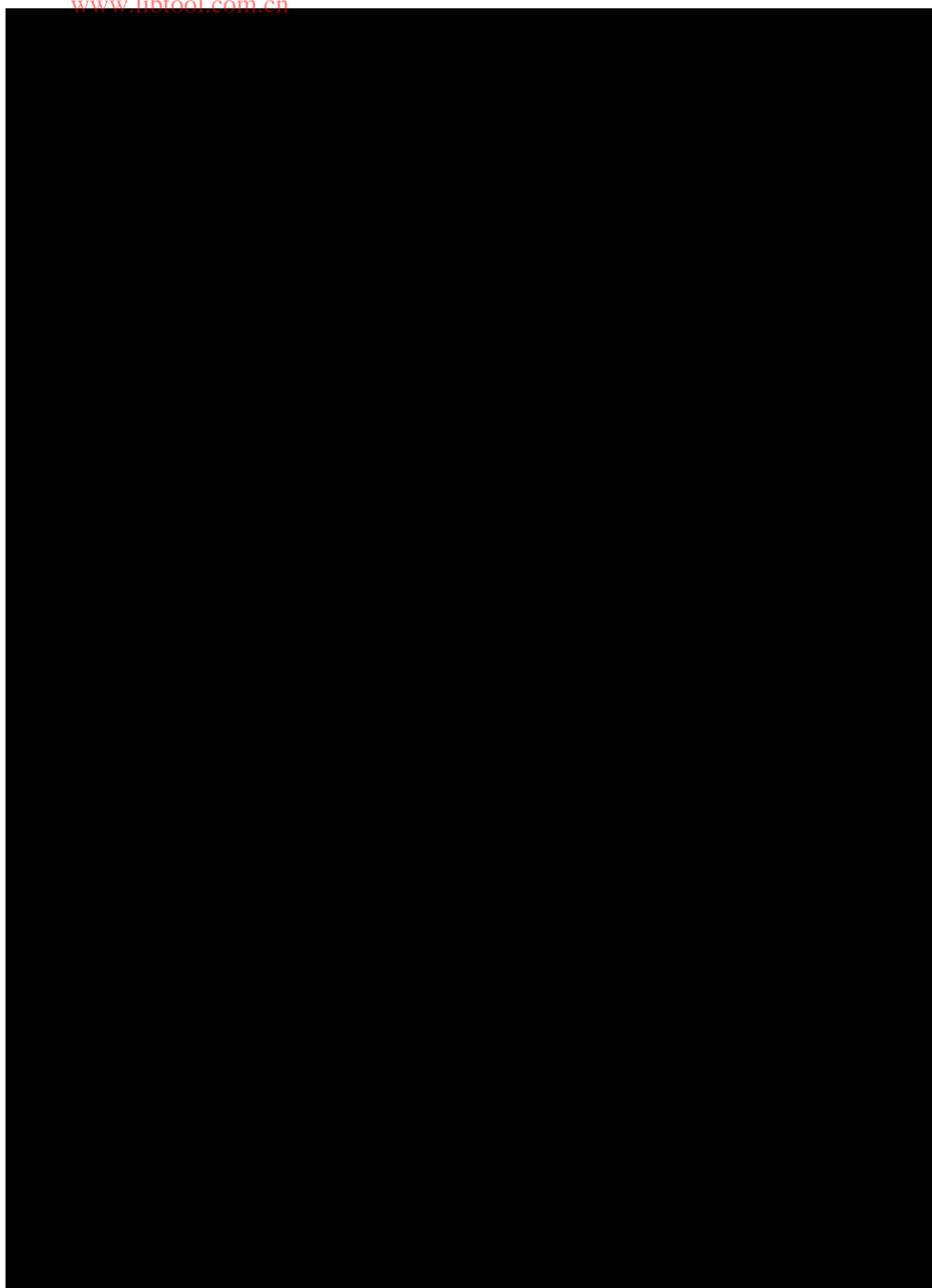

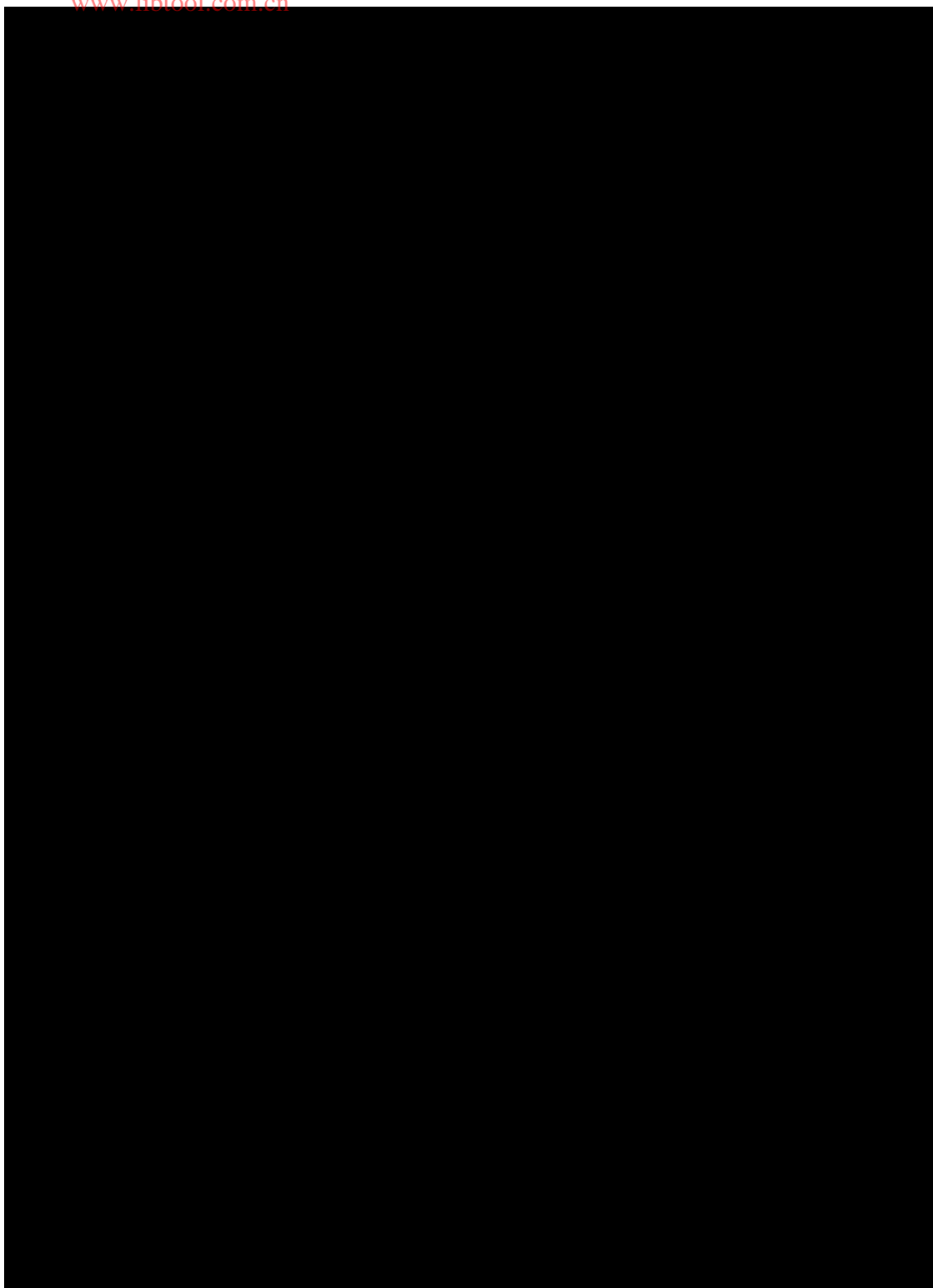

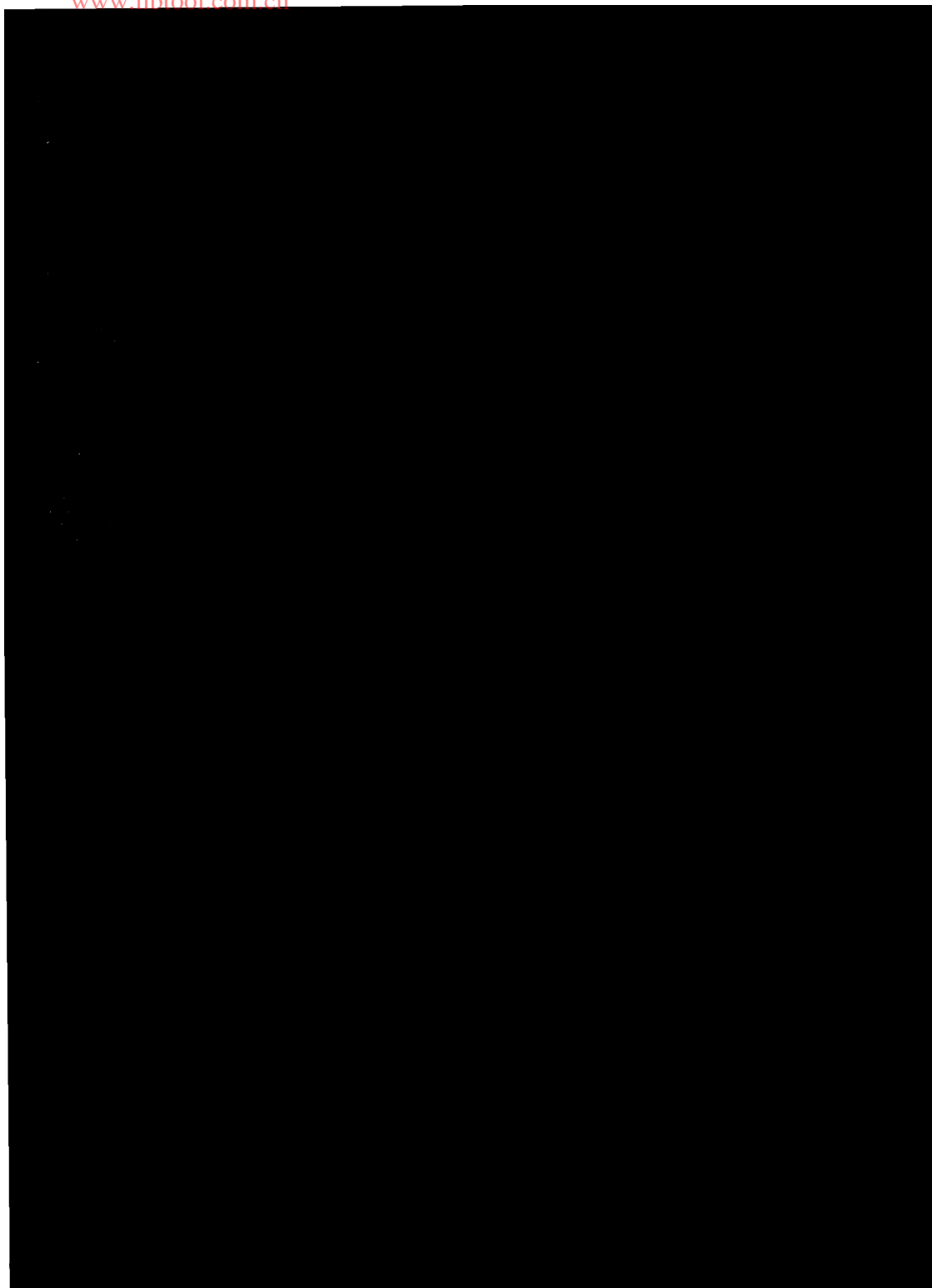

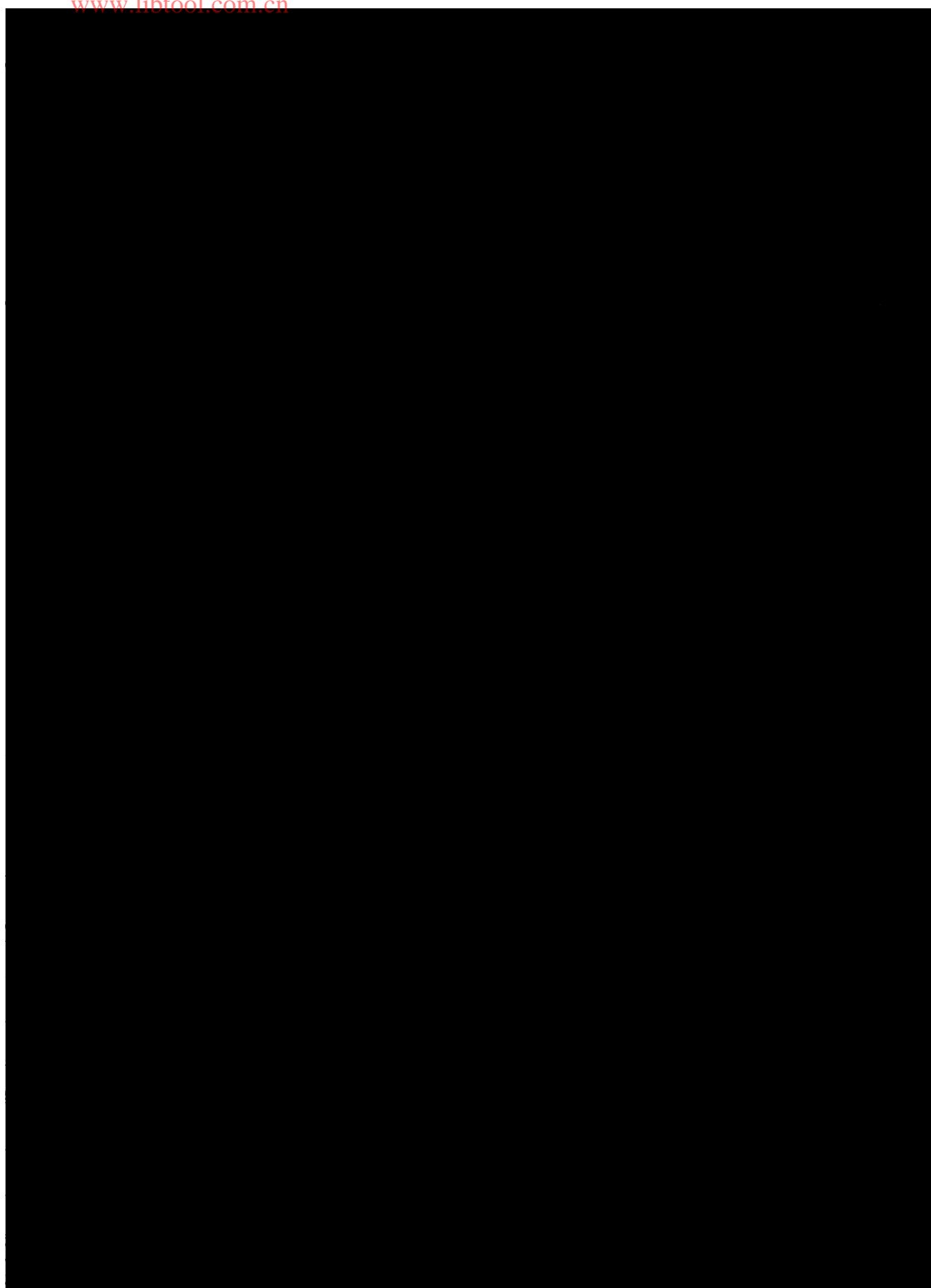

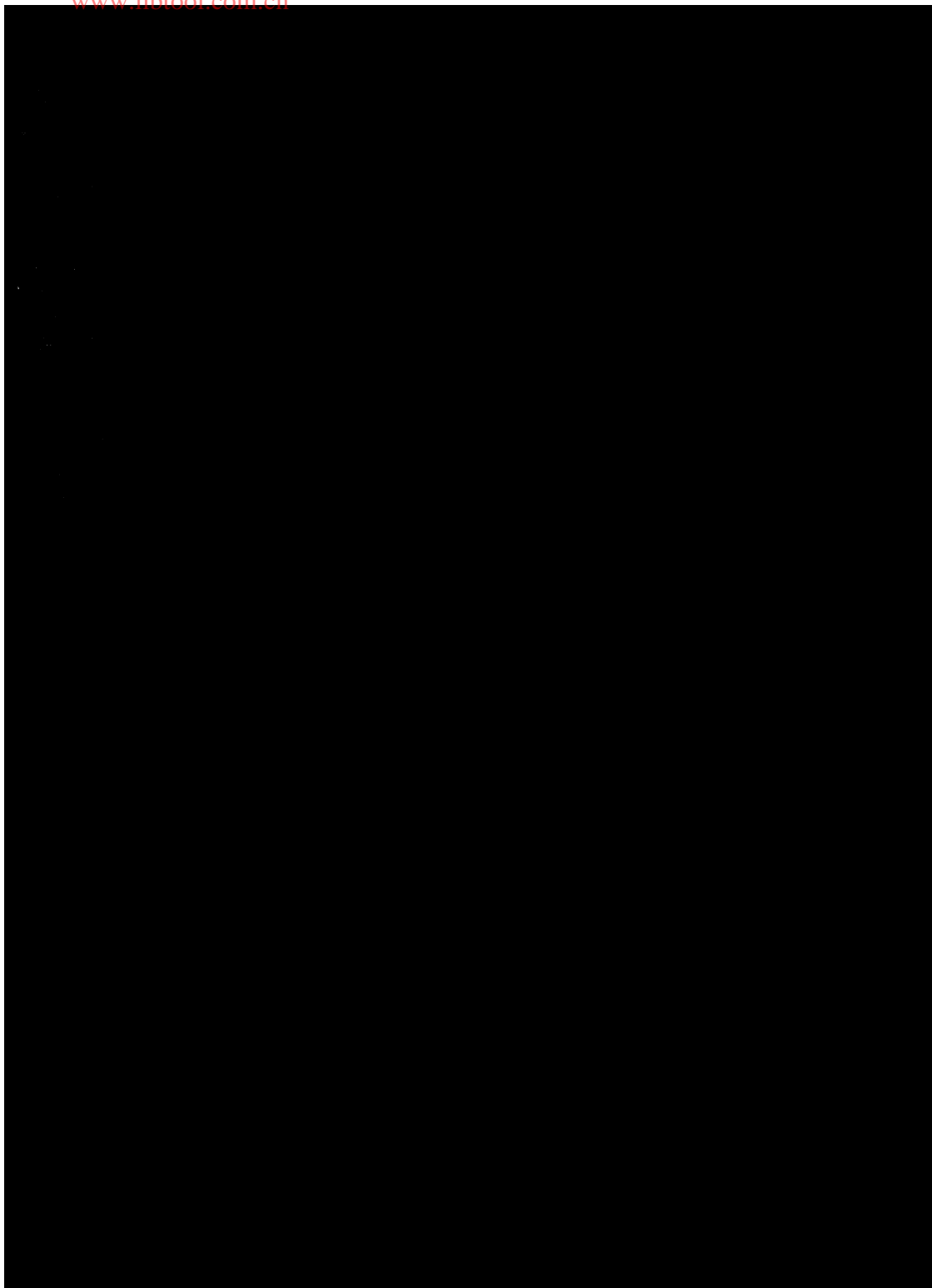

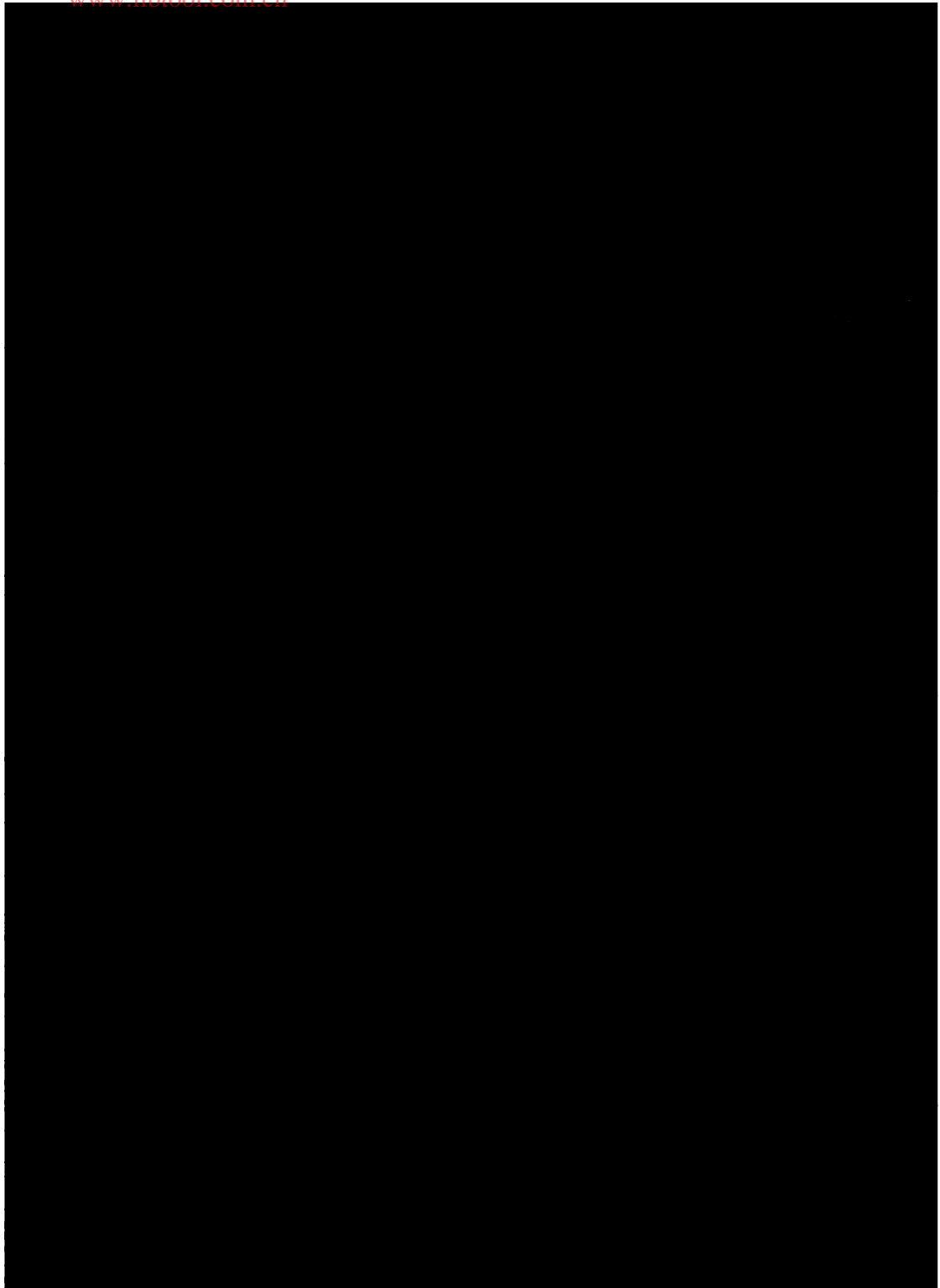
- og Tydffe IV. 364. De nyeres Re-
ninger om dem IV. 622. Grotii Re-
ning om to Slags Langobarde fortales
IV. 624.
- Langobardia, deelt i tvende Dele IV. 628.
- Langofart, hos Strabo, ere Langobarde
IV. 569. Deres Levemaade IV. 570.
- Langue Basque, eller Cantabriske Sprog
I. Tab. IV. a.
- Lanus, en Flod ved Donau II. 38. Der-
af skal Alani have Navn ibid.
- Lapper, hvorsidt stamme fra Quener II.
186. Navnets Oprindelse ibid. De-
res adskillige Guder fordem III. 138.
Dyrkede Thor III. 164. Og kalde
ham Jumala ibid. Deres Mening om
Lorden III. 164. og om Tilstanden ef-
ter Døden III. 276 — 278.
- Lappiske Sprog, dets Udspring I. Tab.
IV. b.
- Larissa, holdes for at være Byen Nesen I.
110. Dens Veligheden I. 174.
- Latiner, saa kaldte efter Latino I. 273.
Deraf sluttes deres Herkomst at være fra
Lyrrhenerne I. 273. 284.
- Latinske Sprog, hvorfra udstammer I.
170. Er en Blanding af Celtisk og
Græsk I. 273. Blev indført af Evan-
der med Arcadierne ibid. Har ved
Hielp af flere Sprog frembragt et Spansk
I. Tab. IV. a. Deraf have Langobar-
barerne gjort det Itallenske IV. 631.
- Latinus, en Søn af Circe og Ulysses I.
273. Var Regent over Lyrrhenerne
ibid. Holdes for den samme som Ro-
mernes Latinus I. 273.
- Lattringes, et Folk IV. 506.
- Latris, hos Plinium, den De Rågen II.
169. Efter andres Mening Sicilens
IV. 506.
- Latrones, hvad bemærkede hos Romerne II.
234.
- Lauffey, Lokes Moder III. 214.
- Laugarien, Meler-Søens gamle Navn II.
187.
- Launium, en Mark i Scythien IV. 330.
- Laxier, vare Sarmater I. 153.
- Lazii, bekjendte i den Byzantiske Hær
I. 153. Stamfædre for Polakkerne I.
153 sq. 162.
- Ledor, Godmunds Søster, kaldes her
III. 302.
- Lege, Gothiske opførtes i Constantinus
II. 93. Og holdtes af Grækerne efter
Jule-Høytid IV. 312 sq. 387. De
Stikke, som derved togtes IV. 315.
- Legeme, tillegges Gud IV. 137.
- Leire, Offer af Dyr og Mennesker heds
der almindelig III. 343.
- Lenmannus, en Flod, som Almaniernes Land
have Navn V. 194. 198.
- Lemovii, hos Tacitum, som de var Sarm-
ter IV. 451. 453. Deres Hæder IV.
471.

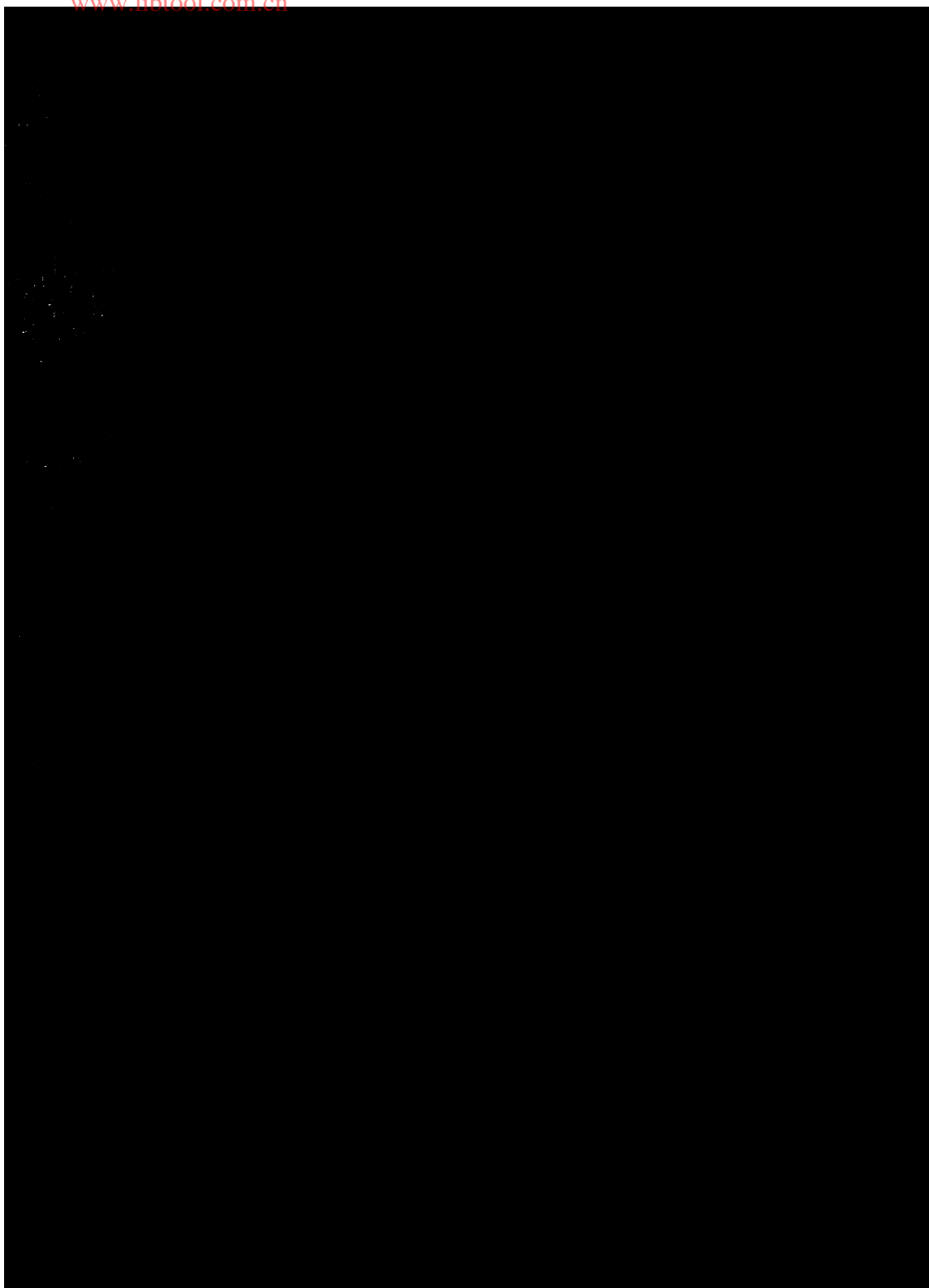
- Sentienſes**, nogle *Alemoner* V. 93. **Der**
res Strid med Constantinus *ibid.*
Lentienſis Pagus V. 100.
Terad, et *Træ* i *Balhala* III. 306.
Tesger, *Dolaffernes* *Stamsfædre* II. 90.
Deres Sprog tales endnu i *Nedre-Da-*
geſtan *ibid.* *Kaldes* og *Komuter* II.
 90.
Lethu, *Langobarbernes* *trede Konge* IV.
 586, har forſkiellige *Navne* *ibid.*
Letter, *Eurlands* *ældſte Beboere* IV. 466.
Lettiske Sprog, det gamle, hvilke *Sprog*
 deraf *komne* I. *Tab.* IV. b.
Lenticier, *kalde* *Bilger*, *Velataber* III.
 60. *Deres* *Sæde* *ibid.* *Dyrkede*
Odin, *Thor* og *Frea* III. 61.
Leuvigild, *Gothifſt Konge* IV. 375. *Fors-*
følger de *Rettroende* IV. 381. *Drin-*
ger mange *Catholiffe* til ſin *Sekt* IV.
 383. *Indtager* *Sevilla* i *Spanien* IV.
 519.
Levenmaade, i *Norden*, *eenfoldig* i de *æld-*
ſte *Lider* II. 135.
Levetid, *Menneskenes*, *raabde* *Hjørnerne*
 for III. 280.
Lhoegr, er *Anglia* *paa* *Ballifſt* V. 2.
Libui, *boede* i *Italien* for *Galliernes* *An-*
komſt I. 292.
Liburni, *Illyrifſt Folk*, *beboede* *Umbrien*
 I. 283.
Libyi, *deres* *førſte* *Sæde* I. 27.
Libyphoenices, af *Phoenicifſt* *Herkomſt* I.
 316. *Boede* ved *Gibraltar* *ibid.*
- Bibſtint**, *boede* ved *Colchis* I. 291.
Licinius, *overvindes* af *Constantino* ved
Gothenes *Hjelp* IV. 101.
Ida-Monath, *Junius* og *Julius* V. 29.
 30.
Lif og *Lifhrafer*, *ſtiult* i *Wimers* *Rid*
 III. 314. *ſkal* *være* de nye *Menneskers*
Stamsfædre III. 315.
Lifland, *Hirvrenes* *førſte* *Sæde* IV. 455.
Ligurien, *plyndres* af *Burgundlerne* IV.
 548.
Ligurier, *vare* af *Thracifſt* *Herkomſt* I.
 290 — 292. *Avieni* *Mening* *imod*
deres *Thracifſke* *Herkomſt* I. 293 *ſq.* II.
 199. *Kaldes* og *Ligyrer* og *Ligyſtiner*
 I. 290. 291. *Salves* og *Celtolygier* I.
 294. *De* *udbredde* *ſig* i *Gallien* I. 292.
 294 *ſq.* I *Italien* I. 292. I *det*
Genueſifſke I. 293. I *Spanien* I.
 294 — 296. og *udjage* *Elcanierne*
af *Spanien* I. 296. *Have* og *nebfat*
ſig i *Corſica* I. 290 — 295. *Vare*
beelte i *ſmaa* *Folk* I. 293. *Boede*
Esersoverie i *Middehøvet* I. 295. *Nav-*
nets *Oprindelse* og *Bemærkelse* I. 296.
Kaldte *ſig* *Ambrones*, *men* *vare* *ikke* *et*
med de *Nordifſke* II. 268.
Ligurifci, *Galliſt* *Folk* i *Steirmark* I. 292.
Kaldede og *Taurifci* v. *Taurifke* *ibid.*
Ligyer, *vare* *Ligurier* I. 290 *ſq.* *Fand-*
tes i *Xerxis* *Krigshær* I. 291. *De* *Ita-*
liſke *udledes* *fra* *Colchis* I. 291.
 W 2 Ligyſtine,

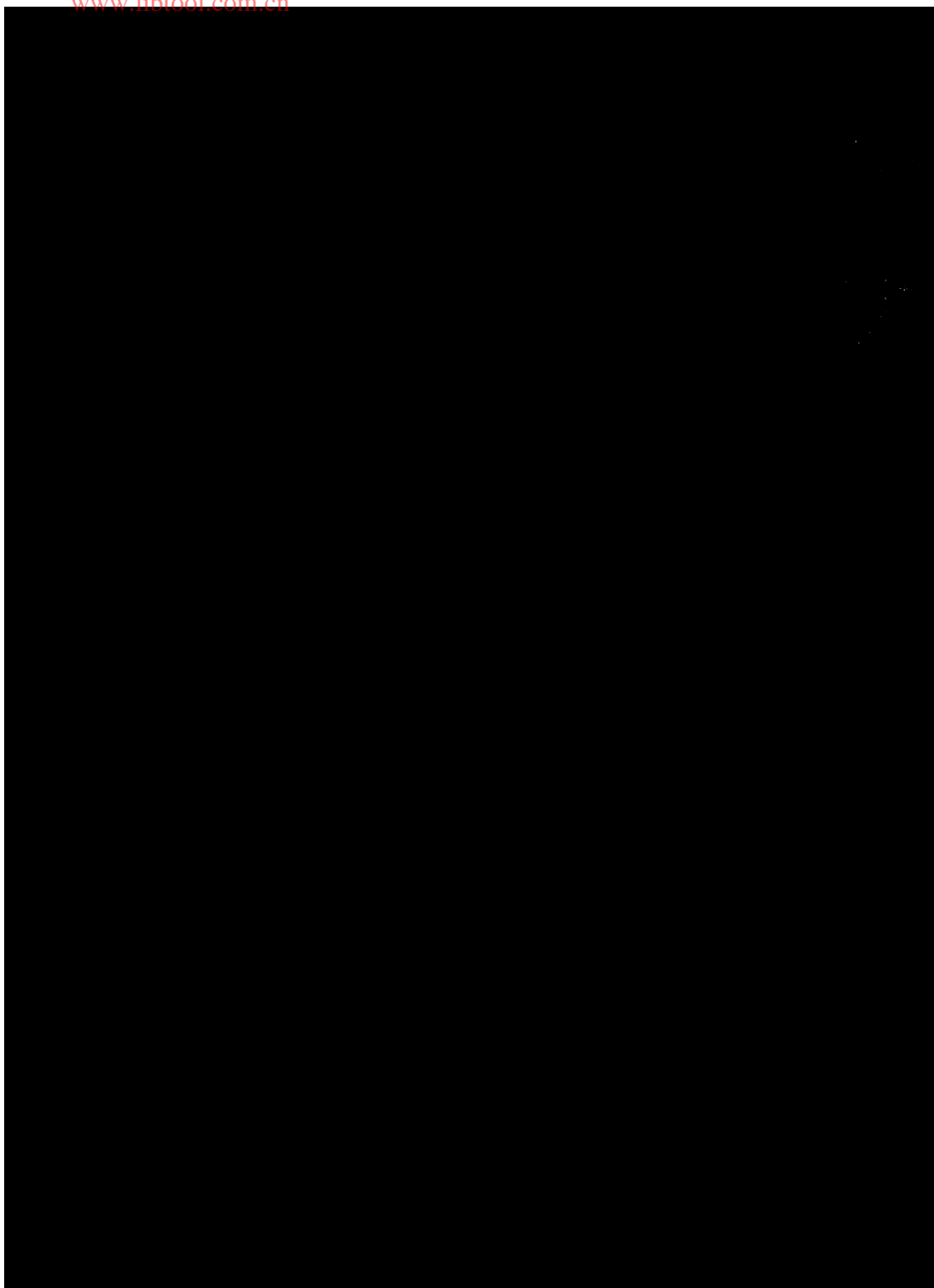

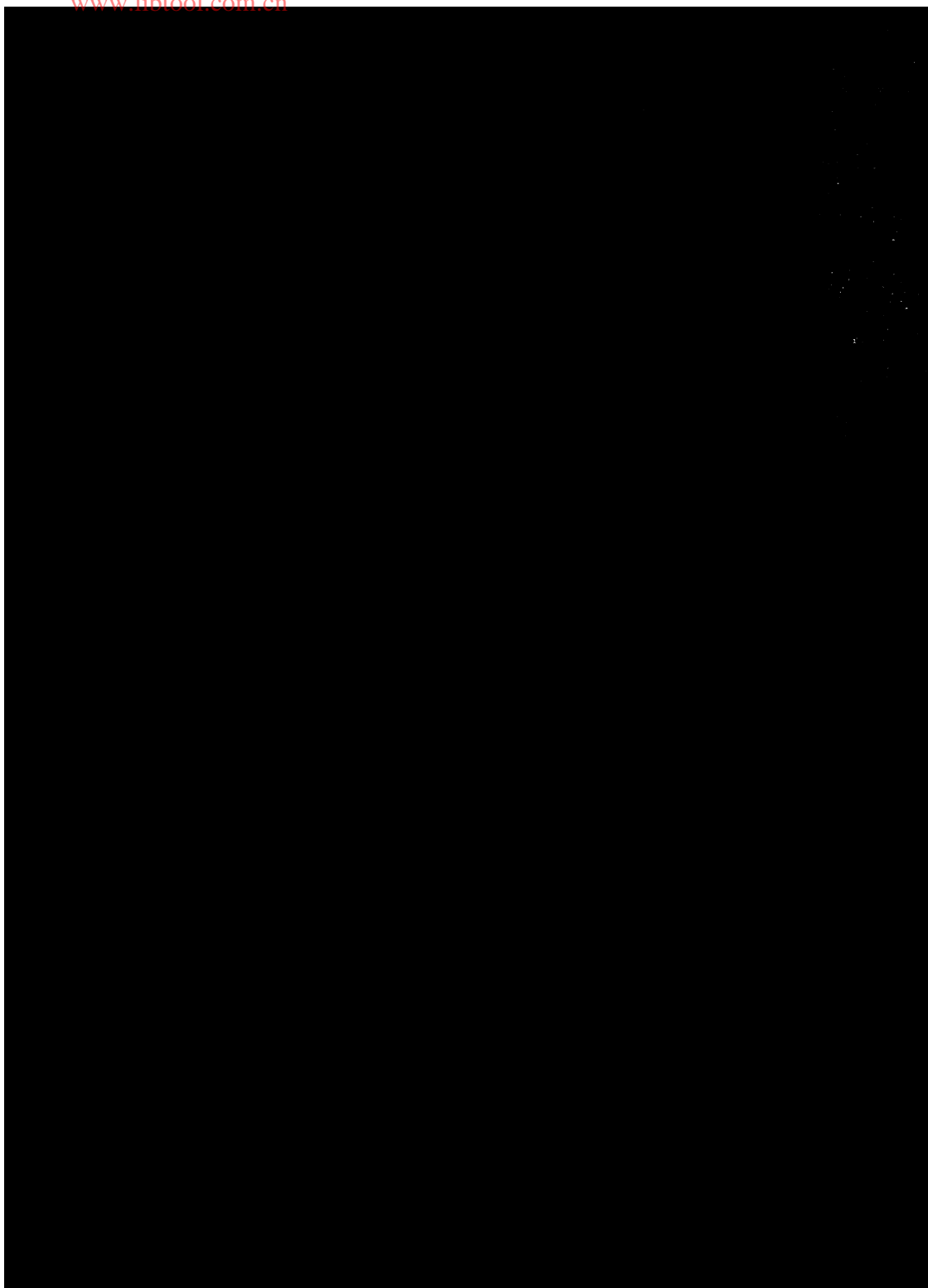

1

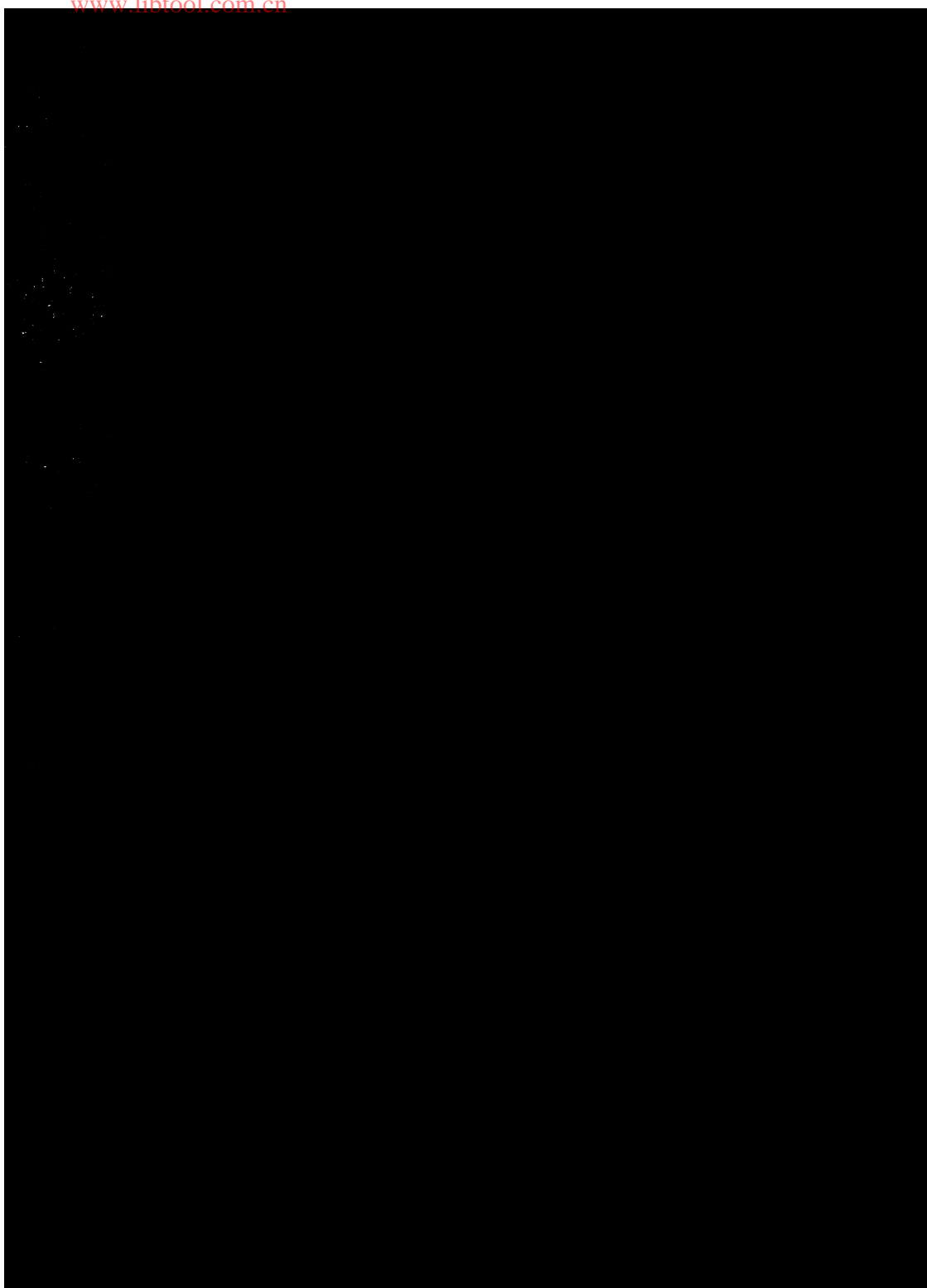

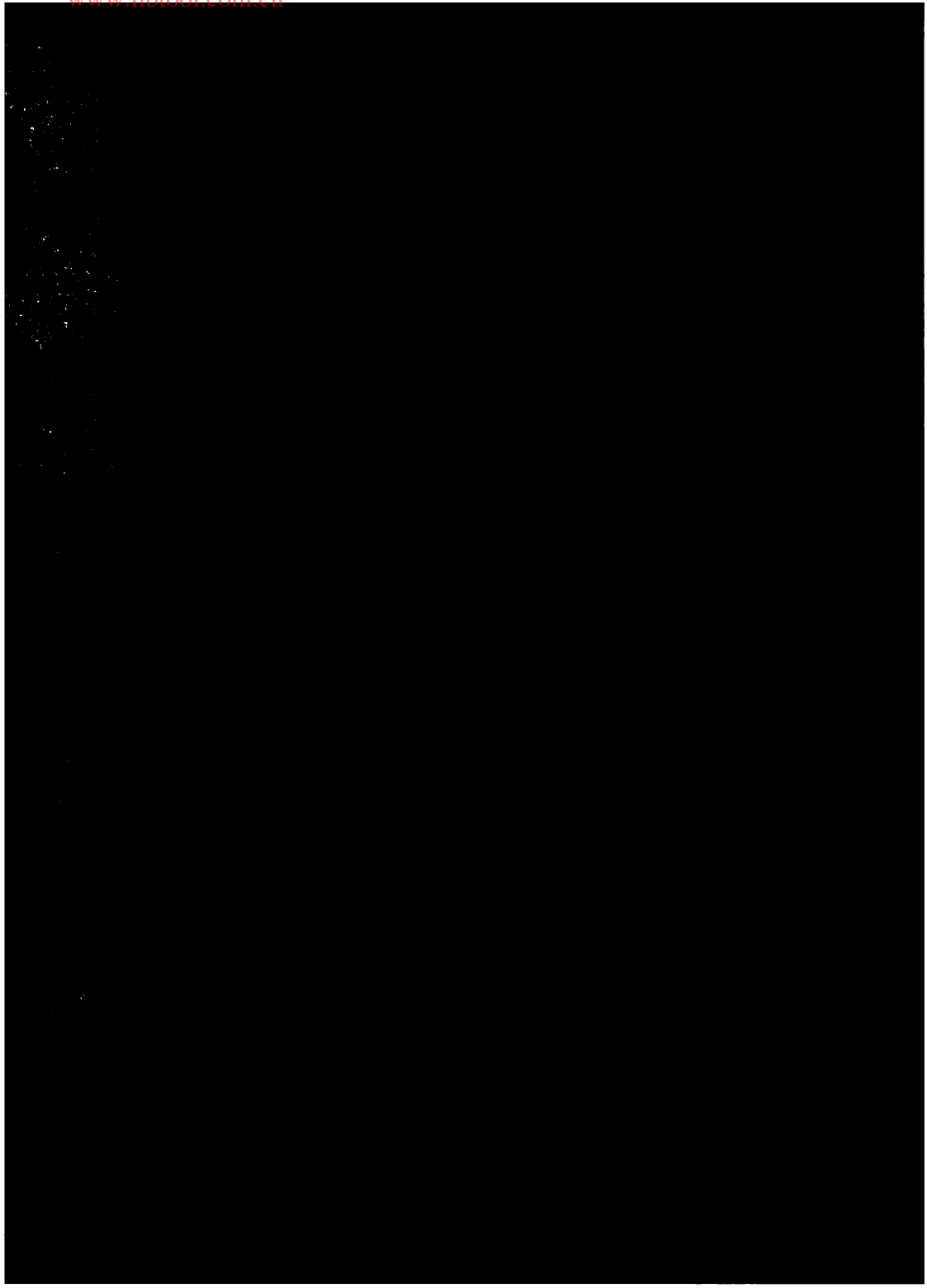

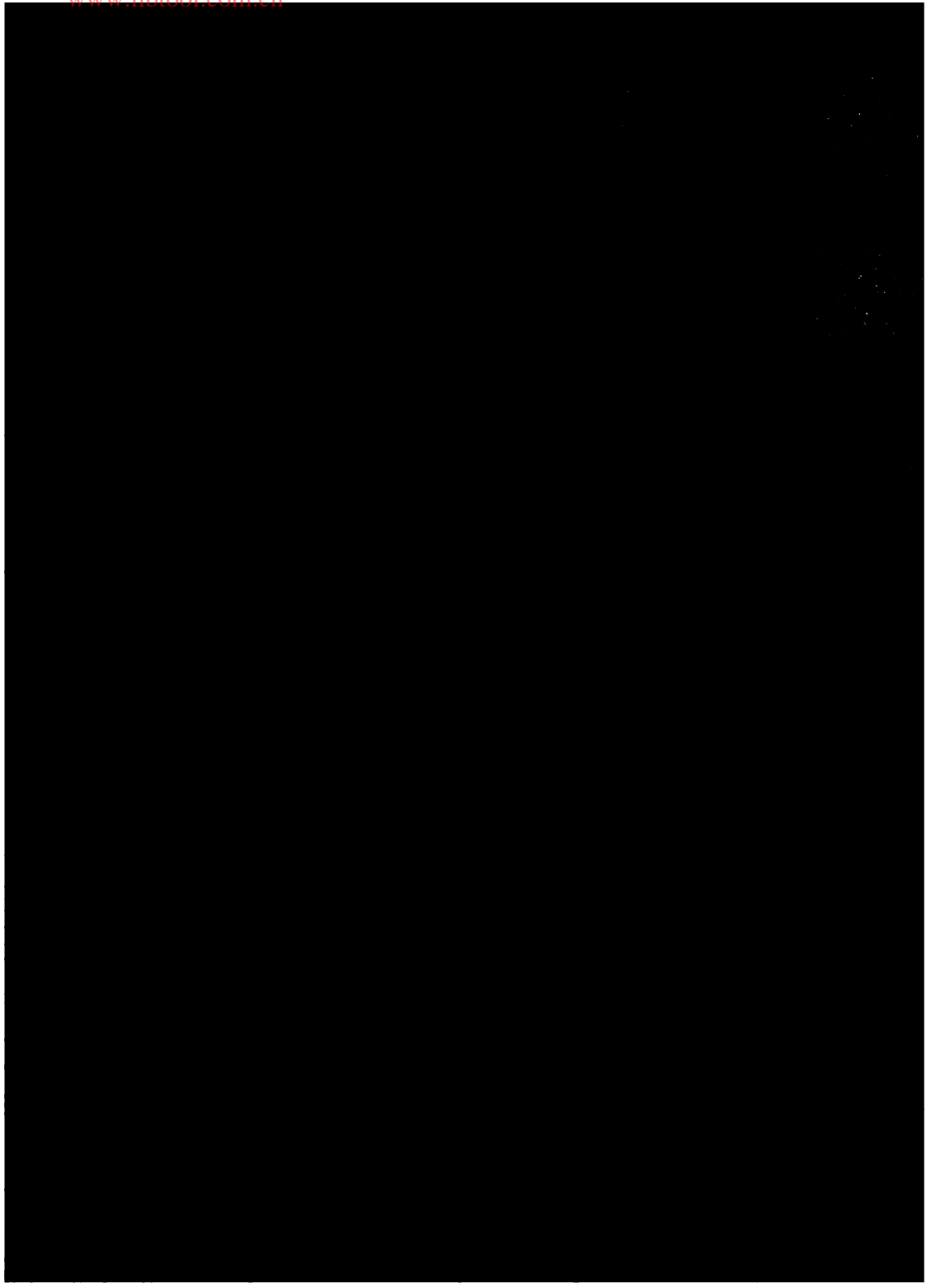

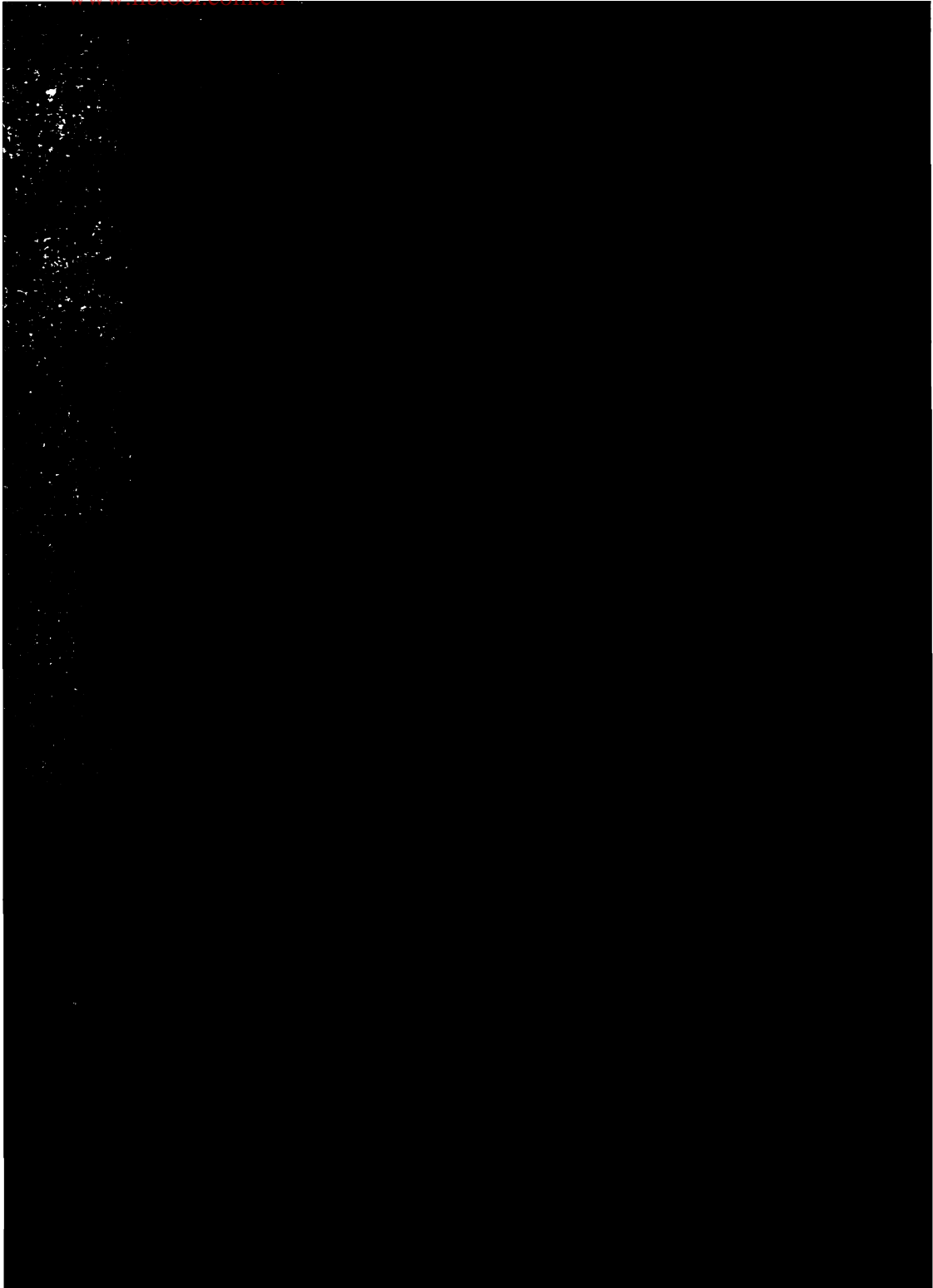

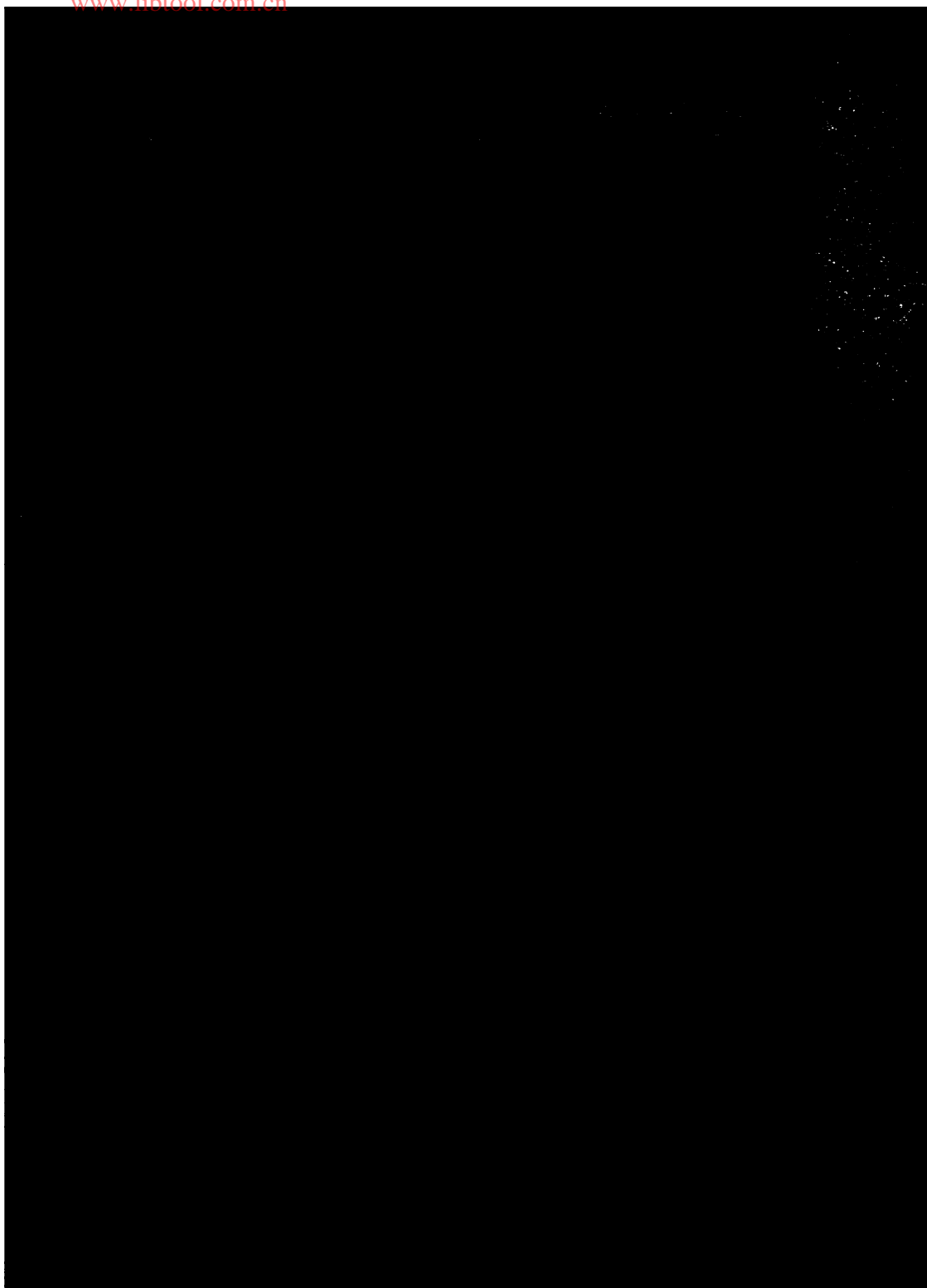

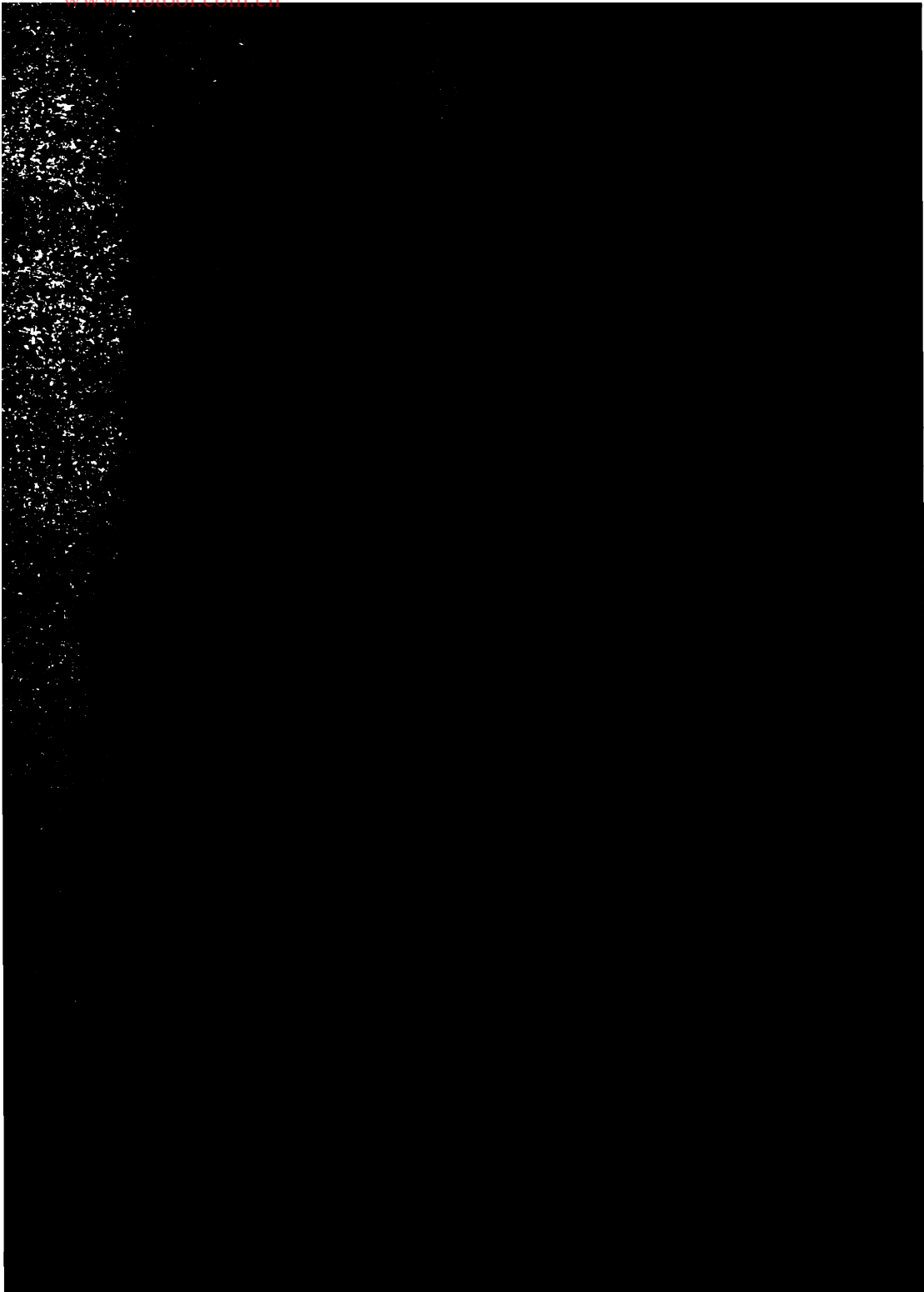

11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

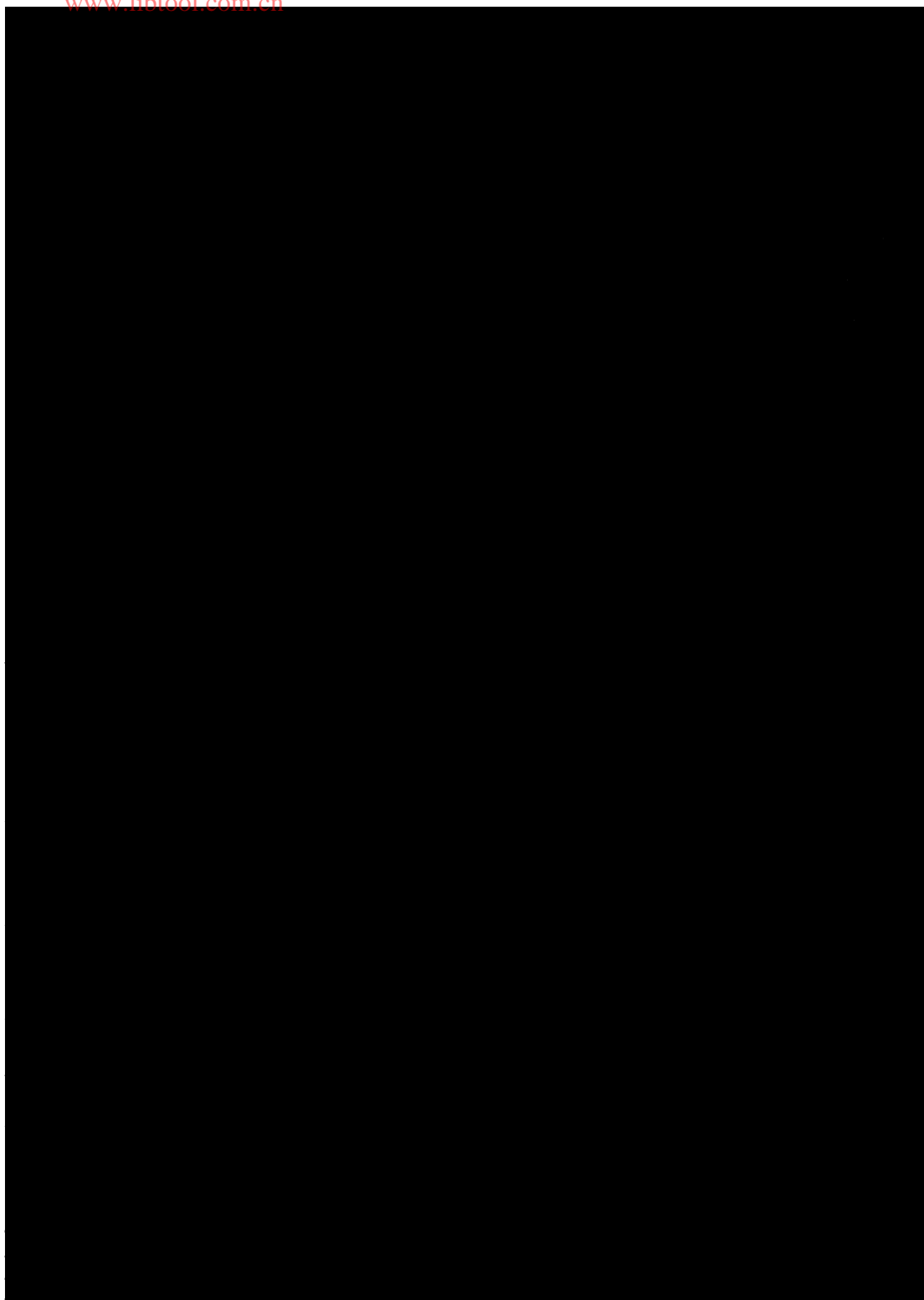

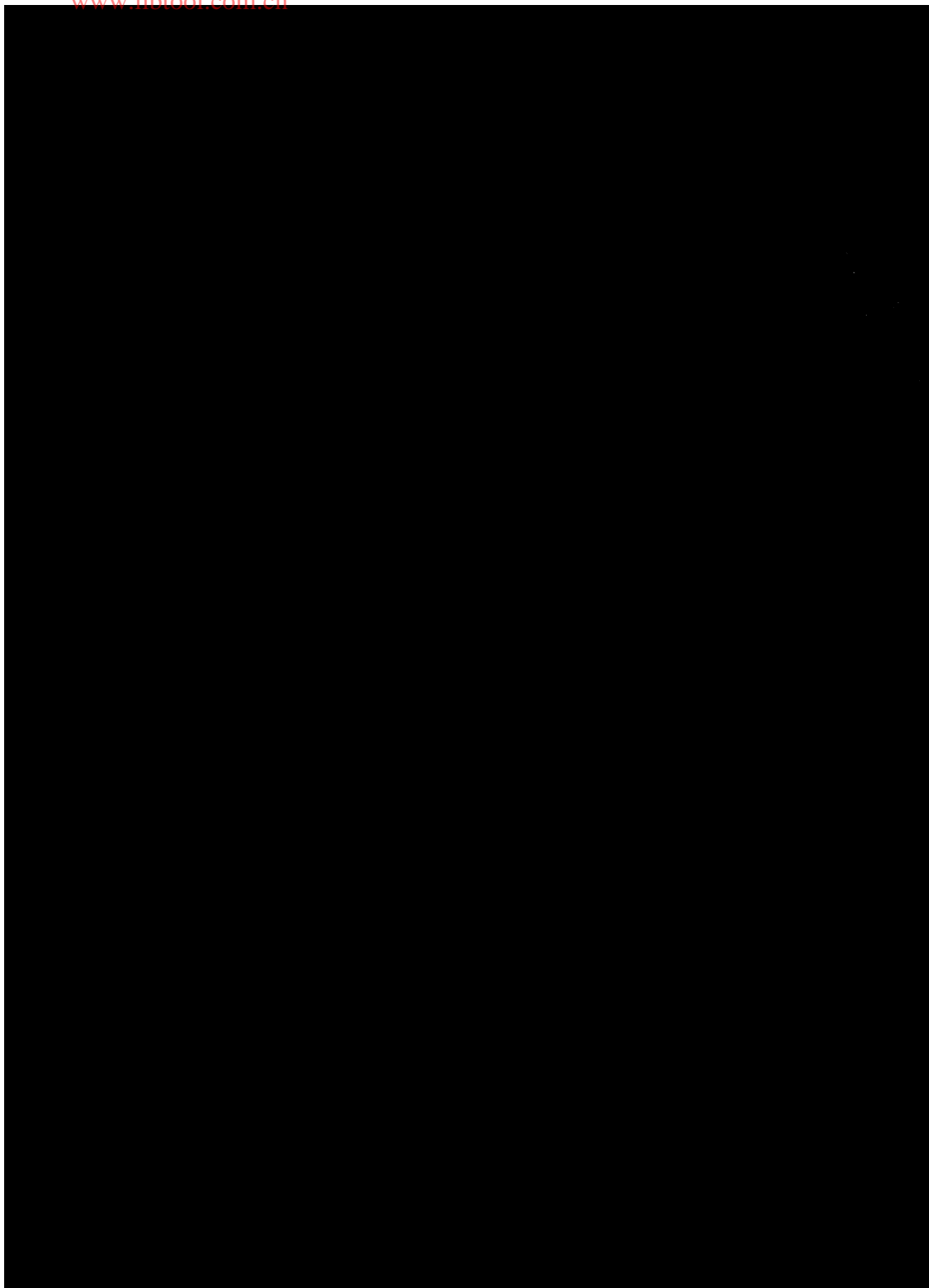

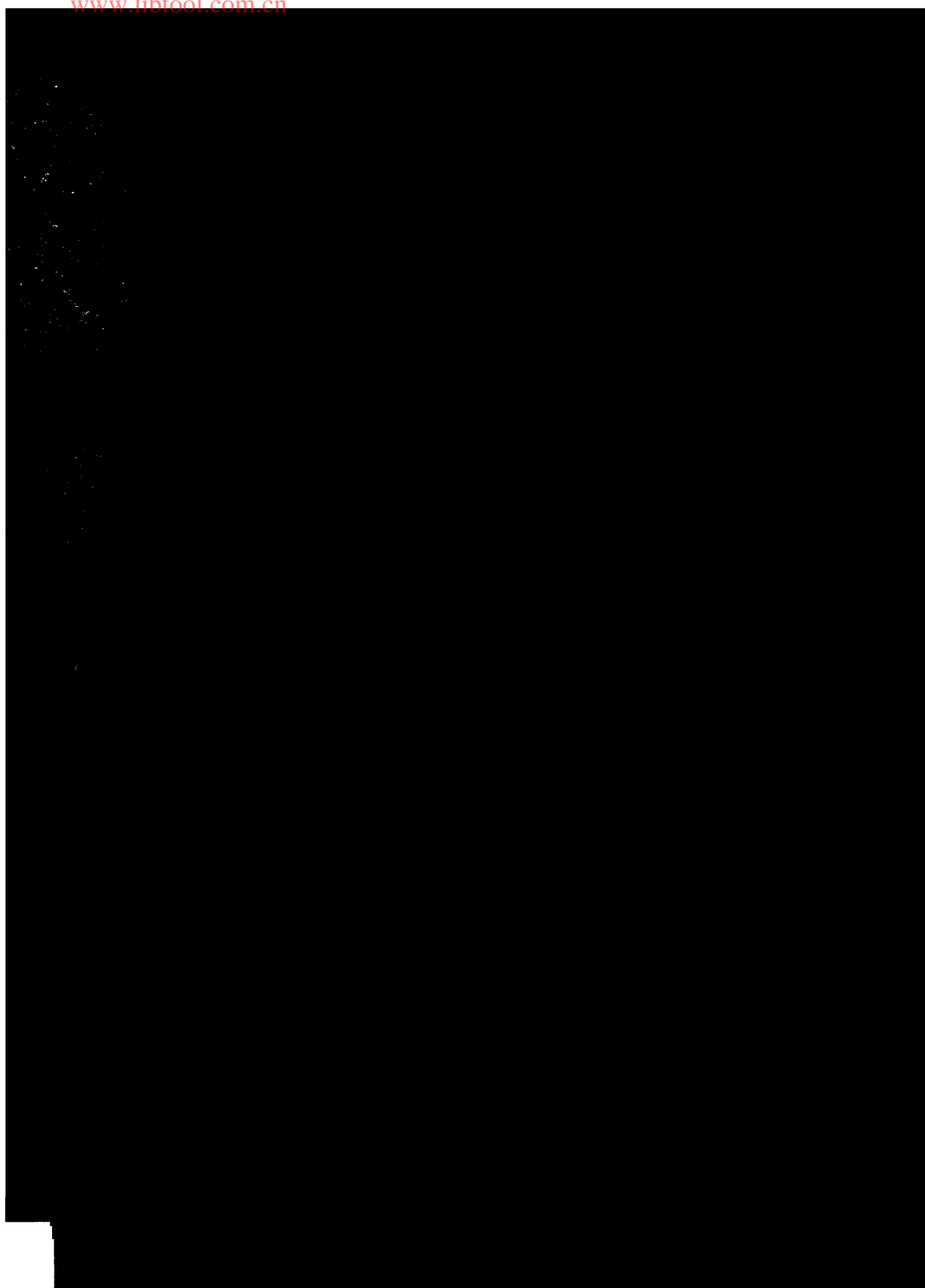

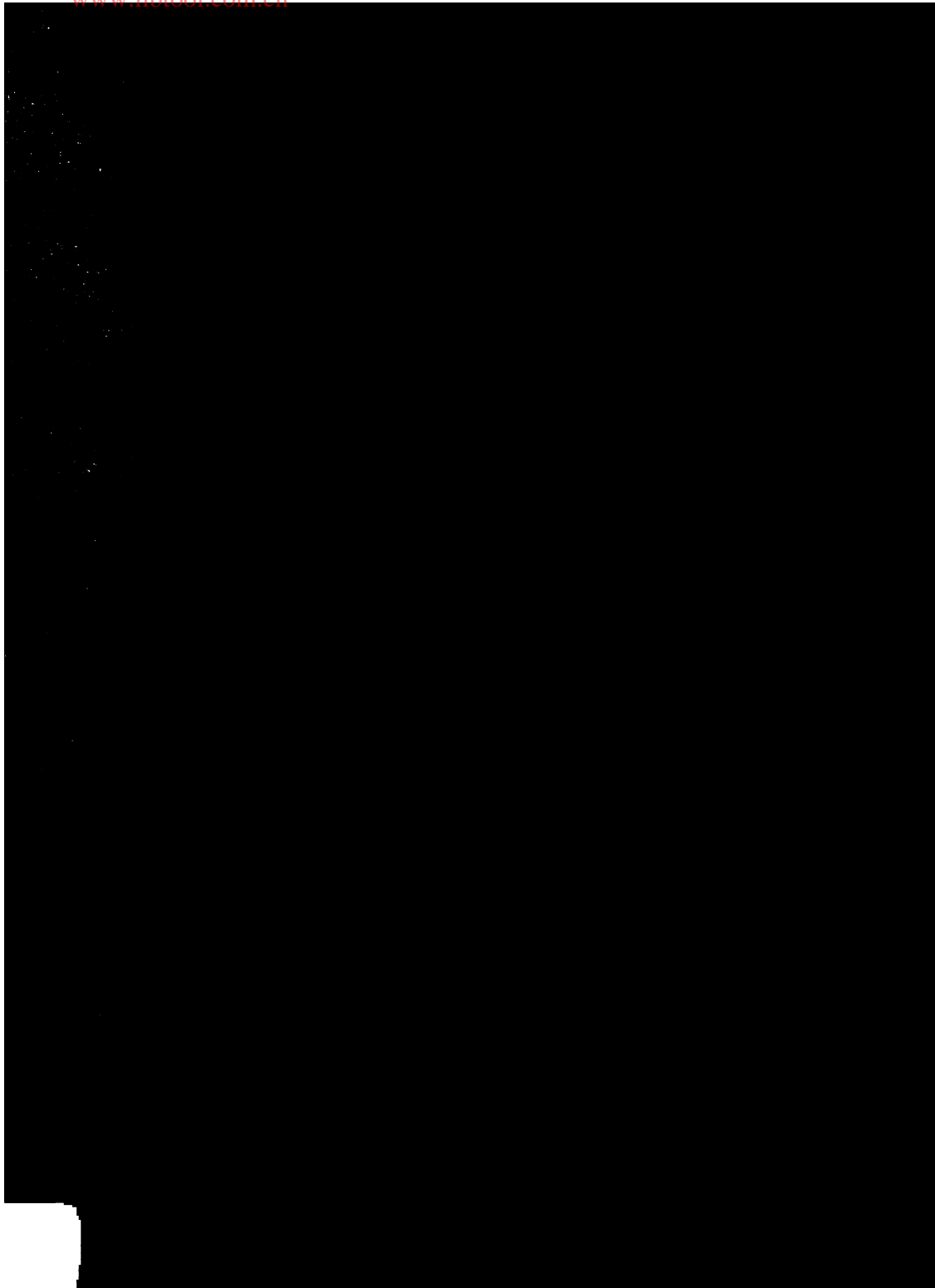

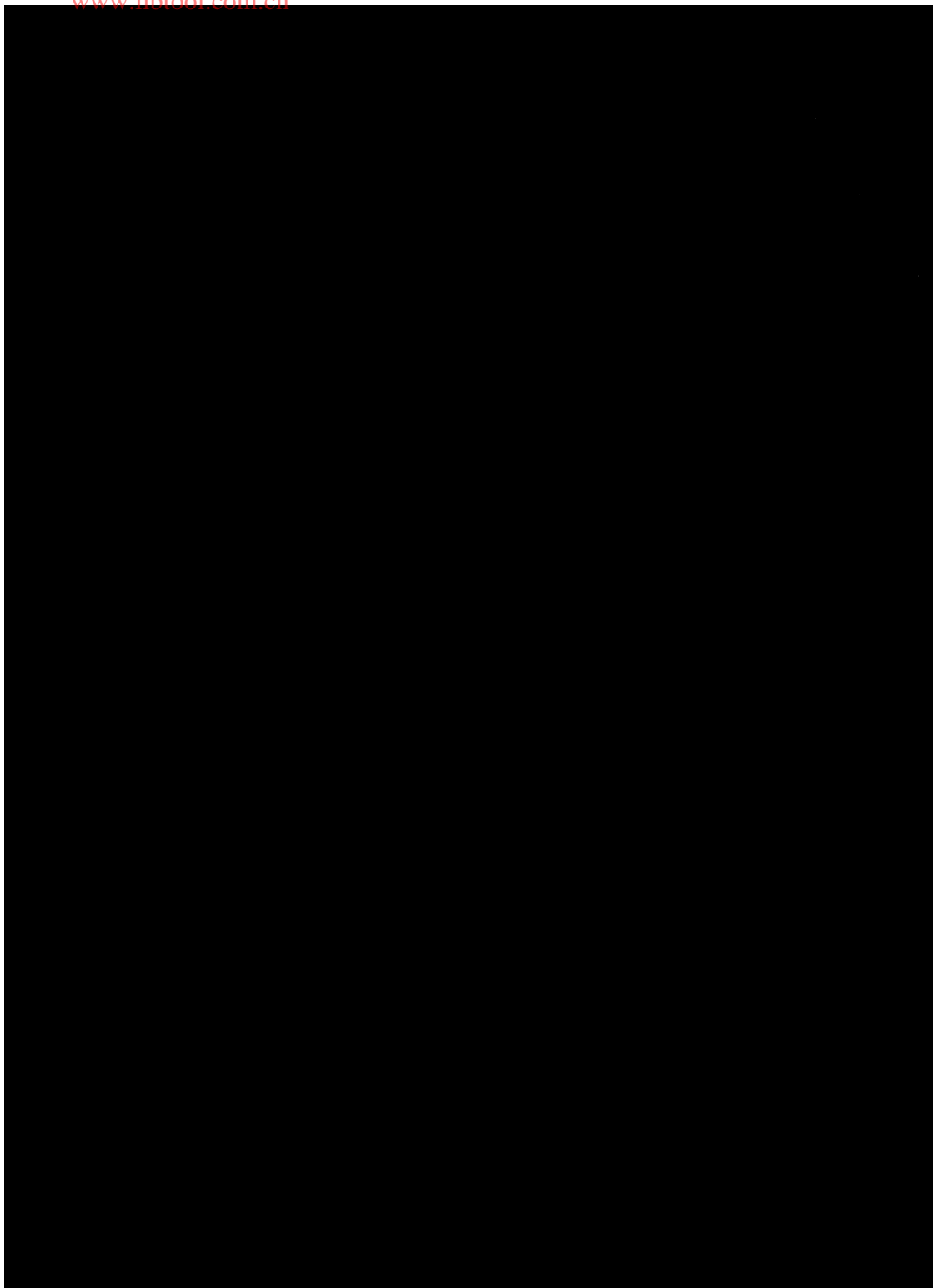
- Imellem Nordiske og Sydlige IV. 559.
- Omvandring, Siælens, troede Forsædrene III. 293.
- Ondurdys, Skades Tilnavn III. 263.
- Ondurgur, Skades Tilnavn III. 263.
- Onsdag, udtales paa adskillige Maader III. 3. Har Navn af Odin III. 3. Kal- des af Friserne. Varnsdag III. 18.
- Ophir, Jektans Søn I. 124. Hans Føds- sels- og Døds-Nar I. Tab. II. Et Sted kaldet efter ham I. 124. Salomons. Ophir bør søges i Indien ibid.
- Ophiusa, de Sorlingske Der I. 325. Phoenticerne handlede der ibid.
- Opici, fordrevede Siculi til Den Sicilten I. 270. Synes at have været de samme som Umbri I. 280. 281 Holdes af Aristotele for Ausones i Campanien I. 281. Uddrives af Sabinerne fra Sam- niternes Land I. 281.
- Opindekse, Folket i Almindelighed I. 101 — 356. I ser de Nordiskes II. 1 — 320. Kort Udtog deraf I. 315 — 318.
- Opstianer, glære Opstand imod Keyser Ar- temium IV. 311.
- Opstium Thema, dets Velliggenhed og Strækning IV. 312.
- Optar, Lunernes Konge IV. 543.
- Optimates hos Gotterne og Romerne IV. 248. 386.
- Optimatum Thema IV. 248.
- Orakul, det ældste i Grækenland var det Dobonæiske I. 178. Phixi Orakul hos de Iberer I. 206. Bachi paa Pan- gao Bierget I. 256. Har været brugt hos de Nordiske III. 352. Exemplar derpaa ibid.
- Ord, hvorfor saa mange overensstemmelse i de Slaviske, Tydske, Nordiske og andre Sprog I. 255. Med Ord kunde Odin binde Folk III. 108. Adskillige Langobardiske Ord IV. 618 — 621.
- Ordverfing, Lokes med Guderne III. 210. 220. 190. 263. 264. 265. 193. 252. 267. 289.
- Oretani, fordem et Spansk Folk af Ger- manisk Herkomst I. 321. Boede paa Pladsen af nu værende Calatraz ibid.
- Orpheus, en Thracer, skal have formidlet de Grækers haarde Sæder I. 229.
- Oscenses, hos Plinium; et Spansk Folk I. 319.
- Osci, boede i Campanien I. 281. Gættede ve Opici deraf ibid. Være med de ældste Folk i Italien I. 285. Deres Dialect bevarede længe hos Romerne I. 285. Blevne forbrændte af Cæsar ibid. De fordrevede Ausones ibid. Høvede for en Green af Siculi ibid. De hedde i Lemæum anføres for Opici, Osci, Osci, Osci II. 161. IV. 41. Tæller sig størst af Delin til Nær III. 22. 66

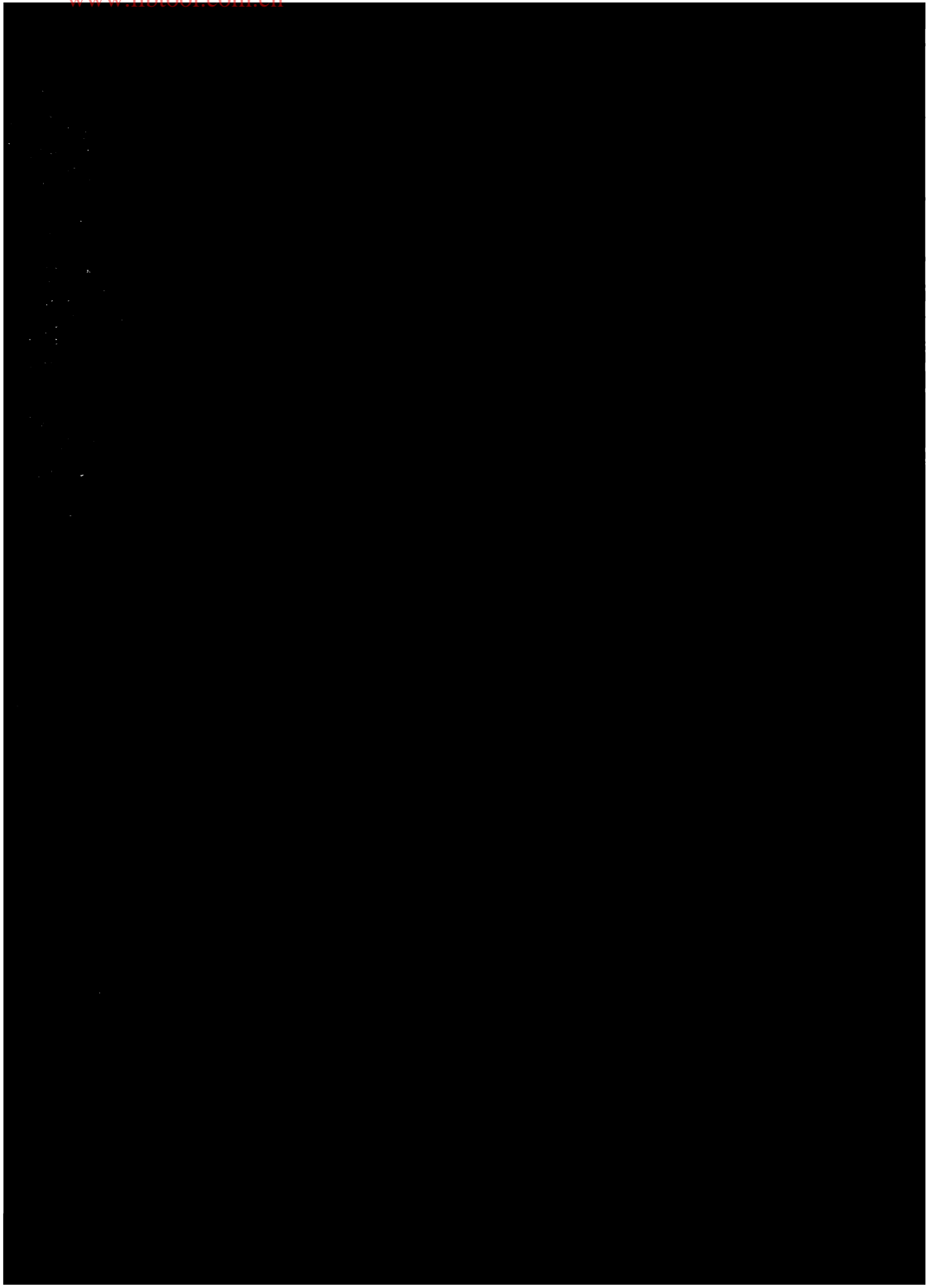

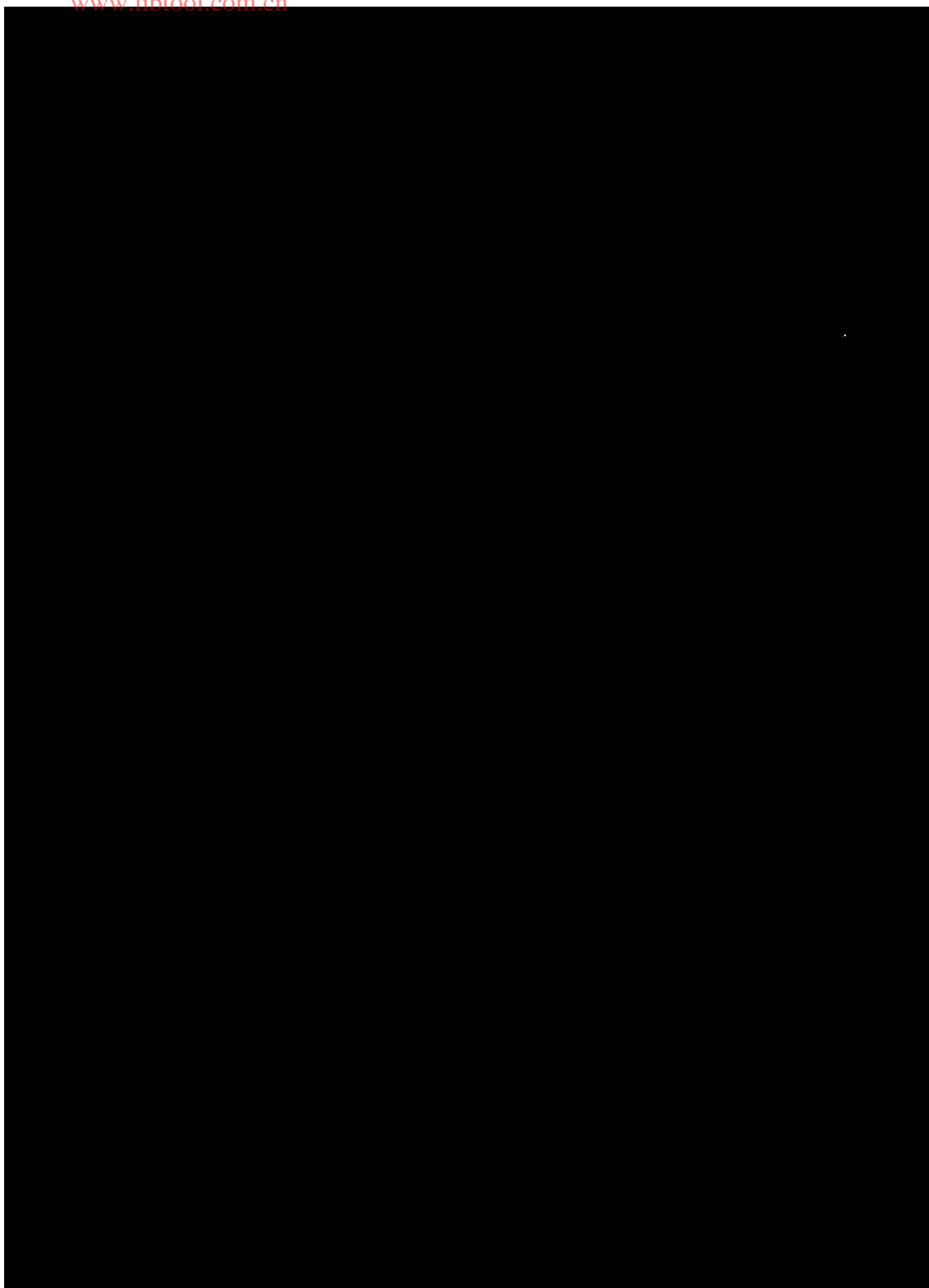

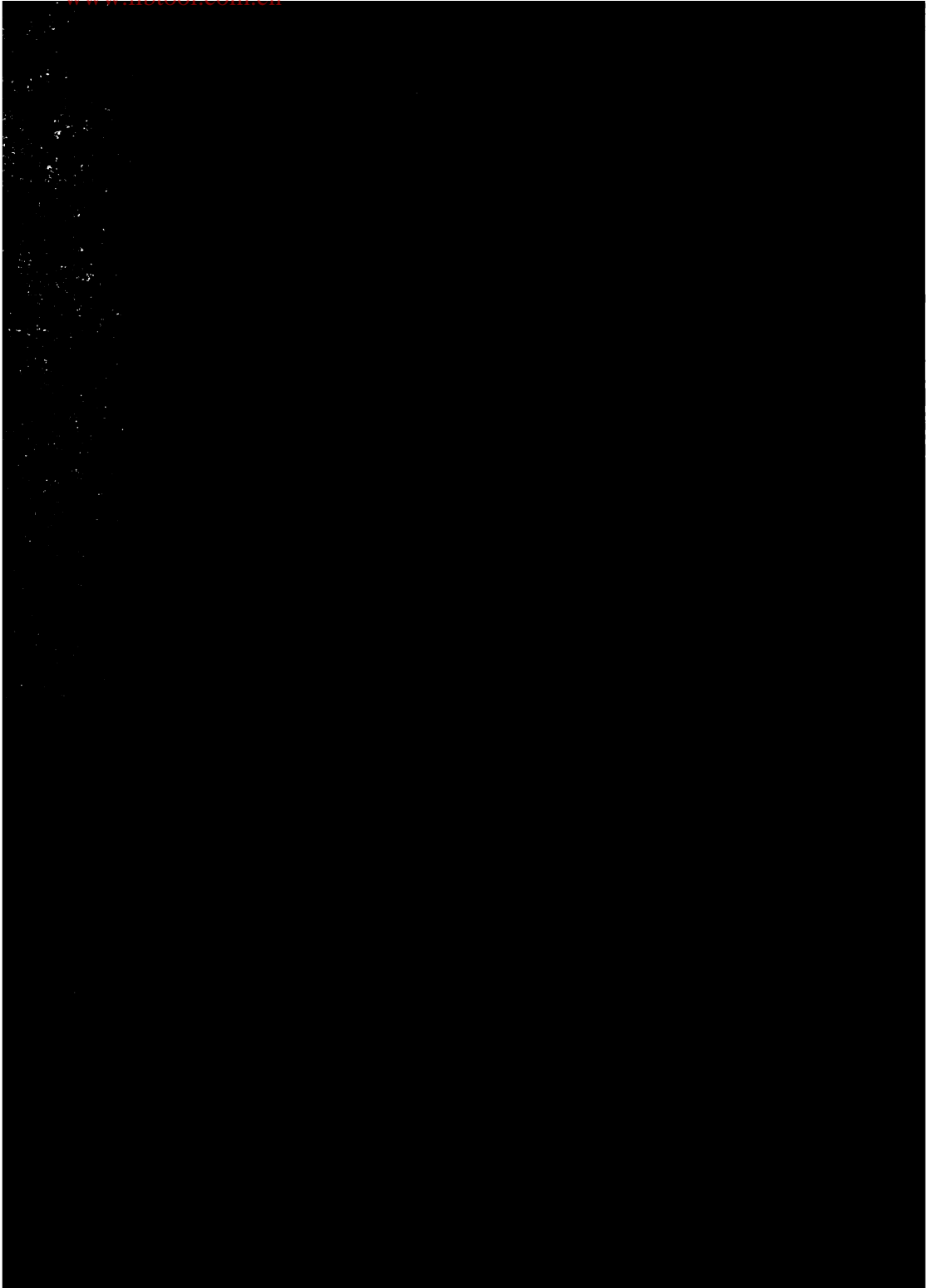
- Pæthiev 3: Pætherne I. 146.
 Pæthivus, en Flod IV. 133.
 Pæs, Gøtherne udjages derfra ved Hunerne IV. 270.
 Pæssav, kaldes Batavis IV. 432. Erobrer af Thüringerne V. 124.
 Patellæ Iridis, Mønter, deres Beskrivelse III. 128.
 Pathros v. Phetrusim, Misraims Søn I. 73. Besat endeel af Ægypten I. 73. 133. Adskillige Meninger om Landet Pathros I. 133 sq. Hans Fødsels- og Døds-Aar I. Tab. II.
 Patria Albia II. 231.
 Paulus Diaconus, om hans Langobardiske Historie kan ansees oplyst III. 58. IV. 563. Urigtig Besmaade i hans Skrift IV. 576 sq. Betænkning om ham IV. 603.
 Pautasia, dets Beliggenhed IV. 296.
 Pavia v. Ticinium, indtages af Alboino IV. 604. Bliver Langobardernes Hovedstaden ibid.
 Peguaniske Sprog I. Tab. VI.
 Peipus, en Sø i Estland III. 94.
 Pelagones, boede i Macedonien I. 242.
 Pelagonus, en Æonisk Helt I. 242.
 Pelasger, deres Herkomst I. 25. 173. Videnskaber fordem I. 25. Navnets Oprindelse I. 173. Vare et omvænkende Folk, og vant til Søen I. 173. Nedsat sig i Italien ibid. Har været et af Hoved-Folkene i Grækenland ibid. Deres Vandringer og Sæder I. 173. 174. Boede ved Dodona før Hellenes I. 178. Javans Slægt, som vandede omkring, heldst til Søen, kaldtes saaledes I. 186. Boede i det Neapolitanske ved Staden Creston hos Tyrrenerne I. 275. Havde stor Forbindelse med Tyrrenerne og de Græske Pelasger I. 276. Havde deres egne Bogstaver fra Cadmo af I. 275.
 Pelasgia, Thesproternes Land, eller Epirus I. 178.
 Pelendones, et Celtiberisk Folk, deelt i fire andre I. 312.
 Pelliti, kaldtes Gøther og andre IV. 385.
 Pelsobis, en Sø IV. 277.
 Pelsværk, brugte Gøtherne IV. 229. 230. og Geterne IV. 234.
 Penge, Odin fik en Penge af enhver i Skat for sin Næse III. 126. En Gulde-Penge med et særdeles Præg, funden i Sverrige III. 126. Om Penge bleve møntede her i Odins Tid III. 126 sq. Hvorfor Romerske Penge her opgraves ibid. Hvorfor findes i Høye III. 127. Blev nedgravne med de Døde III. 311. Med Orehoveder paa, fundne i Høye III. 323. Overtroe ved at nedgrave Penge III. 372. En Penge, slagen Alarico til Ere, funden i Sverrige IV. 255. Maatte ingen slaae hos Langobard-

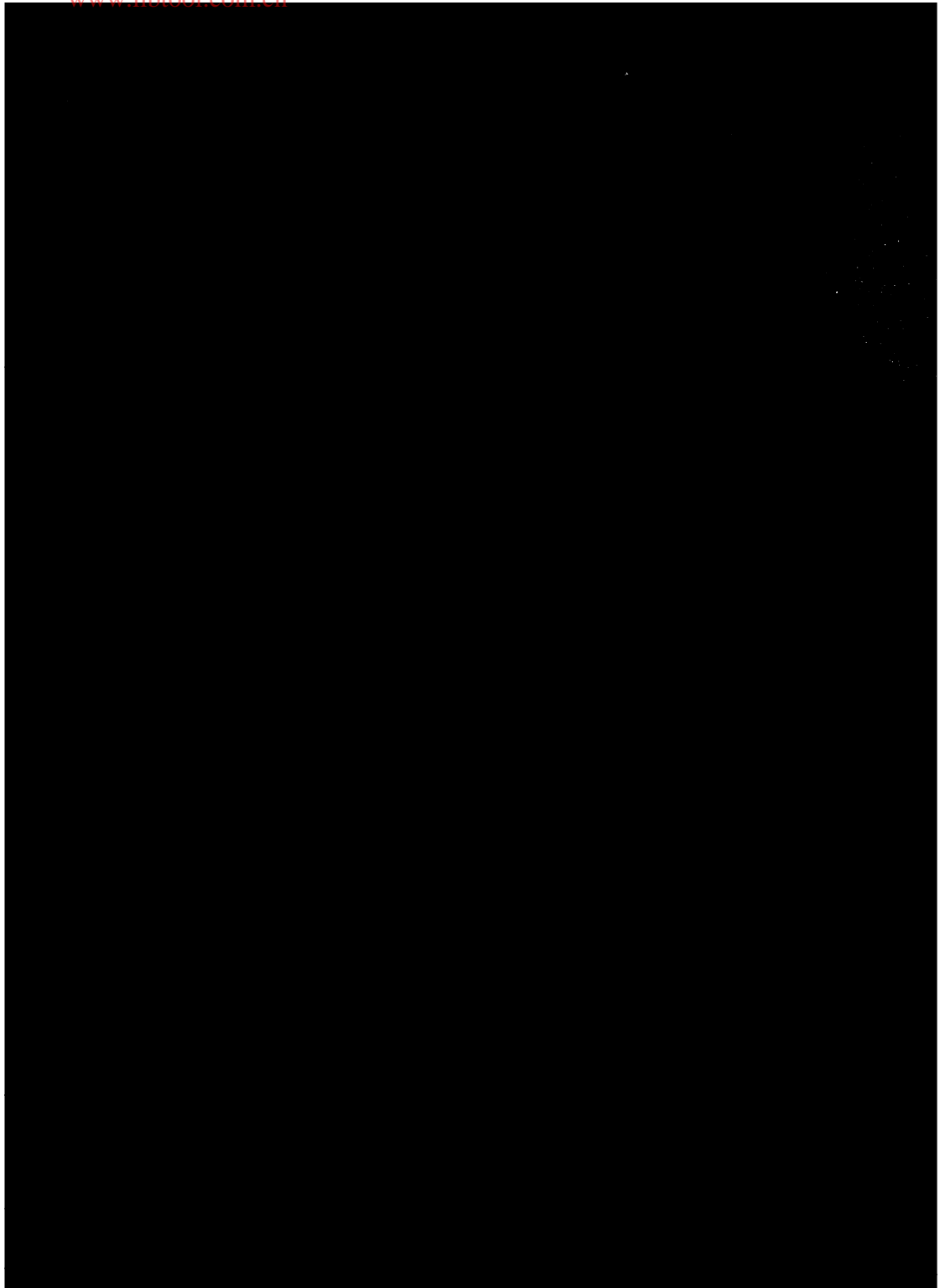

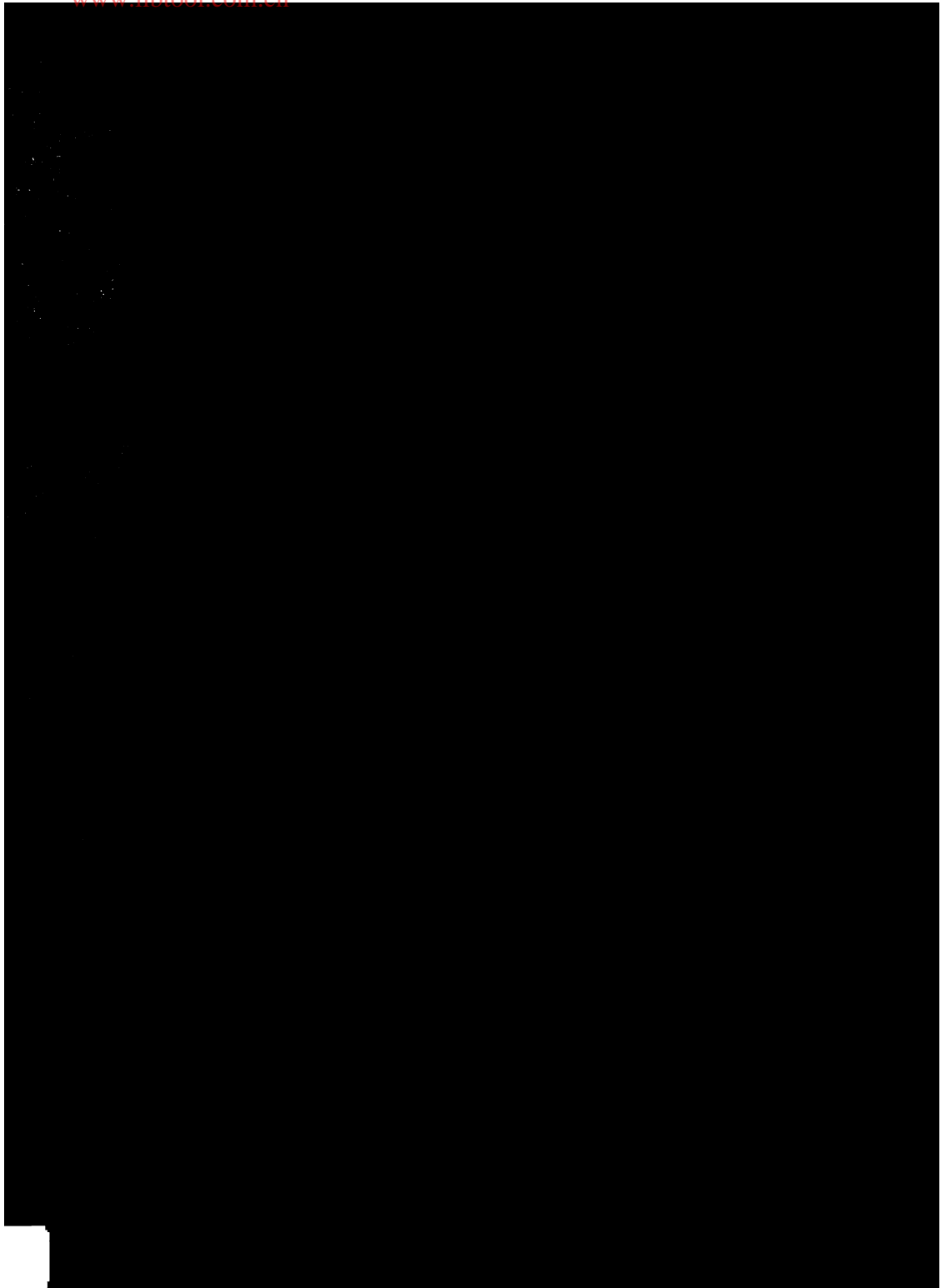

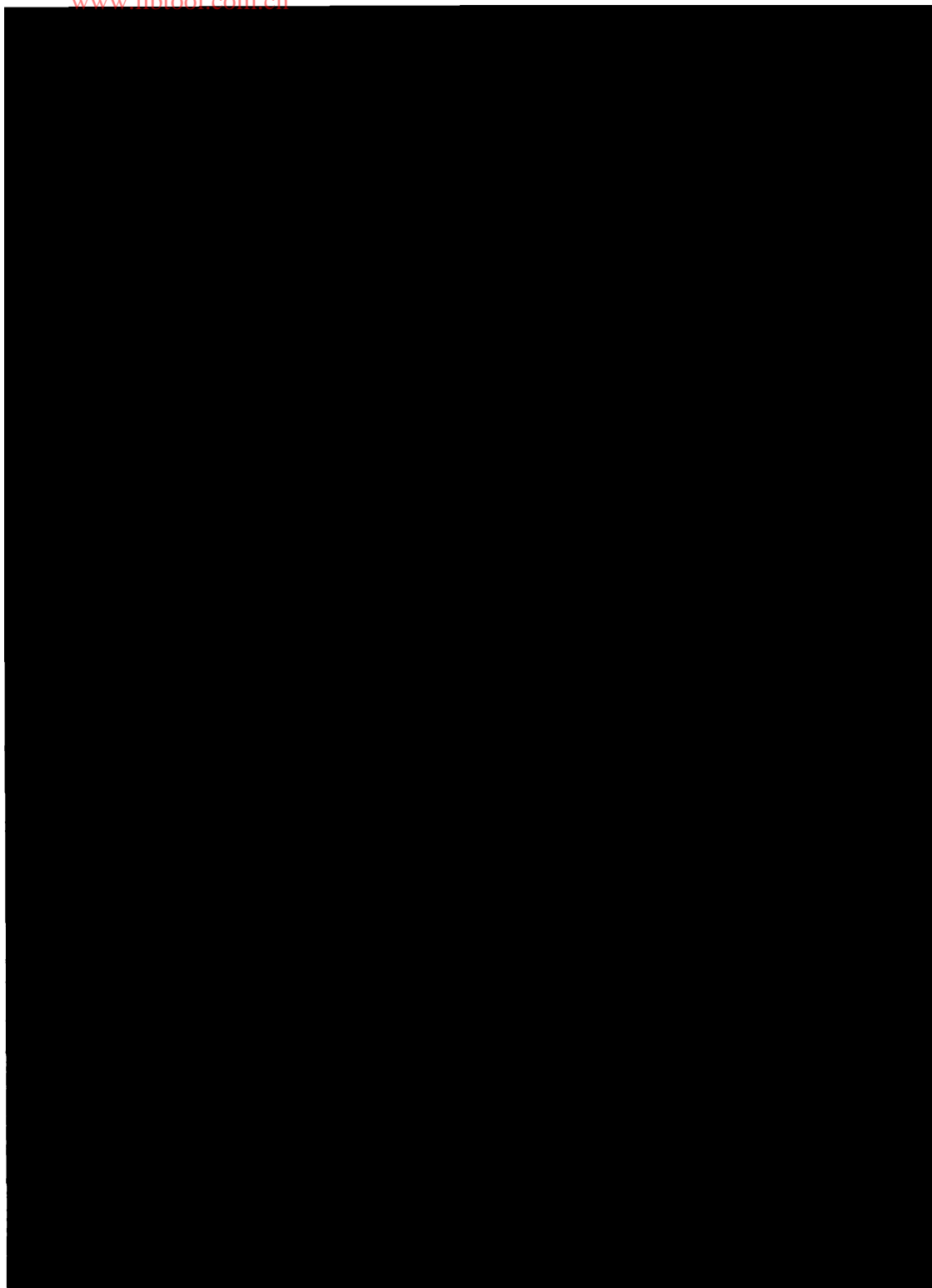

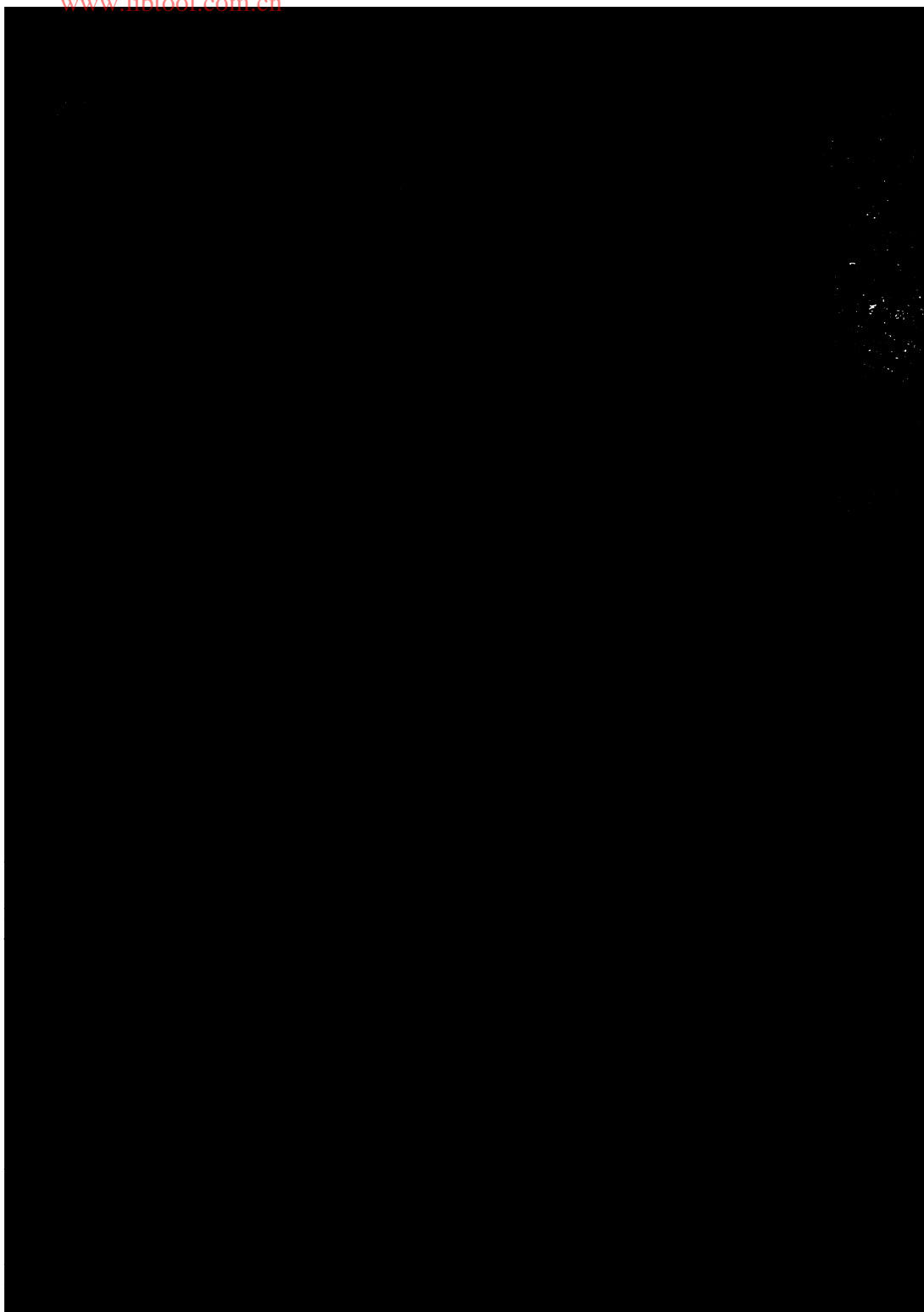

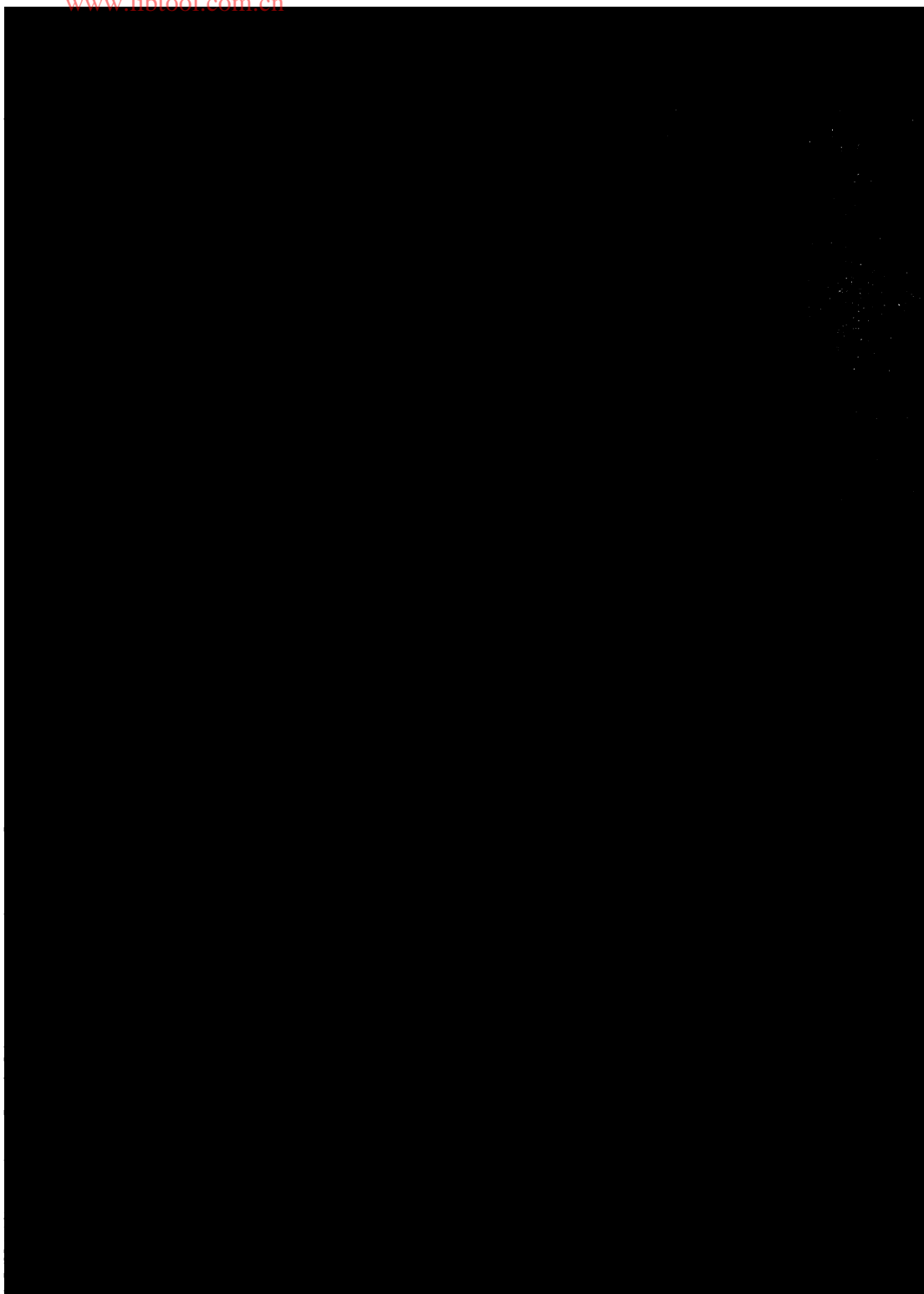

40. Ruffernes Herkomst og Navn uledes urigtig fra dem II. 40. Kalbes efter Floden Rha II. 40. Navnets Oprindelse IV. 117.
- Rubeas, et Forbjerg II. 167. 294.
- Rudolf, see Rodulf.
- Ruffi, hvem derved forstaaes IV. 617.
- Rufinus, hindrer Stillico fra at undertvinge Barbarerne IV. 224. Opvækker Oprør og Krig imod Arcadium IV. 230. Hindrer Stillico fra at angribe Alaricum IV. 231. Omkommer i Striden IV. 231. 232.
- Rügen, fordem landsfast III. 245. IV. 483. Om den kan være Herches De III. 244.
- Rugiernes Land, hvad derved forstaaes IV. 453. Langobardernes Sæde efter Rugierne IV. 48. Ogsaa Herulernes ibid.
- Rugii IV. 471 — 483. Taciti Rugit boede paa Rügen III. 244. IV. 41. 471. Betænkning over dette Folk IV. 43. En Formodning, at de ere komne fra Norden IV. 473. 474. Regnes til de Gothiske Folk IV. 325. Deres første Sæde var For-Pomern IV. 471. Vandre derudfra IV. 472. Andet Sæde Dag-Pomern IV. 472. Tredie Sæde i Østerrige Norden for Donau IV. 475. Kom derfra Sueverne til Hjælp imod Ost-Gotherne IV. 475 sq. Deres Rige ved Donau forstyrres i femte Sæculo IV. 476 sq. Deres Beskrivelse IV. 479. Navnet vedvarer længe i Italien IV. 481. Nye Stribenters Beretninger om dem IV. 481 — 483. Navnets Oprindelse IV. 483. Om de ere eet med Rufferne IV. 482. 483.
- Rugiland, ved Donau, antager Saxo urigtig for Rügen IV. 568. Hvad det indbefattede IV. 587.
- Rumetruda, den Langobardiske Konges Tati Datter IV. 434. Foranlediget en farlig Krig IV. 434 sq.
- Runa-Capitet, et Stykke af Sæmunds Edda, Betænkning derover III. 118.
- Rute, : en Hemmelighed IV. 51.
- Rune-Dom, brugelig hos Finerne til Trolddom III. 364.
- Rune-Stene, udgivne og anførte af adskillige III. 54. De nu værende ere opsatte i Christendommen III. 73.
- Runer, efter nogle Mening indførte af Odin i Norden II. 64. 156. III. 73. 120. Næmligere ere de indførte af Phoenicier II. 64 sq. Dens Mening frafaldes siden III. 122. 123. Enes Slags Bogstaver findes paa gamle Monumenter i Pernta II. 156. 274 sq. Har været i Brug for Christi Folk II. 156. III. 122. 123. 274. 275. Høvedes af Arrianer og Sæverner eller Nordmændene III. 122. 123. 274. 275. Hvorfor de i de gamle

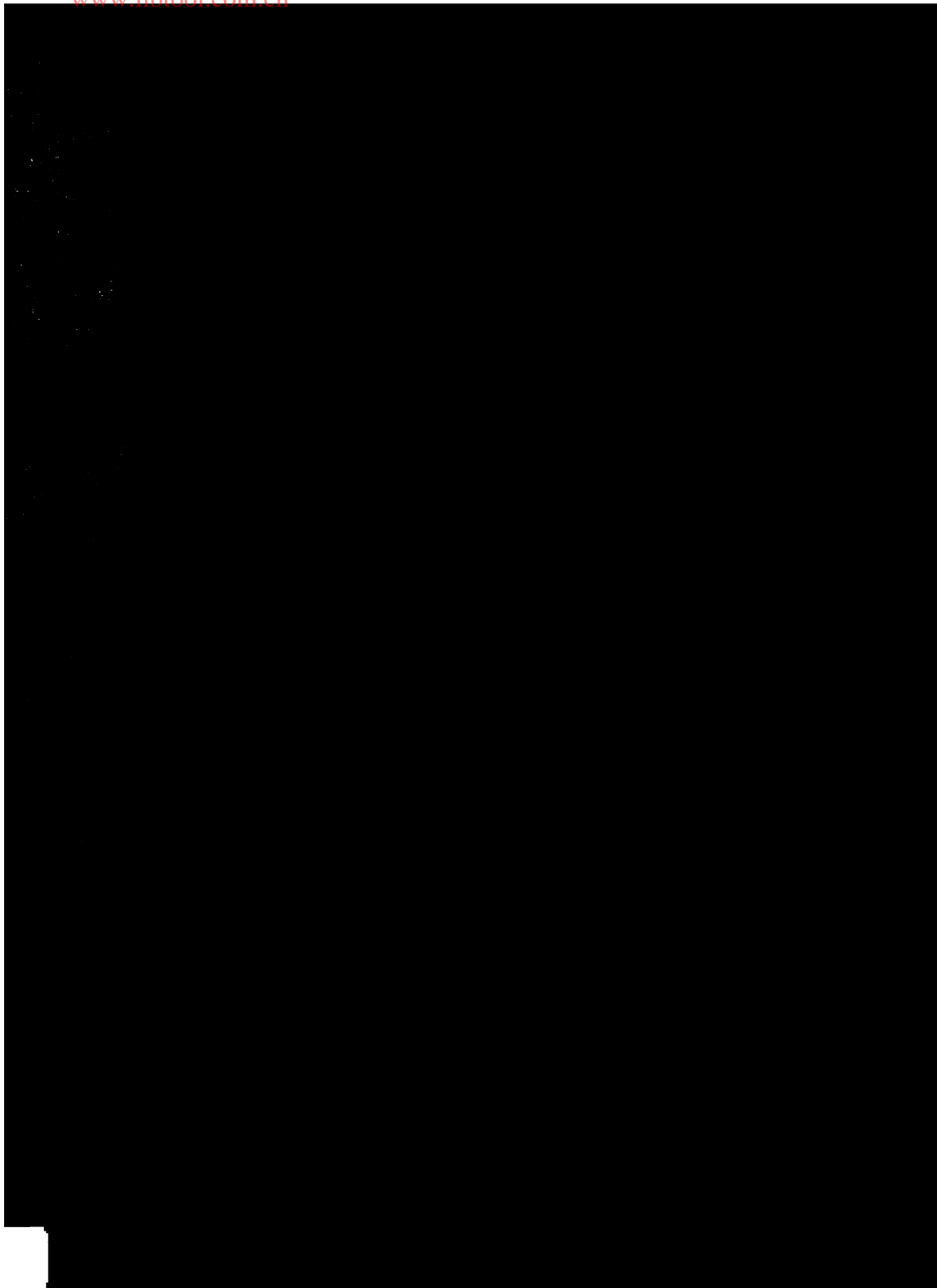

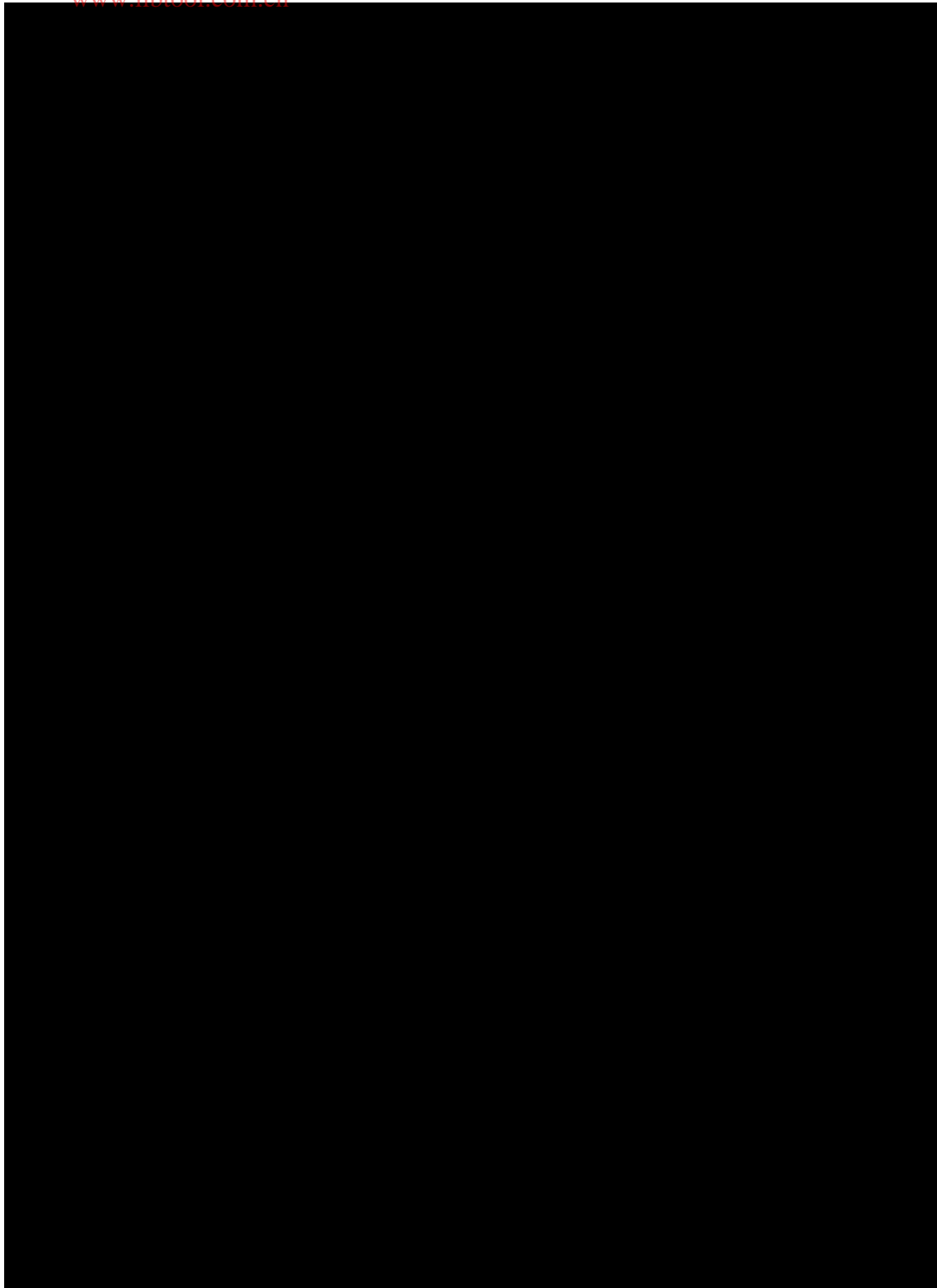

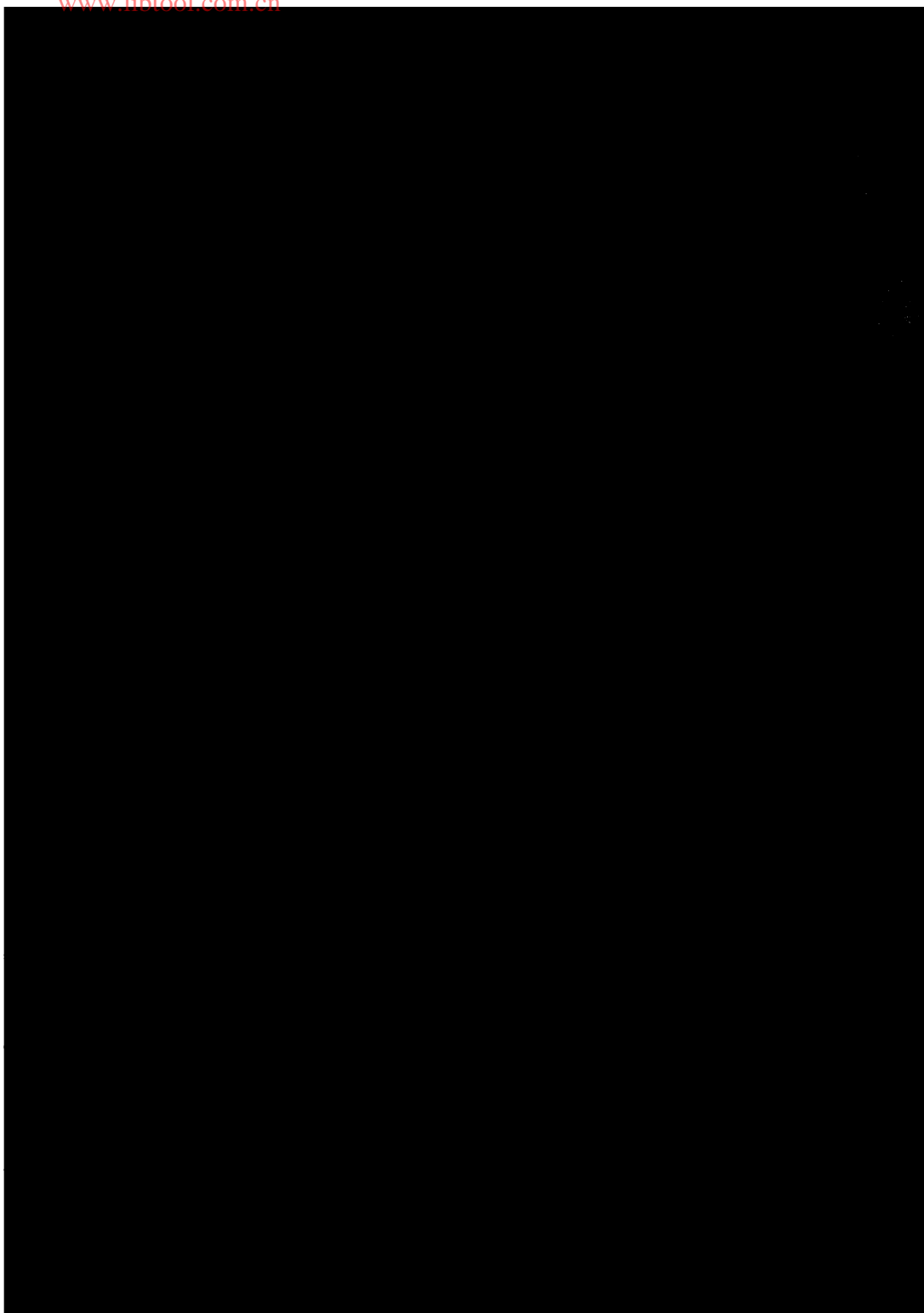

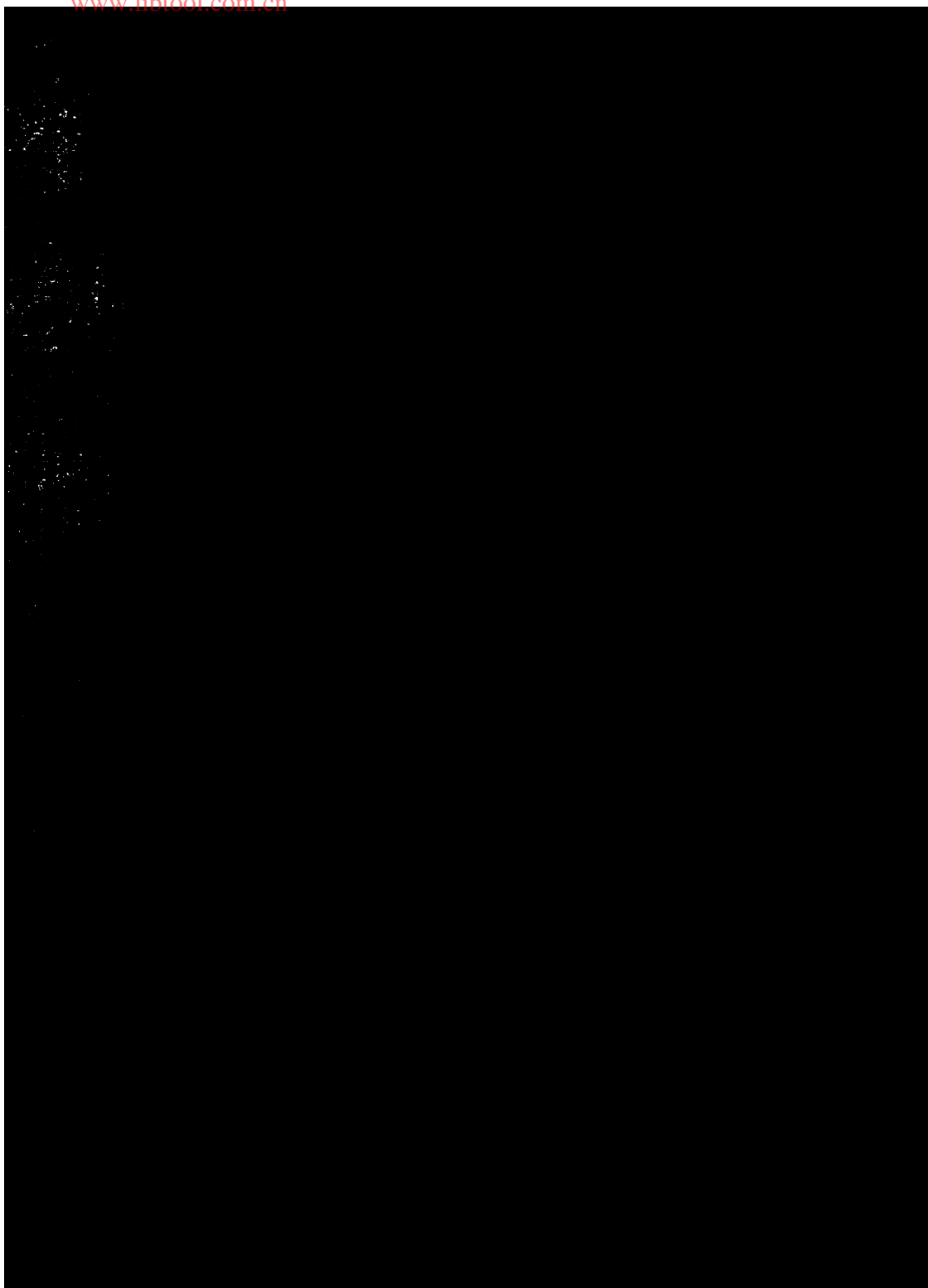

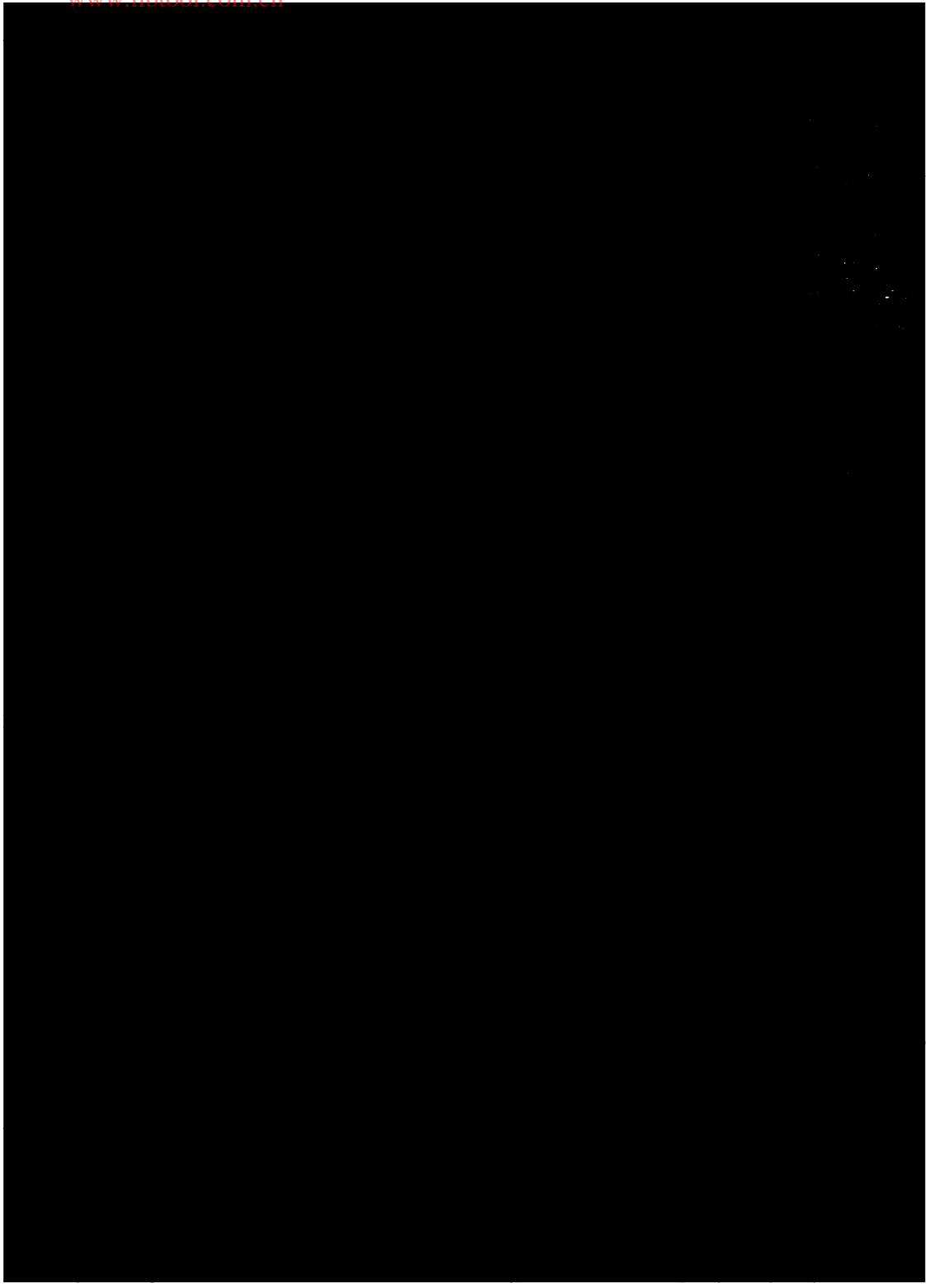
- Severus, Bisp i Trier IV. 543. Omvender Burgundierne til Christenheden IV. 543. 551.
- Sevo-Mons, hos Plinium, har ligget i Norge II. 169.
- Seyer, raadde Odin for III. 57. Erholdte de Vinliers Qvinder for deres Mand III. 57. Claudii over Gotterne IV. 83 sq. Hvad Tid den indfaldt IV. 87. Goternes over Sueverne IV. 280. 281.
- Seylabs, de første Menneskers Kundskab derom I. 35. Deres Driftighed derved har ikke været stor II. 130.
- Sihlensiske Sprog, dets Udspring I. 130 sq. Tab. V.
- Shire 2: Pagus hos Angel-Saxerne V. 35.
- Short, et Slags underjordiske Dværg III. 239.
- Siæl, Verdens, hvilkens III. 135. 138.
- Sialene, de Afhødes, troedes fordyum at blive ved Legemerne III. 295. 296.
- Sialenes Omvandring paa Jorden, troede vore Forfædre III. 64. 293. For den Lærdoms Skyld blev Odin anset for Sub III. 85.
- Sialenes Udsædelighed, troede vore Forfædre III. 293.
- Sialand i Sverrige, nu kaldet Roslagen II. 180. Kommer overens med Eselund v. Sieland II. 192.
- Siamensiske Sprog, deelt i tre Dialecter I. Tab. VI.
- Slaver, boede ved Weirelen IV. 472.
- Sibber, Sibber-Kloster eller Sund, et Cimbrisk Navn II. 209.
- Siberiske Sprog, dets Udspring I. Tab. IV. b.
- Sicambres, føres af Tiberio over Rhinen I. 306. Deres andre Navne I. 306. Navnet af Claudiano længe efter at deres Navn var undergaaet II. 227.
- Sicanter, ældste Følk i Sicilien, før Scull I. 286. Holdes for en Iberisk Colonie I. 286. Holdes for at være Etrusker og Eustrugonier I. 287. Kom til Sicilien til Spanien I. 296. Udgik derfra ved Ligurierne I. 296.
- Sicaniske Sprog, kommen af det Sidske I. Tab. IV. a. Hvilke Sprog har fødet af sig ibid.
- Sicilien, beboet af to Slags Følk I. 270. Navnets Oprindelse I. 272. Kom beboet før Siculi I. 286. 287.
- Siculi, ere blant Italiens første Dværg I. 270. Kom der længe før Scythian I. 270. Drives af Opici til Sicilia I. 270. Drives af Aborigenes til Sicilien ved Rom I. 271. Holdes for Scythier, eller en Art Pelasger I. 271. Under dette Navn besatredes Sicilien I. 271.
- Siculiske Sprog i Ungarn, dets Udspring I. Tab. IV. b.
- Siculus, Angelenes Angelenes I. 272.

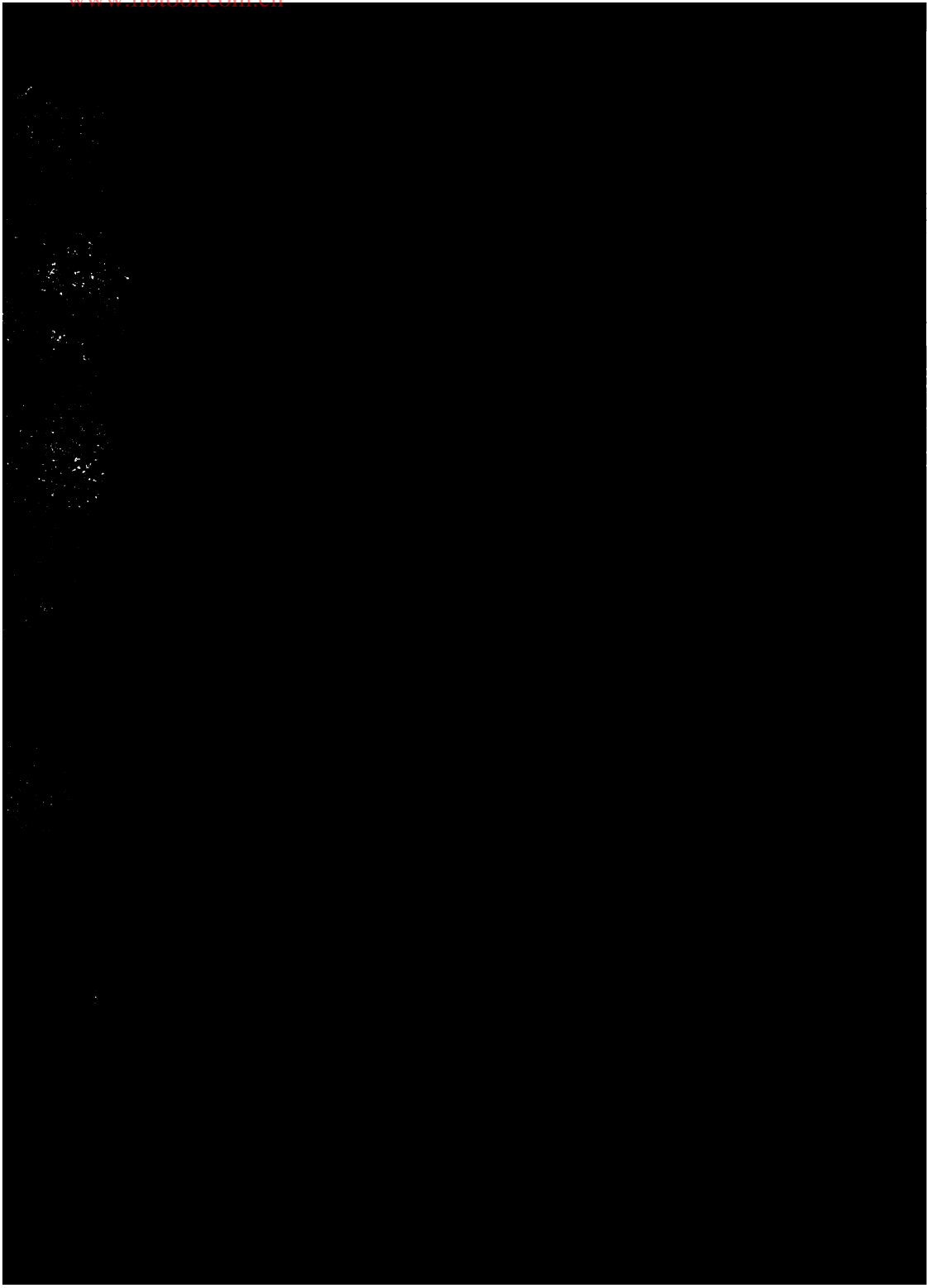

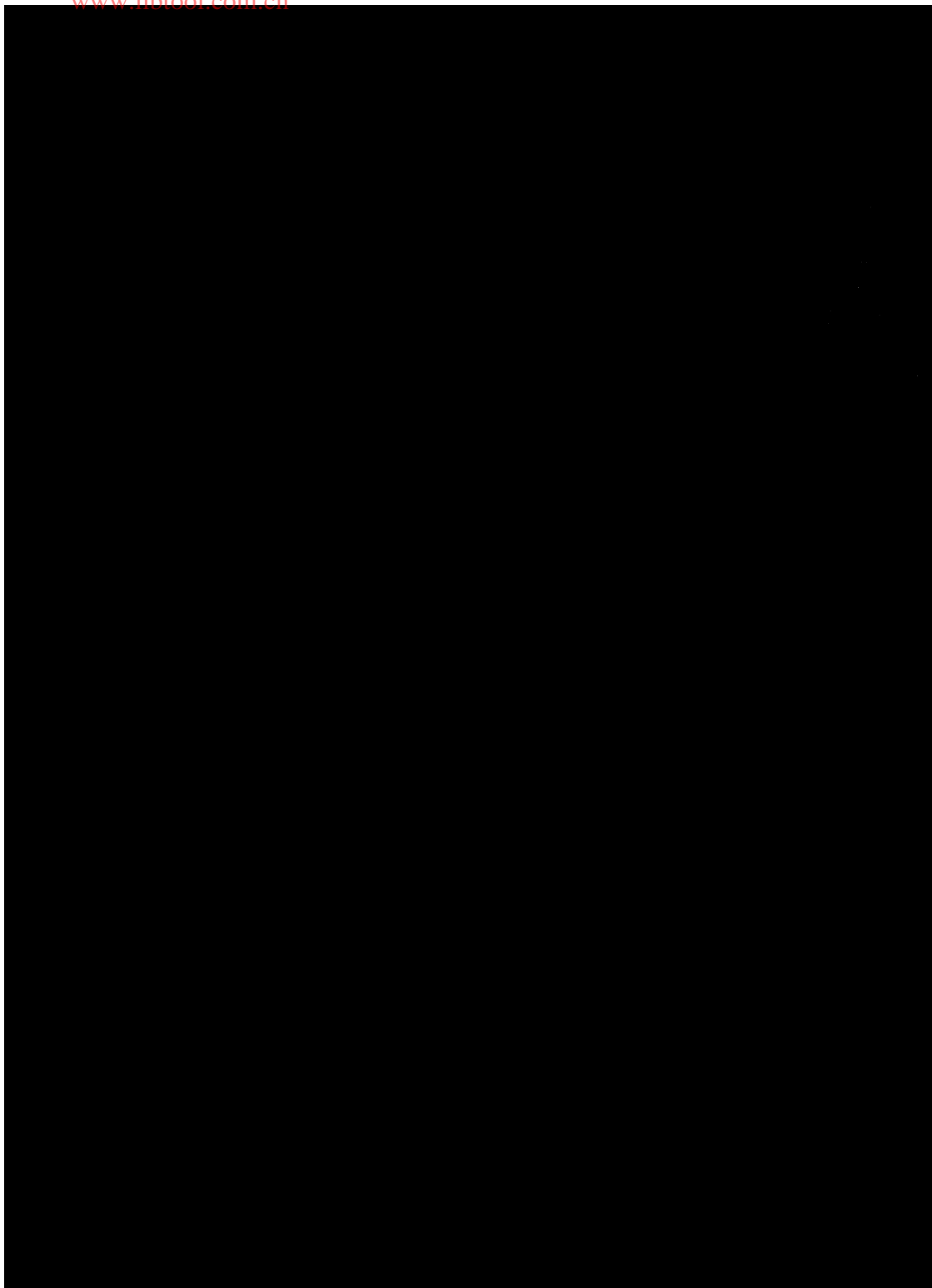

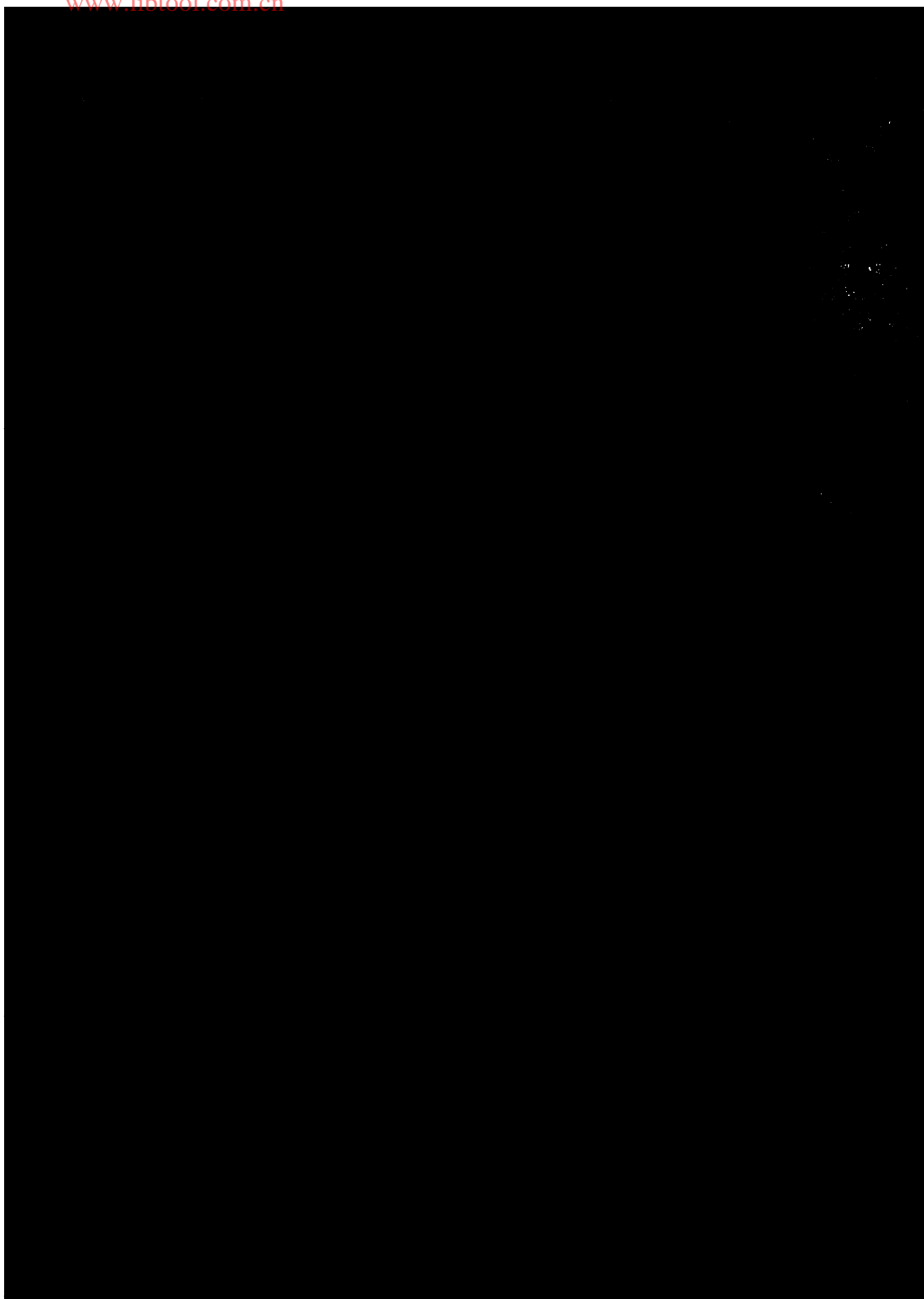

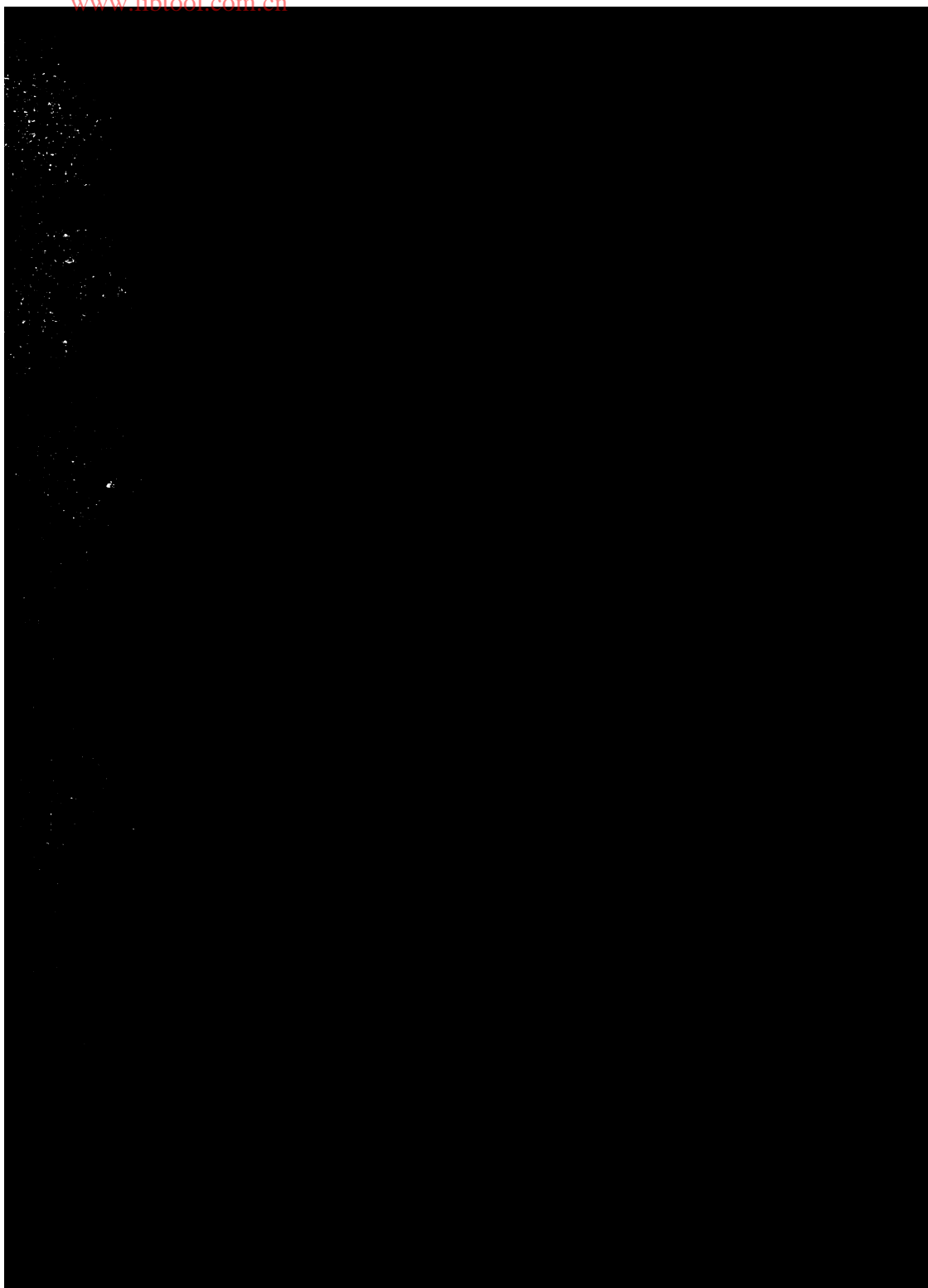

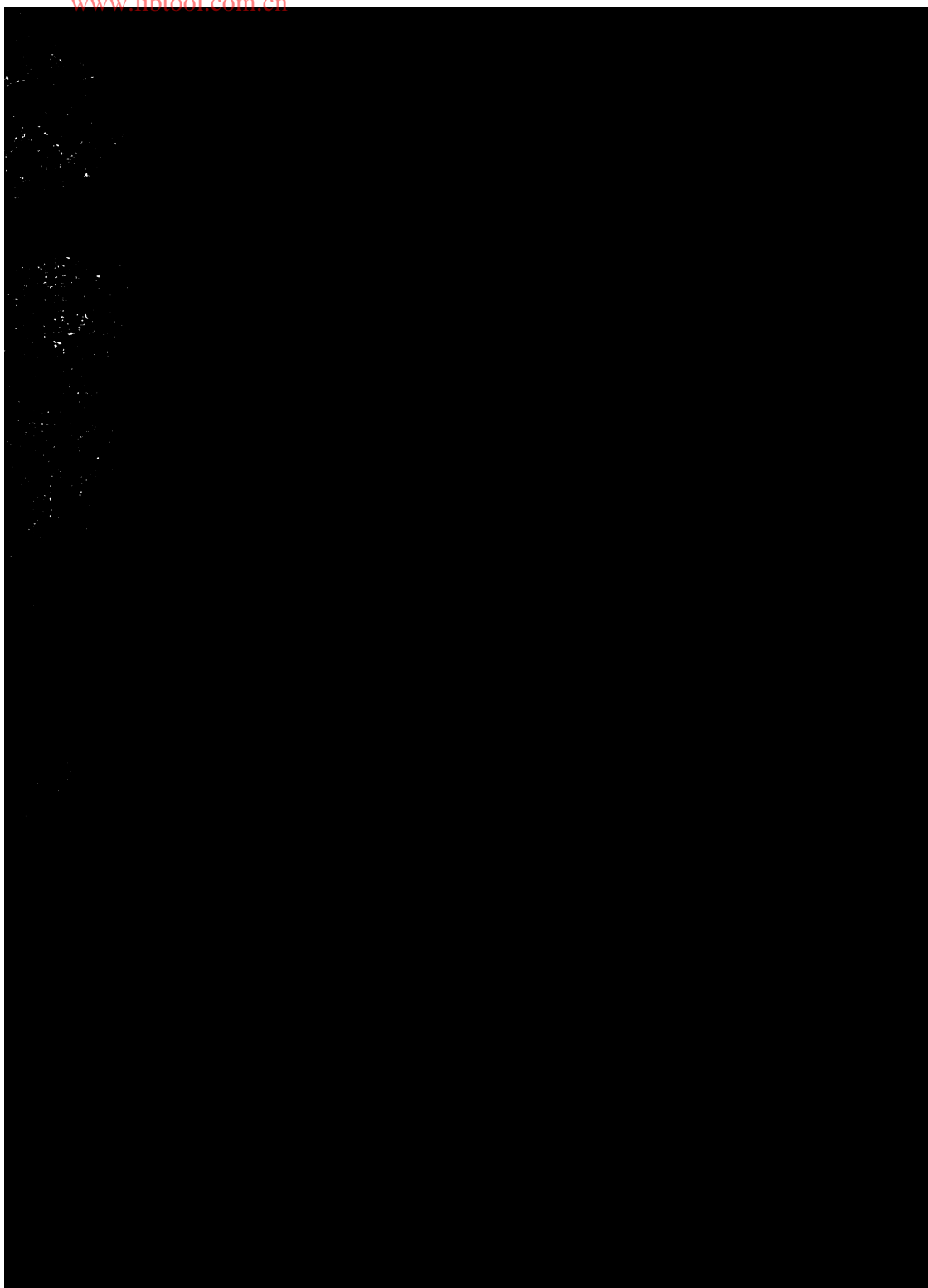

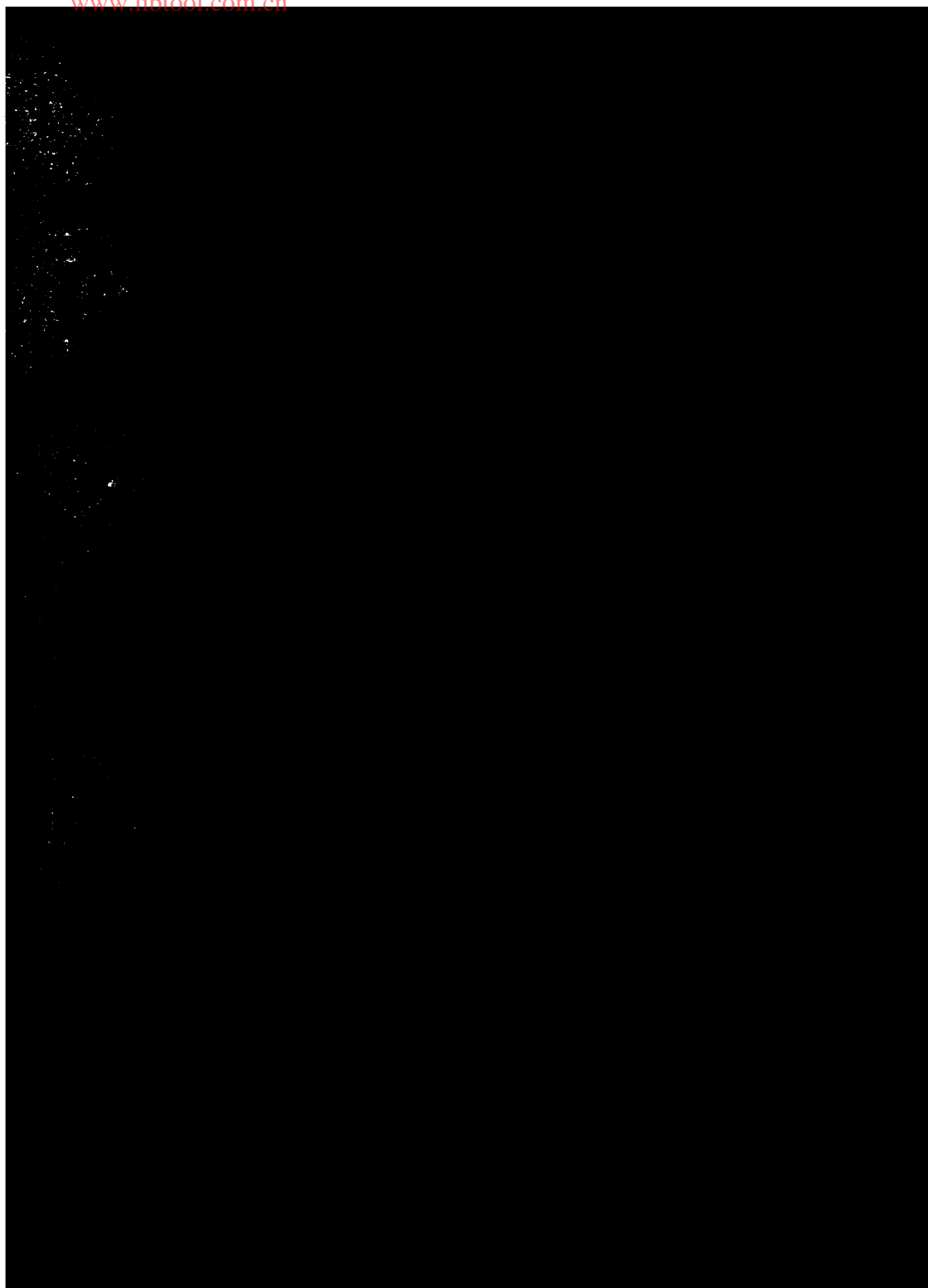

- intod Alaricum IV. 233. Adskilliges
 Vidnesbyrd om hans Strid med Alari-
 co IV. 234 sq. Ioffer Vandalerne til
 Gallien IV. 509. 515. Besvoger sig
 med Theodosio og Honorio IV. 510.
 Riber adskillige Folk til at anfælde Ho-
 norii Rige IV. 517.
- Stobos, en Stad i Macedonien IV. 290.
- Stokholm, hvoraf saa kaldet II. 181.
- Stok-Sund, ved Stokholm II. 181.
- Straae-Død, holdt vore Forsadre og Ma-
 nerne for en Vanære II. 37. Ofskær-
 nes Troe derom II. 95.
- Strabo, Leve-Tid og Føde-Sted II. 68.
 III. 57.
- Strabo, Valafridus, hans Vidnesbyrd om
 Ulphils Evangelia IV. 188. Levnets
 Tid IV. 189.
- Strandkandt, hvor Breen fandtes, be-
 skreven af Plinio IV. 36.
- Stridigheder, vore Forsadres med Thusser,
 Letter og Joter, stecte uden for Nor-
 den II. 317.
- Stridsmand, hvorledes kaldet hos Forsæ-
 drene II. 219.
- Sturii, boede ved Rhinen V. 51.
- Styrke, tillægges Thor III. 153. Mest
 ham Vidar III. 211.
- Støtter, Herkulis ved Gibraltar I 311.
 Ved Øresund II. 173. Betænkning der-
 over II. 173 — 177. Theodosii
 Støtte III. 60.
- Suardones, Sverig Folk V. 72.
- Suartuas, sendes Erullerne fra Constan-
 nopel til Konge IV. 442.
- Suavia, ved Sau-Strøm, dets Indby-
 gere vare Gotther IV. 377.
- Successianus, Valeriani Feldsherre IV.
 74.
- Sudauer, deres Sæde IV. 39.
- Sudener, boede ved Venderne II. 14.
 Deres Navn findes i Sudauen Land
 II. 15.
- Sudermanland, om det har Navn af Sud-
 nheim II. 172.
- Sudetiske Bierge V. 121.
- Suever V. 72 — 87. Et fælelt Navn
 for flere Folk I. 64. II. 286. IV. 471.
 Navnets Oprindelse II. 287. V. 86.
 Inddeles af Tacito i syv Folk II. 288.
 Betænkning om dem II. 289. Hvorfor
 Tacitus regner dem til Suever, som de
 te vare det IV. 485. 489. 572. V.
 73. Hvilke der regnes til dem V. 72.
 Under deres Navn fortales Anger V.
 5. Have været tvende Slægt IV. 471.
 Bore inddeles i hundrede Parti V. 74.
 75. Kaldes Goeth af Strabo V. 77.
 Regnes til Herminoner eller Rader I.
 352. II. 286. V. 73. Daafaaer sigt
 uden Grund at være komne fra Span-
 ge II. 289. Hvorfor de ikke kan
 komme fra Salvoen II. 287. Ganske
 rimelig anset for Nordboer II. 288.

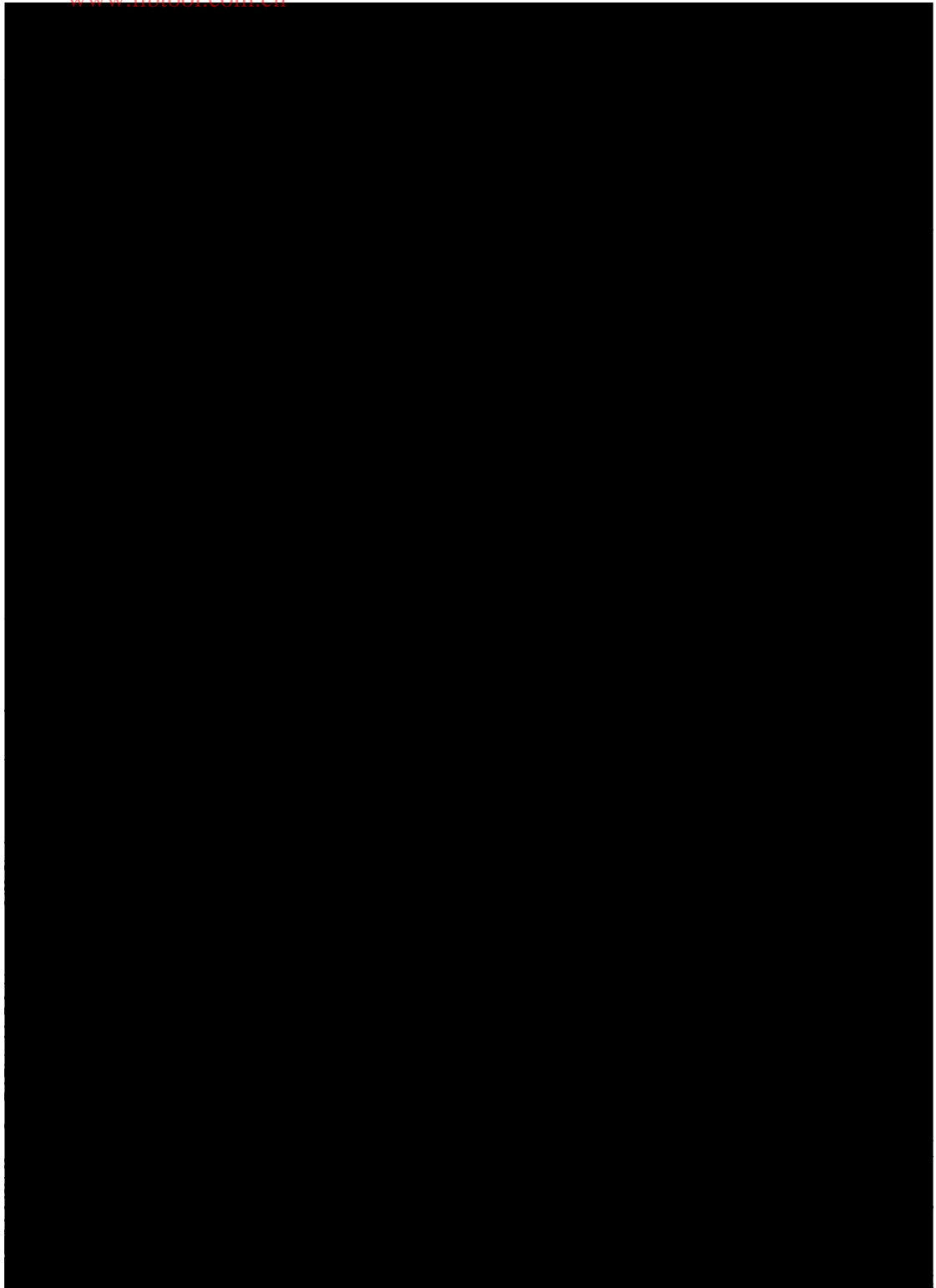

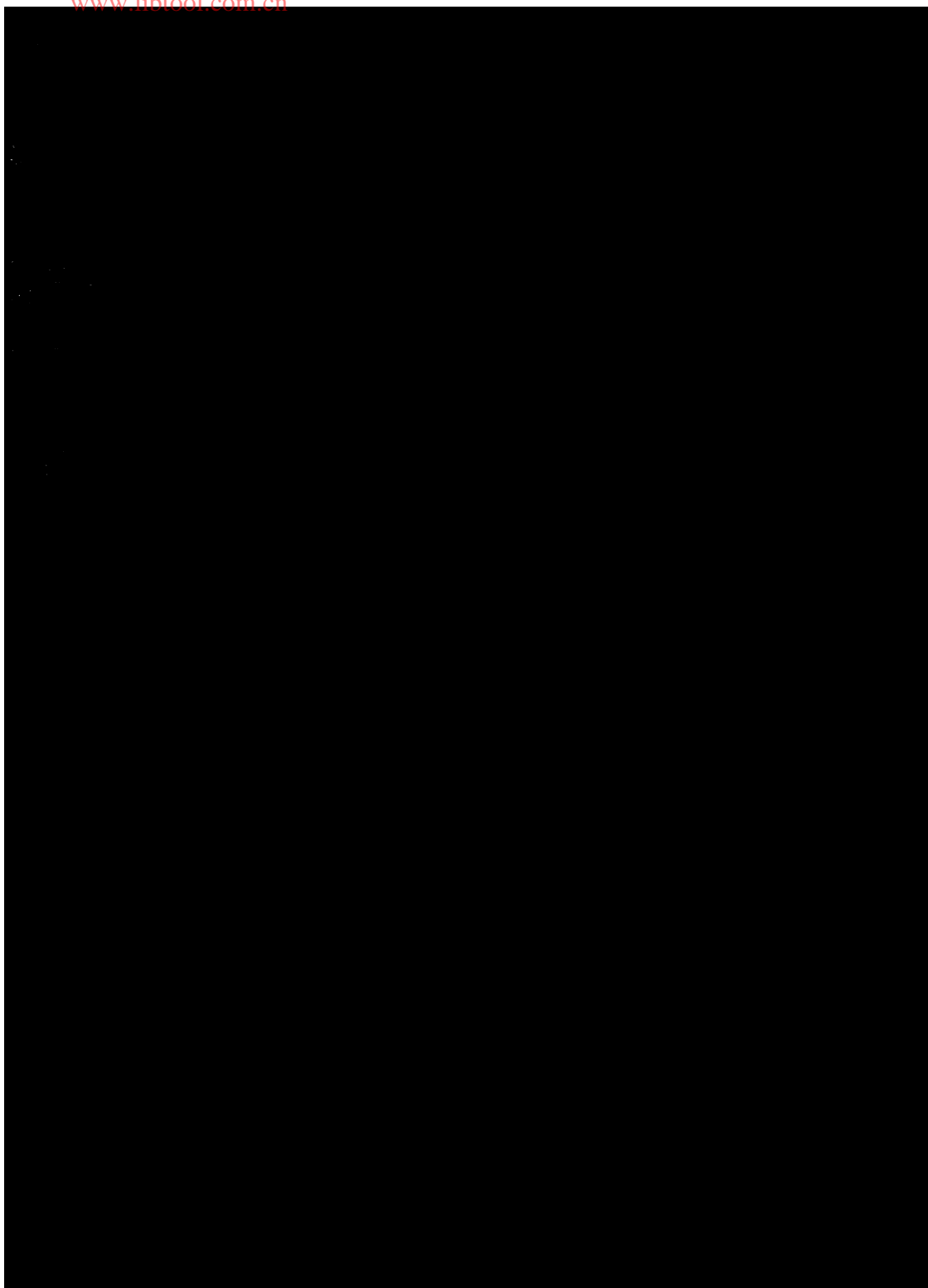

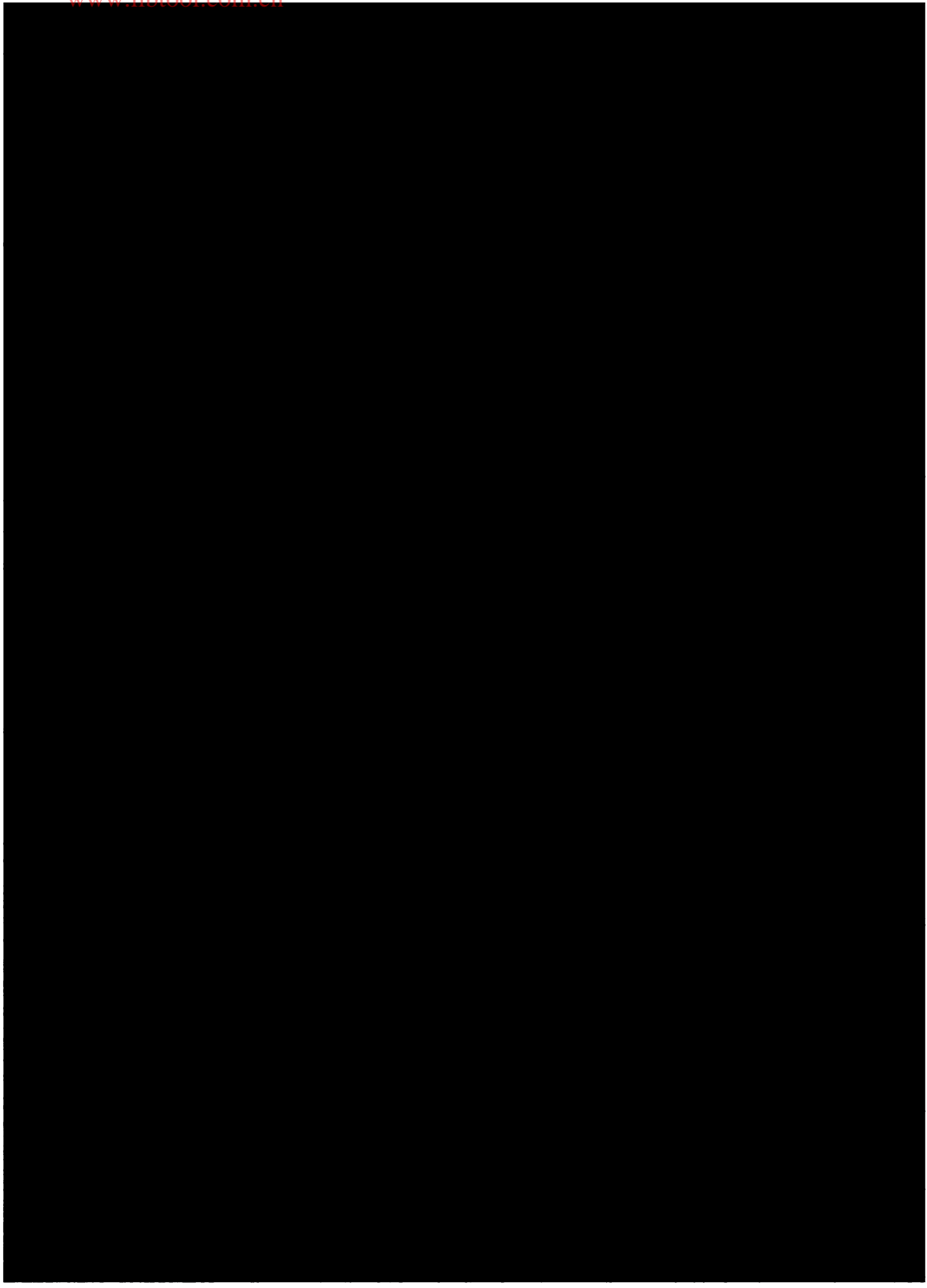

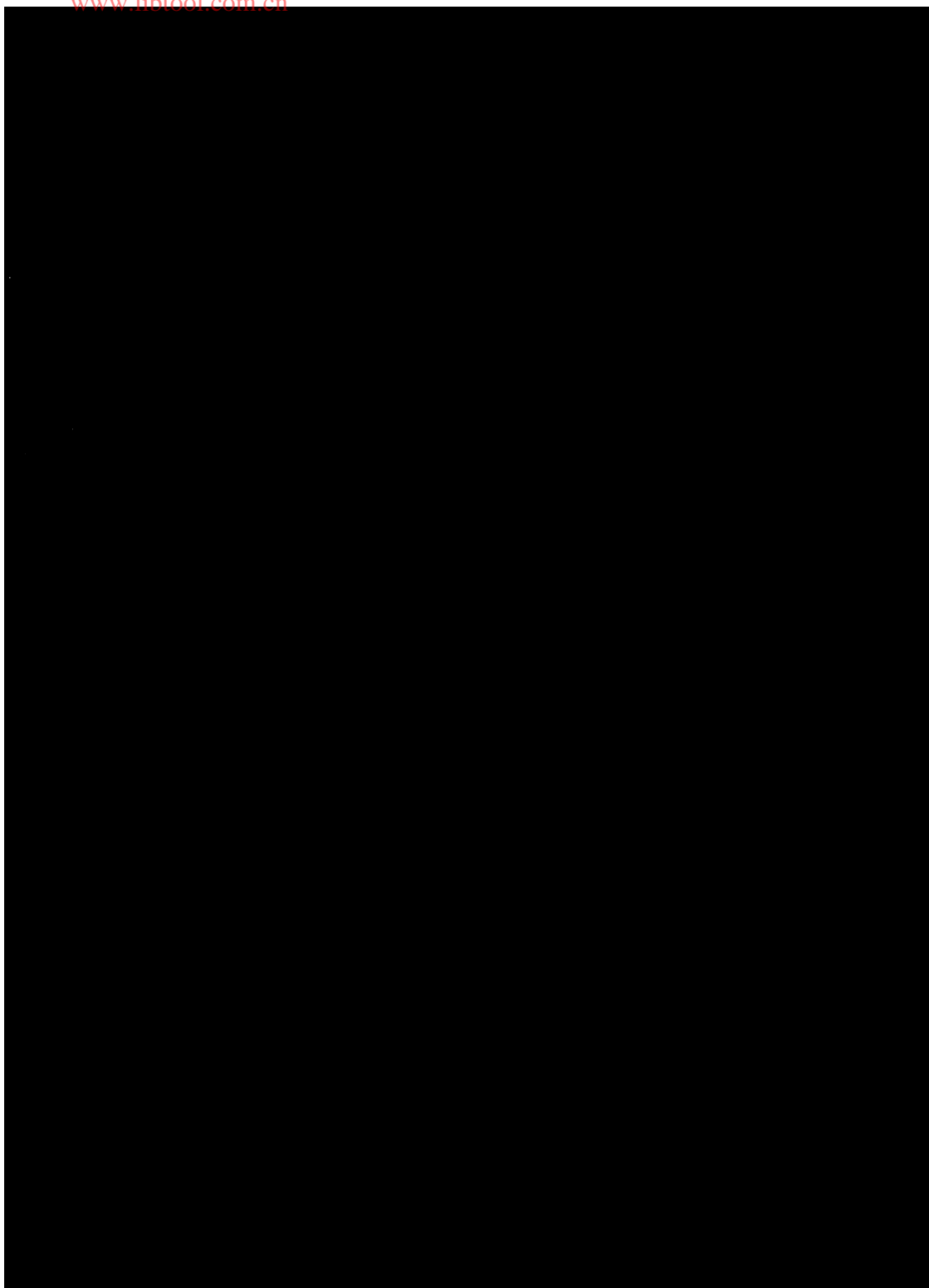

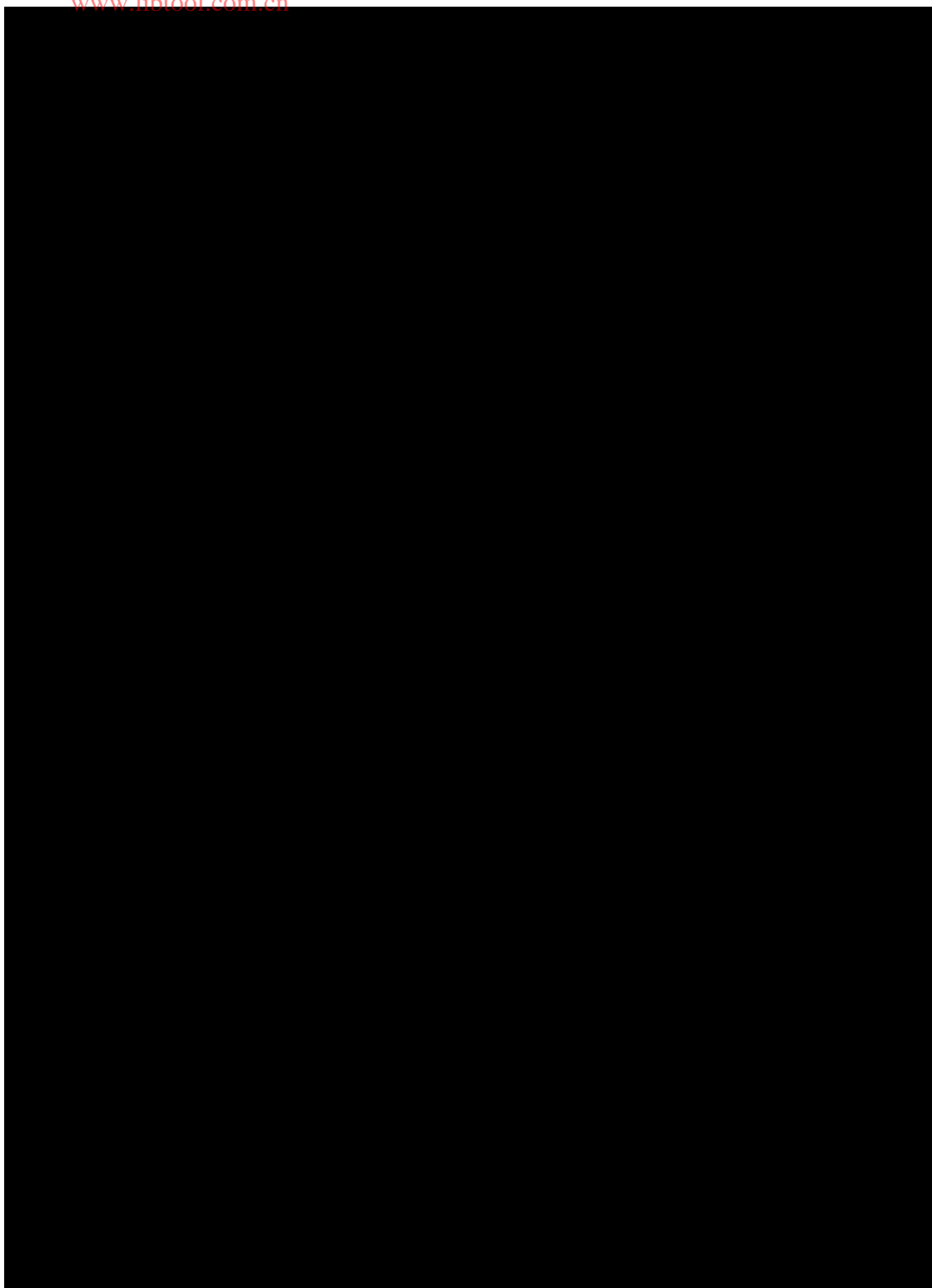

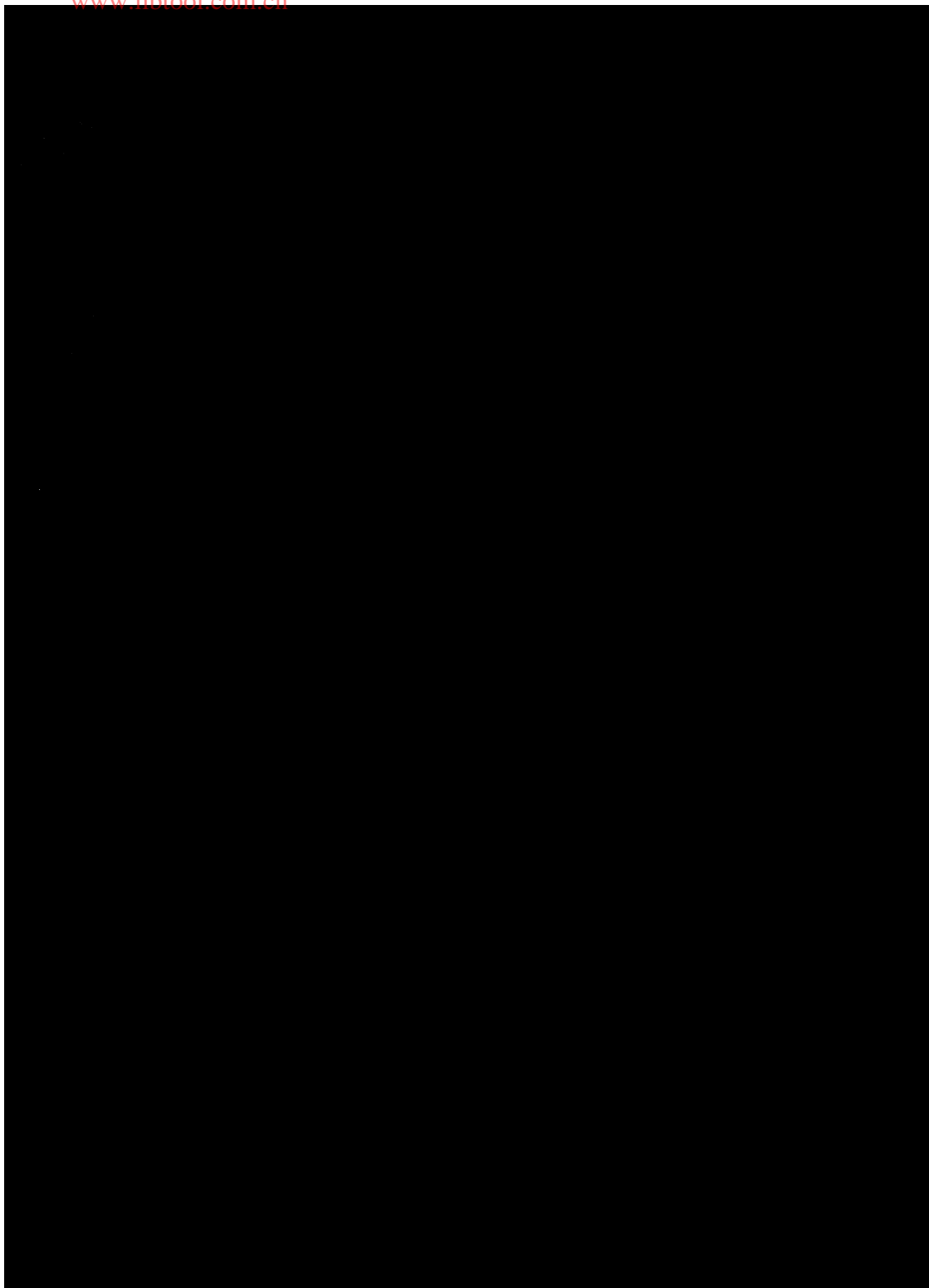

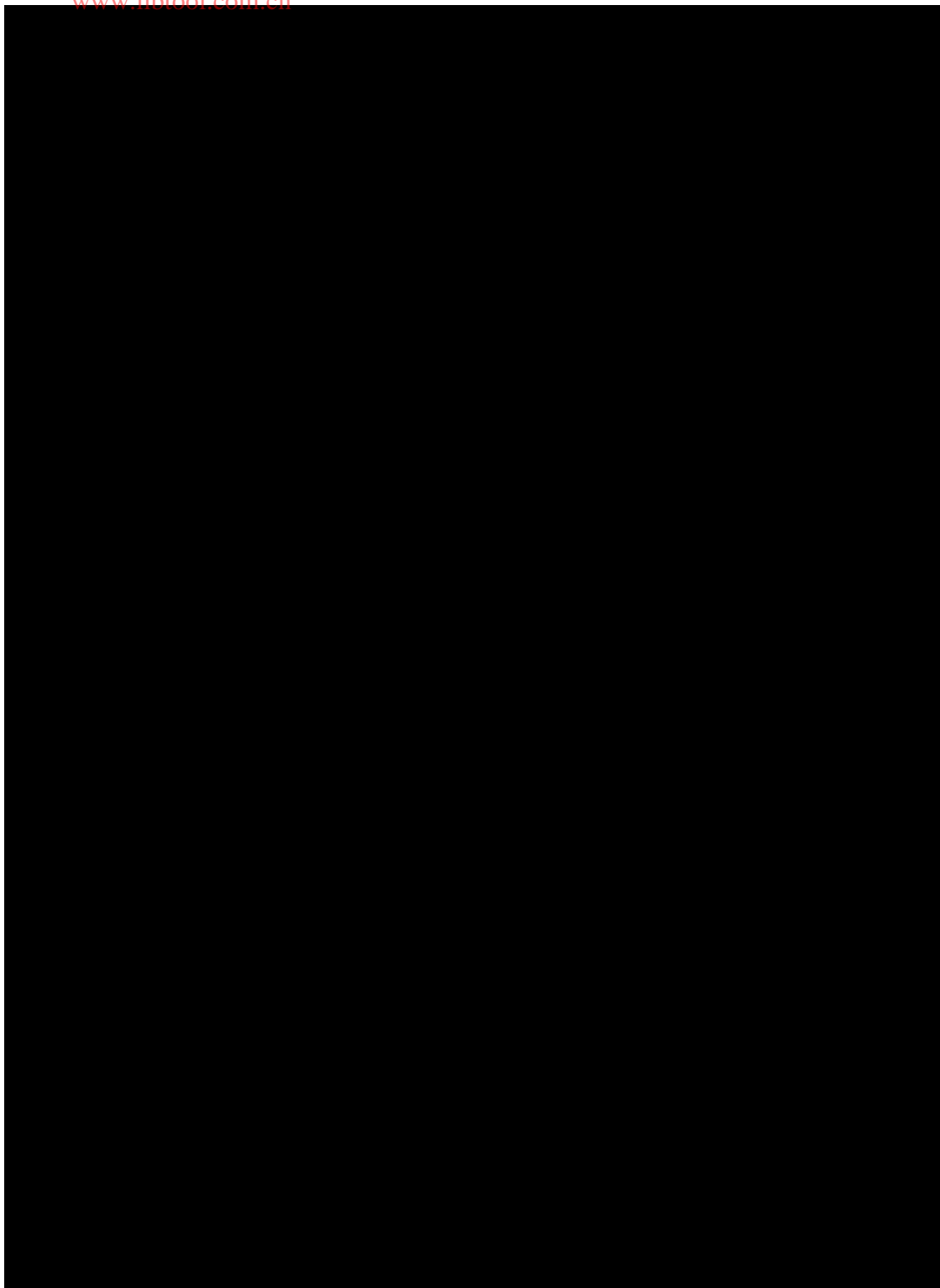

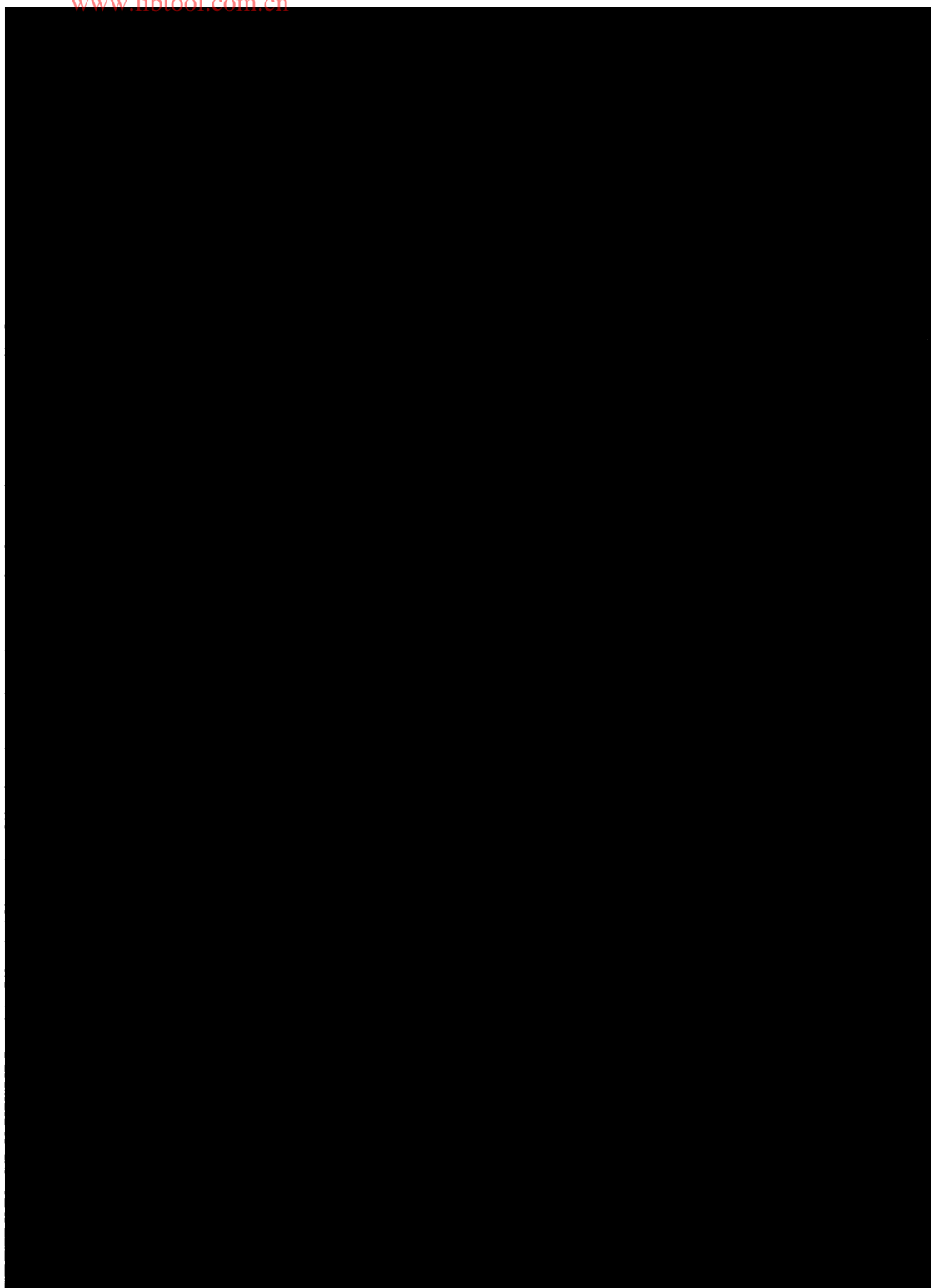

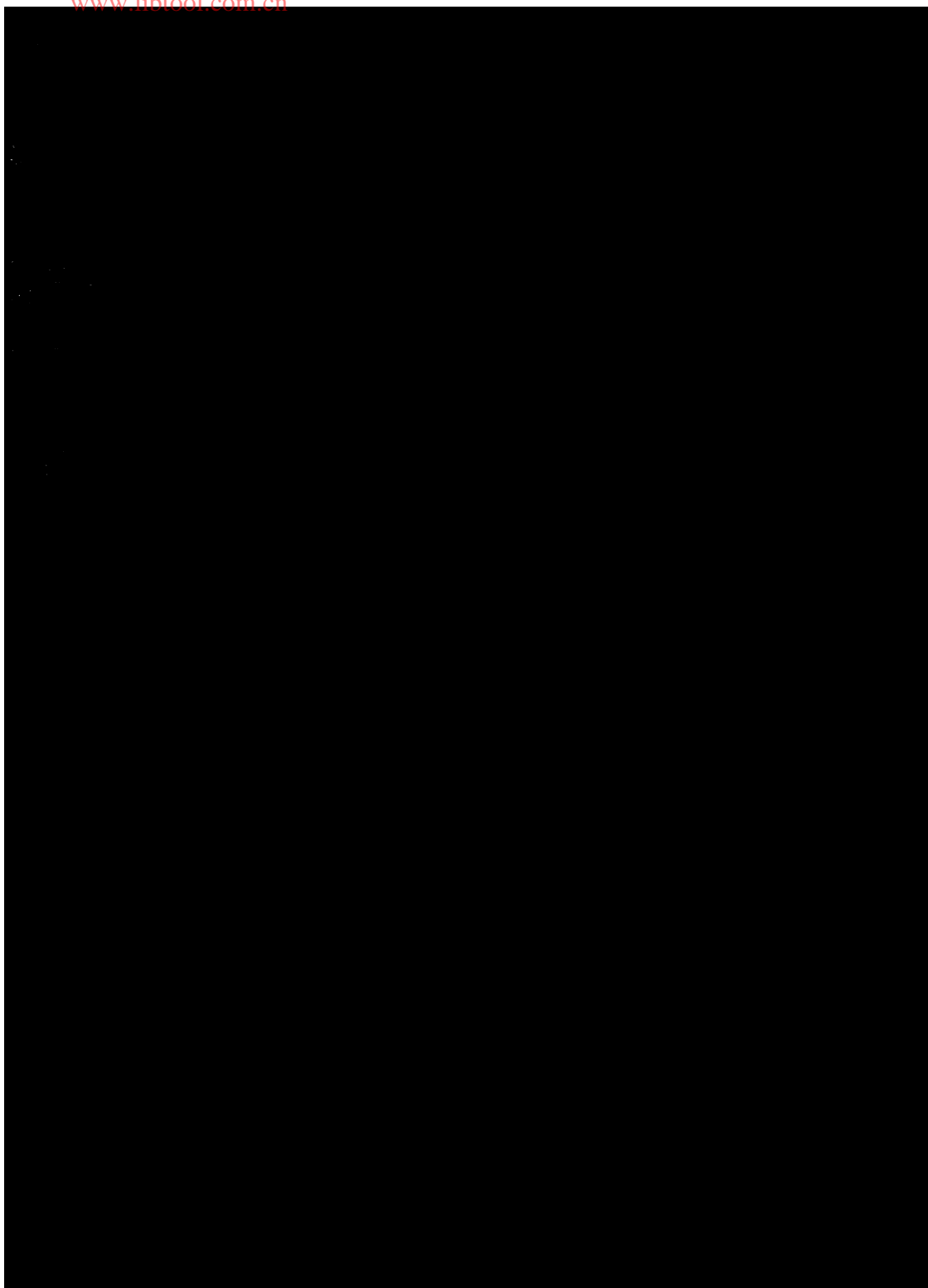

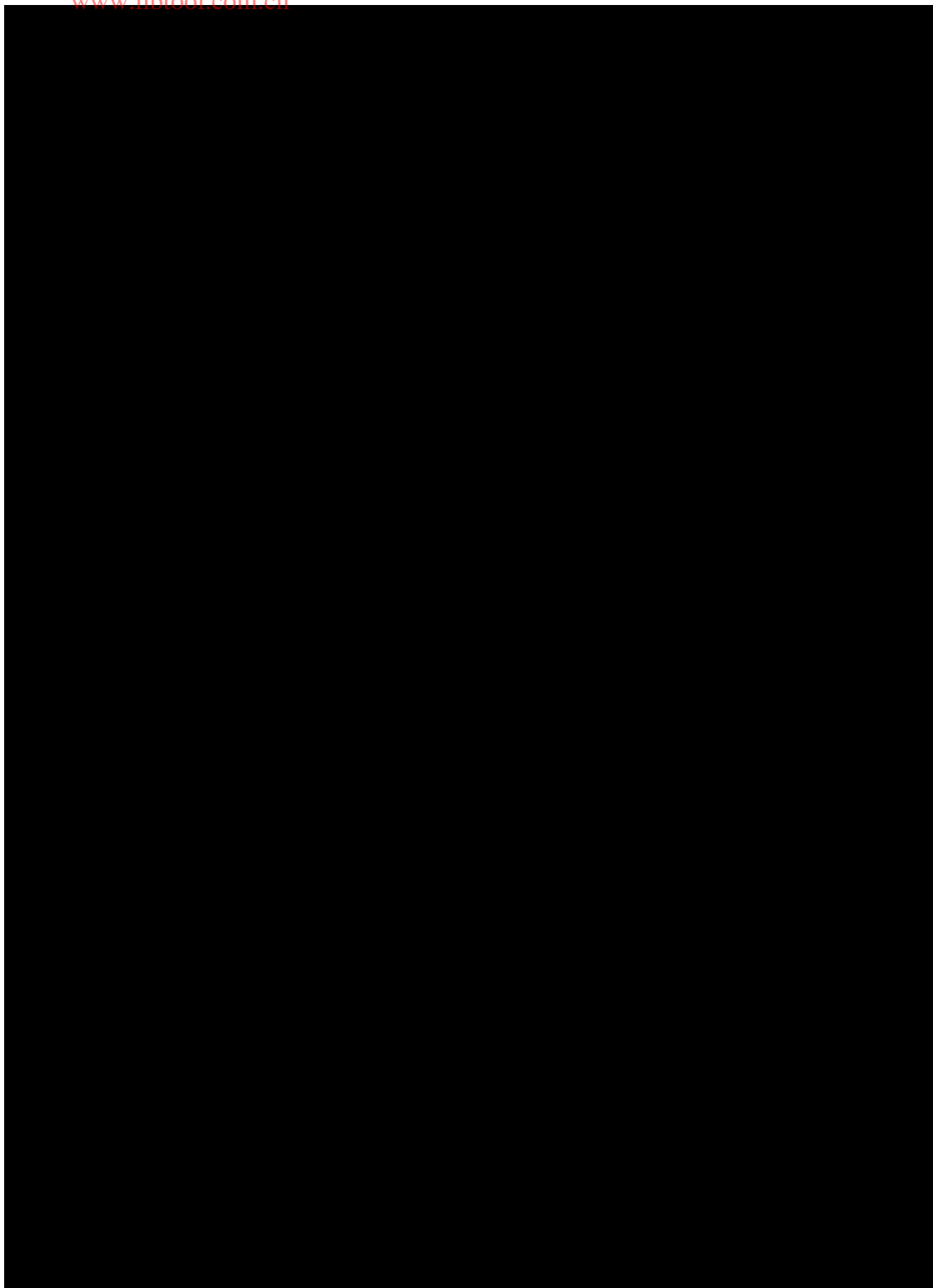

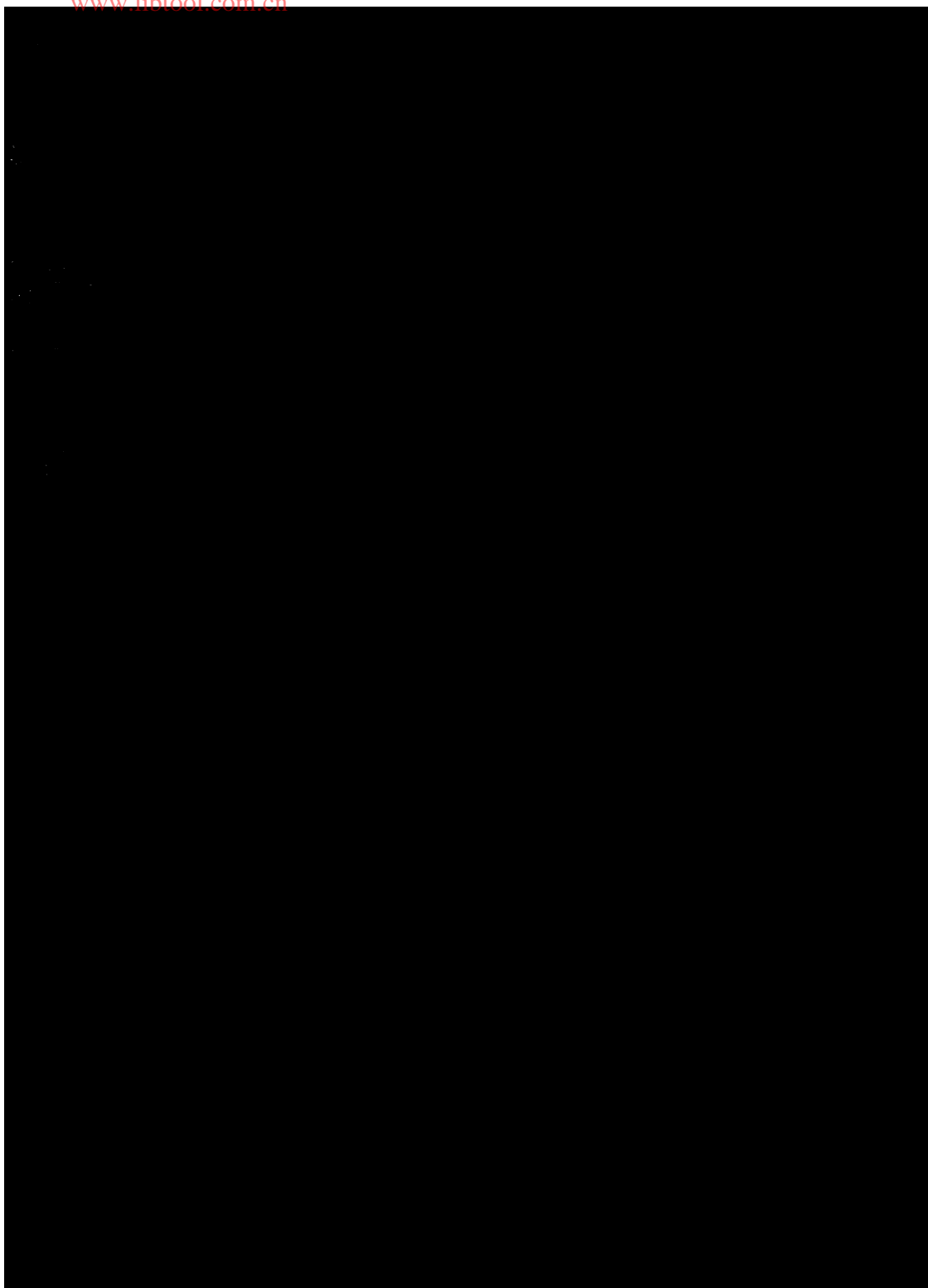

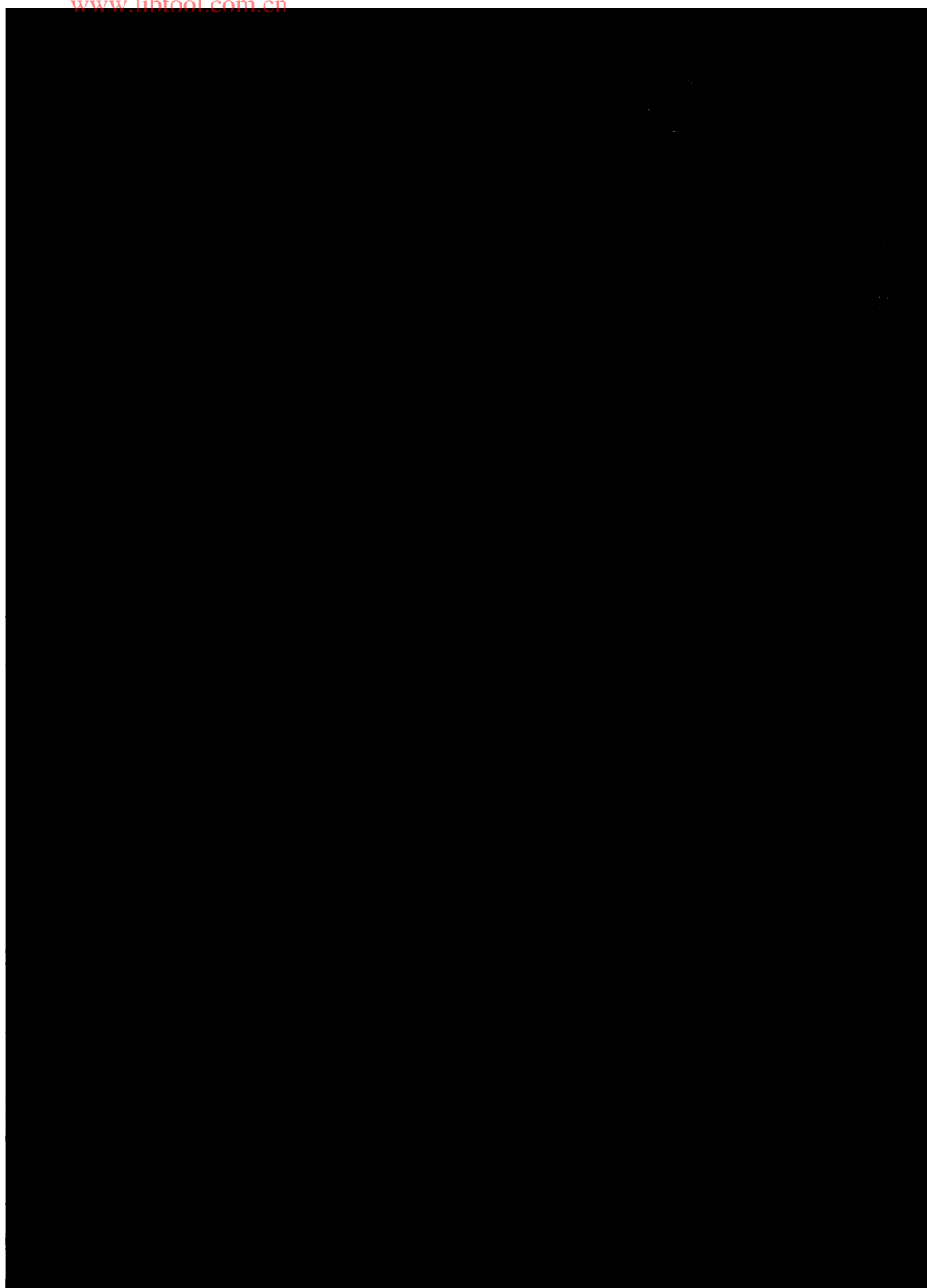
- gigt ved Cenekamp Langobarbernes Tracte med Afsipiti IV. 574. Befrier ved Cenekamp en Dronning for en falsk Beskyldning IV. 615.
- Tracter, bleve forud afslorte ved Cenekamp III. 366 sq.
- Traiani Grav i Moldav IV. 147. 148.
- Trajanus, Valentis General, udsendes imod Gotterne IV. 158.
- Trapezus, indtages af Scytherne IV. 75.
- Traseric, Sepidernes Konge IV. 409.
- Tre-Tal, hvorfor brugt ved den Nordiske Gude-Lære III. 138.
- Treenigheden, har vore hedenske Forfædre haft et mærk Begreb om III. 11. 12.
- Trerones, et Cimmerisk Folk I. 335.
- Trevirt, et Belgisk Folk i Trier I. 305. II. 289.
- Triballier, om de vare Thracer eller Proenier I. 248 sq. Deres Krige og andre Forandringer I. 248 sq.
- Tribigildus, opvekkes til Oprør imod Arcadius og omkommer IV. 237. Hans Herkomst IV. 239.
- Tribaccher, et Belgisk Folk ved Rhinen I. 305. Vare i Ariovisti Hær mod Cæsar II. 287.
- Trier, Trebisernes Hoved-Stad I. 305. Den ældste i Gallien I. 305. Videre om den ibid.
- Trigibilus, Gothisk Fjeldherre IV. 236.
- Trimilch-Donath, er Major V. 29. 30.
- Triumph, Aureliani over Gotterne IV. 92. 93. Theodosii over Barbarerne IV. 211. Hans anden Triumph IV. 220.
- Triumph: Dødt i Rom, i Anledning af Ceyeren over Alaricus IV. 243.
- Troglodyster, deres Dødel og Stamsfæder I. 128.
- Trojaner, vist om de stamme fra Gomer eller Thiras I. 243. De fleste Folk har villet udstamme fra dem II. 69. III. 79. Ubledes urigtig fra Gotterne III. 80.
- Trolddom, tillægges Forfædrene, i det Odin III. 100. Odins, kaldet Seid III. 108. Var to Slags III. 353. Exempler paa saadan Trolddom III. 354. 357. Anordning imod Troldom III. 365. 374.
- Trosser, hvem derved forstaaes II. 106. Ansees af Verelio for Røvere II. 106. Af andre for onde Vasener II. 109. Deres Beskrivelse som onde Vasener III. 236. 237. Bemærker og migt om Folk II. 103. Adskillige Bemærker om Trosse II. 106. Deres oplysning om Gothen II. 105. III. 236. Oplysning om dem i Henseende til deres Alder III. 237. 238. Om deres Gode Gotterne kaldes IV. 525.
- Tuler, kaldes Gotherne af Claudius 106. Ansees derved for Røvere i Tretungls Hær i den Tid Claudius IV. 102.

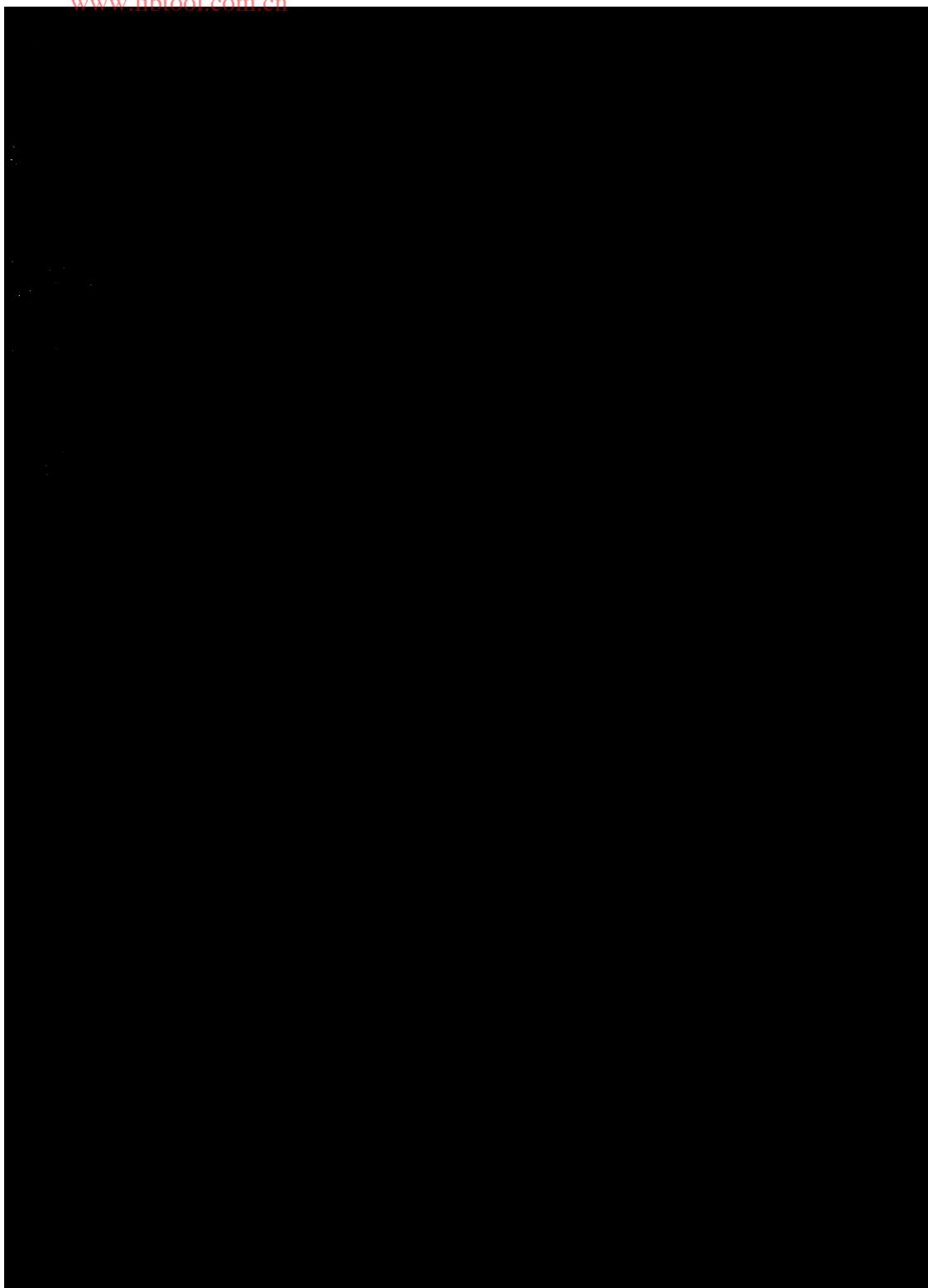

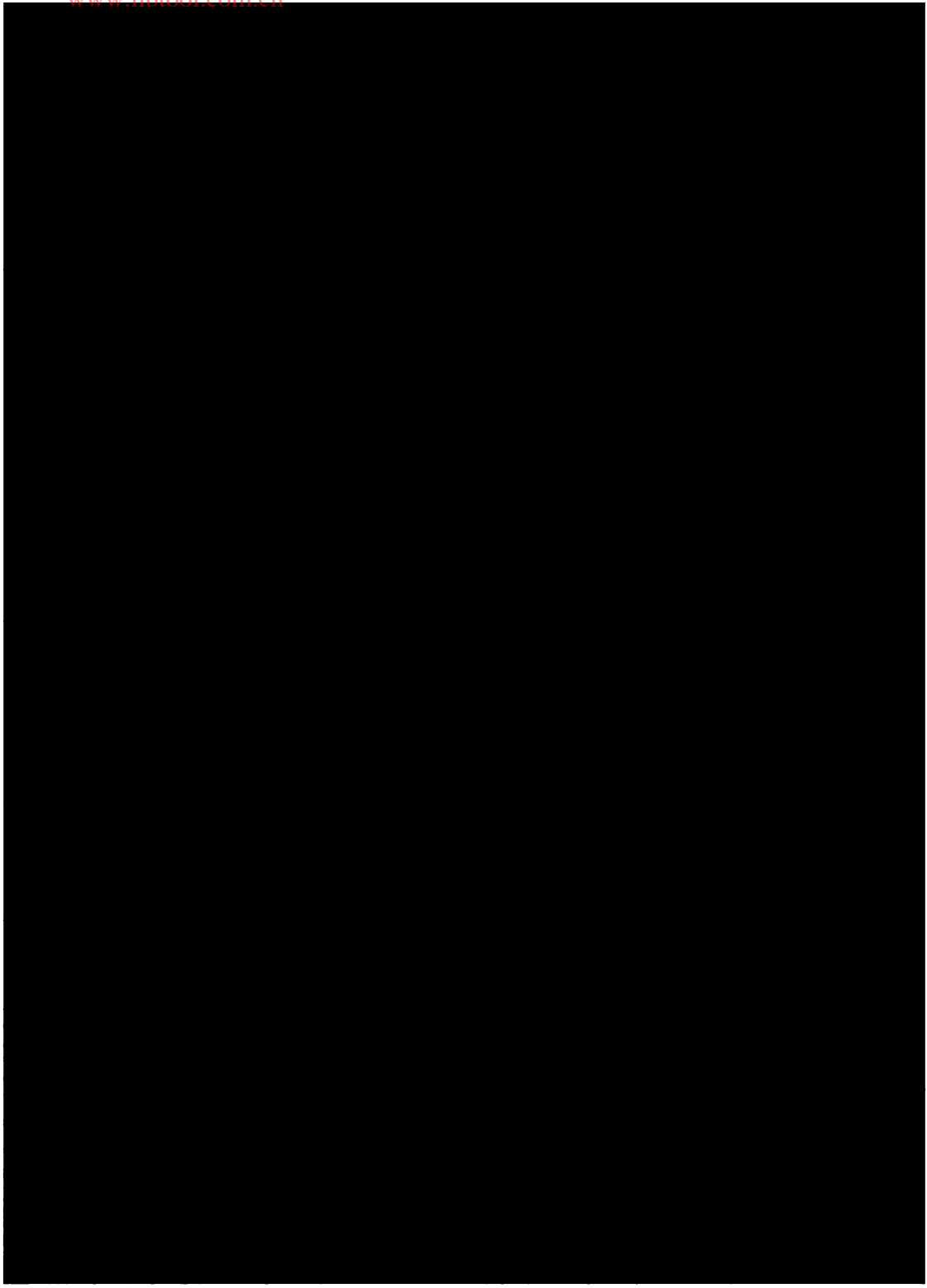

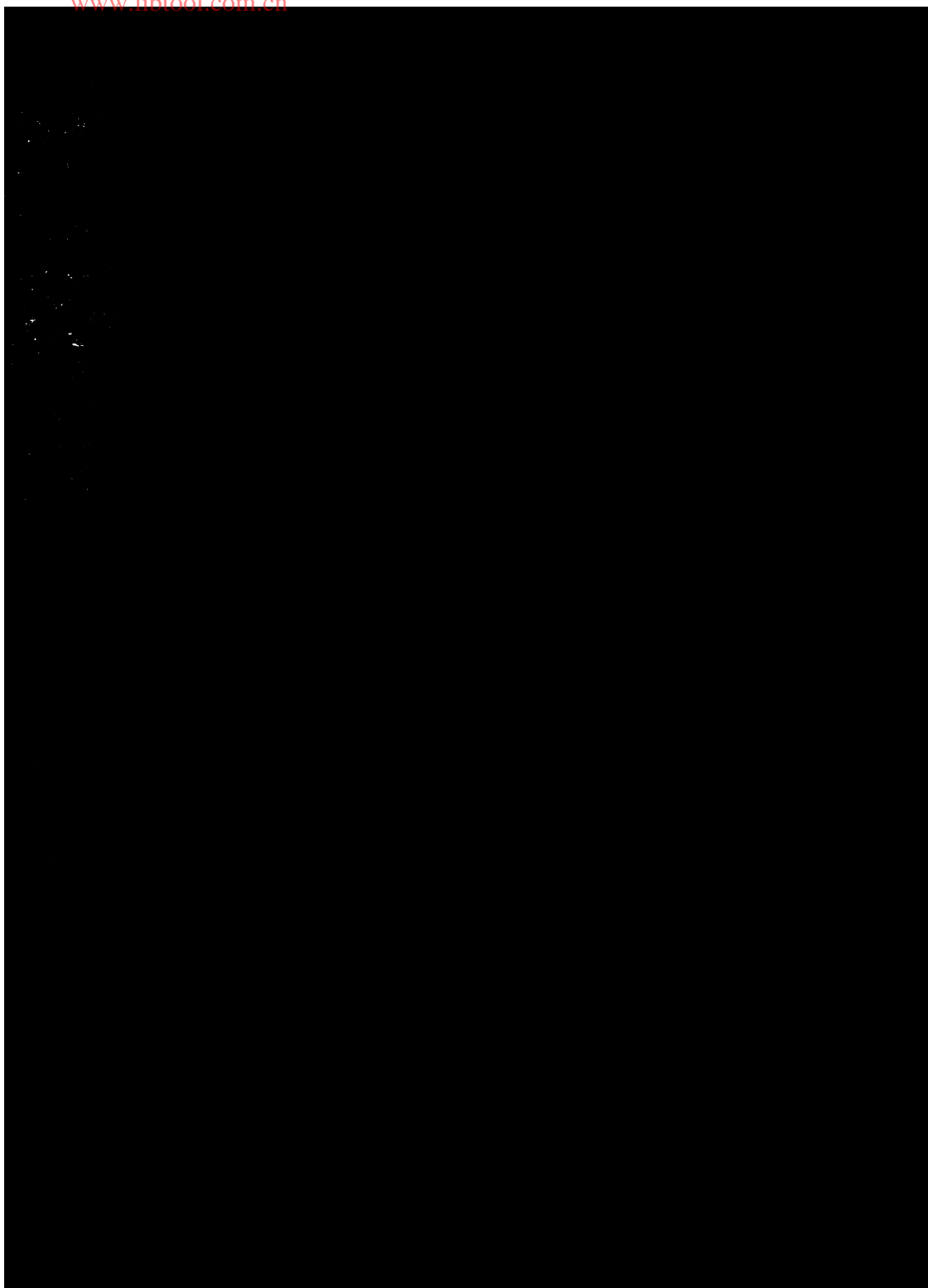

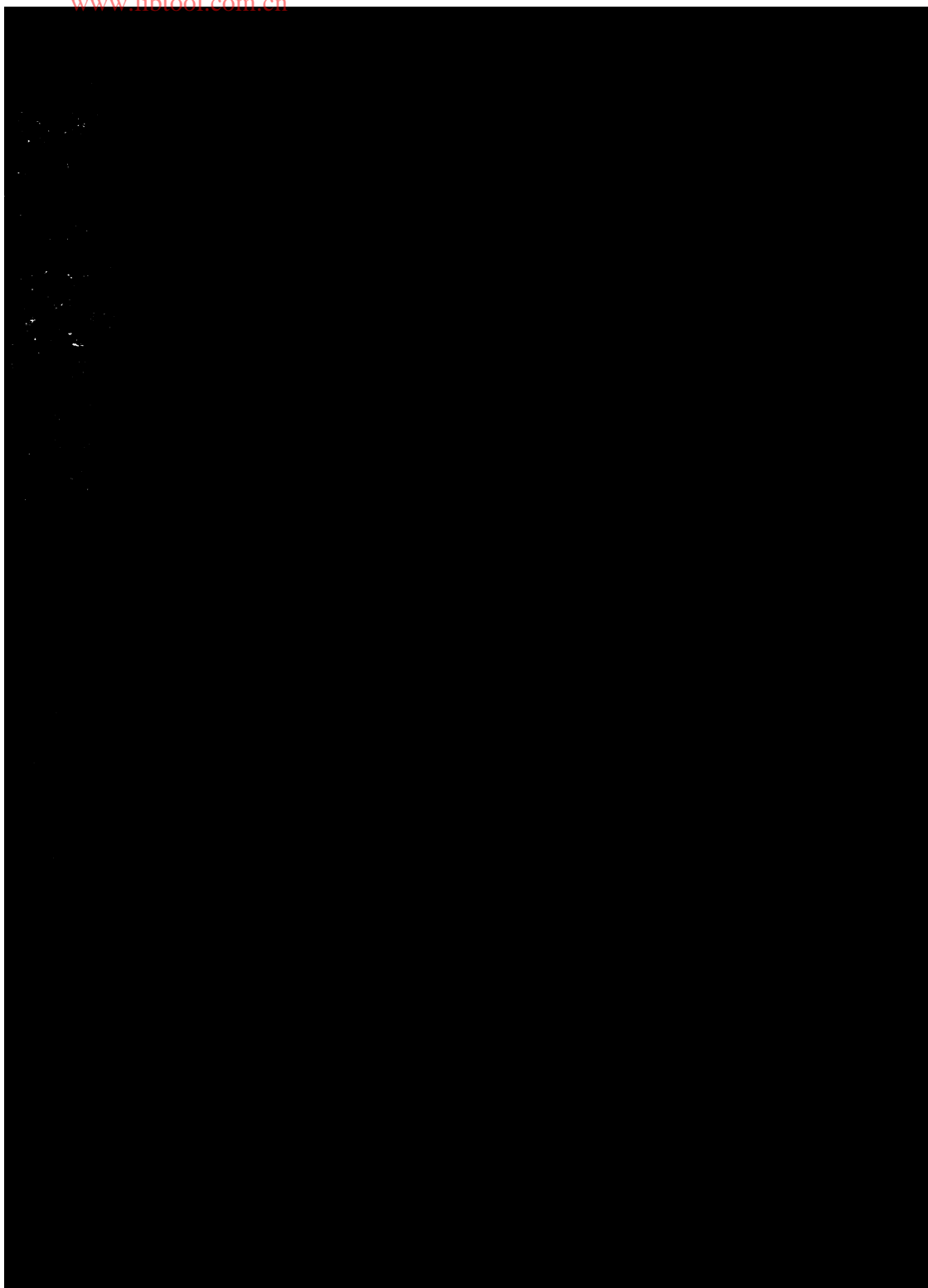

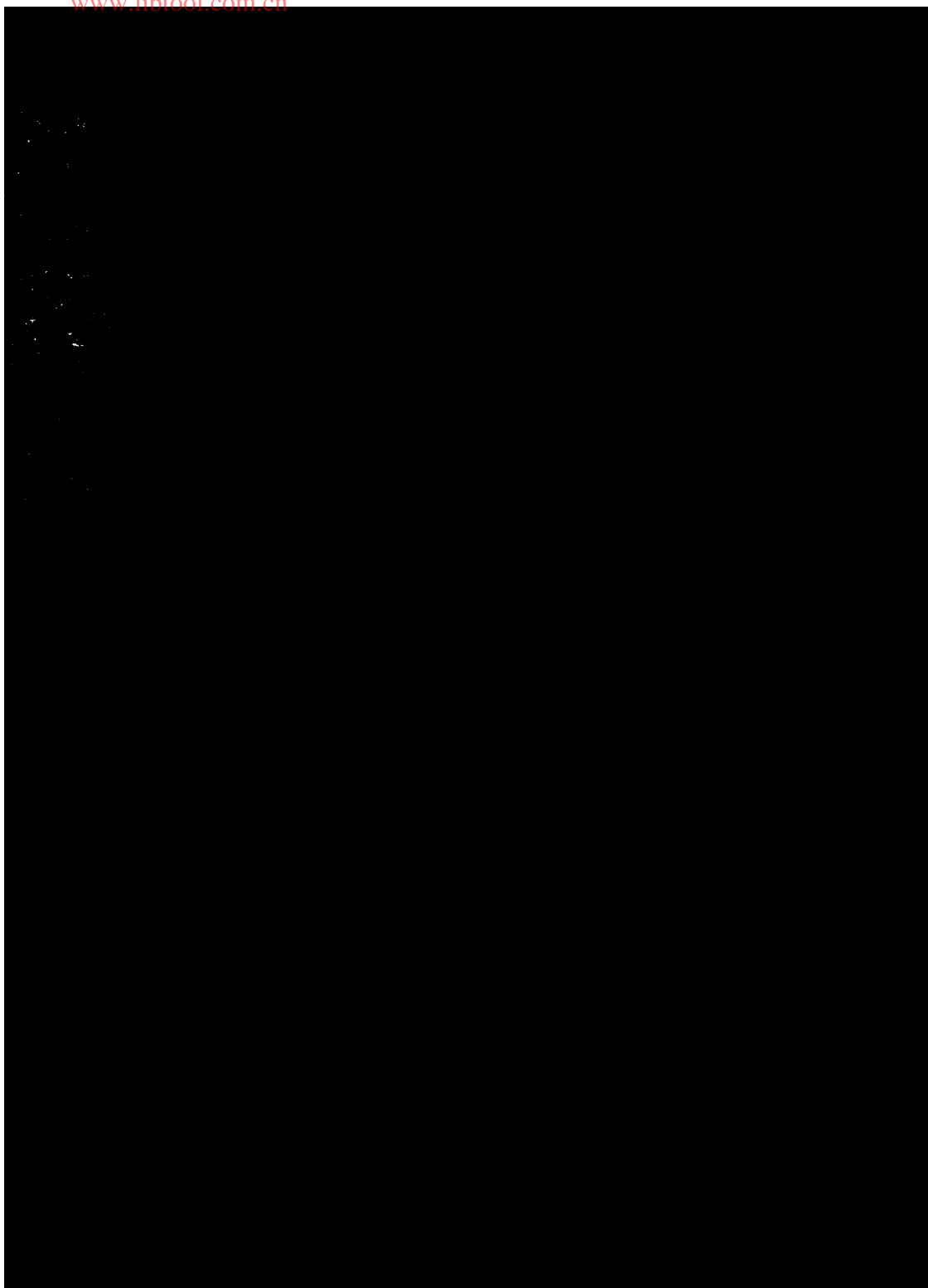

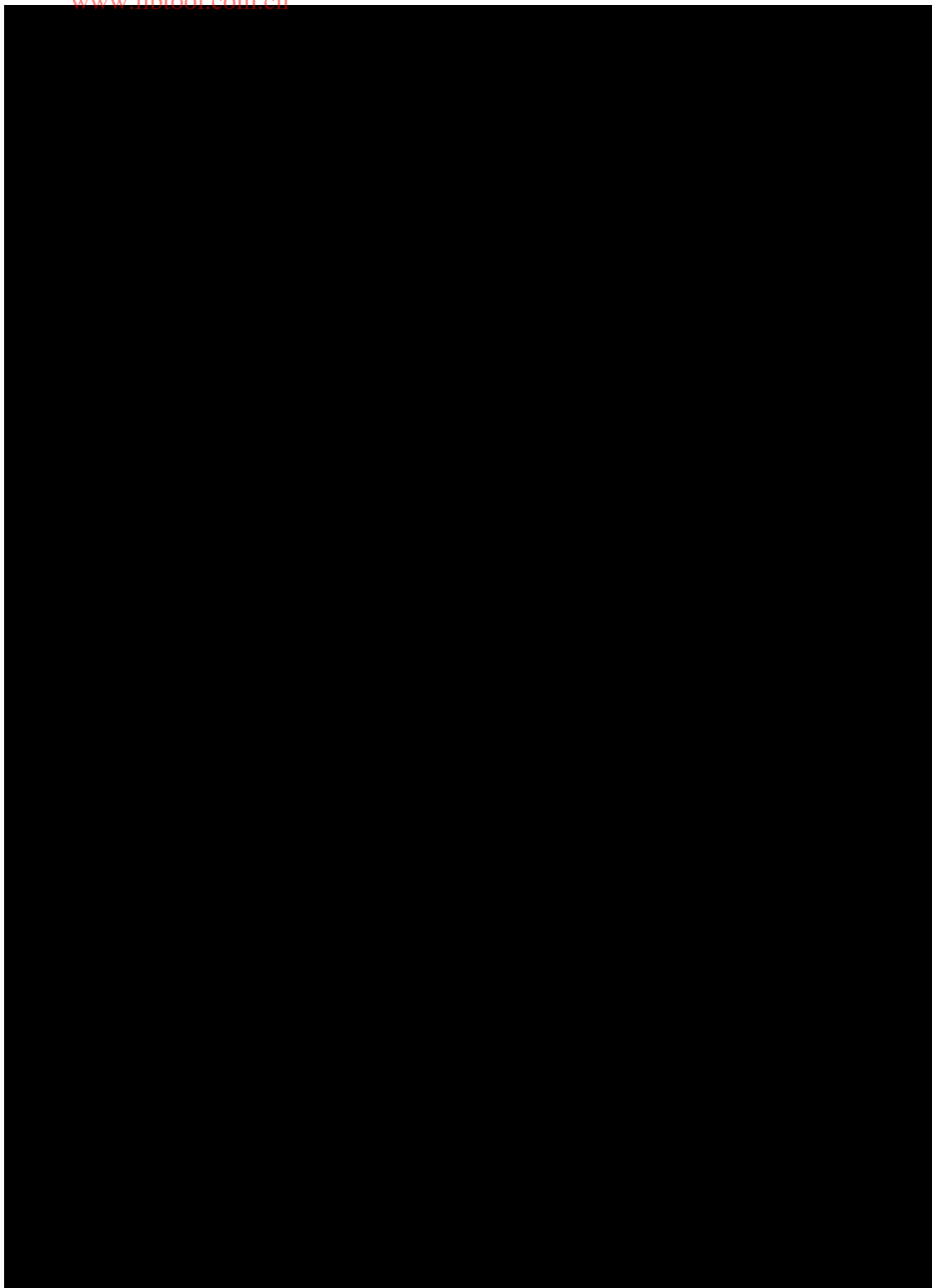

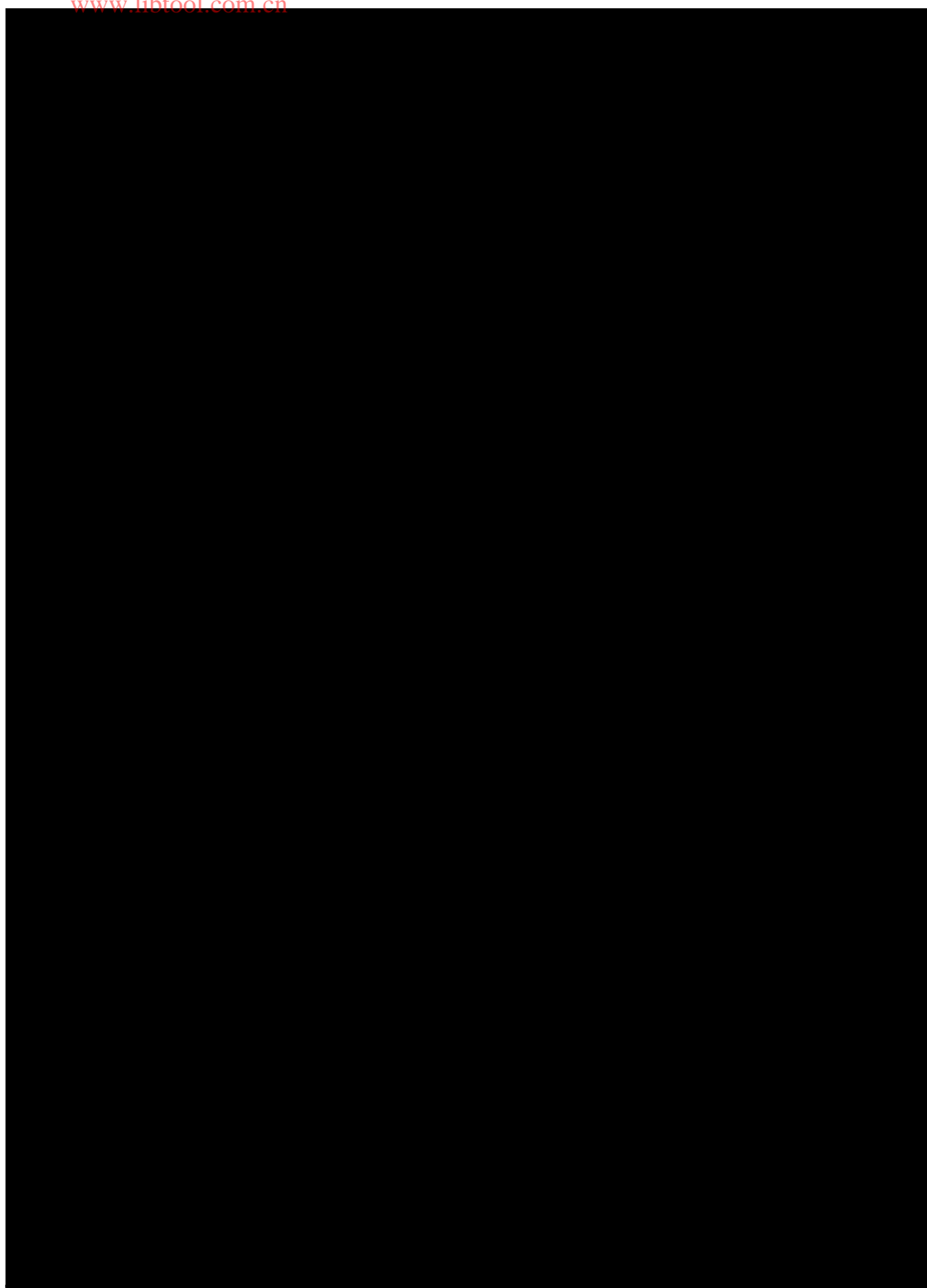

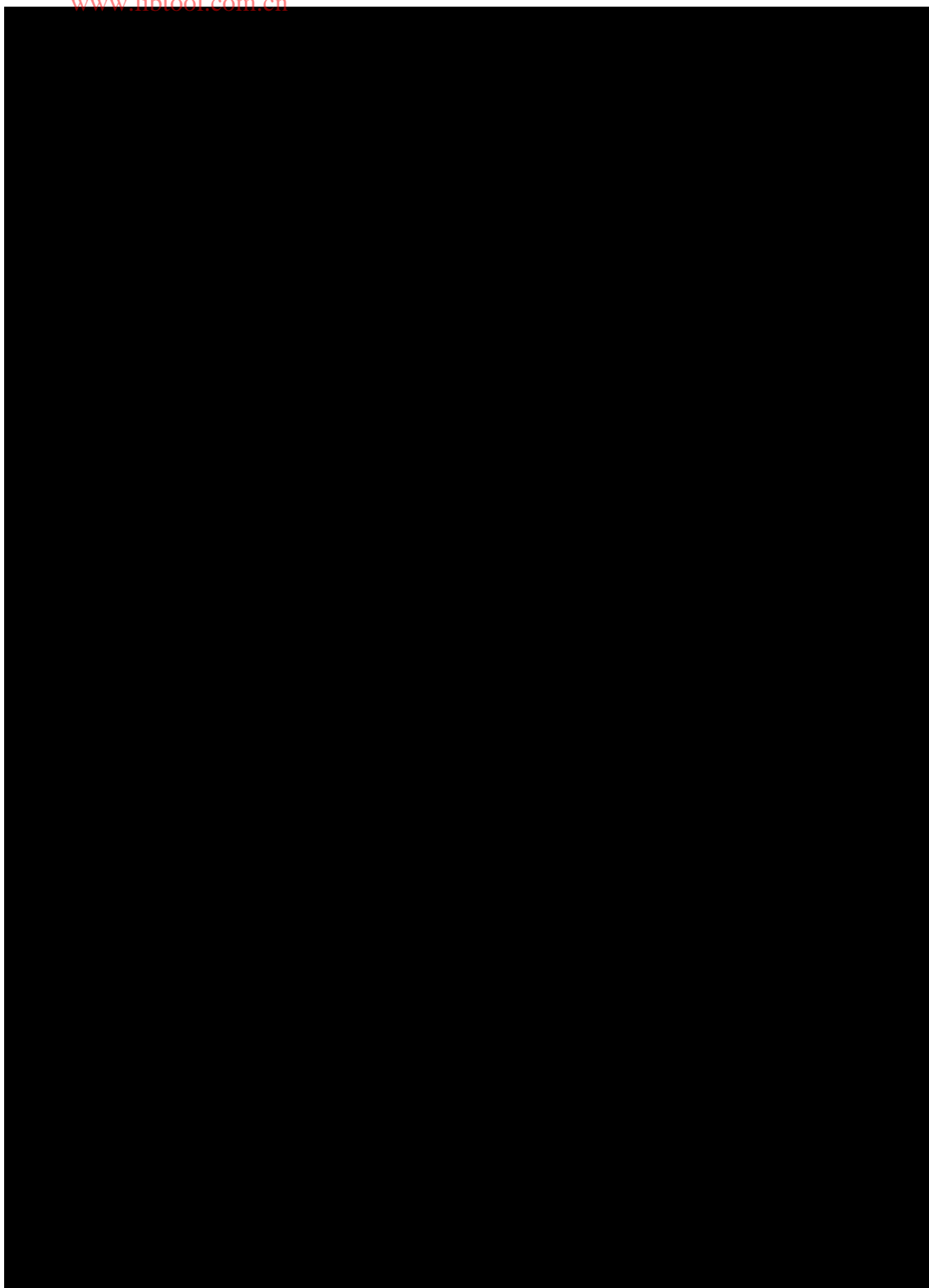

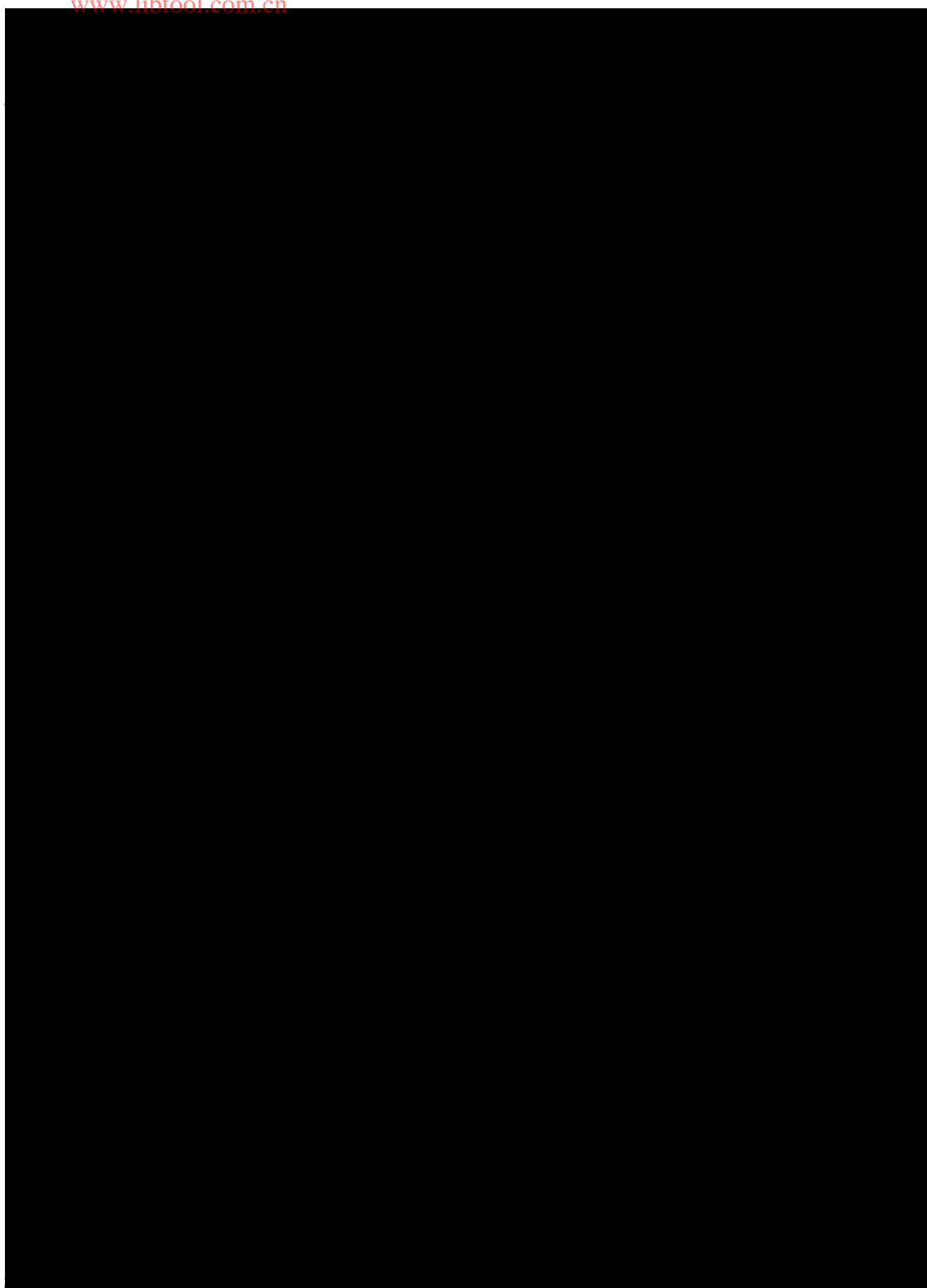

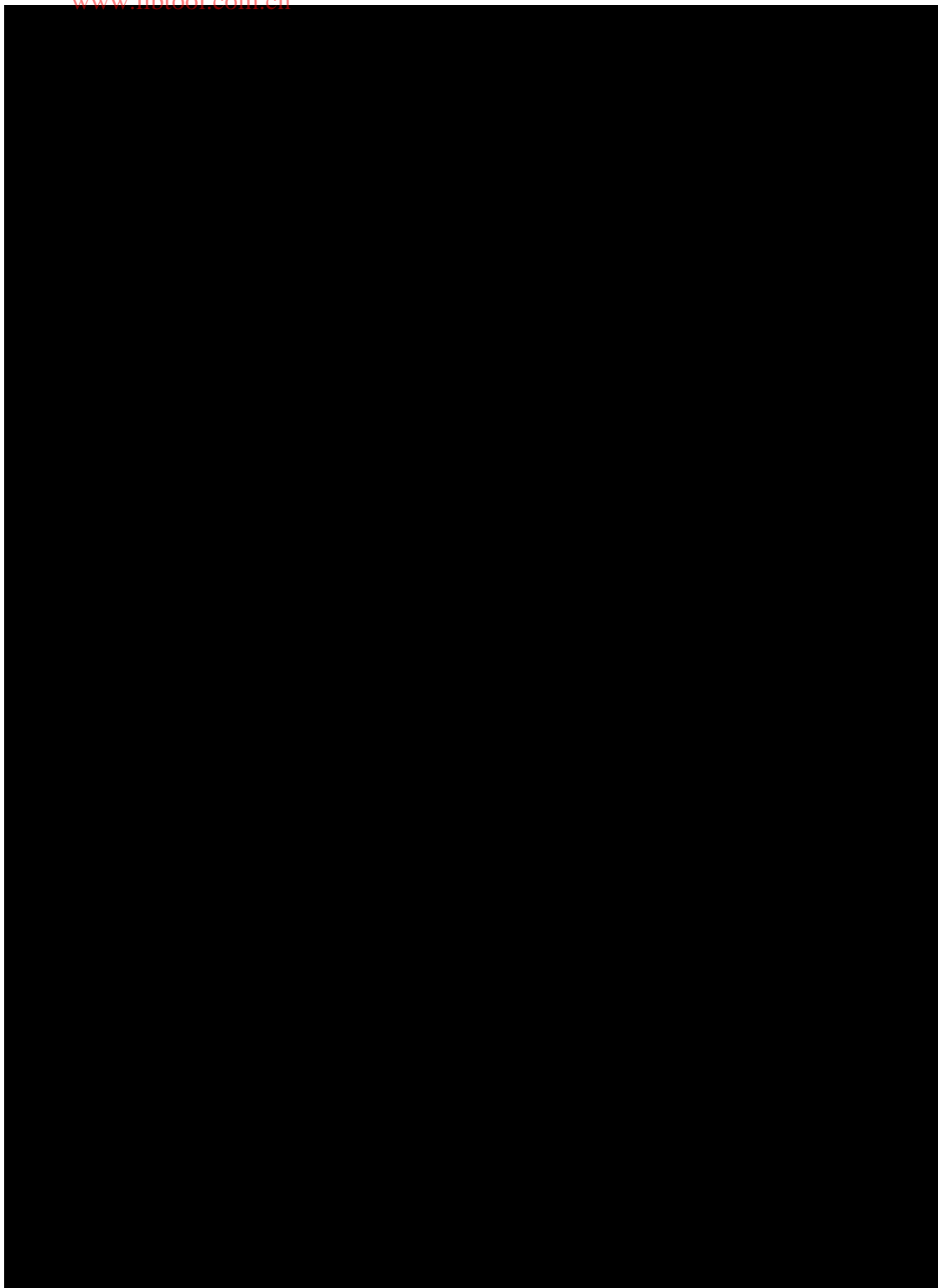

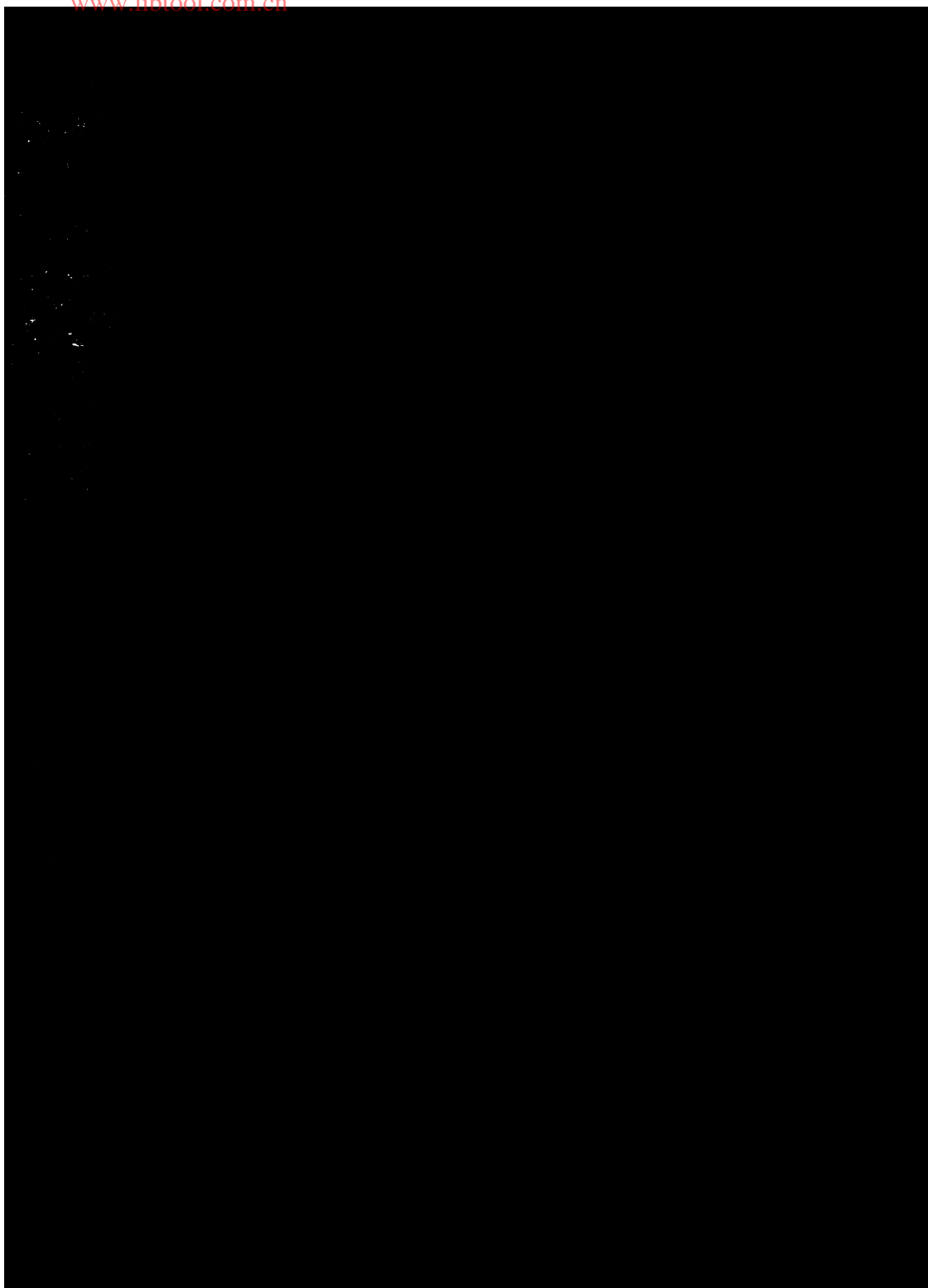

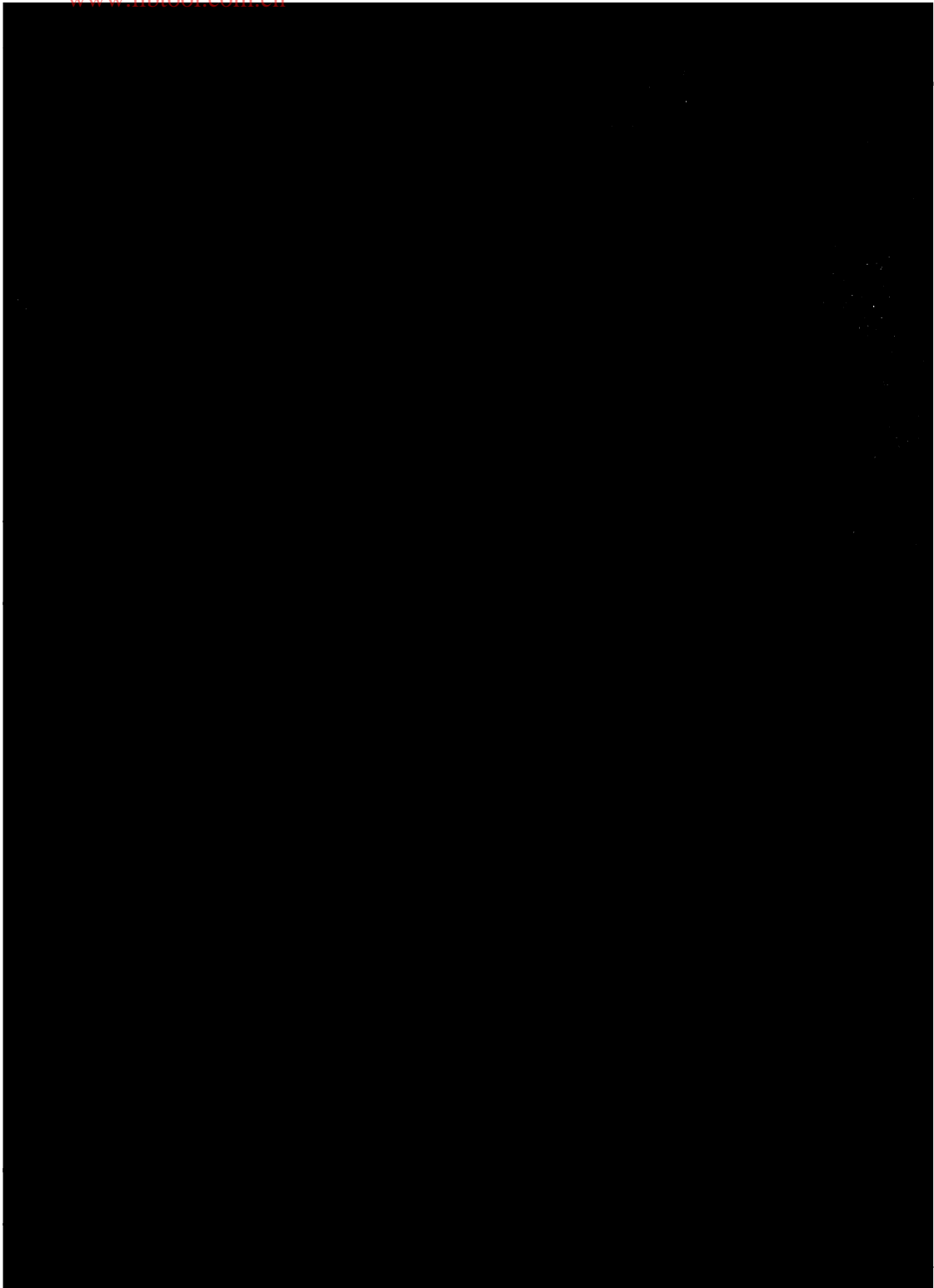

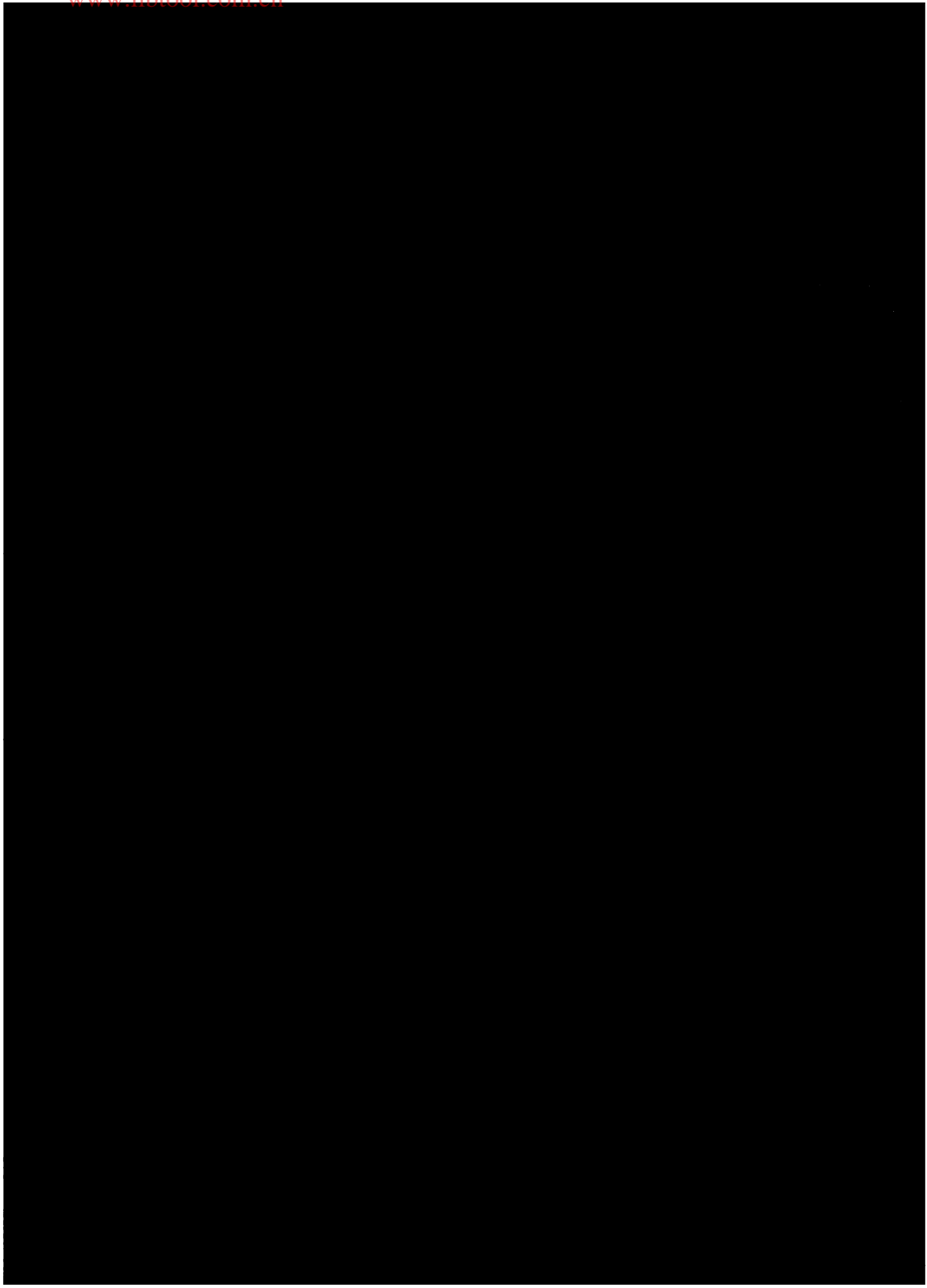

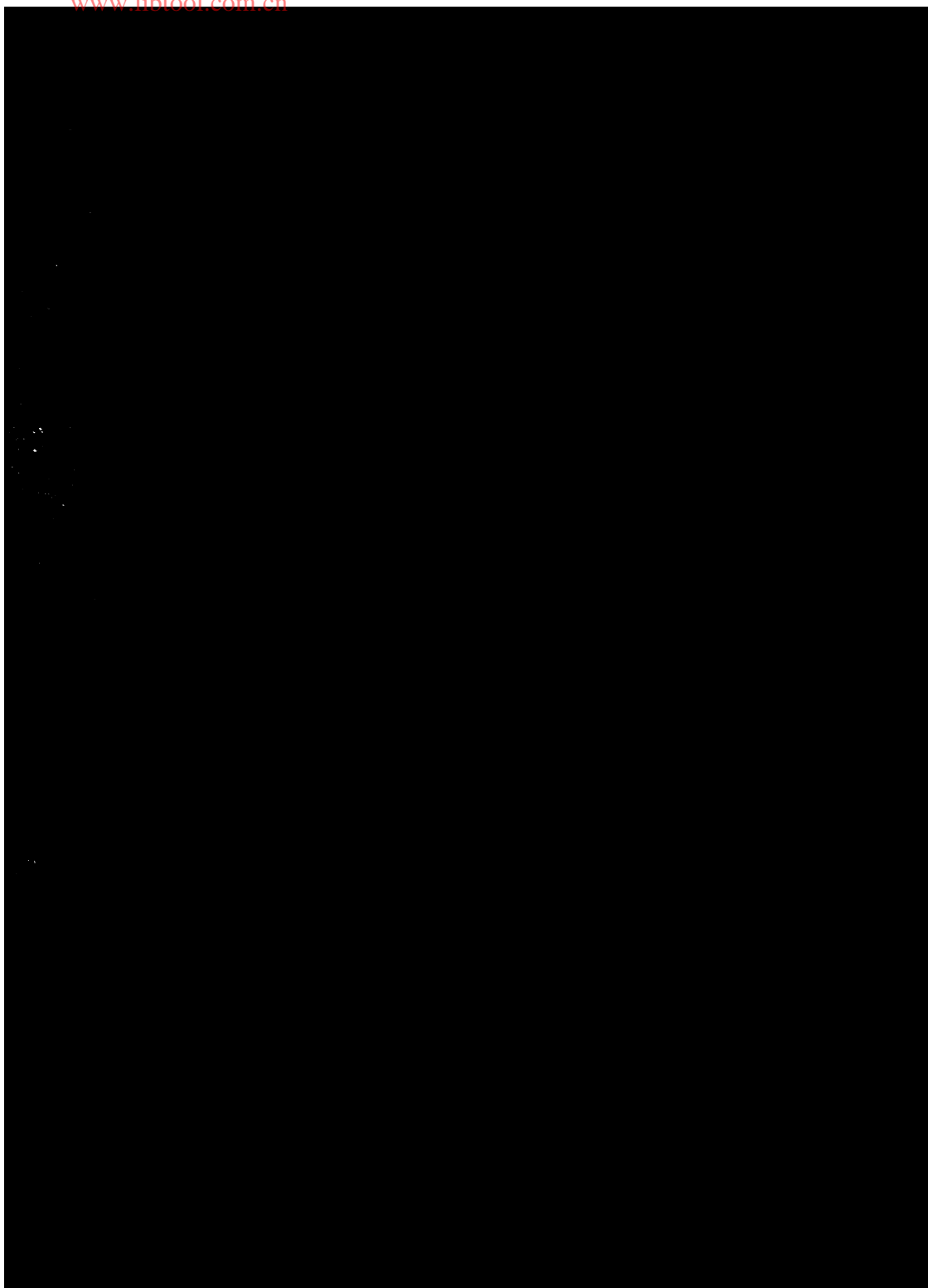

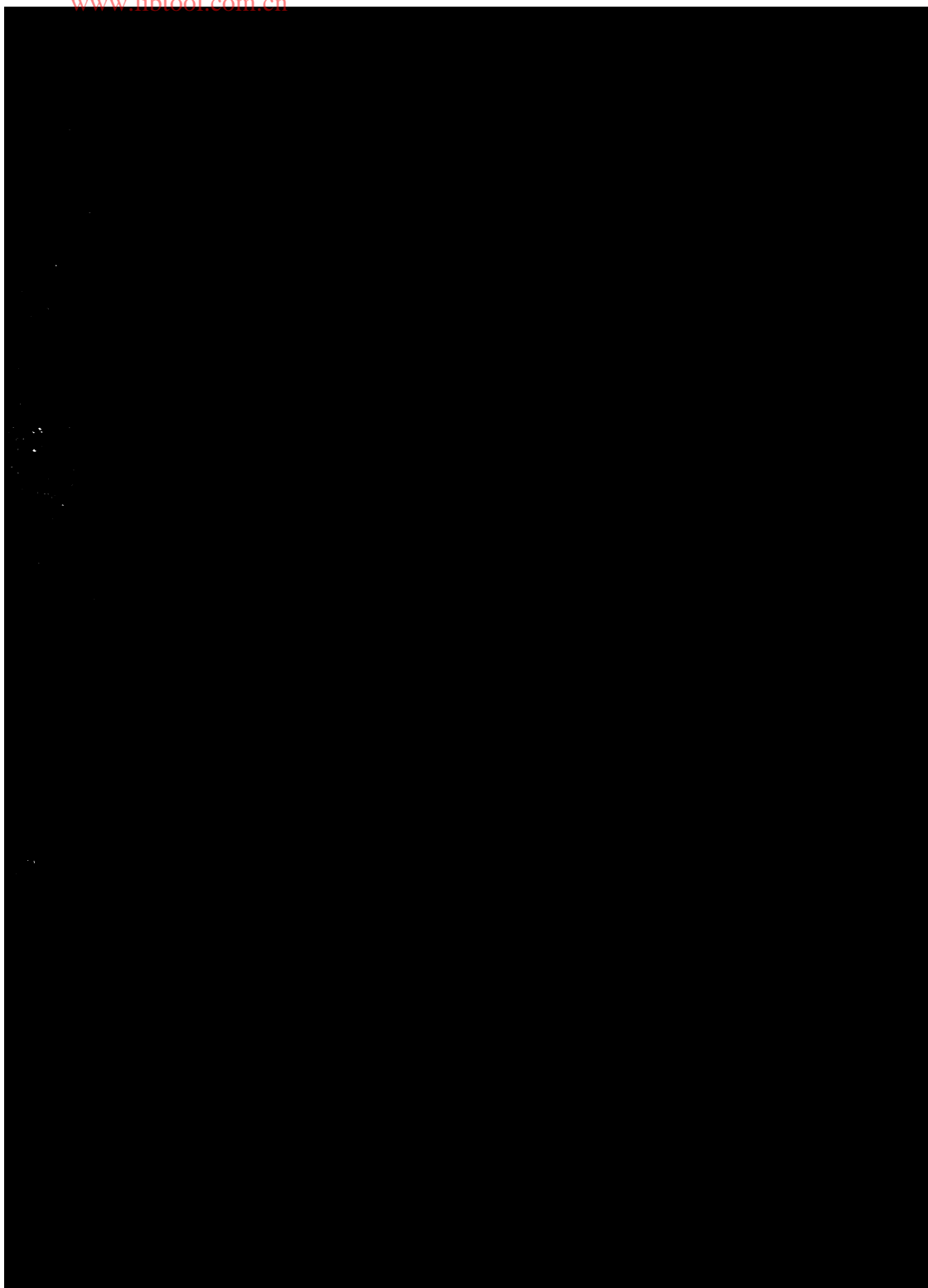

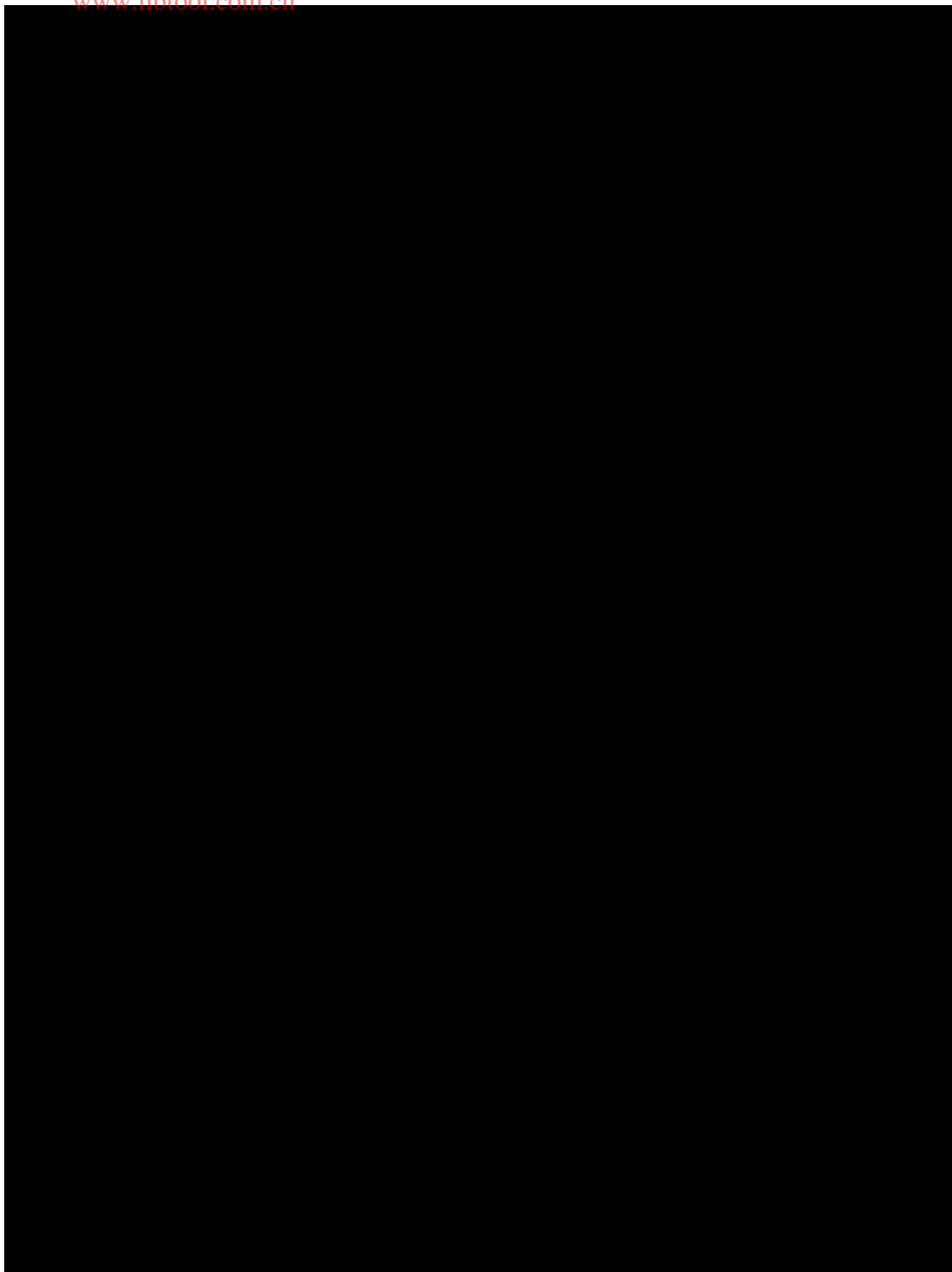

RT
 inger efter Christi
 Saeculis hvo velt
 Europa er lagt
 m findes i de
 oveau Amjterdam
 en reduceret
 tar.

Evaner eller
 Cajaner T2 p
 188.

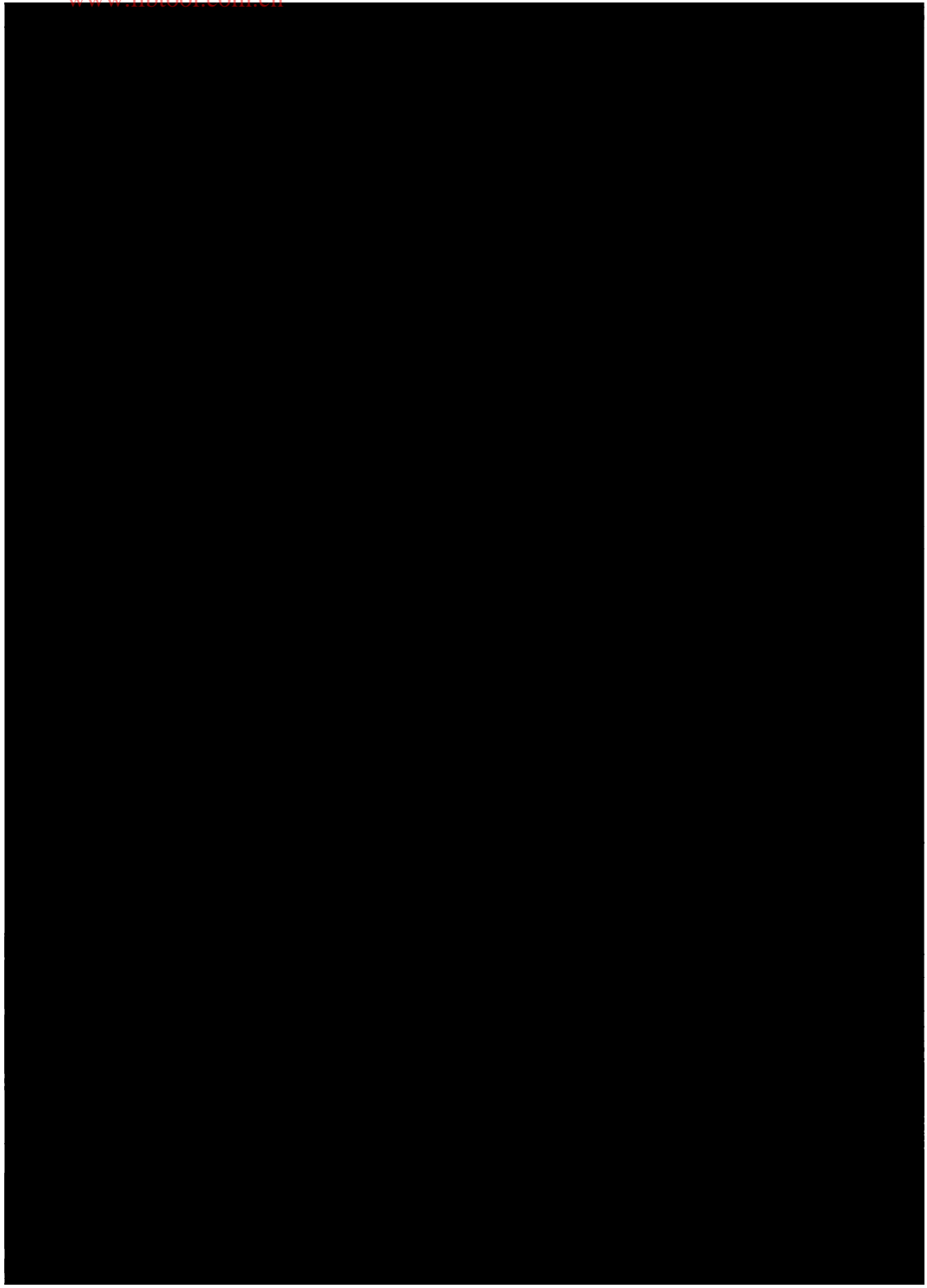
F. O L K
 Nørdiske Lotter
 T2 p 16

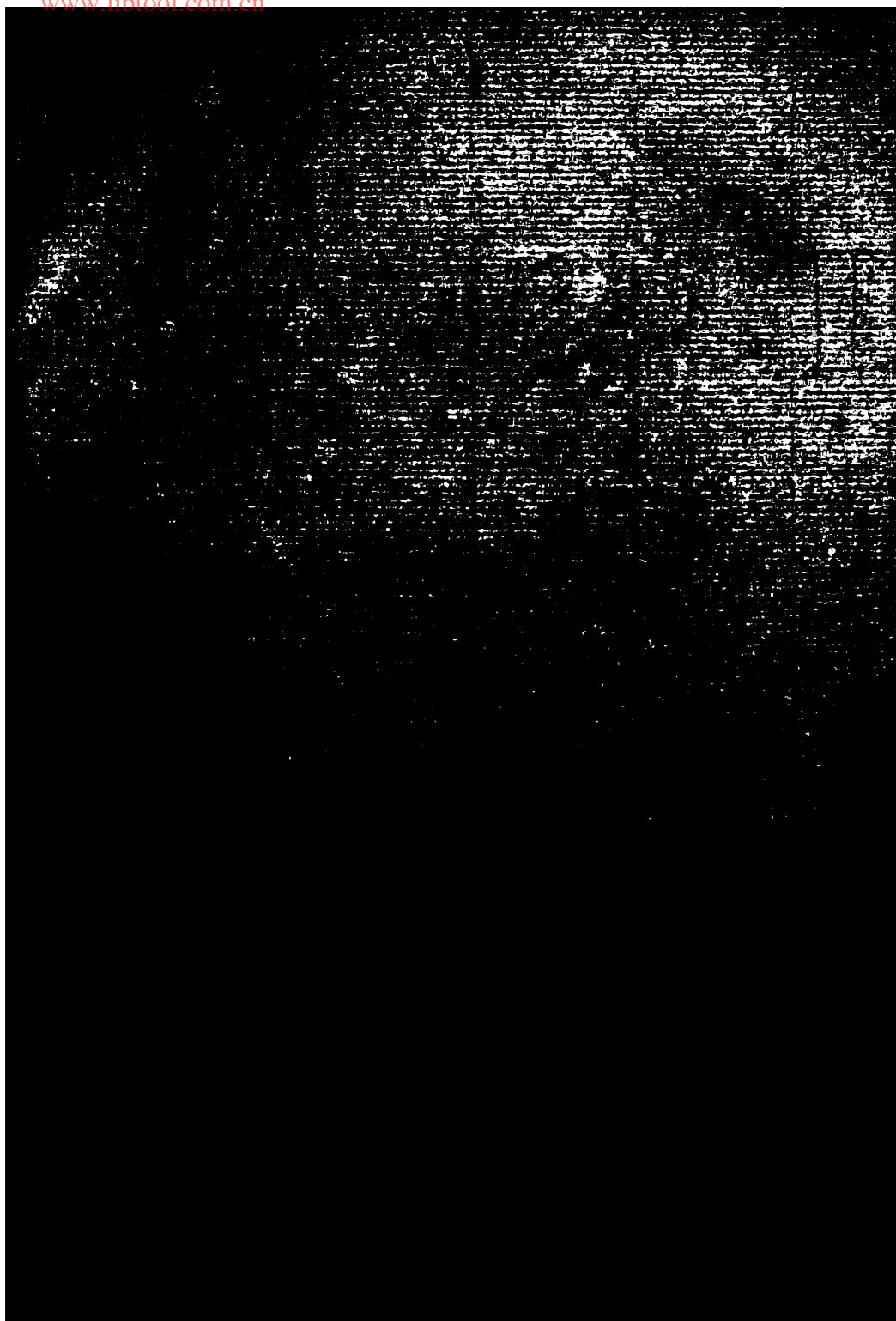
Finner 4 Saede T2 p
 Resa
 der 2 p 124 T2 p 17
 Lotter 2 p 10

rother 2 Saede
 T2 p 104 p 4
 Longobardi 4 Saede
 T4 p 1576
 Finner
 T2 p 13

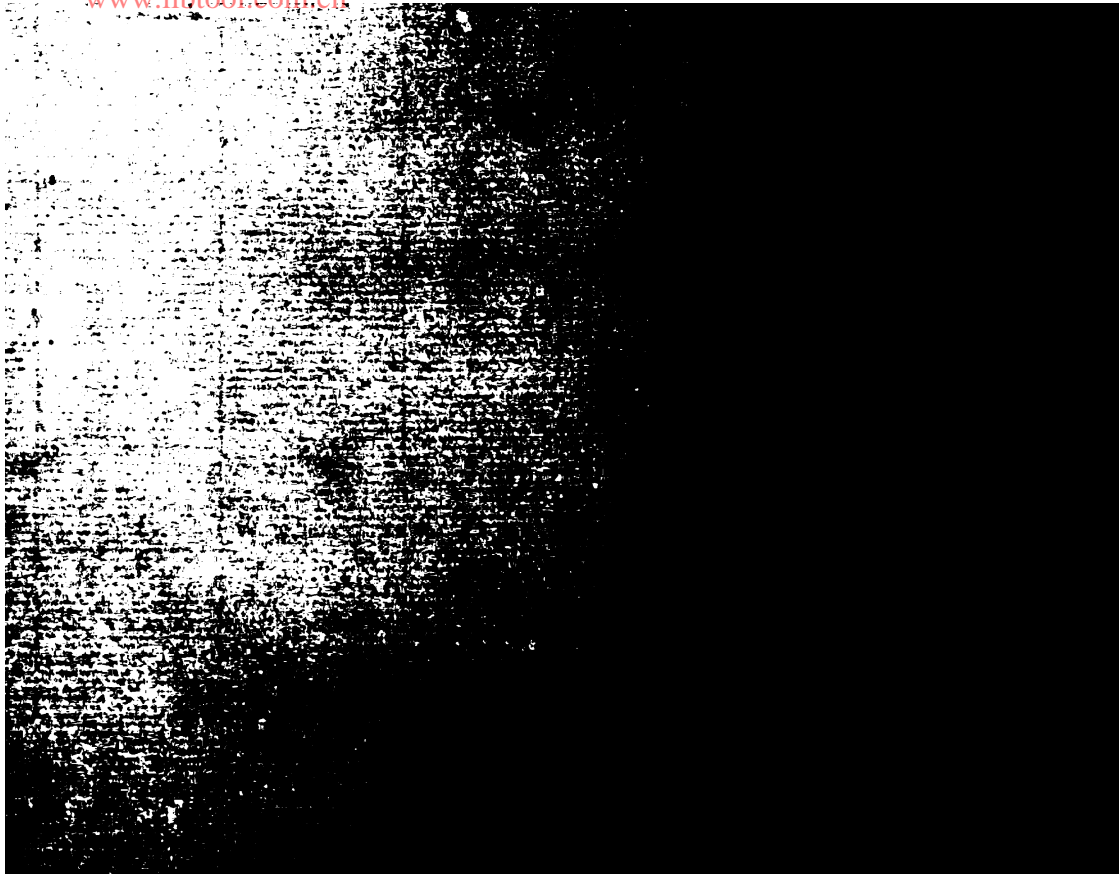
Slaver T1 p 1
 p. 33 39 58

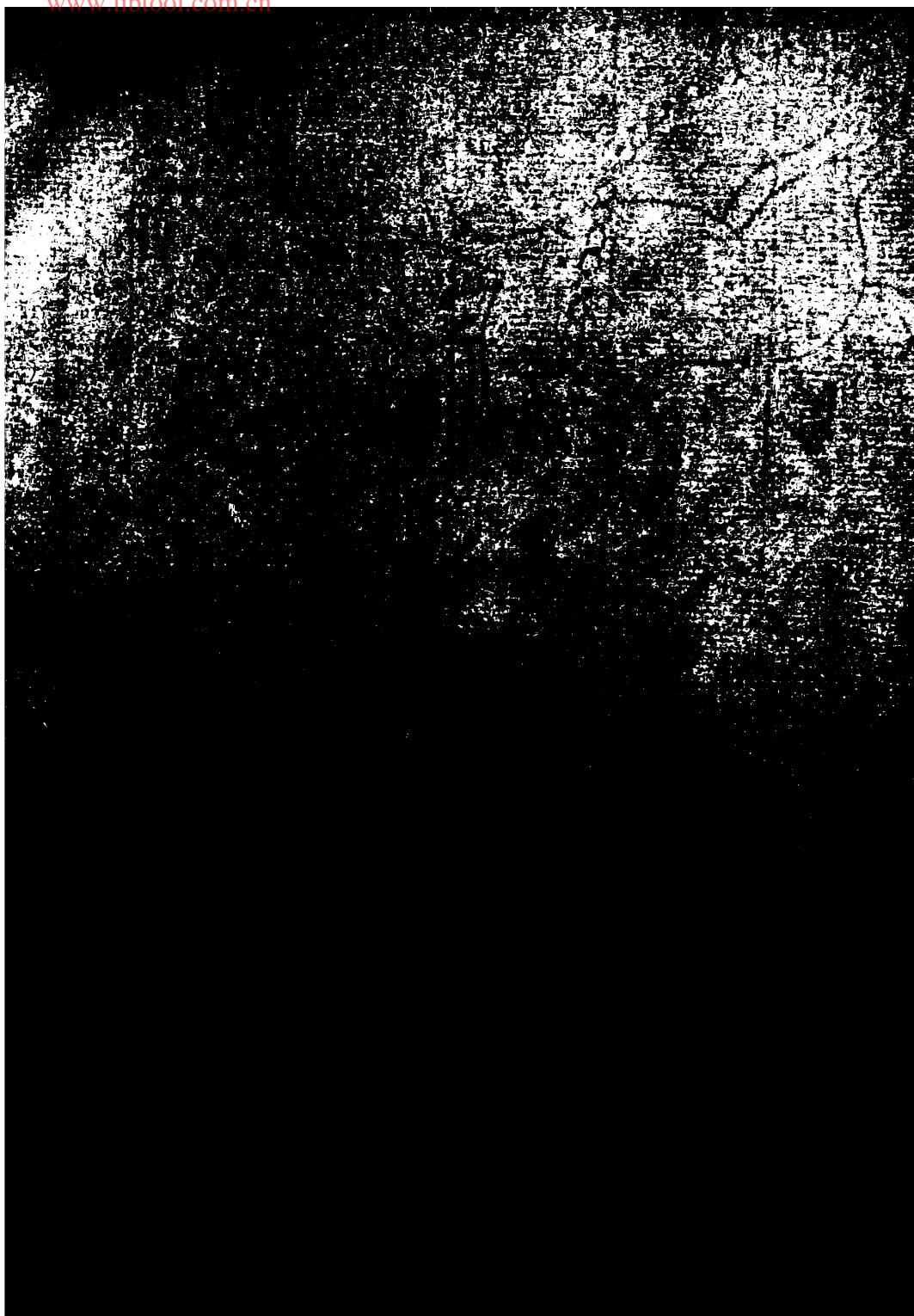
Longobardi 7 Sa
 T4 p. 379
 Gepider 2 Saede
 404
 Buroundi 2 Sa
 p 537.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

